

BURMESE
CLASSIC

မဟူရာ

(လွိုင်ကော်)

လဝန်းဆီမှ ပန်းခြံည

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပန်းကူးစွသီစာပန်းချီ

ပြင်ထောင်စုမပြုတွဲနေ
နိုင်ငံရေးအရေးတော်ပုံ
အချစ်အခြာအာကာ တည်တံ့နိုင်ပြီနေ

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

နိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ ပေါ်တော်မူနေသည်
ပြင်ထောင်စုသားအားလုံး၏ ပံ့ပိုးမှုအားဖြင့် တာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပအားကိုး ဂုဏ်နိမ့် အဆိုးမြင်ပါမိများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများ
အား ဆန့်ကျင်ကြ။
နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား
ဆန့်ကျင်ကြ။
ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေခန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး၊
အမျိုးသား ရည်းလုံးညီညွတ်မှု နိုင်ပေးရေး၊
ညေးတမ်းပြုတ်ဝေသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်နိုင်စေရန် တည်ဆောက်ရေး၊
ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်
ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

စိတ်ချရမှုကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနှင့် ထူထောင်ရေး
နှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
စေ့ကွတ်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများစိတ်ဝင်စားမှု စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုး
တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား
ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

ထပ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြင့်တင်ရေး၊
အမျိုးဂုဏ် ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်စည်းမှုအခွင့်အာဇာနည်များ အမျိုးသားရေး
ယတွဲကာများ မပျောက်ဖျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး၊
စစ်မှန်သောအိန္ဒိယစိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး၊
ထပ်မျိုးသားလုံး ထွန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ဝညာရည် မြင့်တင်ရေး။

မဟူရာ (လွိုင်ကော်)

လမ်းဆုံ ပန်းချီည

www.burmeseclassic.com

နာကျည်းခြင်းဆိုတာ

ဘယ်လောက်ကြီးမားစေ

အချစ်ကိုတော့

သတ်မပစ်နိုင်ဘူး...။

BURMESE
CLASSIC

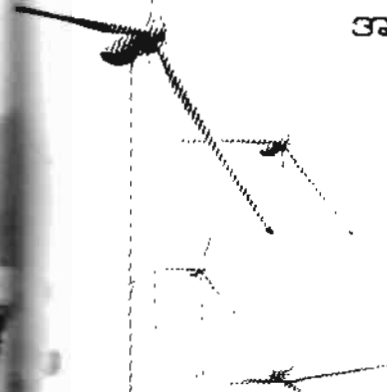
စိတ်သောကတွေနဲ့

လှောင်ပိတ်နေရတဲ့

ငါ့အတွက်

မင်းရဲ့နှားလည်ပေးမှုဟာ

အသက်ရှူပေါက်တစ်ခုပါ ...။

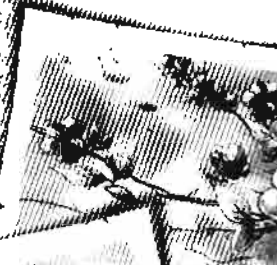
အထီးကျန် အလှူငွေကြီးစစ်ခိုက်
 ရင်ဆိုင်ခဲ့ရပြီးတဲ့ သူ့အစ်ယောက်ဟာ
 နေ့ခင်းထပ်ရင်ဆိုင်ရမယ့်
 အနာဂတ်အတွက်လည်း
 အသင့်အလျားတွေ
 အသားမာထက်အောင်
 နင်းချော့ရင်း
 ရင်ဆိုင်သူများပါပဲ။

BURMESE
CLASSIC

ဟန်အရှိန်ဖြင့်
 နှလုံးအိမ်ထဲ
 လှူးလှိုမ့်နေသည့်
 ကျောက်ခဲတို့၏
 ပွတ်တိုက်မှုကြောင့်
 နှလုံးအိမ်လည်း
 နာနေရသည်ပါပဲ။

www.burmeseclassic.com

အေတိတိဒိုတာ ဝေဝေ

ဆေးရောဇိဉ္စိဗ္ဗဉ္စိ

ပျောက်ကွယ်သွားအောင်

ကောက်ကြွေးဇိဉ္စိဗ္ဗဉ္စိ

တစ်ခုအဖြစ်

လုပ်ယူ၍ရသော

လူတို့ဖန်တီးရာ

ဖဉ္စုဉ္စိမဟုတ်ပါ ဝေဝေ။

ချစ်ရသူဘက်မှ

ဖွင့်ပြောရန်နောက်ကျလျှင်

ကြေကွဲနှောင်တဖြင့်

အထီးကျန်ရတတ်သည်တဲ့ ...။

ထိုအချစ်ကို ...

လက်ခံဖို့နောက်ကျလျှင်လည်း

ဖြေရမည့်သူဘက်မှ

ကြေကွဲနှောင်တဖြစ်ရတတ်ပါသည် ...။

နုလုံးအိမ်မှာ...

သိမ်းဆည်းထားရလောက်အောင်

ရုတ်ချည်းဖြစ်တည်လာသည့်

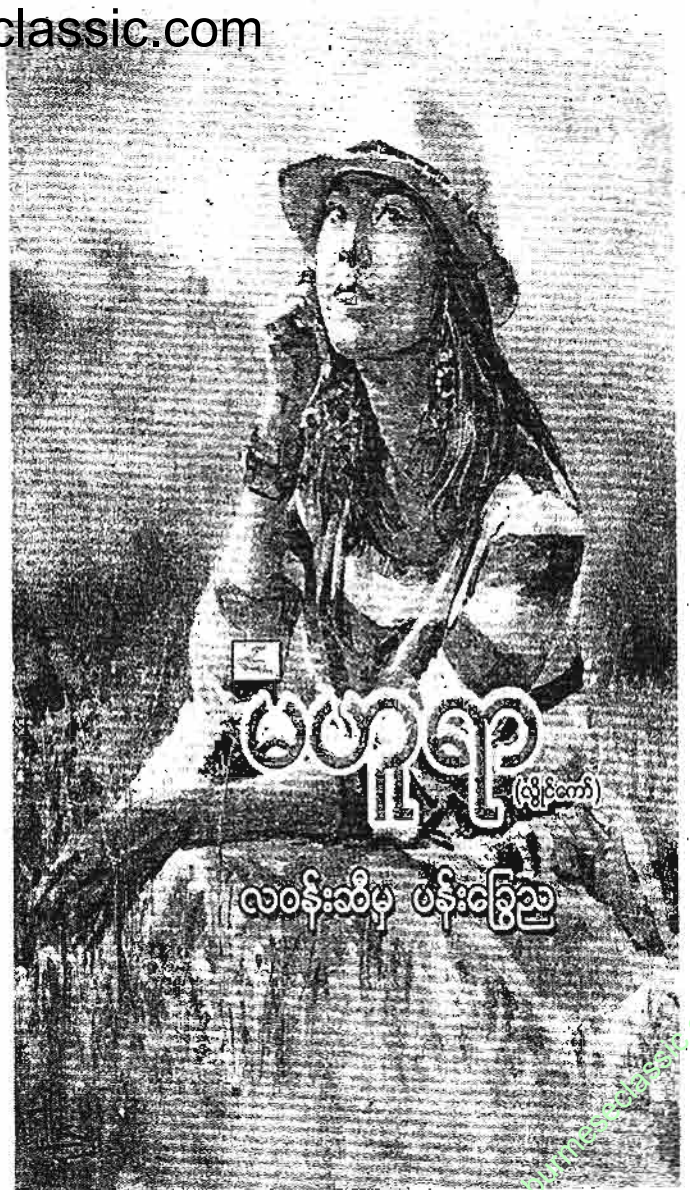
လဝန်းသေးသေးလေး...။

ထိုလဝန်းသေးသေးလေးကို

ဖန်ဆင်းပေးလိုက်သူသည်လည်း

သူချစ်ရသည့်....

မိန်းကလေးပဲဖြစ်လေသည်...။

လဝန်းချစ် (၆၅၆၈၈၈)

လဝန်းသိမှ ဖန်ခြေည

- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်ကေခိုင်ဦး (မြ-၀၃၇၆၉)
ရွှေသမင်စာပေ၊ ၃၇/၄၄လမ်း၊
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- အတွင်း/
အဖုံးပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်နွဲ့နွဲ့ရီ (မြ-၀၉၈၇၀)
ရွှေရောင်လင်းပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်(၄၂၃)၊ (၁)ရပ်ကွက်၊
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- အကြိမ် - ပထမအကြိမ်
၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ မေလ
- အုပ်ရေ - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၅၀/-

“ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ် ကက်တလောက်အညွှန်း” (CIP)

၈၉၅-၈၃

မဟူရာ(လွိုင်ကော်)
လဝန်းဆီမှ ပန်းခြေည /မဟူရာ(လွိုင်ကော်) ရန်ကုန်။
ရွှေသမင်စာပေ၊ ၂၀၁၄။
၃၆၀ စာ ၊ ၁၅ စင်တီ x ၁၈ စင်တီ ။
(၁) လဝန်းဆီမှ ပန်းခြေည

ရွှေသမင်

စာပေမှ စီစဉ်တင်ဆက်သည်။

မဟူရာ

(လွိုင်ကော်)

လဝန်းဆီမှ ပန်းခြေည

ရွှေသမင်စာပေ
အမှတ် (၃၇/၃၉)၊ ၄၄ လမ်း
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း- ၂၉၆၁၁၀

လဝန်းဆိုတာ ...

ရွှေလွှာရောင်အဆင်းတွေနဲ့
ကြိုင်ရာစွာ အလင်းတွေဖွဲ့ရင်း
အေးမြမြူဝင်ခြင်းတွေ
ကမ္ဘာမြေအတွက် ပေးဆက်တဲ့အရာ ...။

ပန်းပွင့်ဆိုတာ ...

ပွင့်လွှာတွေ မှောင်စဉ်ရင်း
အလှအဆင်း ပြည့်ဝခြင်းတွေနဲ့
ထုံသင်းပါတဲ့ရုန့်တွေ
လေပြည်အနံ့ ဝိုင်းအနံ့
ခရီးဆန်ရင်း စီးပျောလျက်
ကမ္ဘာမြေအတွက် ပေးဆက်တဲ့အရာ...။

မောင်လဝန်းမှ တစ်ခင်းပန်း ...

ရင့်ခွင်နန်းမှာ ပွားစွာရင်း၊
လရောင်ရိုင်းဆက်တဲ့
အိန်းခွံခွံကို စီးမို
ချစ်ပန်းပျိုတွေ မြေမြေချ
မင်းသားအတွက် ပေးဆက်တဲ့အရာ ...။

အေးမြမြ လဝန်းပန်း

ပွားစွာမြမြ လဝန်းပန်း
လရောင်လမ်းမှာ တစ်ဝိုက်ဝိုက်
တပြိုင်ဖွဲ့ဖွဲ့ မစိသုန်သုန်
ပန်းဝတ်ပွန်တွေ တေးဆိုကြ
ချစ်သူအတွက် ပေးဆက်သမျှ
လဝန်းဆီမှ ပန်းမြေည ...
မြေည ...
လဝန်းဆီမှ ပန်းမြေည ...။

အခန်း (၁)

ထရံကြားဆီမှ ထိုးဖြာဝင်လာသည့်နေရောင်သည် မနက်နေပေရို့ အရောင်ဓမ္မး .. ဝါရိုက်ရိပ်သမ်း၏။ ဝါးထရံက ထူထူထဲထဲ မဟုတ် ..။ ခပ်ပါးပါးယက်ထားသော ဝါးထရံသည် နှစ်ချို့ဝါးထရံအဖြစ် ဆွေးစပြု လာနေပြီ ..။ ဖေဖေ သုတ်ထားခဲ့သော ရေနံချေးကြောင့်သာ ဤသက် တမ်း ကြာနိုင်နေခြင်း ...။

ဖေဖေ ထိုင်နေကျ ဝါးပက်လက်ကုလားထိုင်လက်ရန်းလေးပေါ် သုန် လက်ကိုတင်၍ မေးဖျားသည် လက်ပေါ်မှာရှိ၏။ ကြမ်းပြင်မှာ ခင်းထားသောဖျာကြမ်းသည် အဆောင်အယောင်အခင်းအကျင်း နည်း ပါးလွန်းသော အိမ်တစ်အိမ်၏ စည့်ခန်းငယ်လေးတစ်ခုမှာ အနားစ တာချို့ ကျိုးတိုးကြိတ် ပျက်စ ကျိုးစပြုနေပြီ ...။

ဖျာကြမ်းပေါ်ထိုင်နေရင်း ဝါးပက်လက်ကုလားထိုင်လေး၏လက် ရန်းပေါ် လက်ကိုတင်၍ မေးဖျားလေး ဖေးတင်ထားရချိန်မှာ ဖေဖေ လက်တွေ ထိတွေ့ရသည်သို့ သုန် ခံစားရပါ၏။ မျက်ဝန်းဝယ် မျက်ရည် က ပြည့်ပြည့်သိပ်သိပ် ..။ အရမ်းကို တိတ်ဆိတ်သည့် အိမ်ငယ်လေး တစ်ခုမှာ သုန် တစ်ယောက်တည်းရှိနေသည့် ခံစားချက်က ရင်ကို အစိတ်စိတ် ချိုးချေးနေသည်သို့ ရှိနေချေသည်တည့် ...။

www.burmeseclassic.com

ထိုစဉ်ခိုက် အိမ်ရှေ့မှာ ကားတစ်စီး ရပ်လာသည်။ စက်သံ ညက်လွန်သည်မို့ လေနှင့်အတူ ရွေ့လာသော အရာဝတ္ထုတစ်ခု အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်သည့်နယ်ပင် ရှိချေ၏။ လက်တောက်နေသော အနက်ရောင် ကားကြီးသည် အတန်မျှလည်း ခါးကြောရှည်ကြီးနှင့်ဖြစ်နေကာ တခမ်းတနားနိုင်နေတာ အမှန်။

သိမ်နုတ်နုတ် အိမ်ငယ်လေးတစ်အိမ်၏ ဝါးခြံစည်းရိုးတံခါးငယ်လေးရှေ့မှာ ဤမျှ ခမ်းကြီးနားကြီးနိုင်သော ကားကြီးတစ်စီး ရပ်လာဖို့ ဆိုတာကတော့ အိမ်မှား၍ ရပ်လိုက်တာ ဖြစ်နိုင်သည်။

ကားနောက်ခန်းတံခါးဖွင့်ပေးသည့်က ကားဒရိုင်ဘာမှ ရှေ့ခန်းကအဆင်း၍ တရိတသေဖွင့်ပေးခြင်း .. သူနဲ့ ပထမဆုံးမြင်လိုက်ရသည်က အလွန်ဖြူညိုနေသော ခြေဖမိုးတစ်ဖက် ဖြစ်ပါ၏။ ရွှေရောင်ဖိနပ်လေးသည် ဖြူညိုခြေဖမိုးလေးနှင့် လိုက်ဖက်လွန်းစွာ လှနေသည်ပါပဲ။ နောက်တော့ နောက်ထပ်ခြေဖမိုးလေးတစ်ဖက်က လမ်းကျဉ်းလေးတစ်ခု၏ အနားသပ်နေရာ မြက်ခင်းခပ်စပ်စပ် ပေါက်ရာထက်မှာ ဖေးတင်လာသည်။ နောက်တော့ .. အလွန်လှသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ ပုံရိပ်သည် ကားတံခါးကို ငဲ့ကိုင်ခေါင်းလျှို၍ ထွက်လာရင်း ငေးခနဲ ဖြစ်လောက်အောင် ချောမွန်ညက်စွာ ပေါ်လာချေသည်တကား ...။

အဖိုးတန်အဝတ်အစားနှင့် လက်ပွေ့ဆိတ်သည် ဟန်ထယ်စွာ ပုံရိပ်ကို ဆင်၏။ ဂုဏ်ကို တင်၏။ စိန်ရောင်ညွတ်နေသည့် အမျိုးသမီးသည် အသက်လည်း မကြီးလှ .. သုံးဆယ်ကျော်လောက်ပဲ ရှိချေမည်။ ဆံပင်ကို ခပ်တိုတိုညှပ်ထားကာ ပုံသွင်း၍ ကောက်ထားလျက် ...။ စိန်ကလစ်တစ်ခုကို အလှဆင်၍ ညှပ်ထားသည့် အမျိုးသမီး ...။ ပြီးတော့.. သူနဲ့ အိမ်ငယ်လေး၏ ခြံစည်းရိုးဝါးတံခါးငယ်လေးကို တွန်းဖွင့်၍ ဝင်လာချေသည်တကား ..။

ပြီးတော့ .. ခြံကျဉ်းလေးအတွင်းသို့ဝင်လာပုံကလည်း ပိုင်ပိုင်နိုင်

နိုင် ရှိနေသည်။ နေရာစိမ်းတစ်ခုကို လာနေသည့်ဟန်ပန် ရှိမနေခြင်းကလည်း ထူးဆန်းစေပြန်၏။ သူနဲ့ ခပ်ငေးငေးကြည့်နေရာမှ စတင်၍ သတိဝင်လာကာ ကိုယ်လေးကို မတ်လိုက်မိသည်။ သူနဲ့ အိမ်လေးဆီသို့ လာသော ထိုအမျိုးသမီးကို သူနဲ့ မသိပေမယ့် အိမ်ရှင်ဝတ္တရားအဖြစ် ဆီးကြိုရမည်။ ထိုင်ဖို့ ဧည့်ဝတ်စကား ဆိုရမည်။ ဒါပေမယ့် .. ခက်သည်က ထိုအမျိုးသမီး၏ အဖိုးတန်အဝတ်အစားတွေနှင့် ထိုက်တန်သော နေရာထိုင်ခင်းတစ်ခုသော်မှ သူနဲ့ အိမ်ငယ်လေးမှာ ရှိမနေ ...။ ဖျာကြမ်းခင်း စည့်ခန်းငယ်လေးမှာ စားပွဲပုလေးတစ်ခုရှိလျက် ...။ ထိုစားပွဲပုလေးထက်မှာ တီဗွီအိုင်ငယ်လေးတစ်ခု ရှိသည်။ ထိုင်စရာ ပလတ်စတစ်ခုံငယ်လေးသော်မှ တစ်လုံးပင် မရှိ ...။ ဗီဂိုပုလေးထက်မှာရှိနေသည့် စောင်းကြိုးတစ်လက်သာ တခမ်းတနားအရာတစ်ခုအဖြစ် ဤစည့်ခန်းငယ်လေးမှာ ရှိနေသည်။ ဒါကလည်း ဖေဖေ တီးသောစောင်း ..။ ဩတ် .. တီးခဲ့လေသော စောင်းတစ်လက်ပါတကား ...။

ညှော်သည်အမျိုးသမီးကတော့ဖြင့် လှေကားထစ် .. လေးထစ်လော့က်ကို နင်းတက်လိုက်လျှင် အိမ်ရှေ့ရန်တာငယ်လေးသို့ ရောက်နိုင်သည့် အိမ်ငယ်လေး၏ နောက်ဆုံးလှေကားထစ်ကို နင်းနေပြီ ...။ သူနဲ့ နှင့် ဝရန်တာနေရာလေးမှာ ဆုံ၏။

“အထဲဝင်မယ်နော် ..”

နူးနူးညှော် ခွင့်ပန်သံ ...။ လူကလည်း မှန်နေအောင် လှသည်။ အသံလေးကလည်း ချိုသည်။ သူနဲ့ ကို ကြည့်နေသည့်အကြည့်သည်လည်း တချစ်တခင်နိုင်လွန်းနေသည်။ နှုတ်ခမ်းလေးကို အားယူ၍ ပြုံးထားပုံလေးကလည်း တစ်စုံတစ်ရာသော ကြေကွဲမှုကို ဟန်ဆယ်နေသည့်နယ်လည်း ဖြစ်နေပြန်သည်။ သူနဲ့ .. မျက်နှာစိမ်းအမျိုးသမီးကို ခေါင်းလေးညှိတ်ပြကာ ဧည့်ခန်းလေးဆီသို့ ခေါ်လာရသည်ပါပဲ ...။

“ဩတ် .. ဘာမှမပြောင်းလဲပါလား နော် ..”

မဟာရာဇ် (မျိုးစိမ်း)

ဧည့်ခန်းကိုဝေကြည့်ကာ ခပ်ညည်းညည်းပြောသံက အမျိုးသမီး ထံမှ ပွင့်ကျလာပါ၏။ သူနဲ့ ဖျတ်ခနဲ အကဲခတ်သလို ကြည့်လိုက်မိရပါပြီ။ ပြောဟန်ဆိုပေါက်ကဖြင့် ဤအိမ်လေးကို ယခင်က ရောက်ဖူးခဲ့သူ တစ်ယောက်၏ ညည်းသံသဲ့ပြောဟန်မျိုး ဖြစ်နေသည်ကိုးလေ ...။ သူနဲ့ ဘာမှမပြောလိုက်ရသေးမီမှာပင် အမျိုးသမီးက ဖျာထက်မှာထိုင်သည်။ အိမ်နံရံမှာချိတ်ထားသည့် ဖေဖေဓာတ်ပုံကြီးကိုလည်း ကြည့်သည်။ အတန်းတိုင်းမှာ ပထမချည်း ရခဲ့ပါသည့် သူနဲ့ ဆယုသည့်ဓာတ်ပုံလေးတွေ အစီအရံချိတ်ထားရာ ဓာတ်ပုံလေးတွေကိုလည်း ကြည့်နေသည်။ ကြည့်နေရင်းလည်း မျက်ဝန်းမှာ ကြည်နူးရိပ်တွေ ထင်းထင်းပပ ဖြစ်တည်လာပြန်ပါ၏။ သူနဲ့ ကို လှမ်းကြည့်ကာ ...

“သမီးက စာတော်လေးပဲကွယ် .. ရုပ်ချောလေးပဲ ..”

ဟု ပြောလာပြန်သည်။ ခုထိ သူနဲ့ မသိသော ထိုအမျိုးသမီး၏ ဆက်ဆံရေးက ရင်းရင်းချာချာဘက်ကို ကူးပြောင်းပြလာနေတာကို လည်း သူနဲ့ သတိထားမိလာရပါ၏။

“ကိုညွန့်ဖူး ဆုံးတာ .. ရက်လည်ပြီမို့ .. လာခဲ့တာ ..”

သူနဲ့ သိသိသာသာကြီးပင် ထိုအမျိုးသမီးကို အကဲခတ်ကြည့်ကြည့်မိရပါပြီ။ ဖေဖေ ရက်လည်မှ လာသည်တဲ့လား ...။

“သမီးလေး စာတော်တာ .. ရုပ်ချောတာ .. အားလုံး .. သိခဲ့တာပါပဲ .. ဝမ်းသာခဲ့ရတာပါပဲ .. ဒါပေမယ့် .. လာခွင့်မသာတာမို့ .. မလာနိုင်ခဲ့ရတာပါကွယ် .. သမီးလေးရဲ့သတင်းကိုတော့ အမြဲ လူလွှတ်ကြည့်နိုင်ခဲ့သလို .. တစ်ခါတစ်ခါမှာလည်း သမီးရဲ့ကျောင်းလေးကို သမီး မသိအောင် လာလာကြည့်ခဲ့တာပါကွယ် ..”

သူနဲ့ စတင်၍ ရင်ထဲ ချောက်ချားစွာ ရိပ်စားမိလာသယောင်တော့ ရှိလာရပါပြီ ...။ လူတစ်ယောက်သည် အကြောင်းမဲ့ဖြင့် ကလေးတစ်ယောက်၏သတင်းကိုလည်း လူလွှတ်၍ မကြည့်နိုင်တန်ရာ ...။

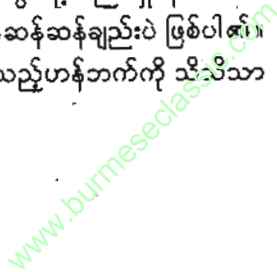
ပြီးတော့ .. တကန်တက .. ထိုကလေးတစ်ယောက်ကို ကျောင်းမှာ တိတ်တဆိတ် လာလာမကြည့်တန်ရာ ...။ ပထမဖြစ်တည်သော စူးစမ်းကြည့်သည် မာကျော နာကြည်းခြင်းဘက်ဆီသို့ ပြောင်းလဲကုန်ကြပြီဆိုတာ သူနဲ့ ကိုယ်တိုင်လည်း သိနေရပါပြီ ...။

“မေမေပါ သမီးရယ် .. သမီးရဲ့မေမေ သစ်သစ်ဦး ပါ .. သမီးလေးကို ချစ်ပေမယ့် .. သမီးဖေဖေကို ကြောက်ရတာမို့ .. လာမတွေ့ရဘဲ .. အဝေးကနေပြီး သမီးလေးကို ချစ်နေရတဲ့ မေမေပါ သမီးရယ်..”

သူနဲ့ .. ခုထိ မထိုင်ဖြစ်သေး ..။ တကယ်က ရေနှေးကြမ်းဓာတ်ဘူးလေးနှင့် ဖန်ခွက်လေးချပေးဖို့ ...။ မြေပဲယိုပန်းကန်လေးချဖို့ မီးဖိုဆောင်လေးဆီသို့သွားရမှာမို့ မထိုင်ဖြစ်ရသေးခြင်း ...။ ဒါပေမယ့် .. ခုကျတော့ .. သူနဲ့ လုံးဝ ထိုင်ချင်စိတ်လည်း မရှိတော့ပြီ ...။ မေမေပါဟု ပြောလာပါသည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေမိရပါဆဲ ..။ ဟုတ်သည်။ သူနဲ့ တစ်ခါသော်မျှ မမြင်ဖူးခဲ့ရပါလေသော မေမေဆိုတာ .. ခုမှ စတင်၍ အိမ်လေးပေါ်ကို ရောက်လာသည်။ ဖျာကြမ်းတစ်ချပ်ထက်မှာ အဖိုးတန်အဝန်အစားတွေ၊ လက်ဝတ်ရတနာတွေ ညွတ်နေရင်း အလွန်လှသည့် လက်ပွေ့အိတ်လေးကို လှပစွာကိုင်ထားရင်း မော့ပြောနေသည့် ထိုအမျိုးသမီးတစ်ယောက်သည် သူနဲ့ အတွက် မျက်နှာစိမ်းတစ်ခု ဖြစ်နေတာကိုတော့ ဘယ်လိုမှ မငြင်းနိုင်။ သူနဲ့ လည်း မငြင်းနိုင် ...။ မေမေလည်း မငြင်းနိုင် ...။

“ထိုင်ပါ သမီးရယ် .. မေမေ့ဘေးမှာ ထိုင်ပါ .. ခွဲခွာခဲ့ရတဲ့ကာလတွေအတွက် တဝကြီးကြည့်ချင်လို့ပါ .. ပြီးရင်.. သမီးကို မေမေ ပြောစရာတွေလည်း ရှိနေတယ် .. သမီးကို ခေါ်သွားဖို့လည်း ရှိနေတယ်..”

သူနဲ့ ခေါင်းခါလိုက်သည်က မြန်မြန်ဆန်ဆန်ချည်းပဲ ဖြစ်ပါ၏။ မျက်နှာလေးကလည်း အေးစက်ခေါင်းမာသည့်ဟန်ဘက်ကို သိသိသာသာ ကူးပြောင်းသွားပါသည့်အဖြစ် ...။

"ထမ်းနည်းပါတယ် .. သုန် မလိုက်နိုင်ပါဘူး .. ဖေဖေအပေါ်မှာ သုန် သဗ္ဗာမဇောကံနိုင်ပါဘူး .. သုန် .. နှစ်နှစ်သမီးလေးမှာ ထားခဲ့တဲ့ သုန် မေမေ ဆိုတာကိုလည်း .. ခုမှ စတင်မြင်ဖူးရသလို .. အမေ မရှိဘဲ ကြီးခဲ့ရတဲ့ သုန် ဟာ .. အမေဆိုတာကိုလည်း မချစ်တတ်တော့ပါဘူး.. သုန် သိတဲ့ မေမေ ဆိုတာက .. သုန်း ကို .. ဆင်းရဲခြင်းဆိုတဲ့ဘဝတစ်ခု နှာ ချန်ထားရစ်ခဲ့ပါတယ်ဆိုတာပါပဲ .. ဖေဖေ မချမ်းသာတော့လို့ .. ထားခဲ့တဲ့ အမေဆိုတာပါပဲ .. ဘယ်အမေမဆို .. ဆင်းရဲတဲ့ဒဏ်ကို တောင့်ခံနိုင်ကြပါတယ် .. ဘယ်လိုအချိန်မျိုးမှာလဲဆိုတော့ .. လင်ကို ချစ်တဲ့စိတ် .. သားသမီးကို ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ ဆိုပါတော့ .. သုန် ကံဆိုးတာ က သုန်း ကို မွေးဖွားခဲ့တဲ့အမေဟာ အသလိုအမေမျိုး ဖြစ်မနေတာပါပဲ.."

သုန်း စကားလုံးတိုင်းက ပြတ်သားနေသည်။ အသံမတုန်စေရ။ မျက်ရည်မကျစေရ။ ဖေဖေသမီး ခင်ဝသုန်ငြိမ် ဆိုတာ .. ဖေဖေ မရှိ တော့သည့်နောက်မှာ .. ဖေဖေကိုယ်စား တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်စွာပဲ ရင် ဆိုင် တုံ့ပြန်ရမည်လေ ...။

ဖြေရှင်းဖို့ကြိုးစားနေသည့် မေမေကို သုန် လက်ကာသည်။ နှစ် ပေါင်းများစွာ ပြတ်တောက်ချန်ထားရစ်ခဲ့သော အရာတစ်ခုကို .. ခုမှ လာကောက်ယူ၍ မရနိုင်တော့တာကို မေမေ သိဖို့ လိုသည်။

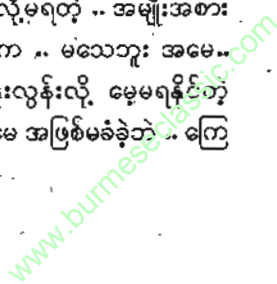
"သုန် ဆက်ပြောပါရစေ .. သုန်း ကို ချစ်ခဲ့တဲ့ အမေဟာ .. သမီး ဆိုတဲ့ ကြိုးတစ်မျှင်ကို သည်တိုင်း စွန့်လွှတ်ချန်ခဲ့တာမျိုး မဟုတ်ဘူး.. အဲဒီကြိုးတစ်မျှင်ကို မီးရှို့ပြာချပစ်ခဲ့တာ .. ကျန်တဲ့ ကြိုးတစ်မျှင်နဲ့အတူ ဆိုပါတော့ .. အဲဒီ နောက်ထပ်ကြိုးတစ်မျှင်ကတော့ လင်ဆိုတဲ့ သံယောဇဉ်ကြိုး .. ချစ်ခြင်းကြိုး .. အဲဒီကြိုးနှစ်မျှင်စလုံးကို မေမေ မီးရှို့ပြာချ ပစ်ပြီးမှ .. ခုကျတော့မှ လာအသက်သွင်းယူဖို့ .. ပြန်ကောက်ယူချင်လို့ မရနိုင်တော့ပါဘူး မေမေ .. ပြာဆိုတာ အမှုန့်ပေမို့ လွင့်ကုန်ပါပြီ.. ရုပ်ကြွင်းတစ်ခုတောင် မကျန်တော့တဲ့ပြာ .. ဆိုတာကို .. ခုလို နှစ်ကြာမှ

ပြန်လာကျုံးသိမ်းယူချင်လို့တော့- မရနိုင်တော့ဘူး မေမေ .. လေထဲ မျောပါပျောက်ဆုံးသွားတဲ့အရာကို .. ဘယ်လိုမှ လေထဲမှာ ပြန်ဖမ်းယူ လို့ မရနိုင်ပါဘူး .. ဒါကြောင့် .. သုန် ဖြေပါမယ် .. သုန်... မလိုက်နိုင် ပါဘူး .. ပြန်ပါ .. ဒီအိမ်လေးမှာ .. သုန် နေရပါတယ် .. သုန် ဆယ် တန်းလည်း ဖြေထားပါပြီ .. အလုပ်လေးတစ်ခုရဖို့ ကြိုးစားယူပါမယ်.. ဖေဖေဟာ .. သုန်း ကို .. ပညာအမွေတော့ ပေးခဲ့ပါတယ် အမေ .."

သုန် ဆက်တိုက်ပြောတော့ မေမေ စတင်၍ ငိုသည်။ လက်ပွေ့ အိတ်ထဲမှ လှပသောပိုးလက်ကိုင်ပဝါပန်းပွင့်ထိုးလေးကို ထုတ်၍ မျက်နှာ မှာ တို့တို့ထိထိဖြင့် မျက်ရည်ကို လှလှပပလေး သုတ်၏။ သုန် မော့ခနဲ ကြည့်မိသည်က ဖေဖေဓာတ်ပုံ ဖြစ်ပါ၏။

ဓာတ်ပုံထဲမှ ဖေဖေသည် မင်းသမီးတစ်ပါးနယ် သိမ်မွေ့နူးညံ့ နေပါသည့် မေမေဟန်ပန်တွေကို လှောင်ပြုံးဖြင့် ကြည့်နေချေသည်ဟု ထင်လာမိသည်။

"သုန် .. အခု အသက်ဆယ်ရစ်နှစ် ရှိပါပြီ .. သုန် နှစ်နှစ်သမီး ကတည်းက မေမေ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့တာပါ .. ချေးကလူ သေးကလူ နဲ့ ဖေဖေ ပြုစုခဲ့ရတာပါ .. နို့ဘူးလေး တိုက်ခဲ့ရတာပါ .. ထမင်းခွံ့ခဲ့ရ တာပါ .. ကျောကြီးပိုးပြီး ဆိုင်းထမ်းနဲ့ .. မုန့်ဟင်းခါးရောင်းခဲ့ရတာပါ.. အလွန်ချမ်းသာတဲ့ ဖေဖေဟာ .. မေမေကိုလက်ထပ်ဖို့အတွက် ချမ်းသာ ခြင်းကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ပေမယ့် .. မေမေက .. မချမ်းသာတော့တဲ့ဖေဖေကို.. ချန်ထားရစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ .. ဘယ်လိုမှ .. မေမေ ငြင်းလို့မရနိုင်တော့တဲ့ အတိတ်က အဖြစ်အပျက်တစ်ခုပါပဲ .. အတိတ်ဆိုတာ .. အတိတ်မှာပဲ ကျန်ခဲ့သင့်တယ်လို့ မပြောပါနဲ့ မေမေ .. ချန်လို့မရတဲ့ .. အမျိုးအစား ထဲမှာ သက်ဝင်စီးမြောက်နေတဲ့ အတိတ်ဆိုတာက .. မသေဘူး အမေ.. ရှင်သန် ထင်ကျန်နေတတ်တယ် ..။ ကြည်နူးလွန်းလို့ မေမေရနိုင်တဲ့ ထင်ကျန်ရှင်သန်တဲ့ အတိတ်ဆိုတာမျိုးကို မေမေ အဖြစ်မခံခဲ့ဘဲ .. ကြေ

ထွဲကာကျင်နေတဲ့အတိတ်မျိုးကို .. ဖေဖေနဲ့ သူနဲ့ ရင်ထဲမှာ ကျန်ရစ်နေ
အောင် လုပ်ခဲ့တာဟာ မေမေပါ .. အဲဒါကို မေမေ ရင်ဆိုင်ရမှာပါပဲ ..
ရှောင်လွှဲယူခွင့် မရှိပါဘူး မေမေ ..”

သူနဲ့ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်စွာပြောကာ မေမေနှင့် အဝေးဆုံးနေရာ
တစ်ခုအဖြစ် ပြတင်းအနီးမှာ သွားရပ်နေလိုက်သည်။ ..။ မေမေ
ငိုနေသည် ..။ မျက်ရည်ကို ပိုးပဝါငယ်လေးဖြင့် လှလှပပသုတ်နေဆဲ...။
သူနဲ့ ခံစား၍မရ ..။ သူနဲ့ ရှေ့မှာ ငိုနေသည့်သူသည် မေမေဖြစ်သည်
ဆိုတာကိုတော့ သူနဲ့ လက်မခံ၍ မရပေမယ့် ..။ မေမေ ငိုနေတာကို
မကြည့်ရက်သည့်ခံစားချက်မျိုးကို ခံစား၍မရနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။
မေမေသည် မေမေ ရွေးချယ်ရာလမ်းတစ်ခု၏ အဆုံးအဖြတ်ကို မျက်ရည်
ကျရင်း ရှိနေရသည်ဟုပဲ မြင်နေရသည် ..။ ခံစားနေရသည်။

“မေမေ မှားခဲ့ပါတယ် သမီးရယ် .. ဆေးတက္ကသိုလ် ဒုတိယနှစ်
ကျောင်းသားတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်နေတယ် .. တစ်နေ့မှာ ဆရာဝန်
လည်း ဖြစ်မယ်၊ အလွန်လည်းချမ်းသာတဲ့ မိသားစုက လူတစ်ယောက်
လည်း ဖြစ်တယ် .. ကိုယ်ပိုင်ကားလေးနဲ့ ကျောင်းတက်တဲ့သူလည်းဖြစ်
တယ် .. ဆေးကျောင်းနဲ့မဝေးလှတဲ့ ဖြူးထမင်းဆိုင်လေးတစ်ခုက မေမေ
ကို .. ကိုညွန့်ဖူး မေတ္တာရှိခဲ့တာကိုက .. မေမေ ကံကောင်းလှပြီလို့
မှတ်ယူရင်း .. သူ့မေတ္တာကို လက်ခံခဲ့တယ် .. သူ လက်ထပ်ယူခဲ့တာ
ကို .. ဝမ်းသာခဲ့တယ်.. အဖေက သဘောမတူလို့ဆိုပြီး တရားရုံးမှာ
နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်ခဲ့ရတုန်းကတော့ .. အနာဂတ်ကို မေမေ..
လေးလေးနက်နက် မပူပန်ခဲ့မိဘူးလေ .. မိဘဆိုတာ သားသမီးကို ခွင့်
လွှတ်ပြီး ပြန်ခေါ်မှာပဲလို့ လွယ်လွယ်ပေါ့ပေါ့ ထင်ထားမိခဲ့ပေမယ့် ..
လက်တွေ့မှာ အဲသလို ဖြစ်မလာခဲ့ဘူး .. သားကို အမွေပြတ်စွန့်လွှတ်
လိုက်တာမို့ .. မေမေဟာ ဆေးကျောင်းသားရဲ့ဇနီးလည်း မဖြစ်လိုက်ရ
ဘူး .. ဆရာဝန်ကတော်လည်း မဖြစ်လိုက်ရဘူး .. မုန့်ဟင်းခါးချက်ရတဲ့

သစ်သစ် ဖြစ်ခဲ့ရတယ် .. မုန့်ဟင်းခါးကို ဆိုင်းထမ်းနဲ့ လည်ရောင်းတဲ့
လူတစ်ယောက်ရဲ့မယားဘဝ ရောက်ခဲ့ရတယ် .. အဲဒီဒဏ်ကို ဒေမေ
မခံနိုင်လွန်းလို့ .. သမီး နှစ်နှစ်သမီးမှာ .. မေမေ ထွက်သွားမိခဲ့တာပါပဲ..
မေမေဟာ ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ နေရတဲ့ဘဝကို မလိုချင်ဘူး.. မနေနိုင်ဘူး..
အဲဒါကြောင့် .. အဲဒီဘဝက လွတ်မြောက်ဖို့ဆိုတာ .. အဲဒီဘဝကို ချန်ခဲ့
မှ ဖြစ်မှာပေါ့ သမီးရယ် ..”

မေမေ ပြောငိုတော့ သူနဲ့ ပို၍ ရင်ထဲ အံ့ဩလာရသည်။ ဖေဖေ
ရှိလျှင်ဖြင့် ရင်ကွဲအောင် ရယ်ပေလိမ့်မည်။ ရယ်ရင်းလည်း နာကြည်း
မျက်ရည်ကျပေမည်။ ချမ်းသာခြင်းကို စွန့်ခွာခဲ့သည့် ဖေဖေသည် သေ
ဆုံးကွယ်လွန်ချိန်သည် ဆင်းရဲခြင်းနှင့်အတူ နေခဲ့သည်။

ဆင်းရဲခြင်းဆိုသည့်ဘဝထဲမှ မေမေသည် .. ဆင်းရဲခြင်းဆိုတာကို
မခံနိုင်၍ ဖေဖေကို ချန်ရစ်ခဲ့သည်တဲ့ ..။ သမီးကို ချန်ရစ်ခဲ့သည်တဲ့ ..။
တကယ်လည်း မေမေသည် လောလောဆယ်မှာ ချမ်းသာသော ဒေါ်သစ်
သစ်ဦး ဆိုတာပင် ဖြစ်နေချေသည်တကား။ ခုလို ချမ်းသာလာရခြင်း
သည် ဘယ်လိုကြောင့်ဆိုတာ သူနဲ့ မသိချင် ..။ စိတ်လည်းမဝင်စား ..။
မေးချင်စိတ်လည်း မရှိ ..။

“မေမေ ချန်ခဲ့တဲ့ဘဝကို ဘာလို့လာရတာလဲ မေမေ .. ပြီးတော့..
မေမေ ချန်ခဲ့တဲ့ဘဝထဲက သူနဲ့ ဟာ .. မေမေ အခုရပ်တည်နေတဲ့ဘဝထဲ
ကိုလည်း လိုက်မလာနိုင်တာ မေမေ သေသေချာချာ သိစေချင်ပါတယ်..
ဖေဖေ မရှိတော့လို့ .. မေမေ .. အခုလာခေါ်တဲ့အခါမှာ .. သူနဲ့ က ..
မေမေ့နောက်ကို .. အဲဒီကားကောင်းကြီးစီးပြီး လိုက်လိမ့်မယ်လို့တော့
မေမေ ဘယ်တော့မှ စိတ်ကူးမယဉ်လိုက်ပါနဲ့ မေမေ ..။ အခု .. ခေခေ
ကြောက်လို့ ချန်ခဲ့တဲ့အိမ်လေးပေါ်ကနေပြီး .. မေမေ့ကားပေါ်ကို အပြန်
ဆုံး ပြန်တက်သွားလိုက်တာဟာ .. အကောင်းဆုံးအလုပ်ကင်ခဲ့ပါ
မေမေ.. မေမေ နေချင်တဲ့ဘဝထဲကို မေမေ့ကားကြီးစီးပြီး ပြန်သွားချိန်

မှာ - သုန် ဟာ .. ဖေဖေအိမ်လေးမှာ .. တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့..
ခင်ဝသုန်ငြိမ် ဖြစ်နေမှာပါ မေမေ ..”

သုန် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပြောချိန်မှာ ယောက်ယက်ခတ်နေသည့်
က မေမေ ဖြစ်နေသည်။ ဆောက်တည်ရာပျောက်နေသည်က မေမေ
ဖြစ်နေသည်။ သုန် မလိုက်ဘဲနေခဲ့မှာကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေသည်။
သုန် ကို ခခယယကြည့်သည် .. သုန် ပြတ်သားစွာ ခေါင်းခါပြလိုက်
သည်ပါပဲ။ သုန် အကြည့်က ဖေဖေဓာတ်ပုံထက်မှာ တန်နေသည်။
ဖေဖေကို လက်အုပ်ချီ၍ သုန် ကြည့်ကာ ...

“ဖေဖေဆီက .. မာနနဲ့ .. ပြတ်သားခြင်းဆိုတာကို .. သုန် ..
အမြဲ မဆုတ်မနစ် .. ဆုတ်ခဲ ကိုင်ထားရမယ်လို့ ဖေဖေ မှာခဲ့သလို ..
သုန် .. အမြဲရှိနေပါ့မယ် ဖေဖေ ..”

ဟု ပြောမိရပါပြီ။ ဖေဖေကတော့ ဓာတ်ပုံထဲမှ သုန် ကို ကြည့်နေ
သည်ဟု သုန် ထင်သည်။ ငိုနေသည့် မေမေကိုလည်း မျက်တောင်မခတ်
စိုက်ကြည့်နေသည်ဟု သုန် ထင်သည်။

“ငါ့သမီးဆီမှာ ငါ့သွေးတွေပဲရှိတယ် သစ်သစ်... မင်းရဲ့ .. သွေး
မရှိဘူး .. ငါ့စိတ်ဓာတ်ပဲ ရှိတယ် .. အဲဒါ .. မင်း သိပြီ မဟုတ်လား...”

ဟု လှမ်းမေးသည့်အကြည့်မျိုး ဖြစ်နေသည်ဟု သုန် ထင်သည်။
ဟုတ်သည် .. ဖေဖေထံမှာ .. အလွန်တောက်ပလျက် .. ပြတ်သားရဲရင့်
သော ခံစားချက်များဖြင့် ပြည့်ဝနေသည့် မျက်ဝန်းအစုံရှိသည်။ ဓာတ်ပုံ
ထဲမှ ဖေဖေအကြည့်သည် အသက်ဝင်လွန်းနေတာ အမှန် .. သက်ရှိ
လူသားတစ်ယောက်၏ အသက်ဝင်နေသည့် မျက်ဝန်းမျိုးသည် ဖေဖေ
ဓာတ်ပုံထဲမှာလည်း ရှိနေဆဲ ..။

“ပြန် .. စဉ်း .. စား .. ပါ .. ဦး .. သမီး ရယ် ..”

မေမေ အသံတုန်လေးဖြင့် တိုးဖွဖွ ပြောလာသည်။ တောင်းပန်
တိုးလျှိုးသည့်အကြည့်ဖြင့်လည်း ကြည့်နေသည်။ မေမေလက်ချောင်း

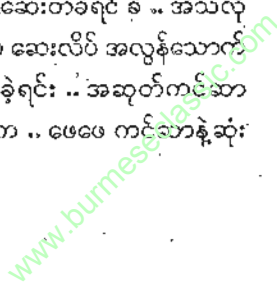
လေးတွေ တုန်ခါနေကြတာကို သုန် မြင်နေရပါ၏။ ဒါပေမယ့် ..
ထိုသို့ မေမေ ခံစားနေတာကိုကြည့်၍ မေမေ့ကို သနားစိတ်ဖြင့် .. မေမေ
နောက်သို့ သုန် လိုက်မသွားနိုင် ..။ ဖေဖေဓာတ်ပုံကြီးရှေ့မှာ ထိုအဖြစ်
တွေကို သုန် မလုပ်နိုင် ..။ ဖေဖေ့ကို ချန်ရစ်ခဲ့သည့် မေမေ့နောက်သို့
သုန် က ဖေဖေ့ကို ချန်ရစ်ခဲ့ပြီး မသွားရက်နိုင် ..။ ဖေဖေမျက်နှာကို
ရှေ့ထားပြီး မသွားနိုင် ..။

“သူ .. သူ .. အဆုတ်ကင်ဆာနဲ့ ဆုံးတာဆို ..”

အသံတုန်ခါနေရင်း မေမေ မေးလာတော့ သုန် ကြေကွဲပြီးပြီးကာ
မေမေ့ကို ကြည့်မိသည်။

မေမေ့ဓာတ်ပုံလေးသော်မှ သုန် မမြင်ဖူးခဲ့ရ။ ဖေဖေအားလုံးကို
မီးရှို့ပစ်ခဲ့သည်ဟု သိရသည်ပါပဲ။ ခြေကလန် လက်ကလန်လေးဖြင့်
ရှိနေသည့် သမီးလေးကို ရပ်ခွင့်ပိုက်၍ ကျန်ခဲ့ရပါသည်။ ဖေဖေသည်
မေမေ့ဓာတ်ပုံတွေကို မီးရှို့ပစ်ခဲ့ခြင်းသည် အလုပ်ထိုက်ဆုံးသောအလုပ်ပဲ
ဖြစ်သည်ဟု ဖေဖေသမီးတစ်ယောက်အဖြစ် သုန် ကလည်း လက်ခံပါ
သည်။

“ဟုတ်တယ် .. ဖေဖေ အလွန်ဆေးလိပ်သောက်တာ .. ဖေဖေ့ကို..
ဖေဖေ လက်ထပ်ထားတဲ့သူက သမီးတစ်ယောက်နဲ့ ချန်ခဲ့တဲ့နောက်မှာ..
ဖေဖေဟာ အမြဲတမ်း ဆေးလိပ်သောက်လွန်းနေတဲ့သူတစ်ယောက်တော့
ဖြစ်ကျန်ခဲ့တယ် ဖေမေ .. အရက်မသောက်ဘူး .. ဒါပေမယ့် .. ဇင့်စလေး
ရွှင်ရင် .. စီးကရက်သောက်တယ် .. အများအားဖြင့်တော့ .. ချွေတာရေး
လုပ်ပြီး ဆေးပေါ့လိပ်သောက်ရင် သောက် .. ဆေးတံခဲရင် ခဲ .. အဲသလို
ဖြစ်ခဲ့ရာက .. နောက်ဆုံးမှာတော့ .. ဖေဖေဟာ ဆေးလိပ် အလွန်သောက်
တဲ့သူ .. စီးကရက်အလွန်သောက်တဲ့သူ ဖြစ်ခဲ့ရင်း .. အဆုတ်ကင်ဆာ
ဝေဒနာနဲ့ ဆုံးပါးခဲ့တာပါ .. ဪ .. မေမေက .. ဖေဖေ ကင်ဆာနဲ့ဆုံး
တာကိုလည်း သိခဲ့တာပဲလား...”

“မေမေ ပြောခဲ့ပါရောလား .. မေမေ .. လူလွတ်ထားပါတယ်လို့.. မေမေမှာ .. သမီးတို့နဲ့ပတ်သက်ပြီး စုံစမ်းခိုင်းဖို့ရာ အလုပ်သမားတွေ အများကြီး ရှိပါတယ် ..”

“ဒါပေမယ့် .. မလာခဲ့ဘူး .. ဖေဖေဆီ မလာခဲ့ဘူး မဟုတ်လား.. မလာရဲလို့ဆိုတာ သူနဲ့ သိပါတယ် .. ခုလည်း - ဖေဖေအိမ်လေးပေါ်ကို ဖေဖေ မရှိတော့လို့ဆိုပြီး လာရဲခဲ့တယ်ဆိုပါတော့ .. ဒါပေမယ့် .. သူနဲ့ အတွက်က .. ဖေဖေဟာ အမြဲရှိနေတယ် မေမေ .. မေမေကလည်း ဖေဖေ ရှိနေတုန်းပဲလို့ မှတ်ယူပါ .. မေမေဘဝကို .. မေမေ .. ခုလိုပဲ.. လှလှပပလေး ပြန်နေပါ .. သူနဲ့ .. ပင်ပန်းလှပါပြီ .. နားပါရစေတော့..”

ဟု ပြောတော့ မေမေ ငိုသည်။ သူနဲ့ .. ဖေဖေဓာတ်ပုံကို မော့ကြည့်ကာ ရှေ့မှာသွားရပ်သည်။ ဖေဖေဓာတ်ပုံကို လက်ဖြင့်ထိသည်။ မေမေကို မျက်တော့နှိမ့်မတ်လည်း သူနဲ့ ကြည့်သည်။

“ဖေဖေကို တိုင်တည်ပြီး သူနဲ့ သစ္စာဆိုပါစာယ် ဖေဖေ .. ဖေဖေကို ချန်ခဲ့တဲ့ မေမေနောက်ကို .. သူနဲ့ .. ဘယ်တော့မှ မလိုက်ပါဘူး ဖေဖေ ..”

ဟု ပြောလိုက်တော့ မေမေမျက်နှာ ဖွေးခနဲ ဖြစ်၏။ ကိုယ်သည် ထိုင်လျက်ဖြင့်ပင် နောက်သို့ လန်ကျတော့မယောင် ဖြစ်သွားသည်။ ကမန်းကတန်း လက်ဖြင့်ထောက်၍ မေမေ ထိန်းပါ၏။ သူနဲ့ .. ဘယ်တော့မှ မေမေနောက်ကို မလိုက်တော့ပြီဆိုတာ မေမေ တိတိပပ သိသွားပုံဖြင့် မျက်ရည်တွေ ဖြိုင်ကျလာကာ ...

“ရက်စက်လိုက်တာ သမီး ရယ် ..”

ရင်တွေကွဲကြောကုန်သည့်နှယ် မေမေ ငို၍ပြောသည်။ မျက်ရည်ကို ဤတစ်ကြိမ်မှာတော့ ပိုးလက်ကိုင်ပဝါလေးဖြင့် မသုတ်နိုင် .. လက်ဖဝါးဖြင့် အုပ်မိုး၍ ပွတ်သုတ်ပစ်ကာ နေရာမှ ကျုံး၍ထသည်။ ဖေဖေဓာတ်ပုံကို မော့ကြည့်ကာ ...

“ရှင့်သမီး .. ရှင့်သမီး .. ရှင့်ကိုယ်စား .. သစ်သစ် ကို လက်စားချေနေတာ.. လက်စားချေနေတာ .. ရှင် မြင်ရဲ့ မဟုတ်လား ..”

ဟု အသံစူးစူးဖြင့် မေးသည်။ သူနဲ့ ကတော့ ဖေဖေဓာတ်ပုံကြီးကို လက်ဖြင့် ထိထားဆဲ ..

ခေါင်းဖြင့် ထိထားမြို့ ..။

ခေမေကိုလည်း သူနဲ့ မကြည့်တော့ပါ ..။

မေမေသည်လည်း .. သူနဲ့ ကို .. ချန်ရစ်ခဲ့မှဖြစ်မည်ဆိုတာ သိလျက်.. အိမ်လေးပေါ်မှ ငိုနေရင်း အပြေးဆင်းသွားသည်ပါပဲ ..။

သူနဲ့ .. အဲခဲထားမြို့ ..။ အဲခဲထားဆဲ ..။ ကားထွက်သွားသည်အထိ သူနဲ့ ငြိမ်၍ရပ်နေသည် .. စောင့်နေသည်။ ကားထွက်သွားတော့မှ သူနဲ့ စိတ်ကိုလွှတ်ချလိုက်တာမို့ ပုံပုံကျမျှ ကြမ်းပေါ်မှာ ထိုင်ဖြစ်သွားရပါပြီ..။ ဖေဖေဓာတ်ပုံချိတ်ထားရာနံရံကို ခေါင်းလေးဖေးဖို့၍ သူနဲ့ စတင်၍ ငိုသည်။ ရှိုက်ကြီးတင်ငင် ငိုသည်။ ဖေဖေပုံကို မော့ကြည့်ကာ ...

“သူနဲ့ အတွက် .. ဖေဖေဟာ .. အရေးအကြီးဆုံးပါ ဖေဖေ .. ဖေဖေ သိပါတယ် .. ဖေဖေ သိပါတယ် ..”

ဟု ဆက်တိုက်မျှ အရူးအမူး ပြောနေမိရပါပြီတည်း ..။

ခြံထဲမှ ပန်းစံကား၏ရနံ့က လေနှင့်အတူ ခပ်နေ့နေ့ တိုးဝင်လာသည်။

ဖေဖေ စိုက်ခဲ့သော ပန်းစံကားဖြူပင်ဆီမှ ရနံ့ ..။

အဖမဲ့သမီးတစ်ယောက်သည် .. အိမ်ငယ်လေးတစ်လုံးမှာ .. တစ်ယောက်တည်း ရှိနေရင်း .. အဖေကို တမ်းတ၍ ငိုနေခြင်းကို .. ပန်းစံကား၏ရနံ့လေးတွေက .. သိနေကြပါလိမ့်မည် ..။ သနားနေကြပါလိမ့်မည်..။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၂)

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်အေရယ် .. ခုလို အဖေရဲ့အရိပ်ဆိုတာ မရှိတော့တဲ့ အခါမျိုးမှာ မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ တစ်ယောက်တည်း အိမ်တစ်လုံးမှာ နေနေတယ်ဆိုတာကတော့ ကြာရှည် အမြင်မတင့်တယ်ဘူး ဝသုန်ငြိမ် .. ဒါကြောင့် ဖြစ်သင့်တာကို ဒေါ်ကြီး လာစကားကမ်းရတာ.. လမ်းထိပ်က ဒေါ်နွဲ့ ဆိုတာ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ဖွင့်တယ်ဆိုပေမယ့် .. သူ့မုန့်ဟင်းခါးကလည်း .. နာမည်ကြီးပဲ မဟုတ်လား .. ညည်းအဖေ လက်ရာကိုတော့ မမိပါဘူးအေရယ် .. ဒါပေမယ့် .. လူတွေက ဆိုင်းထမ်းနဲ့ရောင်းတဲ့ မုန့်ဟင်းခါးထက် နှစ်ထပ်အုတ်ညှပ်တိုက်အိမ်တစ်လုံး ရဲ့အောက်မှာ စားပွဲကုလားထိုင်တွေခင်းကျင်းပြီး ရောင်းတဲ့ မုန့်ဟင်းခါး ဆိုင်ကို ပိုင်ကြတာတော့ သဘာဝပဲလေ .. ခု .. ဒေါ်နွဲ့ က ပြောတယ်.. သူ့သား မုဆိုးဖို မောင်လတ်နဲ့ .. နေရာချပေးချင်သတဲ့ .. ကောင်လေး ကလည်း ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ မုဆိုးဖိုဖြစ်ရရှာတာ .. သားသမီးလည်း မရလိုက်ဘူး မဟုတ်လား .. သူ့မိန်းမ ကိုယ်ဝန်သုံးလမှာ သွေးတိုးတက်ပြီး ရုတ်တရက်ဆုံးခဲ့တာ နှစ်နှစ်ပဲရှိသေးတာလေ .. ကောင်လေးက ပညာတတ် .. ရုပ်ချောလေးပါ အေရယ် .. ကိုယ်ပိုင်တက္ကစီလည်း မောင်းတယ် မဟုတ်လား .. မုဆိုးဖို ဆိုပေမယ့် .. သားသမီးရယ်လို့ ကျန်ခဲ့တာ မဟုတ်တော့ .. လူပျိုကြီးလိုပါပဲ ခင်ဝသုန်ငြိမ် ..”

သုန် မျက်လွှာချထားသည်။ ရင်ထဲမှာ နာကျင်နေသည်။ ဖေဖေ ဆုံးတာ ရက်လည်ကျော်ရုံပဲ ရှိသေးသည်။ ခုမှ ဆယ်ရက်ကျော်ကျော်ပဲ ရှိသေးသည်။ အရပ်ထဲမှာ အောင်သွယ်တော်နာမည်ရ .. ဒေါ်စိန် ကဖြင့် လာ၍ စကားစပ်နေပြီ။

သုန် အကြည့်က ဖေဖေတတ်ပုံရှိရာမှာ တစ်ချက် ရောက်၏။ ဖေဖေရှိလျှင်ဖြင့် ဒေါ်စိန် ကို ဓားဆွဲ၍ လိုက်မှာ သေချာနေသည်တည်း။ သုန် နှုတ်ငြိမ်လွန်းနေတာကို ဘာအတွေးပေါက်သည် မသိ။ ဒေါ်စိန် ကတော့ဖြင့် ပို၍ အာသွက်လျှာသွက်ဖြင့် အားတက်ပါးတက် ဖြစ်လာနေသည့်အဖြစ် ..။

“ဒေါ်နွဲ့ က ပြောပါတယ် ဝသုန်ငြိမ်လေး ရယ် .. သူ့မှာ သမီး ရယ်လို့လည်း ရှိတာမဟုတ်ပါဘူးတဲ့ .. မောင်လတ် နဲ့ညားရင် ဝသုန်ငြိမ် လေးဟာ သူ့သမီးပဲပေါ့တဲ့ .. ရွှေဆွဲကြီးတွေ လက်ကောက်တွေ ဆင်မှာ တဲ့ .. ပြီးတော့ .. ခင်ဝသုန်ငြိမ် ဆိုတာက .. မုန့်ဟင်းခါးလည်း ချက်ပြုတ် တတ်တာမို့ သူ့အတွက် အားကိုးရတာပေါ့တဲ့ .. ခင်ဝသုန်ငြိမ် ရဲ့ မုန့်ဟင်းခါးဆိုတာက ဟင်းရည်မှာ သူ့ဆိုင်ထက် ပိုကောင်းတာ သူ သိတာ ပေါ့တဲ့ .. သူ့ခမျာ .. ညည်း ဆင်းရဲနေဟာကိုတောင် သနားနေတာ.. ကံကောင်းတယ်လို့ နားလည်စမ်းပါ ဇာရယ် .. မုဆိုးဖိုကောင်လေးနဲ့ လက်ထပ်ရတာတစ်ခုပဲ ရှိတာပါ .. ညည်း နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးပေါ်လည်း တက်ရမယ် .. မုန့်ဟင်းခါးလေး ရောင်းရုံ .. ချက်ရုံပဲ .. ရွှေတွေလည်း ဝတ်ရမှာ .. ကိုယ်ပိုင်တက္ကစီပိုင်လည်း ရှိဦးမှာ .. ဒရိုင်ဘာကတော် ဆိုပေမယ့် .. အခုနာကတော်အေရဲ့ ..”

ဆက်၍ပြောနေသည့် ဒေါ်စိန် တစ်ချက်နားသည်။ အကဲခတ်သလို သုန် ကို ကြည့်၏။

မလှုပ်မယှက်ငြိမ်နေတာကို ကြည့်ရင်း အားမလို အားမရဖြစ်လာ ပုံဖြင့် သက်ပြင်းရှိက်ကာ ...

“ကောင်းစားစေချင်လို့ လာပြောတာနော် ခင်ဝသုန် .. မောင်လတ် လို့ ဥစ္စာပေါ့ .. ပညာတတ် ရုပ်ချော မှဆိုးဖိုလေးကို .. ဒီလမ်းထဲက.. ခပ်မွဲမွဲကောင်မလေးတွေက .. စိတ်ကူးယဉ်နေကြတာ အေရဲ့ .. ကောင်လေးနဲ့ညားရင် .. ချမ်းသောင့်ချမ်းသာနေမှာ သိကြသကဲ့ .. ညည်းမှာ က အိမ်အိုလေးတစ်လုံးနဲ့ ကျန်ခဲ့တာ .. ဘာကျန်ခဲ့လို့လဲ .. အဖေတစ်ခု သမီးတစ်ခု နေကြတဲ့အိမ်မှာ အဖမဲ့သမီးလေးအဖြစ် ကျန်ခဲ့တာကို .. ဒေါ်နွဲ့ ကလည်း မကြည့်ရက် .. ငါကလည်း မကြည့်ရက်လို့ .. လာ စကားစပ်ရတာ အေရဲ့ ..”

အဖေ ဆုံးထားတာ ဆယ်ရက်ကျော်ပဲရှိသေးသည့် ခင်ဝသုန်ငြိမ်ပါလားဆိုသည့် စာနာတွေးလေးပင် တွေးပေးဖို့ သတ်မဝင်လောက်အောင် ဒေါ်စိန် တစ်ယောက် ဘယ်လောက်များ အောင်သွယ်ခ ရထားသည် မသိ ..။

သုန် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်မိကာ ခံပြင်းစိတ်တွေ အံ့ကျင်းကောင်းကောင်းဖြင့် နေရာယူလာနေလေသမျှ မနည်းထိန်းနေရပါသည့်အဖြစ်။

“ညည်း ကံကောင်းတယ် ဝသုန်ငြိမ် .. ညည်းကို ဒေါ်နွဲ့ ရွေးတာ ခံလိုက်ရတာများ နည်းတဲ့ကံကောင်းမှုလား .. ညည်းရဲ့အိမ်ရှေ့မှာ .. ညညဘက် ဂစ်တာတီးပြီး သီချင်းလာလာဆိုတာတွေ ရှိနေပြီနော် .. အဲဒါ .. ကာလသားလေးတွေ တရုန်းရုန်းနဲ့ ကြာရင် အိမ်ရှေ့မှာ ဖြစ်လာမှာ .. ညည်း အိမ်ထောင်နဲ့ဖြစ်သင့်ပြီ ခင်ဝသုန် ..”

ဟုတ်သည် ..။ မနေညကစ၍ အိမ်ရှေ့မှာ ဂစ်တာသံတွေ ပေါ်လာနေပြီ။ သီချင်းဆိုတာတွေ လမ်းတစ်ဖက် အုတ်ခုံနေရာဆီမှ အိမ်လေးဆီသို့ လွင့်ပျံ့လာနေတတ်ပြီ။ ဒါကို အလွတ်မပေးဘဲ ဒေါ်စိန် ထောက်လာချေသည့်တည့် ..။

“ကဲပါ အေရယ် .. ခေါင်းသာညှိတ်လိုက်စမ်းပါ .. ဒေါ်ကြီးလည်း ဒေါ်နွဲ့ ကို သတင်းကောင်းလေး ပြေးပေးလိုက်ချင်တယ် .. မင်္ဂလာကိစ္စ

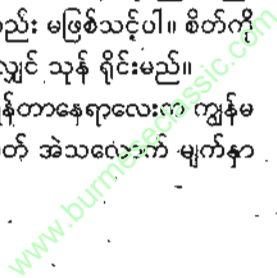
တခမ်းတနားဖြစ်မှာ အေရဲ့ .. ညည်းကို ညှိတ်နေအောင် ဆင်မှာ .. နာမည်ကြီး အလှပြင်ဆရာမနဲ့ကို အိမ်ခေါ်ပြီး မျက်နှာလည်း အလှပြင်ပေးမှာ အေရဲ့ .. သူများဘက်က စကားကမ်းတုန်း ခေါင်းညိတ်တာ ကောင်းတယ် ဝသုန်ငြိမ် .. ဟိုဘက်ကလည်း ခေါင်းညိတ်နောက်ကျနေရင် စိတ်လက်မရှည်ဘဲ တခြားတစ်ယောက်နဲ့ မောင်လတ် ကို လက်ထပ်ပေးလိုက်ရင်ဖြင့် .. ညည်း လက်လွတ်သွားရမှာ ..”

သုန် ကိုယ်လေး မတ်လိုက်မိရပါပြီ။ အိမ်ထဲရံကိုမှီ၍ ထိုင်နေရာမှ ကိုယ်လေးမတ်လိုက်ပုံက အတန်တော့ အားပါနေသည်။

“သုန် မှာ ဖေဖေ မရှိတော့ဘူးဆိုပြီး .. ဒီလောက်ထိ နိမ့်ချပြောနေတာကို.. ဖေဖေပညာဉ်က သည်းခံနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ သုန် သတိပေးချင်ပါတယ် ဒေါ်ကြီး .. အဲဒီ ကိုလတ် ဆိုတာကို လက်လွတ်သွားမှာ စိုးရိမ်ရလောက်အောင် .. သုန် ဘက်က ဘယ်တုန်းကမှ လက်လွတ်မခံနိုင်ပါဘူးဆိုတာမျိုး ရှိမှမရှိခဲ့တာပဲ ဒေါ်ကြီးရယ် .. သုန် .. တစ်ခုပဲ တောင်းပန်ချင်ပါတယ် .. ဖေဖေ ဆုံးထားတာ ဆယ်ရက်ကျော်ရုံလေးပဲ ရှိပါသေးတယ် .. သုန် .. ရင်ကွဲနေချိန်ပါ ..။ သုန် မှာ သားအဖနှစ်ယောက်တည်း နေရတဲ့ ဘဝလေးပါ .. နည်းနည်းလေးလောက်တော့.. စာနာစိတ်လေး ထားပေးဖော်ရပေးပါလို့ တောင်းပန်ချင်ပါတယ် .. ဒေါ်ကြီး ပြန်ပါတော့ ..”

သုန် က အငယ် ..။ ဒေါ်စိန် က အသက်ကြီးသည့်သူပေမို့ .. ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်းလည်း သုန် မပြောထွက်ပါ။ ရင်ထဲမှာတော့ နာနေသည်။ ခံပြင်းနေသည်။ ဒါပေမယ့် အဖမဲ့သမီး ..။ အရိပ်ကြီးလည်း ပြီးနေရချိန် ..။ ဝန်းကျင်နှင့် မသင့်မတင့်လည်း မဖြစ်သင့်ပါ။ စိတ်ကို ပြန်၍ ထိန်းရသည်။ ရင်ထဲရှိရာပြောလိုက်လျှင် သုန် ရိုင်းမည်။

“ဒေါ်စိန် .. ကျွန်မ ပြောပါရစေ .. ဝရန်တာနေရာလေးက ကျွန်မ ကြားပြီးနေပါပြီ .. တကယ်က .. မောင်လတ် အဲသလောက် မျက်နှာ

ဝန်းလှနေတဲ့ကောင်လေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်ဆိုရင် .. သူ့ကို .. လက်ထပ်ခွင့်ရတဲ့မိန်းကလေးဟာ အလွန်ကဲကောင်းနေတယ်ဆိုရင် .. ဒေါ်စိန် .. သမီး စံပယ်မွှေး နဲ့ နေရာချပေးလိုက်ပါလား ဒေါ်စိန် ရယ် .. ဒီ အဖမဲ့သမီးလေးဆီကို မနက်စောစောစီးစီးလာပြီး စိတ်ပင်ပန်းအောင် ပြောနေမယ့်အစား .. အဲဒီမင်္ဂလာကိစ္စ .. စံပယ်မွှေး နဲ့ သင့်ပါဆိုပြီး ဒေါ်စိန် ကို ပြောလိုက်ပါလား .. ဒေါ်စိန် ကလည်း မုန့်ဟင်းခါးချက်တဲ့သူ တစ်ယောက်ကို လခမပေးဘဲ တစ်သက်လုံး ခေါ်ခိုင်းလို့ရဖို့ ဒီကိစ္စ .. ခေါင်းထဲထည့်ထားတယ်ဆိုတာ .. ကျွန်မ သိသလို .. သူနဲ့ လည်း သိနေမှာပါပဲ .. ဒေါ်စိန် ရယ် .. ကလေးကို သနားပေးဖော်လေးတော့ ထားဖို့ သင့်တာပေါ့ ..”

အိမ်နီးချင်း ဆရာမ ဒေါ်ရွှေဖြူ ဝင်လည်းဝင်လာ .. ပြောလည်း ပြောလိုက်တော့ ဒေါ်စိန် မျက်နှာကြီး မည်းခနဲ ဖြစ်ကာ ...

“အဲမယ်လေးလေ .. ဖွ .. လွဲစေ .. ဖယ်စေ အေရယ်.. ငါ့သမီး နုနုထွတ်ထွတ် .. အပျိုလေးကိုများ .. မဦးမချွတ် ဆရာမမို့ .. ပြောရက်တယ် တော်ရယ် .. စံပယ်မွှေး ကို ကုမ္မဏီသူဌေးလေးတွေက စကား မြန်းကြမှာ ဆရာမရဲ့ .. လာဘ်တိတ်အောင် အဲဒီ မောင်လတ် နဲ့များ မဦးမချွတ်ကြီး မပြောလိုက်စမ်းပါနဲ့ .. ကဲ .. ကဲ .. သူနဲ့ .. ဒေါ်စိန် ပြန်မယ် .. တကယ်က .. ကောင်းနေချင်လို့ ဒီကို ဒီစကား လာပြောတာ ပါ.. ညည်းက .. ငါ့သမီးလို မိဖုတ်လည်းရှိတာ မဟုတ်ဘူး .. ငါတို့လို ကိုယ်ပိုင်စတိုးဆိုင်လည်း ပိုင်တာ မဟုတ်ဘူး .. ငါ့သမီးလိုလည်း ဘွဲ့ရ- ကုမ္မဏီဝန်ထမ်းလည်းဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး .. မောင်လတ်လို ကောင်လေး နဲ့ ညည်း မတူမတန်ဘူးထင်ရင်လည်း ညည်းကံပဲ .. ကဲ .. ပြန်မယ်..”

မျက်နှာကြီးပျက်နေရင်း မြည်တွန်တောက်တီးသလိုလည်း ပြော..။ အတန်မျှ ဆောင့်ကြီးအောင်ကြီးဆန်နေသော ခြေလှမ်းဖြင့်လည်း အိမ်ပေါ်မှ ဒေါ်စိန် ဆင်းသွားတော့ သူနဲ့ နှုတ်ဆိတ်၍ ငြိမ်ကျန်ခဲ့ပါ၏။

လူက ငြိမ်နေပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲခံပြင်းခြင်းတွေက မဆုံအောင် ဖြစ်တည်နေပြီ။ ဖေဖေ မရှိတော့ခြင်းသည် .. အိမ်ပေါ်ထိ အောင်သွယ်စကားကို တင်တင်စီးစီး လေဖြင့် လာပြောတဲ့တာကို ခံလိုက်ရချေသည်တကား ..။

ကက်ကက်လန် ရန်ပြန်တွေ့ပြန်လျှင်လည်း သူနဲ့ ပဲ အရိုင်းဖြစ်ရမည်။ ခုလို .. သူနဲ့ ဆရာမ ဒေါ်ရွှေဖြူ ရောက်လာလိုက်ခြင်းသည်ပင်လျှင် ဒေါ်စိန် ၏ နောက်ထပ်ရောက်လာမည့် ခြေလှမ်းများနှင့် စကားများကို တန့်နားစေလိုက်နိုင်ခဲ့ရပါသည်အဖြစ် ..။

ချစ်အားကိုးစိတ်ဖြင့် သူနဲ့ ဆရာမကို ကြည့်လိုက်မိရသည်ပါပဲ..။

ဆရာမ၏အကြည့်တွေက ထိထိခိုက်ခိုက်နိုင်နေသည်။ ကြေကြေကွဲကွဲလည်း နိုင်နေသည်။ သနားကြင်နာရိပ်လည်း ပြည့်နေသည်။ သူနဲ့ ဘေးမှာ ဆရာမ ထိုင်လိုက်ချိန်မှာဖြင့် သူနဲ့ ကိုယ်လေးက အလိုလို ဆရာမရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်မိလျက်သား ဖြစ်သွားရပါပြီတည်း။

မျက်နှာလေး ဆရာမရင်ခွင်မှာ အပ်ထားမိရင်း သူနဲ့ ငိုလိုက်မိရပါပြီ ..။ ဆရာမ၏ လက်ချောင်းနုလေးတွေက သူနဲ့ ကျောပြင်ထက်မှာ ဖွဖွညှင်ညှင် သပ်ပေးနေသည်ပါပဲ ..။

“အဲသလိုပဲ ကလေးရယ် .. လူတွေဟာ .. ခက်တယ် .. လူတိုင်းကို ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး သူနဲ့ ရယ် .. တချို့ .. ဆိုတဲ့လူတွေဟာ .. အဲသလိုပဲ .. စာနာရကောင်းမှန်းကို မသိကြတာ .. မသိဆိုးဝါးနိုင်တယ်ဆိုတာ အဲဒါကို ပြောတာ .. စာနာစိတ်မှ မမွေးတတ်ရင် .. အတ္တကြီးတာကို ဘာနဲ့ တားဆီးနိုင်ကြမလဲလေ ..”

ဟု ဆရာမ ခပ်ညည်းညည်း ပြောလာပါ၏။

“ဖေဖေရေ .. သူနဲ့ ဖေဖေနဲ့တူတူ ပြန်နေချင်တယ် ဖေဖေရဲ့ .. သူနဲ့ ပြန်နေချင်တယ် ဖေဖေရဲ့ .. မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးဆိုတာ သူနဲ့ သိနေပေမယ့် .. သူနဲ့ .. သူနဲ့ .. ဖေဖေနဲ့ နေချင်တာပဲ သိနေပါတယ် ဖေဖေ..”

အဲဒါပဲ သိနေပါတယ် ..."

သုန် ရင်ထဲမှာ တစာစာ ပြောနေမိရပါပြီ။

"ပြင်းထန်တဲ့ ဒီဝေဒနာကြီးကို .. ဖေဖေ ဆက်ပြီး မခံချင်တော့ဘူး သမီးရယ် .. ဒါပေမယ့် .. ဖေဖေ သေရမှာလည်း နောက်ဆံင်တယ်.. ကင်ဆာ ဆိုတဲ့ ဝေဒနာထက် .. အဲဒီ နောက်ဆံင်ခြင်းဆိုတာက ပိုဆိုး နေတယ် သမီးရယ် .. သမီးလေးတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ရမှာ .. အဲဒီအချိန်မှာ ဖေဖေသမီးလေးရဲ့အလှ .. ပြီးတော့ .. အရွယ်လေးက လည်း နုနုငယ်ငယ်နဲ့ဆိုတော့ .. ရင်ဆိုင်ရမှာတွေက မတန်တဆ ဖြစ် နေမှာ .. ဖေဖေသမီးလေးကို ဖေဖေ သနားလိုက်တာ .. အဲဒီအချိန်မှာ သမီးလေးတစ်ယောက်တည်း ရင်ဆိုင်လိုက်ရမှာတွေကို ဖေဖေ ကြိုသိ နေ မြင်နေရင်း သနားလိုက်တာ .. ဒါပေမယ့် .. ဖေဖေ မှာမယ် သမီး.. ဘယ်တော့မှ အလျှော့မပေးနဲ့ .. အရှုံးမပေးနဲ့ .. ကံကြမ္မာဆိုတာ .. မွေးကတည်းက .. ဘယ်ချိန်မှာ .. ဘာကိုကြိုရမယ် .. ရင်ဆိုင်ရမယ် ဆိုတာ ပါလာပြီးသား .. ဘယ်လိုမှ တားလို့မရဘူး .. ရှောင်လို့မရဘူး.. အခု .. ဖေဖေ သမီးကို ချန်ရစ်ခဲ့ရတော့မယ် .. နောက်ဆံင်လည်း ချန်ခဲ့ရမှာပဲ .. စိတ်မချလည်း ချန်ခဲ့ရမှာပဲ .. ဖေဖေ တစ်ခုပဲ မှာခဲ့မယ် သမီး .. သမီးရဲ့ဆရာမ ဒေါ်ရွှေဖြူ ကို ဖေဖေ မှာသင့်တာ မှာထားတာ ရှိတယ် .. သူပြောတာကို .. သမီး နားထောင်ပါ။ မဖြစ်မနေ .. ဘာကို လုပ်ရမယ် .. လုပ်သင့်တယ်ဆိုတာ ဆင်ခြင်မက တွေးပြီး သူလုပ်သင့်တာ ကို လုပ်မှာပါတယ် .. အဲဒါဟာ.. ဖေဖေ စီမံခဲ့တဲ့အရာဆိုတာ သမီးလေး နားလည်လိုက်ပါ .."

ဖေဖေ မဆုံးခင်ညက မောနေသည့်ကြားမှ ပြောခဲ့သောစကား...။

ဆေးရုံမှ ဖေဖေ ခွင့်ပန်၍ဆင်းလာသည်။ အိမ်မှာ နှစ်ညပဲခံသည်။ ထွေးမိထဲ သွေးတွေ အလုံးအခဲ အန်ပြီးချိန် ..။ မောနေသမျှ အားစိုက်၍ အသက်ရှူပြီး အတန်မျှ အချိန်ယူ၍ အမောသက်သာအောင် ဖေဖေ

ကြိုးစားယူပြီးချိန်မှာ .. သုန့် လက်လေးကို မလွှတ်တမ်း ဆုပ်ခဲကိုင်ထား ရင်း ဖေဖေ ပြောခဲ့ပါလေသော စကားများ ..။

သုန့် ပြန်ကြားနေမိရင်း ဆရာမ ရင်ခွင်မှာ ငိုနေမိရမည်ပါ ...။

မီးလုံးလေးထွန်းထားသော အိပ်ခန်းငယ်တစ်ခုမှာ ..။ ဖေဖေသည် ထိုညက သွေးတွေ ထပ်အန်နေခဲ့သည်။ အဖေဖြစ်သူကို ကျောသပ် ပေး..။ သွေးတွေ သုတ်သင်ပေး ..။ ထွက်နေသည့်ချွေးတွေကို သုတ်ပေး..။ ဆံစတွေကို သပ်ပေးဖြင့် အရူးတစ်ပိုင်းဖြစ်နေသည့် သမီးကို မျက် တောင်မခတ် ဖေဖေ ကြည့်ခဲ့သည် ...။

ဖေဖေ အတန်မျှ အားရှိနေအောင် အိမ်မှာ ဆရာဝန်ပင့်၍ ဆေး သွင်းပေးတာကိုလည်း တစ်ရက်တော့ ဖေဖေ လက်ခံသည်။ နောက်နေ့ မှာ လက်မခံတော့ ..။ ငြင်းသည်။ မထူးတော့သည့်ကိစ္စတစ်ခုမှာ ဆေး တွေ မသွင်းချင်တော့ပါဟု ပြတ်သားစွာ ဖေဖေ ပြောခဲ့ပါ၏။

ခံစားရသည့် နာကျင်ခြင်းဝေဒနာတွေကို အံ့ခဲ၍ ဖေဖေ ခံခဲ့သည်။ မညည်း ..။ သေခြင်းတရားကိုလည်း မညည်းမတွားပဲ ဖေဖေ တည်ငြိမ် စွာ ရင်ဆိုင် လက်ခံသွားခဲ့ပေမယ့် ..။ သမီးကို ချန်ခဲ့ရမည့်အဖြစ်ကိုတော့ ဖေဖေ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရင်မဆိုင်နိုင်ခဲ့ရှာ ..။ နောက်ဆံင်ရင်း နောက် ဆုံးအချိန်အထိ သုန့် လက်လေးကို ဆုပ်ထားခဲ့သည်။ သုန့် မျက်နှာလေး ကို မျက်တောင်မခတ်ကြည့်နေခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးအချိန်အထိ စကား ပြောဖို့ ကြိုးစားခဲ့ရှာသေးသည်။

ဘာကိုပြောချင်ရှာသည် မသိ ..။ လျှာတွေလုံးနေကာ စကားတွေ လုံးနေပြီး မဝီမသတွေ ဖြစ်ကုန်သည်အထိ ...။ ဖေဖေအကြည့်သည် သုန့် ထံမှာ ရှိခဲ့သည်။

ဖေဖေလက်ကို ပူးယှက်၍ ဘုရားကန်တော့သလို လုပ်ဖို့ သုန့် လုပ်ပေးတော့ ဖေဖေ မျက်ရည်ကျ၏။ မျက်ဝန်းထောင့်ဆီမှ မျက်ရည် တွေ ဆက်တိုက်စီးကျသည်။ ဘုရားစင်ကို ဖေဖေ ကြည့်သည်။

ဖေဖေ ဆုံးသွားချိန်သည် ညဉ့်သန်းခေါင်ယံနီးချိန် ... အိမ်ငယ် လေးထဲမှာ သုန် တို့ သားအဖပဲ ရှိနေသည်။ ဤသည်ကလည်း ဖေဖေ ဆန္ဒကြောင့်ပါ။

ဆာမင်းနှင့် လက်တစ်ကမ်းအကွာ ... သူ့နယ်ကိုယ်နယ် လှချိန်မှာ အိမ်ငယ်လေးမှာ သားအဖနှစ်ယောက်ပဲ ရှိနေချင်သည်တဲ့ ...။ ထိုသို့ ဖေဖေ ပြောခဲ့တာမို့ ဖေဖေ ဆေးရုံကဆင်းလာပြီးသည် ရက်အတွင်း မှာ...။ ညဘက်ဆိုလျှင် သားအဖနှစ်ယောက်တည်းပဲ အိမ်ငယ်လေးမှာ ရှိနေရပါ၏။

ဖေဖေသည် .. သမီး၏ ရင်ခွင်ထဲမှာ ကွယ်လွန်ခဲ့ချေသည် တကား ...။

သုန် .. ဘယ်တော့မှ .. ထိုညတစ်ညကို မေ့နိုင်မှာ မဟုတ် ...။ ခုလည်း ငိုနေရဆဲပါတည့် ...။

အခန်း (၃)

စူပါစကိုင် (Super Sky) မော်တော်ကားစက်ရုံကြီး၏ပိုင်ရှင် သူဌေးကြီး ဦးစောရှင်၏ ရုံးခန်းကျယ်ကြီးမှာ ရောက်နေရပါသည့် ဒေါ်ရွှေဖြူ ၏မျက်နှာလေးက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လေးပဲ ဖြစ်နေပါ၏။

ရှေ့တွင်ထိုင်နေသည့် သူဌေးကြီး ဦးစောရှင် ဆိုတာ ကိုညွှန်ဖူး ၏ဖခင် ဖြစ်သည်ဟု ဖွင့်မြောဖို့ပင် မလို ...။ ရုပ်က အသက်ကြီးတာနှင့် ငယ်တာပဲ ကွာသည်။ သားအဖမှန်း သိသာလောက်အောင် ရုပ်ချင်း တူလွန်းနေတာ အမှန် ...။ ချမ်းသောင့်ချမ်းသာနေရ၍ ဖြစ်မည်...။ အသား အရေက စိုပြည်၏။ အရွယ်တင်ကာ ဖြူဖြူညွှန်နိုင်လောက်အောင်ပင် အသားအရေက ဝင်းစင်ချေသည်တည့် ...။

“အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ တွေ့ခွင့်ပေးပါလို့ .. ဖုန်းဆက်လာ တဲ့အတွက် .. လာဖို့ အန်ကယ် ဖုန်းနဲ့ ပြန်ဖြေခဲ့ပေမယ့် .. သေချာတာ တစ်ခုကတော့ ငါတူမကြီးကို အန်ကယ် မသိတဲ့အချက်ပါပဲ ..”

မနက်ကိုးနာရီလောက်မှာ ဒေါ်ရွှေဖြူ ဦးစောရှင် ထံ ဖုန်းဆက်ခြင်း ပါ။ စက်ရုံသို့လာခဲ့ပါရစေဟုလည်း ခွင့်ပန်သည်။ အရေးကြီးပါသည်ဟု လည်း ပြောပြခဲ့သည်။

ဦးစောရှင် ၏ ဖုန်းနံပါတ်ကိုတော့ ကိုညွန့်ဖူး က ပေးထားခဲ့သည် မို့ ဒေါ်ရွှေဖြူ ခုလို ဆက်သွယ်နိုင်ခြင်းပါ။ ရှေ့မှာထိုင်နေသည့် ဦးစောရှင် ဆိုသူတစ်ယောက်သည် မကြာမလင့်မီမှာပင် သား၏သတင်းကို ကြားရ ချေတော့မည်။ ထိုအခါမှာ မည်သို့သော အရိပ်တွေ... ခံစားချက်တွေ ဦးစောရှင်၏မျက်နှာထက်မှာ ဖြတ်သန်းစွန်းထင်းလာကြချေမည် မသိ။

ခုလို .. သားနှင့် အဆက်အသွယ်ပြတ်တောက် ဝေးကွာနေချိန်မှာ ဤမျှ နုနုညှပ်ဖြင့် အရွယ်တင်နေသည့်လူတစ်ယောက်အဖြစ် ရပ်တည် နေနိုင်သည်ကိုက .. သားအပေါ်မှာ သံယောဇဉ် မချန် ... သံယော ဇဉ်မထားဘဲ သောကကင်းကင်းဖြင့် စိမ်းပြတ်နေနိုင်ခဲ့၍ များလား လေ..။ ဖွင့်ပြောရမည့် အသိပေးစကားတစ်ခုအတွက် ဒေါ်ရွှေဖြူ နှုတ် လေးနေမိတာ အမှန်ပါ။

သားရင်းတစ်ယောက် ဆုံးပါးခဲ့ပြီဆိုတာကို သာမန် သတင်းလေး တစ်ခုအဖြစ် ခံစားချက်ကင်းမဲ့စွာဖြင့် ...

“ဟုတ်လား ..”

ဟုများ တုံ့ပြန်သံ ကြားလိုက်ရမည်ဆိုလျှင်ဖြင့် ဒေါ်ရွှေဖြူ ဤ နေရာသို့ လာမိသည့်အတွက် နောင်တရရင်း ကြေကွဲစိတ်ပဲ အပြန်လမ်း မှာ ရင်ထဲ အဖတ်တင် ကျန်ခဲ့ရမည်သာ ..။

“ဟုတ်ပါတယ် အန်ကယ် .. ကျွန်မ ဖုန်းထဲမှာ မိတ်ဆက်ခဲ့သလို.. ဆရာမတစ်ယောက် ဖြစ်တာရယ် .. ရွှေဖြူ ဆိုတဲ့ နာမည်ကိုပဲ ပြောပြခဲ့ တာရယ်ပဲ ရှိခဲ့တာမို့ .. ကျွန်မ ပြောခဲ့တဲ့ အရေးကြီးကိစ္စ ဆိုတဲ့စကား ကို အလေးထားပြီး ခုလို .. ကျွန်မကို တွေ့ခွင့်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူး တင်ပါတယ်ရှင် ..။ အန်ကယ် ပြောသလိုပါပဲ .. အန်ကယ်နဲ့ကျွန်မတို့ ဘယ်တုန်းကမှ မသိခဲ့ကြတာ အမှန်ပါပဲ .. ဒါပေမယ့် .. အန်ကယ်ဆိုကို.. ခုလို ဖုန်းဆက်ဖို့အတွက် ကျွန်မကို တာဝန်ပေးခဲ့သူ ရှိခဲ့ပါတယ် .. သေဆုံးသွားပြီဖြစ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ယုံကြည်မှုနဲ့ ပေးထားခဲ့တဲ့

အဲဒီတာဝန်ကို ကျေဖို့ရာက ကျွန်မရဲ့ဝတ္တံ့ရားလည်း ဖြစ်ပါတယ် .. တာဝန်လည်း ဖြစ်ပါတယ် အန်ကယ် ..”

ဒေါ်ရွှေဖြူ ၏စကားကို စိတ်ဝင်စားစပြုလာဟန်ဖြင့် ဦးစောရှင် ကိုယ်ကို မတ်လိုက်သည်။ အညှီရောင်သားရေဖုံး ဆုံလည်ကုလားထိုင် ကြီးမှာ သက်သောင့်သက်သာယိုင်းပန်း ပန်းကနုတ်ထွင်း ကျွန်းစားပွဲကြီး ထက်မှ ဖုန်းတွေ၊ ဖိုင်တွေတွေ၊ ကားပုံစံ ကက်တလောက်စာအုပ်အထပ် ကြီးတွေ ..။ အဖြူရောင်နှင့်ဆီပွင့်ကြီးတွေ ထိုးထားသည့် ကြွေပန်း အိုးကြီးဖြင့် တခမ်းတနားနိုင်နေသော စားပွဲကြီးတစ်လုံး ခြားလျက် ဦးစောရှင် နှင့် ဒေါ်ရွှေဖြူ တို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ရင်း တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အကဲခတ်ကြည့်တွေဖြင့် ရှိနေကြရပြီ ..။

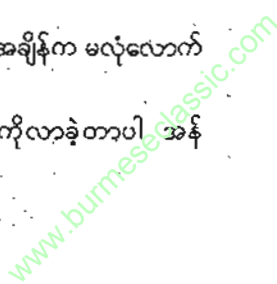
ဒေါ်ရွှေဖြူ က စိုးတထင်ထင်သော အကဲခတ်ကြည့် ..။ ကိုညွန့်ဖူး ဆုံးပါးခြင်းအပေါ်မှာ ခံစားချက်ကင်းမဲ့စွာ တုံ့ပြန်လာမှာကို စိုးရိမ် ကြောင့်ကြခြင်း ..။ ဒါဆို .. ခင်ဝသုန်ငြိမ်လေး အတွက် နောင်ရေး စိတ်လေးရဦးမည်။

ဦးစောရှင် ကျတော့လည်း သယ်တုန်းကမှ မတွေ့ဖူးတာကိုလည်း လာ၍ ဝန်ခံနေသည်။ ပြီးတော့ .. ထိုရောက်လာသည့် မိန်းကလေးသည် သေဆုံးသူတစ်ယောက်၏ ပေးထားသောတာဝန်ကို အလေးအနက် ထား၍ လာခြင်းလည်း ဖြစ်နေသည်။

“လိုရင်းပြောကြရအောင် မိန်းကလေး .. အန်ကယ်မှာ အလုပ်တွေ ရှိနေသေးတယ် .. ဖုန်းနဲ့ လှမ်းပြော ခွင့်ပုန်ထားလို့ .. အန်ကယ် .. မင်းကို ခုလို စောင့်နေရတာကွယ် ..”

ဤသို့ပါပဲလေ ..။ ချမ်းသာသည့်လူတွေမှာ အချိန်က မလုံလောက် ပဲ ဖြစ်နေတတ်သည်။

“ကျွန်မလည်း ခွင့်တစ်ရက်တင်ပြီးမှ ဒီကိုလာခဲ့တာပါ အန် ကယ် ..”

ဒေါ်ရွှေဖြူ ကလည်း တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လေးပဲ တုံ့ပြန်လိုက်ရပါ
၏။ ရင်ထဲမှာ တစ်ချက်တော့ မခံချင် ..။ ကိုယ်လည်း ကိုယ့်အချိန်တွေ
စွဲပြီး ဤနေရာကို လာခဲ့ရသည်ဆိုတာလောက်ကိုတော့ ဦးစောရှင် သိဖို့
ကောင်းသည်လေ ..။ အတ္တဆိုသည့်အရာတစ်ခုကို ဦးစောရှင် ပိုင်ဆိုင်
သည်ဆိုတာ ပို၍ ခိုင်မာလာသည်ပါပဲ။ သားအရင်းကို အမွေပြတ်စွန့်
လွှတ်ခဲ့သည်နောက်မှာ ..။ လုံးဝ သေခန်းပြတ်ထားခဲ့နိုင်သည်ကိုက
ချမ်းသာမာနှင့် အတ္တကြောင့်ပဲဟု ဒေါ်ရွှေဖြူ ပို၍ ခိုင်ခိုင်မာမာ သဘော
ပေါက်လာရပါ၏။

ခုလို ဒေါ်ရွှေဖြူ ဖြေလိုက်တော့လည်း အားနာရိပ်သည် ဦးစောရှင်
ထံမှာ စတင်၍ မျက်နှာထက်မှ ဖြစ်တည်၏။ ခုမှ သတိဝင်လာပုံဖြင့်
လည်း လူခေါ်ဘဲလဲကို နှိပ်၍ အခန်းစောင့်ကောင်လေး ဝင်လာတော့
ကော်ဖီနှစ်ခွက်နှင့် မုန့်ယူလာဖို့ မှာသည်။ ခုမှ .. အိမ်ရှင်ဝတ္ထုများကို
သတိရဖော် ရလာသည်ပဲဟု ဒေါ်ရွှေဖြူ စိတ်ပျက်ခြင်းဖြင့် တွေးမိရပြန်
သည်။ အခန်းတံခါးစောင့် ကောင်လေး ထွက်သွားတော့ တောင်းပန်ပြီး
ဖြင့် ဒေါ်ရွှေဖြူ ကို ဦးစောရှင် ကြည့်လာသည်။ တကယ်တော့ ဦးစောရှင်
ဆိုတာ ဒေါ်ရွှေဖြူ အတွက် ကတော့ ဖခင်တစ်ယောက်၏ အရွယ်
ပါပဲ ..။

ခုလို .. မခံချင်စောဖြင့် တုံ့ပြန်ပြောမိခြင်းကို ဆရာမတစ်ယောက်
ပီပီ .. ကျတော့လည်း အားနာစိတ် ဖြစ်ရသည်က ဒေါ်ရွှေဖြူ ပဲ ဖြစ်
လေသည်။

"ဟုတ်တာပေါ့ မိန်းကလေးရယ် .. အန်ကယ် အလုပ်စော ကပ်
သွားမိတယ်ကွယ် .. ခုလို .. ကျောင်းပိတ်ရက်မဟုတ်တဲ့ နေ့တစ်နေ့မှာ
အန်ကယ်ကို တံကန်တက လာတွေ့တယ်ဆိုကတည်းက ခွင့်တင်လာရ
မယ်ဆိုတာလောက်ကိုတော့ အန်ကယ် အစကတည်းက သိနားလည်
ထားပေးသင့်တာပေါ့ .. ကဲ .. ပြောပါဦး .. လာရင်းကိစ္စ.. ပြီးတော့ ..

အေးအေးဆေးဆေး ပြောပါ .. အန်ကယ်မှာ အချိန်မလောက်ဘူးဆိုတာ
မျိုး စိတ်ထဲမှာ မထားပါနဲ့ .. စောစောက အန်ကယ် အလုပ်စောနဲ့
ပြောမိတဲ့အတွက်လည်း တောင်းပန်ပါတယ်ကွယ် .."

ဟု ပြောနေချိန်မှာပင် အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေသည့် ကော်ဖီ
နှစ်ခွက်နှင့် မုန့်မျိုးစုံပါသည့်ပန်းကန်တွေကို လင်ပန်းဖြင့် ကောင်လေး
သယ်လာကာ နှစ်ယောက်စလုံး၏ ရှေ့မှာ တရှိစာသေ ချထားပေးသည်။
အရင်ဆုံး ဦးစောရှင် ရှေ့မှာ ကော်ဖီခွက်နှင့် မုန့်ပန်းကန်ကို ချသည်။
နောက်တော့မှ ဒေါ်ရွှေဖြူ ရှေ့မှာ ချသည်။ အမယ်တူ မုန့်ပန်းကန်သည်
နှစ်ယောက်အတွက် တစ်ပန်းကန်စီ သီးသန့်ချပေးတာမျိုး ဖြစ်နေ
လျက်...။ မုန့်သုံးမျိုးအတွက် ပန်းကန်က ခြောက်ခုဖြစ်နေ၏။ သဘော
က .. ဧည့်သည်နှင့် တစ်ပန်းကန်တည်း ဦးစောရှင် မစားမသောက်
တတ် ဆိုသည့်သဘော ..။

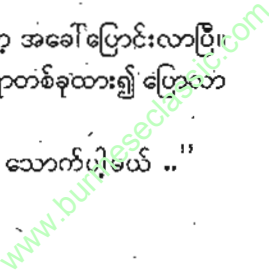
"တော်တော်ဘဝင်မြင့်တဲ့လူကြီးပဲ .. ခမ်းကြီးနားကြီး တော်တော်
နေချင်တဲ့ ဝါသနာကြီးတဲ့သူပဲ .."

ဟု ဒေါ်ရွှေဖြူ စိတ်ထဲမှ မခံချင်စောဖြင့် တွေးမိပြန်သည်။ ကိုယ့်
သဘောနှင့်ကိုယ် ဆိုလျှင်ဖြင့် ထပြန်ဖို့ပဲ ကောင်းသည်တည့် ..။ ဧည့်ခံ
သည်ကိုက ခွဲတံခွဲခြားဖြင့် အတော်ကြီးကို ဘဝင်မြောက်သည့်လူကြီး
တစ်ယောက်နှင့် ဆက်ဆံဖို့ဆိုတာက ရွှေဖြူ လို မိန်းမတစ်ယောက်မှာ
ဘာအကြောင်းသော်မှ မရှိ ..။ ခုဥစ္စာက .. ခင်ဝသုန်ငြိမ်လေး အတွက်
ဖြစ်နေသည်ဖို့ အောင့်အည်းသည်ခံ ဖြစ်နေရခြင်းပါ ..။

"စားပါ ဆရာမ .."

မိန်းကလေးဟု ခေါ်ရာမှ ဆရာမဟုတော့ အခေါ်ပြောင်းလာပြီ။
သဘောက .. တလေးတစားဖြစ်လာခြင်း။ နေရာတစ်ခုထား၍ ပြောလာ
ခြင်း ..။

"ကျွန်မ မုန့်မစားလိုပါဘူး .. ကော်ဖီပဲ သောက်ပါ့မယ် .."

ဟု ငြင်းမကောင်းသည်မို့ ကော်ဖီလောက်တော့ ဒေါ်ရွှေဖြူ ယူ ဆောက်လိုက်သည်ပါပဲ။ ခုထိ လိုရင်းတိစ္စ .. လာရင်းကိစ္စ မပြောရ သေး ..။ ဒေါ်ရွှေဖြူ ကလည်း ပြောလိုက်လျှင် ခံစားချက်ကင်းမွဲစွာ တုံ့ပြန်လာမှာမျိုးကို ဦးစောရှင် ထံမှ လက်ခံလိုက်ရမှာ ခုထိ ရင်ထဲ ထိတ်နေဆဲ ..၊ နှုတ်ဆွဲနေဆဲ ..။ ဒါပေမယ့် မပြော၍ မဖြစ် ..။ ပြောမှကို ဖြစ်မည့်ကိစ္စပေမို့ ...

ကျွန်မ .. ခင်ဝသုန်ငြိမ် ရဲ့ဆရာမပါ .. အိမ်နီးချင်းလည်း ဖြစ်ပါတယ် .. သုန် ဟာ .. အတန်းထဲမှာ စာတော်တဲ့ကလေးပါ .. ဆယ်တန်း ဖြေထားပါတယ် .. ဒီကလေးဟာ ငယ်ကတည်းက အတန်းတိုင်းမှာ ပထမရခဲ့တာချည်းပါပဲ .. ကိုးတန်းနဲ့ ဆယ်တန်းမှာ ကျွန်မရဲ့တပည့် ဖြစ်ပါတယ် ..”

ခင်ဝသုန်ငြိမ် ..၊ ဦးစောရှင် ထပ်၍ အကဲခတ်သလို ကြည့်လာပြန် သည်။ တစ်ခါမှမမြင်ဖူးသည့် ဆရာမတစ်ယောက်သည် တစ်ခါမှမသိရ သည့် ခင်ဝသုန် ဆိုသည့် တပည့်မလေးတစ်ယောက်အကြောင်းကို တကန်တက လာ၍ ဤရုံးခန်းမှာ ဘာကြောင့် ပြောနေရပါသတဲ့လဲ..။ နားမလည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရပြီ ...။

“ဘာများလဲ ဆရာမ .. အဲဒီကလေးမလေး ဆယ်တန်းအောင်တဲ့ အခါမှာ ကျောင်းစရိတ် မတတ်နိုင်လို့များ .. ပညာသင်ပေးဖို့ လာပြော တာများလား .. အန်ကယ် .. တစ်ခါမှ အဲသလို မလုပ်ခဲ့ဖူးဘူးကွယ်..”

“အန်ကယ်ဟာ လူချမ်းသာတစ်ယောက်ဖြစ်လို့ .. အဲဒီကလေးကို စာသင်စရိတ် ထောက်ပံ့ပေးဖို့အတွက် ကျွန်မ ဒီကို တကူးတက လာ စရာ မရှိပါဘူး အန်ကယ် .. ဒါပေမယ့် .. သုန် နဲ့ပတ်သက်လို့ အရင်ဆုံး ပြောပြတာတွေကိုတော့ အန်ကယ် တဆိတ် နားထောင်ပေးစေချင်ပါ တယ် ..”

ဦးစောရှင် ၏မျက်နှာထက်မှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နိုင်သည့်အရိပ်

‘တွေ ရောက်လာကြပြန်သည်။ နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်၏။ အချိန်တွေ အလကားလာဖြုန်းနေသည့် မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် စကားပြောနေရ သည်ပဲ စိတ်ပျက်နေပုံကြီးကိုလည်း လျှို့ဝှက် ဟန်ဆယ်ထားချင်ပုံပင် မရ ...။

“သုန် ကို .. သူ့အမေ တစ်နေ့ကပဲ လာခေါ်တယ်တဲ့.. ကျွန်မ ကတော့ ကျောင်းရောက်နေလို့ မတွေ့ဖြစ်လိုက်ရပါဘူး .. သူ့အမေက သူ့ကိုမြင်တော့ သမီးလို့ ခေါ်ပေမယ့် .. သူ့အမေလို့ မထင်မိခဲ့ဘူးတဲ့.. အလွန်ချမ်းသာနေတဲ့ သူ့အမေကို အမေမှန်းလည်း မသိသလို .. သူ့ကို သမီးလို့ခေါ်တာဟာ ခုခေတ်ကလည်း သမီးအရွယ် တူမအရွယ်လေး တွေဆိုရင် သူ့သူငါငါက .. သမီးလို့ .. ခေါ်တတ်ကြတာမျိုးကလည်း ရှိနေတော့ အဲသလိုပဲ ထင်မိခဲ့တယ်လို့ ကျွန်မကို သုန် ပြောပြပါတယ်.. ဘယ်အချိန်မှာလဲဆိုတော့ .. သုန် ကို ဒေါ်စိန် ဆိုတဲ့ အောင်သွယ်မိန်းမ ကြီးက မုဆိုးဖိုတစ်ယောက်နဲ့လက်ထပ်ဖို့ လာအောင်သွယ်တဲ့နေ့က ဆိုပါတော့ .. ဒေါ်စိန် ပြန်သွားတော့ .. ကျွန်မကို ငိုရင်း အဲဒီစကားတွေ ကို ပြောပြခဲ့တာ .. အဲဒီတော့ .. ကျွန်မ မေးမိပါတယ် .. ဘာလို့ အမေနောက်ကို လိုက်မသွားရတာလဲလို့ .. ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် .. အမေနဲ့ နေတာဟာ လုံခြုံပါတယ်လို့ ပြောအံ့တော့.. သုန် က ဖြေတယ် အန်ကယ်.. သူ့အဖေနဲ့ သူ့ကို ချန်ထားခဲ့တဲ့ အမေနောက်ကို .. သူ .. ဘယ်တော့မှ မလိုက်ဖူးတဲ့ .. သူ နှစ်နှစ်သမီးလေးမှာ .. အဖေလက်ပေါ် ကြီးခဲ့ရတာ တဲ့ .. အဖေ မရှိတော့ပေမယ့် .. သူ့အဖေ ဆုံးသွားပေမယ့် .. သူ .. အဲဒီ အမေနောက်ကိုတော့ .. မလိုက်နိုင်ဘူး တဲ့ ..”

ဦးစောရှင် သိသိသာသာပင် ကိုယ်ကို မတ်သည်။ ထိုင်ရာမှ ထရပ် သည်။ နာရီကိုလည်း ပေါ်ပေါ်တင်တင် လက်ကိုပင့်၍ပင် ကြည့်ပြသည်။

“အန်ကယ် .. အလုပ်ကိစ္စ ရှိတယ် ဆရာမ .. သူ့မျှားကိစ္စ .. အန်ကယ် စိတ်မဝင်စားတတ်ဘူးကွယ် .. အဲဒီ ခင်ဝသုန်ငြိမ် .. ဟုတ်

လား... သူ့မိသားစုကိစ္စကို အန်ကယ် .. အချိန်ဖြုန်းသလိုလုပ်ပြု
မထောင်နိုင်တာကိုတော့ နားလည် ခွင့်လွှတ်ပေးပါ .."

ဟု ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ပြောလည်း ပြော ..။ ရပ်နေတာလည်း
ပြန်၍မထိုင်ဘဲ နေပြလာသည်။ သဘောက .. ဒေါ်ရွှေဖြူ ကို ပြန်ခိုင်း
ခြင်း ..။

ဒေါ်ရွှေဖြူ မျက်လွှာချသည်။ နောက်တော့ မော့ခနဲ ကြည့်ကာ...
"အဲဒီ ခင်ဝသုန်ငြိမ် ဆိုတာ .. ကိုညွန့်ဖူး ရဲ့သမီးပါ အန်ကယ်..."

ဟု တုံးတံကြီး ပြောချလိုက်ရပါ၏။ ဟုတ်သည် ..။ ဤစကားကို
တော့ တိခနဲ ပြောရမည်။ ခင်ဝသုန်ငြိမ် မှာ အဖေ မရှိတော့တာတွေ၊
အမေက လာခေါ်တာကိုပင် မလိုက်ဘဲနေခဲ့တာတွေကိုတော့ ဦးစောရှင်
၏ နားထဲ စွဲသွားအောင် နားဝင်အောင် အချိန်ယူ၍ အရင်ဆုံး စကားကို
ခင်းကာ ပြောရမည်။ ပြီးလျှင် .. တိခနဲ ပြောလိုက်ရမည့်စကားသည်
ကိုညွန့်ဖူး မရှိတော့ပြီဆိုသည့်စကားပဲ ဖြစ်ရမည်ဟု အိမ်ကတည်းက
ဒေါ်ရွှေဖြူ စိတ်ထဲမှာ စကားစီထားခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါ၏။

"ဘာ!..."

ဦးစောရှင် ၏ကိုယ်ကြီး ဆုံလည်ကုလားထိုင်ပေါ် ရုတ်ခနဲ ထိုင်ချ
လိုက်ပြီ ..။ လက်နှစ်ဖက်က စားပွဲကို့ မေးဆုပ်ထား၏။ ကမန်းတတန်း
လက်လှမ်းသည်က ရေဖန်ချိုင်းသားမှာရှိနေသည့် အဖုံးအုပ်ထားသော
ကိုင်းတပ် ရေဖန်ခွက်ဆီ ဖြစ်နေတာမို့ ဒေါ်ရွှေဖြူ ရေခွက်ကို ခပ်မြန်မြန်
ယူ၍ ပေးလိုက်ရပါပြီ။

သား .. ဆိုသည့်စောဖြင့် ခုလိုကျတော့လည်း ကြေကွဲခံစားနေရချေ
သည်ပဲဟု နားလည်လိုက်ရသည်ကလည်း ဒေါ်ရွှေဖြူ ပါ ..။ ရေကို
အနိုင်နိုင် ကျိုက်၍သောက်သည်။ လက်ချောင်းတွေ တုန်ခါနေကြတာမို့
ရေသည် ဖန်ခွက်ဆီမှ နှုတ်ခမ်းဆီသို့အရောက် တော့ထားပေမယ့် ဖိတ်
ဖိတ်စဉ်စဉ် ဖြစ်နေ၏။ ရေတချို့က ဦးစောရှင် ၏အင်္ကျီ ရင်ဘတ်နေရာ

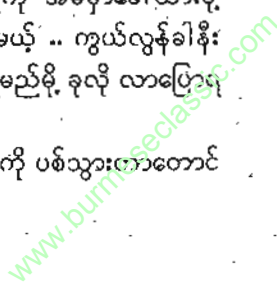
မှာ စွန်းထင်း စိုကွက်နေကြပြီ ..။ ဖန်ခွက်ကို စားပွဲပေါ် ပြန်တင်ကာ
ဦးစောရှင် စားပွဲထက်မှာ လက်တံတောင်ကိုထောက်၍ မျက်နှာကို လက်
ဖဝါးဖြင့် အုပ်မိုးထားကာ အတန်ကြာမျှ ငြိမ်သက်နေသည်။ နောက်
တော့မှ လက်ကိုခွာ၏။ မျက်ဝန်းဝယ် မျက်ရည်ပြည့်နေသည်။ ပါးပြင်
ထက်မှာလည်း စိုစိုစွတ်စွတ် ..။ ရှင်စဉ်က သေခန်းဖြတ်ထားသည့် ဖခင်
တစ်ယောက်သည်။ သား သေတော့မှ အဖ၏ချစ်ခြင်းကို ပြန်၍ ရှင်သန်
နေစေသည်ကောလေ ..။ သားက မရှိတော့ပြီ ..။ ရင်ထဲဆိုနေရင်း
ဒေါ်ရွှေဖြူ ဦးစောရှင် ၏ ကုလားထိုင်ဘေးနေရာမှာ ရပ်နေရင်း ငေး
ကြည့်နေမိရဆဲ ..။ ဦးစောရှင် မော့ကြည့်လာသည်။

"ဘယ်တုန်းက ဆုံးတာလဲ .."

"ဆယ်ရက်ကျော်ပါပြီ .. ကင်ဆာနဲ့ဆုံးတာပါ .. အဆုတ်ကင်ဆာ
ပါ အန်ကယ် .. သမီးလေးအတွက် .. စိတ်မချတာမို့ .. သူ မရှိတဲ့အခါ
မှာ .. အန်ကယ်ကိုတော့ သူ မရှိတော့တာရယ် .. သမီးလေး ကျန်ခဲ့တာ
ရယ်ကို ပြောပြပေးပါတဲ့ .. အကယ်၍မှ .. အန်ကယ် လက်မခံဘူးဆိုရင်
တော့ လူတစ်ယောက်ရဲ့တာဝန်ကို ဆရာမအပေါ်မှာလည်း မပေးချင်
တာမို့ မိဘမဲ့ဂေဟာတစ်ခုခုကို .. သူ့သမီးလေးကို ပို့ပေးပါတဲ့ .. အိမ်
ငယ်လေးတစ်လုံးမှာ အဖေ မရှိဘဲ သမီးပျိုလေးတစ်ယောက်တည်း
နေတာ မလုံခြုံပါဘူးတဲ့ .. အဲသလို မှာခဲ့ပါတယ် .."

ဒေါ်ရွှေဖြူ ကလည်း မှာသည့် အတိုင်း ပြောပြသည်ပါပဲ။ ဒါပေ
မယ့် .. အကယ်၍များ .. ဦးစောရှင် က ပြတ်သားပြတ်ထင် ငြင်းလျှင်
လည်း လိမ္မာရေးခြားရှိသည့် ခင်ဝသုန်လေး ကို အိမ်မှာခေါ်ထားဖို့
ဒေါ်ရွှေဖြူ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသားပါ ..။ ဒါပေမယ့် .. ကွယ်လွန်ခါနီး
လူတစ်ယောက်မှ ပေးခဲ့သည့်တာဝန်ကို ကျေရမည်မို့ ခုလို လာပြောရ
ခြင်းပါ ..။

"ဒီကောင် .. ဒီကောင် .. မိန်းမက .. သူ့ကို ပစ်သွားတာတောင်

အဖေဆီကို ပြန်မလာဘဲကိုး .. ငါ့ကို မာနပြိုင်ရင်း .. သေတဲ့အထိ နေပြသွားတာကိုး .. ဒီကောင် ဘာလုပ်စားခဲ့သလဲ ဟင် ..”

အသံတွေ အက်ကျနေရင်း ကြေကွဲခြင်းလည်း ဖြစ် ..၊ သား၏ မာနကို ခံပြင်းခြင်းလည်းဖြစ်လျက် မေးလာတော့ ...

“ဆိုင်းထမ်းနဲ့ မုန့်ဟင်းခါးရောင်းပါတယ် အန်ကယ် ..”

ဟု ဒေါ်ရွှေဖြူ ကလည်း မုန့်ရာအတိုင်း ဖြေလိုက်သည်ပင်ပဲ ..။ ဦးစောရှင် ခေါင်းခါသည် .. ကြေကွဲသည့် တက်ခေါက်သံ ပေါ်လာ၏။ ဒေါသဖြင့် တက်ခေါက်သံမျိုး မဟုတ်ဘဲ ..၊ မချီမဆုံ ရင်ကိုထိ၍ ပွင့်ကျ လာသည့် တက်ခေါက်သံမျိုး ..။

“ဒီကောင် ကံကြီးထိုက်တာ .. ကံကြီးထိုက်တာ .. သင်း .. နား ကြပ်ကိုင်ရမယ့်ကိစ္စ .. ဆရာဝန် မဖြစ်ဘဲ .. မုန့်ဟင်းခါးကို ဆိုင်းထမ်းနဲ့ လည်ရောင်းသကဲ့သို့ ..၊ ငါကလည်း အပြတ်ဖြတ်ပစ်ထားမှ .. သင်းကို .. လိုက်ကို မစုံစမ်းတော့တာ .. ဘယ်နေ့ .. ခေါင်းလျှိုဝင်လာမလဲလို့ .. စောင့်ကြည့်တာ ..၊ သင်းက .. သေခြင်းတရားကို ခေါင်းလျှိုပြီး ဝင်သွား ပါရောလား .. သေကောင်ပေါင်းလဲ ဖြစ်ချိန်မှာတောင် .. ငါ့ကို .. မခေါ်ဘဲကိုး ..”

ဟု အံ့ခံ၍ ပြောသည်။ နောက်တော့ ဒေါ်ရွှေဖြူ ကို ကြည့်ကာ...

“ထိုင်ပါ .. ထိုင်ပါ ဆရာမ .. ခဏထိုင်ပေးပါဗျာ .. အန်ကယ် .. စဉ်းစားပါရစေ .. ဘာကို .. ဘယ်လိုဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားပါ ရစေ .. ဦးစောရှင် ရဲ့သားက မုန့်ဟင်းခါးသည်ဖြစ်ပြီး ကင်ဆာနဲ့ ဆင်း ဆင်းရဲရဲ ဆုံးခဲ့ရတယ်ဆိုတာတွေ .. သမီးတစ်ယောက် .. ဆင်းဆင်းရဲရဲ နဲ့ ကျန်ခဲ့တယ်ဆိုတာတွေဟာ .. ဦးစောရှင် ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဆက်ဆံရာဝန်းကျင်မှာ .. အသိခံလို့ မဖြစ်ဘူး .. ဒါ .. အန်ကယ် .. သိက္ခာ ပိုင်းပဲ ..”

ဟု ပြော ကတော့ ဒေါ်ရွှေဖြူ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်လာသည်။

သားတစ်ယောက်လုံး ဆုံးပါးခဲ့ပြီ။ မြေးတစ်ယောက်ကလည်း အရွယ် ငယ်လေးဖြင့် ကျန်ခဲ့သည်။ ထိုမျှ စိတ်ထိခိုက်ဖွယ်အဖြစ်တွေကို သိရချိန် မှာ အခန်းထဲ ခေါက်တုံ့ခေါက်တင် လျှောက်ရင်း ဦးစောရှင် ဘာတွေ အလောသုံးဆယ် စဉ်းစားနေသည် မသိ ..။ ချမ်းသာခြင်း၏သိက္ခာ အတွက် စဉ်းစားနေရသည်တဲ့ ..။ အတော်ကြီး စိတ်ကုန်ခန်းဖို့ ကောင်း နေပြီကောလေ ..။

ဒေါ်ရွှေဖြူ သက်ပြင်းရွိုက်မိရပါ၏။ တစ်အောင့်တော့ သည်းခံ စောင့်ပေးလိုက်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်မိရပါ၏။ လမ်းဆုံးတစ်ခုကို ရောက်ဖို့ဆိုတာကတော့ ထိုလမ်းဆုံးကို လျှောက်နေသည့် လူတစ်ယောက် ၏ခြေလှမ်းတွေကို စောင့်ကြည့်ဖို့ပဲ ဖြစ်သည်ကိုးလေ ..။

“အန်ကယ်မြေးကို .. အန်ကယ် တာဝန်ယူမှ ဖြစ်မှာပဲ .. ဒါက တော့ .. ဘယ်လိုမှ ရှောင်လွှဲလို့မရတဲ့ကိစ္စပဲ .. သူက .. မာနနဲ့ .. သူ့ သမီးကို .. မိဘမဲ့ဂေဟာ ပို့ဖို့အထိ အဆုံးစွန် တွေးခဲ့ပေမယ့် .. ငါက .. လက်ပိုက်မကြည့်နိုင်တာကတော့ အမှန်ပဲ .. ဒါပေမယ့် .. ခေါ်ပုံခေါ် နည်း .. နည်းလမ်းတော့ ရွေးချယ်ရလိမ့်မယ် ဆရာမ .. ဘယ်သူ .. ခင်ဝသူနဲ့ငြိမ် .. ဟုတ်လား .. အင်း .. ကိုယ့်မြေးနာမည်တောင် ခုမှ ကိုယ်က မှတ်မိအောင် ပြန်ပြန်မေးနေရတဲ့ဘဝမျိုး ကြုံနေရသကဲ့သို့ .. ပြီးတော့ ကိုယ့်မြေးကို .. အဖေ မရှိတော့တာနဲ့ .. မုဆိုးဖိုတစ်ယောက်နဲ့ အောင်သွယ်တာတွေကိုလည်း .. ကြားနေရသကဲ့သို့ .. ဘယ်လောက်များ မခံချင်စရာ ဖြစ်နေသလဲ .. ဟင် .. စောရှင် ရဲ့မြေးကို .. မုဆိုးဖိုတစ် ယောက်နဲ့ .. အောင်သွယ်ရဲတယ်ဆိုကတည်းကိုးက .. ဒီကောင် အသုံး မကျခဲ့လို့ပေါ့ ..၊ ဒီကောင် ငွေဖြစ်နေလို့ပေါ့ .. ဒီကောင် အသက်မရှည် တာကိုက .. အဖေကို စော်ကားလို့ .. အဖေမေတ္တာကို ခြေစုန်ကန်လို့ .. ကံကြီးထိုက်တာ ..”

ဟု ဆက်တိုက်ပြောနေသည်။

ဒေါ်ရွှေဖြူ ရင်ထဲ လိုက်၍ ကြေကွဲခြင်းတွေ ကူးစက်လာရပါ၏။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် .. ဦးစောရှင် သည် မြေးကိုတော့ ခေါ်ထားဖို့ ချက်ချင်း
ဆုံးဖြတ်ပေးဖော်တော့ ရခဲ့သည်ပဲလေ ..။ ဤအတွက် .. သူနဲ့လေး
အတွက် .. ဝမ်းသာစိတ်ချသွားရသည်က ဒေါ်ရွှေဖြူ ဖြစ်လေသည်။

"ဒါပေမယ့် .. သူ့ကို .. လောလောဆယ်မှာ .. အဲဒီအိမ်လေးမှာ
လည်း မထားနိုင်ဘူး .. အန်ကယ်အိမ်ကိုလည်း ခေါ်မသွားနိုင်သေးဘူး..
ဆရာမ တဆိတ် ဆက်ပြီး ကူညီသက်စနဲ့ ကူညီပေးစေချင်ပါတယ် ..
ဆရာမ ကျောင်းသွားဖို့ အပို့အကြိုကိစ္စ အန်ကယ် ကားနဲ့ စီမံပေးပါ
မယ် .. ခင်ဝသုန်ငြိမ် ကို .. ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ ခဏထားမှ ဖြစ်မယ် ..
ဆရာမ တူတူလိုက်နေပေးပါ .. ပြီးတော့မှ .. အန်ကယ် .. အန်ကယ်
မြေးကို .. အန်ကယ်ရဲ့ .. အင်ကြင်းမြိုင်အိမ်ကြီးကို ခေါ်ပါမယ် ..
နိုင်ငံခြားကပြန်လာတဲ့ ခင်ဝသုန်ငြိမ် ဆိုတဲ့ ဘဝအသစ်နဲ့ ကောင်မလေး
တစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ ဆိုပါတော့ .."

ဟု ပြောလာတော့ ဒေါ်ရွှေဖြူ မှင်တက် ငြိမ်ကျသွားရပါပြီ
တည်း..။

ချမ်းသာသူတို့၏အတ္တသည် အတောမသတ်နိုင်သည်ပဲ ..။ အဆုံး
မသတ်နိုင်သည်ဟု သိလာရသည်။

ဘာတဲ့ ..။ နိုင်ငံခြားမှရောက်လာသည့် ခင်ဝသုန်ငြိမ် ..။

ဘဝအသစ်နှင့် ခင်ဝသုန်ငြိမ် တွဲလားတဲ့လေ ..။

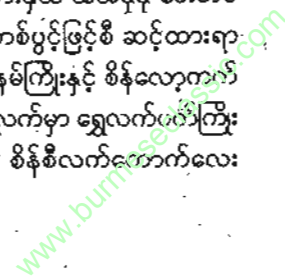
အခန်း (၄)

ဘဝအသစ်နှင့် ခင်ဝသုန်ငြိမ် တွဲလားလေ ..။
မှန်ထက်မှာထင်နေသည့်ပုံရိပ်ကို ငေးကြည့်ရင်း သူနဲ့ ရင်ထဲမှာ
လိပ်ပြာမရဲသော ခံစားချက် ..။ စိတ်မလုံခြုံပဲ ဖြစ်နေရသည့် ခံစားချက်
တွေက အုပ်စိုး၏။ လွှမ်းခြုံ၏။

"ဒါ .. ဘဝအသစ် မဟုတ်ဘူး .. လိမ်ညာခြင်းပဲ .. ဟန်ဆောင်ခြင်း
ပဲ .. ဒါပေမယ့် ခက်တာက .. ဘိုးက ဒီလိုလုပ်ခိုင်းတာ ဖြစ်နေတယ်.."

သူနဲ့ ပင်ပန်းရှုပ်ထွေးနေသောစိတ်ဖြင့် တွေးမိရပြန်၏။ ဟိုတယ်
၏ ခုတင်ထက်မှာ ထိုင်နေသည့် ဆရာမကတော့ဖြင့် မျက်နှာလေး ဝင်း
ကြည်နေသည်ပါပဲ ..။

နောက်တစ်ကြော့ ထပ်၍ သူနဲ့ ကြည့်မိသည်က မှန်ထက်မှာ ထင်
နေသည့်ပုံရိပ်ပဲ ဖြစ်ပြန်သည်။ ရှည်သောဆံပင်သည်လည်း ပျောက်ဆုံး
သွားခဲ့ရပြီ ..။ ဆံပင် ထူထူပျော့ပျော့လေးသည် လည်ကုတ်ကို ပျောင်းနွဲ့
စွာ ဖေးထိနေသည်။ နဖူးထက်မှာ မျက်ခုံးနက်လေးပေါ်ရုံ ညှပ်ထား
သော ဆံပင်နက်နက်လေးတွေကလည်း ပိုးသားနယ် အိအိနုနု ဖေးတင်
နေသည်။ သူနဲ့ နားမှာ ပတ္တမြားတစ်ပွင့် စိန်တစ်ပွင့်ဖြင့်စီ ဆင့်ထားရာ
နားဆွဲလေး ရှိနေ၏။ လည်ပင်းမှာ ပလက်တီနီကြိုးနှင့် စိန်လော့ကက်
သီးသည် အရည်တဖိတ်ဖိတ်လဲ့နေသည်။ ညာလက်မှာ ရွှေလက်ပတ်ကြိုး
တပ်နာရီရှိလျက် ဘယ်ဘက်မှာ အလယ်တွင် စိန်စီလက်ကောက်လေး

ရှိကာ ထိုလက်ကောက်လေး၏အောက်မှာ ပန်းကနုတ်ထိုး ရွှေလက်ကောက်လေးကွင်းနှင့် အပေါ်ဘက်မှာ လက်ကောက်သုံးကွင်းရှိနေသည်။ သဘောက စိန်လက်ကောက်ကို ရွှေလက်ကောက်လေးတွေက ရံလျက် ဆင့်စိတ်ထားသည့်သဘော .. ဘက်ဘက်လက်သူကြွယ်မှာ စိန်တစ်ပွင့် လက်ခွပ် ရှိလျက် ... ညာလက်သူကြွယ်မှာ ပတ္တမြားလုံးတန်းလက်စွပ် သုံးကွင်းကို ဆင့်စိတ် ဝတ်ထားသည်။

“ဒါ .. ခင်ဝသုန်ငြိမ် အစစ်အမှန် မဟုတ်ဘူး .. ဖေဖေသမီး သုန် မဟုတ်နေဘူး ..”

ရင်ထဲတွင် အလွန်ခက်ခဲနေသော ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရမှုကြီးတစ်ခု က ဒုက္ခပေးနေသည်။ ဘယ်တုန်းကမှ လိမ်ညာခြင်းဆိုသည့် အဖြစ် တစ်ခုကို လက်မခံတတ်သော သုန် အတွက် ဤမျှကြီးမားသော ဟန်ဆောင်ခြင်း တစ်ခု၊ လိမ်ညာခြင်းတစ်ခုထဲမှာ အစဉ်သဖြင့် ရှင်သန်သွားရ မည်ဆိုသည့်အဖြစ်တစ်ခုသည် ရှောင်လွှဲ၍မရနိုင်သော အရာတစ်ခု အဖြစ် လက်တွေ့မှာ ဖြစ်ကိုဖြစ်နေရသည်ကောလေ ...။

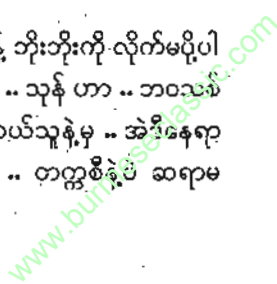
ပိုးသားအင်္ကျီ ခရမ်းနုရောင်သည် လက်ပြတ်လေးဖြစ်ကာ လည်ပင်းနှင့် လက်နားနေရာလေးတွေမှာ ပိုးဇာကွပ်ထားသည်။ ရှေ့ဘက်ခြမ်းနေရာလေးမှာ ပုလဲပွင့်လေးတွေကို နင်းဆီဖြူပွင့်တွေနယ် စီသွယ် ထိုးထားပါ၏။ ခူးဆစ်ပိုးပိုးဂါဝန်သည် ခရမ်းရင့်ဖြစ်ကာ ဖြူသွယ်သော ခြေသလုံးလေးတွေ ဝင်းအိအိလေးပေါ်နေတာကို သုန် အနေခက်သည်။ ရှက်သည် .. စီးထားသော ကျောက်ရောင်စုံစိထားသည့် ဒေါက်ဖိနပ် ခွာချွန်လေးသည်ပင် ခရမ်းရောင် ...။ မှန်ထဲမှာထင်နေသည့် သုန် သည် အလွန်ချစ်စရာလည်း ကောင်းနေသည်။ လှလည်း လှနေသည်။ ဒါပေမယ့် .. မှန်ထဲမှာထင်နေသည့် သုန် မျက်နှာလေးကို သုန် ကြည့်ရမှာ လိပ်ပြာမလုပ် .. ကိုယ့်မျက်ဝန်းလေးတွေက မှန်ထဲမှ လှမ်း၍ လှောင်ထွေထွေကြည့်နေသည်ဟု ထင်သည်။ သရော်ကြည့်ဖြင့် နက်မှောင်သော

မျက်ဝန်းလေးတွေက မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေသည်ဟု သုန် အနေကြုံရင်း ခံစားနေရသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သုန် ရယ် .. ဆရာမကတော့ဖြင့် .. သုန် အတွက် စိတ်အေးရတော့တာပါပဲ .. သုန် ဖေဖေက .. သုန် မနေရတော့ဘူးဆိုတာ သိလာရချိန်မှာ .. သုန် ဘိုးဘိုးရဲ့လိပ်စာနဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို ပေးခဲ့တာ .. ဟန်းဖုန်းနံပါတ်ကိုပဲ ဆက်ခိုင်းခဲ့တာလေ .. သုန် ကို လက်ခံဖို့ လက်မခံဖို့ဆိုတာက .. သုန် ဘိုးဘိုးတစ်ယောက်ဆီက အဆုံးအဖြတ်နဲ့ပဲ .. ဖြစ်တည်စေရမယ်တဲ့.. ကျွန်တို့ တခြားလူတွေနဲ့မဆိုင်ဘူးတဲ့ .. သဘောက .. သုန် ဖေဖေရဲ့အစ်ကိုကြီး ဦးညွန့်ထူး ဆိုတာ မိသားစုလိုက် အဲဒီအင်ကြင်းမြိုင်အိမ်ကြီးမှာ ရှိနေတာကိုး .. ဒါကြောင့် အင်ကြင်းမြိုင်ကို မသွားဘဲ အဲဒီစက်ရုံကိုပဲ သွားတွေ့ပါလို့ သုန် ဖေဖေက ဆရာမကို တရရ မှာခဲ့တာ..”

ဆရာမ ဒေါ်ရွှေဖြူ ကတော့ အေးချမ်းကြည်စင်သောအပြုံးဖြင့် ပြောရင်း သုန် ဘေးမှာ ရပ်လာပါ၏။ သုန် ဤဟိုတယ်မှာ ဆရာမနှင့် အတူနေခဲ့ရသည်က တစ်လကျော်သည်။ ဘိုးဘိုး လာတွေ့သည်။ သုန် ကို အစစ ပြောင်းလဲသွားစေဖို့လည်း ဘိုးပဲ စီမံခဲ့ခြင်းပါ။ ခုကျတော့ ဘိုး ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီ ...။ ဤနေ့မှာ .. သုန် ကို .. အင်ကြင်းမြိုင်အိမ်ကြီးသို့ ခေါ်သွားတော့မည်။ မကြာမတင်လေးမှာ ဘိုးဘိုး ရောက်လာပါလိမ့် မည် ...။ သုန် ကို ခေါ်သွားချေတော့မည်။ ဆရာမနှင့်လည်း ဤနေ့မှာ ခွဲရပြီ။ ဆရာမကို အိမ်တိုင်ရာရောက် ဘိုးဘိုး ပို့ပေးမည်။ ဒါတွေအားလုံး ဘိုး မနေ့ညက အသိပေးခဲ့ခြင်း ...။

“ဆရာမ တောင်းပန်ခဲ့ရတယ် သုန် .. သုန် ဘိုးဘိုးကို လိုက်မပို့ပါနဲ့လို့ မနည်း တောင်းပန်ခဲ့ရတာ .. ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် .. သုန် ဟာ .. ဘဝသစ်တစ်ခုကို သွားရတဲ့အချိန်မှာ ဘဝဟောင်းက ဘယ်သူနဲ့မှ .. အဲဒီနေရာ မောင်းကို တူတူ ပါမလာစေချင်တော့တာမို့ .. တက္ကစီနဲ့ပဲ ဆရာမ

အိမ်ကိုပြန်ပါရစေလို့ အကျိုးအကြောင်းလည်း သူနဲ့ ဘိုးဘိုး နားလည် လက်ခံအောင် ပြောပြတဲ့အခါကျတော့မှ သူနဲ့ ဘိုးဘိုးက .. တက္ကစီနဲ့ ဆရာမ ပြန်မယ်ဆိုတာကို လက်ခံခဲ့ရတာပါ .."

ဆရာမကတော့ အရာရာတိုင်းမှာ ဘိုးဘိုးဘက်က တွေးပေးသည်။ သူနဲ့ အတွက် စဉ်းစား ဆင်ခြင်ပေးသည်။ ခင်ဝသူနဲ့ငြိမ် ဆိုသည့် အိမ် ငယ်လေးထဲမှ ကောင်မလေးတစ်ယောက်၏ ချမ်းသာခြင်းအလယ်သို့ ရောက်ရှိမည့် ကြီးမားသော အပြောင်းအလဲကြီးတစ်ခုမှာ ဘာတစ်စိုး တစ်သော်မျှ အတိတ်ကအရာတွေ ပါမသွားစေချင်တာက ဆရာမ၏ ချစ်ဇောဖြင့်ဆိုတာ သူနဲ့ နားလည်ပါသည်။

ဒါပေမယ့်.. အခက်တကား အခက်ဆုံးက သူနဲ့ ကိုယ့်ကို သူနဲ့ ညှာ၍မရနိုင်ခြင်းပါ။ သူနဲ့ သည် ဘယ်တုန်းကမှ ချမ်းချမ်းသာသာ နေခဲ့ရတာ မဟုတ်။ ဒါကို သူနဲ့ သိနေသည်။ နောက်ဆုံး သူနဲ့ သည် သူနဲ့ ဝိညာဉ်ကို ပြန်၍ ရှက်နေရသည်။ အသက်ရှင်သံမျှ လိမ်ညာခြင်း ဆိုသည့်အရာတစ်ခု ကြားထဲမှာ နှစ်မွှန်း ရှင်သန်ရမည်ကိုလေ ...။

ဒါပေမယ့် သူနဲ့ ဘာတွေ့စံစားနေရသည်ဆိုတာ ဆရာမကိုလည်း မပြောပြချင်တော့ပါ။ ဘိုးဘိုးကိုလည်း ရင်မဖွင့်ချင်တော့ပါ။ ဘာကြောင့် ဆို .. ဖေဖေသည် ဘိုးထံမှာ သူနဲ့ ကို နေစေချင်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

"ဖေဖေဟာ ဘိုးဘိုးနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူနဲ့ ကို ဘာမှမပြောပြခဲ့ဖူးဘူး ဆရာမ .. ဘိုးဘိုး ရှိနေတယ်ဆိုတာတွေ .. ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာတွေ .. ချမ်းသာတယ်ဆိုတာတွေ .. ဘာတစ်ခုခုကို မပြောပြခဲ့ဘူး .. ဒါကြောင့် ဘိုးဘိုးကို ဆက်သွယ်နိုင်ဖို့ဆိုတာက .. ဘိုးရဲ့လိပ်စာ .. ဘိုးနဲ့ပတ်သက် တာတွေကို ဆရာမ သိဖို့ဆိုတာက .. ဖေဖေ တစ်ယောက်ပဲ ပြောပြနိုင် တဲ့သူရယ်လို့ ရှိနေတာမို့ .. သူနဲ့ ယုံကြည်ထားတာ တစ်ခုရှိပါတယ်.. ဖေဖေဟာ ဘိုးဘိုးဆီမှာ သူနဲ့ ကို နေစေချင်တယ် .. ဘိုးထံမှာ အပ်ထား ခဲ့ချင်တယ်ဆိုတဲ့အချက်ပါပဲ .. ဒါကြောင့်မို့ .. သူနဲ့ .. ဘိုး ပြောသမျှ

အားလုံးကို လိုက်နာခဲ့ရတာပါ .. သူနဲ့ ကတော့ နေနေကျ.. အသား တကျရှိနေတဲ့ ဆင်းရဲတဲ့ဘဝတစ်ခုကို .. ကြောက်ရွံ့နေတဲ့စိတ်ရယ်လို့ ရှိမနေတာ အမှန်ပါ ဆရာမရယ် .. သူနဲ့ အခု သွားရတော့မယ့် ချမ်းသာ ခြင်းဆိုတဲ့ ဘဝတစ်ခုကိုပဲ လန့်နေတာပါ .. သူနဲ့ အတွက် စိမ်းနေတဲ့ နေရာတစ်ခု .. အသားတကျမဖြစ်နိုင်တဲ့ ဘဝတစ်ခု ဖြစ်နေတယ် ဆရာမ ရယ် .."

ဟု ပြောနေချိန်မှာပင် ဆရာမ တစ်ခုခု ဖျောင်းဖျစကားဆိုဖို့ ပြင် လိုက်ချိန်မှာပဲ တံခါးခေါက်သံ ပေါ်လာသည်။ ဆရာမ သွားဖွင့်လိုက် တော့ ဘိုးဘိုး ...။ သူနဲ့ ပထမဆုံး ဆွဲယူလိုက်မိသည်က စောစော ကတည်းက အသင့်ပြင်ထားပြီးဖြစ်သော စတီးလက်ကိုင်ရိုးတပ် လက် ဆွဲယူနိုင်ရာ ခေတ်မီခရီးဆောင်စတီးအနားကွပ် အဝတ်ထည့်သေတ္တာ ကြီးပါတာပဲ ...။ အထဲမှာ သူနဲ့ အဝတ်အစားတွေ ရှိနေသည်။ သူနဲ့ ဘယ်တုန်းကမှ မဝတ်ဖူးခဲ့သော အထည်ဆန်းတွေ ..။ ဘိုးဘိုးကလည်း သိပ်ကြာကြာနေချင်ပုံ မပေါ် .. အားလုံး အသင့်ပြင်ပြီးဖြစ်နေသည် သူနဲ့ ကိုကြည့်ကာ တံခါးဝမှာပင် ရပ်စောင့်သည်။

"အင်ကြင်းမြိုင်ကို ရောက်တဲ့အခါ .. ဘိုး မှာခဲ့တာတွေကို မမေ့နဲ့.. အမှားအယွင်းမရှိ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် လုပ်ပြ.. နေပြ .. ဟုတ်ပလား.. ဆရာမကိုလည်း အန်ကယ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် .. အန်ကယ်မြေးဟာ အိမ်စုတ်လေးတစ်လုံးမှာ အမိအဖအရိပ် ကင်းနေတဲ့ မိဘမဲ့ကလေး တစ် ယောက်အဖြစ် မလုံမခြုံနေနေရမယ့် ဘဝတစ်ခုကနေပြီး လွတ်မြောက် အောင် အန်ကယ်ဆီ ဆရာမ ဆက်သွယ်တွေ့ဆုံခဲ့လို့ပါ .. ဒါက .. ဘယ်လိုမှတော့ သဘောမထားစေချင်ပါဘူး ဆရာမ .. အန်ကယ် .. ကျေးဇူးဆပ်ချင်လွန်းလို့ပါ .."

ဟု စာအိတ်တစ်အိတ်ကို ဤတစ်ကြိမ်မှာတော့ အနီးထဲ ဘိုး ဝင်လာကာ ဆရာမဆားမှာ ရပ်လိုက်ပြီး ပေးလာတော့ ဆရာမ ပြုံး၍

ခေါင်းခါသည်။

“စာအိတ်ထဲမှာ ချက်လက်မှတ်တစ်စောင် ဖြစ်မယ်ဆိုတာ ကျွန်မ ရိပ်မိပါတယ် အန်ကယ် .. ဒါပေမယ့် .. အနှောင်အဖွဲ့ကင်းကင်းနဲ့ .. ဘာမျှော်လင့်ချက်မှမရှိဘဲ .. ဒီကလေးတစ်ယောက်အတွက်ပဲ ရည်စူးပြီး ကျွန်မ ဆောင်ရွက်ခဲ့ရတာမို့ .. လက်မခံပါရစေနဲ့ အန်ကယ် .. ပြီးတော့ ကွယ်လွန်သူတစ်ယောက်ရဲ့ နောက်ဆုံးမှာခဲ့တဲ့ အကူအညီတောင်းခံမှု အပေါ်မှာ ပေးခဲ့ရတဲ့ ကျွန်မရဲ့ကတိ တည်ခဲ့ရတာကိုပဲ ရင်ထဲကြည့်နူးရ ပါပြီ .. ကိုညွှန်ဖူး လည်း အရမြင်ကွင်းကို ကြည့်ရင်း .. ကြည့်နူးနေရာ မှာပါ ..”

ဟု ပြောလာတော့ သုန် မျက်ရည်ဝဲလာရပါ၏။ ဘိုးလည်း မရှိ တော့ပြီဖြစ်သည့် သားကို သတိတရဟန်ဖြင့် ကြေကွဲစွာ ငြိမ်နေသည်။ နောက်တော့ အားယူ၍ ပြုံးကာ ...

“ဇွတ်မတိုက်တွန်းတော့ပါဘူး ဆရာမ .. ဒါပေမယ့် .. တစ်နည်း နည်းနဲ့တော့ ကျေးဇူးဆပ်နိုင်အောင် အန်ကယ် ကြိုးစားရလိမ့်မယ် ဆရာမရေ ..”

ဟု ပြောကာ စာအိတ်ကို ကုတ်အင်္ကျီအတွင်းအိတ်ကပ်ထဲ ပြန် ထည့်သည်။ နောက်တော့ ဟိုတယ်ခန်းဆီမှ ဘိုးဘိုး ထွက်ပါ၏။ သုန် ထွက်တော့ ဆရာမ ပြုံး၍ကျန်ခဲ့သည်။ လိုက်မလာ ...

“တူတူမလိုက်တော့ပါဘူး အန်ကယ် .. ကျွန်မ ခဏနေခဲ့ပါဦး မယ် .. အန်ကယ်နဲ့ သုန် တို့ ထွက်သွားပြီး .. တစ်နာရီလောက်ကြာမှ ကျွန်မ ပြန်ပါမယ် .. ဘာလို့လဲဆိုတော့ .. သုန် ဘဝသစ်ကစ်စကို လှမ်းတဲ့အခါမှာ .. ဘဝဟောင်းက ဝန်းကျင်ထဲမှာ ရှိခဲ့တဲ့ ကျွန်မဟာ တူတူပါမသွားသင့်ဘူးလို့ထင်လို့ပါ .. ကဲ .. သုန်လေး .. လိုက်သွားနော်.. လိမ်လိမ်မာမာနေ .. ဘိုးဘိုးရဲ့စကားကို နားထောင် .. ဘိုးရဲ့စကားကို နားထောင်ခြင်းဟာ အဘိုးတစ်ယောက်ရဲ့စကားကို နားထောင်တာဖြစ်

တဲ့အပြင် .. သုန် ဖေဖေရဲ့စကားကိုပါ နားထောင်ရာ မြောက်တယ်.. ဘာလို့လဲဆိုတော့ သုန် ကို ဘိုးဘိုးဆီမှာ နေဖို့ သုန် ဖေဖေက ဆန္ဒရှိခဲ့ တယ်လေ .. အဲဒါကို ဘယ်တော့မှ မမေ့နဲ့ သုန် .. ဘိုး ပြောတာကို နားမထောင်မိရင် .. အဲဒီနေ့ဟာ .. သုန် ဖေဖေရဲ့စကားကိုလည်း နား မထောင်တဲ့နေ့ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာဘဲ မမေ့နဲ့ ..”

ဟု ပြောလာတော့ သုန် မျက်ရည်ကျလာသည်။ အခန်းထဲ ပြန်ဝင် ကာ ဆရာမကို ကန်တော့ရပါ၏။

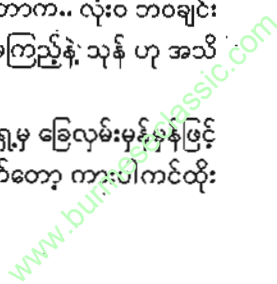
“သာခု .. သာခု .. သာခုပါ သုန် ရယ် .. ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ စိတ်၏ချမ်းသာခြင်း .. တိုးတက်ခြင်းအဖြာဖြာနဲ့ ရှိရပါစေ .. အောင်မြင် ခြင်းကို.. အမြဲပိုင်ဆိုင်ရပါစေ.. လိမ္မာရေးခြားရှိတဲ့မြေး ဖြစ်ရပါစေကွယ်..”

ဟု ဆရာမ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ဆုပေးလာပါ၏။ အသားညိုဝင်း ဝင်းဖြင့် ဆံပင်ထူထူနက်နက်ကြီးကို ရိုးရိုးရှင်းရှင်း နှစ်ပတ်လျှိုထုံးဖွဲ့ထား ပါသော ဆရာမ၏ အေးချမ်းသည့်မျက်နှာကို သုန် မော့ကြည့်ကာ ကလေးလိုပင် ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းလေး တိုးဝင်မိလိုက်ရပါ၏။ ဆရာမ ပြုံး၍ ဆံစလေးကို သပ်ပေးသည်။

“ကိုညွှန်ဖူး ရဲ့သမီးနော် .. သတ္တိရှိရမယ် .. တည်ငြိမ်ရမယ် .. ရင်ကျက်ရမယ် သုန် .. သုန်မှာ သုန် ဖေဖေရဲ့ နောက်မဆုတ်စတမ်း အရာရာကို ရင်ဆိုင်ရဲတဲ့သတ္တိတွေ ရှိနေရလိမ့်မယ် ကလေးရဲ့ ..”

ဟု သုန် ငိုနေတာကို မျက်ရည်သုတ်ပေးရင်း ဆရာမ ပြောကာ သုန် ကို အခန်းတံခါးဝအထိ လိုက်ဖို့သည်။ ချက်ချင်းလည်း တံခါး ရွက်ကို ဆရာမ အမြန်ဆုံးပိတ်လိုက်မိ၏။ သဘောက.. လုံးဝ ဘဝချင်း ခြားပြီးဆိုသည့်သဘော .. နောက်ဘက်ကိုလှည့်မကြည့်နဲ့ သုန် ဟု အသိ ပေးလိုက်သည့်သဘော ..။

ဘိုးဘိုးနောက်ကို သုန် လိုက်လာချိန်မှာ ရှေ့မှ ခြေလှမ်းမုန်မှန်ဖြင့် ဘိုးဘိုး လျှောက်သည်။ ဟိုတယ်အပြင်သို့ရောက်တော့ ကားပါကင်ထိုး

ထားရာဆီသို့ ဘိုး လျှောက်ပါ၏။ သူနဲ့ ဟိုတယ်ကြီးကို မော့ခနဲ တစ်ချက် ကြည့်မိသည်။

“ဒီဥယျာဉ် .. ဒီရွက်စိမ်းတန်း .. ဟိုးလမ်းမကြီးပေါ်မှာ အဆက် မပြတ်မောင်းနေတဲ့ကားတွေကို .. ငါ .. ဟိုတယ်ရဲ့ ငါ့အခန်းပြတင်းဆီ ကပဲ တစ်လျှောက်လုံး ငေးကြည့်ခဲ့ရတာ .. ဘိုးဟာ ငါ့ကို အပြင်တောင် ပေးမထွက်ခဲ့ဘူး .. ဒီမြင်ကွင်း .. ဒီဥယျာဉ်နဲ့ ဒီရွက်စိမ်းတန်းတွေကို ငါ စရောက်တဲ့နေ့ .. ဆရာမ ငါ့ကို ဒီဟိုတယ်ကို ခေါ်လာတဲ့နေ့က ပထမ အနီးတကပ် မြင်ခဲ့ရသလို .. အခု .. ပြန်တဲ့အချိန်မှာကျတော့ ဒုတိယအနီးတကပ် မြင်ခဲ့ရတာပါလား .. တစ်ခုပဲ ကွာခြားတယ် .. ငါ့ကို ဒီဟိုတယ်အရောက် ခေါ်လာတာက ဆရာမ .. အခု .. ဒီဟိုတယ် က ခေါ်သွားတာက ဘိုးဘိုး .. အဲ့ဒါ .. မတူညီခြင်းပဲ ..။ ဘာလို့ .. ဘိုးဘိုးဟာ .. သူ့ကိုယ်တိုင် .. ငါ့ကို ငါ့အိမ်လေးမှာ လာမခေါ်ရတာလဲ.. ဘာလို့ ဆရာမနဲ့ ဒီဟိုတယ်ကို ခေါ်လာဖို့ မှာခဲ့ရတာလဲ .. ဆရာမနဲ့ ငါ .. တတ္ကစီကဆင်းတဲ့အခါမှာ .. ကားပါကင်နေရာမှာ ကားထဲက စောင့်နေသူ ဘိုးဘိုးဟာ ငါတို့ဆီကို လျှောက်လာခဲ့တဲ့နေ့ကို ငါ မမေ့နိုင် ဘူး .. ဆရာမက .. ဘိုးဘိုးဆီကို ငါ့ကိုခေါ်လာတယ် .. အသားဖြူဖြူ အရပ်မြင့်မြင့်ကြီးနဲ့ ဘိုးဘိုးဟာ ဖေဖေနဲ့လည်း အလွန်ရုပ်ဆင်နေတယ်.. ငါ စာအုံတကြွနဲ့ ကြည့်နေချိန်မှာ .. ဒါ .. သူနဲ့ ဘိုးဘိုးလေ .. လို့ ဆရာမ ငါ့ကို မိတ်ဆက်ပေးခဲ့တုန်းက ငါ ဘယ်လောက် မှင်တက်သွား ခဲ့ရလဲ..”

ကျန်ခဲ့သည့်အဖြစ်သည် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ပဲ ရှိနေသည်ပဲ လေ ..။ ထိုနေ့က ဘိုးကိုကြည့်ကာ သူနဲ့ အံ့သြငေးစိုက်ကြည့်နေရင်း အသံပွင့်မကျလာနိုင်သည့်နှယ်ပင် ဘိုးသည်လည်း သူနဲ့ကို မျက်တောင် မခတ် ကြည့်နေရင်း မျက်ရည်ဝဲနေခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား ..။

“လူမိုက် .. လူမိုက် .. အခု မင်းရဲ့သမီး .. ငါ့ဆီ အပ်ခဲ့ပြီပေါ့လေ..”

ဟု ထိုစဉ်က ဘိုး၏နှုတ်ဖျားဆီမှ ညည်းတွားသံသဲ့သဲ့ ပေါ်လာလေ မယ် .. သူနဲ့ ကို ဘာကြောင့် ပွေ့ပွေ့ပိုက်ပိုက် မလုပ်ခဲ့ပါသလဲ။ အဖမဲ့ သမီးလေးဖြစ်သည့် သူနဲ့ သည် ဘိုး၏မြေးပဲလေ ..။ ဘိုးက ဖက်တွယ် ယောင်းဖျားအားပေးတာမျိုး လုပ်မလာတော့လည်း သူနဲ့ သည်လည်း ငြိမ်၍ ရပ်ကြည့်နေခဲ့သည့် သူနဲ့ ပဲ ဖြစ်နေလိုက်ရပါ၏။ ဘိုး၏ရင်ခွင်သို့ ဘိုး လိုလိုလားလား မရှိဘဲ သူနဲ့ ဝင်ဖို့ ဘယ်တော့မှ ကြိုးစားမှာမဟုတ်..။

ခုလည်း .. ဘိုး မောင်းနှင်သည့်ကား၏ နောက်ခန်းနေရာမှာ သူနဲ့ ဝင်ထိုင်သည်။ သူနဲ့ လက်ဆွဲသေတ္တာကြီးကတော့ သူနဲ့ မဝင်ခင်ကတည်း က ကား၏နောက်ဖုံး ဖွင့်ထားရာနေရာမှ အရင်ဆုံး သူနဲ့ ထည့်ခဲ့သည် ပါပဲ။ ထိုအဖုံးကြီးကို ဘိုး ဖွင့်ပေးခဲ့သည်။ သူနဲ့ လက်ထဲမှ ထိုသေတ္တာ ကြီးသည် ဘိုး ဝယ်ခဲ့ရာပဲဖြစ်လျက် ..။ အထဲမှ အဝတ်အစားတွေသည် လည်း ဘိုး ဝယ်ပေးတာတွေပဲ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့် ထိုသေတ္တာကို.. ဘိုး .. ဖေးကိုင်ကူ၍ ကားအဖုံးဖွင့်ထားရာနောက်ခန်းနေရာဆီသို့ ထည့် ပေးဖော် မရှိခဲ့ ..။ ဘိုးသည် ယခုတိုင် အေးစက်စက် ဆက်ဆံရေးတစ်ခု ကိုပဲ သူနဲ့ ထံသို့ အပ်နှံထားနေဆဲ။ ကားလေးကတော့ ဟိုတယ်ကြီးဆီမှ ခွာထွက်လာပြီ ..။ အထပ်မြင့် ခေတ်မီဟိုတယ်ကြီးသည် နောက်ပါးဝယ် ကျန်ခဲ့ပြီ ..။ အင်ကြင်းမြိုင်ဆီသို့ ဘိုး ခေါ်သွားရာလမ်းတစ်လျှောက်မှာ ကားပေါ်ပါလာသည့် လူသားနှစ်ယောက်စလုံးထံမှ ဘာစကားမျှ ပွင့်ကျ လာတာမျိုး ရှိမနေခဲ့ ..။ တိတ်ဆိတ်ခြင်းပဲ ရှိနေသည်။ သူနဲ့ ကလည်း ဘာမျှ ဘိုးကို မမေး ..။ ဘိုးကလည်း ဘာမျှ သူနဲ့ ကို မပြော။ အနည်း ဆုံး .. အင်ကြင်းမြိုင်နှင့်ပတ်သက်တာ တစ်ခုခုကိုသော်မှ ပြောမလာ..။

အင်ကြင်းမြိုင်ဟု ကြေးပြားထက်မှာ စာထွင်းထားပါသည့် ခြံဝင်း တံခါးအုတ်တိုင်ကြီးရှိရာ သံပန်းခတ် ခြံဝင်းတံခါးကြီးရှေ့မှာ ဘိုး၏ ကား ရပ်သည်။ ကားဟွန်းသံ ပေးသည်။ အသားညိုညို အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် လူကြီးတစ်ဦး ပြေးလာကာ ခြံဝင်းတံခါး ဖွင့်ပေးတော့ ဘိုးဘိုး မောင်း

ဝင်လာသည်ပါပဲ။

“အိမ်ထဲရောက်ရင် .. ဘိုး ပြောတာတွေကို ငြိမ်နားထောင် .. တစ်ယောက်တစ်ယောက် တစ်ခုခုမေးလာတာမျိုး ရှိလာရင်လည်း ဘာမှ မဖြေလိုက်နဲ့ .. ဘိုး ဖြေမယ် .. ဟုတ်ပလား .. အဲဒီကောင်တွေဟာ ခင်ဝသုန်ငြိမ် ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် .. ရောက်လာချိန်မှာ ပါးစပ်ပေါက်ငွေ ငြိမ်နေကြမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဘိုး သိတယ် .. မေးခွန်းတွေ မေးလာကြမယ်ဆိုတာလည်း ဘိုး သိတယ်.. သုန်.. ငြိမ်နေ.. ဘာမှ ကိုယ့်သဘောနဲ့ ဝင်မဖြေလိုက်နဲ့ .. လွဲကုန်လိမ့်မယ်..ကြားလား..”

ခုမှ စတင်၍ ဘိုး ပြောလာသည်။ သုန် ခေါင်းလေးညိတ်ပြရပါ၏။ အဝတ်အစားကိုလည်း ဆွဲဆန်မိသည်။ ပန်းတို့ဝေနေသော ဥယျာဉ် ကျယ်ကြီးနှင့် မြက်ခင်းစိမ်းပြန့်ပြန့် ..။ ပန်းခံကားဖြူနီပင်တန်းတို့ ဝေနေသည့် ခြံဝန်းကျယ်ကြီး၏အလည်မှာ နှစ်ထပ်အဆောက်အအုံကြီး တစ်ခုသည် ရံတိုက်ကြီးတစ်ခုပမာ နီစွေးစွေး ရှိ၏။ အနောက်တိုင်းဟန် လုံးဝ ဆောက်ထားသောအိမ်ကြီးသည် အခန်းပြတင်းတွေက အစ ရောင်စုံမှန်ကွက်တွေ ဖြစ်နေကြသည်။ အိမ်ရှေ့ပေါ်တီကိုကြီးက မြင့်မြင့် ထည်ထည် ရှိ၏။ ပေါ်တီကိုအခင်းသည် နီညိုရောင် မာဘယ်လ်ကျောက် ပြားတွေ ဖြစ်နေသည်။

ခြံတံခါးပိတ်ပြီး နောက်မှ ခပ်သုတ်သုတ်ပြေးပါလာသည့် လူကြီး ကို ဘိုးမှ ကားနောက်ဖုံးတံခါးကို ဖွင့်လျက် ...

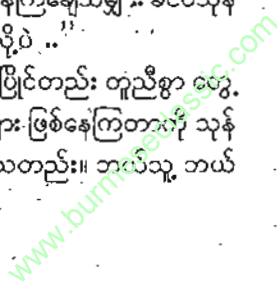
“အထဲကသေတ္တာကို ယူခဲ့ မောင်စိန်မောင် ..”

ဟု ပြောလာသည်မို့ သုန် အားနာရပြန်သည်။ ဒါပေမယ့် .. သုန် သဘောအတိုင်းဆိုလျှင် ထိုအဝတ်သေတ္တာကြီးကို သုန် ယူလိုက်မှာဖြစ် ပေမယ့် ..။ ခုကျတော့ ထို ဦးစိန်မောင် ဆိုသည့် လေးလေးအရွယ်လူကြီး ကို ဘိုးက ခိုင်းတာမို့ သုန် ဝင်မပြောရဲ ..။ သေတ္တာကိုလည်း မယူရ။ ငြိမ်၍ ဘိုး၏နောက်မှ လိုက်လာရပါ၏။

ကြက်သွေးရောင် တောက်ပနေသည့် ကော်စောကြီးခင်းထားရာ ဧည့်ခန်းဆောင်ကြီးသည် တခမ်းတနားလည်း နိုင်နေသည်။ အရမ်းကို လည်း ကြီးနေသည့်အခန်းကြီးလည်း ဖြစ်နေသည်။ ကြက်သွေးရောင် ဆိုဖာကြီးမှာ လူတစ်စု ထိုင်နေ၏။ မှန်တံခါးရွက်ကြီးကိုဖွင့်၍ ရှေ့မှ ဘိုးဘိုး ဝင်ပြီးသည့်နောက်မှာ သုန် နောက်က ကပ်၍ လိုက်လာချိန်..။ ထိုလူစုသည် တံခါးဆီသို့ တစ်ပြိုင်တည်း ကြည့်လာကြသည်။ တံခါး ဘက်ကို မျက်နှာမူ၍ ထိုင်နေသည့် အန်တီတစ်ယောက်၏အကြည့်က တံခါးဆီသို့အရောက် ..။ မျက်ခုံးလေးပင့်၍ မျက်ရိပ်မျက်ကဲလည်း ပြ သည်မို့ အားလုံး လှမ်းကြည့်ကြခြင်း ..။ ဘိုးကလည်း သုန် ကို လက်ဆွဲ ၍ ဝင်လိုက်ပြီတည်း..။ သုန် ရင်ထဲ ရုတ်ခနဲ ခံစားရသည်က အားရှိခြင်း။ ဟုတ်သည် ..။ ဘိုး၏လက်တွေ သုန် လက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်ဆွဲ၍ ဝင် သည်ကိုးလေ ..။ ဘိုးအေတစ်ယောက်၏ အစောင့်အရှောက်ကို ခံရပြီ ကော .. ဟု စတင်၍ ခံစားလာရသည်တည်း ..။

“ဒါ .. ခင်ဝသုန်ငြိမ် .. ငါ့မြေးပဲ .. မင်းတို့ကို .. ခင်ဝသုန်ငြိမ် နဲ့ ဆုံပေးရမှာမို့ .. ဒီနေ့မနက်မှာ ငါ ရောက်မလာမချင်း .. မင်းတို့ အားလုံး ဘယ်ကိုမှမသွားကြပဲ ငါ့ကိုစောင့်ကြည့်ဖို့ ဒီမနက်စာ လက်ဖက် ရည်ပွဲမှာ ဒါကြောင့် ငါ မှာခဲ့တာ .. ခင်ဝသုန်ငြိမ် မနေ့က ဘန်ကောက် က ရောက်တယ် .. မနေ့က .. ငါ .. လေယာဉ်ကွင်းမှာ သွားကြည့်ခဲ့တာ လေ.. ခဏလေး စိတ်ပင်ပန်းနေတာမို့ .. သူ့ကို ဟိုတယ်မှာ .. တစ်ည နားဖို့ ငါပဲ စီစဉ်ခဲ့တာ .. ဘာလို့လဲဆိုတော့ .. ကလေးကို မနေ့က ဒီကိုခေါ်လာရင် .. မင်းတို့ ဟိုမေးဒီမေးနဲ့လုပ်နေကြချော့မမျှ .. ခင်ဝသုန် လေး ဖြေရင်း ပင်ပန်းမှာ ငါ ကြိုတင်သိနေလို့ပဲ ..”

ဟု ပြောလိုက်တော့ အားလုံးထံမှာ တစ်ပြိုင်တည်း တူညီစွာ တွေ့ လိုက်ရသည်က စိတ်ပျက်ခြင်းဆိုသည့်အရိပ်ျား ဖြစ်နေကြတာကို သုန် အံ့ဩစွာ မထင်မှတ်ဘဲ ရင်ဆိုင်တိုးလိုက်ရပါသတည်း။ ဘယ်သူ ဘယ်

သူကမှ သူနဲ့ ရောက်လာတာကို ဝမ်းမြောက်အားရ ရှိမနေကြတာ သေ
 နှာနေသည်ကောလေ ..။ အသက်ခပ်ကြီးကြီးနှင့် လူတစ်ယောက်..။
 ဖေဖေနှင့် ရုပ်ချင်းလည်း ဆင်သည်။ သူနဲ့ ဘကြီး ဖြစ်ဖို့များသည်။
 ထိုလူကြီးလည်း မျက်နှာမကောင်း ..။ သူနဲ့ ထက်ကြီးပုံရသည့် မမ
 တစ်ယောက်လည်း မျက်နှာပျက်နေသည်။ သူနဲ့ ဝင်လာစဉ်က မျက်စိ
 မျက်နှာဖြင့် အရိပ်အကဲပြသည့် အနံ့တိဆိတာကတော့ဖြင့် သိသိသာသာ
 ကြီးပင် မျက်စိမျက်နှာပျက်နေသည့်အဖြစ် ..။ ဘိုးကတော့ ဘာကိုမှ
 ဂရုမစိုက်သည့်နယ် သူနဲ့ ကို လက်ဆွဲ၍ ခေါ်လာကာ နှစ်ယောက်ထိုင်
 ဆိုဖာကြီးမှာ တူတူတွဲ၍ ထိုင်ပါ၏။

“ငါ အမွေပြတ်ခဲ့တဲ့ သား .. သူတော့ မရှိတော့ဘူး .. ဆုံးသွား
 ဖြစ် .. အခု .. သူ့သမီးလေးကို ငါ ခေါ်လာတာ ..”

“မဟုတ်သေးဘူး ဖေဖေ .. ညွန့်ဖူး ကို ဖေဖေ အမွေပြတ်ခဲ့ပြီပဲ..
 ဒီကောင်မလေးနဲ့ အင်ကြင်းမြိုင် ဘာပတ်သက်စရာ ရှိနေလို့လဲ ..”

ပေါ်တင်ကြီး တည့်တိုးမေးလာသည်မေးခွန်းသည် အတွင်းစိတ်ကို
 ရှင်းခနဲနေအောင် ချပြလိုက်သည့်နှင့် မခြား ..။ သူနဲ့ ကို ဘိုး ကြည့်ကာ
 ဆံစကို သပ်ပေးသည်။ အာ..လုံးရှေ့မှာ ဘိုး၏သဘောကို ပြသခြင်းပဲ
 ဖြစ်နေပြန်သည်။ သဘောက .. ဘိုး၏မေတ္တာတွေ သူနဲ့ အပေါ်မှာ
 သက်ရောက်နေပါသည်ဟု အတိအလင်း ပြလိုက်ခြင်း ..။

“ငါ အမွေပြတ်တာ ညွန့်ဖူး ပဲ .. အခု .. ငါခေါ်လာတာက
 ငါ့မြေးလေ .. ငါ့မြေးကို ငါ အမွေပြတ်တယ်လို့ ထည့်ကြော်ငြာမိလို့
 လား .. ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် .. ဒီကလေးဟာ မင်းရဲ့ညီဖြစ်တဲ့ ညွန့်ဖူး ရဲ့သမီး
 ဖြစ်တယ်ဆိုတာကိုတော့ မခွဲနဲ့ ညွန့်ထူး ..”

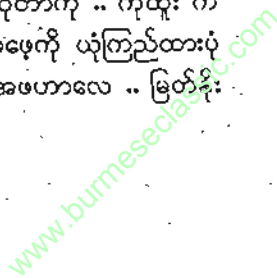
ဟု ဘိုး ပြောချိန်မှာ ..
 “ဟုတ်တာပဲ ကိုထူး ရယ်.. ကလေးကို စိတ်အားငယ်အောင် မလုပ်
 ပါနဲ့ .. ပြီးတော့ .. ဒီအိမ်ကိုပိုင်တဲ့ ဖေဖေဟာ .. ဘယ်သူ့ကိုမဆို ..

ခေါ်လာပိုင်ခွင့် ရှိတယ်လေ ကိုထူး ရဲ့ .. သမီးကလည်း သမီးရဲ့ညီမလေး
 ကို .. ကြင်ကြင်နာနာ ဆက်ဆံရမယ် နော် .. ဟုတ်လား မြတ်နိုး..”

“အို .. မြတ်နိုး က .. အဲသလို အောက်တန်းစားတွေနဲ့ မရင်းနှီးချင်
 ပါဘူး .. သူ့အမေက .. ထမင်းဆိုင်က စားပွဲထိုး ထမင်းချက်ပဲ ..
 မြတ်နိုး ကြိုတင်ပြောထားမယ်နော် .. သူ့ကို မြတ်နိုး မရင်းနှီးချင်ဘူး..”

“ဟုတ်တယ် .. သမီးပြောတာ မှန်တယ် .. ဟိုကောင် မိန်းမယူပြီး
 လစ်သွားကတည်းက .. ဖေဖေနဲ့အတူ လက်ရေတစ်ပြင်တည်း ငါ စီးပွား
 ရှာခဲ့တာ .. ဒီစည်းစိမ်ကို .. ခုမှ .. နောက်မှရောက်တဲ့ ရွှေကြာပင်ပေါက်
 စနလေးက လာစံစားဖို့ ဆိုတာကတော့ဖြင့် မဖြစ်ထိုက်ဘူး .. သား
 ပြောချင်တယ် ဖေဖေ .. သားရဲ့ရွေးနှံစာကို .. မဆိုင်တဲ့သူ .. အမွေပြတ်
 ထဲကလူ .. လာပတ်သက်တာကိုတော့ မကြိုက်ဘူး .. ဒီကောင်မလေး
 ရောက်လာမယ်ဆိုတာ မသိလို့ .. ဖေဖေကို စောင့်နေမိတာ .. သား ..
 စက်ရုံကိုသွားတော့မယ် ဖေဖေ ..”

“အို .. ဟဲ့ .. မြတ်နိုး .. တာလို့ အပေါ်တက်သွားရတာလဲ ..
 ကိုထူး ကလည်း ခက်တော့တာပါပဲ .. အဲဒါပဲ ဖေဖေရယ် .. သူတို့
 ကို .. ယွန်း ဘယ်လိုမှထိန်းမရတဲ့အဖြစ် .. ဖေဖေ မြင်ပါတယ် .. ဒီက
 ကလေးကို အားနာလိုက်တာ .. မဖြစ်ပါဘူး .. သူတို့နောက် လိုက်သွား
 မဖြစ်မှာ .. နားလည်အောင် နားချယူရမှာပေါ့ .. သူတို့စိတ်ထဲမှာ ..
 သူတို့ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ အင်ကြင်းမြိုင်ကို လာပတ်သက်မယ့်သူ မရှိ
 ဘူးလို့ ထင်ထားကြတာကိုး .. ကိုထူး ခမျာမှာလည်း စက်ရုံကိစ္စ အလွန်
 ကြိုးစားခဲ့တာ ဖေဖေ အမြင်ပဲလေ .. သူ့ရွေးနှံစာအတွက် .. မသတာ
 ရေစာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီထင်ပါရဲ့ .. အမွေပြတ်ဆိုတာကို .. ကိုထူး က
 သားစဉ်မြေးဆက်အထိ ပြတ်ထားတယ်လို့ ဖေဖေကို ယုံကြည်ထားပုံ
 ရတယ် .. ခက်တာပဲ .. ခက်တာပဲ .. ဒီသားအဖဟာလေ .. မြတ်နိုး
 ရေ .. သမီး.. ကိုထူး ..”

ဟု မျက်နှာပျက်နေသမျှကို ဟန်ဆယ်၍ ပြောရင်းဆိုရင်း အပေါ်ထပ်ကို တက်သွားသည်က ဒေါ်ယွန်း ပါ။ ပထမတက်သွားသည်က ဘကြီးနှင့် မမမြတ်နိုး ဖြစ်ကာ .. နောက်ထပ်တက်သွားသည်က အန်တီယွန်း ပဲ ဖြစ်လေသည်။

သုန် .. စိတ်ညစ်နေသည်ပါပဲ ..။ ဤဘဝသစ်တစ်ခုမှာ သုန်မည်သို့ အသားတကျ ဖြတ်သန်းနိုင်ပါ့မည်တဲ့လဲလေ။

ဒါပေမယ့် .. ပစ္စည်းဥစ္စာကိစ္စတွေ ဘကြီးကလည်း ပြော..။ အစ်မတစ်ဝမ်းကွဲကလည်း ပြော .. အန်တီယွန်း ကလည်း ပြောနှင့်ရှိနေတော့ သုန် ရင်ထဲမှာ မခဲချင် ..။ သုန် က သူတို့ပစ္စည်းတွေကို မက်မောနေပါသည်ဟု ဘယ်လိုမျက်နှာပေးမျိုးကိုမှ သူတို့ရှေ့မှာ ပြသနေသည်မှ မဟုတ်ချေသည်ပါပဲလေ။ တကယ်လည်း သုန် စိတ်မဝင်စားပါ။ မမက်မောပါ။ ဖေဖေသည်ပင်လျှင် ဤအင်ကြင်းမြိုင်ကို စွန့်လွှတ်ခဲ့သည်ပဲလေ ..။ သုန် က ဘာမက်မောနေရမည်တဲ့လဲ ..။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး .. ငါ့သားကလည်း .. သူ့သမီးနေဖို့ အိမ်ကြီးတစ်လုံး အစကတည်းက .. ဝယ်ပြီး ချန်ထားခဲ့တာပါကွယ် .. စိတ်မပူကြန့်လို့ ငထူး နဲ့ မြတ်နိုး ကို ပြောပြလိုက်စမ်းပါ ယွန်းလဲ့လဲ့ .. ညီဆုံးတာကိုတောင်မှ ဘယ်လိုများ ဆုံးပါးသွားတာလဲလို့ မေးဖို့အတွက် လူမှုရေးလေးလောက်တောင်မှ နားမလည်နိုင်လောက်အောင် ဒီကလေးရှေ့မှာ ဥစ္စာဇောကပ်ကြတာကိုတော့ ငါ ရှက်သကွယ့် .. အဲဒါလည်း ပြောပြလိုက်စမ်းပါ .. အခု .. ငါက .. ကလေးကို .. ဒီကအမျိုးအဆွေပြုရခေါ်လာတာပါကွယ် .. ပြီးရင် .. သူ့အဖေ ချန်ခဲ့ ဝယ်ခဲ့တဲ့အိမ်ကြီးကို.. ခေါ်သွားမလို့ပါ .. ဘယ်ပြီး .. ခက်ကြသကား ..”

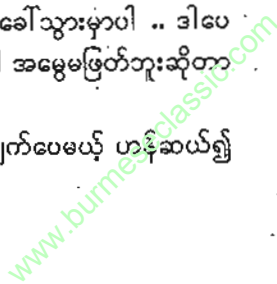
ဟု ဘိုး မော့ပြောတော့ လှေကားတစ်ဝက်လောက်ရောက်နေပြီဖြစ်သည့် အန်တီယွန်း ရုတ်ခနဲ ရပ်သွားကာ ..။ မျက်နှာလေး ဝင်းကြည့်ပြီး ကသုတ်ကရုတ် ပြန်ဆင်းလာတာကို သုန် ကြုံရပြန်သည်။

“အဲဒါပြောတာ ဖေဖေရယ် .. သူတို့ အတ္တက အလွန်ခက်ကြတာကိုး .. ခြောက် .. ခြောက် .. သမီးလေးကို .. သမီးလေးဖေဖေက .. နေစရာ အိမ်တောင် ဝယ်ထားသတဲ့လား .. ဒါဆို .. စီးပွားရေးအဆင်ပြေခဲ့ပုံရတယ် .. ဟုတ်လား .. ဘာများလုပ်သလဲကွယ် ..”

ဟု တပြုံးပြုံးဖြင့် သုန် လက်ကို ဖွဖွကိုင်ကာ မေးလာတော့ သုန်ဘိုးကို ကြည့်မိရသည်။ ဘိုးက မှာထားသည်လေ ..။ ဘာမေမေေး ..။ သုန် မဖြေရ - ဘိုး ဖြေမည်ဆိုသည်ကိုး ..။

“ဘန်ကောက်မှာ တက္ကစီတွေ အများကြီး ပိုင်တယ် .. ကုန်တိုက် အလတ်စားတစ်ခု ပိုင်တယ် .. သူ ဆုံးတော့မယ်ဆိုတာ သိတော့ .. သမီးဖြစ်တဲ့ ခင်ဝသုန်ငြိမ် အတွက် အိမ်ကြီးတစ်လုံး .. ရွှေတောင်ကြားမှာ ဝယ်ထားတာ ရှိတယ်။ ဆယ်တန်းကို မြန်မာနိုင်ငံမှာ လာဖြေခိုင်းတယ် .. ဖြေပြီးမှ ဘန်ကောက်ကို ပြန်သွားတာ .. အဖေ နေမကောင်း ဖြစ်လာတာကိုး .. ဘန်ကောက်မှာ ခင်ဝသုန်ငြိမ် ဟာ သူ မရှိရင် .. တစ်ယောက်တည်းနေလို့ မဖြစ်တာမို့ .. ငါ့မြေးကို .. ငါ့ဆီ ပြန်ခေါ်ထားဖို့.. သူ ဖုန်းဆက်ပြီး ဘန်ကောက်ဆေးရုံက တောင်းတောင်းပန်ပန်ငိုပြီး ပြောလာတယ်လေ .. အဲဒါနဲ့ .. ငါ .. လက်ခံခဲ့တယ် .. သူ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က .. သူ့သမီးလေးကို .. သူ မရှိတော့တဲ့အခါမှာ .. ဘန်ကောက်ကနေပြီး .. ရန်ကုန်ကို လေယာဉ်ပေါ်အရောက် တင်ပေးလိုက်ဖို့ သူ စီစဉ်ထားပါသတဲ့ .. ငါ သွားကြိုပေးရုံပါပဲတဲ့ .. အဲဒါ .. သူ .. ပြီးခဲ့တဲ့တစ်ပတ်က ဆုံးတယ် .. ကလေးကို .. သူ့မိတ်ဆွေ ဓမ္မတာလီဆိုသူက .. မနေ့က ပြန်ပို့ပေးလိုက်တာ .. ညည်းတို့နဲ့ဆိုရုံပဲ ငါ ခေါ်လာတာပါ .. ကလေးကို သူ့အဖေရဲ့အိမ်ကို ခေါ်သွားမှာပါ .. ဒါပေမယ့်.. တစ်ခုတော့ပြောမယ်.. ငါ့မြေးကို .. ငါ အမွေမဖြစ်ဘူးဆိုတာ သိထားကြ .. ဒါပဲ ..”

ဟု ဖြေတော့ အန်တီယွန်း မှ မျက်နှာပျက်ပေမယ့် ဟန်ဆယ်၍

ချက်ချင်းပြုံးကာ ...

“သမီးလေးရဲ့ဖေဖေ ကုန်တိုက်တွေ .. တက္ကစီတွေ ဘယ်နှယ်လုပ် မလဲကွယ် ..”

“မောင်ညွန့်ဖူး ဘာကြောင့်ဆုံးတယ်ဆိုတာ မမေးဘဲကိုး ယွန်းလဲ့ လဲ့.. ကင်ဆာနဲ့ ဆုံးသကွယ် .. အဆုတ်ကင်ဆာနဲ့ ဆုံးတာ .. သူ့မိန်းမနဲ့ ကွဲပြီး ဘန်ကောက်မှာ အလုပ်သွားလုပ်တုန်းကတော့ သမီးလေး ရင်ခွင် ပိုက်လေးနဲ့ပေါ့ .. ဟိုမှာ .. တက္ကစီဒီဂရိုင်ဘာဘဝနဲ့ ကြိုးစားရာက .. တက္ကစီတွေ အများကြီး ပိုင်ခဲ့တယ် .. ကုန်တိုက်လေးတစ်ခုလည်း ပိုင် ခဲ့တယ် .. စုစုဆောင်းဆောင်းလည်း ရှိခဲ့တယ် .. အခု .. သူ့သမီး အတွက် .. ဘဏ်မှာ ငွေလွှဲစုဆောင်းထားပေးပြီးခဲ့ပြီးနေပြီ .. အဲဒီတက္ကစီ တွေ .. ကုန်တိုက်လေးကို ရောင်းခဲ့တဲ့ပိုက်ဆံတွေ ဆိုပါတော့ .. ကဲ .. ကဲ .. ယွန်းလဲ့လဲ့ .. လူထက် ပစ္စည်းကိစ္စ တယ်မေးသကိုး .. မေးဟော့ လည်း ဖြေရတော့တာပေါ့လေ ..”

ဟု ပြောကာ သုန် ကို ကြည့်၍ ဘိုး ထရပ်သည်။

“အားနာတယ် မြေး .. ဘိုး ရှက်လည်း ရှက်ပါတယ် .. ဘိုးနဲ့အတူ နေကြတဲ့ သားတွေ ချွေးမတွေနဲ့ မြေးက .. ရိုင်းခုံကြသကိုး .. ကဲ.. မြေးရဲ့အိမ်ကို ဘိုး လိုက်ပို့ပေးမယ် .. ထ .. ထ ..”

ဟု ပြောကာ ဦးစိန်မောင် ကို ကြည့်၍ ..

“တစ်ည နှစ်ညလောက်များ ဒီမှာ ကလေးကို ထားမလားလို့ သေတ္တာကို ယူခိုင်းမိတာ .. မောင်စိန်မောင် ရေ .. ကားနောက်အံပုံး ဖွင့်ပြီး ပြန်ထည့်လိုက်ပါကွယ် .. အဲဒီသေတ္တာကို ..”

ဟု ပြောတော့ ဦးစိန်မောင်မှ သုန် ကိုကြည့်ကာ ..

“အစ်ကိုလေး သမီးလေးကိုး .. ချောလိုက်တာ ဘာဘရယ် ..”

ဟု အသံတုန်ဖြင့် ပြောရှာသည်။

သုန် ကို ဘိုး ကြည့်ကာ ပြုံး၍ ...

“အဲဒါ .. တကယ်ဝမ်းသာဝမ်းနည်း ပြောရှာတာကွယ် .. သု တစ်ယောက်တော့ .. မြေးကို တွေ့ချိန်မှာ .. ခုလို .. ခံစားရှာပေသပေါ့ .. နောက်တော့မှ .. မြေးကို ဒီကိုခေါ်လာပြီး .. ဒီအိမ်က မယ်မြိုင် နဲ့လည်း မိတ်ဆက်ပေး ဆုံပေးမယ် .. သူက .. မြေးရဲ့ဖေဖေကို ချစ်သကွယ် .. အင်ကြင်းမြိုင်က ထမင်းချက်ကြီး ဆိုပါကော့ ..”

ဟု ပြောချိန်မှာ သုန် မျက်လွှာချမိသည်။

ဪ .. ဖေဖေသမီး သုန် .. ရောက်လာချိန်မှာ သုန် ကိုကြည့်၍ ပျော်မည့်သူသည် .. အိမ်ကြီးရှင်မိသားစုကို ထမင်းချက်ပေးသော .. ဥယျာဉ်မှူးဖြစ်ပုံရသော ..။ ထိုသို့သောသူတွေပဲ ဖြစ်နေကြချေသည် တကား ...။

ပြီးတော့ .. သုန် နားမလည်နိုင် ..။ ဘိုး ပြောခဲ့သည်လေ ..။ သုန် အတွက် ဖေဖေက ရွှေတောင်ကြားမှာ အိမ်ကြီးတစ်လုံး ဝယ်ထားပေး သည်တဲ့ ..။ ပြီးတော့ .. ဖေဖေသည် ဘန်ကောက်မှာ လူချမ်းသာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ကြီးလည်း ဖြစ်နေချေသည်တဲ့ ..။

ထိုအရာများသည်လည်း .. လိမ်ညာခြင်းပဲ ဖြစ်နေပြန်ချေသည် တကား ...။

ဘာကြောင့် .. ဘိုး .. ထိုမျှအထိ .. လိမ်ညာရပါသလဲ။ ထိုလိမ်ညာ ရခြင်းများအတွက် ဘိုး ရင်းနှီးလိုက်ရသည်က ငွေကြေးပေါင်းများစွာ ဖြစ်နေချေမည် မဟုတ်ပါလား ..။

ရွှေတောင်ကြားမှ အိမ်ကြီးတစ်လုံး ..။ ဘဏ်မှာရှိနေမည့်ငွေများ..။ ထိုအရာများစွာသည် .. ဘိုး၏ငွေကြေးများဖြင့် ဖြစ်တည်ခြင်းဆိုတာ သုန် သိနေသည်ကိုးလေ ..။

အခန်း (၅)

"မာနနဲ့ မျိုးရိုးဂုဏ် ကြီးလေလေ .. အဲဒီလူတစ်ယောက်အတွက် မျိုးဂုဏ်သိက္ခာဆိုတာက အသက်တမျှ အရေးကြီးလေလေပဲ ခင်စသုန် ငြိမ် .. ဒါကြောင့် ဦးစောရှင် ရဲ့မြေးဟာ ဆိုင်းထမ်းနဲ့ မုန့်ဟင်းခါးရောင်း တဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့သမီးဆိုတာကို လူသိရှင်ကြားလည်း အဖြစ်မခံနိုင် သလို .. အင်ကြင်းမြိုင်မှာရှိနေတဲ့သူတွေ ကြားထဲမှာလည်း အသိမခံနိုင် ဘူး .. အထူးသဖြင့် ယွန်းလဲ့လဲ့ ရဲ့ပါးစပ်ထဲ ရောက်လို့ကတော့ .. မောင်းနင်းခတ် ကြေညာတာကမှ ကြာဦးမယ် .. တယ်လီဖုန်းတစ်လုံး နဲ့ .. လူတကာစေနေအောင် သတင်းပို့မှာကွယ့် .. ငါ့သားကို ငါ အမွေ ပြတ်ခဲ့ပေမယ့် .. မုန့်ဟင်းခါးသည်ဆိုတာကိုတော့ လူသိမခံနိုင်သလို.. သူက မွေးလာတဲ့သမီးကိုလည်း .. မုန့် ဝင်းခါးသည်သမီးဆိုတာ အဖြစ် မခံနိုင်ဘူး .. ဒါဟာ .. စောရှင် ရဲ့ မျိုးရိုးစဉ်ဆက်ချမ်းသာလာတဲ့ ချမ်းသာ ဂုဏ်ကို အထိအခတ်မခံနိုင်ခြင်းပဲ .."

သုန် အိပ်ခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ ဘိုး ခေါက်တုံ့ခေါက်တင်လျှောက် နေရင်း ပြောနေသမျှ သုန် ငြိမ်၍ နားထောင်နေရပါ၏။ ဂုဏ် ..။ ချမ်းသာဂုဏ်တစ်ခုကို အဖတ်ဆယ်ဖို့ ဘိုးဘိုး ရင်းလိုက်ရသည်က တန်ဖိုးမနည်းလှ ..။

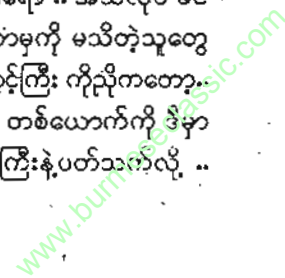
ခြံဝင်းကျယ်ကြီးတစ်ခုထဲမှာ ရှိနေသည့် နှစ်ထပ်တိုက်ကြီး တစ် လုံး ..။ ပေါ်တီကိုအောက်မှာ အသင့်ရပ်ထားသည့် မာစီးဒီးကားနက်ကြီး တစ်စီး ..။ တစ်အိမ်လုံးမှာလည်း ခန့်ညားသော အပြင်အဆင် အခင်း အကျင်းတို့ဖြင့် ပြည့်စုံစေခဲ့ပြီးပြီ။ ညှော်ခန်းထောင့်မှာ စန္ဒရာကြီးတစ်လုံး ရှိနေတာ ..။ မုန့်စီရွှေချ စောင်းကောက်ကြီးတစ်လက်က ဧည့်ခန်း၏ အလယ်မှာ ဆင်စွယ်နှစ်ဖက်ရံ၍ တခမ်းတနားကြီး စောင်းတင်စင်ကြီး ထက်မှာ ရှိနေတာ ..။ အားလုံးကို ရွှေဗေဒါရိပ်အိမ်ကြီးထဲ ဝင်ခဲ့ရစဉ်က တည်းက သုန် ရင်ဆိုင်ကြုံခဲ့ရသည်ပဲလေ ..။

ဥယျာဉ်ကျယ်ကြီးမှာ ပန်းတို့ဝေနေသည်။ ရောင်စုံကွန်ကရစ်တုံး ခင်းထားရာ အိမ်တွင်း ကားအဝင်လမ်း၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ ရွက်စိမ်း ဝင်တို့ အတန်းလိုက် စဉ်ရည်သုတ်အိုးကြီးတွေဖြင့် ရှိနေကြသည်။

ဒါ .. မျိုးရိုးဂုဏ်ချမ်းသာအတွက် အဖတ်ဆယ်နေရသည့် အသုံးချ ခံပစ္စည်းများဖြစ်သည်ဟု သုန် ခံစားရပါ၏။

မြေးကို ချစ်၍၊ သနား၍ .. ဤအိမ်ကြီးထဲ အရောက်ပို့နေခြင်း ဖြစ်မနေပြီဟုလည်း ခံစားရသည်။ သုန် သည် သုန် နှင့် အလွန်တရာ တုံ့မှ မအပ်စပ်သောနေရာတစ်ခုမှာ နှစ်ဝင်နေရသည့် ကူကယ်ရာမဲ့ သုန် အဖြစ် .. ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်နေပြီဟု စတင်၍ နားလည်စပြုလာရပါသည့် အဖြစ် ..။

"ဒီအိမ်မှာရှိနေတဲ့ ထမင်းချက်ဟာ .. ညွန့်ဖူး နဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာမှမသိတဲ့သူစိမ်းပဲ ဖြစ်တယ် .. စိတ်ချရတဲ့ပွဲစားကတစ်ဆင့် ခေါ်ထား ဆိုသူ ဆိုပါတော့ .. ဒရိုင်ဘာရော .. ဥယျာဉ်မှူးရော .. အဲသလိုပဲ ခင် ဆုန်ငြိမ် .. သူတို့ဟာ ညွန့်ဖူး ရဲ့အတိတ် .. ဘာမှကို မသိတဲ့သူတွေ နည်းပဲ .. ဒါပေမယ့် .. ဒီ ရွှေဗေဒါရိပ်ငြိမ်ရဲ့ ခြံစောင့်ကြီး ကိုညိုကတော့ .. ဆီးရဲ့ စုပါစကိုင်း ကားစက်ရုံစောင့်တွေထဲက .. တစ်ယောက်ကို ဒီမှာ ခေါ်ထားလိုက်တယ် .. စိတ်ချရတယ် .. ဒီအိမ်ကြီးနဲ့ပတ်သက်လို့ .."

ထိုသို့က တစ်ခုခု သတိပေးစရာမြင်လာရင် .. ဘိုးကို လှမ်းပြီး ဖုန်းဆက် သတင်းပို့လိမ့်မယ် .."

ဘိုးဘိုး ပြောနေသမျှ သူနဲ့ နားထောင်နေရင်း တစ်ချက် မျက်လွှာ ချလိုက်မိရပါ၏။ ခြောက် .. ဘိုးဘိုးသည် .. အဖမဲ့သမီးလေး ဖြစ်နေသည့် သူနဲ့ နှင့်အတူ နေမည်ဟူ၍တော့ ခုထိ ပြောမလာသေးချေသည်ကော လေ ..။ ဘိုးဘိုး၏ စိတ်ဇောထဲမှာ ဖေဖေနှင့်ပတ်သက်၍ ဘာဆိုဘာမှ မသိကြသူတွေကြားထဲမှာ သူနဲ့ကို ထားခဲ့ဖို့ပဲ ရှိနေလျက် ..။ ဖေဖေ အတိတ်ကို ဘာဆိုဘာမျှ မသိသည့်လူတွေပဲ ဤ ရွှေဗေဒါရိပ်ငြိမ်မှာ ရှိနေကြဖို့ အရေးတကြီး ဖြစ်နေသည်တည်း ..။ ဒါပေမယ့် .. သူနဲ့ ဘာ တတ်နိုင်မည်တုလဲလေ ..။ သူနဲ့ မှာ ရွေးချယ်စရာလမ်း မရှိ။ ဤအိမ်ကြီး မှာ ဘန်ကောက်ပြန် ခင်ဝသန်ငြိမ် အဖြစ် လူတွေကိုလိမ်ညှာရင်း ခရီး ဆက်ဖို့ပဲ ရှိသည်။ ဘာခရီးပေတုလဲ ..။ ဘဝခရီး ..။ ဘဝဆိုတာ အသက် ရှင်နေသမျှ ရှိနေရမည်မို့ ..။ သူနဲ့ အသက်ရှင်နေသမျှ ဤအလိမ်အညှာ ဝဲကြီးထဲမှာ ချာလည်ဝဲ၍ ရှိနေရချေမည်သာဘကား ..။

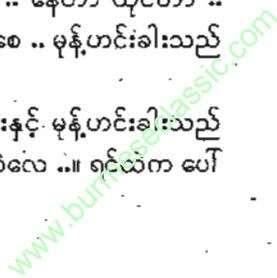
"ကိုညို ကတော့ .. ဘိုးရဲ့လူယုံတပည့်ကြီးလည်း ဖြစ်တယ် .. ညွန့်ဖူး ကိုလည်း ဟိုးအရင်ကတည်းက အလွန်ချစ်တဲ့သူလည်း ဖြစ် တယ် .. ဒါကြောင့် .. ညွန့်ဖူး ရဲ့သမီးလေးနဲ့ အတူနေရမယ်ဆိုလို့ .. ဝမ်းသာနေတယ် မြေး .. မကြာခင် သူ ရောက်လာလိမ့်မယ် .. စက်ရုံက ကားနဲ့ လာဖို့မှာ .. ဘိုး ခေါ်ထားတယ် .. ပထမတော့ .. အင်ကြင်းမြိုင်မှာ တစ်ရက်တန်သည် နှစ်ရက်တန်သည် .. ခဏတစ်ဖြုတ်တော့ ဟိုက အကောင်တွေနဲ့လည်း သိတန်သရွေ့ သိ .. ရင်းနှီးတန်သရွေ့ ရင်းနှီးစေ ဆိုပြီး ခေါ်ထားမလို့ .. ဒါပေမယ့် .. မဖြစ်တာ သိပြီဆိုတော့လည်း .. ဒီကိုပဲ ခေါ်လာလိုက်တော့တယ် .. ဒီအိမ်မှာ မလှိုင် နဲ့ ကိုစိုး ဆိုတာက ရောက်နေတာ လဝက်ကျော်ပြီ .. သူတို့က လင်မယား .. မောင်စိုး က ဒရိုင်ဘာ .. မယ်လှိုင် က ထမင်းချက် .. ပြီးတော့ .. ဥယျာဉ်မှူးက ..

ဂျက်ဒိုင်းမွန်း ဆိုတဲ့သူပဲ .. တော်နေကြာမှ မိတ်ဆက်ပေးမယ် .. သူတို့ တွေအားလုံး ဒီကိုရောက်နေကြတာ လဝက်ကျော်ကြပြီ .. သူတို့ သိထား ကြတာလည်း .. မြေးဟာ ဘန်ကောက်က ရောက်လာတဲ့ ခင်ဝသန်ငြိမ် ပဲ .."

ရောက်တာနှင့် ပထမဆုံး အိပ်ခန်းကျယ်ကြီးဆီသို့ ဘိုး ခေါ်လာ ကာ ပြောနေခြင်း ..။ ဘိုးကိုယ်တိုင် မောင်းလာသည့်ကား ခြံဝရောက် တာနှင့် အသားမည်းမည်းနှင့် ပိန်ရှည်ရှည် အန်ကယ်တစ်ယောက် ပြေး ၍ တံခါးလာဖွင့်ပေးခဲ့သည်။ ဘိုး ပြောသည့် ဥယျာဉ်မှူး ဖြစ်မည် ..။ နာမည်ကိုက ဂျက်ဒိုင်းမွန်း ..။ စိန်ဂျက် ..။ ဤသို့ ခေါ်ရမည်ထင် ..။ အသားဖြူဖြူ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် လူကြီးတစ်ယောက်နှင့် အသားဖြူ ဖိုင့်ဖိုင့်ဖြင့် သဘောကောင်းပုံပေါ်သည့် ဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်တို့က လည်း ပြုံး၍ သူနဲ့ ပစ္စည်းတွေကို သူနဲ့ အိပ်ခန်းထိ လိုက်ပို့ပေးခဲ့ကြသည် ပဲ။ အိမ်သို့ မရောက်မီလေးမှာ ဘိုးသည် ကုန်တိုက်တစ်ခုမှာ ကားကိုရပ် ၍ နောက်ထပ်ဘာတွေမှန်း မသိ။ စက္ကူလက်ဆွဲအိတ်ကြီးတွေ တစ်ပုံ တစ်ပင်ကြီးဖြင့် ပြန်ရောက်လာခဲ့လျက် ..။ သူနဲ့ ကိုလည်း ကားထဲမှာပဲ စောင့်နေစေခဲ့တာမို့ အထုပ်အဆွဲတွေကို ဒေါ်ကြီးလှိုင် နှင့် ဘာစိုး တို့ သားရေသေတ္တာ၊ လက်ဆွဲစက္ကူအိတ်တွေ တစ်ယောက်စီ ဆွဲသယ်လာ ခဲ့ကြခြင်းပါ။

"ရော့ .. ဒါက မီးခံသေတ္တာသော့ .. အထဲမှာ ငွေ သိန်းနှစ်ဆယ် ရှိတယ်၊ လက်ဝတ်လက်စား အမယ်စုံ ရှိတယ် .. သော့ကို ဂရုတစိုက် သိမ်းပါ ..။ အထူးမှာချင်တယ် ခင်ဝသန်ငြိမ် .. နေတာ ထိုင်တာ .. အစစ .. သူဌေးကြီးဦးညွန့်ဖူး ရဲ့သမီးပုံစံ ပီပါစေ .. မုန့်ဟင်းခါးသည် ပုံစံ .. အပြောအဆို ဖြစ်မသွားပါစေနဲ့ .."

သူနဲ့ ရင်ထဲ ကြေကွဲရပါ၏။ သူဌေးသမီးနှင့် မုန့်ဟင်းခါးသည် သမီး ..။ စကားပြောတာ ဘာများကွာခြားလို့လဲလေ ..။ ရင်ထဲက ပေါ်

လာရာစကားတစ်ခုကိုပဲဖြစ်ဖြစ် .. ပြောစီသည့်စကားလုံးတွေပဲဖြစ်ဖြစ်..။ စကားသံအနိမ့်အမြင့် ဘာကွာနိုင်မည်တဲ့လဲ ..။ သုန် .. ကြာလေ ..။ ပိုသိလာရလေ ..။ ဘိုး .. ရင်ထဲမှာ ချောက်ချားနေတာ ရှိနေသည်။ သုန်ဆိုတာ .. မုန့်ဟင်းခါးသည်သမီး ဖြစ်သည်ဆိုသည့်အချက်ကို ဘယ်လိုမှ အသိမခံနိုင် ..။ လူသူသိကုန်မှာကို ဘိုးဘိုး သေလုမတတ် ချောက်ချားနေခြင်း ..။ ကြာတော့ .. ဘိုးကို သနားလာသည်။ ပင်ပန်းလှသည်ကောလေ ..။

“ဆင်းရဲတဲ့ဘဝဆိုတာ အရောင်ရင့်တဲ့ဆေးတွေနဲ့ ခြယ်ထားတဲ့ ပန်းချီကားတစ်ချပ်နဲ့ တူပါတယ် ဘိုး .. ချမ်းသာတဲ့ဘဝဆိုတာက အရောင်နုနုလှလှလေးတွေနဲ့ အမွှန်းအစက်ခြယ်ဆွဲထားတဲ့ ပန်းချီကားတစ်ချပ်နဲ့ တူပါတယ် .. ဖျော့တဲ့အရောင်ကို ရင့်တဲ့အရောင် ပြောင်းချင်ရင် ဆေးတင်လို့ လွယ်ပေမယ့် .. ရင့်တဲ့အရောင်ကို နုနုဖျော့ဖျော့ဖြစ်အောင် ပြန်လုပ်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး .. ကြိုးစားရင်လည်း .. အဲဒီအရောင်ရင့်တဲ့ မူလပန်းချီကားဟာ .. ဟို အဖျော့ဆေး တို့လိုက် .. ဒီအရောင်ဖျော့ဆေး တင်လိုက်နဲ့ ပန်းချီကားပျက်ကြီး ဖြစ်သွားမှာပါ .. အဲဒီစကားကို ဖေဖေ ပြောပြောနေတတ်ခဲ့ပါတယ် ဘိုးဘိုး ..”

သုန် ရုတ်ခနဲ ပြောပြလိုက်မိရပါ၏။ သားအဖနှစ်ယောက် ဝရန်တားနေရာလေးမှာ တူတူထိုင်ရင်း ရေဇွေးကြမ်းကရားအိုးလေး ရှေ့မှာ ချ၍ လက်ဖက်သုပ်လေး တူတူစားကြရင်း ကောင်းကင်မှ လမင်းကြီးကို မော့ကြည့်ကာ ဖေဖေ ပြောခဲ့ဖူးသောစကား ..။ လွမ်းဆွတ်လိုက်ရသည်ကောလေ ..။ ဖေဖေကို တမ်းတရင်း သုန် မျက်လွှာချ မျက်ရည်ပဲ နေမိရပါ၏။ စိတ်ကို ထိန်းရသည်။ ဘိုးရှေ့မှာ သုန် မျက်ရည်မကျချင်ပါ။ ဖေဖေကို အမွေပြတ်ကြေညာခဲ့သည်ဆိုစေ ..။ သားတစ်ယောက် ဆုံးခဲ့ပြီဖြစ်သည့် ဖခင်တစ်ယောက်အနေဖြင့် ဘိုးဘိုးသည်လည်း စိတ်ထိခိုက်နေမည်ဆိုတာ သုန် သိသည်မို့ ..။ ဘိုးကို စိတ်ပိုထိခိုက်အောင်

ငိုမချရက်ခဲ့ပါ။ သုန် မော့ကြည့်မိတော့ အရောင်ရင့်ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို အရောင်ဖျော့ပန်းချီကားတစ်ချပ် ဖြစ်လာနိုးဖြင့် ကြိုးစားနေဆဲဖြစ်သည့် ဘိုးသည် သုန် ကို မမှိုတ်မသုန် ငုံ့မိုးဝေးစိုက်ကြည့်နေတာနှင့် ကြုံ၏။

“အေး .. အဲဒီအရောင်ရင်ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ဆွဲခဲ့ပြီးတော့.. ဘဝကို မာနနဲ့ချိန်စက်ပြီး အသက်ရှင်သွားခဲ့တာပေါ့ ခင်သုန်ငြိမ်.. မြေးရဲ့ဖေဖေ .. နေပြခဲ့တာပေါ့ .. သူက .. ဘယ်တော့မှ .. အရောင်နုတဲ့ ပန်းချီကားကို ဆွဲမှာမဟုတ်ပေမယ့် .. ဘိုးကတော့ .. ဖိုးရဲ့မြေးအတွက် အရောင်နုတွေနဲ့ ခြယ်ထားတဲ့ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ဖြစ်အောင် လုပ်ရလိမ့်မယ်ကွယ် ..”

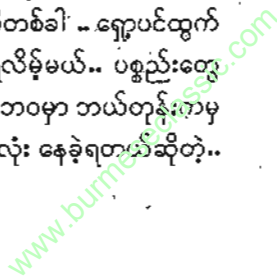
ဟု အံ့ခဲ၍ ပြောလာပါ၏။

“မနက်ဖြန် .. ဘဏ်မှာ .. မြေးနာမည်နဲ့ ငွေစုစာအုပ် သွားလုပ်ရလိမ့်မယ် .. ဘိုး လာခေါ်မယ် .. စောင့်ပါ ..”

ဘိုး ဆက်ပြောတော့ သုန် ခေါင်းခါလိုက်သည်ပါပဲ။ အိပ်ခန်းထဲမှာရှိနေသည့် မီးခံသေတ္တာထဲမှာကလည်း သိန်းနှစ်ဆယ်ဆိုသည့်ငွေကြေးက အသင့်ရှိနေသည်။ ထိုမျှ များပြားသည့်ငွေတွေကို သုန် မြင်ကိုမမြင်ဖူးခဲ့ ..။ မနက်ဖြန်မှာ သုန်အတွက် ငွေစုစာအုပ် လုပ်ပေးဦးမည်တဲ့ ..။ သုန် က ထိုမျှသောငွေတွေကို ဘာလုပ်ရမည်တဲ့လဲ ..။ သုန် အတွက်က ငွေကုန်ရာ ဘာမျှကို မရှိ ..။

“ပိုက်ဆံတွေ အကုန်အကျခံတာ များလွန်းလှပါပြီ ဘိုးဘိုးရယ်.. သုန် .. အဲဒီငွေစုစာအုပ်ကြီးလည်း မလုပ်ချင်ပါဘူး..”

“မရဘူး .. လုပ်ရမှာပဲ သုန် .. တစ်ပတ်ကိုတစ်ခါ .. ရှေ့ပင်ထွက်တာတွေ ဘာတွေ မလုပ်မဖြစ် လုပ်ကို လုပ်ရလိမ့်မယ်.. ပစ္စည်းတွေ ဝယ်ရလိမ့်မယ်၊ ပိုက်ဆံဆိုတာ .. ခင်သုန်ငြိမ် ဘဝမှာ ဘယ်တုန်းကမှ ကြောင့်ကြစရာရယ်လို့ကို မရှိဘဲ တစ်လျှောက်လုံး နေခဲ့ရတယ်ဆိုတဲ့..”

သူဌေးသမီး ခင်ဝသုန်ငြိမ် ဖြစ်ကိုဖြစ်နေရလိမ့်မယ် .. ဒီမယ် သုန် ..
 ဘိုးပြောတာ သဘောပေါက်ရဲ့လား .. အဝတ်အစား အဆင့်အတန်းတွေ
 ကို မက်မောနေရလိမ့်မယ် .. ဝယ်နေရလိမ့်မယ် .. ဖိနပ်ဆန်းလေးတွေ..
 ဝယ်ဝယ်စီးနေရလိမ့်မယ် .. လက်ဝတ်ရတနာတွေ ဝယ်ဝယ်ပြီး မီးခံ
 သေတ္တာထဲ ဖြည့်နေတဲ့ ခင်ဝသုန်ငြိမ် ဖြစ်နေရလိမ့်မယ် .. လက်ဝတ်
 ရတနာတွေ တစ်နေ့တစ်မျိုး ဝတ်နေရလိမ့်မယ် .. မင်း .. ချမ်းသာတဲ့
 ဘဝထဲမှာ .. အကြောင့်ကြတင်းတင်းနဲ့ .. ကုန်မှာစင်မှာ မကြောက်ဘဲ
 သုံးချင်သလို သောသောပါအောင် သုံးနေတဲ့ ခင်ဝသုန်ငြိမ် ဖြစ်နေဖို့
 လိုတယ် မြေး .. အဲဒါ .. ဘိုးရဲ့ချမ်းသာဂုဏ်ကို ဆယ်နေဖို့ပဲ ..”

ဟု ပြောလာတော့ သုန် ရင်ထဲမကောင်း .. ဘိုးကို သနားနေမိရပါ
 ပြီ။ ဘိုးသည် .. ငွေကြေးတွေ ပုံအော့၍ ကံကြမ္မာတစ်ခုကို အလောင်း
 အစားလုပ်ရနေသူပဲ ဖြစ်နေသည်။ ဆင်းရဲက်ပါသည်ကို ချမ်းသာသည့်
 ကံကြမ္မာတစ်ခုထဲသို့ ရွှေခနဲ ပြောင်းထည့်လိုက်ဖို့ အစွမ်းကုန် တက်
 ကုန်လက်ကုန် ကြိုးစားနေခြင်းပဲ ဖြစ်နေရပါ၏။

ငြင်း၍ရနိုင်မှာ မဟုတ်မှန်း သိလာရသည်မို့ ငွေစုစာရင်းစာအုပ်ဖွင့်
 ဖို့ကိစ္စလည်း သုန် မငြင်းတော့ပါ။

“ဘိုး ပြောသလို .. ငွေတွေ သောသောပါအောင် ကုန်နေတဲ့အထိ
 သုံးဖြန်းနေတဲ့ ခင်ဝသုန်ငြိမ် ဆိုတာကတော့ ဖြစ်လာနိုင်မှာ မဟုတ်
 ပါဘူး ဘိုးဘိုးရယ် ..”

ဟု ဖွင့်မပြောရက်သည်မို့လည်း ပြောမနေတော့ပါ။ လောလော
 ဆယ်မှာ ဘိုး လုပ်ချင်တာလုပ်စေတော့ဟု လွှတ်ထားလိုက်ရသည်ပါပဲ။

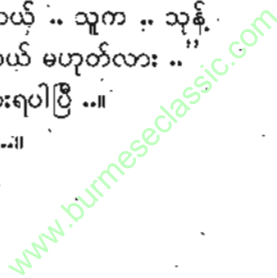
ဟိုတယ်မှာ တစ်လကျော်နေခဲ့ရစဉ်ကလည်း သုန် ကို ပထမဆုံး
 ပြောင်းလဲစေခဲ့သည်က အလှပြင်ဆိုင်မှု ပိုင်ရှင်မမတစ်ယောက်ကို နှင့်
 နေအောင် ငွေပေး၍ ဟိုတယ်သို့ခေါ်လာကာ သုန် ဆံပင်တွေ ဖြတ်
 ခိုင်း .. ပုံသွင်းပေးခိုင်းခဲ့လျက် .. တစ်ပတ်ကျော်ကြာအောင် သုန်

ကို ခွာချွန် ဖိနပ်စီးတတ်လာအောင် .. မျက်နှာကို မိတ်ကပ်ခြယ်တတ်
 လာအောင် .. သင်ခိုင်းခဲ့သည်တည့် ..။ နောက်တော့ .. ဆရာမတစ်
 ယောက် ထပ်ရောက်လာပြန်သည်။ ဇွန်းခက်ရင်းဖြင့် ဘယ်လိုစား ..။
 ဘယ်လို ဟန်ကိုချီ၍ လျှောက် ..။ မျက်နှာပေးလေးကို ဘယ်လိုထား..။
 ထိုသို့ သင်ပြန်သည်။ နောက်တော့ ထပ်ရောက်လာသည်က ထိုင်းစကား
 ပြော သင်ပေးသည့်ဆရာမလေးပဲ ဖြစ်ပါ၏။

ဘိုးသည် .. သုန် ကို အစစ .. ထောင့်စေ့အောင် ပုံသွင်းနိုင်ဖို့ကြိုး
 စားခဲ့ပြီးသည့်နောက်မှာမှ .. အင်ကြင်းမြိုင်သို့ ခေါ်ခဲ့ခြင်းပါ။ ဘန်ကောက်
 မှရောက်လာသည့် သူဌေးသမီး ခင်ဝသုန်ငြိမ် အဖြစ် ခေါ်သွားခဲ့ခြင်း..။
 ခုလည်း .. ရွှေဗေဒါရိပ်ငြိမ်၏ အရှင်သခင်မ ခင်ဝသုန်ငြိမ် အဖြစ် ရှိနေရ
 ဦးတော့မည်တည့် ..။

“အိမ်မှာ ကြိုးဖုန်းရှိတယ် .. အပေါ်ထပ်မှာ တစ်လုံး .. အောက်
 ထပ်မှာ တစ်လုံး .. အပေါ်ထပ်မှာက ဒီအိမ်ခန်းမှာ ရှိတယ် .. ပြီးတော့
 မြေးအတွက် ဟန်းဖုန်းလည်း ဒီမှာရှိနေတယ်.. ဟိုမှန်တင်ခုံမှာက အလှ
 ပြင်ပစ္စည်းတွေ အခုအလင်ရှိတဲ့ အလှပြင်သေတ္တာလေး ရှိတယ် .. တစ်ခု
 ရှိသေးတယ် .. မြေးကို .. အလှပြင်တာတွေ .. လမ်းလျှောက်တာတွေ
 သင်ပေးတဲ့ဆရာမ ရှိတဲ့ အလှပြင်ဆိုင်ကို မပတ်သက်ဖို့ လိုတာမို့ ..
 မြေးကို အမြဲ ဆံပင်ညှပ်ပုံသွင်းပေးဖို့အတွက် .. ဒီအိမ်ကြီးကို တစ်လ
 နှစ်ကြိမ် .. ဆံပင်လာလာပြင်ပေးမယ့် အလှပြင်ဆံပင်ပုံသွင်းဆရာမလေး
 တစ်ယောက် .. အသစ်တစ်ယောက်ကို .. ဘိုး လွှတ်ပေးမယ် .. သုန်
 သဘောနဲ့ သုန် .. ဘယ်အလှပြင်ဆိုင်မှာမှ ဆံပင်ကိစ္စ .. မသွားမိပါစေနဲ့..
 ဟိုဆရာမအဟောင်းလေးနဲ့ တိုးမှာ ဘိုး စိုးရိမ်တယ် .. သူက .. သုန်
 ကို .. ဟိုတယ်မှာ .. သင်ပေးခဲ့တာတွေ ရှိခဲ့တယ် မဟုတ်လား ..”

ဟု ပြောလာတော့ သုန် .. ရင်ထဲ မောသွားရပါပြီ ..။
 ဘိုးကို ငေးခနဲ ကြည့်ရင်း သနားလှပါပြီ ..။

ဘိုးသည် .. သုန် ကျန်ခဲ့ရာဘဝတစ်ခုကို အပြီးတိုင် ဖျောက်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားနေခြင်းပါတကား ...။

အတိတ်ခြေရာဆိုတာ .. ဖျောက်၍မရနိုင်မှန်း .. ဘိုး .. သိနေမည်သာ ...။

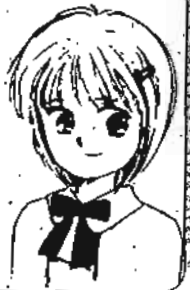
ဒါပေမယ့် .. ဖျောက်ပစ်၍ရနိုင်သည့်စွမ်းအားတွေ ဘိုးထံမှာ ရှိနေသည်ဟု ယုံကြည်နေပုံ ရသည်။ ချမ်းသာအားကိုးဖြင့် .. ငွေကြေးတွေဖြင့် .. ဖျောက်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားခြင်း ...။

မျှော်လင့်သလို .. ဖြစ်မလာလျှင် .. ဘိုး .. ရင်ကျိုးရှာပေလိမ့်မည်...။

ဤအတွက် .. သုန် .. ထိတ်လန့်လာသည်။ သုန် ဘဝမှန်ကို လူသိမှာ သုန် မလန့်ပါ။ ဒါပေမယ့် .. ဘိုး အရမ်းကို ထိခိုက်ခံစားရမှာကို သိလာရလေလေ ..၊ ဘိုး စိတ်ထိခိုက် .. အရှက်သည်းနေမှာကို သိလာရလေလေ ..၊ သုန် ဘဝကို .. လူတွေ .. သိကုန်ကြမှာ .. သုန် စတင်၍ ထိတ်လန့်စ ပြုလာရပါချေသည်တကား ...။

အလွမ်းတသင့်သင့်
 ကျွမ်းတဆင့်ဆင့် ခြေ
 အသည်းတဖြေဖြေအပူတွေနဲ့
 ဖျက်ရည်တွေ ဝေတယ်ဆိုတာ
 အသည်းကျွမ်းဝေဒနာနဲ့အတူ
 နှလုံးသားကြွနေတဲ့သူသာ
 သိကြမှာပါကွယ် ...။

အခန်း (၆)

ထုံးစံအတိုင်း ဖေဖေသည် နှင်းဆီရိပ်ငြိမ်သို့ ဘယ်သောအခါမှ မပြန်တော့ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည့်အလား ..။ နှင်းဆီဧကရီကုန်တိုက်ကြီး ၏ အပေါ်ဆုံးထပ်ရှိ အခန်းကျယ်ကြီးမှာ ဧည့်ခန်း၊ အိပ်ခန်းနှင့် မီးဖို ဆောင်တွေ အခန်းဖွဲ့ကာနေခဲ့သည့် အတိတ်ကာလနှယ်ပင် ခုလည်း နေရစ်ခဲ့သည်ပါပဲ ..။ ဤအတွက် မေမေသည်လည်း ဖေဖေကို ပြန်လာဖို့ ဘယ်သောအခါတွင်မှ မခေါ်ဘဲနေခဲ့သည့်နှယ် ..။ ဖေဖေသည်လည်း နှင်းဆီရိပ်ငြိမ်သို့ ပြန်ဖို့ ဘယ်သောအခါတွင်မှ မေမေထံ ခွင့်ပန်တာမျိုး ရှိမလာခဲ့ ..။

ခုလည်း သူ့ကို ဖေဖေ တူတူလိုက်ပို့ရသည်က ရပ်ထားရာ ကား နားအထိပါ ..။

ကုန်တိုက်ဆိုတာကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ညနေဘက်ဆိုလျှင် ပို၍ ပင် လူသူတို့ စည်နေတတ်ပါသည့်အဖြစ် ..။ ရန်ကုန်ဆိုတာက အပူ သက်သာသောအချိန်မျိုးဖြစ်သည့် ညနေအေးစချိန်မှာ ဈေးအဝယ်ထွက် ကြသူတွေက ပိုများသည်ပဲလေ ..။

သူ ဆယ့်တစ်နှစ်သားအရွယ်ကတည်းက ကုန်တိုက်အပေါ်ထပ် မှာ ဖေဖေ ညအိပ်ညနေသည်အထိ နေခဲ့သည်မို့ ..။

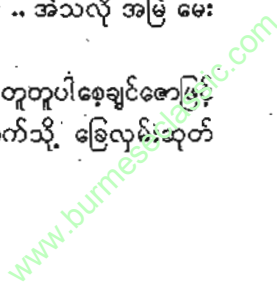
အခု .. သူ့အသက် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ထဲရှိနေပြီ ..။ နှစ်များစွာ ကြာ သည်အထိ ဖေဖေနှင့် မေမေသည် ကွဲကွာကြသောအိမ်ထောင်သည်တွေ လည်း မဟုတ်။ အတူတကွ လက်တွဲဖော်တွေ့အဖြစ် နေကြသူတွေ လည်း ဖြစ်မနေ ..။ ဤသည်က.. အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ ထောင် ချောက်တစ်ခုမှာ ဖေဖေသည် ရိုးစင်းလွန်းစွာ သက်ဆင်းမိခဲ့ရာမှ စတင် ဖြစ်တည်ခဲ့ရချေသော ဘဝဖြစ်စဉ်တစ်ခုပဲ ဖြစ်လေသည်။

“ဖွေး ကို ဂရုစိုက်နော် သား .. အရေးအကြောင်းရယ်လို့များ တစ်ခုခု .. ကြုံရင် .. ဖေဖေ့ကို ဖုန်းဆက်ပါကွယ်..”

ဖေဖေသည် မရိုးနိုင်သောစကားကို အပြောင်းအလဲမရှိစွာ မှာ သည်။ သူ ကားထဲဝင်၍ ကားကိုစက်နှိုးတော့မည်ဆိုလျှင် ထိုစကားကို ဖေဖေ မှာတတ်စမြဲ ..။ ဖေဖေမျက်ဝန်းတွေ ထိုအခါမျိုးမှာ ပို၍ မှိန်ဖျော့ နေတတ်ကြတာကိုလည်း သူ မြင်ရစမြဲ ..။

“နှစ်တွေကြာခဲ့ပြီပဲ ဖေဖေရယ် .. ဖေဖေ တစ်ခါတည်း အိမ်ကို လိုက်ခဲ့ပါလား .. ဖေဖေ့ကို မြင်ရင် .. မေမေ ဝမ်းသာမှာပါ .. ဖေဖေ့ကို ဂရုစိုက်ဖို့ .. ခုလိုပဲ မေမေ အမြဲမှာတတ်တယ် .. ကုန်တိုက်ကို သား လာတော့မယ်ဆိုတဲ့ မနက်တိုင်းမှာပေါ့ ဖေဖေ .. ခုလိုပဲ ကားနားလိုက် လာပြီး .. အဲသလို မှာတတ်တယ် .. အိမ်ကို ပြန်ရောက်တဲ့အခါမှာ လည်း.. ညစာ ထမင်းစားချိန်မှာ မေမေ အမြဲမေးတတ်တယ်.. ဖေဖေ နေကောင်းရဲ့လား .. အစားအသောက် စားကောင်းရဲ့လား .. သားနဲ့ အတူ မေမေ ထည့်ပေးလိုက်တဲ့ ဖေဖေ့အတွက် ထမင်းချိုင့်ထဲက ဟင်း အမယ်တွေကို ဖေဖေ ငြီးငွေ့တာများ ရှိသလား .. အဲသလို အမြဲ မေး ပါတယ် ဖေဖေ ..”

သူကလည်း ဖေဖေ့ကို နှင်းဆီရိပ်ငြိမ်သို့ အတူတူပါစေချင်စေဖြင့် ပြောပြန်ပါပြီ။ ဖေဖေ ခေါင်းခါပါ၏။ နောက်သို့ ခြေလှမ်းဆုတ် သည်။

အသားညိုညို၊ အရပ်မြင့်မြင့်ဖြင့် ဆပင်တွေ နက်မှောင်ထူထဲနေဆဲ
ဖေဖေသည် ဥပရိရုပ်သန့်သန့်ဖြင့် အရွယ်များစွာ တင်နေဆဲပါ ...။
အသက်ငါးဆယ်ကျော်စပြုနေပြီဖြစ်သည့်သူတစ်ယောက်နှင့် တူမနေ...။
ဖေဖေနှင့် မေမေတို့ ဆယ့်လေးနှစ်ပြည့်လူနီးပါးအချိန်ထိ တူတူမနေကြ
ဘဲ တစ်ဦးတည်းမှာရှိနေရင်း ခွဲခွဲခွာခွာ နေနေကြသည့်အဖြစ်လောက်
သူ့ရင်ကို ကြေကွဲနေစေတာ မရှိ။ ရင်ထုမနာဖြစ်မဆုံး ...။

ရင်ထဲမှာ ကျိတ်မနိုင်ခဲမရအဖြစ်ကြီး ဖြစ်ရသည်က ဖေဖေနှင့်
မေမေဘဝကို ပြောင်းလဲအောင် ထောင်ချောက်ဆင်နိုင်ခဲ့သည့်မိန်းမပဲ
ဖြစ်လေသည်။

“ခုလို .. ဖေဖေအတွက် နေ့လယ်စာကို သားနဲ့ ထမင်းချိုင့် ..
ထည့်ပေးလိုက်သလို .. နေ့လယ်စာ ညစာ .. မတူအောင် .. မငြီးငွေ့
အောင် .. ညစာ ထမင်းချိုင့်ကို .. တကန်တက .. မောင်တူးနဲ့ မကြာခင်
မှာပဲ အပို့့့့တော့မှာဖြစ်တဲ့ သားရဲ့မေမေကို .. ကျေးဇူးတင်တယ်
လို့ .. ဖေဖေ ပြောတဲ့အကြောင်းလည်း ပြောလိုက်ပါ သားရယ်.. ဖွေး
ဟာ အလွန်တာဝန်ကျေတဲ့ ဇနီးပါ .. သူ့အပေါ်မှာ ဖေဖေ သစ္စာမဲ့သလို
ဖြစ်ခဲ့တဲ့အတွက် .. အဲဒီအပြစ်ကြွေးကို .. ဖေဖေ သေသည်အထိ ဆပ်
သွားမယ်ဆိုတာ ဖွေး ရော .. ဖေဖေရော .. သိနေကြတာမို့ .. အိမ်ကိုပြန်
လိုက်ဖို့တော့ဖြင့် သား ဘယ်တော့မှခေါ်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့ သားရယ်...”

ဟု ဖေဖေ ထပ်ပြောလာတော့ သူ သက်ပြင်းရှိုက်ကာ ကားမောင်း
ထွက်လာခဲ့ရပါပြီ။ ဖေဖေ ရပ်ကျန်ခဲ့ပါ၏။ နှင်းဆီစကရီကုန်တိုက်ကြီး
တစ်ခု၏ ပိုင်ရှင်သခင် သူဌေးကြီးဖြစ်သည့် ဖေဖေသည် အထီးကျန်စွာ
ပင် ဘဝတစ်ခုကို ဆက်လက်ရှင်သန် ရပ်တည်နေခဲ့ချေသည်တကား...။

ကားမောင်းနေရင်း သူ့ရင်ထဲမှာ မချမ်းမမြေ့ ဖြစ်နေရဆဲ ...။ ဤ
ခံစားချက်တွေက သူ့ အရွယ်ရလေလေ ...။ ပို၍ ပြင်းထန်လေလေ ...။
ရင်ကို ထိလေ ...။ နှင်းဆီရိပ်ငြိမ်သို့ ခြံတံခါးရှေ့မှာ သူ့ကားရောက်တော့

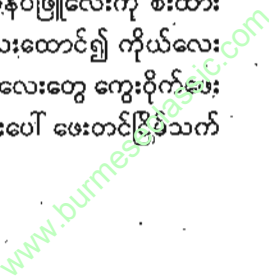
လေးလေးတူး ပြေး၍ ခြံတံခါး လာဖွင့်ပေးသည်။ ကားမောင်းဝင်လာပြီး
သည့်နောက်မှာ ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ကားကိုရပ်၍ ခါတိုင်းနေ့များလို
အိမ်ထဲမဝင်ချင်ဘဲ ဖြစ်နေတာမို့ ...။ သူ ထုံးစံအတိုင်း ခြံနောက်ဘက်ရှိ
စံကားဝါပင်ကြီးအောက်သို့ ဤနေ့မှာ သွားထိုင်မိလိုက်ရသည်ပါပဲ ...။
ခုချိန်မှာ မေမေသည်လည်း ထမင်းပူ ဟင်းပူ ဖေဖေ စားနိုင်ဖို့ ထမင်းချိုင့်
ပြင်နေလောက်ပြီ။ မကြာမခင်မှာ လေးလေးတူးဖြင့် ထမင်းအပို့့့လွှတ်
ဦးမည်။

မီးဖိုဆောင်ထဲမှာ အလုပ်များနေမည့် မေမေကို သူ မကြည့်ရက်...။
သနားသည်။ ဖေဖေကို 'အဘယ်မျှထိ မေမေ ချစ်တာ .. ရိုသေတာ..
ကြည့်ညိုတာ .. သူ အသိဆုံး ...။ ဖေဖေကလည်း မေမေကို ချစ်မြတ်နိုး၍
ကို လက်ထပ်ခဲ့ခြင်း ...။

“ဒီလောက်ချစ်ကြတဲ့ ဖေဖေနဲ့မေမေဟာ .. တကွတပြား နှစ်များ
စွာ နေနေကြရတာလောက် ကြေကွဲဖို့ကောင်းတာ ဘယ်မှာရှိမလဲ ..
ဖေဖေရော မေမေရော ရင်ထဲမှာ လောင်မြိုက်နေကြမှာ .. ငိုနေကြမှာ..
မချမ်းမမြေ့ဖြစ်နေကြမှာ .. အဲဒီလိုဖြစ်ရတာ .. ဟိုမိန်းမကြောင့် .. မိန်းမ
လည်ကြောင့် .. တောက်!...”

ခံပြင်းစိတ်ဖြင့် တက်တစ်ချက် သူ ခတ်မိရပါ၏။

ထိုစဉ်ခိုက် သူ တစ်ခု သတိထားမိလိုက်ရပါပြီ။ သူ ရပ်နေရာ
စံကားဝါပင်ကြီးနှင့် မလှမ်းမလင့်တစ်ဖက်ခြံမှာ ရှိနေပါသည့် သရဖီပင်
ကြီးအောက်မှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ...။ အဖြူရောင်ချည်သား
ဂါဝန်ရှည်လေးကို ဝတ်ထားသည်။ ကွင်းထိုးဖိနပ်ဖြူလေးကို စီးထား
သည်။ မျက်နှာလေးကိုတော့ မမြင်ရ ...။ ဒူးလေးထောင်၍ ကိုယ်လေး
ရှေ့သို့ငိုက်ကာ ဒူးလေးပေါ် လက်မောင်းဖြူညှလေးတွေ ကွေးဝိုက်ပေး
တင်ထားလျက် မျက်နှာလေးကို လက်ဖမိုးကွေးပေါ် ဖေးတင်ပြီးမိသက်
နေသည့်မြင်ကွင်း ...။

ထူထဲပျောင်းနွဲ့သော နက်မှောင်မှောင် ဆံပင်တချို့က ရှေ့သို့ ဖေး
ငိုက်ကျနေသည်။ ကုတ်ထောက်ရုံမျှသာရှိသည့် ဆံပင်လေးတွေက စို
လက် နက်နေသည်ပါပဲ ...။

မြင်ကွင်းကို သူ တွေ့၍ ကြည့်နေသည်။ ဤကောင်မလေး ငိုနေ
ခြင်းများလား ...။ လူတစ်ယောက် ငိုနေတာကို တစ်ဖက်ခြမ်းမှနေ၍
သူ ငေးစိုက်ကြည့်နေရမှာ သူ ဝန်လေးလာသည်။ အလိုက်မသိရာ
ရောက်သည်တည်း ...။

“ဒီကောင်မလေး တစ်ခုခု စိတ်ထိခိုက်နေရင်း .. ခြံနောက်ဘက်
က သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်ကို ရောက်လာပြီး .. တစ်ယောက်တည်း
လူသူမသိအောင် ငိုနေရှာတာများလား .. ငါလည်း .. စိတ်ရှုပ်ထွေး
ထိခိုက်ချိန်မှာ .. ခုလိုပဲ .. ခြံနောက်ဘက်က .. လူရှင်းမယ်ထင်ရာ ဒီ
အပင်ကြီးအောက်ကို ရောက်လာတတ်တာပဲလေ .. ခမျာလေးလည်း..
စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ .. သူ့ခြံထဲက ဟိုအပင်ကြီးအောက်ကို ရောက်နေတာ
လားများ ..”

အတွေးသည် အမျှင်ဖွဲ့၍ ရင်မှာရှိ၏။

အရင်ရက်တွေက တစ်ဖက်ခြံရှိ အရာရာသည် နိုးကြားတက်ကြွ
ခြင်းတွေဖြင့် ရှိနေခဲ့သည်။ ဟုတ်သည် ..။ နိုးကြားတက်ကြွခြင်း ..။
ပြောင်းလဲသစ်လွင်ခြင်း ..။ အရင်အိမ်ရှင်ဟောင်း အန်ကယ်မျိုးသည်
လူပျိုကြီးလည်း ဖြစ်ကာ .. အသက်ရလာတော့ အိမ်ကြီးကို ရောင်းပစ်
လိုက်သည်။ တိုက်ခန်းတစ်ခန်းဝယ်ကာ ဘဏ်မှာ ငွေအပ်၍ ဘဏ်တိုး
ဖြင့်ပဲ အေးအေးချမ်းချမ်းနေတော့မည်ဟု မေမေ့ကို ပြောဆို နှုတ်ဆက်ခဲ့
သည်တဲ့...။ မေမေ ပြောပြခဲ့သည်လေ ...။

ပြောင်းလာသည့် အိမ်ရှင်အသစ်ဆိုတာကိုတော့ မမြင်ဖူး ...။
ဒါပေမယ့် .. နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးကို တောက်ပသော အပြာရောင်ရောင်ကို
ပြောင်း၍ သုတ်သည်။ အခန်းမှန်ပြတင်းတွေကို ရောင်စုံမှန်ပွင့်ကွက်

တွေ ပြောင်းတပ်သည်။ ပေါ်တီကိုကြီးအောက်မှာ အနက်ရောင် မာ
ဘယ်လီကျောက်ပြားကြီးတွေ အသစ်ပြန်ခင်းသည်။ ကားလမ်းကို
ရောင်စုံကွန်ကရစ်အုတ်ပုံဆန်းလေးတွေဖြင့် ခင်းကျင်းသည်။ ဥယျာဉ်
ကြီးမှာ အမယ်စုံပန်းတွေ ဖြည့်၍ အိုးလိုက်ဝယ်လာကာ .. မြေထဲချ၍
ပြောင်းစိုက်သည်။ ဥယျာဉ်သည် ယခင်ပန်းတွေအပြင် ပို၍ များပြားလာ
သောပန်းအသစ်တွေဖြင့် ပို၍ ဝေဝေဆာဆာ ရှိနေခဲ့သည်တည်း ...။ ခြံထဲ
မှာ အပေါ်သို့ မော့တက်ဖြာကျနေသောရေပန်းရှိရာ ကြာကန်အသစ်
တစ်ခုကိုလည်း ဖြစ်တည်စေခဲ့သည်။ အရာရာသည် လှပ လန်းသစ်ခြင်း
များဖြင့် သစ်လွင်တောက်ပနေခဲ့သော ခြံသစ်အိမ်သစ်ကြီးနယ် ရှိခဲ့လေ
ရာ နေရာတစ်ခု ...။

အခု .. သူ စတင်၍ မြင်ဖူးရပါသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်
သည် .. ထိုလှပလန်းသစ်နေသော အိမ်ကြီးတစ်အိမ် ...။ ခြံကြီးတစ်ခြံတို့
နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေသည်။ ပူဆွေးသောကဖြစ်နေသည့် ကောင်မ
လေးပါတကား ...။

အလုပ်သမားနိုင်နိုင်ဖြင့် အစစ ပြင်ဟယ်ဆင်ဟယ်ဖြင့် ဥယျာဉ်က
အစ ပြင်ဆင်ပြီးချိန်မှာ ထိုအိမ်ကြီး၌ သူ ဆက်၍ တွေ့တွေ့နေခဲ့ရဖူးသည်
က ဘာအရွယ်လူကြီးနှစ်ယောက် ..။ ဒေါ်ကြီးအရွယ် အမျိုးသမီးကြီး
တစ်ယောက် ..။ နောက် .. ဥယျာဉ်ထဲမှာ အလုပ်တွေ အများဆုံးဖြစ်နေ
တတ်သည့် ဥယျာဉ်မှူးတစ်ယောက် .. ဒါပဲဖြစ်သည်။ အလုပ်မသွားမီ
လသာဆောင်ကြီးမှာ မနက်ခင်းဘက် ရပ်၍ တစ်ဖက်ခြံကို သူ စိတ်ဝင်
တစားတော့ ကြည့်မိတတ်သည်။ ညနေဘက်ဆိုလျှင်လည်း ရေမျိုးချိုး
ပြီးလျှင် .. တစ်ချက်ကြည့်မိတတ်စမြဲ ...။ ဤသည်ကလည်း ကိုယ့်
ဝန်းကျင်ကို လူသစ်ရောက်လာလျှင် စိတ်ဝင်တစား အကဲခတ်တတ်
သည့် လူမနောစိတ်ဖြင့်ပါတည်း။ ဒါပေမယ့် .. တစ်ဖက်ခြံလူသစ်တွေ
နှင့်တော့ သူတို့၏ နှင်းဆီရိပ်ငြိမ်သည် လောလောဆယ်မှာ အဆက်

၇၆

မဟူရာ (ဆိုင်းကော်)

အဆံ မရှိကြသေး။။ ခု .. ဤနေ့ညနေကျတော့မှ ကောင်မလေးကို စတော့ ရခြင်း။ တော့တော့လည်း ငိုနေဟန်တူသည့် ကောင်မလေး ဖြစ်နေသည်။ ခုထိတော့ မျက်နှာလေးကို မမြင်ရသေး ..။ ဒူးလေးပေါ် လက်ကိုကွေး တင်၍ မျက်နှာလေးမှောက်တင်ထားကာ ငြိမ်ကျနေသည့် ကလေးမ...။

ရုတ်ခနဲ သူ့ရင်ထဲ တိုးဝင်လာသည်က ငယ်ဘဝခံစားချက် ...။

သူ .. ဆယ့်တစ်နှစ်သားအရွယ်ဘဝမှာ .. ဖေဖေသည် နှင်းဆီရိပ် ငြိမ်သို့ ကုန်တိုက်ဆီမှ လုံးဝ ပြန်မလာတော့ဘဲ ရှိခဲ့ကာ ...။ အဖေ မျှော်သည့် ကောင်းနေလ ဆိုသည့် ကောင်လေးတစ်ယောက်သည် .. နှင်းဆီရိပ်ငြိမ်၏ နောက်ဘက်ရှိ ဤစံကားဝါပင်ကြီးအောက်မှာ တိတ်ဆိတ်စွာ လာ၍ ငိုဟတ်သည် မဟုတ်ပါလားလေ ...။

“အခု .. ဒီကောင်မလေးကရော .. ငါ့လိုပဲ .. မိဘနဲ့ပတ်သက်ပြီး.. ကြေကွဲနေတဲ့စိတ်နဲ့များ .. ခုလို .. တစ်ယောက်တည်း .. ဘယ်သူမှ မသိအောင် .. သူ့ခြံနောက်ဘက်က .. အဲဒီ သရဖီပင်ကြီးအောက်မှာ ငိုနေရာတာများလား ..”

ခံစားချက်ချင်းသာ ထပ်တူဖြစ်နေလျှင်တော့ ကောင်မလေး သနားဖို့ ကောင်းလွန်းနေသည်ဟု စာနာစိတ်ဖြင့် သူ ငြိမ်သက် ငေးကြည့်မိရသည်ပါပဲ ...။

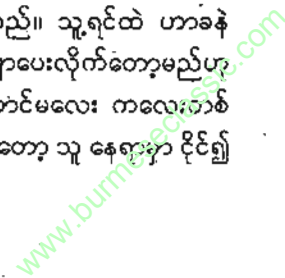
ထိုစဉ်ခိုက် .. ကောင်မလေး၏ခေါင်းလေး မော့လာသည်။ မျက်နှာထက်မှာ လက်ဖဝါးလေး ဖေးအုပ်လိုက်ကာ မျက်ရည်သုတ်နေသည်။ နောက်တော့လည်း ပင်စည်ကို ကိုယ်လေးခို၍ ခေါင်းလေးပါ မှေးတင်ထားကာ မျက်နှာမူရာဘက်ဆီသို့ ခပ်ငေးငေး ငြိမ်ကြည့်နေပါ၏။ ပူပုံပန်းလျှဟန်လေးသည် ကောင်မလေး၏ မျက်နှာထက်မှာ စွန်းထင်းနေသည်။

ပြီးတော့ .. အလွန်လည်း လှနေသည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်နေချေသည်တကား ..။

ခြေထောက်လေး ဆန့်ဆန့်တန်းတန်းလေးဖြစ်အောင် ခြေဆင်း၍ ထိုင်လိုက်ကာ ဖဝါးလေးက သရဖီပန်းတို့ ကြွေနေရာ မြက်ခင်းထက်မှာ ဖေးဖေးတင်တင် ရှိနေ၏။ တကယ်ကြွေရပ်လေး ချထားသည့်နယ် ရှိသည့် မိန်းကလေး ..။ ကိုယ်ဟန်လေးကို ပျောင်းနွဲ့နွဲ့နှင့် ကြော့ကြော့စင်စင် နိုင်သည်။ ပန်းပုရုပ်လေး ဆစ်ချထားသည့်နယ် ရှိချေ၏။ မျက်နှာလေးကလည်း ကလေးတစ်ယောက်၏ အပြစ်ကင်းစင်သော မျက်နှာမျိုးလေး ဖြစ်နေသည်။ သူ ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေမိရင်း ကောင်မလေးကို ခပ်ငေးငေး ကြည့်နေမိရဆဲ ...။ ဘာကြောင့်ရယ် မသိ...။ ဤကောင်မလေးကို သူ သနားမိနေတာ အမှန်။ ဤမျှ ချမ်းသောင့်ချမ်းသာကြီး ရှိနေသည့်နေရာတစ်ခုမှာ .. ဤကောင်မလေးသည် မျက်ရည်စက်လက်ဖြစ်နေရာသည်ဆိုကတည်းက .. နှလုံးသားကို ကြေကွဲကြေမြေဖြစ်နေစေသည့်အရာ၏ နှိပ်စက်ရာကို ခံနေရပြီဟု သူ အလိုလို သိနေသည်။ ကလေးမလေး၏ မျက်နှာထက်မှာ ပျော်ရိပ်မရှိ။ ကြေကွဲရိပ်သာ ထင်၏။

ထိုစဉ်ခိုက် .. ကောင်မလေး၏အကြည့်က သူ့ဘက်ဆီသို့ ခေါင်းလေးငဲ့၍ ရောက်လာပါ၏။ တစ်ဖက်ခြံကို အမှတ်တမဲ့လှမ်းကြည့်လိုက်သည့်ဟန် ..။ ဒါပေမယ့် .. သူ့ကိုမြင်တော့ အမ်းခနဲ ဖြစ်သွားပုံရပါ၏။ ငိုထားတာကို မြင်သွားပြီလားဟုလည်း တွေးလိုက်ပုံလေးဖြင့် ကမန်းကတန်း မျက်ရည်ကို သုတ်သည်။

သူကလည်း မျက်ရည်ဥတို့ စိုလှဲခိုသီးနေရာ မျက်ဝန်းအိမ်နက်နက်လေးတွေ၏အကြည့်ကို လှုံ့မရနိုင်ဘဲဖြစ်နေသည်။ ရင်ထဲမှာ ထိနေသည်။ သနားစိတ်ဖြင့်လည်း ငေးစိုက်ကြည့်နေမိရဆဲ...။ မျက်ရည်သုတ်သုတ်နေရင်းမှ ကောင်မလေး ရုတ်ခနဲ ထသည်။ သူ့ရင်ထဲ ဟာခနဲ ဖြစ်၏။ ကောင်မလေး အမြန်ဆုံး သူ့ကို ကျောပေးလိုက်တော့မည်ဟု သိလိုက်ရသည်ကောလေ ...။ တကယ်ပဲ ကောင်မလေး ကလေးတစ်ယောက်နယ်ပင် အိမ်ကြီးဘက်ဆီသို့ ပြေးသွားတော့ သူ နေရာမှာ ငိုငဲ့၍

ရပ်ငေး ကျန်ရစ်ခဲ့ရချေသည်တကား ။ စိတ်သည် .. ရပ်နေရာမှာ ကျန်မနေ..။ ကောင်မလေးနောက်သို့ တကောက်မျှင်မျှင် ပါသွားသည် နယ် ရှိ၏။

ခပ်ဝေးဝေးရောက်တော့မှ ကောင်မလေး တစ်ချက်လှည့်ကြည့် သည်။ သူ့ကိုကြည့်ခြင်း ။ ခုထိ ရပ်ငေးနေဆဲဖြစ်သည့် သူ့ကိုမြင်တော့ ဆက်ပြေးသွားသည်တည့် ..။

“အပြစ်ကင်းစင်လိုက်တာ.. သူ့မျက်နှာလေးဟာ .. အရမ်းကို အပြစ်ကင်းစင်တာပါလား .. ကလေးတစ်ယောက်လိုကို အပြစ်ကင်းတဲ့ ရုပ်လေး .. ပြီးတော့ .. သူ .. သူ .. စိတ်အရမ်းထိခိုက်နေတာ .. ဘာ ကြောင့်များပါလိမ့်နော် .. အရွယ်လေးငယ်ငယ်နဲ့ မတန်တဆ ခံစားရရှာ တာ ..”

သူ့အတွေးသည် ကောင်မလေးနောက်သို့ တကောက်ကောက် ပါနေပြန်၏။ ကရုဏာသက်ခြင်းသည် တနှောင်ဖွဲ့ဖွဲ့ ရင်မှာငြိ၏။ ဤ သည်ကိုက သူ့အတွက် ဆန်းနေခြင်း ။။ ဖေဖေနှင့် မေမေအိမ်ထောင်ရေး ကြောင့်ပင်လျှင် .. သူသည် .. မိန်းကလေးတို့ကို ကင်းအောင်နေတတ် သော သူ..။ အချစ်ကို မယုံကြည်ရတော့သောသူ ဖြစ်နေခဲ့ရသည်ကိုး လေ..။ ခုကျတော့ .. ဤကောင်မလေး၏ ဖြူစင်လွန်းသည့် အတွင်း စိတ်လေးကို မျက်နှာလေးမြင်ရုံဖြင့်ပင် သိနေစေသည့်အဖြစ်ထဲမှာ .. သနားစရာ .. ငိုနေတာလေးကို မြင်လိုက်ရတော့ ရင်ထဲမှာ .. စွဲစွဲထင် ထင် သနားနေမိရသည့်ခံစားချက်က တိုးဝင်၏။ ဒါ .. တစ်မိန်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်အပေါ်မှာ သူ ပထမဆုံး ဖြစ်တည်သည့် ခံစား ချက် ..။

“အံ့မယ် .. ငါ့လူ အိမ်ထဲမဝင်ပါလားလို့ ဒီလိုလိုက်လာမိတာ .. ဒီမှာပဲရှိမှာ သိသကဲ့း .. ငါ့လူက .. ဟိုဘက်ခြံထဲ လည်ဆန့်မျှော်ကျန်နေ ခဲ့တာကိုး ..။ ငါ မြင်လိုက်သကဲ့ .. ဟိုဘက်ကို ပြေးသွားနေတဲ့ကောင်မ

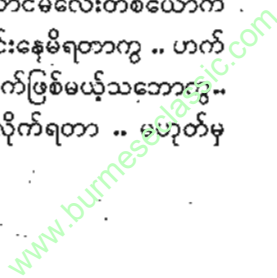
လေးတစ်ယောက်ရယ် .. အဲဒီကောင်မလေး ငါ့လူကို တစ်ချက်လှည့် ကြည့်ပြီး ဆက်ပြေးသွားတာရယ် .. အဲသလိုလှည့်ကြည့်တဲ့အချိန်လေး မှာ .. ငါ ခပ်ဝေးဝေးက မြင်ရတာဆိုပေမယ့် .. အဲဒီကောင်မလေးဟာ ဖြူညင်လေးနဲ့ ချောလွန်းနေတယ်ဆိုတာရယ် .. ဒီဘက်ခြံမှာ ငါ့လူစမျာ မှာလည်း ဟိုဘက်ခြံထိ လူလိုက်မသွားနိုင်ပေမယ့် .. လည်တဆန့်ဆန့်နဲ့ ငေးကျန်ခဲ့ရတာရယ် .. အားလုံး မြင်ပါသကဲ့ ..”

နောက်ပါးဆီမှအသံ ။ လှည့်ကြည့်တော့ ပြုံးတုံးတုံးဖြင့်ကြည့်နေ သည့် လေးလေးတူး။ လေးလေးတူးကဖြင့် အေးအေးဆေးဆေးပင် စံကားဝါပင်စည်ကို ကပ်၍ရိုက်ထားသော ကွပ်ပျစ်ပျဉ်ထောင်မှာ ထိုင် ၏။ မီးငြိမ်းနေပြီဖြစ်သည့် ဆေးပေါ့လိပ်ကို မီးပြန်ညှိ၍ အရသာခံဖွာနေ သေးသည်။ သူ့ကိုလည်း ပြုံး၍ကြည့်သည်။

“ဘာကြည့်တာလဲဗျ .. ငလေးလေးတူး ရ ..”

ဟု သူ အနေမလှဘဲ မေးတော့ လေးလေးတူး ရယ်သည်။ ခေါင်း ခါသည်။ နောက်တော့ တစ်ဖက်ခြံကို လှမ်းကြည့်၏။ ကောင်မလေးကို မမြင်ရတော့ပြီ ..။

“ဆုတောင်းပြည့်လိုက်ပုံများနယ်ကွာ .. အဟုတ်ကို တစ်လုံးတစ်ဝ တည်းဆိုသလို ဖြစ်နေသကဲ့ .. ဟိုဘက်ခြံက ရွှေဗေဒါရိပ်ငြိမ်ဆိုတဲ့ ခြံမှာ ကြေးဝါထွင်းနာမည်ကြီး စိတ်ကူးတရ အမည်ပေးထားကတည်း ကိုက .. အတော်ကြီးကို နူးညံ့လှပတဲ့စိတ်ကူးတွေနဲ့ ပြည့်နေတဲ့လူတွေ ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့တော့ ထင်တယ် ငါ့လူ .. အဲဒီကတည်းက .. အဲသလောက်လူအင်အားသုံးပြီး လှအောင် ပြင်ဟယ်ဆင်ဟယ်နဲ့ရှိနေတဲ့ အဲဒီရွှေဗေဒါရိပ်ငြိမ်မှာ .. အလွန်လှတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရောက်လာမယ့်အိမ်မျိုး ဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းနေမိရတာကဲ့ .. ဟက် ဟက် .. ဟေးဟေး .. ချောသမှ ရွှေရည်ပန်းဆက်ဖြစ်မယ့်သဘောကဲ့ .. ဒါတောင်.. ငါက အဝေးကပဲ ဖြုတ်ဆို မြင်လိုက်ရတာ .. မဟုတ်မှ

လွဲရော .. ကောင်မလေးကို ငါ့လူ့ အငွေကြီးငေးနေတာ .. ကောင်မလေး ရှက်ပြေးတာ ဖြစ်မယ် .. ငါ့ကွာ .. အခုပဲပြေးပြီး မမလေးကို ဒီသတင်း ထူးကြီး ပေးလိုက်ချင်ပါရဲ့ .. မမလေးက သူ့သားကို နေရာချပေးချင်နေ တာကွ.. မင်းက .. မိန်းမ မယူဘူးချည်း လုပ်နေလို့ အစ်ကိုကြီးရော မမလေးရော .. မင်း လူပျိုကြီးဖြစ်မှာ လန့်နေကြရှာတာ ..”

ထင်တာစွတ်တင်နေသည့် လေးလေးတူးကို သူ သတိပေးဖို့ စကားလုံးရှာနေချိန်မှာပဲ လေးလေးတူးကတော့ ဆေးလိပ်တဖွာဖွာဖြင့် သူ့ကို ခူးတန့်န့်ဖြင့် ကြည့်နေပြီ ...။ ကောင်မလေး ငိုနေတာကို သူ ပြောပြမည်လုပ်ပြီးမှ ကလေးမလေးငိုသည့်ကိစ္စ ...။ လေးလေးတူး သိ လျှင် ကောင်းပါမည်လားဟု တစ်ချက် သူ တွေခန့်ဖြစ်ကာ ငြိမ်နေချိန်မှာ လေးလေးတူးကတော့ အရှိန်တက်နေပြီ ...။

“ငါးလွန်မှ ကွန်ပစ်တော့ မလုပ်နဲ့ ငါ့တူ .. နောက်ကျကုန်မှာ စိုးရသကူ။ ဟိုဘက်ခြံက အရင်အိမ်ရှင်ဟောင်း ကိုမျိုးဆိုတာ ကြည့်ပါ လား .. အရွယ်ကောင်းတုန်း .. ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့လူချောကြီးဖြစ်တုန်း မိန်းမ မယူဘဲ နေခဲ့တယ် .. အပူမရှာဘူး .. အပူမရှာဘူးနဲ့ .. ခုကျတော့ ကောင်းသလား .. နေမကောင်းလို့မှ ပြုစုမယ့်သူမရှိ ဘာမရှိနဲ့ .. ပြီး တော့ .. သားမရှိ သမီးမရှိနဲ့ ပျင်းစရာကြီးကို ဖြစ်လို့ .. အိမ်ကြီးရောင်း ပြီး .. တိုက်ခန်းပြောင်းနေရပြီ .. ပိုက်ဆံလည်း ရှာဖို့ အသက်ရလာ တော့ မနိုင်တဲ့ဝန်ဖြစ်ပြီ .. အိမ်ရောင်းတဲ့ပိုက်ဆံ ဘဏ်ထဲအပ်ပြီး ဘဏ် တိုးနဲ့ စားရရှာတော့မှာ .. ပြီးတော့ .. ဝေးဝေးမကြည့်နဲ့ .. ငါ့ကိုကြည့် .. ငါလည်း အသက်လေးဆယ်ကျော်ပြီ .. ခုမှ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ မကောင်း ဘူး .. အရွယ်ရှိတုန်း အိမ်ထောင်ပြုရတယ်ကွ ငါ့လူရ .. အဲဒါပြော တာ ..”

မေမေလေတွေလည်း လေးလေးတူး ပါးစပ်ထဲ ရောက်ကုန်ပြီ ...။ လေးလေးတူးဆိုတာက နှင်းဆီရိပ်ငြိမ်၏ ဒရိုင်ဘာဆိုပေမယ့် သားချင်း

ပမာလည်းရှိနေခဲ့ပြီ။ လူပျိုကြီးဘဝဖြင့် နှင်းဆီရိပ်ငြိမ်မှာ လူယုံကြီးပမာ ရှိနေပါသည် လေးလေးတူး ပါတည့် ...။

“ဘာလဲဗျ .. လေးလေးတူးက .. ကောင်း ကို မိန်းမယူခိုင်းနေတာ လား ..”

လေးလေးတူး ခမျာ နဖူးယုရင်း စုတ်သပ်ကာ ..

“ဪ .. ဖြစ်ရလေ .. သုံးစလောင်းကုန်၍မှ ပြောင်းမှန်း ဂျုံမှန်း ဓသိဆိုတဲ့ စကားပုံလို ကြုံနေရပါရောလား .. ဒီလောက်ပြောနေတဲ့ဥစ္စာ .. ပြောင်းမှန်း ဂျုံမှန်း မသိသေးဘူးလား မင်းသားရဲ့ .. ဟုတ်ပါ ခင်ဗျာ .. မိန်းမယူဖို့ပြောကြောင်းပါရဲ့ .. မမလေးကလည်း မြေးချီချင်သတဲ့ .. အစ်ကိုကြီးကလည်း မြေးပွေ့ချင်သတဲ့ .. ငါ့လူက .. မိန်းမ မယူဘူး ချည်းလုပ်နေလို့ ခက်နေကြရရှာတာ .. အဲဒါပြောတာ .. အခု အရွယ် လည်း ရောက်ပြီ .. အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တော့ .. ဟိုဘက်ခြံပိုင်ရှင်လေးက ချောသဗျာ မှုန်မှုန်ဖြာဆိုသလို ဖြစ်နေတာ .. ငါ့ထက် မင်းက ပိုပြီး နီးနီး တပ်ကပ် မြင်ခဲ့ပုံရပါတယ် .. ငေးကျန်ခဲ့တာများ .. ဖွတ်မေ့ ပတတ်မေ့ ကြီးကို ဖြစ်လို့ .. ဟေးဟေး ..”

မတတ်နိုင်တော့ပြီ ...။ လေးလေးတူး ပါးစပ်ကိုပိတ်ဖို့ လိုသည် ဆေ ...။ ဒါမှမဟုတ်လျှင် မေမေထံ ပြေး၍ သတင်းတော်ပို့ချေမှာ သေချာ သည်တည့်။ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို သူက ငေးကြည့်ကျန်ခဲ့ ကြောင်း...။ ဘာတဲ့ ...။ ရိုးရိုးကျန်ခဲ့တာပင် မဟုတ်။ ဖွတ်မေ့ ပတတ်မေ့ ကျန်ခဲ့သည်တဲ့ ...။

“ရမ်းမပြောနဲ့ လေးလေးတူးရ .. ကောင်း ဒီကိုရောက်တော့ ဆောင်မလေးက .. ဟိုဘက်က သရဖီပင်ကြီးအောက်မှာ ငိုနေတာဗျာ .. သနားဖို့ကောင်းတယ် .. တော်တော်စိတ်ထိခိုက်နေပုံပဲ လေးလေးတူးရဲ့ .. အဲဒါ .. ကောင်း ကို မြင်တော့ .. သူ့ခမျာ .. သူငိုတာ ကောင်း မြင်သွား တယ်ဆိုပြီး ရှက်သွားပုံ ရတယ် .. ပြေးသွားတာ လေးလေးတူး ရဲ့ ..”

အဲဒါ.. သနားလို့ ငေးကြည့်ကျန်ခဲ့မိရတာပါဗျာ .. တစ်ဖက်သားကို ဟိုဟိုသည်သည် မပြောပါနဲ့ .. အားနာရုံကောင်းပါတယ် .. မစာနာရာ ရောက်ပါတယ်ဗျာ .."

ပြောပြောဆိုဆို အိမ်ဘက်ကို သူ လျှောက်တော့ မျက်စိမျက်နှာ မကောင်းဘဲ လေးလေးတူး တကောက်ကောက် ပါလာပါ၏။ တစ်ဖက်ခြံဘက်ကိုလည်း တကြည့်ကြည့် လုပ်နေသေးသည်။

"ဟုတ်လား .. မသိလို့ နောက်မိတာပါ ငါ့လူရာ .. ငါ့လူကလည်း ဂူတူငိုငိုတိုင်ကြီးဖြစ်နေတော့ .. ငါကလည်း တောထင်တောင်ထင်ဖြစ် ကုန်ရတာပေါ့ကွ .. ဆောရီး .. ဆောရီး .."

ဟု ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်ဖြင့် သူ့ကိုကြည့်ကာ လေပြည်ထိုးသည်။ နောက်တော့ ဆေးလိပ်ဖွာကာ သူ့ကို အကဲခတ်သလို ကြည့်ပြန်၏။

"ငါ ကြားဖူးတာရှိသကွ .. မောတောမေ့တော့ဆိုတာလေ.. ခုမှ သဘောပေါက်ရတော့တယ် .. ကောင်မလေး ပြေးထွက်သွားတော့ အရာရာကို မေ့သလိုကြီး မင်းလည် ဆန့်ငေးကျန်ခဲ့ပုံကြီးက .. ရင်အမောနဲ့ ဖြစ်နေတာကိုး .. အဲဒါ မောတောမေ့တော့လို့ ခေါ်ပါလားလို့ ငါလည်း မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ခုမှသဘောပေါက်ပုံ ရတော့တယ် ငါ့လူ .."

ဟု စကားကိုဆက်တော့ သူ မျက်နှာတည်လိုက်ရင်း လေးလေးတူးကို ကြည့်ရကာ ..

"ကောင်မလေးကို အားနာစရာ ဖြစ်ကုန်ပါပြီ လေးလေးတူး ရာ-ခမျာ .. ဟိုမှာငိုခိုရှာတာဗျာ .. လေးလေးတူး မြင်မှမမြင်တာ .. မြင်ရင် ဒီလိုပြောရက်မယ် မထင်ဘူး .. သနားနေမှာ .."

"ဟ .. ငါ ဘယ်တုန်းက ပြောမိလို့လည်း ငါ့လူရ .. မသနားဘူးလို့ .. ခက်ပြီပဲ .. ငါလည်း သနားနေပါတယ်ကွ .. မင်းကလည်း အခုပြောတာက ကောင်မလေးနဲ့ မပတ်သက်ဘူး .. မင်းနဲ့ပတ်သက်

တာ .. မျက်နှာကို ဒီအနားမှာ မှန်ရှိရင် ပြလိုက်ချင်ပါရဲ့ .. ပျက်လိုက်တဲ့ မျက်နှာကွာ .. မင်းမျက်နှာ ဒီအတိုင်း ငြိမ်ငြိမ်ထား .. မျက်စိမျက်ဆံ မပြောင်းနဲ့.. သဘောက အကြည့်လည်း မပြောင်းနဲ့ .. ဟန်ပန်လည်း မပြောင်းနဲ့ .. အိမ်ရောက်ရင် မှန်ကို အရင်ဆုံးကြည့် .. မြင်ရလိမ့်မယ်.. မောတောမေ့တော့ဖြစ်နေတဲ့ မျက်နှာကြီး .."

ဟု ပြောတော့ သူ နှုတ်ဆိတ်သွားရသည်ပဲ။ သူ့ရင်ထဲမှာ မျောက်မရနိုင်သည့်အရာတစ်ခု ပါလာတာကိုတော့ ကိုယ့်နှလုံးအိမ်ကို ပြန်၍ ပန်ခံမိရမည်သာ..။ နှက်မှောင်သော ညှိုးဖျော့ဖျော့မျက်ဝန်းလေးတွေနှင့် .. မျက်ရည်ဥလေးများ ..။ ကောင်မလေးမှတစ်ပါး .. အခြားမည်သူ ဖြစ်နိုင်ပါမည်တဲ့လဲလေ ..။ လုပ်ယူဖန်တီး၍မရနိုင်သည့် ကရုဏာသည် ရင်မှာဖြစ်တည်၏။ စံကားဝါပင်ကြီးအောက်မှာ အဖေကို တမ်းတရင်း လွမ်းရင်း တိတ်ဆိတ်စွာ ငိုကြွေးခဲ့သည့် ကောင်းနေလဆိုသည့် ကောင်ငယ်လေးတစ်ယောက်၏ ပုံစံတူအရိပ်လေးတစ်ခု တစ်ဖက်ခြံ သရဖီပင်အောက်မှာ ဖြစ်တည်နေသည်လား .. ဟု ထပ်တူခံစားရင်း ဝေဒနာတွေ စွန်းထင်းနေသည့်နှလုံးသားကို သူ မေးနေမိ တွေးနေမိရသည်တည်း ..။

အလွမ်းတသင့်သင့် .. ကျွမ်းတဆင့်ဆင့်ခြေ .. အသည်း တမြေ့မြေ့ အပူတွေနဲ့ .. မျက်ရည်တွေဝေတယ်ဆိုတာ .. အသည်းကျွမ်း ဝေဒနာနဲ့ အတူ .. နှလုံးသားကြောနေတဲ့သူသာ သိကြမှာပါ .. ကောင်မလေးရယ်..။

အခန်း (၇)

“လိမ်ညာခြင်းတွေနဲ့ ဒီအိမ်ကြီးပေါ်မှာ သမီး ရောက်နေရပြီ ဖေဖေ .. ဘိုးဆီမှာ သူနဲ့ ကို နေစေချင်တဲ့ ဖေဖေ စိတ်ချလက်ချရှိနေ မယ်ဆိုတာ သန့် သိနေပေမယ့် .. အဲဒီ လိမ်ညာမှုဆိုတာကိုတော့ ဖေဖေ ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာလည်း သန့် သိနေတာပါပဲ။ ဖေဖေ .. အခု သန့် ခေါင်းရင်းမှာ ရှိနေတဲ့ ဖေဖေဓာတ်ပုံကြီးကိုတောင်မှ .. သန့် ယူခဲ့ရတာ မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေရယ် .. သန့် နဲ့ ဖေဖေတို့ နေခဲ့တဲ့ အိမ်လေးဆီကို .. သန့် လုံးဝ မပြန်ရတော့တာဟာ .. ဘိုး ခေါ်ထားခဲ့တဲ့ ဟိုတယ်ကို ရောက်ကတည်းကပါ .. ဒါပေမယ့် .. ဆရာမက ဖေဖေ ဓာတ်ပုံကိုလည်း အိမ်လေးဆီက ယူလာခဲ့ပြီး ဘိုးလက်ထဲ အပ်ခဲ့တယ်။ ဖေဖေ စောင်းကိုလည်း အပ်ခဲ့တယ် .. ဘိုးက ဟိုတယ်မှာ ရောက်လာ ရင်း အဲဒါတွေကို ယူသွားခဲ့တာပါ ဖေဖေ .. အခု သန့် ဒီအိမ်ကို ရောက် ရတဲ့အခါမှာ .. ဖေဖေစောင်းဟာ .. သန့် အခန်းထဲမှာ ရှိနေပြီ - ဖေဖေဓာတ်ပုံကလည်း သန့် ခေါင်းရင်းနံရံမှာ ရှိနေပြီ .. အဲဒါ အားလုံး ဘိုး စီမံပေးခဲ့တာပါ ဖေဖေ။”

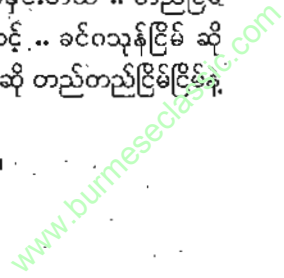
ဖေဖေဓာတ်ပုံချိတ်ထားရာကို မော့ကြည့်ရင်း သန့် လက်အုပ်လေး ချိကာ ဖျက်ရည်ဝေရင်း ပြောနေမိခြင်းပါ။

အခန်းတံခါးကို ဖွင့်မထားရဲ့ ..။ ချက်ချ ပိတ်ထားရသည်။ ဖေဖေကို တိုင်တည်၍ ရင်သံမှာရှိရာ စကားကို တစ်ယောက်တည်း ပြောနေချိန်မှာ ထိုအမှန်စကားများကို ဒေါ်ကြီးလှိုင် ပဲဖြစ်ဖြစ် ရောက်လာ ရင်း အခန်းပြင်မှ ကြားသွားမှာမျိုးကို သန့် အဖြစ်မခံနိုင်ပါ။ ..။ ဒေါ်ကြီး လှိုင် ထိုသို့သိသွားကြားသွားမှာမျိုးကို ဘိုးဘိုး အဖြစ်ခံချင်မှာ မဟုတ်။။ ဒါကြောင့် .. သန့် အစစ သတိထားရပါ၏။

သန့် ပေါ့ဆမှုကြောင့် ဘိုး အရှက်မရစေချင်တော့ပါ။ သန့် ကို ဘန်ကောက်ကလာသည်။ ခင်ဝသန့်ငြိမ် ဟု ဘိုး ညာခဲ့တာတွေ၊ ချမ်း သာသည်ဟု သန့် ဘဝမှန်ကို လူမသိအောင် ဖုန်းကွယ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာ တွေသည် သန့် ပေါ့ဆမှုတစ်ခုခုကြောင့် ပေါ်သွားလျှင် ဘိုး အရှက်သည် ရချေမည်သာ ..။

“ဖေဖေသမီး ခင်ဝသန့်ငြိမ် ဆိုတာ .. တည်ငြိမ်ရမယ် .. ဘယ် လောက်အထိ တည်ငြိမ်ရမလဲဆိုရင် .. မြေထုလို တည်ငြိမ်ရမယ် .. ရင့်ကျက်မယ် .. အဲသလိုရည်ရွယ်ပြီး ဖေဖေ ပေးထားတာ သမီး သန့်.. မိုးကောင်းကင်ကြီးလိုအမြင့်မှာ မရှိကြရတဲ့ ဖေဖေတို့လို ဆင်းရဲသူဘဝ ဟာ .. မြေပြင်လိုနေရာမှာ ရှိနေပါလားလို့ ဘယ်တော့မှ မသိမငယ်နဲ့.. လူသားတိုင်းနဲ့ ဘယ်လိုမှကင်းလို့မရတဲ့အရာဟာ မြေပြင်ပဲ .. မြေ ဆို တာ .. ဝသန့်မြေပေါ့ သမီး သန့် .. ဝသန့်မြေ ဆိုတာ သူ့ရင်ကို ခင်းဖြန့် ပြီး အားလုံးကို မေတ္တာပေးထားတာ .. စောင့်ရှောက်ထားတာ .. ဆင်းရဲ ချမ်းသာရယ်လို့ ဝသန့်မြေမှာ မရှိဘူး .. သူ့ရင်ပေါ်မှာရှိနေတဲ့ လူတိုင်း ကို- မေတ္တာနဲ့ တုံ့ပြန်တယ် .. မေတ္တာကို အပီနင်းတယ် .. တည်ငြိမ် တယ် .. ရင့်ကျက်တယ် သမီးသန့် .. ဒါကြောင့် .. ခင်ဝသန့်ငြိမ် ဆို တဲ့ နာမည်အတိုင်း .. သမီးသန့် ဘယ်အရာကိုမဆို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ ခင်ဆိုင်ပါကွယ် ..”

ဖေဖေ မဆုံးခင် ပြောခဲ့ဖူးသောစကား ..။

စာတ်ပုံကြီးကို မော့ကြည့်ရင်း သုန် လက်အုပ်ချီကာ ...
 "တစ်ခါ .. တစ်ခါတော့လည်း .. သုန် .. မရင့်ကျက်နိုင်ဘူး
 ဖေဖေရဲ့ .. ဖေဖေ မရှိတော့တဲ့ဘဝကို သုန် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ကြီး
 ဘယ်လိုလက်ခံပေးလိုက်နိုင်ပါ့မလဲ ဖေဖေရဲ့ .. သုန် .. သုန် .. ဖေဖေကို
 လွမ်းတယ် ဖေဖေ .. ဖေဖေ မရှိတော့တာကို .. သုန် အားငယ်တယ်
 ဖေဖေ .. ဖေဖေကို သုန် .. သုန် .. ပြန်ရချင်တယ် ဖေဖေရဲ့ .. ပြန်ရချင်
 တယ် ဖေဖေရဲ့ .. မရနိုင်တော့ဘူးဆိုတာ .. သုန် .. သိ .. ပါ .. တယ် ..
 ဒါ .. ပေ .. မယ့် .. ရ .. ချင် .. တယ် .. ပြန်လာပါ .. ပြန်လာပါ
 ဖေဖေရဲ့ .."

လက်အုပ်လေးချီ၍ ပြောနေရာမှ လက်လေးကို ဆန့်တန်းလိုက်မိ
 ကာ ဖေဖေရင်ခွင်ကို ရှာသည်နယ် ပြောပြောငိုနေမိရသည်က အခန်းထဲ
 မှာ တစ်ယောက်တည်းရှိနေရင်း အဖမဲ့သမီးတစ်ယောက်၏ အဖေ မခွဲ
 နိုင်သော စိတ်၏စေရာဖြင့်ပါတကား ...။

သုန် .. အခန်းထဲ ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်နေမိသည်။ ဖွင့်ထားသော
 ပြတင်းမှာ အပြည့်ချထားသည့် ဇာခန်းဆီးကို လေတိုးခတ်လိုက်ခြင်း
 သည် ဖေဖေဝိညာဉ်လေး ဝင်လာခြင်းများလား ..။ အိမ်တွင်းဆီသို့ သရဖီ
 ပန်းရနံ့တို့ တိုးဝင်လာခြင်းသည် ပန်းတို့ကို ဖေဖေဝိညာဉ်က ခူးဆွတ်၍
 ယူလာခြင်းများလား ..။ ဝိညာဉ်ဆွတ်သည့်ပန်း ..။ ရနံ့သာ ပါလာချေ
 မည်ပေါ့ ..။ ဒါမှမဟုတ် .. ခုတင်ခေါင်းရင်းမှာ ရှိနေသည့် စောင်းတင်
 စင်ကြီးဘေးမှာ ဖေဖေ ရပ်နေချေမည်လား ..။

သုန် .. ပထမဆုံး ဇာခန်းဆီးကို လေတိုးဝင်ရာဆီ ပြေး၏။
 နောက်တော့ .. အခန်းထဲ တိုးဝင်သင်းပျံ့နေရာ သရဖီပန်းရနံ့တို့ကို
 ရှာရှိုက်ရင်း အခန်းအနှံ့ ဟိုသည်ပြေးမိပြန်သည်။ လက်လေးကိုဆန့်တန်း
 ထားမိဆဲ ..။

ဖေဖေ .. ဟု ခေါ်နေမိရဆဲ ..။

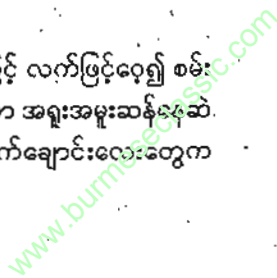
နောက်ဆုံးတော့ .. သုန် .. စောင်းကြီးရှိရာဘေးမှာ ရပ်မိရင်း
 အားကုန်ကြိုးပြတ် ထိုင်ချလိုက်သည်က ကြမ်းပြင်ထက်မှာပါ ...။

"သုန် လေ .. ဖေဖေကို သတိရလွန်းလို့ .. ငိုချင်လွန်းလို့ .. ခြံထဲ
 လျှောက်သွားခဲ့ရသေးတယ် ဖေဖေ .. အိမ်ထဲမှာက .. ဒေါ်ကြီးလှိုင်
 က သုန် အခန်းထဲ ပန်းအိုးအလှလေးတွေ လာထားလိုက် .. အခန်းကို
 ဖုန်စုပ်စက်နဲ့ ဖုန်စုပ်လိုက်နဲ့ရှိနေတော့ .. သုန် အခန်းထဲ နေလို့မရသေး
 ဘဲ ဖြစ်နေချိန်မှာ .. ဘယ် .. သူ .. မှ .. မမြင်အောင် .. သုန် ..
 သုန်လေ .. ဖေဖေ အလွန်ချစ်တဲ့ သရဖီပင်ကြီးကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့
 လိုက်ရတယ် ဖေဖေ .. ဖေဖေကို .. သတိရလိုက်တာ ဖေဖေရယ် ..
 ရင်ထဲဆို့နေသမျှ .. သုန် .. အဲဒီအပင်ကြီးအောက်မှာ ဖေဖေကို တမ်းတ
 ရင်း ငိုမိတယ် ဖေဖေ .. အခု .. အခု .. ဖေဖေ .. သရဖီပန်းလေးတွေ
 အပင်ပေါ်က ဆွတ်ပြီး ယူလာသလား ဖေဖေ .. ဟင် .. ယူလာသလား.."

လက်ဖဝါးလေးနှစ်ဖက်ကို မူးဖြန့်လိုက်ကာ ပန်းလေးတွေကို
 လက်ဖြင့်ခံနေသည့်နယ် သုန် လှုပ်မိပြန်၏။ နောက်တော့ .. ဘာပန်း
 တစ်ဖွင့်မျှ ရှိမလာနိုင်သည့် လက်ဖဝါးလေးကို မျက်တောင်မခတ်
 အတန်ကြာမျှ သုန် ကြည့်နေမိပြန်သည်။ သုန် မျက်ရည်ပေါက်က
 စက်စက်ပေါက်ပေါက်မျှ လက်ဖဝါးထက်သို့ တပေါက်ပေါက် ကြွ
 ချေသည်တကား ..။

သုန် နဖူးလေးတွေက စောင်းတင်စင်အနားမှာ ဖေးတင် မှီကျ
 ၏။ သုန် လက်လေးတွေက စောင်းတင်စင်မျက်နှာပြင်ထက်မှာ အား
 စိုက် ဖေးတင်၏။ တစ်ချိန်က ဖေဖေ တီးပြတတ်ပါသော စောင်း
 သည်လည်း သခင်မဲ့ချေပြီကောလေ ..။

ဖေဖေ ရပ်နေချေမည်လားဟု ထင်မိစိတ်ဖြင့် လက်ဖြင့်ဝှေ့၍ စမ်း
 မိသည်က ဖေဖေရင်ကို စမ်းမိချေမည်လားဟူသော အရူးအမူးဆန်နေဆဲ
 စိတ်ဖြင့်ပါတည့် ..။ အမှတ်မထင် သုန် လက်ချောင်းလေးတွေက

စောင်းကြိုးကို ထိ၏။ ညင်သာသောစောင်းကြိုးတစ်မျှင်၏ သံစဉ်တစ်ချက်သည် တိတ်ဆိတ်နေသောအခန်းဝယ် ပေါ်လာချေသည်တကား။ သူနဲ့ .. မျက်နှာမဆည်နိုင် ..၊ ဖေဖေစောင်းသံ ဖြည့်လာသည်ကောလေ ..။

“ဖေဖေရဲ့ .. ဖေဖေရဲ့ ..”

သူနဲ့ ဤတစ်ကြိမ်မှာတော့ ရင်ကိုလွှတ်ချ၍ ငိုမိရပါပြီ ..။ တန့်၊ မထားချင်တော့ပြီ။ တင်းမထားနိုင်စွမ်းတော့ပြီ ..၊ ငိုချင်သည့်စိတ် ငိုစေတော့ ..။ အဖမဲ့သမီး၏ သိမ်ဖျော့ညှိုးငယ်သည့်စိတ်တွေ အတိုင်းအဆမဲ့ လွှင့်စေတော့ ..။

“သူနဲ့ ကို .. ဒေါ် .. သွားရောပေါ့ .. ဖေဖေရယ် .. သူနဲ့ မှာ .. ဖေဖေပဲ .. ရှိ .. တာ .. သူနဲ့ က .. သူနဲ့ က .. ဖေဖေလက်ပေါ် .. ကြီးခဲ့တာ .. ဖေဖေရင်ခွင်မှာ .. ကြီး .. ခဲ့ .. ရ .. တာ ..”

သူနဲ့ ပြောနေမိသည်။ ပြောနေရင်းလည်း မျက်ရည်တွေ ဖြိုင်ကျ၏။ မျက်ရည်တွေ ထိန်းမနိုင်သိမ်းမနိုင် ပြိုကျနေရင်းလည်း ပြောနေမိ၏။

ဖေဖေကို ပြန်ရမည်ဆိုလျှင် သူနဲ့ ဘာပဲပေးရပေးရ ပေးပါမည်။ သူနဲ့ ဝိညာဉ်ကိုပဲ ပေးရပေးရ ..။ သူနဲ့ လက်တွေကို .. သူနဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းတွေကို .. ဘာကိုပဲ ပေးရ .. ပေးရ ..။ ဖေဖေနှင့်သာ အတူနေရမည်ဆိုလျှင် ဒုက္ခိတဘဝအဖြစ်လည်း သူနဲ့ နေရပါသည်။ ဖေဖေ အသက်ရှင်ဖို့အတွက် သူနဲ့ အသက်ကို ပေးရမည်ဆိုလျှင်လည်း ပေးရပါသည်။ ဖေဖေ မရှိဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည့်ဘဝကို သူနဲ့ ခံနိုင်ရည်မရှိ။ ခွန်အားမကျန် ..၊ အားကုန်ကြီးပြတ် ဖြစ်နေချေသည်တည့် ..။

ထိုစဉ်ခိုက် တံခါးခေါက်သံ တိုးဖွဖွ ပေါ်လာသည်မို့ ကမန်းကတန်း မျက်ရည်သုတ်ရသည်က သူနဲ့ ပါ ..။ ကိုယ်လေးကို ပြန်မတ်သည်။ အသက်ကို မှီလ်၍ ခပ်ပြင်းပြင်း ရှူသည်။

ဒေါ်ကြီးလှိုင် ပဲ ဖြစ်ချေမည်။ ဘိုးဘိုး ပြန်သွားပြီပဲလေ ..၊ ဘိုးမရှိတော့မှ သူနဲ့ တစ်ယောက်တည်း ခြံနောက်ဘက်ကို ကြွေကွဲအားငယ်နေသည့် အဖေလွမ်းသည့်စိတ်ဖြင့် ထွက်ခဲ့ခြင်းပါ။

ခု .. အခန်းထဲ ပြန်ရောက်တော့မှ .. သူနဲ့ .. ထပ်၍ ငိုနေမိခြင်း။ ဪ .. မျက်ရည်တွေ မသွေ့နိုင်သေးသည်ကော ဖေဖေရယ်..။

သူနဲ့ တံခါးဖွင့်တော့ ဒေါ်ကြီးလှိုင် ပဲ ဖြစ်နေသည်ပါပဲ။ သူနဲ့ကို ကြင်ကြင်နာနာ ကြည့်၏။ အဘယ်မျှ မျက်ရည်ကိုသုတ်ထားသည် ဆိုစေ .. ငိုထားတာတော့ သိသာနေမည်ပဲလေ။ အသားဖြူဖြူ၊ အိမ်ဖိုင်ဖိုင်ကိုယ်ကြီးဖြင့် ဒေါ်ကြီးလှိုင် သည် သဘောကောင်းပုံရလျက် ..။ ဤရွှေပဒါရိပ်ငြိမ်၏ ဒရိုင်ဘာဖြစ်သော ဘာဦးစိုးကျော် ၏ဇနီးလည်း ဖြစ်ပါ၏။

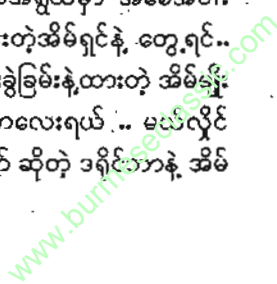
“ရေမိုးချိုးလိုက်ပါလား မိန်းကလေးရယ် .. ပြီးရင် .. ထမင်းစားကြရအောင်နော် ကလေး ..”

ဟု ပြောလာသည်။ ချက်ချင်း ထွက်မသွား .. တံခါးဝမှာ ရပ်နေရင်း ခပ်ငေးငေး ကြည့်နေတာမို့ ..

“ထိုင်လေ ဒေါ်ကြီးလှိုင် ..”

ဟု သူနဲ့ ပြောမိရပါ၏။ တကယ်ပဲ ဒေါ်ကြီးလှိုင် အခန်းထဲဝင်လာသည်။ ဒါပေမယ့် မထိုင်ပါ။ အစေအပါးဟူ၍ သဘောပိုက်ထားပုံဖြင့် ခပ်ရိုရိုရပ်ပါ၏။

“ဒေါ်ကြီးလှိုင်လည်း .. မိန်းကလေးလိုပဲ အရွယ်လေးငယ်ငယ်နဲ့ မိဘမဲ့ခဲ့ရတာပါကွယ် .. အသက်ဆယ်ငါးနှစ်အရွယ်မှာ အစေအပါးဘဝကို ရောက်ခဲ့ရတာပါပဲ .. သဘောကောင်းတဲ့အိမ်ရှင်နဲ့ တွေ့ရင်.. အနေရအစားရ စိတ်သက်သာပေမယ့် .. ခွဲခြမ်းခွဲခြမ်းနဲ့ထားတဲ့ အိမ်နွဲ့မှာဆိုရင် .. အလွန်စိတ်ကျဉ်းကျပ်တာပေါ့ ကလေးရယ် .. မယ်လှိုင်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ ကိုစိုးကျော် ဆိုတဲ့ ဒရိုင်ဘာနဲ့ အိမ်

ထောင်ကျခဲ့ရတော့လည်း ယောက်ျားလုပ်သူက ဒေရိုင်ဘာ .. မိန်းမ လုပ်သူက ထမင်းချက်အလုပ်နဲ့ နေခဲ့ကြရတာပါပဲ .. အခု .. အသက်လေးရလာတော့ .. လူတွေက သိပ်အလုပ်မမြဲစေချင်ကြတော့ဘူးလေ .. နှစ်ယောက်စလုံး အလုပ်လက်မဲ့ဘဝနဲ့ နေခဲ့ကြရတာကွယ် .. ကိုစိုး ခမျာမှာ အပြင်အငှားတက္ကစီလေးတစ်စီး အံ့နာကို မနည်းခမ်းပြောပြီး မောင်းကျွေးနေလို့ .. ဒေါ်ကြီးလှိုင်တို့မှာ ထမင်းနပ်မှန်ခဲ့ကြရတာ .. အခု .. မိန်းကလေးရဲ့ဘိုးဘိုးက .. အသက်ခပ်ကြီးကြီးထဲက ဒေရိုင်ဘာနဲ့ ထမင်းချက် လိုချင်တယ် .. လင်မယားထဲကဆိုရင် ပိုသင့်မယ်လို့ ပွဲစားနဲ့ အရှာခိုင်းတော့ .. ဒေါ်ကြီးလှိုင် တို့မှာ .. ခုလို .. အိမ်ကြီးမှာ အလုပ်ကြတာ .."

ဒေါ်ကြီးလှိုင် ပြောနေသမျှ သူနဲ့ ငြိမ်သက်နားထောင်ရင်း ရင်ထဲမှာ မကောင်း ..၊ ဒေါ်ကြီးလှိုင် သက်ပြင်းရှိက်ကာ ...

"မိဘာမဲ့ဘဝဆိုတာ .. ဒေါ်ကြီးက သမီးလေးထက် အများကြီးစောပြီး ခံစားခဲ့ရတာပါကွယ် .. ဆင်းရဲတဲ့ ဒေါ်ကြီးလှိုင် မှာဖြင့် အိမ်ဖော်ဘဝကို ရောက်ခဲ့ရတဲ့အထိပါ .. အများအားဖြင့် ဝန်ထမ်းမိသားစုတွေရဲ့ အိမ်မှာ အိမ်ဖော်ဖြစ်ခဲ့ရတာဆိုတော့ သူတို့ တစ်မြို့တစ်နယ်ပြောင်းကြရင် .. မယ်လှိုင် အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်ကျန်ခဲ့ရတာပါပဲ .. အဲသလိုနဲ့ .. အိမ်ထောင်သည်ဘဝ ရောက်တော့လည်း .. ကိုစိုး ကားမောင်းရတဲ့အိမ်မှာ ထမင်းချက်လိုတယ်ဆိုရင် .. မယ်လှိုင် အလုပ်ရတာပေါ့ .. အများအားဖြင့်ကတော့ .. အစတည်းကိုက .. မယ်လှိုင် အိမ်ဖော်လုပ်တဲ့အိမ်မှာ ကိုစိုး ကလည်း ဒေရိုင်ဘာလုပ်ရင်း ဆိုကြရ .. မေတ္တာမျှကြရ .. အိမ်ထောင်ကျကြရတာမို့ .. အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်ရင်လည်း တူတူ .. အလုပ်ရရင်လည်း တူတူဆိုသလို ဖြစ်တာများပါတယ် .. ဝန်ထမ်းပြောင်းရင် အလုပ်ပြုတ်ကျန် .. အလုပ်သစ်ရရင်လည်း တစ်အိမ်တည်းဖြစ်ကြတာများပါတယ် .. ပွဲစားတွေကလည်း အဲသလို စီစဉ်ပေးကြတယ်လေ .."

သူတို့ကျေးဇူးလည်းကြီးပါတယ်ကွယ် .."

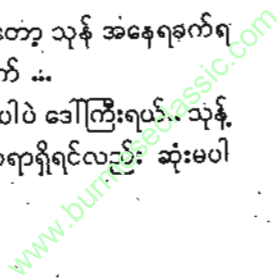
ဟု ဆက်ပြောလာရင်းမှ သူနဲ့ကိုကြည့်ကာ ..
"ဒေါ်ကြီး ခုလိုပြောပြတာက .. မိန်းကလေး နားလည်လာအောင် လို့ပါတယ် .. ဆင်းရဲတဲ့ မယ်လှိုင် မိဘာမဲ့ဖြစ်တော့ အိမ်ဖော်ဖြစ်ရတယ် .. အခု .. မိန်းကလေးမှာက .. ဘိုးဘိုးရှိတယ် .. အားကိုးရာရှိတယ် .. ချမ်းသောင့်ချမ်းသာနဲ့ နေရတဲ့ဘဝလည်း ဖြစ်တယ် .. အဖေ ဆုံးပါးခဲ့ရတာမို့ မိန်းကလေးရင်ထဲမှာ ခုထိ ခံစားနေရမယ်ဆိုတာ ဒေါ်ကြီးလှိုင် စာနာပါတယ် ကလေးရယ် .. ဒါပေမယ့် .. ဒေါ်ကြီးလှိုင် လောက် အားကိုးရာ မပျောက်ခဲ့ပါဘူး ကလေးရယ် .. ကလေးမှာက ဘိုးဘိုးရှိနေတာပဲလေ .."

ဟု ပြောကာ နှစ်သိမ့်ပျိုးကို ပြုံးပြသည့်။

"ဒေါ်ကြီးလှိုင် ဆိုရင် အိမ်ဖော်သက် ကြာခဲ့ပြီမို့ .. အိမ်ဖော်ဆိုတာ ဘယ်လိုနေရတယ် .. အဲဒါကအစ အောက်သက်ကျေအောင် သိနေရတဲ့သူပါ .. ခုလည်း .. အိမ်ဖော်အစေအပါးနေရာမှာ မနေဘဲ မိန်းကလေးအပေါ်မှာ ဆရာလုပ်တယ်လို့ ထင်မှာကို ဒေါ်ကြီး စိုးရိမ်ပါတယ် .. ဒါပေမယ့် .. ကလေးခမျာ .. အလွန်ခံစားနေရတာ သိနေရတာမို့ .. ငြိမ်မနေနိုင်ရက်တာမို့ .. ခုလို .. ပြောပြရတာပါ ကလေးရယ် .. စိတ်ထဲမှာ အိမ်ရှင်ကို အိမ်စေက .. ဆရာလုပ်တယ်လို့ မထင်ပါနဲ့ကွယ် .. ခုလို .. မနေရက် မကြည့်ရက်ပဲဖြစ်ရင်း ပြောမိရတာကလည်း .. မိန်းကလေးက အလွန် အေးချမ်းတဲ့စိတ်ရင်းကောင်းလေး ရှိတယ်ဆိုတာ ချက်နာလေးမြင်ရုံနဲ့ သိသာနေလို့ ပြောမိရတာပါ .."

ဟု ဆက်၍ တောင်းပန်သလို ပြောလာတော့ သူနဲ့ အနေရခက်ရပါ၏။ ဒေါ်ကြီး၏ ဖြူခဲလက်ကို ကိုင်မိလျက် ...

"သူနဲ့ မှာ ဒေါ်ကြီးတစ်ယောက် ရသလိုပါပဲ ဒေါ်ကြီးရယ် .. သူနဲ့ကို .. အခုလိုပဲ အမြဲ ဆက်ချစ်ပါ .. ဆုံးမစရာရှိရင်လည်း ဆုံးမပါ

ဒေါ်ကြီးရယ် .. ပြီးတော့ အိမ်ဖော် အစေအပါးဆိုတာကြီးကိုလည်း နောက်မပြောပါနဲ့ .. အားလုံးဟာ အိမ်သားတွေပါ ဒေါ်ကြီးရယ် .. သူနဲ့ မှာ ဘဝင်မြင့်စရာရယ်လို့ ဘာမှမရှိတာပါ .. သူနဲ့ ဟာ .. ဒေါ်ကြီး တို့နဲ့ တူတူပါပဲ ..”

ဟု ပြောတော့ ဒေါ်ကြီးလှိုင် ခေါင်းခါ၍ ...

“ဘယ်နှယ် အတူတူဖြစ်ရမယ်လို့ ကလေးရယ် .. ဒေါ်ကြီး အတွက်ကတော့ သူနဲ့ ဟာ .. အရှင်သခင်မလေးပါပဲ ..”

ဟု ပြောရာပါ၏။ နောက်တော့ ပြုံး၍ ...

“ရေချိုးလိုက်နော် ကလေး .. ဒေါ်ကြီး ညနေစာ အားလုံး အသင့် ဖြစ်နေပြီကွယ် ..”

ဟု ပြောတော့ သူနဲ့ ခေါင်းလေးညိတ်ကာ ...

“သူနဲ့ ရေချိုးပြီးရင် ဆင်းလာပါမယ် .. အားလုံး တူတူစားကြမယ် နော် .. ဘာတစိုး ရော .. ဘာဘညို နဲ့ အန်ကယ် ဂျက်ဒိုင်းမွန်း ရော .. တူတူစားရလိမ့်မယ် ဒေါ်ကြီး .. ဒေါ်ကြီးလှိုင် ရော တူတူစားရမှာနော် .. သူနဲ့ တစ်ယောက်တည်း ထမင်းပွဲကြီးမှာ မစားတတ်ဘူး .. မစားပါရ စေနဲ့ .. ဖေဖေ ရှိတုန်းကဆိုရင် .. သားအဖနှစ်ယောက် တူတူစားကြရ တာ ..”

ဟု ပြောတော့ ဒေါ်ကြီးလှိုင် အတန်ကြာပေး၍ ငြိမ်နေ၏။

“ကလေးရဲ့ဘိုးဘိုး .. ကြိုက်ပါ့မလားကွယ် .. အဲသလို အစေ အပါးတွေနဲ့ တူတူစားသောက်တဲ့ကိစ္စကိုလေ ..”

ဟု ရင်ထဲလေးနေပုံဖြင့် ပြောတော့ သူနဲ့ ဒေါ်ကြီး၏လက်ကို ကိုင် ရင်းမှ ...

“ဘိုး အားလုံးကြိုက်မှာပါ .. သူနဲ့ စိတ်ချမ်းသာရင် ပြီးရောလို့ ဘိုးက သဘောပိုက်ထားတာပါ ..”

ဟု ပြောတော့မှ ဒေါ်ကြီးလှိုင် သူနဲ့ ကို ပြုံး၍ ကြည့်သည်။

သူနဲ့ အလိုလို လုပ်လိုက်မိသည်က ဒေါ်ကြီးလှိုင်၏ရင်ခွင်ထဲ ကလေးလို တိုးဝင်မိခြင်းပါ။ ဒေါ်ကြီးတစ်ယောက် ရလိုက်သည့်နှယ် လည်း ခံစားလိုက်ရသည်ပါပဲ။

ဤအိမ်ကြီးမှာ သူနဲ့ တစ်ယောက်တည်း ထီးထီးကြီး ရှိနေသည် ဆိုသည့် ခံစားချက်တွေထဲ အားရှိစိတ်လေး ခပ်မျှင်မျှင် ဖွဲ့တိုးဝင်သည့် နှယ် ရှိ၏။ ဒေါ်ကြီးသည်လည်း သူနဲ့ ထို့နှယ် လုပ်လိုက်လိမ့်မယ်ဟု ထင်ထားပုံ မရ။

ရုတ်တရက်ကြီးဆိုတော့ တစ်ချက် အမ်းခနဲဖြစ်ပုံဖြင့် ငြိမ်သွားရာ မှ သူနဲ့ ကို ဆံစလေးတွေ သပ်ပေးလာပါသတည်း။

“လိမ္မာရေခြားရှိလိုက်တာ ကလေးရယ် .. သာဓု .. သာဓု .. သာဓုပါကွယ် .. ဒီစိတ်ရင်းလေးအတွက် .. ဒေါ်ကြီးဖြင့် ကြည့်နူးရပါ ရဲ့..”

ဟု တိုးဖွဖွ ပြောပါ၏။ နောက်တော့မှ အခန်းတွင်းမှ ဒေါ်ကြီးလှိုင် ထွက်ဖို့ပြင်သည်။ မျက်ရည်စို့နေတာကို ဒေါ်ကြီး လက်ချောင်းလေးတွေ ဖြင့် တို့တို့ထိထိ သုတ်ရှာပါ၏။ ဒေါ်ကြီးလှိုင် အခန်းတွင်းမှထွက်သွား တော့မှ သူနဲ့ ပြကင်းအနီးမှာ ရပ်မိသည်။ ဇာခန်းဆီးကြီးကို တစ်ဖက်စီ ဆွဲ၍ ဖုစံလိုက်ကာ သရဖီပင်ကြီးဘက်ကို ငေးနေမိရပြန်ပါ၏။

မျက်ခနဲ အာရုံထဲ တိုးဝင်လာသည်က အစ်ကိုကြီးအရွယ် လူတစ် ယောက် ...

ထိုသူ၏မျက်ဝန်းတွေမှာ ကြင်နာရိပ်ကို မြင်ခဲ့ရသည်ဟု သူနဲ့ ခုမှ ပို၍ သိသိလာနေရသည်နှယ် ရှိရှိလာရသည်ပါပဲ။ ဟိုတုန်းကတော့ .. သူနဲ့ ငိုနေတာ ထိုအစ်ကိုကြီး မြင်သွားတာမို့ ရှက်အမ်းအမ်းဖြင့် ရုတ်ခနဲ ထပြေးမိခဲ့ရပုံမလှ ..။

ထိုအစ်ကိုကြီး၏မျက်နှာထက်မှာ ကြင်နာခြင်းများကို တွေ့ရသည် ပဲဟု တွေးလာမိရပါပြီ။

ပြီးတော့ .. သုန် ကို သနားစိတ်ဖြင့် ကြည့်နေသည်ဆိုရာမှာ .. ထိုထက်ပို၍ နက်ရှိုင်းသော ခံစားချက်တစ်စုံတစ်ရာသည်လည်း ထိုအစ်ကိုကြီး၏ မျက်နှာထက်မှာ ဖြည့်ဆည်း စွန်းထင်းနေကြသည်ဟု သုန် နားလည်လာနေမိရပြန်သည်။ သုန်.. ဤအိမ်ကြီးကို စတင်ရောက်ရာသည့် နေ့တစ်နေ့မှာ ..

သုန် ကို .. စာနာသနားစွာ ကြည့်ခဲ့သည့် ထိုအစ်ကိုကြီး၏ မျက်နှာသည်လည်း အေးချမ်းသည့်မျက်နှာ ..။ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်ခြင်းများဖြင့် ပြည့်ဝနေသည့်ဟန်တွေနှင့်ရှိနေသော သူတစ်ယောက်အဖြစ် .. သုန်.. စတင်၍ .. မှတ်မှတ်ထင်ထင် ဖြစ်လာမိရပြန်ချေသည်..။ ဒါပေမယ့် .. သုန် ဘဝမှာ .. အစ်ကိုကြီးသည် .. အရေးပါသောသူတစ်ယောက်အဖြစ် .. တိုးဝင် ဖြစ်တည်ရချေလိမ့်မည်ဟုတော့ .. ထိုစဉ်က .. သုန် သိမထားခဲ့...။

အစ်ကိုကြီးသည် .. သုန် ကို ဤနေ့မှာ စတင်ဆုံစည်းဖို့ ဖန်လာသည့် ကံကြမ္မာထဲမှာ ရှိခဲ့ရခြင်းသည် အစ်ကိုကြီးအတွက် ကံဆိုးခြင်းဆိုတာကို သယ်ဆောင်စေခဲ့တာပဲ ဖြစ်ချေမည်ဟုလည်း သုန် .. ထိုစဉ်က.. ကြိုတင် မသိခဲ့ရပါလေသည်ကော ကိုကြီးရယ်လေ ...။

အခန်း (၈)

“လှေအရှင်း မြင်းအတက်ခဲ့ .. ရှာင်းခုံရှိတယ် မွမ္မလေး.. ဒဂယ်ဂ.. လှေပေါ်က ရှင်းဒယ်နော် .. ပြုတ်ကျဒယ်နော် .. ရေထဲကျဒယ်ရှိမယ်.. ရေကူးတတ်ဒယ်ရှိရင်ဒေါ့ .. ကိုတ်ရှုမရှိဘာဘူး .. ရေကူးတတ်ဖို့ပဲ အရေးကြီးဒါဘာ .. လှေအရှင်း .. ရေကူးတတ်ဖို့လို့ဒယ်ရှိရင် ပိုမှန်မယ် ထင်ဒယ် .. မြင်းအတက် .. ရှိဒါဂလည်း .. မြင်းပေါ်တိုတက်ဒယ်နော်.. တေတေချချာ မတက်တတ်ဘူးရှိရင် .. မြင်းပေါ်က ကျဒယ်နော် .. ဒုတ်ခနဲဖြစ်ဒယ်ရှိမယ် .. အဲဒါဂဒေါ့ အရေးကြီးဘာဒယ် .. ဒါဘောမယ့်.. တစ်ပင်ပေါ်တက်ဒယ်နော် .. လှေအရှင်းမြင်းအတက်ရှိဒါထက် ပိုအရေးကြီးဒယ်ရှိဒယ်၊ ဘာလို့လဲရှိဒေါ့ .. လှေပေါ်ကကျဒယ်နော် .. ရေရှိဒယ်.. မြင်းပေါ်ကကျဒယ်နော် ဒုက္ခရှိဘောမဲ့ .. တစ်ပင်လောက်ဒေါ့ မြင်းက မမြင့်ဘူးရှိဒေါ့ .. မြင်းပေါ်က ကျဒယ်ရှိရင် မတေနိုင်ဘူး .. တစ်ပင်မြင့် မြင့်ပေါ်က ကျဒယ်နော် .. တေနိုင်ဒယ် .. ဒါကြောင့် တစ်ပင်အတက်လည်း တဒီကောင်းကောင်းထားရဒယ် ရှိဒယ် ..”

သစ်ပင်ပေါ်မှ လက်ချာရိုက်နေသည့် အန်ကယ်ဂျက်ဒိုင်းမွန်းကို ကြည့်ကာ သုန် ပြုံးမိရပါ၏။ မနက်စောစော ဘုရားပန်းပူဇော်ဖို့ အန်ကယ်ဂျက်ဒိုင်းမွန်းကို သရဖီပန်းလေးတွေ တက်ခူးခိုင်းခြင်းပါ ..။

www.burmeseclassic.com

ထဲမှာ တိုက်ကြီးတစ်လုံးနှင့်နေခဲ့သည့် ခင်ဝသုန်ငြိမ် အဖြစ် လိမ်ညာရာ ပိုမြောက်တော့မည်။ ခုလည်း သိပ်တော့မထူးပါ ...။ အပင်ကြီး မရှိပါဟု ဖြေရာပဲ ရောက်နေသည်ကိုးလေ ...။

“မဟုတ်တာကို အဟုတ်လုပ်တဲ့ လိမ်ညာခြင်းဆိုတာ .. လိမ်ညာ နေရသူရဲ့လိပ်ပြာကို အမြဲညှိုးသိမ် အနေခက်စေတာပါပဲလား ..”

ဟု တွေးကာ သုန် စိတ်ထဲ မွန်းကျပ်လာရပါ၏။

“မွေလေးဂ .. ငယ်ကတည်းက ချမ်းချမ်းတာတာနဲ့ နေခဲ့ရဒါရှိဒေါ့.. ကံကောင်းဒါပေါ့ .. အန်ကယ်ဂျက်ဒိုင်းမွန်း နော် .. အဖေဂ ဂျက်လိုမြန် ပီး ဒေါ့ဒိုင်းမွန်းလို အဘိုးတန်အောင်ရှိပီးဒေါ့ .. နာမယ်ပေးထားဘေမဲ့.. မာလီဒိုင်းမွန်းဘဲ ဖြစ်နေဒယ်လေ .. အန်ကယ်ဒိုင်းမွန်းဂ .. အတားမည်း မည်း .. ရှင်းရှင်းရဲရဲနဲ့ ရှင်းရဲဒါး ဂျက်ဒိုင်းမွန်း ဖြစ်နေဒေါ့ .. နောင်ဘဝ မှာ ချန်းချန်းတာတာနဲ့ ချောချောလလဖြစ်အောင် .. ဒီဘဝမှာနော် .. ရိုတ်ကောင်းမွေးထားဒယ်ပဲရှိရဒေါ့ဒယ် ..”

ဟု ပြောရှာသည်။

“အန်ကယ်ဒိုင်းမွန်းရဲ့အဖေ နော် .. မာလီဘဲဖြစ်ဒယ် .. အမေနော်.. ဒိုင်းမွန်းငယ်ငယ်လေးရှိကတည်းဂ .. တေတွားဘီ.. အဖေမာလီနဲ့နော် ဒိုင်းမွန်း ကြီးလာဒယ်ရှိဒယ် .. အဖေနဲ့တူတူနေဒယ် နော် .. ပန်းပင်ရွှေ ဘာရွှေကို .. ကျောင်းကပြန်လာဒဲအခါ ပြုရှုရဒယ် .. ရေလောင်းရဒယ်.. ဒိုင်းမွန်းရှစ်တန်းမှာနော် .. အဖေ တေဒယ် .. ဒိုင်းမွန်း နော် .. အဲဒီအိမ်မှာ မာလီ ဆက်ဖြစ်ဒယ်ရှိဒယ် .. အဲဒီအိမ်နော် .. ရောင်းပလိုက်ဒယ်နော်.. ပွဲရှားဂတစ်ဆင့် တခြားအိမ်မှာနော် .. မာလီဆက်ဖြစ်ဒယ် .. အဖေဂ.. ပညာတတ်ဂျက်ဒိုင်းမွန်းဖြစ်အောင် စာကင်ပေးချင်ဘေမဲ့ .. အဖေ မရှိ ဒေါ့ဒဲအချိန်မှာ .. ဒိုင်းမွန်းနော် .. မာလီဖြစ်ဒယ် .. စာလည်းမတင်နိုင်ဒေါ့ ဘူး .. အခုနော် .. မာလီဂျက်ဒိုင်းမွန်းဖြစ်ဘီ .. ဒါ .. ဘဝပဲ ..”

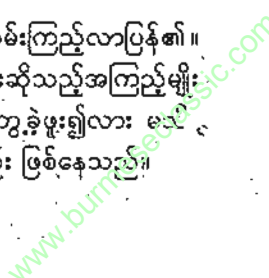
ဥယျာဉ်မှူးတစ်ယောက်၏ဘဝဒေသနာသည် ပျော်စရာဖြစ်မနေ..။

ရှစ်တန်းကျောင်းသားအရွယ်လေးမှာ ဖခင်ပါ မဲ့ခဲ့ရသည့် အန်ကယ်ဒိုင်း မွန်းကို သုန် ငေးကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ မကောင်း ..၊ မာလီဘဝက ဤအိမ် နှုတ်လျှင် ဟိုအိမ်ရောက်ရသည့် ကျင်လည်ရာဘဝတစ်ခုသည် .. သုန် ထံမှာရော .. ကြာရှည်ပါ့မည်လားမသိ ..။ သုန်သည်ပင်လျှင် ဤအိမ်ကြီး ကို တကယ်ပိုင်သည်မှ မဟုတ်သည်ပဲလေ ...။

ထိုစဉ်ခိုက် သုန် အကြည့်က တစ်ဖက်ခြံဆီသို့ ရောက်၏။ ဘယ် အချိန်ကတည်းက သုန် တို့ကို ကြည့်နေသည် မသိ ...။ မနေ့က တွေ့ခဲ့ရ သည့် စံကားဝါပင်ကြီးအောက်မှာ ခုလည်း ရောက်နေပြီဖြစ်ပါသည် အစ်ကိုကြီးပါတကား ..။ ထံရက်ဆွတ်အဖြူကို ဝတ်ထားသည်။ လည် မှာ တဘက်ဖြူငယ်လေးကို သိုင်းတင်ထားသည်။ ကြည့်ရတာ .. မနက် စောစောမှာ ခြံထဲ ဟိုဟိုသည်သည် ပြေးတာမျိုး ..။ အက်ဆာဆိုက်လုပ် တာမျိုးဖြစ်နိုင်သည်။ သည်ဘက်ရောက်လာတော့ သုန်နှင့် အန်ကယ် ဒိုင်းမွန်းကိုတွေ့တာ ဖြစ်နိုင်သည်တည့် ..။ အန်ကယ်ဒိုင်းမွန်းကလည်း သစ်ပင်ပေါ်မှာကတည်းက သုန် ကို လှမ်း၍ ကျယ်တယ်ကျယ်တယ် ဖြင့် လေပစ်နေသည်ကိုး။ အသံတော့ ထိုအစ်ကိုကြီးလည်း ကြားချေ မည်သာ ..။ သုန် ကြည့်တော့ အန်ကယ်ဒိုင်းမွန်းကလည်း လိုက်ကြည့် သည်။ အစ်ကိုကြီးကိုမြင်တော့ အန်ကယ်ဒိုင်းမွန်း ပြုံးပြပါ၏။ အိမ် ဈားစွာမှာ မာလီလုပ်ဖူးခဲ့ချေသော အန်ကယ်ဒိုင်းမွန်းသည် မိတ်ဆွေဖွဲ့ တာလည်း ဝါသနာထုံပုံ ရပါ၏။ ခုလည်း ပြုံး၍ ...

“ဟယ်လို .. ဘရာသာ .. ဘုရားပန်းလှူမလား .. အများကြီးပဲ ချီဒယ် ဘရာသာ ..”

ဟု မိတ်ဖွဲ့နေပြီ။ သုန် ကို အစ်ကိုကြီး လှမ်းကြည့်လာပြန်၏။ သဘောက .. သုန် ပန်းတွေပေးချင်ပါ့မည်လားဆိုသည့်အကြည့်မျိုး ဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့ .. မနေ့က သုန် ကို တွေ့ခဲ့ဖူး၍လား မသိ .. အတန်မျှတော့ ရင်းနှီးစပြုသည့်အကြည့်မျိုးလည်း ဖြစ်နေသည်။

ထဲမှာ တိုက်ကြီးတစ်လုံးနှင့်နေခဲ့သည့် ခင်ဝသုန်ငြိမ် အဖြစ် လိမ်ညာရာ ပိုမြောက်တော့မည်။ ခုလည်း သိပ်တော့မထူးပါ ...။ အပင်ကြီး မရှိပါဟု ဖြေရာပဲ ရောက်နေသည်ကိုးလေ ...။

“မဟုတ်တာကို အဟုတ်လုပ်တဲ့ လိမ်ညာခြင်းဆိုတာ .. လိမ်ညာ နေရသူရဲ့လိပ်ပြာကို အမြဲညှိုးသိမ် အနေခက်စေတာပါပဲလား ..”

ဟု တွေးကာ သုန် စိတ်ထဲ မွန်းကျပ်လာရပါ၏။

“မွေလေးဂ .. ငယ်ကတည်းက ချမ်းချမ်းတာတာနဲ့ နေခဲ့ရဒါရှိဒေါ့.. ကံကောင်းဒါပေါ့ .. အန်ကယ်ဂျက်ဒိုင်းမွန်း နော် .. အဖေက ဂျက်လိုမြန် ပီး ဒေါ့ဒိုင်းမွန်းလို အဘိုးတန်အောင်ရှိပီးဒေါ့ .. နာမယ်ပေးထားဘေမဲ့.. မာလီဒိုင်းမွန်းဘဲ ဖြစ်နေဒယ်လေ .. အန်ကယ်ဒိုင်းမွန်းဂ .. အတားမည်း မည်း .. ရှင်းရှင်းရဲရဲနဲ့ ရှင်းရဲဒါး ဂျက်ဒိုင်းမွန်း ဖြစ်နေဒေါ့ .. နောင်ဘဝ မှာ ချန်းချန်းတာတာနဲ့ ချောချောလလဖြစ်အောင် .. ဒီဘဝမှာနော် .. ရိုတ်ကောင်းမွေးထားဒယ်ပဲရှိရဒေါ့ဒယ် ..”

ဟု ပြောရှာသည်။

“အန်ကယ်ဒိုင်းမွန်းရဲ့အဖေ နော် .. မာလီဘဲဖြစ်ဒယ် .. အမေနော်.. ဒိုင်းမွန်းငယ်ငယ်လေးရှိကတည်းဂ .. တေတွားဘီ.. အဖေမာလီနဲ့နော် ဒိုင်းမွန်း ကြီးလာဒယ်ရှိဒယ် .. အဖေနဲ့တူတူနေဒယ် နော် .. ပန်းပင်ရွှေ ဘာရွှေကို .. ကျောင်းကပြန်လာဒဲအခါ ပြုရှုရဒယ် .. ရေလောင်းရဒယ်.. ဒိုင်းမွန်းရှစ်တန်းမှာနော် .. အဖေ တေဒယ် .. ဒိုင်းမွန်း နော် .. အဲဒီအိမ်မှာ မာလီ ဆက်ဖြစ်ဒယ်ရှိဒယ် .. အဲဒီအိမ်နော် .. ရောင်းပလိုက်ဒယ်နော်.. ပွဲရှားဂတစ်ဆင့် တခြားအိမ်မှာနော် .. မာလီဆက်ဖြစ်ဒယ် .. အဖေဂ.. ပညာတတ်ဂျက်ဒိုင်းမွန်းဖြစ်အောင် စာကင်ပေးချင်ဘေမဲ့ .. အဖေ မရှိ ဒေါ့ဒဲအချိန်မှာ .. ဒိုင်းမွန်းနော် .. မာလီဖြစ်ဒယ် .. စာလည်းမတင်နိုင်ဒေါ့ ဘူး .. အခုနော် .. မာလီဂျက်ဒိုင်းမွန်းဖြစ်ဘီ .. ဒါ .. ဘဝပဲ ..”

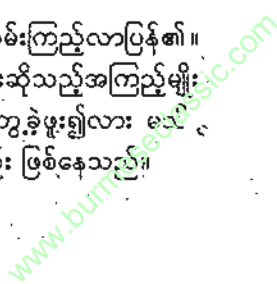
ဥယျာဉ်မှူးတစ်ယောက်၏ဘဝဒေသနာသည် ပျော်စရာဖြစ်မနေ..။

ရှစ်တန်းကျောင်းသားအရွယ်လေးမှာ ဖခင်ပါ မဲ့ခဲ့ရသည့် အန်ကယ်ဒိုင်း မွန်းကို သုန် ငေးကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ မကောင်း ..၊ မာလီဘဝက ဤအိမ် နှုတ်လျှင် ဟိုအိမ်ရောက်ရသည့် ကျင်လည်ရာဘဝတစ်ခုသည် .. သုန် ထံမှာရော .. ကြာရှည်ပါ့မည်လားမသိ ..။ သုန်သည်ပင်လျှင် ဤအိမ်ကြီး ကို တကယ်ပိုင်သည်မှ မဟုတ်သည်ပဲလေ ...။

ထိုစဉ်ခိုက် သုန် အကြည့်က တစ်ဖက်ခြံဆီသို့ ရောက်၏။ ဘယ် အချိန်ကတည်းက သုန် တို့ကို ကြည့်နေသည် မသိ ...။ မနေ့က တွေ့ခဲ့ရ သည့် စံကားဝါပင်ကြီးအောက်မှာ ခုလည်း ရောက်နေပြီဖြစ်ပါသည် အစ်ကိုကြီးပါတကား ..။ ထံရက်ဆွတ်အဖြူကို ဝတ်ထားသည်။ လည် မှာ တဘက်ဖြူငယ်လေးကို သိုင်းတင်ထားသည်။ ကြည့်ရတာ .. မနက် စောစောမှာ ခြံထဲ ဟိုဟိုသည်သည် ပြေးတာမျိုး ..။ အက်ဆာဆိုက်လုပ် တာမျိုးဖြစ်နိုင်သည်။ သည်ဘက်ရောက်လာတော့ သုန်နှင့် အန်ကယ် ဒိုင်းမွန်းကိုတွေ့တာ ဖြစ်နိုင်သည်တည့် ..။ အန်ကယ်ဒိုင်းမွန်းကလည်း သစ်ပင်ပေါ်မှာကတည်းက သုန် ကို လှမ်း၍ ကျယ်တယ်ကျယ်တယ် ဖြင့် လေပစ်နေသည်ကိုး။ အသံတော့ ထိုအစ်ကိုကြီးလည်း ကြားချေ မည်သာ ..။ သုန် ကြည့်တော့ အန်ကယ်ဒိုင်းမွန်းကလည်း လိုက်ကြည့် သည်။ အစ်ကိုကြီးကိုမြင်တော့ အန်ကယ်ဒိုင်းမွန်း ပြုံးပြပါ၏။ အိမ် ဈားစွာမှာ မာလီလုပ်ဖူးခဲ့ချေသော အန်ကယ်ဒိုင်းမွန်းသည် မိတ်ဆွေဖွဲ့ တာလည်း ဝါသနာထုံပုံ ရပါ၏။ ခုလည်း ပြုံး၍ ...

“ဟယ်လို .. ဘရာသာ .. ဘုရားပန်းလှူမလား .. အများကြီးပဲ ချီဒယ် ဘရာသာ ..”

ဟု မိတ်ဖွဲ့နေပြီ။ သုန် ကို အစ်ကိုကြီး လှမ်းကြည့်လာပြန်၏။ သဘောက .. သုန် ပန်းတွေပေးချင်ပါ့မည်လားဆိုသည့်အကြည့်မျိုး ဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့ .. မနေ့က သုန် ကို တွေ့ခဲ့ဖူး၍လား မသိ .. အတန်မျှတော့ ရင်းနှီးစပြုသည့်အကြည့်မျိုးလည်း ဖြစ်နေသည်။

“ဘုရားပန်းပူဇော်ဖို့ ပန်းသန့်ဆန့်တွေ ရအောင် .. အန်ကယ်ဒိုင်း မွန်းနဲ့ ပန်းတက်ဆွတ်ခိုင်းတာပါ အစ်ကိုကြီး .. သေချာလျှော် .. မီးပူ တိုက်ထားတဲ့ လွယ်အိတ်သန့်သန့်ထဲ ခူးထည့်ထားတာပါ.. ဘုရားပန်း ပူဇော်ဖို့ ယူပါလား အစ်ကိုကြီး .. သုန် က .. ခင်ဝသုန်ငြိမ် ပါ ..”

ဟု နောက်မှရောက်သည့် အိမ်နီးချင်းပေမို့ စတင်၍ မိတ်ဖွဲ့စကား ကို သုန် ပြောလိုက်ရပါပြီတည်း။ မပြော၍လည်း မဖြစ်။ အန်ကယ်ဂျက် ဒိုင်းမွန် က လက်ဦးအောင် မိတ်ဖွဲ့ထားပြီးနှင့်နေပြီ။ သုန် .. အလိုက်သင့် လိုက်မပြောလျှင် ရိုင်းချေတော့မည် ..။ ထိုအစ်ကိုကြီး၏အကြည့်က လည်း ခပ်ကင်းကင်းနေချင်သည့်ဟန်ပန်မျိုး ဖြစ်မနေဟု သုန် ထင်လာ သည်။ တချို့က အိမ်နီးချင်းပေမယ့် အရင်လူက နောက်လာသည့်လူကို ခပ်ကင်းကင်းနေကြတာလည်း ရှိကြသည်လေ ..။

“နောက်နေ့မှယူမယ်လေ .. အခု .. သယ်စရာ ဘာမှပါမလာဘူး..”
သူ့နှုတ်မှ အလိုက်တသင့် ဖြေလိုက်သည့်အဖြေ ..။ သူ့ကိုယ်တိုင် လည်း သူ့ကိုယ်..ဟု အံ့ဩသွားသည်ပါပဲ။ တစ်ဖက်ခြံမှ မိန်းကလေး တစ်ယောက်နှင့် မနေ့ကဆုံဖူးရုံလေးပဲ ရှိခဲ့သည်။ ဤမနက်မှာ ဤ နေရာလေးကို လာချင်သည့်ဇောက ရင်မှာဖြစ်တည်၏။ တကယ်လည်း ရောက်လာမိပြန်သည်။ ခါတိုင်းနေ့များလို အိမ်ရှေ့မှာရှိသည့် မြက်ခင်း ပြင် စိမ်းပြန့်ပြန့်မှာ ကိုယ်လက်လှေ့ကျင့်ခန်းတွေ ဘာတွေ မလုပ်မိခဲ့..။ ခုရောက်လာတော့လည်း ဥယျာဉ်မှူး၏ လှမ်းလင့်အပြောဖြင့်ပင် တစ် ဖက်နှင့်တစ်ဖက် စကားပြောဖြစ်လာရပြီ။ ဘာတဲ့ ..။ ဥယျာဉ်မှူး၏ အမည်က ဆန်းသလိုလို ဖြစ်၏။ အန်ကယ်ဒိုင်းမွန်း ..။ စိန် .. ဆိုသည့် ရတနာအမည်ကိုပင် ယူထားသည့်အမည် ..။ ရယ်လိုက်လျှင် သွားတွေ ကတော့ ဖွေးလက်တောက်ပ ညီညာနေသည်ပါပဲ။ သဘောကောင်း သည်ဟု သူ မှတ်ချက်ပေးမိပြန်သည်။ သူ့ကို လှမ်း၍မိတ်ဖွဲ့တာကြောင့် သဘောကောင်းသည်ဟု သူ ခပ်မြန်မြန်မှတ်ချက်ပေးမိခြင်းပေလား ..။

သူ့ဘာသာဆန်းစစ်ရင်း ဖျတ်ခနဲ စိတ်ထဲသိလာရသည်က .. ထို အန်ကယ်ဒိုင်းမွန်းကြောင့် ကောင်မလေးနှင့် စကားပြောမိရသည့် အခွင့် အရေးတစ်ခု ရလိုက်၍ပဲ .. ဟု သိလာရပြန်သည် ..။ ရင်ထဲ မလုံမလဲ ဖြစ်ချင်၏။ အနီးအပါးမှာ လေးလေးတူး သာရှိလျှင် တပေးပေးဖြင့် သယ်ချေဦးမည်။ ဆေးလိပ်တဖွာဖွာဖြင့် မျက်ခုံးပင့်ကာ ကြည့်ချေဦး မည်။

“ငါ့လူက .. ဒီမနက် .. ဒီရောက်နေသကိုး .. ဒီရိယမြားဦးက.. ဒီဘက်လှည့်နေသကိုးဗျာ့ !”

ဟု ရယ်တဟဟနှင့်ပြောချေဦးမည်။ ကောင်မလေးကို သူ ကြည့်မိ ပြန်၏။ နာမည်လေးက ဆန်းသည်။ ပြီးတော့ .. တည်ငြိမ်သည်။ ဘာ တဲ့ ..။ ခင်ဝသုန်ငြိမ် တဲ့လားလေ ..။

“ဒီနေ့ပဲ ယူပါ အစ်ကိုကြီး .. အန်ကယ်ဂျက် .. အိမ်ပြန်ပြီး ကျွတ် ကျွတ်အိတ်သန့်သန့်လေး ယူလာခဲ့နော် .. ဒီကအစ်ကိုကြီးကို ဘုရားလှူ ဖို့ ပန်းပေးရအောင် .. အို .. ဒီလိုလုပ်ပါလား .. တစ်ခါတည်း ဒီပန်းတွေ ယူသွားပြီး တစ်ဝက်ကို .. ဒီလွယ်အိတ်ထဲ ချန်ထားခဲ့ .. ပြန်ယူလာခဲ့.. လွယ်အိတ်လေးနဲ့ ပေးလိုက်မယ်လေ .. ခဏနော် အစ်ကိုကြီး ..”

ဟု သူ့ကိုကြည့်ကာ ကောင်မလေး ပြောလာတော့ ခေါင်းပဲညိတ်ပြ ရပါ၏။ ပန်းလေးတွေကိုစောင့်ယူရင်း ကောင်မလေးနှင့်သူ စကားပြော ဖြစ်နေမည်လား ..။

“သုန် ရေ .. ဘိုးဘိုးဆီက ဖုန်းလာတယ် ..”
အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက် ထွက်ခေါ်တာမို့ ကောင်မလေး သူ့ကို ကြည့်ကာ ...

“ခဏနော် အစ်ကိုကြီး .. သုန် .. ဘိုးဘိုးကို ဖုန်းပြောရမှာမို့ပါ.. အန်ကယ်ဒိုင်းမွန်း .. ဒီက ခဏစောင့်နေနော် .. အစ်ကိုကြီးနဲ့ စကား ပြောရင်းပေါ့ .. ပန်းတွေ .. ဒေါ်ကြီးလှိုင် နဲ့ သုန် အပို့ခိုင်းလိုက်ပါမယ်..”

အန်ကယ်ဂျက်က .. အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်တည်း ဒီမှာ ကျန်မနေအောင် .. စကားပြောဖော် လုပ်နေခဲ့ဦးနော် ..”

ဟုပြောကာ ပန်းလွယ်အိတ်ကို တယုတယ ရင်မှာပိုက်၍ ကောင်မလေး အိမ်ကြီးဘက်သို့ထွက်သွားတော့ သူ ရင်ထဲဟာတာတာဖြစ်ကျန်ခဲ့ရသည်ပါပဲ။ ကောင်မလေးနှင့် စကားပြောနေရစ်ခဲ့ရမည်မှ မဟုတ်ချေတော့ပဲကိုးလေ ..။ အန်ကယ်ဂျက်ဒိုင်းမွန်း ဆိုသူကတော့ သူ့ကို ပြုံး၍ ကြည့်ကာ ...

“မိမ္မလေးက .. ဒဘောကောင်းဒယ် .. တူမှာ အမေရော အဖေရော မရှိဒေါ့ဘူး .. တူဂ .. ဘန်ကောက်မှာနေခဲ့ဒါ .. တူအဖေ တေရုံးတူးဒေါ့ .. တူအဘိုးဂ ခေါ်လာဒါ .. ဒီအိန်ကို တူအဖေဂ တူအတွက် အစကဒဲဂဝယ်ေးထားခဲ့ဒါဒဲ့ .. တိတ်ချမ်းတားဒါဒဲ့ .. ပိုက်ရုံရှိဒဲ့ တာထေးဂျီးလို့ပြောဒါပဲ .. အဲဒလိုတိထားရတယ်လေ .. မနေဂမှ.. ဒီအိန်ဂျီးကို ရောက်လာဒါ .. တူ ရောက်မလာခင်ကဒဲဂ အိန်ဂျီးဂို တူအဘိုးက ပြင်ပေး .. ရှေးဒွေဘာဒွေတုတ်ပေးနဲ့ ရှိနေခဲ့ဒါဘဲ .. တူအဖေက ဘန်ကောက်မှာ တေဒါဒဲ့ ..”

ဟု ဘာမှကိုမမေးရသေးခင် မိတ်ဖွဲ့ခြင်းဇာတ်လမ်းကို အရှည်ဆက်၍ခင်းသည်က အန်ကယ်ဂျက်ဒိုင်းမွန်း ပါတည့် ..။ သူ .. ရင်ထဲမကောင်း ..။

ဒါကြောင့် .. မနေက သူ တွေ့ရချိန်မှာ ကောင်မလေး ငိုနေရှာခြင်းပေကိုး။ အဖေကိုလွမ်းတခြင်းများဖြင့် ငိုကြွေးနေခြင်း..။

ပြီးတော့ .. ထိုနေ့က .. သူ့ကိုလွမ်းကြည့်သည့်မျက်ဝန်းနက်နက် ငလေးတွေဆီမှ မျက်ရည်ဥလေးများ စိုလဲ့ခိုဥနေကြတာကို သူ မမေ့နိုင်သေး ..။ သနားစရာမျက်နှာလေးကို မနေ့ကတည်းက .. သူ မေ့မရနိုင်ဘဲဖြစ်နေတာ ဝန်မခံဘဲမနေနိုင် ..။ အဘယ်မျှပူသည့်အပူသည် နှိပ်စက်ချေသည်မသိ .. ဟု ကောင်မလေးအတွက် တွေးတွေးနေရင်း ရှိခဲ့ရာမှ..။

ခုတော့ သူ သိလိုက်ရပါပြီ ..။ ကောင်မလေးခမျာ.. မကြာမလင့်မီက .. ဖခင် ဆုံးပါးခဲ့ရရှာသည်ကိုး ..။ သူ့မှာ ခုထိ မိန့်ဖုရီရှိနေသည်။ ဖေဖေနှင့် မေမေတို့ အတူမနေကြတော့ပေမယ့် ..။ သူ့မှာ မိဘနှစ်ပါးတော့ရှိနေဆဲ ..။

ဖေဖေနှင့် နေ့တိုင်း ကုန်တိုက်မှာ တူတူနေရင်း အလုပ်တွေ တူတူလုပ်နေရရင်းမှပင်လျှင် တစ်အိမ်တည်း မနေရချေသည်ကော .. ဟု ရင်ထဲမှာ မချီ ..။

ခု .. ကောင်မလေးမှာက .. တကယ့်ကို အထီးကျန်ကျန်ခဲ့ရခြင်း..။ မိဘပင်မရှိတော့သည့် မိန်းကလေး ..။ ရင်ထဲမှာ သနားစိတ်သည် အံ့ကျင်းဖွဲ့၍ ဖြစ်တည်၏။ စောစောက ကောင်မလေးကို ထွက်ခေါ်သည့် ဒေါ်ကြီးလှိုင် ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်လာတာကို သူ မြင်နေရပြီ။

ဪ .. ကောင်မလေး၏ လက်နုနုလေးတွေဖြင့် ထိခဲ့ရာ ပန်းလွယ်အိတ်လေးကို သူ မကြာမတင်မှာ လက်ခံရချေဦးတော့မည် တကား ..။

ရင်သည် .. နူးညံ့စွာ လှုပ်ရှားနေချေ၏။

အခန်း (၉)

“ရှင်အဖေက ပြတ်သားသလိုလိုနဲ့ .. ခုလို .. အရှုပ်အရှင်းမကင်းအောင် အဲဒီကောင်မလေးကို ဒီအိမ်ထဲထိ သွင်းလာတာကိုတော့ ယွန်းလဲ့ သိပ်မကြိုက်လှဘူး ကိုထူး .. အမွေပြတ်တယ် .. အမွေပြတ်တယ်နဲ့ အပြတ်ဖြတ်ထားတဲ့ သားသတင်းကို လုံးဝ ကင်းအောင်ရှင်းအောင် မစုံစမ်းဘဲနေခဲ့တုန်းက နေခဲ့ပြီးတော့မှ .. ခုလို .. နှစ်တွေကြာအောင် ရှင်ကျားရုန်းပြီး ငါ့ပစ္စည်း ငါ့ဥစ္စာတွေအဖြစ်ပဲ တစ်နေ့မှာ ငါ အမွေပိုင်ဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ ယုံကြည်စိတ်ချမှုကြီးနဲ့ ဖွေရှာတိုးပွားစေတဲ့အရာတွေ .. အဲဒီကောင်မလေးက အသာလေး ထက်ခြမ်းခွဲ ပိုင်သွားတော့မယ်ရှင် .. သူ့အဖေရဲ့အမွေ .. သူ့ ဆက်ခံခွင့်ရတော့မယ်ဆိုတာက အခု ဖြစ်တည်နေတဲ့ကိစ္စပဲ ရှင်းနေပြီလေ။ သူ့မြေးကို အိမ်ပေါ်ခေါ်တင် .. နေ့လယ်စာထမင်းတွေ ဘာတွေကျွေးမွေးတာတွေ လုပ်ပြတာကိုက .. သူ့သားအပေါ် သူ့ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပြီ .. ဒီမြေးကိုလည်း အသိအမှတ်ပြုလိုက်ပြီဆိုတဲ့သဘော သက်ရောက်နေပြီရှင် ..”

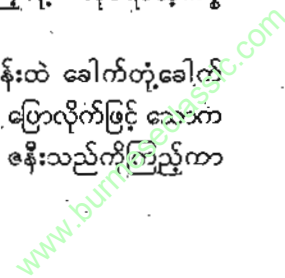
ခံပြင်းရိပ်သည် လောဘာဇောတွေ ရိုက်နေရင်း မျက်နှာထက်မှာ မသက်မသာကြီး စွန်းထင်းနေသည်က ဒေါ်ယွန်းလဲ့လဲ့ပါ ..။ ခင်ပွန်းသည်ကိုလည်း မျက်နှာတစ်ခဲဖြင့် မကျေမချမ်း ကြည့်နေသည်။

အခန်းတံခါးကိုပိတ်၍ လင်မယားနှစ်ယောက် ရှိနေချိန်မှာ သွန်၍ ပြောနေသည်က ဒေါ်ယွန်းလဲ့လဲ့ ပါ။ ဦးညွန့်ထူး ကလည်း စိတ်ရှုပ်နေပုံကြီးဖြင့် ငြိမ်၍ ခုတင်ထက်မှာ ထိုင်နေသည်။ အဖေဖြစ်သူက ပြောသည်လေ ..။ နေ့လယ်စာကို အိမ်မှာ စားကြမည်။ စက်ရုံကို ဤတစ်နေ့မှာ လူယုံ ဘာကြီး ဦးအောင်သူ နှင့်ပဲ နေ့လယ်အထိ အားလုံး စိတ်ချလက်ချ ရှိထားလိုက်တော့ .. ဟု ဤနေ့မနက်စာ လက်ဖက်ရည်ပွဲမှာ ပြောထားသည်။။ ဘာတတ်နိုင်မည်တဲ့လဲလေ။ အဖေက ပြောသည်မို့ ဤနေ့ စက်ရုံသို့ ဦးညွန့်ထူး လည်း မသွားဖြစ်တော့။ အိမ်မှာပဲ ဆက်နေနေလိုက်ရသည်ပါပဲ။

ခက်သည်က ဇနီး ယွန်းလဲ့လဲ့ နှင့် သမီး မေမြတ်နိုးပဲ ဖြစ်လေသည်။ ခင်ဝသူန်ငြိမ် နှင့် ထမင်းတစ်စားပွဲတည်း မစားနိုင်ပါဟု တစ်ခန်းထနေကြတာ ခက်သည်တည့် ..။

“အစကတည်းက ယွန်း ပြောတယ် .. ဒီစက်ရုံကြီးနဲ့ ဒီအိမ်ကြီးကို နာမည်ပြောင်းယူထားလိုက်ပါဆိုတာ .. ဖေဖေကို ဖွင့်ကိုမပြောဘဲ ငြိမ်နေခဲ့တာလေ .. အဲဒါ အခု ရှင် ခြေလှမ်းတွေ အများကြီး နောက်ကျကျန်ခဲ့ရပြီဆိုတာ သိသိသာသာ ဖြစ်စေတဲ့အချက်ပဲရှင် .. အစကတည်းက ဒီအိမ်နဲ့ စက်ရုံကြီး ရှင်နာမည် ဖြစ်ထားကြည့်ပါလား .. အဲဒီကောင်မလေး ထမင်းလာစားလည်း ယွန်းလဲ့တို့ အရေးတောင်မစိုက်ဘူး .. မေဖေခေါ်ကျွေးလို့ ထမင်းတစ်နပ်လာစားတဲ့ညည်းညပ်လို့ မှတ်ယူထားလိုက်ရုံပဲ .. ခုဥစ္စာက ဖေဖေအိမ်ကို သူ့မြေးက လာတာ .. သူ့မြေးကို သူ့အဘိုးက အဝင်ခံတာ .. ခု .. ရှုပ်ကုန်ပြီ .. အဲဒါ ရှင် ညှို့လို့ .. လုပ်ရမယ့်ကိစ္စ နှောင့်နှေးနေလို့ ..”

စိတ်တွေရှုပ်နောက်နေရသည့်အထဲ အခန်းထဲ ခေါက်တဲ့ခေါက်တင် လျှောက်၍ပြောလိုက်.. ဘေးမှာလာရပ်ရင်း ပြောလိုက်ဖြင့် သောကဗျာပါရတွေ ဖိထောင်းတာကို ခံနေရပါသည့် ဇနီးသည်ကိုကြည့်ကာ

ဦးညွန့်ထူး ပို၍စိတ်ရှုပ်လာရပါ၏။

“ယွန်းလဲ့ မှာဖြင့် .. ဖေဖေရှေ့မှာ ဟိုနေ့က ရှင် စိတ်လက်ဆိုးပြီး အိမ်ပေါ်ထပ်ကို တက်သွားသမျှ .. မေမြတ်နိုး ကလည်း ဟို ဝသုန်ငြိမ် ဆိုတဲ့ သူငယ်မကို မကြည်မဖြူရှိတာကို ပေါ်တင်လုပ်ပြပြီး အဖေလုပ် သူနောက် တက်သွားသမျှ .. ဖေဖေ စိတ်မကွက်အောင်ဆိုပြီး .. ယွန်းလဲ့ မှာဖြင့် .. လေပြည်လေး .. ထိုးရ .. ဘာရနဲ့ ဟန်ဆယ်ခဲ့ရတာ .. တကယ် က .. စိတ်ညစ်နေတာမှ သေမတတ်ပဲ သိရဲ့လား .. ခက်တယ် .. ခက် တယ် .. ဟင်း .. ခုမှ .. လက်ထဲ ဘာမှ ဆုပ်ဆုပ်ခဲခဲ ပိုင်ထားတာရယ်လို့ လည်းမရှိဘဲ ဖြစ်နေတာကို ခေါင်းငုံ့ခံရ .. ငြိမ်နေရမယ့်ဘဝကို လုံးလုံး ရောက်တာပါလား ..”

ဟီးချ၍ ညည်းနေသည့် ယွန်းလဲ့လဲ့ ကို ကြည့်ကာ စိတ်တွေပိုညစ် လာရသည်က ဦးညွန့်ထူးပါ ..။

“ဒီအိမ်ကြီးကို ယွန်း ရဲ့အိမ် .. စက်ရုံကြီးကို ယွန်း ရဲ့စက်ရုံကြီး ဆိုတာမျိုး စိတ်တုံးတုံးချထားမိသမျှ .. ခုတော့ .. ခက်ပြီ .. စိတ်များရယ် နော် ညစ်လိုက်ပါပေရဲ့ .. ရှင်ကလည်း အစကတည်းက ဘာတစ်ခုမှ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားတယ်ရယ်လို့ မရှိဘူး .. အနည်းဆုံး စက်ရုံကြီး လောက်တော့ ရှင့်နာမည်နဲ့ ဖြစ်အောင် လုပ်ထားရမှာ ..”

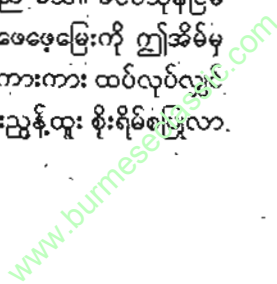
ခေါင်းကို စုံကုတ်ကာ ယွန်းလဲ့လဲ့ နာရီကိုကြည့်သည်။

“ဝင်္ဂကြီးပုံများနယ်နော် .. စိတ်ညစ်နေတာတောင် အကန့် အသတ်နဲ့ ရှိရပြန်တဲ့ဘဝ .. အခု .. ရေချိုးရတော့မလေ .. ဟိုကောင်မ လေး ရောက်လာချိန်မှာ ယွန်းလဲ့ က မသာမယာနဲ့နေပြလို့မှ ဖြစ်မှာမှ မဟုတ်တာ..။ ဖေဖေ ဘယ်ကြိုက်မလဲ .. ရှင်နဲ့ မြတ်နိုးတို့ကတော့ မျက်စိ မျက်နှာကြီးတွေ ပေါ်တင်ပျက်ခွင့် ရှိကြပေမယ့် .. ယွန်းလဲ့ က ချွေးစ ဆိုတော့ .. သူစိမ်းလေ .. ဘယ်မျက်နှာပျက်လို့ ဖြစ်မလဲ .. ထုံးစံအတိုင်း သဘောကောင်း ယွန်းလဲ့ ဖြစ်အောင် ဟန်ဆယ်ရဦးမှာပါပဲ ..”

ဟု ပြောကာဆိုကာ ရေချိုးခန်းဝင်သည်။ သိပ်မကြာလိုက် ..။ ပြန်ထွက်လာကာ ဝတ်ကောင်းစားလှ ဝတ်သည်။ လက်ဝတ်ရတာမှာ ဆင်သည်။ ဦးညွန့်ထူး ကတော့ ရေမချိုးသေး .. ဝူငူကြီး ဖြစ်နေသည်။ ဇနီးသည်ကိုကြည့်လိုက်တော့ ရွှေကြိုးတုတ်ခဲခဲကြီးက ခပ်ရှည်ရှည်...။ ပတ္တမြားဆွဲသီးကြီးက အရည်တလဲ့လဲ့ ...။ ရွှေလက်ကောက်တွေ ဆယ် ကွင်းလောက်ဆင့်စီ၍ ဝတ်ထားတာ ..။ ပတ္တမြားနားကပ်ကြီးက ထယ် နေသည်ပါပဲ။ အရည်ကောင်း ပတ္တမြားပွင့်ကြီးသည် သလဲသီးရည် ပြည့် နေသည်ပါပဲ။ လက်မှာလည်း ပတ္တမြားလက်စွပ်တစ်ဖက် ..။ စိန်လက် စွပ်တစ်ဖက် ဝတ်ထားသည်။ လက်ဝတ်ရတာကို တစ်နေ့တစ်မျိုး ဝတ်တတ်သည်က ဒေါ်ယွန်းလဲ့လဲ့ ပါ ..။

ဦးညွန့်ထူး ကတော့ မှန်ထက်မှာ ထင်နေသည့် ဇနီး၏မျက်နှာကို ငေးကြည့်မိသည်။ အသားဖြူဖြူ၊ မျက်ခုံးထူထူနှင့်ရှိပေမယ့် မျက်လုံး ကတော့ မျက်ရစ်မရှိဘဲ မှေးယောင်ယောင် ရှိ၏။ ဒါပေမယ့် မျက် တောင်တွေက ရှည်ကော့ကော့ ရှိ၏။ မျက်လုံး မှေးယောင်ယောင်မှာ မျက်တောင်ရှည်ကော့ကော့ရှိနေတာကိုက တစ်မျိုးသော ထူးခြား ဆွဲ ဆောင်မှု ဖြစ်နေသည်ဟု ဦးညွန့်ထူးကတော့ ဇနီးကို လှသည်ဟုပဲ မှတ် ယူသည်ပါပဲ။ သမီး မေမြတ်နိုးဆိုတာကလည်း အမေတူသမီး ..။ ရုပ် ချင်းကလည်း တူသည်။ အရွယ်တင်သည့်အမေက သမီးနှင့် ညီအစ်မ နယ် ဖြစ်နေသည်တည့် ..။

ပြီးတော့ .. လောဘဇောကြီးတာလည်း တူနေကြသည့်သားအမိ...။ ခု .. နေ့လယ်စာထမင်းပွဲမှာ ဘာတွေဖြစ်ဦးမည် မသိ။ ခင်ဝသုန်ငြိမ် တို့ ဖေဖေက ခေါ်ခြင်း ..။ ဖေဖေ ခေါ်သည့် ဖေဖေမြေးကို ဤအိမ်မှ တစ်ယောက်ယောက်က ပေါ်တင်ကြီး စော်စော်ကားကား ထပ်လုပ်လျှင် ဖေဖေ သည်းခံနိုင်တော့မှာ မဟုတ်။ ဒါကို .. ဦးညွန့်ထူး စိုးရိမ်စဉ်းလာ သည်။

“ဟုတ်တယ် .. ဟိုနေ့က .. ငါ .. အဲဒီကောင်မလေး ရောက်လာတာကို မကြိုက်ဘူးဆိုတာ ဖေဖေ သိအောင် ဟန်မဆောင်စကား လုပ်ပြခဲ့တာပဲ .. ဒါပေမယ့် .. ဖေဖေ အရေးစိုက်လို့လား .. ဒီနေ့မှာ အဲဒီကောင်မလေးကို ထပ်ခေါ်ထားပြန်ပြီ .. ငါတို့ဘက်က .. ထပ်ရိုင်းရင် .. ဖေဖေ .. ငါတို့အပေါ် ဆိုးဆိုးဝါးဝါး တစ်ခုခု ဆုံးဖြတ်လိုက်ရင် ခက်ကုန်မယ် ..”

ဟု တွေးရင်း စိတ်အိုက်လာသည်။ မညာစတမ်း ဝန်ခံရလျှင် ..။ ညီဖြစ်သူ ညွှန်ပူးကို ဖေဖေ အမွေဖြစ်လိုက်တုန်းက ရင်ထဲပျော်နေခဲ့သည့် ညွှန်ထူး ပဲ ဖြစ်ခဲ့သည်တည်း။ အားလုံး တစ်ယောက်တည်း ပိုင်ရတော့မည်ကိုလေ ..။ ခုကျတော့ .. စိတ်ချလက်ချ လက်ထဲက စည်းစိမ်ဆိုတာက ဟိုဘက်သည်ဘက် ထက်ခြမ်းခွဲကိန်း မြင်လာရသည်မို့ ရင်ထဲမသက်သာ ..။ ပစ္စုတစ္ဆေခြောက်လျှင် အဘယ်မျှထိ ယောက်ယက်ခတ်သည်ဆိုတာ ကိုယ်တွေ့ကြုံလေ သိရလေ ဖြစ်နေချိန်မှာ ..။ ဇနီးဖြစ်သည့် ယွန်းလဲ့လဲ့ ကလည်း တံဂျီဂျီတိုက်နေတာ ဆိုးသည်။

“ကဲ .. ကဲ .. မှိုင်တွေချနေလို့ ခုမှထူးဘူး .. ရေချိုးချေတော့ကိုထူး .. ယွန်းလဲ့ အောက်ထပ်ဆင်းလိုက်ဦးမယ် ..”

ဟုပြောကာ စောစောက စိတ်တွေ မိုင်ကုန်ညစ်နေသည့်ဟန်တွေ ဘာတစ်ခုမှ မျက်နှာထက်မှာ ချန်မနေ ကျန်မနေအောင် မှန်ထဲကြည့်၍ သေချာ မျက်နှာကို ဟန်ဆယ်၍ ပုံစံပြောင်းကာ ကြော့ကြော့မော့မော့ အခန်းထဲကထွက်သွားသည်က ဒေါ်ယွန်းလဲ့လဲ့ ပါ ..။ အောက်ထပ်မီးဖိုဆောင်ရှိရာသို့ ရောက်တော့လည်း ပြဿနာတက်နေတာနှင့် ကြုံရပြန်သည်။

“လုံးဝဆို လုံးဝ .. အဲဒီကောင်မနဲ့ မြတ်နိုး ထမင်းတူတူမစားနိုင်ဘူးနော် .. ဒေါ်ကြီးမြိုင် ကို ခုကတည်းက သေချာပြောထားတယ် .. ခုမှ ပေါက်လာတဲ့ ရွှေကြာပင်က .. နိုင်ငံခြားကလာရတာတွေ .. ချမ်းသာ

တာတွေနဲ့ .. ရှိနေတာ ရှိနေတာပဲ .. သူ့အမေက .. ဆင်းရဲတဲ့မိန်းမ .. အို .. ဘိုးဘိုး အမွေပြတ်ထားတဲ့လူရဲ့သမီး .. မြတ်နိုး လို့ မွေးကတည်းက ဆွေကြီးမျိုးကြီးမွေးလာတာ မဟုတ်ဘူး .. သူနဲ့ မြတ်နိုး နဲ့ မတူမတန်ဘဲ .. အဲသလို မှတ်ယူတယ် ..”

ဟု ခုကတည်းက ဝစ်နင်ပေးသည့် မေမြတ်နိုး ၏ အသံစူးစူးကို ရင်ဆိုင်ရပြန်သည်။

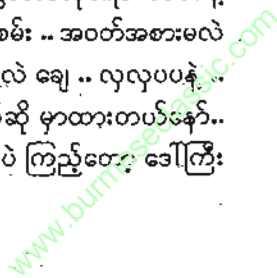
“ဘာမစားဘူးလဲ မြတ်နိုး .. ဒါ .. မြတ်နိုး ရဲ့ဘိုး ခေါ်ထားတဲ့ ခင်ဝသုန်ငြိမ် ထမင်းစားဖို့ ရောက်လာမယ့်ကိစ္စဆိုတာ မမေ့နဲ့ .. လာခဲ့စမ်း .. လာခဲ့စမ်း ..”

ဟု သမီးလက်ကိုဆွဲ၍ ဧည့်ခန်းသို့ ခေါ်လာရင်းမှ ..

“အေး .. အဲဒီကောင်မလေး ရောက်လာတဲ့အခါ .. သူနဲ့ မတူမတန် သဘောထားတယ်ဆိုတာ .. သူ့သိအောင် .. ခုလိုပဲ လုပ်ပြလိုက် .. ကြားရဲ့လား .. အဲဒီအခါမှ .. မေမေက သမီးကို ဟန်လုပ်ပြီးဆူပြမယ် .. ငေါက်ပြမယ် .. အဲဒီအခါကျရင် .. ထမင်းမစားဘဲ ဆောင့်အောင့်ပြီး ထွက်သွားလိုက် .. ဒါမှ .. အဲဒီ ခင်ဝသုန်ငြိမ် ဆိုတာ ဒီအိမ်ကို အဝင်အထွက် တူးသွားမှာကွယ့် .. မြတ်နိုး က မြေး ဆိုတော့ .. မြေးကို အပြစ်တင်ရမှာ ဘူးဘိုးဘက်က ခက်နေလိမ့်မယ် သိလား .. မေမေ ပြောတယ်ဆိုရင်သာ အပြစ်မြင်မှာ မြတ်နိုးလေး ရဲ့ ..”

ဟု ကျိတ်၍ မှာသည်။ နောက်တော့ မီးဖိုဆောင်ဘက် ပြန်ဆွဲ၍ မြတ်နိုး ကို ခေါ်လာတာ ..

“ထိုင်နေ .. ပါးစပ်ပိတ်ထား .. စွာတိစွာတာလုပ်ရင် မေမေနဲ့ အတွေ့ပဲ .. ဟဲ့ .. ခုမှသတိထားမိတယ် .. ကြည့်စမ်း .. အဝတ်အစားမလဲ သေးဘဲကိုး .. သွား ရေချိုးချေ .. အဝတ်အစားလဲ ချေ .. လှလှပပနဲ့ .. မြူးပြူးရွှင်ရွှင် နေစမ်း မြတ်နိုး .. မှာထားတယ်ဆို မှာထားတယ်နော် .. မေမေ့ကို မျက်နှာပျက်အောင် မလုပ်နဲ့ .. အဲဒါပဲ ကြည့်တော့ ဒေါ်ကြီး

မြိုင် ရယ် - မြတ်နိုး က မြေးဆိုပြီး တစ်ယောက်တည်း ဗိုလ်ကျနေခဲ့တာ မဟုတ်လား .. နောက်မြေးတစ်ယောက် ထပ်တိုးလာတာကို .. မခံနိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ် .. တစ်ယောက်တည်းပဲ ဘိုးအေ အချစ်ကို ယူချင်နေတာလေ .. ခက်တော့တာပါပဲ ဒေါ်ကြီးမြိုင် ရယ် .."

ဟု စိတ်ထိခိုက်သည့်နယ် ပြောကာ ခြံထဲဆင်းသွားလိုက်သည်က ဒေါ်ယွန်းလဲ့လဲ့ ပါ ..။ ချက်ပြုတ်နေသည့်နေရာမှာ ရှိကို မရှိချင်တာ။ ဘာတွေချက်ပြုတ်ကျွေးမည်ဆိုတာ မြိုင်ကို မမြင်ချင်။ စေတနာလည်း တုံးနေသည်။ ဖြစ်နိုင်မည်ဆိုလျှင် ရောက်လာမည့် ခင်ဝသုန်ငြိမ် ကို ရင်ဘတ်လေး ဆောင့်တွန်း နှင်ထုတ်လိုက်ချင်သည်ပါပဲ။

"မနက်က .. မြေးကို ဖုန်းဆက်ပြီးတော့ နေ့လယ်စာ လာစားရမယ်လို့ မှာတယ် .. ငါတို့ကို စောင့်ခိုင်းတယ် .. အခုလည်း မြေးကို သွားခေါ်နေပြီ .. ဟော .. ရောက်လာပြီ .. ငါ့နယ် နော် .. ဟန်ဆယ်တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ရချေဦးတော့မယ် .. မုန်းတဲ့အမုန်းကို မြှုပ် .. မရှိတဲ့အချစ်ကို ဟန်လုပ်ဆယ်ရတဲ့အလုပ်လောက် ပင်ပန်းတာ မရှိပါလား နော်.."

ဟု တွေးကာ မျက်နှာကို ပြုံးချိုနေစေရ ..။ ကားဝင်လာချေသမျှ ကိုလည်း ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ပြေးကြိုလိုက်ရနှင့် ရှိသွားသည်က ဒေါ်ယွန်းလဲ့လဲ့ ပါ ..။

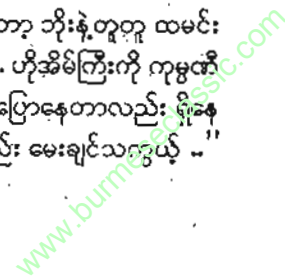
ဒရိုင်ဘာကျော်နိုင်မှ ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။ ပထမ ဆင်းသည်က ဦးစောရှင် ..။ တစ်ဖက်ကားတံခါးကိုဖွင့်၍ ဆင်းလာသည်က ခင်ဝသုန်ငြိမ် ..။ ချည်သားပန်းနရောင်လေးတွင် ပိုးချည်ပန်းပွင့်ထိုး ဂါဝန်ရှည်လေးကို နောက်ဘက်ခါးသိမ်းကြိုးလေးဖြင့် ဖဲကြိုးစည်းထားသည့်ဝတ်စုံလေးဖြင့် ရှိနေကာ ..။ ပလက်တီနမ်ကြိုးမှာ စိန်ဆွဲသီးလေး ဆွဲထားသည်။ ကျောက်စီလက်ပတ်ကြိုးလေးသည် တကယ့်ရွှေအစစ်နှင့် အဖိုးတန်ရတနာကျောက်တို့ဖြင့် စီခြယ်ထားခြင်းဟု မြင်တာနှင့် သိသာနေသည်ပါပဲ။ စိန်စီလက်ကောက်တစ်ရံကို ဝတ်ထားကာ ..။

စိန်လက်စွပ်လေးတွေက ပုံစံတူ ခြယ်လက်စွပ်လေးတွေအဖြစ် လက်နှစ်ဖက်မှာ လက်သူကြွယ်သွယ်သွယ်ထက်၌ ရှိနေသည်။ ရွှေရောင်လက်ဖွေ အိတ်လေးကို နေသားတကျကိုင်ထားကာ ကျောက်စီ ခွာချွန်ဖိနပ်လေးကို စီးထားသည်မို့ ..။ လမ်းလျှောက်တာလေးကိုက စတိုင်ပါနေသည်။ ဆံပင်နက်နက်လေးတွေက ပျောင်းနွဲ့နွဲ့လေး နဖူးထက်မှာလည်း တင်၏။ လည်ကုပ်ထက်မှာလည်း ရှိ၏။ ဂျပန်ဆံတောက်လေးနှင့် အလွန်လှနေသည့်ကောင်မလေးတစ်ယောက်သည် ဤ အင်ကြင်းမြိုင်၏ အရှင်သခင်မအသစ်အဖြစ် ဖြည့်ဆည်းဝင်ရောက်လာခြင်းပေလား..။ ဒေါ်ယွန်းလဲ့လဲ့ ရင်ထဲမှာ ပို၍ နေမညီထိုင်မသာ ဖြစ်လာရပါ၏။

"လာ .. သမီး လာ .. လှလိုက်တာကွယ် .. ကြွေရှပ်လေးကျပုနေတာပါပဲ .. အန်တီယွန်း ရဲ့သမီးလေးသာ ဖြစ်လိုက်ပါတော့ .. အို .. ခုလည်း သမီးလေးပါပဲနော် .. ဟုတ်တယ် နော် ဖေဖေ .."

ဟု သွားတက်လေးပေါ်အောင် ပြုံးရ ရယ်ပြရ ..။ ခင်ဝသုန်ငြိမ်၏လက်လေးကိုဆွဲ၍ အိမ်ထဲခေါ်လာရဖြင့် ဒေါ်ယွန်းလဲ့လဲ့ ကတော့ ပီပီရိုရိုပင် သရုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့သည်တည်း။ ထိုစဉ်ခိုက် အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာသည်က ဦးညွှန်းထူး ..။ နောက်ပါးဆီမှ ကပ်၍ ဆင်းလာသည်က မေမြတ်နိုး ..။ နှစ်ယောက်စလုံး၏အကြည့်က ခင်ဝသုန်ငြိမ် ထံမှာ တန့်နေသည်။ အထူးသဖြင့် မေမြတ်နိုး ၏အကြည့်တွေထဲမှာ မနာလိုခြင်းတွေက ပို၍ နက်ရှိုင်းတိုးဝင်နေသည့်အဖြစ်။ မေမြတ်နိုး ဆိုတာ .. ခင်ဝသုန်ငြိမ် ရှေ့မှာ အားလုံးသောအလှတရားတွေ ငုပ်လျှိုးပျောက်ဆုံးပေးလိုက်ရသည့်နယ် ရှိသွားရသည်ကိုးလေ ..။

"လာ မြေး .. လာ .. ဒီမှာ ထိုင် .. ဒီနေ့တော့ ဘိုးနဲ့တူတူ ထမင်းစားစေချင်တာမို့ .. ခေါ်ရတာကွယ် .. ပြီးတော့ .. ဟိုအိမ်ကြီးကို ကုမ္ပဏီ သူဌေးတစ်ယောက်က ငှားချင်တယ်လို့ ဘိုးကို ပြောနေတာလည်း ရှိနေတော့ .. မြေး .. ဒီမှာပဲနေရင် ဖြစ်မလားလို့လည်း မေးချင်သကွယ် .."

မေးချင်သကဲ့ယ့် .. အမည်တစ်မထားသော ခေါင်းတည်စကား သည် သူ့လိုလို .. ကိုယ့်လိုလို ဖြစ်နေသည်။ ခင်ဝသုန်ငြိမ် ကိုပဲ သဘော ထား မေးခြင်းလား .. သည်ဘက်က သားဖြစ်သည့် အိမ်သားတွေကိုပဲ မေးခြင်းလား .. ခွဲခြားမရနိုင် ..။

“ဟိုမှာနေတာ ပိုကောင်းပါတယ် ဖေဖေ .. သူ့စရိုက် ကိုယ့်စရိုက် တူကြရင် ကိစ္စမရှိပေမယ့် .. စရိုက်မတူရင် .. နှစ်ဖက်စလုံး အနေကျပ် ကြမှာ သား စိုးရိမ်ပါတယ် ဖေဖေ .. ဖေဖေ သိတဲ့အတိုင်းပဲ မေမြတ်နိုး ကလည်း ဆိုးတိဆိုးတိုး လုပ်ချင်လုပ်တာ ..”

ဖျတ်ခနဲ ဝင်ဖြေလိုက်ပါသည့် ခင်ပွန်းသည်ကို နှုတ်ခမ်းလေး ရွှေ ချလိုက်ချင်သည်က ဒေါ်ယွန်းလဲ့လဲ့ ပါ။ ချက်ချင်း တိခနဲဖြတ်ဖြေလိုက် တော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကောင်မလေးဘက်က ဘယ်လာနေချင်စိတ် ရှိ တော့မည်တဲ့လဲလေ ..။

“အို .. ကိုထူး ကလည်း .. မြတ်နိုး က အကြီးပဲဥစ္စာ .. အသက်ပဲ နှစ်ဆယ်တစ်နှစ် ရှိနေပြီပဲ .. ဒီက ခင်ဝသုန်ငြိမ် အပေါ် စိတ်ရှည်ပေး သင့်တာပေါ့ .. သူ့ကိုလန့်ပြီး ဟိုလူကို ဒီမှာမနေစေချင် .. သည်လူ့ကို သည်မှာ မနေစေချင် လုပ်လို့တော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ .. ဖေဖေသဘောပဲ အစိကကျပါတယ် ကိုထူး ရဲ့ ..”

ဟု ဝင်၍ သဘောကောင်း ယွန်းလဲ့လဲ့ လုပ်နေရင်း သမီးကို လှမ်း ကြည့်သည် ..။ မျက်ရိပ်ပြသည်။ မေမြတ်နိုး ကလည်း ချက်ဆို သဘော ပေါက်လျက် ...

“အို .. သူနဲ့ တူတူနေဖို့ မပြောနဲ့ .. တူတူ ထမင်းမစားဘူးလို့ကို .. ဒေါ်ကြီးမြိုင် ကို စောစောကတည်းက ပြောထားပြီးသား .. သူနဲ့ မြတ်နိုး နဲ့ အဆင့်အတန်းချင်း မတူဘူး .. ဒါပဲ .. အစကတည်းက မြတ်နိုး က ဒီမှာနေတာ .. တစ်သက်လုံး နေခဲ့တာ .. သူက ခုမှရောက်တာ .. သူ့ရှိရင်တော့ မြတ်နိုး ဘော်ဒါဆောင် ပြောင်းနေမယ် .. ဒါပဲ ..”

“ပြောင်းနေချင် နေလေ .. အကောင်းဆုံး ဘော်ဒါဆောင်တစ်ခု ရှာပေးလိုက်ရတော့မှာပေါ့ .. ဘိုးကို မမြိမ်းခြောက်နဲ့ မြတ်နိုး ..”

ဟန်ဆောင်စရာကို မလိုသည့် အမုန်းတွေဖြင့် မေမြတ်နိုး ကလည်း ပြတ်ပြတ်ဝင်ပြောသည်။ ဘိုးအေကလည်း ပြတ်ပြတ် ဝင်ဆုံးဖြတ်သည်။ သမီး ပြောသမျှ ကြားရစဉ်ခိုက် ရင်ထဲ ကြည်လင်ကျေနပ်နေပေမယ့် .. ဦးစောရှင်၏ အဆုံးအဖြတ်စကားလည်း ကြားလည်း ကြား ..။ မျက်စိ မျက်နှာပျက်ရသည်က ယွန်းလဲ့လဲ့ ပါ။

“ဟဲ့ .. စောစောကတည်းက .. မြတ်နိုး ကို မေမေ ဘာပြောထား သလဲ .. ဒေါ်ကြီးမြိုင် ရှေ့မှာလေ .. အဲသလို ထမင်းတူတူမစားဘူးလို့ မပြောရတုန်းလို့ သတိပေးထားတဲ့ကြားထဲက .. ခုလိုပြောဖြစ်အောင် ပြော ရသလား .. မိုက်လိုက်ပုံများ မြတ်နိုး ရယ် ..”

ဟု ကမန်းကတန်း ဝင်၍ နှစ်ဖက်ကြား စကားလေပြည်ဝင်ရင်းမှ .. “အဲဒါပါပဲ ဖေဖေရယ် .. ဒီသားအဖကြား ယွန်းလဲ့ ဖြင့် ဘာမှကို ဝင်ထိန်းမရဘဲ ဖြစ်နေရတာပါ .. သူတို့ကိုယ်စား .. ယွန်းလဲ့ တောင်းပန် ပါတယ် ဖေဖေ .. ဒီက သမီး ခင်ဝသုန်ငြိမ် ကိုလည်း အန်တီယွန်း တောင်းပန်ပါတယ်ကွယ် .. သူတို့ခေါင်းထဲမှာ .. သမီး ဝသုန် ကို လက် မခံချင်ပဲ ဖြစ်နေကြတဲ့ကိစ္စကို အန်တီယွန်း ဘယ်လိုကြိုးစားထုတ်ပစ် ရမယ်ဆိုတာ နည်းလမ်းရှာမရအောင် ဖြစ်နေတာပါ .. အန်တီယွန်း ည့်တယ်လို့ပဲ ပြောရတော့မယ် ထင်ပါရဲ့ကွယ် ..”

ဟု ပြောသည်။ သဘောက .. ဦးညွန့်ထူး နှင့် မေမြတ်နိုး တို့သားအဖ ရင်ထဲမှာ ခင်ဝသုန်ငြိမ် ကို လုံးဝလက်မခံချင်ကြတာကို တိတိပပ ပို၍ သိအောင် စကားထည့်ခြင်း ..။ အပြစ်တင်ကြည့်ဖြင့်လှမ်းကြည့်လာပြီ ဖြစ်သည့် ဦးစောရှင်ကိုလည်း မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် အပြစ်ကင်းစင်သူ တို့ဟန်ကို ယူကာ လက်အုပ်လေးချီ၍ ...

“ဖေဖေသား စကားပြော မဆင်ခြင်တာ .. ဖေဖေမြေး .. မြတ်နိုး

ရိုင်းလွန်းတာတွေကို .. ယွန်းလဲ့ .. ဘောင်းပန်ပါတယ် ဖေဖေရယ် ..”

ဟု ပြောတော့ ခင်ဝသုန်ငြိမ် အားလုံးကို ကြည့်ကာ...

“သုန် .. ဒီမှာမနေပါဘူး .. စိတ်မပူပါနဲ့ ..”

ဟု တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လေး ပြောလာပါ၏။

“ဟင် .. မနေဘူး .. ဟုတ်လား ..”

ရုတ်ခနဲ ကြား .. လွှတ်ခနဲ ဝမ်းသာဆိုသည့်နယ် မျက်နှာလေး ကြည်လင်လာရင်း စကားသံပွင့်ကျသည်က ဝမ်းသားအားရဟန်ဖြစ်နေ တာကို ချက်ချင်းပြန်၍ ဟန်ဆယ်ထိန်းလိုက်သည်ကလည်း ဒေါ်ယွန်း လဲလဲ့ ပါ ...။

“ရှင်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အရိုင်းအစိုင်းတွေကို ဒီကလေးမ မကြုံရ တော့ဘူးဆိုပြီး ယွန်းလဲ့ မှာဖြင့် .. ဒီကလေးအတွက် ဝမ်းသာပေးလိုက် ရသလို ဖြစ်ကုန်ရပါပြီ ..”

ဟု တစ်ချက်ညည်းသည်။ ခင်ဝသုန်ငြိမ် ဆိုသည့် မိန်းကလေးက တော့ ရွှေရောင်လက်ဖွေအိတ်လေးကို ဟန်လေးချီ၍ ပိုက်ထားရင်း အားလုံးကို ဝေကြည့်နေတာပဲ ကြုံရပါ၏။ မျက်တောင်ထူကော့ကော့ လေးတွေ ရှမရာ မျက်နှက်ဝန်းလေးတွေမှာ လက်တောက်နေသော မာန ရိပ်ကို တွေ့ရသည်။ လှောင်ရိပ်ကိုလည်း မြင်ရသည်ဟု ဒေါ်ယွန်းလဲ့လဲ့ နားလည်လာရပါ၏။

“ရပ်တော့ ယွန်းလဲ့လဲ့ .. မောပါတယ်ကွယ် .. ရပ်တော့ ..”

ဟု ဦးစောရှင် ပြောသည်။ ချွေးမအကြောင်း သိသည်ကိုးလေ... တကယ်က .. ဦးစောရှင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း အင်ကြင်းမြိုင်မှာ ခင်ဝသုန် ငြိမ် ကို ခေါ်မထားချင်ပါ။ အလွန်တရာကိုမှ စပ်စုတတ်သော ယွန်းလဲ့လဲ့ ဆိုသည့် ချွေးမ၏ စပ်စုမေးမြန်းမှုများစွာသည် မဖြစ်မနေ ဖြစ်တည်လာ လိမ့်မည်။ ထိုအခါ .. တစ်နေရာမဟုတ် တစ်နေရာမှာ .. အလိမ်အညာ ဇာတ်လမ်းသည် အလွဲအချော် အဖြေတစ်ခုခုကြောင့် ပေါ်သွားနိုင်မည်

လေ ...။ ဒါပေမယ့်.. ဦးစောရှင် ဆိုတာက မြေး ခင်ဝသုန်ငြိမ် ကို အင် ကြင်းမြိုင်မှာ အသေအလဲ ခေါ်ထားချင်နေသည့် ဘိုးအေတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်ဟု သားကြီး ညွှန်ထူး ရော ..။ ချွေးမ ယွန်းလဲ့လဲ့ ရော..။ မြေး မြတ်နိုး ရော ...။ ထိုသို့ ယုံနေကြဖို့ လိုသည်။ လန်နေကြဖို့ လို သည်။ ဒါမှ.. ဦးစောရှင်၏ ခင်ဝသုန်ငြိမ် ချမ်းသာဇာတ်ပုံရိပ်လည်း ငြိမ်နေချေမည်ပေါ့ ...။

“ဪ .. ဒါနဲ့ .. ဘန်ကောက်မှာ .. ဘယ်အရပ်မှာနေလဲဟင် .. စကားပြောလေးလည်း သင်ချင်ပါရဲ့ ..”

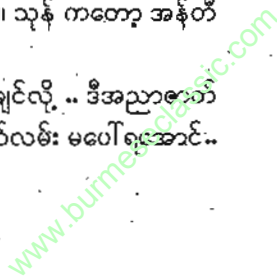
ကြည့် ..။ ခုကတည်းက စပ်စုလာက ပေါ်လာပြီ။ တစ်ခုလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ လက်ရှိဖြစ်နေသည့်ကိစ္စ .. အာရုံပြောင်းစိတ် ယောက္ခမ ကြီးထံမှာ ဖြစ်အောင် ကြိုးစားတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်တည်း။

“ဆစ်ပင်းရပ်မှာ နေတာပါ အန်တီယွန်း .. ဖေဖေကုန်တိုက်က လည်း အဲဒီမှာပဲ ရှိတာပါပဲ .. အဟံ တလေး ဒီ ခ .. ဆိုတာက .. ဒီမှာ ပင်လယ်ငါး သိပ်ကောင်းတယ်ရှင်လို့ .. ပြောတာမျိုးပေါ့ .. သုန် .. ဒီမှာ ပင်လယ်စာလေးတွေ စားရလိမ့်မယ်လို့ ဘိုးက ကားပေါ်မှာ ပြော လာတယ်လေ .. ရွှေဗေဒါရိပ်ငြိမ်မှာ ရှိတဲ့အခါ သုန် စာဖတ်တယ် .. တီဗွီကြည့်တယ် .. အဲဒါကို ထိုင်းလို ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ .. ခ-ချန် အံ၊ ဒု တီဗွီ .. လို့ ပြောရမှာပါ ..”

“ကဲ .. ကဲ .. ထိုင်းစကားတတ်လို့ ယွန်းလဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ သွား ပြောစရာရှိတာ မဟုတ်ဘူး မြေး .. ခဏနားကြမယ် .. ပြီးရင် ထမင်းစား ကြမယ် ..”

ဟု ဘိုး ဝင်၍ စကားဖြတ်လိုက်သည်ပါပဲ။ သုန် ကတော့ အန်တီ ယွန်း ကို ပြုံး၍ ကြည့်လိုက်ရပါပြီ ...။

“ဘိုးဟာ .. ဘိုးရဲ့ချမ်းသာဂုဏ်ကို ဆယ်ချင်လို့ .. ဒီအညာဇာတ် အိမ်ကို ဆင်တာဖြစ်ပေမယ့် .. ဘိုးရဲ့အညာဇာတ်လမ်း မပေါ်ရအောင်..”

ဘိုး စိတ်ချမ်းသာအောင် .. သုန် .. ဆိုတဲ့ ခင်ဝသုန်ငြိမ် ဟာ .. ဘယ်လို မေးလာတဲ့မေးခွန်းတွေ အန်တီယွန်း မှာ ရှိလာပါစေ .. အဆင်သင့် ဖြေနိုင်ပြောနိုင်အောင် ပြင်ဆင်ထားတဲ့ သုန် ဖြစ်နေမှာပါပဲ ..”

ဟု စိတ်ထဲမှ တွေးမိရပါ၏။

“အို.. မြတ်နိုး ကတော့ .. မစားဘူးဆို .. မစားဘူး .. ဒါပဲ ..”

ဟု အမေ သင်ထားသမျှလည်း ဖြစ်၊ ကိုယ်တိုင်ကလည်း မပတ် သက်ချင်သည့်စောက ကြီးတာမို့ မေမြတ်နိုး ထပ်၍ ပြောလာခိုက် ခင်ဝသုန်ငြိမ် ပြုံး၍ အားလုံးကိုကြည့်သည်။ ဘိုးကိုလည်း သုန် ကြည့် လိုက်ကာ ...

“ဒါဆို .. ဘိုးနဲ့ သုန် .. ခြံထဲမှာ ပန်းလေးတွေကြည့်ပြီး ထမင်း အတူတူစားကြရအောင်လား ဟင် .. စားပွဲဝိုင်းလေး ချခင်း .. စားပွဲခင်း လေးတစ်ခုခု .. ဘာအရောင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်းကျင်းပြီးတော့ .. ဘိုး ပြောတဲ့ ပင်လယ်စာ အများစုပါတဲ့ ဟင်းအမယ်များစွာကို စကားလေး တပြော ပြောနဲ့ စားကြရအောင် နော် .. လာ ဘိုးဘိုး .. ခြံထဲဆင်းလိုက်ကြရ အောင် .. အန်တီယွန်း .. အဲဒီထမင်းဝိုင်းတစ်ခု ပန်းခြံဘေးက မြက်ခင်း လေးမှာ ဖြစ်မြောက်ဖို့ ကူညီပေးနိုင်မယ် ထင်ပါရဲ့ .. အန်တီယွန်း လည်း တူတူစားချင်မယ်ဆိုရင် .. စားကြတာပေါ့ .. မိသားစု ငြိုငြင်မှာ ဖိုးရင်တော့ .. အန်တီယွန်း သူတို့နဲ့ပဲ စားနိုင်ပါတယ် ..”

ဟု ပြောလိုက်သည်က အားလုံးကို အလျှော့မပေးချင်တော့သည့် စိတ်ဆောင်ရာဖြင့်ပါ။ ဖေဖေအပေါ် အရမ်းကို နှိမ့်ချလွန်းနေပြီဟု ခံစား လာရသည်ကိုးလေ ..။ ဘိုးဘိုး ပြုံး၍ သုန် ကိုကြည့်သည်။

“မယ်မြိုင် ရေ .. မြက်ခင်းပေါ်မှာ .. စားပွဲတွေ ဘာတွေချဖို့ မောင်ကျော်နိုင် ကို ခိုင်းပါဗျာယ် .. ထမင်းဝိုင်းလည်း အဲဒီမှာ သပ်သပ် ရပ်ရပ် ပြင်လိုက်ပါ .. ကဲ .. ကဲ .. ယွန်း လည်း နေခဲ့ပါ .. နေခဲ့ပါ .. ဖေဖေတို့မြေးအဘိုးပဲ .. ထမင်း အတူစားလိုက်ပါတော့မယ် ..”

ဟုပြောကာ မြေး၏ လက်ကိုဆွဲ၍ ခြံထဲဆင်းလာသည်က ဦးစောရှင် ပါ။ ခင်ဝသုန်ငြိမ် ဆိုသည့် မြေးသည် ဘန်ကောက်မှလာသည့် ကလေး။ ထိုင်းစကားလည်း တတ်သည့်ကလေး။ အလွန်လည်း ထက်မြက်သည့် မြေး .. ဟု .. အင်ကြင်းမြိုင်မှလူတွေ ပို၍ ယုံကြည်သွားနိုင်ဖို့ ဤနေ့မှာ ကြိုးစားလိုက်ခြင်းသည် အရာထင်ချေပြီဟု ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်ခြင်းမက ကျေနပ်သွားရသည်ကလည်း ဦးစောရှင် ပါတကား ...။

ဘေးမှာပါလာသည့် မြေးကို ကြည့်မိသည်။

အဖေကို ထိ၍ ထင့် .. ခံပြင်းရိပ်တွေက နက်မှောင်မှောင်မျက်ဝန်း မှာ ထင်းခနဲပါအောင် မြဲမြဲထင်ထင်ရှိနေဆဲ။ တကယ် .. ညွှန်ဖူး ဆိုသည့် သားငယ်၏ ခေါင်းမာသည်မျက်ဝန်းနက်နက်တွေကို ပြန်မြင်ရသည့် နယ်ပါလားဟု ဤတစ်ကြိမ်မှာတော့ ရင်ထဲမှာ ဖြစ်တည်ရင်း မျက်ရည် ချေချင်ရပြန်သည်ကောလေ ...။

အခန်း (၁၀)

“ကိုဖူးလေး ရဲ့သမီးလေးက ချောလိုက်သမှ မှုံ့မှုံ့သာဆိုသလိုပါပဲ ကွယ် .. ခုလို မိန်းကလေးကို မြင်ရတော့လည်း တစ်ချိန်က ဒီအိမ်ကြီးမှာ အလွန်ပျော်ပျော်နေတတ်တဲ့ ကိုဖူးလေး ကို ပြန်မြင်နေရသလိုပါပဲ .. လွမ်းနေရတော့တာပါပဲ .. ကိုဖူးလေး ရဲ့သွေးဆိုတော့ .. ကိုဖူး ကိုယ်စား ထားခဲ့သလိုပါလားနော် .. ဪ .. အသက်မရှည်ရှာလိုက်သကော ကိုဖူးလေးရယ် .. ဒေါ်ကြီးမြိုင် ဖြင့် ဟိုနေ့က မောင်စိန်မောင် ပြောပြတဲ့ ဥစ္စာပဲ နားထောင်ရ .. သူပြောတဲ့ အချောဆိုတာနဲ့ပဲ စိတ်မှန်းနဲ့ မိန်းကလေး ခပ်ချောချောလေးဆိုတာကို တွေးကြည့်ရနဲ့ပါ .. ကဲ .. ကဲ .. ဒေါ်ကြီး ထမင်းပွဲဟင်းပွဲတွေ သိမ်းလိုက်ဦးမယ် .. အစေအပါးဆိုတော့ လည်း .. ဒီအိမ်သားထဲက ဟိုတစ်စုက .. မိန်းကလေးကို မကြည့်မလင် ရှိနေကြတာမို့ .. ဒေါ်ကြီးမှာဖြင့် မိန်းကလေးကို .. ပွေ့ပွေ့ပိုက်ပိုက် လုပ်ချင်ပေမယ့် မလုပ်ရပါဘူး ကလေးရယ် ..”

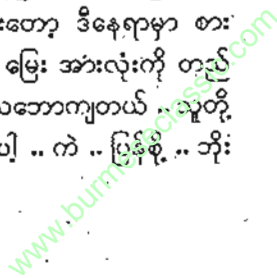
ဟု အသားညိုညို၊ တုတ်ခဲခဲကြီးဖြင့် သဘောကောင်းပုံလည်း ရှေးရိုးသားပုံလည်း ရပါသည့် ဒေါ်ကြီးမြိုင် ခမျာ မျက်ရည်လေး တစေ့စေ့ဖြင့် ပန်းကန်တွေ သိမ်းရင်း ခပ်တိုးတိုး ပြောရှာပါ၏။

သူနဲ့ ကိုလည်း ကြည့်မဝသလို တကြည့်ကြည့် လုပ်ရှာသည်။ ဒါပေမယ့် .. သူနဲ့ လက်ကလေးကိုပင် မကိုင်ရဲရှာ ..။ ဘာထူး တို့ မြင်မှာ စိုးပုံရပါ၏။ ဘိုးဘိုး ထမင်းစားအပြီးမှာ အိမ်ကြီးပေါ် ခဏတက် အသွား ..။ ဒေါ်ကြီးမြိုင် ထမင်းပွဲတွေ ပြန်သိမ်းဖို့ ရောက်လာရင်း လူ အလစ်မှာ ပြောရှာခြင်းပါတည်း။

ဒေါ်ကြီးမြိုင် ဆိုတာ သူနဲ့ အပေါ် မြင်မြင်.. ချစ်ချစ် .. ချက်ချင်း ဖြစ်မည်ဆိုတာကို သူနဲ့ အင်ကြင်းမြိုင်သို့ ပထမဆုံးရောက်ခဲ့သော နေ့..။ ချက်ချင်းပြန်ရသည့်နေ့မှာပင် ဘိုး- ပြောပြခဲ့ပါ၏။ ထိုစကားတွေကို လည်း ဒေါ်ကြီးမြိုင် ကို သူနဲ့ မပြောပြချင်တော့ပါ။ သူနဲ့ ကိုချစ်တာ ခင်တာ ဘိုး ကြည့်ဖြူပေမယ့် ဘာထူး နှင့် မမမေမြတ်နိုး တို့က ကြိုက်မှာ မဟုတ်။ အန်တီယွန်း ဆိုတာကလည်း ဟန်ဆောင်ကောင်းသူ တစ်ယောက်အဖြစ်ပဲ ရှိနေတာကို .. သူနဲ့ ရင်ထဲက သိနေသည့်ပါပဲ။

သူနဲ့ က ခဏ အင်ကြင်းမြိုင်ကိုရောက်ခြင်း ..။ တော်နေကြာ ပြန်တော့မည်။ ကျန်ခဲ့မည်က ဒေါ်ကြီးမြိုင် ပေမို့ ..။ ဤ အင်ကြင်းမြိုင်မှ ဘာထူးတို့ မိသားစု မကြည်မဖြူ ဖြူဖြူစုစု ဒေါ်ကြီးမြိုင် အပေါ် ရှိခဲ့မှာ ကို သူနဲ့ မလိုလားပါ ..။ သူနဲ့ ကြောင့် ဒုက္ခမတွေ့စေချင်ပါ။ စိတ်အနေ မကျပ်စေချင်ပါ။ ဒေါ်ကြီးမြိုင်လည်း အိမ်ကြီးဘက်သို့ သွားလိုက်ပြီး.. သူနဲ့ တစ်ယောက်တည်း အတွေးတွေဖြင့် ရှိနေဆဲ ..။ ဘိုး ရောက်လာ ကာ ..

“သောက်နေကျ အားဆေးပုလင်း တစ်ခါတည်း ယူမလာမိတော့ လည်း ဟိုမှာပဲ သွားသောက်လိုက်တာ ခင်သုန်ငြိမ် .. ကဲ .. မြေးအဘိုး နှစ်ယောက် စကားတပြောပြောနဲ့ .. ထမင်းတော့ ဒီနေရာမှာ စား သောက်ဖြစ်ခဲ့ကြပြီ .. ပြန်ကြမလား .. ဒီနေ့ မြေး အားလုံးကို တည် တည်ငြိမ်ငြိမ် ရင်ဆိုင်ပြရဲ့တာကိုလည်း ဘိုး သဘောကျတယ် .. သူတို့ ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ဒီမှာ ထမင်းစားပြခဲ့တာကိုပေါ့ .. ကဲ .. ပြန်စို့ .. ဘိုး

လိုက်ပို့မယ် .. ဘိုးကိုယ်တိုင် ကားမောင်းပို့မှာဆိုတော့ .. ကားမောင်းရင်း စကားပြောကြတာပေါ့ .. ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် .. ဒီအိမ်ကြီးကလူတွေကတော့ .. မြေးကို .. ဘန်ကောက်ကလာတဲ့ သူဌေးမလေး ခင်ဝသုန်ငြိမ်အဖြစ် .. သံသယကို မထားနိုင်အောင် ယုံကြည်နေကြမှာ အမှန်ပဲကွယ်..”

ဟု ပြောလာတော့ သုန် ဘိုးဘိုးကို ကြည့်ကာ ...
“ကားပေါ်ကျမှပဲ ပြောကြတာပေါ့ ဘိုးဘိုးရယ် ... သုန် လည်း ပြန်ချင်ပါပြီ ..”

ဟု စိတ်ထဲ မွန်းကျပ်နေရင်း အင်ကြင်းမြိုင်မှ ထွက်သွားချင်နေတာပဲ ရင်ထဲမှာ ဖြစ်တည်နေရပါ၏။ ဘိုးကိုယ်တိုင် ကားမောင်း၍ လိုက်ပို့တာမို့ ကားပေါ်မှာ ဘိုးနှင့်တူထိုင်ရင်း သုန် သက်ပြင်းရှိုက်မိလျက် ကြည့်လည်း ကြည့်မိရပါ၏။ ဖေဖေနှင့် ရုပ်ချင်းအလွန်တူသော ဘိုးဘိုး ... ဖေဖေသာ ရှိနေလျှင် .. ဤကားထဲမှာ သုန် ရှိနေမှာမဟုတ်တာကတော့ သေချာသည်။ ဖေဖေမာနသည် သေသည့်တိုင် ရင်ထဲမှာ ပါသွားခြင်း .. သယ်သွားခြင်း .. ဘိုးထံသို့ ပြန်မသွားခဲ့ ..။ ခုလို .. ဘိုးနှင့်တူတူ .. ဘိုး၏ကားကို ကပ်စီးနေမှာလည်း မဟုတ် ...။

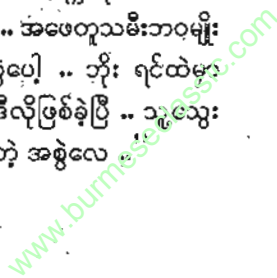
“သုန် .. ပြောချင်တာတစ်ခု ရှိပါတယ် ဘိုးဘိုး .. ဟန်ဆောင်တယ်ဆိုတာ .. တစ်နေ့မှာ .. တစ်ကြောင်းမဟုတ် တစ်ကြောင်းနဲ့ ပေါ်တတ်ပါတယ် .. အဲဒါကို ကြုံရင် .. ဘိုး ဘယ်လိုရင်ဆိုင်မလဲ ဟင် .. ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုတစ်ခုကိုတော့ ဘိုး တွက်ဆအဖြေရှာထားဖို့ လိုမယ်လို့ သုန် ထင်နေမိတယ် .. သုန်ဟာ မုန့်ဟင်းခါးကို ဆိုင်းထမ်းနဲ့ ရောင်းတဲ့ ဖေဖေသမီးပါ .. တက္ကစီတွေ အများကြီးပိုင်ပြီး ကုန်တိုက်အလတ်စားတစ်ခုကိုလည်း ဘန်ကောက်မှာပိုင်ခဲ့တဲ့ဖေဖေ မဟုတ်နေဘူးဆိုတာ .. သုန် သိသလို .. ဘိုးလည်း သိနေတာပါပဲ .. အဲဒါ .. တစ်နေ့မှာ .. ပေါ်သွားရင် .. ဘိုး .. ဘယ်လို ရင်ဆိုင်မလဲ .. သုန် မတွေးရက်ဘူး ဘိုးဘိုး ..”

သုန် ပြောတော့ ဘိုး ပြုံးပါ၏။ ကားမောင်းရင်းလည်း အစစစိတ်ချသေချာနေသည့်ဟန်ဖြင့် ..

“ဘယ်လိုမှ မသိနိုင်ပါဘူး မြေး .. အခု ကြည့်စမ်း .. မြေး ဝတ်ထားတာ ဘယ်လောက်တန်ဖိုးကြီးတဲ့ အဝတ်အစားလဲ .. လက်ဝတ်လက်စားတွေလည်း .. ဘိုး ဝတ်ခိုင်းလို့ ဝတ်လာရတယ်လို့ မဖြေနဲ့ .. အဲဒါ .. လက်ရှိဘဝမှာ မြေး တကယ်ပိုင်ဆိုင်တဲ့ လက်ဝတ်ရတနာတွေပဲ .. ချမ်းသာမှုတွေပဲ ..”

ဘိုး ပြောကာ ကားကို စိတ်အေးလက်သာ မောင်းသည်ပါပဲ။
“သုန် .. ဆယ်တန်းအောင်မှာ သေချာပါတယ် ဘိုး .. သုန် .. အဝေးသင်ပဲ တက်ချင်ပါတယ် .. ဥပဒေတက်ပါမယ် .. သုန် သိတယ် .. သုန် .. ဖြေနိုင်ခဲ့တာမို့ .. ဂုဏ်ထူးပါမှာပါ ..”

ဟု ပြောတော့ ဘိုး တစ်ချက်ကြည့်သည်။
“အဝေးသင်တက်မယ်ဆိုရင်တော့ .. ဘိုးရဲ့စက်ရုံကို မြေး လာလုပ်ကိုင်ရလိမ့်မကွယ် .. လုပ်ငန်းသဘောလည်း နားလည်လာရလိမ့်မပေါ့။ အင်း .. အမှန်အတိုင်း ပြောရရင်ဖြင့် .. ဂုဏ်ထူးတွေနဲ့အောင်တဲ့ သား .. ဆေးတက္ကသိုလ်တက်တော့ .. ငါ့သား ဆရာဝန်ကြီးဖြစ်လိမ့်မဟုတ်လို့ ရင်ထဲမှာ စိတ်ချအားခံထားမိခဲ့ဖူးတယ်လေ .. ဒါပေမယ့် .. ပညာတော်တဲ့သား .. စိတ်ရင်းကောင်းတဲ့သား .. အိမ်ထောင်ဘက် အရွေးမှားခဲ့တာမို့ .. ဆရာဝန်လည်း မဖြစ်လိုက်ရ .. သက်ဆိုးရည်လည်း မဖြစ်ခဲ့ .. ခုလို .. သူ့ဘဝအများကို အသက်တိုခြင်း ဆင်းရဲခြင်းတွေနဲ့ အဆုံးသတ်သွားတာ မြင်ထားရတော့လည်း .. မြေးကို .. ဆေးတက္ကသိုလ် မတက်ခိုင်းရဲသလို ဘိုးမှာ စိတ္တဇဝေဒနာ စွဲနေသကွယ် .. အဖေတူသမီးဘဝမျိုး ကြုံမှာ စိုးနေတယ် မြေးရယ် .. အဲဒါ .. အစွဲပေါ့ .. ဘိုး ရင်ထဲမှာ ကြေကြေကွဲကွဲ စွဲကျန်နေတဲ့အစွဲပေါ့ .. သား ဒီလိုဖြစ်ခဲ့ပြီ .. သူ့သွေးလည်း ဒီလိုထပ်ဖြစ်ရင် ဘယ်နယ်လုပ်မလဲဆိုတဲ့ အစွဲလေ ..”

ဟု ဘိုး ပြောလာတော့ သူနဲ့ ငြိမ်နေလိုက်သည်ပါပဲ။ ဘိုးဘက်က ကြည့်လျှင်လည်း စိုးရိမ်စောသည် စိတ္တဆေနခြင်းဘက်ကို ဘိုးဝင်နေသည်ဟု သူနဲ့ ထင်လာမိရလျက် ။။ ဘိုးကို သနားမိရပြန်သည်တည်း။။

“ဒီတော့ .. အဝေးသင်တက်မယ်ဆို .. တက် .. ဥပဒေသင်မယ်ဆို သင် .. ဒါပေမယ့် .. ဘိုးရဲ့စူပါစကိုင်းစက်ရုံကြီးကိုတော့ လာရလိမ့်မကွယ့် မြေး ..”

ဟု ထပ်ပြောလာတော့ သူနဲ့ လောလောဆယ်မှာ ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်ရပါ၏။ တကယ်ကတော့ ဘာဘဦးညွှန့်ထူး နှင့် မမ မေမြတ်နိုးရော .. အနံတီယွန်း ရော .. သူနဲ့ ထို ကားစက်ရုံကြီးနှင့်ပတ်သက်မှာကို လိုလားကြတာ မဟုတ်ဆိုတာ တိတိပပ နားလည်ထားရသည်ပဲ။ သူနဲ့ ဘိုး၏စကားကို နားထောင်နိုင်မှာ မဟုတ်တာကတော့ သေချာနေသည်။ ကားစက်ရုံကြီးကို သူနဲ့ မပတ်သက်အောင်နေဖို့လည်း ဆုံးဖြတ်ထားသည်ပါပဲ။

“ဖေဖေ ဖြတ်တောက်ထားခဲ့တဲ့ အဲဒီ ကားစက်ရုံဆိုတဲ့အလုပ်ကိစ္စကို .. သူနဲ့ .. လုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး ဘိုးရယ် .. ဒါပေမယ့် .. သူနဲ့ ဆယ်တန်းအောင်ရင် .. အလုပ်တစ်ခုခုတော့ ရှာမိလိမ့်မယ်ထင်တယ်.. သူနဲ့ .. ကျောင်းစရိတ်ကို သူနဲ့ လစာလေးနဲ့ အကုန်အကျ ခံချင်တယ် ဘိုး ..”

ဟုလည်း လောလောဆယ်မှာ ဖွင့်မပြောရက်သေးပါ။

ကားက ရွှေဗေဒါရိပ်ငြိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာပြီမို့ ဘိုး ကားဟွန်းတီးတော့ အန်ကယ်ဒိုင်းမွန်း ပြေးလာ၍ ခြံတံခါးဖွင့်ပေးသည်။

“မြေး .. ဘိုး မဆင်းတော့ဘူး .. စက်ရုံကို တစ်ချက်သွားရလိမ့် ဦးမယ် .. ဒီနေ့မနက်ကတည်းက စက်ရုံဘက် မရောက်သေးဘူးလေ.. နောက်တစ်ခု ဘိုး ပြောစရာရှိတယ် .. ဒီအိမ်မှာ ဘိုး နေသင့်တာကို ဘိုး သိတယ် .. ဒါပေမယ့် .. ဘိုး .. အင်ကြင်းမြိုင်မှာနေမှဖြစ်မှာ မြေး ..”

ဘာလို့လဲဆိုတော့ .. အဲဒီ အင်ကြင်းမြိုင်ဟာ ဘိုးရဲ့စိမ့်အုပ်ချုပ်မှုအောက်မှာ ဆက်ရှိနေဖို့ လိုအပ်နေလို့ပဲ .. ဘိုး ဒီမှာနေနေလိုက်တာနဲ့ အင်ကြင်းမြိုင်ဟာ ညွှန့်ထူး နဲ့ ယွန်းလဲ့ တို့ရဲ့ အစီအမံအောက်မှာ သူတို့သဘောနဲ့ သူတို့ နေလိုရတဲ့နေရာလို့ သဘောပေါက်သွားကြမှာကို ဘိုး အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး မြေး .. မြေးမှာက မာနရှိတယ် .. သူတစ်ပါးထံက ဥစ္စာတန်ဆာကို လိုချင်မက်မော မရှိဘူး .. အဖေတူသမီး ဆိုပါတော့ .. အေး .. ညွှန့်ထူး တို့ သုံးယောက်စလုံးမှာက .. ပစ္စည်းဥစ္စာနဲ့ပတ်သက်လာရင်.. လောဘမျက်စိ ကြီးလွန်းတယ် မြေး .. ဒီလောက်ပဲ ဘိုး ပြောချင်တယ်.. ကဲ .. ဘိုး သွားမယ် .. နောက်နေ့မှ မြေးဆီကို ဘိုး ညဘက် အလည်လာမယ် .. ဟုတ်ပြီလား ..”

ဟု ပြောလာတော့ သူနဲ့ ခေါင်းလေးညိတ်ပြက လက်အုပ်လေးချီ၍ ဘိုးကိုလည်း ကြည့်မိရင်း..

“သူနဲ့ တစ်ခုတောင်းပန်ပါရစေ ဘိုး.. ဘိုး .. အဲဒီ အင်ကြင်းမြိုင်ကို ရော .. သူနဲ့ .. ဘာမှစိတ်မဝင်စားဘူးဆိုတာ .. ဘာဘဲနဲ့ အနံတီယွန်းတို့ သိအောင် ဘိုး ပြောပြလိုက်ပါလား ဟင် .. သူနဲ့ ကိုယ်တိုင် ပြောမယ်ဆိုရင်ဖြင့် .. အငယ်က အကြီးကို လှမ်းပြေး စကားခင်းတယ်လို့ သူနဲ့ ကို အမြင်စောင်းမှာ စိုးလို့ပါ .. သဘောက .. ပစ္စည်းကို စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုတာမျိုး စကားခင်းပြေး .. အဲဒီဥစ္စာတွေကို သူနဲ့ လည်း ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိနေတာမို့ .. ခုလို .. မမက်ဖူးဆိုတာမျိုးကို ပြောရင်း .. ပိုင်ရေးဆိုင်ရာကို သွယ်ကာဝိုက်ကာ သူနဲ့ ပြောနေတယ်လို့ အမြင်လွှဲမှာ စိုးတာပါ..”

ဟု ပြောမိရပါပြီတည်း။ ဘိုး ရယ်ပါ၏။ သူနဲ့ ဆဲစကို သပ်သည်။

“အဲဒါ .. ဘိုးရဲ့ကိစ္စပါ ခင်ဝသူနဲ့ငြိမ်လေး ရဲ့ .. အင်း .. ပြောရရင်ဖြင့် .. မြေးဆိုတာ .. မြင်လိုက်ရတာ မကြာသေးပေမယ့် .. ဟိုတယ်မှာ တစ်လကျော်ကြာအောင် မြင်နေရ .. ကြုံနေရ .. တူတူပြောဟု ဆိုတဲ့ ဖြစ်လာရတော့လည်း .. မြေး စိတ်ထားကို ဘိုး အချိန်ကိုအတွင်းမှာ

အတော်များများ သိလာရပြီးပြီလို့ သဘောပေါက်တယ် .. ကြာလေ .. ညွန့်ဖူး အငယ်စားလေး ဘိုး ဘေးမှာထိုင်နေသလိုပါပဲကွယ် .. ချမ်းသာ ခြင်းဆိုတာကို လှည့်မကြည့်ဘဲ .. အပြတ်ဖြတ်ပြတ်အထိ မာနနဲ့နေခဲ့တဲ့ ညွန့်ဖူး ပဲလေ .. ဒီလိုအဖေမွေးတဲ့ သမီး .. ဒီလိုပဲဖြစ်ချေမပေါ့ .. ကဲ .. ကဲ .. အဲဒါတွေ ခေါင်းထဲက ထုတ်လိုက် ..”

ဟု ပြောတော့ သူနဲ့ ကားပေါ်မှဆင်းသည်။ ဘိုး လက်ပြကာ ကားကိုမောင်းထွက်သွားသည်။ အန်ကယ်ဂျက်ဒိုင်းမွန်း ခြံတံခါးဘက် ပြေးပြန်၏။ ဘိုး အိမ်မှာနားဦးမည်ဟု ထင်ထားပုံရသော အန်ကယ်ဂျက် ခမျာ ခြံတံခါးကိုပိတ်ကာ အိမ်ကြီးဘက် ပြန်လာတုန်းပဲ ရှိသေးသည်။ ဘိုး၏ကားက ပြန်လှည့်ထွက်သည်မို့ ခြေကုန်သုတ်ပြေးရခြင်းပါတည်း။ သူနဲ့ အိမ်ထဲရောက်တော့ ဒေါ်ကြီးလှိုင် မှ အအေးဖန်ခွက်နှစ်ခွက်ကို လင်ပန်းဖြင့် သယ်လာနေတာ ကြုံရပြန်သည်။ ကားထွက်သွားတာမို့ လည်ဆန့်၍ ပြတင်းဘက်ဆီမှကြည့်ရင်း ...

“ဟယ် .. ပြန်သွားပြီလား သူနဲ့လေး ရဲ့ .. ဒေါ်ကြီးက .. ဆင်းဦး မယ်လို့ ထင်ထားတာ ..”

ဟု ပြောရာသည်။ အအေးနှစ်ခွက်ပါသည်လင်ပန်းကိုလည်း ဧည့် ခန်းဆက်တီးစားပွဲပေါ် ချသည်။ သူနဲ့ အအေးခွက်ကိုယူကာ သော့ကို လိုက်ရပါ၏။ ဒါမှ ဒေါ်ကြီးလှိုင် စိတ်ထဲ ကျေနပ်သွားချေမည်ပေါ့။ ဒေါ်ကြီးခမျာ .. ကားသံကို နားတစ်စွင့်စွင့် ရှိခဲ့ရုံပါလိမ့်မည်။ ကားသံ ကြားတာနှင့် အအေးနှစ်ခွက် သုတ်သုတ်ထည့်ကာ ရောက်လာခြင်း။

“စက်ရုံကို ဘိုး သွားစရာရှိလို့ ချက်ချင်း ြန်သွားတာပါ ဒေါ်ကြီး ရယ် .. သူနဲ့ လည်း ခဏနားမယ်နော် .. ဒီတစ်ဖန်ခွက်ကို ဒေါ်ကြီး သောက်လိုက်ပေါ့ .. ဘိုးနဲ့တူတူ .. မြက်ခင်းပြင်ပေါ်မှာ စားပွဲခင်းပြီး ထမင်းစားခဲ့ရတာ ပျော်စရာကြီး သိလား ..”

ဟု အရမ်းကို စိတ်တွေ့ရွှင်လန်းပေါ့ပါးစွာ အင်ကြင်းမြိုင်မှ ပြန်

လာသော ခင်ဝသုန်ငြိမ် အဖြစ် ဟန်ဆယ်ရင်း သူနဲ့ ပြောရသည်။ အင် ကြင်းမြိုင်မှာ သူနဲ့ တကယ်တမ်းကြုံခဲ့ရသည့် မလိုလားသောအကြည့် များစွာတို့အကြောင်းကို ဒေါ်ကြီးလှိုင် သိဖို့မသင့် ...။ ဘာဘာနှင့် အန်တီ ယွန်း ရော .. မမ မေမြတ်နိုးရော .. သူနဲ့ ကို အပတ်သက်ပင် မခံချင် ကြတာ သူနဲ့ သိနေပေမယ့် ..။ ဘိုး ခေါ်၍ အင်ကြင်းမြိုင်သို့သွားခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည့်နယ် ..။ သူနဲ့ တကယ်ကြုံခဲ့ရသည့် စိမ်းကားရန်လိုကြည့်များ အကြောင်းကို ဒေါ်ကြီးလှိုင်ကို ရင်ဖွင့်ဖို့လည်း မလိုပါ။ ဘိုး သိကွာကျ မည်ပေါ့ ..။ ဘိုးသည် .. အင်ကြင်းမြိုင်မှလူများကို နိုင်နိုင်နင်းနင်းကြီး တော့ မထိန်းထားနိုင်ဟု သူနဲ့ ထင်သည်။ ဘိုးကို အကြောက်ရှိပေမယ့် ..။ ထိုအကြောက်သည် .. ဘိုး၏စည်းစိမ်တွေကို မရလိုက်ဘဲ ရှိသွားရမှာ ကို ကြောက်သည့်အကြောက် ဖြစ်ကာ ..။ ထိုစည်းစိမ်ကို မက်နေသည့် ဇောကြောင့်ပင်လျှင် .. သူနဲ့ကို မလိုမလားဖြစ်နေကြစိတ်ဖြင့် ဘိုးကို ကလန်ကဆန်လုပ်ပြုကြပြန်သည်တည်း ..။ စိတ်မောခြင်းနှင့် စိတ်ကုန် ခြင်းဆိုသည့် ခံစားချက်အတိုင်းအဆကို ပို၍ ခုမှ သူနဲ့ နားလည်လာရ ခြင်းပါ။

ဖေဖေနှင့်နေခြင်းက ဆင်းရဲပေမယ့် ..။ ခုလို .. ဥစ္စာဇောကပ်နေ သူတို့၏စိတ်မျိုးနှင့် ကင်းဝေးနေသည်။ တို့အကြည့်တွေ အပြောတွေနှင့် လည်း ကင်းနေသည်။ ခုလို စိတ်ပျက်စိတ်မောသည့် ခံစားချက်မျိုးလည်း မဖြစ်ခဲ့ရ။ သူနဲ့ အပေါ်ထပ်သို့တက်ခဲ့ကာ အခန်းထဲရောက်တော့ တံခါး ရွက်ကို ပိတ်လိုက်ကာ ဖေဖေဓာတ်ပုံကြီးကို အတန်ကြာမျှ မော့ငေး ကြည့်နေမိရပါ၏။ ဖွင့်ထားသောပြတင်းဆီမှ ပန်းသရဖီတို့၏ရနံ့က လေနှင့်အတူ တိုးဝင်လာနေသည်။ စောင်းကို လက်ဖြင့် သူနဲ့ ထိမိပြန် ၏။ စောင်းကြိုးကို လက်ညှိုးလေးဖြင့် တို့ထိမြည်စေမိပြန်၏။ မျက်နှာ ချထားရင်းမှ မျက်တောင်ခတ်နေမိရသည်က မျက်ရည်ကိုထိန်းခြင်း...။

“ဖေဖေ ..”

အသံက တိုးတိုးလေး ... ရင်ထဲမှာ ဆိုနေသည်။ မော့ခနဲ ဖေဖေ ကိုကြည့်မိကာ ...

“အင်ကြင်းမြိုင်ကို ဘာကြောင့် ဖေဖေ ပြန်မသွားခဲ့သလဲဆိုတာ.. သူနဲ့ ပိုနားလည်လာနေရပါတယ် ဖေဖေ .. ဖေဖေမာနရဲ့အဆုံးအဖြတ်ဟာ ဘယ်လောက်ထိ မှန်ကန်တယ်ဆိုတာ .. ဘာဘထူး တို့ မိသားစုနဲ့ ကြုံဖူးလိုက်ရလေ .. ပိုသိလာရလေပါပဲ .. သူနဲ့ လေ .. ဘိုးဆီမှာ ဖေဖေ အပ်ခဲ့တာမို့ နေနေရတာပါ .. ဖေဖေမှာကလည်း .. သမီးပျိုကို အပ်စရာ ရယ်လို့ ဘိုးအေပဲရှိတာမို့ အပ်ခဲ့ရတာဆိုတာလည်း သူနဲ့ သိနေရတာ ပါပဲ .. အဲဒီအဆုံးအဖြတ်ကို .. မာန အလွန်ပြင်းထန်တဲ့ ဖေဖေဟာ .. ဘယ်လောက်ထိ ရင်ကို အကျေအနင်းခံပြီး .. ဆုံးဖြတ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ သူနဲ့ မတွေးရက်ပါဘူး ဖေဖေရယ် .. မတတ်သာလို့ .. မလွန်ဆန်သာလို့ .. သေခြင်းတရားကို အန်မတုနိုင်လို့သာ .. ဖေဖေလက်ထဲကနေပြီး.. သူနဲ့ ကို .. လက်လွှဲခဲ့ရခြင်းဆိုတာ သူနဲ့ သိနေပါတယ် ဖေဖေရယ်..”

သူနဲ့ ပြောနေရင်း မျက်ရည်ကျလာနေသည်။ ခုတင်ပေါ် ဓမ္မခနဲ လှဲချမိကာ ကိုယ်လေးတစောင်းကွေးကွေးလေးဖြင့် အားကုန်ကြိုးပြတ် ဖြစ်ရသည်ပါပဲ။

“သမီးသူနဲ့ .. လူဆိုတာ မာနရှိရတယ် .. ရပ်တည်ရာဘဝမှာ ရင်ဆိုင်ရဲတဲ့မာနမျိုး .. ကိုယ့်အဆုံးအဖြတ်နဲ့ ကိုယ့်ရပ်တည်မှုအပေါ်မှာ.. ရင်ဆိုင်ရဲတဲ့မာနမျိုး .. ရှိရတယ် .. ဖေဖေက အဲဒီမာနနဲ့နေခဲ့တာ .. နေနေတာ .. အရေးကြီးတာက .. ရိုးသားဖို့ပဲ .. ကိုယ့်စားတဲ့အစာဟာ ရိုးရိုးသားသားရတဲ့အစာ ဖြစ်ရမယ် .. ကိုယ့်သွေးကြောထဲကို တိုးဝင် အားဖြစ်စေတဲ့ အာဟာရဟာ ရိုးသားခြင်းနဲ့ ရှင်သန်နေတာမျိုး ဖြစ်ရမယ်.. ဒါကြောင့် .. ဖေဖေ မှန်ဟင်းခါးရောင်းရဲတာပေါ့ .. ဖေဖေဝန်းကျင်နဲ့အဝေးဆုံးမှာ .. ဘယ်သူ့ကိုမှ မခယဘဲ နေနေတာပေါ့ .. ဒါပေမယ့် .. ဖေဖေ တစ်ခုသိလာတယ် သမီး.. ဖေဖေအသက်.. ဘယ်လောက်

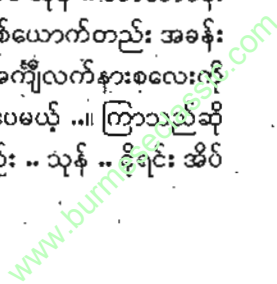
ရှည်မလဲဆိုတာ မှန်းဆမိလာရချိန်မှာ .. မာနတချို့ ပြိုလဲကုန်တယ်လို့ ပြောရလိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့ ..”

ဟု ဖေဖေ မဆုံးခင်ရက်ပိုင်းလေးမှာ ပြောခဲ့ဖူးသောစကား ...။ သူနဲ့ ပြန်ကြားနေမိရင်း လက်ကလေးကိုကွေး၍ လုပ်မိလုပ်ရာဖြင့် လက်စကအင်္ကျီ၏ လက်နားစလေးကို သွားဖျားလေးဖြင့် ဖိကိုက်ကာ ငိုနေမိပြန်သည်။ အားကိုးရာပျောက်နေသည့် ခံစားချက်ဆိုတာက .. အစစ်အမှန်ပဲ ဖြစ်လေသည်တည်း။ ဖေဖေ မရှိတော့ခြင်းသည် သူနဲ့ အတွက် အားကိုးရာပျောက်နေသည်။ ဘိုး ရှိလာခြင်းက သူနဲ့ ရင်ထဲမှာ ရှိနေသည့် အားကိုးပျောက် သူနဲ့ ဆိုသည့် ခံစားချက်ကို ဖယ်မထုတ်လိုက်နိုင် ...။

အဖမဲ့သမီး သူနဲ့ ၏ တစ်ယောက်တည်းငိုနေခြင်းဆိုသည့်အချိန်လေးမှာ သူနဲ့ လက်စကပိတ်အနားစလေးသည် သူနဲ့ မှီခိုခဲ့ရာဘဝတစ်ခုကို ပုံဖော်တာနှင့်မခြား ...။ သွားလေးဖြင့် လက်အနားစလေးကို ကိုက်ထားရင်း .. ငိုနေရတာကိုက .. တစ်ယောက်တည်း ထီးထီးရှိသည်ကော ဆိုသည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်၏ ဖခင်မဲ့ဘဝပုံရိပ်ကျရာအရပ်တစ်ခု ဖြစ်နေချေသည်တကား ...။

ခပ်တိုးတိုး သူနဲ့ ရှိုက်နေမိသည်။ မျက်စိကို အားနှင့်ပိတ်ချထားမိသည်။ ဖေဖေကိုပဲ တမ်းတနေမိသည်။ အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် သူနဲ့ မငို..။ ဒေါ်ကြီး တံခါးနားရောက်လာလျှင် ကြားသွားမှာ သူနဲ့ စိုးရိမ်သည်။

ဖေဖေရေ .. ဟု အော်ကြည့်ချင်သည်။ အော်ပစ်ချင်သည်။ စိတ်ထဲ ပန်းဟိုက်လာရပါ၏။ ငိုနေရင်း ငိုနေရင်းဖြင့်ပင် သူနဲ့ .. မောမောပန်းပန်းလေး ဖျတ်ခနဲ ငိုက်ခနဲ ဖြစ်လာပါ၏။ တစ်ယောက်တည်း အခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ ဘယ်လောက်ကြာအောင် အင်္ကျီလက်နားစလေးကို ကိုက်၍ ကျိတ်၍ ငိုနေမိသည် သူနဲ့ မသိလိုက်ပေမယ့် ...။ ကြာသည်ဆိုတာတော့ သူနဲ့ သိနေသည်။ နောက်တော့လည်း .. သူနဲ့ .. ငိုရင်း အိပ်

ပျော်သွားရချေသည်တကား ...။

သုန် အနီးမှာ စောင်းသံတွေ ကြားနေရသည်။ ကျယ်လာလိုက်... တိုးသွားလိုက် ...။ အဝေးကြီးမှ လွင့်မြေရာလာလိုက် ...။ အနီးမှာကပ်၍ ပေါ်လာလိုက် ...။ နောက်တော့ .. သုန် .. ရင်ဆိုင်လိုက်ရပြန်သည်က.. ခွမ်းခဲနဲ့ ရေလှိုင်းကို မြေပေါ် ချခဲ့လိုက်သံ ...။

ဖေဖေကိုယ်သွားရာ ခေါင်းပေါ်မှာပါသွားသော ကုဗ္ဗိးစလောင်း မှ ထမင်းထုပ် ...။

ဖေဖေအလောင်း ပြင်ထားခဲ့ရာကပ် ...။ နောက်တော့ ဖေဖေကို ခေါင်းသွင်းစဉ် ခြေရင်းမှာထောင်ထားသော ကပ်သည်လည်း ဖေဖေ အလောင်းနောက်မှ သယ်ယူသွားတာ ခံလိုက်ရပြီ ...။

နေရစ်တော့ သမီးရေ .. လိမ္မာရစ်တော့ .. ဟု ကြားလိုက်ရပါသည့် ဖေဖေအသံ ..။ သုန် .. နိုးလာသည်။ နှုတ်ခမ်းလှုပ်နေလျက် .. ဖေဖေ.. ဟုခေါ်နေတာ သိနေရသည်။ ခုတင်ထက်မှာ သုန် ထိုင်လိုက်မိရင်း ဖေဖေဓာတ်ပုံကြီးကို မော့ကြည့်မိရင်းမှ အကြည့်သည် စောင်းရှိရာသို့ ရောက်ပြန်၏။

စောစောက .. သုန် .. အိပ်မက်ထဲမှာ ကြားခဲ့ရသည်လေ ..။ စောင်း သံ ..။ ဖေဖေသည် .. သုန် ကို .. စောင်းတီးခိုင်းနေခြင်းများလားလေ...။ စိတ်အားငယ်နေသမျှ .. ကြေကွဲနေသမျှ .. အထီးကျန်ခြင်းမက အထီး ကျန်သည်ကောဟု ခံစားရလေသမျှ .. မျက်ရည်ကျနေသည့် သုန် ကို.. စောင်းလေးတီးရင်း .. ဖေဖေကို အလွမ်းပြေစေချင်နေခြင်းများလား...။

ဖေဖေ သင်ပေးခဲ့သော စောင်းသံသည်လည်း တိတ်ဆိတ်ခဲ့တာ ကြာပြီ ...။ ဖေဖေ မကျန်းမမာ ဖြစ်သည်မှ .. ဖေဖေ ကွယ်လွန်ချိန်ထိ.. ဖေဖေလည်း မတီးနိုင် ...။ သုန် သည်လည်း မတီးနိုင်စွမ်း ..။ ဖေဖေက ရောဂါဖိစီးခြင်းကို ခံရင်း စောင်းမတီးနိုင် ...။ သုန် ကလည်း ဖေဖေ ဝေဒနာကို မြင်နေရရင်း .. ယခင်တုန်းကလို.. သားအဖနှစ်ယောက်

စောင်းတီးကြ ဆိုကြခြင်းတွေ ရပ်ဆိုင်းကုန်ခဲ့ရပါ၏။ ဩော် .. ခုကျ တော့ .. ဖေဖေသည် .. သုန် ကို စောင်းတီးဖို့များ လာပြောခြင်းပေးလား လေ ...။

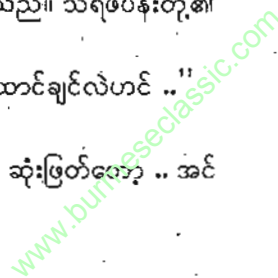
“ဟုတ်တယ် .. သုန် အတွက် ဖေဖေ ချန်ခဲ့တာ တစ်ခု ကျန်နေ တယ် .. ဖေဖေ သုန် ကို စောင်း..တီးတတ်အောင် သင်ပေးခဲ့တာလေ .. ဖေဖေအငွေအသက်တွေ .. ဖေဖေ အနုပညာတွေ .. သုန် လက်ချောင်း လေးတွေဆီမှာ ချန်ထားခဲ့တာ .. ချန်ထားခဲ့တာ .. အဲဒါကို .. သုန် အမှတ်ရလာအောင် ဖေဖေ လာပြောတာဖြစ်မယ်.. လာပြောတာဖြစ်မယ်..”

ဟု တွေးလာမိရာမှ သုန် ပါးပြင်ထက်မှ မျက်ရည်ကို ခပ်ကြမ်း ကြမ်း ပွတ်လိုက်မိရပါ၏။ သုန် .. စိတ်အားဆောင်လျက် ခုတင်ထက်မှ ဆင်းသည်။ စောင်းကို တယုတယပိုက်မိသည်။ ဖေဖေစောင်း ..။ ဖေဖေ အငွေအသက် .. တို့ .. ခိုတည်ရာ .. စောင်း ..။ ပြတင်းဆီမှ တိုးဝင်ရာ အလင်းရောင်သည် ညနေစောင်းဘက်ကိုရောက်ပြီဟု သုန် ကို သိလာ စေလည်။ သုန် .. အတော်လေး အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်ပဲ ...။ အိပ်နေချိန် မှာ ဖေဖေကို အိပ်မက်ခြင်း ..။ မက်တော့လည်း .. ဖေဖေကို သင်္ဂြိုဟ် သောနေ့ကမြင်ကွင်း ဖြစ်နေသည်။ ထိုနေ့က .. သုန် .. ဖေဖေနောက် တကောက်ကောက်လိုက်သွားရင်း ခြေထောက်မှာ ဖိနပ်ပင် စီးမထား နိုင်ဘဲ အဖမဲ့သမီးတစ်ယောက်၏ ဝေဒနာတွေကို မနိုင်ရင်ကန် ခံစားနေ ခဲ့ရသည်တူညီ ...။ ခုလည်း .. ထိုခံစားချက်တွေက ရင်ကိုလောင်မြိုက်နေ စေဆဲ ...။

သုန် .. လသာဆောင်ဆီသို့ ထွက်လာမိသည်။ သရဖီပန်းတို့၏ နေ့က ပိုသင်းလာ၏။

“ဖေဖေ .. ဘာသိချင်း တီးတာကို နားထောင်ချင်လဲဟင် ..” သုန် ခပ်တိုးတိုးမေးမိသည်။

“ဖေဖေက .. မိန်းမယူတော့မယ်ဆိုပြီး .. ဆုံးဖြတ်တော့ .. အင်

ကြွင်းမြိုင်က ဘာမှမယူခဲ့ဘူးကွယ် .. သမီးရဲ့ဘိုးဘိုး သဘောမတူတဲ့
မိန်းမကို ဖေဖေက ယူရမှာဆိုတော့ .. ဖေဖေ .. အားလုံးချန်ခဲ့တာကွယ်..
ဒါပေမယ့် .. တစ်ရက်ကြိုပြီး ဒီစောင်းကြီးကိုတော့ .. ဖေဖေ ယူလာခဲ့
တယ် သမီး .. ကျောင်းတက်တော့ ကားနောက်ခန်းမှာ တင်ယူလာခဲ့
တာ .. အင်ကြွင်းမြိုင်က ဘယ်သူမှ သတိမထားမိကြပါဘူးလေ.. စောင်း
ကြီးကို .. သမီးမေမေ .. ရှိတဲ့ ထမင်းဆိုင်မှာ .. ချန်ထားခဲ့တာ.. ဒီစောင်း
ကိုတော့ ဖေဖေ မချန်နိုင်ခဲ့ဘူးလေ .. ဒီလောက် ချစ်တာ .."

ဟု ဖေဖေ ပြောပြဖူးသည်။ မေမေနှင့်ပတ်သက်၍ စိတ်ထဲ နာကြည်း
နေသော ဖေဖေသည် ဤစောင်းကြီးနှင့်ပတ်သက်ရာ အတိတ်ကိုတော့..
မေမေကြောင့်ပင်လျှင် .. အင်ကြွင်းမြိုင်ဆီမှ နေ၍ .. သူနဲ့ တို့ရိုရာ
အိမ်ငယ်လေးဆီသို့ ရောက်ခဲ့ရတာကို ပြန်၍ပြောပြခဲ့ခြင်း ..။ မေမေ
သည် .. တိုက်ကြီးမှာ နေရမည်ဟု မျှော်လင့်ခဲ့ပေမယ့် .. တံထက်သာ
သော အိမ်ငယ်လေးတစ်လုံးမှာ နေခဲ့ရသည့်ဘဝတွင် ကြာရှည်မနေနိုင်
ခဲ့ ..။ ထို့အတွက်လည်း ဖေဖေသည် .. ဖေဖေနှင့် မေမေအတိတ်ကို
လွမ်းမောဖွယ်ရာဘဝတစ်ခုအဖြစ် မသတ်မှတ်ခဲ့ ..။ စိတ်နာသင့်သော
မိန်းမတစ်ယောက်ကို သေသည်အထိ စိတ်နာပြခဲ့သည်။ စိတ်နာပစ်ခဲ့
သည်တည်း ..။

ဖေဖေသည် .. အစက ငှားရမ်းနေထိုင်ခဲ့ရာ ထိုအိမ်လေးကို ..
နောက်ပိုင်းမှာ ဝယ်ယူနိုင်သည်အထိ မုန့်ဟင်းခါးကို ဆိုင်းထမ်းဖြင့်
ရောင်းရင်း ငွေစုခဲ့သည်ပဲ ..။ သူနဲ့ ကို .. တိုက်ကြီးတာကြီးနှင့် ဖေဖေ
မထားနိုင်ပေမယ့် .. အိမ်ပိုင်ယာပိုင်လေးနှင့် ထားခဲ့ခြင်းပါ ..။

"အဲဒီဘဝလေးကို သူနဲ့ ပြန်ရချင်လိုက်တာ ဖေဖေရယ် .. ဖေဖေနဲ့
အတူ စောင်းတီးရတဲ့ညလေးတွေ .. နေ့လေးတွေကို .. သူနဲ့ .. ပြန်ရချင်
လိုက်တာ .."

သူနဲ့တစ်ယောက်တည်း မက်မောစွာ တမ်းတမ်းတတ်ပြောနေမိရ

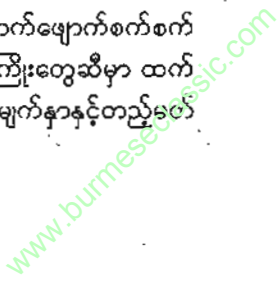
ပါ၏။ သူနဲ့ လက်ချောင်းလေးတွေက စောင်းကြီးထက်မှာ ထိသည်။
သူနဲ့ .. တီးခတ်မိသည်က ဖေဖေ အလွန်နှစ်သက်သော စန္ဒကိန္နရီ သီချင်း..။

"အချစ်မှာ သစ္စာရှိရင် .. မြားဆိပ်သင့်တဲ့ခင်ပွန်းသည် ကိန္နရာဟာ
အသက်ပြန်ရှင်ရတယ် သမီး .. နှစ်ပေါင်းတစ်ထောင်ကြာအောင် မခွဲ
မခွာ အတူနေကြရတယ် .. သစ္စာတရားရဲ့ နက်ရှိုင်းလေးနက်မှုကို အဲဒီ
သီချင်းက .. ဖော်ညွှန်းတယ် .. ဘယ်တော့မှ အချစ်အဖော်မှာ သစ္စာမမဲ့နဲ့
သမီး .. အဲဒါ .. ဖေဖေ မှာချင်တဲ့စကားပဲ .. ကြည့်စမ်း .. ကိန္နရီမယ်
လေးခမျာ .. သူ့ခင်ပွန်းသည် ကိန္နရာ မြားဆိပ်နဲ့ သဲငွေသောင်ယံမှာ
လူးနေအောင် ခံစားရ .. သေရရှာချိန်မှာ .. အဲဒီသီချင်းပိုဒ်မှာ ဆိုရတဲ့
အခါ .. ဘယ်လောက်ထိ .. ရင်ကို လာထိလဲ .. အချစ်စစ်ဆိုတာ ..
ကိုယ်ချစ်ရတဲ့သူကို .. မခွဲနိုင်တဲ့ခံစားချက်ကို ပေးတယ် သမီး .. ပစ်ခွာ
စွန့်ခွာတဲ့သူဟာ သစ္စာမဲ့တဲ့အလုပ်ကို လုပ်တာပဲ .."

ဖေဖေ ပြောခဲ့သောစကား ..။ "ဖေဖေသည် .. အချစ်နှင့်ပတ်သက်
လာလျှင် .. သစ္စာမဲ့ခြင်းကို ခံရ၍ထင် ..။ သစ္စာကို ပို၍ မြတ်နိုးတတ်
အောင် သီချင်းကအစ .. ရွေးချယ်၍ သူနဲ့ ရင်ထဲစွဲအောင် သင်ပေးတတ်
သူပါ ..။ သူနဲ့ လက်ချောင်းလေးတွေက စန္ဒကိန္နရီကို တီးခတ်နေချိန်မှာ
သရဖီပန်း၏ရနံ့က လေပြည့်နှင့်အတူ သူနဲ့ နာဖျားသို့ တိုးဝင်၏။
သရဖီပန်းလေးတွေ ဆန်ခါခြင်းနှင့် မောက်မောက်လျှံလျှံ ထည့်ထား
သည့်နှယ် မွှေးအိချိုမြခြင်းက အံ့ကျင်းဖွဲ့အင်အားဖြင့် တိုးဝင်ခြင်း ..။

သူနဲ့ စိတ်ထဲမှာ အနားမှာ ဖေဖေ ရောက်လာသည်ဟု ထင်လာ
သည်။

မျက်ရည်စက်သည် စောင်းဆိုးထက်မှာ ဖျောက်ဖျောက်စက်စက်
ကြွ၏။ သူနဲ့ လက်ချောင်းလေးတွေက စောင်းကြီးတွေဆီမှာ ထက်
အောက် တုန်တင်ထိ၏။ ငြိ၏။ တီးခတ်၏။ သူနဲ့ မျက်နှာနှင့်တည့်မတ်
စွာနေရာမှာ စောင်း၏လက်ရုံး ရှိနေသည်။

စောင်းကို ပိုက်ထားပေမယ့် ထိခိုက်နေသောစိတ်ကြောင့် ..
တစ်ခါတစ်ခါမှာ စောင်း၏လက်ရုံးသည် စောင်းအိုးနှင့်အတူ မသိမသာ
ဟိုသည် လှုပ်ချင်၏။ ဖေဖေကို တမ်းတနေသော သမီးတစ်ယောက်၏
ကိုယ်ခွံနဲ့လေးသည် ကြေကွဲလှိုက်ခါ ရှိတတ်လာသည်ကိုးလေ ..။ ရွှေ
ဗေဒါရိပ်တွင် ပထမဆုံးလွင့်သော စောင်းသံသည် .. ဖေဖေ နှစ်သက်
မြတ်နိုးသော စန္ဒကိန္နရီပါ တကား...။

“ဂန္ဓမာ..x ဓန္ဒာတောင် x ရှိမြိုင်တန်းမှာ ပူးပွင့်ကြတဲ့ပန်း မာလာx
သင်းရနံ့ကပြာx ငှက်ပေါင်းရယ်သာရကာx သံတတနဲ့ မြူးထူးပျော်ကြရှာx”
သုန် မဆိုဖြစ်ပါ ..။ ဖေဖေပိညာဉ်လေး သုန် အနီးမှာ ရှိနေရင်း
ဆိုနေသည်ဟု ခံစားနေရရင်း ဖေဖေနှင့်အတူ ရှိနေရသည့်ခံစားချက်က
တိုးဝင်၏။ တောက်လျှောက် တီးခတ်သွားဆဲ ..။

“ဪ x ငွေပုန်ကြ x သဲသောင်ယံမှာ x လောင်းမြတ် ကိန္နရာx
အို x ပြားနဲ့ခွင်းပါလို့ ချစ်ပယားမှာ သောကပြာ x စီးကျမျက်ရည်တွေ
ငွေ x လင်ရွှေတုံးဂမုန်းမယ့်သက်လျှာ x စီးကျမျက်ရည် တွေတွေ x
လင်ရွှေတုံးဂမုန်းသက်လျှာx အိုx ဆုံးပါပေါ့တစ်ခါx အသည်းအူပူအောင်
ဖန်လို့လာx ပွေယူရင်ခွင်ထဲမှာ x ငိုမစဲ.. ရိုက်ငင်သည်းဟန်စွာ x”

ဆိုသည် တီးပိုဒ်သို့အရောက်မှာ သုန် မျက်ရည်ကျလာပြန်ပါ
သတည်း ...။
သရဖီပန်းရနံ့တို့ကလည်း စုဝေးအုံ့ဖွဲ့မွှေးလွင်ချိုမြနေကြချေသည်
တကား ...။

နလုံးသားတိုခါးတွေ ဒားလုံး
ပွင့်ထားလိုက်တဲ့အခါ
တာကိုများ ...
လျှို့ဝှက်ထားလို့ရတော့မှာလဲကွယ် ...။

အခန်း (၁၁)

ညနေဘက် နံကားဝါပင်ကြီးအောက်သို့ မဖြစ်မနေ သူ ရောက်မိ ရခြင်းမှာ ကောင်မလေးကြောင့်ဆိုတာကိုတော့ သူ ဝန်ခံလိုက်ရပါပြီ။ အန်ကယ်ဂျက်ဒိုင်းမွန်းဆိုသည့် ဥယျာဉ်မှူး ပြောပြတာ ကြားလိုက်ရပြီး ကတည်းက .. ကောင်မလေးအပေါ် သူ ပို၍ သနားစိတ်ဝင်ခဲ့ရသည် ဆိုတာကိုလည်း သူ ဟန်ဆောင်ငြင်းကွယ်မရနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေပါ၏။ ဘာကြောင့်ဆို .. ကောင်မလေး ရွှေဗေဒါရိပ်ငြိမ်သို့ စရောက်သည့်နေ့လေး မှာ အဘယ်မျှထိ ကြေကြေမြေမြေကြီး သရဖီပင်အောက်မှာ တစ်ယောက် တည်း ငိုကြွေးခဲ့သည်ဆိုတာ သူ မျက်မြင်ကြုံခဲ့ရသည်ကိုးလေ။။

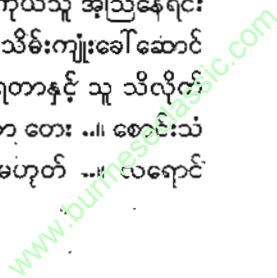
သရဖီပန်းတွေ ဘုရားပန်းပူဇော်ဖို့ ကောင်မလေး ပေးလိုက်တာကို လည်း မေမေ့ကို ပန်းတွေပေးရင်း သူ မနက်က ပြောပြခဲ့ပါ၏။

“မနက်စောစော ဘုရားပန်းပူဇော်ဖို့ အရင်ဆုံး သတိရတဲ့ မိန်းကလေး ဆိုတဲ့အချက်တစ်ခုကို သိရတာနဲ့ပဲ .. ဒီမိန်းကလေး စိတ်ရင်း ကောင်းလေးဆိုတာ မေမေ သိလိုက်ပါရဲ့ကွယ်..”

ဟု ကြည်နူးစွာ မေမေ ပြောပြီး ပန်းတွေကို ရေနှင့် သန့်စင် .. ဘုရားပန်းပူဇော်ခဲ့သည်တည်း ..။

သူလည်း ကုန်တိုက်သွားရမှာမို့ ရေ ပြေးချိုးရ ..။ မနက်စာ ကမန်းကတန်း စားရနှင့် ဖြစ်ခဲ့ရတာမို့ ကောင်မလေးနှင့်ပတ်သက်၍ သူ သိခဲ့ရတာတွေကို မနက်ခင်းကတော့ မေမေ့ကို မပြောပြဖြစ်လိုက် ရ ..။ ကားရေဆေးနေသည့် လေးလေးတူးလည်း သရဖီပန်းတွေကို ကောင်မလေး ပေးလိုက်တာ ဤမနက်မှာ မမြင်လိုက်ရတာမို့ ..။ ပြုံးစေ့စေ့အကြည့်ကို သူ ကင်းလွတ်ခဲ့ရသည်တည်း။ လေးလေးတူး သိလို ကဖြင့် ငြိမ်ရပ်နေမှာ မဟုတ် ..။ မေမေ့ကို ကောင်မလေး ဘယ်လောက် ရော့ကြောင်းတွေ ဘာတွေ ထည့်ပြောပေးဦးမည်။ သူ့ထက်ငယ်တာ လည်း ထည့်ပြောချေမည်သာ ..။ မေမေကတော့ .. ခုထိ .. ကောင်မလေး နှင့် ပတ်သက်၍ သူ ဘာတွေ ရင်ထဲမှာဖြစ်နေပြီဆိုတာ မသိသေး ..။ သိလျှင် အံ့ဩချေမည်သာ ..။ သူ့တစ်သက်တာမှာ .. မိန်းကလေးတစ် ယောက်အပေါ် သတိတရရ ဖြစ်နေတာ.. သနားစိတ်တွေလည်း တကြင်နာနာဖြင့် ရင်ထဲမှာ ဖြစ်တည်ရသည်ဆိုတာက ပထမဆုံးသော ကြုံဆုံမှုပဲ ဖြစ်ချေသည်ကိုးလေ ..။ ဟုတ်သည် ..။ သူ့နှလုံးသားမှာ ပထမဆုံး ကြုံဆုံမှု ..။

ခုလည်း .. အလုပ်က ပြန်လာတာနှင့် မေမေ့ကို ဝင်တွေ့ ..။ မေမေ ဖျော်တိုက်သည့် ကော်ဖီပူပူတစ်ခွက်ကို သောက် ..။ ရေမိုးပြေးချိုးပြီး တာနှင့် မယောင်မလည်ဖြင့် စံကားဝါပင်ကြီးဘက်ကို သူ ရောက်လာရ ပြန်သည်။ ရောက်တော့လည်း ဟိုဟိုသည်သည်ကြည့်မိရပါ၏။ ကောင်မ လေး ရှိမနေတော့ ရင်ထဲ ဟာခနဲ ဖြစ်သည်။ ကြီးမားသော မပြည့်စုံမှု တစ်ခုကို လက်ခံပေးလိုက်ရသည့်နှယ်လည်း သူ့ကိုယ်သူ အံ့ဩနေရင်း သိသိလာနေရပါ၏။ ထိုစဉ်ခိုက် .. သူ့အာရုံကို သိမ်းကျုံးခေါ်ဆောင် လိုက်သည်က စောင်းသံ ..။ တေးသွားကို ကြားရတာနှင့် သူ သိလိုက် ပြီ။ စန္ဒကီနူရီတေး ..။ မေမေ အလွန်နှစ်သက်သော တေး ..။ စောင်းသံ သည် လရောင်လွင်သောညမှာ ဖြစ်တည်ခြင်း မဟုတ် ..။ လရောင်

အောက်မှာ မျောလှင့်လာခြင်း မဟုတ် ...။ ညနေဦးစအချိန်မှာ မှောင်ရိပ် ရိပ်သမ်းနေသည့်ကာလမှာ လေနှင့်အတူ မျောလှင့်လာခြင်း ...။

“ဒါ .. ဒါ .. အဲဒီ ခင်ဝသုန်ငြိမ် ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး တီးနေတာ များလား .. အို .. ဒီလောက် ငယ်ငယ်နုနုလေးနဲ့ .. စောင်းကို ပိုင်ပိုင်နိုင် နိုင်တီးတတ်နေသတဲ့လား .. မေမေ သိရင် .. မေမေ ချစ်တဲ့ စန္ဒကီနုရီ ကို တီးနိုင်တဲ့ ဒီကောင်မလေးကို အတော်ချစ်မှာ .. အထင်ကြီးမှာ .. တွေ့ချင်မှာ ...”

တွေ့ချင်မှာ ...။ သူ နောက်ဆုံး တွေးမိသည့်အတွေး ...။ သူ .. ဘာတွေဖြစ်နေပြီ မသိ ...။ မေမေနှင့်လည်း ကောင်မလေးကို ဆုံစေချင် သည်။ တရင်းတချာ ရှိစေချင်နေသည်။ ခက်ပြီပဲ .. ဟု သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ညည်းမိရပါပြီတည်း ...။ ကောင်မလေး၏ ညှို့ငင်ဖမ်းစားနိုင်မှုသည် ပြုစားလိုက်တာနှင့်ပင် တူနေပြီ ...။

ပင်စည်ကိုမို့၍ ရပ်ရင်း စောင်းသံကို သူ ငြိမ်သက်နားထောင်နေမိ ရဆဲ ...။ စောင်းသံက .. ကြေကြေကွဲကွဲ လွင့်မျောနေဆဲ ...။ ငိုရှိုက်နေ သည့်နယ် သူ ရင်ထဲခံစားလာရပြန်သည်။ ပြီးတော့ .. ရင်ထဲ အလိုလို ဝင်လာမိသည်က .. ကောင်မလေး ငိုနေသည်ဟု ...။ ဟုတ်သည် .. ထိုသို့ သူ ထင်လာသည်။

အိမ်ကြီးဘက်ကို လှမ်းမျှော်၍ကြည့်မိပေမယ့် .. နီးနီးကပ်ကပ်ကြီး ရှိမနေဘဲ လှမ်းသည်မို့ ...။ ကောင်မလေးကိုတော့ မမြင်ရ ...။ ဘယ် အခန်းမှာများ ကောင်မလေး စောင်းတီးနေသည် မသိ ...။ သရဖီပန်း ဟေ့၏ ရနံ့ကလည်း သူ့ထံသို့ တိုးတိုးဝင်ဝင် ...။ စံကားဝါပင်ကြီးကို သူ မော့ကြည့်မိသည်။ မိုးရေစက်ကို မျန်းဆွတ်သောကာလဆိုလျှင်ဖြင့် ဖန်းစံကားဝါတို့ ပွင့်ကြဝေကြချေဦးမည်။ ထိုအခါလျှင်ဖြင့် ကောင်မ လေးကို သူ ပေးခွင့်ရချင်ပါသည်။

ထိုစဉ်ခိုက် သရဖီပင်ဘက်ဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာနေ

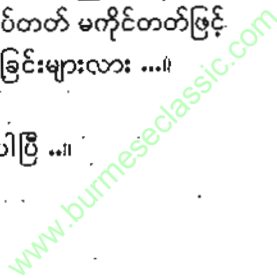
သည့် လူတစ်ယောက် ...။ အန်ကယ်ဂျက်ဒိုင်းမွန်း ...။ လူရှင်းရာအိမ် နောက်ထက် သရဖီပင်ကြီးရှိရာကို ဦးတည်လျှောက်လာနေခြင်းသည် ပန်းတက်ခူးဖို့များလား ...။ ညနေမှောင်ရိပ်ဆင်းစအချိန်မှာ အပင်ပေါ် ပန်းတက်ခူးဖို့ဆိုတာကတော့ မဖြစ်နိုင် ...။ အန်ကယ်ဂျက်ဒိုင်းမွန်း သစ်ပင်အောက်မှာ ထိုင်သည်။ ပြီးတော့ .. ငိုချေသတည်း။ သူ လန့်ခနဲ ဖြစ်၏။ စောင်းသံကလည်း တိတ်သွားပြီ ...။ အန်ကယ်ဂျက်ကလည်း သစ်ပင်ကြီးအောက်မှာ လာငိုနေသည်။ ကောင်မလေး စောင်းတီးရပ် သွားသည်ဆိုတာက တစ်ခုခုများ ဖြစ်သွားမလား ...။ စိတ်ထိခိုက်ရင်း သတိလစ်သွားတာ ဖြစ်နေပြီလား ...။ ရင်သည် မကြံဖူး လောင်မြိုက် ခြင်းသောကနှင့် ပိတ်ဖုန်း၏ခြံစည်းရိုးဘက် ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်မိ သည်။ သူသည်.. ကောင်မလေးနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် ဟန်ဆောင်၍ မရ..။ ဟန်ဆယ်၍ မရ ..။ ဆောက်တည်ရာမရ ...။ ပူပန်စိုးရိမ်တတ်သူ တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်နေချေသည်တကား ...။ သူ့နှလုံးသားမှာရှိနေ သည့် ပိတ်ထားသော တံခါးတွေအားလုံး ဖွင့်လိုက်သည့်အခါ .. ဘာ ကိုများ လျှို့ဝှက်ထား၍ ရတော့မည်တဲ့လဲလေ ...။

“အန်ကယ်ဂျက် ..”

ခြံစည်းရိုးတန်းကို သူ လက်တွေဖေးကိုင်ကာ လှမ်းခေါ်ပေမယ့် အငိုသန်နေသည့် အန်ကယ်ဂျက် ကြားပုံမရ ...။ မျက်ရည်တွေကို လက် ဖမ်းဖြင့် သုတ်လိုက် ...။ ဆက်ငိုလိုက်ဖြင့် ရှိနေပါ၏။ ဝမ်းပန်းတနည်း နိုင်စွာ ငိုနေသည့်ဟန် ...။ သူ့ခေါင်းတွေ ပူထူလာသည်။ ရင်ထဲမှာ မွန်း ကျပ်လာသည်။ ကောင်မလေး တစ်ခုခုဖြစ်ပြီထင် ...။ ဒါကြောင့် အန်ကယ် ဂျက် လာငိုနေခြင်း ..။ ဟိုမှာလည်း ဘာမှမလုပ်တတ် မကိုင်တတ်ဖြင့် ဖြစ်နေ၍ လုပ်မိလုပ်ရာ ဤနေရာမှာ လာငိုနေခြင်းများလား ...။

“အန်ကယ်ဂျက် .. အန်ကယ်ဂျက် ..”

သူ .. အသံကိုမြှင့်၍ အော်ခေါ်မိလိုက်ရပါပြီ ...။

မတတ်နိုင် ..။ သူ မေးရလိမ့်မည် ..။ အသာလေး ပြန်လှည့်သွားလျှင်ဖြင့် ဘာမှကို မသိလိုက်ရဘဲ ပြန်သွားပြီးသည်နောက်မှာ ညလည်း သူ အိပ်၍ရမှာ မဟုတ် ..။ ကောင်မလေးအတွက် စိတ်ပူနေရင်းဖြင့် ရွှေဗေဒါရိပ်ငြိမ်အိမ်ကြီးဘက်ကို သူ့အခန်းပြတင်းအနီးမှာ ရပ်ရင်း ငေးကြည့် ပူပန်ခြင်းတွေနှင့်ပဲ ရှိနေရချေတော့မှာ သူ သေသေချာချာကြီး သိနေရသည်ကိုးလေ..။

သူ့ခေါ်သံ ဤတစ်ကြိမ်မှာတော့ ကြားသွားပုံဖြင့် အန်ကယ်ဂျက် ကြည့်လာသည်။ ပြီးတော့ သူ့ထံ လျှောက်လာပါ၏။ မျက်ရည်ကို စင်အောင် သုတ်လာခြင်း ..။

“ဘာကိတ်ရှုရိုလိုလဲ ဘရာသာ ..”

ဟုလည်း အနားရောက်တော့ မေးလာပါ၏။ မျက်တောင်ထူထူ တွေမှာ မျက်ရည်တွေ စိုနေဆဲ အန်ကယ်ဂျက် ..။ မျက်သားတွေလည်း နီနေသည်။ ငိုထားသည်ကိုးလေ ..။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ .. အန်ကယ်ဂျက် ဘာလို့ငိုတာလဲ .. ဟိုကောင်မလေး ဘာဖြစ်တာလဲဗျ ..”

ဟု ကသောကမျောကြီး မေးတော့မယောင်ရှိပြီးမှ ကိုယ်ရှိန်သပ်ရသည်။ ပေါ်တင်ကြီးမေးသည်ဆိုလျှင် ကောင်မလေးကို အားနာဖို့ ကောင်းမည်လေ ..။

“ဘာဖြစ်လို့ငိုတာလဲ အန်ကယ်ဂျက် ရယ် .. မြင်တော့ ရင်ထဲ မကောင်းဘူးဗျာ .. အဲဒါကြောင့် .. ကူညီနိုင်ရင်လည်း ကူညီလို့ရအောင် မေးချင်လို့ပါ ..”

ဟု မေးတော့မှ အန်ကယ်ဂျက် မျက်ရည်ထပ်ကျလာသည်။ အိမ်ကြီးဘက်ကို လည်ပြန်ကြည့်သည်။ ခေါင်းခါသည်။

“မရဒေါ့ဘာဘူး ဘရာသာ .. အန်ကယ်ဒိုင်းမွန်း နော် .. ဂျက်ဒိုင်းမွန်းနော် .. ရှိတ်ထဲမှာနော် .. မချီတင်ကဲဖြစ်ဒယ်ရှိဒယ် .. ထိခိုက်ဒယ်

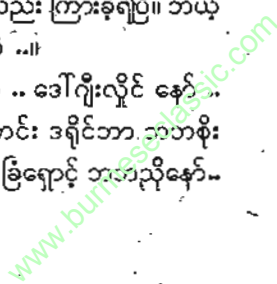
ရှိဒယ် .. တနားဒယ်ရှိဒယ် .. မွမွလေး ခင်ဝသုန်ငြိမ် နော် ဒုဘောလည်း ကောင်းဒယ် .. အဖေလည်းမရှိဒေါ့ဘူး .. တူ့အမေလည်း မရှိဒေါ့ဘူး..”

ဟု ပြောရင်း ထပ်၍ မျက်ရည်ကျတော့ သူ့ရင်တွေ ဗလောင်ဆူလာ၏။ သေချာပြီ ..။ ခင်ဝသုန်ငြိမ် တစ်ခုတော့ဖြစ်ပြီ ..။

“မွမွလေးနော် .. ဒီနေ့ .. တူ့အဘိုးနဲ့ ဟိုအိန်ဂျီးမှာ ထမင်းတွားရှား ဒယ် .. ပြန်လာဒယ်နော် .. အိန်အပေါ်ထပ်က တူ့အခန်းကို တက်တွားတာ .. ပြန်ပြီးဒေါ့ အောက်ထပ်ကို ရှင်းမလာဒေါ့ဘူး.. ပီးဒေါ့ .. ဒီညနေနော် .. တူ့အခန်းက .. လတာရှောင်မှာနော် .. ရှောင်းတီးဒယ်ရှိဒယ် .. အန်ကယ်ဂျက်ဒိုင်းမွန်း နော် .. ပန်းပင်ခွေ ရေဖျန်းပြီးချိန်ပဲ ရှိတေးဒယ်.. ရှောင်းတံကြားဒယ်နော် .. ကြည့်ဒယ်နော်.. လတာရှောင်မှာ မွမွလေး ရှောင်းတီးနေဒါနော် .. မြင်ရဒယ်ရှိဒယ် .. မွမွလေး နော် .. ငိုဒယ် .. ရှောင်းတံနော် .. ငိုဒယ် .. အန်ကယ်ဂျက်ဒိုင်းမွန်း နော် .. ကောင်းကောင်း တနားဒယ် .. ရှိတ်မကောင်းနိုင်ဒေါ့ဘူး .. ဒါနဲ့ ဒီမှာလာဒိုဒါ..”

ရှင်းချေသည်တည့် ..။ အန်ကယ်ဂျက်သည် ခင်ဝသုန်ငြိမ် ကိုလည်း သနား၍ ..။ ပြီးတော့ .. စန္ဒကီနုရီတေးစောင်းသံ၏ အလွမ်းအဆွေးတွေလည်း ရင်ကိုကူးစက်၍ လာငိုခြင်း ..။ ရင်ကိုပေါက်တော့ မတတ် ပူပန်နေသည့် အပူသည် သက်သာရာရချေ၏။ သုန် .. ဘာမှ မဖြစ် ..။ တော်သေးသည်ပဲ .. ဟု ပထမရင်ထဲ သက်သာသည်။ ဒါပေမယ့် အပြည့်အဝ စိတ်မချမ်းမြေ့နိုင် ..။ ခင်ဝသုန်ငြိမ် သည် စောင်းတီးရင်း ငိုနေသည်ဟု လသာဆောင်ကြီးကို မော့ကြည့်ခဲ့သော အန်ကယ်ဂျက်ဒိုင်းမွန်းက မြင်ခဲ့သည်ဟု ပြောပြသမျှ သူလည်း ကြားခဲ့ရပြီ။ ဘယ်နှယ်လုပ်၍ စိတ်ဖြေရာ ရောက်နိုင်ပါ့မည်တဲ့လဲ ..။

“အန်ကယ်ဂျက် နော် .. ဒီမှာ လာငိုဒယ် .. ဒေါ်ဂျီးလှိုင် နော် .. အိန်ဂျီးထဲမှာ ငိုဒယ် .. ဒေါ်ဂျီးလှိုင်ရဲ့ ဟတ်စီဘင်း ဒရိုင်ဘာ ဘာစိုးနော် .. ဒေါ်ဂျီးနဲ့တူတူ မျက်ရည်ပဲဒယ်ရိဒယ် .. ခြံရှောင် ဘာညှိုနော်..”

ရှောင်တကြားတယ်နော်... ပန်းခြံထဲမှာ ငိုနေဒယ်ရှိဒယ် .. ဘယ်တုမူ ရှိတ်မကောင်းကြဘူး .. အဒီတာချင်းရှောင်တ နော် .. ငိုဒယ်ရှိဒယ်..”

ဟု တဖွဲတနွဲဖြင့် အန်ကယ်ဂျက် ဆက်ပြောပြီးမှ သူ့ကိုကြည့်လာ ပါ၏။

“ဒါကြောင့် အန်ကယ်ဂျက် ပြောဒါ .. ဘရာသာ ကူညီလို့ မရဘာ ဘူးလို့ ..”

ဟု စကားကို အဆုံးသတ်၏။ သူ မကူညီနိုင်ပါ .. ဟု အစချီကာ...။ စကားကိုဆက်ပြီးသည့်နောက် ..။ ဘာကြောင့် သူ မကူညီနိုင်ခြင်း ဆို တာကို ရှင်းလင်းခြင်းဖြင့် အဆုံးသတ်ခြင်း ..။ ခဏတော့ အန်ကယ် ဂျက်ဒိုင်းမွန်း ရပ်နေသေးသည်။ သူ ဘာပြောလာမည်လဲဆိုသည့် သဘောဖြင့် စောင့်ခြင်း။ သူ ဘာမှ ဆက်မပြောနိုင်ဘဲ ငိုနေ ငြိမ်နေ တော့ ...

“ပြန်ဒေါ့မယ် .. အန်ကယ်ဂျက် နော် တူများတွေနဲ့တူတူ မငိုချင် ဘူး .. တူတူငိုရင် တူငိုဒါကို ကြည့်မိ .. ကိုယ်က ပိုငိုချင်လာလိုက်နဲ့ ဖြစ်နေမှာမို့ .. ဒီမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ငိုဒါ ..”

ဟု ပြောပြီး ပြန်သွားတော့ ငိုနေကြ ကျန်ရစ်ခဲ့ဆဲ ..။ သူလည်း ငြိမ် ဤ ကျန်ခဲ့သည်ပါပဲ။ အိမ်ကြီးဘက်ကို သူ မျှော်ကြည့်မိသည်။ သူ ရှိနေရာဘက်မှဆိုလျှင် လသာဆောင်ကြီးကို ရှင်းအောင် မြင်ရ ..။ သူ့ နင်းဆီရိပ်ငြိမ်၏ လသာဆောင်ကြီးမှဆိုလျှင်ဖြင့် လှမ်းလင့်၍တော့ မြင် နိုင်သည်တည့် ..။

ဤနေ့တွင် .. သူ လသာဆောင်မှာ ရှိမနေခဲ့ရတာကို ရင်ထဲ ယူကျုံးမရချင် ..။ တကယ်တမ်းက .. သူသည် .. ကောင်မလေးကို မြင်ချင်၍ ဤနေရာကို လာမိခြင်း ..။ ကောင်မလေးကို မြင်နိုင်မည့် လသာဆောင်မှာကျတော့ မနေလိုက်မိ ..။ သည်းသည်းကွဲကွဲကြီး အနီး တကပ်မြင်ရသည့်မြင်ကွင်းမျိုး မဖြစ်နိုင်ပေမယ့် .. လသာဆောင်ကြီးမှာ

ကောင်မလေး စောင်းတီးနေတာလောက်ကိုတော့ သူ မြင်နိုင် ခွဲခြားသိ နိုင်မည်လေ ..။

စံကားပင်ကြီးဘက်ကို သူ လှည့်လိုက်တော့ ပင်စည်ကိုမှီရပ်ရင်း လက်ကြီးပိုက်၍ ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်နေသည့် လေးလေးတူးကို မြင်ရပါ သတည်း ..။

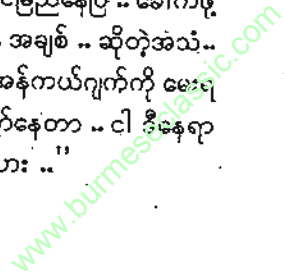
သူ့ကိုကြည့်၍လည်း လျှောက်လာသည်။ သူလက်တွေကို ဟိုဟို သည်သည် စမ်းသည်။ သူ ရှက်အမ်းအမ်းဖြင့် ...

“ဘာလဲဗျ .. လေးလေးတူး ရ ..”

“ဪ .. မင်းကိုယ်မှာ အရစ်တွေများ လိုင်းတွေ လိုင်းတွေနဲ့ ပေါ်နေသလားလို့ ဟေးဟေး .. မကြားဖူးဘူးလား .. ခရုမှာလည်း အရစ်နဲ့ .. လူမှာလည်း အချစ်နဲ့တူ .. ငါ့လူမှာ ခရုလိုအရစ်တွေ ပေါ်နေ သလားလို့ပါ .. ဟေးဟေး .. ဖေးဟေး ..”

တဟေးဟေးနှင့် အတော်ကြီး အုမြူးနေသည့် လေးလေးတူး ကို သူ မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်လိုက်ရပါ၏။

“အဲမယ်မယ် .. မျက်မှောင်ကြုတ်ပြလိုက်တာနဲ့ ငါက ရပ်မယ် ထင်သလား ငါ့လူ .. အပျော်တွေ မရဘူးကွ .. ပျော်လိုက်ပုံများနယ် နော် .. ငါ့လူ ရင်ထဲ .. ခရုမှာလည်း အရစ်နဲ့ လူမှာလည်း အချစ်နဲ့ဆိုတာ ဖြစ်နေတော့ .. ငါ့မှာလေ .. ပျော်လိုက်ချက် .. ဟေးဟေး .. မျက်မှောင် ကြုတ်ပြီး ဟိုလိုလို သည်လိုလိုနဲ့ ငါ့လူရင်ထဲက ဥစ္စာတွေ ငါမသိအောင် ကြိုးစားနဲ့ .. မရဘူးကွ .. ငါ့လူပုံစံက .. မျက်နှာမြင်လိုက်တာနဲ့ မေးဖို့ ကို မလိုတော့ဘူး ..။ မခေါက်တဲ့အိုးက ဒေါင်ဒေါင်မြည်နေပြီ .. ခေါက်ဖို့ ခလိုတော့ဘူး .. ငါ့လူရင်ထဲက အိုးကြီးလေ .. အချစ် .. ဆိုတဲ့အသံ.. ဘယ်သူမှကို မခေါက်ရသေးဘူး.. မြည်နေပြီ .. အန်ကယ်ဂျက်ကို မေးရ ပြရနဲ့ .. မျက်စိမျက်နှာပျက်ရနဲ့ .. ပျာယာကိုခတ်နေတာ .. ငါ ဒီနေရာ က လက်ပိုက်ရပ်ကြည့်နေတာ ငါ့လူ .. ဟေးဟေး ..”

တပေးပေးဖြင့် လေးလေးတူးကတော့ အပျော်တွေဆက်နေသည်။

“ရမ်းမပြောနဲ့၊ လေးလေးတူးရ .. အန်ကယ်ဂျက် ပြောပြတာကဖြင့် ကောင်မလေး ငိုနေတာတဲ့ သိရဲ့လား .. ဧဝင်းတီးရင်း ငိုနေတာတဲ့ .. တစ်ဖက်လူ မျက်ရည်ကျနေချိန်မှာ လေးလေးတူး တပေးပေးလုပ်နေတာ ကောင်းသလား ..”

သူ့ပြောတော့ လေးလေးတူး တစ်ချက်ငြိမ်သည်။ သူ့ကို ကြည့်သည်။ ခေါင်းညိတ်သည်။ စံကားပင်စည်မှာ ခွေရိုက်ထားသည့် ကွပ်ယူစံခုံမှာ သွားထိုင်သည်။ ဆေးလိပ်ကို မီးညှိဖွာရှိုက်ကာ တစ်ချက် သူ့ကို ကြည့်သည်။ မျက်နှာထက်မှာ အပျော်ရိပ်တွေ ရှိမနေတော့ ...။

“အဲဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်ကွာ .. ငါလည်း စောင်းသံကြားတော့ ရင်ထဲထိတယ်ကွ .. လွမ်းသလိုလို .. ဆွေးသလိုလိုကြီးကို ဖြစ်လို့ .. ငါ့လူလည်း ဒီဘက်ရောက်နေလောက်ပြီဆိုပြီး လိုက်လာမိတာ .. ဒီရောက်တော့လည်း .. ငါ့လူက ဟိုအတွက် ပူပြီး မေးနေတာမြင်တော့ .. ရုတ်ခနဲကွာ .. ပျော်သွားမိတယ် .. အဲသလို ဘယ်တုန်းကများ ငါ့လူ စိတ်တွေ ဘာတွေပူဖူးလို့လဲ .. ဟိုအတွက် ပူတတ်နေတာမြင်တော့လည်း .. စောစောကပြောသလိုပေါ့ကွာ .. မီးခိုးကြွက်လျှောက် တွေးပစ်လိုက်မိတာ .. ခရုမှာ အရစ်တွေ ရှိသလို .. ငါ့လူမှာလည်း အချစ်တွေ ရှိနေပြီဆိုပြီး ပျော်မိသကွာ .. ဆောရီး .. ဆောရီး .. ငါက .. ငါ့လူအတွက် .. အဖော်ရှိစေချင်တဲ့စော ပြင်းနေမိသကိုးကွ ..”

ဟု ပြောတော့ သူ နေရခက်ပြန်သည်။ လေးလေးတူးခမျာ .. သူ့ကို .. အခြေတကျ .. မိသားစုလေးဘဝဖြင့် မြင်ချင်နေတာ သိထားသည်ကိုးလေ ...။ လေးလေးတူး ဆေးလိပ်တဖွာဖြင့် တစ်ချက်ငြိမ်နေရာမှ ကောက်ကာငင်ကာ အိမ်ဘက်ပြန်သွားတော့ သူ ပို၍မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်လာသည်။ လေးလေးတူးနောက် လိုက်လာမိရင်းမှ ...

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ လေးလေးတူး ရ .. လေးလေးတူး တကယ်ပျော်တာကို ကောင်း သိပါတယ်ဗျ ..”

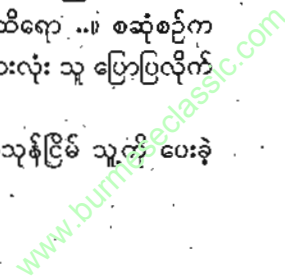
“အေး .. သိတယ်ဆိုရင်ပဲ ကောင်းလှပါပြီ ကောင်း ရယ် .. ကောင်းနေလှ ဆိုတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက် .. အဲဒါပဲ ချစ်ဖို့ကောင်းတာကွ .. ဟန်မဆောင်တတ်တော့ဘူး ဖြစ်နေတယ် .. ဟိုကောင်မလေးအတွက် စိတ်ပူတာလည်း ဟန်မဆောင်တတ်ဘူး .. လေးလေးတူး စိတ်ဆိုးသွားမှာ လန့်နေတာလည်း ဟန်မဆောင်တတ်ဘူး .. အဲဒါ ပြောတာလေ .. လူတစ်ယောက်ဟာ .. ချစ်တတ်လာပြီဆိုရင် .. နေရာတကာမှာ .. ဟန်ဆောင်တတ်ဖို့ ကြိုးစားလိုက် .. မအောင်မြင်လိုက်နဲ့ .. ဟန်မဆောင်တတ်တဲ့လူ .. ဖြစ်သွားရောတဲ့ကွ .. အဲဒါ .. ပရော်ဖက်ဆာ လေးလေးတူး ပြောတာလေ .. ဟေးဟေး ..”

ဟု ရယ်ကာမောကာ ပြန်ဖြစ်လာမှ သူ့မှာ နေသာထိုင်သာ ဖြစ်ရပြန်သည်။ လေးလေးတူး ဆိုတာက တကယ့်ဦးလေးတစ်ယောက်နယ် သူကလည်း ချစ်ရသည်ပါပဲ။ အိမ်ထဲရောက်တော့ မီးဖိုဆောင်ထဲမှာရှိနေသည့် မေမေ လှမ်းကြည့်ကာ ...

“ဒီနေ့ညနေကွယ် .. စောင်းသံကြားရတယ် သားရေ .. စန္ဒကီနွဲ့ရီ ဖြစ်နေတော့ .. မေမေ ငြိမ်ပြီး နားထောင်နေမိတာ .. စောင်းသံတိတ်သွားတော့ .. ရင်ထဲ နှမြောကျန်ခဲ့တယ်ကွယ် .. ဆက်နားထောင်ချင်နေမိပြန်ရော ..”

ဟု ပြောလာပါ၏။ သူ .. ခင်ဝသုန်ငြိမ် ဆိုသည့် ကောင်မလေး အကြောင်း ပြောပြလိုက်မိရသည်ပါပဲ။ သရဖီပန်းပေးသည့်ကောင်မလေး ဆိုတာ အစချီ၍ .. မိဘာခဲလေးဖြစ်တာတွေအထိရော ..။ စဆုံစဉ်က ကောင်မလေး ငိုနေတာကိုမြင်ခဲ့ရတာတွေ .. အားလုံး သူ ပြောပြလိုက်ရသည်ပါပဲ ...။

ထိုအခါမှ မနက်က သရဖီပန်းတွေ ခင်ဝသုန်ငြိမ် သူ့ကို ပေးခဲ့

သည့်ကိစ္စ .. ခုမှ လေးလေးတူး သိသွားကာ မျက်နှာကြီး ပိုပြုံးလာလျက် ...

“လှတယ် မမလေးရ .. အဲဒီကလေးမ .. အတော်လှတာ ..”

ဟု ဝင်၍ စကားဖြည့်သည်။ မေမေကတော့ တစ်ချက် ခပ်တွေတွေလေး ငြိမ်နေကာ ...

“ခမျာ .. စိတ်ထဲထိခိုက်ရင်း စောင်းတီးခဲရှာတာကိုး ..”

ဟု ခပ်ညည်းညည်း ပြောလာသည်မို့ လေးလေးတူးခမျာ အပြုံးကို အရှိန်ပြန်တန့်ယူရှာပါ၏။ အန်ကယ်ဂျက် ပြောသမျှ သူ အားလုံးပြောပြခဲ့တာမို့ ...။ ကောင်မလေး၏မျက်ရည်ကျရင်း စောင်းတီးသည့်ကိစ္စ မေမေလည်း သိခဲ့ရလျက်.. ကရုဏာသက်ခြင်းသည်လည်း ကောင်မလေးထံသို့ မမြင်ရခင်ကတည်းက ဖြစ်တည်သည့်နယ် ရှိချေ၏။

“ထူးခြားတာက .. မေမေ နှစ်သက်မြတ်နိုးတဲ့ စန္ဒကီနီစောင်းသံလေးနဲ့ .. လူမမြင်ခင်ကတည်းက .. မေမေနဲ့ ဒီကလေးမလေး .. စတင်.. ပတ်သက်လာရတာပါပဲ သားရယ် .. လောကကြီးမှာ သစ္စာရှိခြင်းဟာ.. အရေးအကြီးဆုံးဆိုတာ .. အဲဒီသီချင်းက သက်သေထူထားတာလေ..”

ဟု မေမေ ပြောလာတော့ သူ ဝိုင်းခနဲဖြစ်သည်။ ဖေဖေနှင့်ပတ်သက်၍ မေမေရင်ထဲမှာ ကြွေကွဲမှုတွေ တိုးဝင်လာပြီဆိုတာသိသာရလျက်...။

သူ .. ရုတ်ခနဲပြတ်သွားစွာ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိပြန်ပါ၏။ ကြာခဲ့ပြီ...။ နှစ်တွေချီ၍ .. ဆယ့်လေးနှစ်တိုင် ကြာခဲ့ပြီ ...။ ဤညမှာတော့ .. သူ .. ဖေဖေထံ သွားတွေ့မည်။ ခါတိုင်းညများလို နှင်းဆီရိပ်ငြိမ်မှာ မနေဘဲ...။ ဖေဖေထံမှာ ဤတစ်ည သွားအိပ်လိုက်တော့မည်။ သူ ရောက်လာလျှင်.. ဖေဖေ အံ့သြမည်။ ပြီးတော့ .. ပျော်သွားပါလိမ့်မည်။ ဒါပေမယ့် .. သူ.. အလွန်မုန်းတီးနေသော မိန်းမတစ်ယောက်နှင့်ပတ်သက်၍ ဗထမဆုံး အကြိမ် ပွင့်ပွင့်ကြီး ဖွင့်မေးလိုက်သည့်မေးခွန်းကို ကြားရချေလျှင် .. ဖေဖေ .. ငြိမ်သက်သွားပါလိမ့်မည်။

ဖေဖေမျက်နှာထက်မှာ ထင်နေသော အပျော်ရိပ်တွေလည်း ပျောက်ဆုံးသွားကြပါချေလိမ့်မည် ...။

ဒါပေမယ့် .. သူ .. ဤတစ်ကြိမ်မှာတော့ .. ထိုမိန်းမနှင့်ပတ်သက်၍ .. သိရုံသိမှ ဖြစ်တော့မည်။ သိလည်း သိချင်နေသည်။ မေမေနှလုံးသားကို ကြေမွစေသည်မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် ပတ်သက်၍ .. သူ .. မေမေ ဆန္ဒအတိုင်း .. ဘယ်တုန်းကမှ .. ဖေဖေကို မမေးဘဲ ငြိမ်သက်နေခဲ့ရတာ ကြာခဲ့ပြီကောလေ ...။

ဤတစ်ကြိမ်မှာတော့ .. မျိုသိပ်ထားခဲ့ရသည့်ကာလကြာရှည်ဝေဒနာတွေကို .. လွတ်လပ်ခွင့်ပေးလိုက်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်မိရပါပြီ ...။ မေမေထံမှ ခွင့်ပြုချက်ကိုတော့ သူ ယူ၍ရနိုင်မှာ မဟုတ်...။ မေမေကို အသိမပေးဘဲ .. သူ .. ထိုအဖြေတစ်ခုကို.. ရအောင်ယူရချေတော့မည်သာ ...။ တခြားသူထံမှ မဟုတ် ..။ ဖေဖေထံမှ ဖြစ်ပါသည်...။

မေမေကို အလွန်ချစ်မြတ်နိုးပါသည်ဟု ခုထိ .. တစ်ယောက်တည်း နေရင်း ကြေကွဲနေသည့် ဖေဖေသည် ...။ ဘာကြောင့် .. အခြားသော မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် လွန်ခဲ့သော ဆယ့်လေးနှစ်ကာလက .. ပတ်သက်ခဲ့ရက်ပါသလဲ .. ဆိုသည့်မေးခွန်းကို ဖြေနိုင်သူသည် တစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိလေသည်။ ဖေဖေပဲ ဖြစ်ပါ၏။

အခန်း (၁၂)

နှင်းဆီကေရီကုန်တိုက်ကြီး၏ အပေါ်ထပ်ရှိ သီးသန့်ကျယ်ပြန့်စွာ ရှိနေပါသည့် ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးမှာ ဦးမိုးကောင်း တစ်ယောက်တည်း ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသည်။ တီဗွီလည်း ဖွင့်မကြည့်ချင် ..။ ဇာတ်လမ်းခွေလည်း ထိုးမကြည့် ..။ စလောင်းမှလာသည့်ဇာတ်လမ်းကိုလည်း ဖွင့်ကြည့်လိုစိတ်မရှိ။ တစ်ယောက်တည်း ကြေကွဲနေရသည့် လူတစ်ယောက် အဖြစ် ဤသို့ညများစွာကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရတာ ကြာခဲ့ပြီကောလေ..။

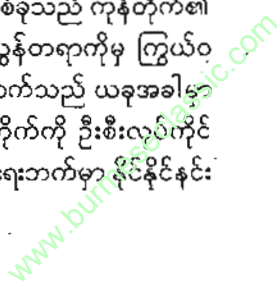
“မောင့်ဘဝမှာ ကြီးမားတဲ့အမှားတစ်ခုကို ကျူးလွန်မိခဲ့တယ်လို့ မွေး ယုံကြည်နေမယ်ဆိုတာ မောင် သိသလို .. မောင်ဟာလည်း တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ရှိနေရတာ မွေးလည်း သိနေမှာပါ မွေးရယ်.. လူတစ်ယောက်ရဲ့ အရှက်တရားတစ်ခုဟာ .. ကိုယ်မလုပ်ချင်တဲ့ အရာတစ်ခုကို လုပ်ပေးစေခဲ့တာ .. မွေး သိအောင် ခောင် ရှင်းပြဖို့ ထပ်မကြိုးစားချင်နေတော့တာမို့ .. မောင့်ဘဝကို .. အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲစေခဲ့တဲ့ အဲဒီညကအဖြစ်ကို မောင် .. ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပြတော့ဘဲ ထားလိုက်ရတာပါပဲ ..”

ဦးမိုးကောင်း တစ်ယောက်တည်း စကားတွေ ပြောနေမိသည်။ ထိုသို့ တစ်ယောက်တည်း စကားပြောနေတတ်တာလည်း နှစ်များစွာ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သော အသားတကျရှိနေပြီဖြစ်သည့် အကျင့်ကြီးတစ်ခုပဲ ဖြစ်လေသည်။

မွေး ချက်ပြုတ်ပေးလိုက်သည့် ထမင်းဟင်းကို တစ်ယောက်တည်း စားရင်း ..။ မွေး၏ လက်ရာလေးတွေ ဘယ်တုန်းကမှ မပြောင်းလဲစွာ အမြဲ ကောင်းမွန်နေခဲ့တာကိုလည်း မျက်ရည်ဝေနေရင်း ခံစားနေရ..။ အစားကို မျက်ရည်ဝဲနေရင်း ဝါးနေရ .. မျိုချခဲ့ရတာတွေလည်း နှစ်နှင့်ချီ နေခဲ့ပြီးပြီ ..။

ပြတင်းအနီးမှာ ဦးမိုးကောင်း သွားရပ်လိုက်မိသည်။ ရန်ကုန်မြို့၏ ညရုခင်းသည် လျှပ်စစ်မီးရောင်အောက်မှာ အပြောင်းအလဲ မရှိစွာ စည်ကားနေမြဲ ..။ ည ဆယ့်တစ်နာရီထိ ကုန်တိုက်ကို ဖွင့်ထားသည်။ ညဘက် ဝန်ထမ်းကို သီးသန့်ခန့်ထားသည်။

ည ဆယ့်တစ်နာရီထိုးလျှင် ကုန်တိုက်ပိတ်သည်။ ဝန်ထမ်းတွေကို အိမ်ပေါက်စေ ဖယ်ရီဖြင့် လိုက်ပို့ပေးသည်။ ကုန်တိုက်လုံခြုံရေးပဲ ကျန်ခဲ့သည်တည့် ..။ ကုန်တိုက်ကြီးက ကားပါကင်နေရာ ..။ လှပသောပန်းတို့ ဝေရာ ဥယျာဉ်ငယ်လေးတစ်ခုဖြင့် .. ဝန်းကျယ်ကျယ်ထဲမှ ရှိနေခြင်း..။ အမယ်စုံသော ပစ္စည်းမျိုးစုံကို .. တစ်နေရာတည်းမှာ ဝယ်ယူနိုင်လောက်အောင် နှင်းဆီကေရီကုန်တိုက်မှာ ရနိုင်သည်။ အဆုံးစွန် ကလေးကစားစရာမှသည် .. လက်ဝတ်ရတနာဆိုင်ကြီးအထိ ရှိသည်။ ကလေးအဝတ်အစားမှသည် .. ပွဲထိုင်အဝတ်အစားတွေထိ ရှိသည်။ ဗလာစာအုပ်မှသည် တန်ဖိုးကြီးစာအုပ် အမယ်စုံအထိ ရှိသည်။ ‘လျှပ်စစ်ပစ္စည်းမျိုးစုံ ရနိုင်သည်။ လူသုံးမစွည်းမျိုးစုံရနိုင်သည်။ ဈေးအဝယ်းဖွက်လာရင်း ဆာလျှင် .. အဆာပြေ စားသောက်စရာမှသည် အမယ်စုံ ဝါးမင်းဟင်းအထိ ရနိုင်သည့် စားသောက်ခန်းဆောင်တစ်ခုသည် ကုန်တိုက်၏ အလည်ထပ်မှာ ရှိနေသေးသည့်အဖြစ် ..။ အလွန်တရာကိုမှ ကြွယ်ဝချမ်းသာသော ဦးမိုးကောင်းဆိုသည့်လူတစ်ယောက်သည် ယခုအခါမှာ ဖြင့် .. နေ့ဘက်မှာ သားဖြစ်သူနှင့်အတူ ကုန်တိုက်ကို ဦးစီးလုပ်ကိုင်လျက်..။ ဝန်ထမ်းများစွာ အင်အားသုံး၍ စီးပွားရေးဘက်မှာ နိုင်နိုင်နင်း

နင်း ဦးစိုးနိုင်ခဲ့ပေမယ့် ..။ လွန်ခဲ့သော ဆယ့်လေးနှစ်တာကာလတစ်ခု
၏ ညတစ်ညမှာ .. မိန်းမတစ်ယောက်၏ ကျော့ကွင်းထဲ ရိုးသားလွန်းစွာ
တိုးဝင်မိခဲ့လောက်အောင် ညှဉ်းဖျင်းလွန်းခဲ့ချေသည်ကော .. ဟု ခုထိ
ယူကျွန်းမရ ဖြစ်နေရသည်ကလည်း ဦးမိုးကောင်း ပါ ..။

ဦးမိုးကောင်း ၏ အာရုံထဲမှာ အမြဲ တိုးဝင်ခြောက်လှန့်ခြင်းများ..။
နောင်တနှင့်အတူ ယူကျွန်းမရ ဖြစ်စေခြင်းများကို ဖြစ်တည်စေခဲ့သည်
ည ..။ အဖြစ်များစွာတို့သည် လတ်ဆတ်လွန်းစွာပင် တိုးဝင်လာကြပြန်
သည်။

ထိုနေ့ ည ..။ သားဖြစ်သူ ကောင်းနေလ ပင် ဆယ့်တစ်နှစ်သား
အရွယ်လေးပဲ ရှိသေးသည့်ကာလ ..။

ကုန်တိုက်မှ ပြန်နေကျအချိန် .. ကိုမိုးကောင်း ပြန်လာသည်။
မောင်တူး ဆိုဝံ့ .. ဒရိုင်ဘာအဖြစ် ဇနီးသည် စကရီဖွေး အတွက် အိမ်မှ
ကားကို မောင်းဖို့ ခန့်ထားတာမို့ ..။ ကိုမိုးကောင်းသည် မာစီဒီးကား
ကြီးကို ကိုယ်တိုင်မောင်း၍ ပြန်ခြင်း ..။ အေးချမ်းဆိတ်ငြိမ်သော လူ
ချမ်းသာရပ်ကွက်ပေမို့ ..။ ညဉ့်နက်ချိန်မှာ မြို့ထဲလမ်းမကြီးများလို ကား
သွားကားလာ မများတော့ပြီဖြစ်သည့်အိမ်ဘက်သို့ ချိုးကွေ့ဝင်ရာ လမ်း
ဘက်သို့ ကားမောင်းအဝင် ..။ ကတ္တရာလမ်းမှာ .. မိန်းကလေးတစ်
ယောက်ကလည်း လွယ်အိတ်လေးပိုက်၍ ဟိုဟိုဆည်ဆည် ကြောက်လန့်
တကြားဟန်လေးဖြင့် ကြည့်ရင်း လမ်းကိုဖြတ်ကူးဖို့ လုပ်ရင်းမှ ..။ ကား
မီးရောင်ကြောင့် ကားလာနေတာကို လန့်ရိန်လေးဖြင့် နောက်သို့ ပြန်
အဆုတ်မှာ ခြေလေးခေါက်၍ လဲကျသွားတာကို မြင်လိုက်ရသည်က
ကိုမိုးကောင်း ပါ ..။

ကားမီးရောင်အောက်မှာ မိန်းကလေး၏ ပုံစံလေးက တောသူလေး
မှန်း သိသာနေသည်။ အုပ်လုံးမသိမ်းသေးသည့် ဆံတောက်ကွေးသည်
လည်ကုတ်ထက်မှာ ဖေးတင်ကွေးပိုက်၏။ ဆံတောက်ဆံထုံးကလည်း

ခေါင်းအလည်လောက်မှာ အုံကောင်းစွာ ထုံးဖွဲ့ရစ်ပတ်ထားချေ၏။
အင်္ကျီအဝတ်အစားကလည်း ခပ်နွမ်းနွမ်း ..။ လွယ်အိတ်လေးကို ကျစ်နေ
အောင် ပိုက်ထားရင်းမှ မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ကျုံးရုန်းထနေရှာသည်က
လည်း သနားစရာ ..။ စိတ်ရင်းကောင်းသည့် ကိုမိုးကောင်း ပေမို့လည်း
ကားပေါ်မှဆင်းကာ ထူပေးမိရင်းမှ ..

“နာသွားသလား မိန်းကလေး .. ဒီအချိန်ကြီး ဘယ်ကိုသွားမလို့
လဲ ..”

ဟု ကရုဏာစိတ်ဖြင့် မေးမိခြင်း ..။ မိန်းကလေးကို အနီးဘက်
မြင်ရတော့ အသားလေးဖြူဖြူ၊ ရုပ်လေးချောချောဖြင့် ဖြူညှလေးရှိနေ
တာကိုလည်း သတိထားမိရပြန်သည်။ မိန်းကလေးမှ မျက်ရည်ကျလာ
ရင်း မျက်ရည်လေး သုတ်ကာသုတ်ကာဖြင့် နောက်ကြောင်းမအေးသလို
ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်နေပြန်သည်။ သေချာသည် ..။ ထိုမိန်းကလေး
ကြောက်နေပြီ ..။

“ကျွန်မ .. ကျွန်မ .. တောသူပါရှင် .. ရန်ကုန်မှာ အဒေါ်တစ်ဝမ်း
ကွဲရှိလို့ လာတာပါ .. အဒေါ်အိမ်မှာ အကြော်ရောင်းကူပါတယ် ..
အဒေါ် .. အိမ်ဖော်ပွဲစားတစ်ယောက်က .. အဒေါ်ကို လခလည်း ကောင်း
ကောင်းရမယ် .. အိမ်ရှင်ကလည်း သဘောကောင်းတယ် .. အလုပ်လုပ်
ကြည့်ပါလားလို့ ကျွန်မကို အိမ်ဖော်လုပ်ခိုင်းဖို့ ပြောတာမို့ .. အဒေါ်က
ကျွန်မကို လုပ်ခိုင်းတာပါ .. အဲဒီအိမ်ကို မနေ့ကမှ ပွဲစားပို့သို့ ရောက်ရ
တာပါရှင် .. လခသုံးသောင်းပေးမယ်ပြောပြီး ခြောက်လစာ .. အဒေါ်
ကို ပေးထားတာပါ .. အဒေါ်က ရွာက အဘနဲ့အမေဆီ ပို့ပေးမယ်လို့
ပြောပါတယ် .. အခု .. အခု .. အဲဒီအိမ်က .. သူဌေးသားက ကျွန်မဆို
ညဘက်မှာ အခန်းထဲဝင်လာပြီး .. အရက်ကလည်း သောက်ထားတယ် ..
ဆွဲယယ်ဘာဟယ်လုပ်လို့ .. နီးရာနဲ့ ကောက်ထုမိခဲ့ပြီး .. ကြောက်
ကြောက်နဲ့ အိမ်က ပြေးထွက်လာတာပါ .. ကျွန်မ ထုထည့်လိုက်တာ

ခုတင်သောက ဘီရိုပုလေးပေါ်က ကြွေးနာရီကြီးနဲ့ပါ .. အဲဒီနာရီနဲ့စက်နဲ့ ကျွန်မ မနက် ထရတာပါ .. အဲဒါ .. အဲဒီသူဌေးသား ခေါင်းကိုအုပ်ပြီး ဒေါသဖြစ်နေတုန်း တွန်းထည့်ပစ်ခဲ့တော့ စားပွဲစောင်းနဲ့ ခေါင်းဆောင့်မိပြီး ကျန်ခဲ့တာပါ .. ကျွန်မ .. ကျွန်မ .. အဒေါ်အိမ်ကဲ့ပဲ ပြန်ပါရစေ .. ပြန်မလို့ပါ ..”

ဟုပြောတော့ ကိုမိုးကောင်း စိတ်ထဲ သနားမိရပါ၏။
“ကဲ .. ကဲ .. ကားပေါ်တက် .. ညည်းအဒေါ်အိမ် .. ငါ လိုက်ပို့ပေးမယ် .. လိပ်စာ ပြောပြ ..”

ဟု ပြောတော့ မိန်းကလေး ပြောပြသည့်လိပ်စာအတိုင်း မြေကန် ဥက္ကလာပဘက်သို့ မောင်းခဲ့ရပါ၏။ လမ်းကျဉ်းလေးတစ်ခုကို ချိုးရပြန်သည်။ ညဉ့်ကလည်း ပိုနက်လာပြီ ..။ ခြံဝန်းငယ်လေးတစ်ခုရှေ့မှာ ကားကို မိန်းကလေး ရပ်နင်းသည်။ ကိုမိုးကောင်းလည်း ရပ်ပေးလိုက်သည်ပါပဲ။ ကားပေါ်မှာဆင်းသည့် မိန်းကလေးက အိမ်ကိုကြည့်ကာ မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ..

“အိမ်မှာ မီးလည်း ဖွင့်မထားဘူး .. အဒေါ်မရှိဘူး ထင်တယ်.. သော့ခတ်ထားလား မသိဘူး .. ကျွန်မဆီမှာ သော့ပိုတစ်ချောင်းတော့ အဒေါ်က ပေးထားတယ် ..”

ဟု မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ပြောတာမို့ ကိုမိုးကောင်း ကားကို စက်သပ်၍ ရပ်လိုက်မိရပါ၏။ မိန်းကလေး အိမ်ထဲရောက်သည်အထိတော့ ခဏစောင့်ပေးလိုက်မည်ဟု တွေးမိခြင်း။ မိန်းကလေးကို နာမည်လေးပင် မေးမကြည့်မိ ..။ အိမ်ကိုလိုက်ပို့ပြီးလျှင် ကူညီသည်ကိစ္စ ပြတ်ပြီ..။ နင်းဆီရိပ်ငြိမ်သို့ ကားမောင်းပြန်ပုံပဲ ရှိတော့သည်တည်း ..။ ညဉ့်ကတော့ နက်နေပြီ။ ငဲဖွေး လည်း စိတ်ပူနေရောမည်ဟု တွေးမိကာ ဟန်းဖုန်းဖြင့် ဖုန်းဆက်ကာ အကျိုးအကြောင်းပြောမည်ဟု တွေးကာ ဖုန်းကိုထုတ်လိုက်ချိန်မှာပင် အိမ်လေးဆီမှ ဝန်းခနဲ တစ်ခုခု ပြိုကျသံမျိုးဖြစ်ပေါ်လာ

တာမို့ စိတ်ထဲပူသွားရကာ ကမန်းကတန်း ကားပေါ်မှ ဆင်းမိ ..။ ဖွင့်လျက်ရှိနေပြီဖြစ်သည့် တံခါးဆီမှ အတွင်းသို့လည်း ဝင်လိုက်မိရပါ၏။ အိမ်ငယ်လေးက မှောင်နေသည်။ မီးအလင်းရောင် မရှိ ..။

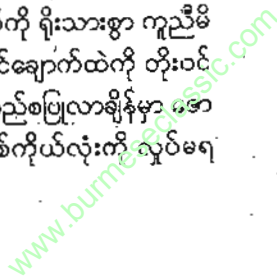
“မိန်းကလေး .. ဘာဖြစ်တာလဲ ..”

ဟု မေးချိန်မှာပင် အခန်းမီး လင်းလာပါ၏။ စောစောက တွေ့ရသည့်မိန်းကလေးက တံခါးဝမှာရပ်နေသည်။ တံခါးကိုလည်း ပိတ်လိုက်ပြီ ..။ ခပ်တည်တည်လေး စိုက်ကြည့်နေရာမှ ပထမဆုံး လုပ်လိုက်သည်က အင်္ကျီကြယ်သီးတချို့ကို ဖြုတ်လိုက်ခြင်း ..။ ဆံပင်တွေကို ဖြုတ်ကာ ဆံထုံးကို ပြေလှလှဖြစ်စေခြင်း ..။ ကိုမိုးကောင်း နားမလည်သည့်စိတ်ဖြင့် မှင်တက်ကြည့်နေချိန်မှာ မိန်းကလေး ပြုံးကာ ...

“ရှင် ဘယ်အချိန်မှာ .. အိမ်ပြန်တတ်တယ်ဆိုတာ .. ကျွန်မ သေချာလေ့လာပြီးမှ .. ဒီညမှာ .. ရှင်ကို ဒီပုံ ဒီအချိုးနဲ့ ကျွန်မစောင့်နေတာရှင်၊ ကဲ .. ရှင် ဘာကိုရွေးချယ်မလဲ .. ဗလက္ကာရ ပြုပါတယ်လို့ အော်မှာနော် .. မကြာခင် လူတွေ ဝိုင်းလာကြလိမ့်မယ် .. ရှင် .. ပထမဆုံး ခံရမှာကတော့ .. ဝိုင်းရိုက်ကြတာပဲရှင် .. ရှင်ကို လူတွေက ပိုက်ဆံအားကိုးနဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို အပျော်ကြံဖို့လာကယ်လို့ ထင်သွားကြမှာလေ ..”

“ဟ .. မင်းပြောတော့ .. မင်းအဒေါ်အိမ်ဆို .. မင်း တောကလာတာ ဆို ..”

ကိုမိုးကောင်း နားမလည်နိုင်သလို မေးလိုက်ရာမှ ရုတ်ခနဲ ခေါင်းထဲတိုးဝင်လာသည်က မှားပြီ .. ဆိုသည့်အသံ ..။ နောက်ကျလွန်းစွာ ရလိုက်ပါသည့်အသံ ..။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရိုးသားစွာ ကူညီမိခြင်းသည် ..။ ထိုမိန်းကလေး၏ တင်သောထောင်ချောက်ထဲကို တိုးဝင်မိလျက်သားဖြစ်နေပြီဆိုတာပဲ ဖြစ်လေ၏။ နားလည်စပြုလာချိန်မှာ အေးချေးတွေ ပြန်လာသည်။ အရှက်တရားသည် တစ်ကိုယ်လုံးကို လှုပ်မရ

အောင် ဖြစ်နေစေ၏။ ချစ်စရာဇနီးသည် ဖွေး၏ မျက်နှာလေးကို မြင်လာ မိရင်း ဤအဖြစ်တွေသည် ဖွေးကို အရှက်သည်းစေတော့မှာပါလား။ ..။
ဝေဒနာဖြင့် ရင်ကွဲစေတော့မှာပါလားဟု နားလည်လာနေချိန်မှာပင် မိန်းကလေးကတော့ ရယ်၏။

“ခုထိ အဒေါ်ဆိုတာကို မေးနေသေးသလား ကိုမိုးကောင်းရဲ့ .. ဒီအိမ်မှာ ဘာအဒေါ်မှမရှိဘဲ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ငှားနေတာလေ.. ကျွန်မ ချမ်းသာချင်တာမို့ .. လူချမ်းသာတစ်ယောက်ကို ဘယ်လို ရအောင်ယူရမလဲဆိုတာ ကြံရတာပေါ့ .. ရှင့်ကုန်တိုက်ကိုလည်း ကျွန်မ ရောက်ဖူးတယ် .. ရှင် .. ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာလည်း စုံစမ်းယူတယ်.. ဒီညမှ .. ရှင်ကို ကျွန်မ အိမ်စုတ်လေးဆီ ရောက်လာအောင် အရခေါ်လာ နိုင်ခဲ့ပြီ .. ဒီမှာ ကိုမိုးကောင်း .. ရှင်လို လူချမ်းသာတစ်ယောက်က.. ဒီလိုညကြီးအချိန်မတော်မှာ ရှင့်ရဲ့နှင်းဆီရိပ်ငြိမ်အိမ်ကြီးနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘဲ အလွန်ဝေးတဲ့ ဒီအိမ်စုတ်လေးကို ဘယ်လိုမှ ရောက်လာနိုင်စရာ မရှိဘူး နော် .. ကျွန်မ အော်လိုက်ရင် .. ရှင် အရှက်တကွဲဖြစ်မယ် .. လူသိ ရှင်ကြား အရှက်ကွဲမှာ နော် .. ကျွန်မက မနက်ဆို ပန်းရောင်းထွက်တာ ဒီကပတ်ဝန်းကျင်က သိနေ မြင်နေကြတာလေ .. ဆံပင်ပုံစံကအစ အခုလို အုပ်လုံးမသိမ်းသေးတဲ့ ဆံထောက်ဆံထုံးပုံစံ ပြောင်းလဲပြီးမှ တောသူလေးလို ကျွန်မ ဒီကိုရောက်လာတာလည်း မကြာသေးဘူးလေ.. ရှင် .. ရှင့်ကုန်တိုက်နားမှာ ကျွန်မ ပန်းကုံးရောင်းတာကို ဝယ်ပြီး ကား မှာ ချိတ်တယ် .. ရှင့်ဆီမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့လည်း ပြောဖူးတယ်။ နောက် တော့ .. ဒီညနေစာကို ခေါ်ကျွေးပြီး .. ရုပ်ရှင်ပြတယ် .. အခု ပြန်ပို့တာ.. အိမ်ထဲရောက်တော့ .. ဆွဲလွဲတာတွေ လုပ်တယ်လို့ ပြောမှာ ..”

ဟု ဆက်တိုက်ပြောတော့ ကိုမိုးကောင်း ချွေးကျလာသည်။
“ကျွန်မက .. ရုပ်ရှင်ကားဆိုရာမှာ အဲဒီရုပ်ရှင်ကားကို မနေ့က သေချာကြည့်ပုံ .. ဘာရှင် .. ဒီနေ့ ရုပ်ရှင်လက်မှတ်နှစ်စောင်လည်း ဝယ်

ထားခဲ့တာ .. ရုံထဲလည်း တကယ်ဝင်ခဲ့တာ .. တစ်ယောက်တည်း ဆိုပါ တော့ .. ပြီးတော့မှ ရုံထဲက ပြန်ထွက်လာပြီး .. ရှင့်အိမ်နားမှာ သွားစောင့် နေလိုက်တာလေ .. ဒီမှာတွေ့လား .. ရုပ်ရှင်လက်မှတ် နှစ်စောင် ..”

ဟု ပြောတော့ ကိုမိုးကောင်း ခေါင်းပင်မဖော်နိုင် ..။ အရာရာကို ရင်ဆိုင်ရသောလူတစ်ယောက် .. ပြတ်သားစွာ စီးပွားရေးမှာ ဆုံးဖြတ် လုပ်ကိုင်သော သူတစ်ယောက် ..။ ဘယ်တုန်းကမှ စီးပွားရေးဘက်မှာ အတွက်အချက် အယူအဆ မမှားခဲ့သူတစ်ယောက် ..။ ခုကျတော့မှ.. နတ်ယူ၍မရတော့သော ထောင်ချောက်ထဲ ဝင်မိခဲ့ရချေပြီတကား ..။ မိုးကောင်းဆိုသည့် လူတစ်ယောက်၏ ဝုဏ်သိက္ခာတွေ လုံးဝ ကျဆင်း သွားရတော့မည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဆွဲဆွဲလွဲလွဲလုပ်သည်ဆို တာ မျက်နှာပင်ပြရုံစရာ မရှိတော့သည့်အဖြစ် ..။

“မင်း .. ဘာလိုချင်သလဲ .. ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက်လိုချင်သလဲ..”
အံ့ခဲ၍ မိုးကောင်း မေးတော့ မိန်းကလေး၏ရယ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ပိုက်ဆံ .. ဟုတ်လား .. ညှဉ်လိုက်တာများ ကိုမိုးကောင်း ရယ်.. အဲသလောက် ကျွန်မ .. ဦးနှောက် မသေးဘူးရှင့် .. ရှင် .. ကျွန်မကို လက်ထပ်ရလိမ့်မယ် .. လက်ထပ်တဲ့စာချုပ်မှာ ဒီည လက်မှတ်ထိုးသွား ရလိမ့်မယ်။ ကျွန်မအတွက် တိုက်ဝယ်ပေးရမယ် .. ကားဝယ်ပေးရ မယ်.. ရတနာဆိုင်တစ်ဆိုင် ဖွင့်ပေးရလိမ့်မယ် .. ရှင် ချမ်းသာတာတွေ ရဲ့ အဖျားအနားမရှိပါဘူးနော် .. ကဲ .. ဒီစာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးမလား.. မထိုးဘူးလား .. မထိုးရင် .. ကျွန်မ .. အော်လိုက်မှာ နော် .. ဟောဒီမှာ.. ကျွန်မကို ကယ်ကြပါဦး .. ဆိုတာမျိုးပေါ့ ..”

ဟု ပြောလာတော့ ကိုမိုးကောင်း မျက်ရည်ဝဲလာသည်။ အံ့ခဲသည်။ အရှက်တကွဲ အဖြစ်မခံနိုင်ခြင်းကြောင့်ပင်လျှင် အံ့ခဲ၍ ထိုမိန်းမပေးသော လက်ထပ်စာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးလိုက်ရပါသတည်း။ မှတ်ပုံတင်နံပါတ် ကအစ တုန်ခါနေသောလက်ဖြင့် ဖြည့်ရေးပေးလိုက်ရသည်က ကိုမိုး

ကောင်း ပါ။ စာချုပ်ကအစ အသင့်ယူထားကာ .. ထိုတံဆိပ်ခေါင်း လွတ်စာချုပ်ပေါ်မှာ မိုးကောင်း ဆိုသည့် သူတစ်ယောက်၏ လက်ရေး ဖြင့် ကိုယ်တိုင်ရေးပေးခဲ့ရပါလေသော လက်ထပ်စာချုပ်ပါတကား...။

စာချုပ်ကိုကြည့်ကာ ပြုံး၍ ထိုမိန်းမကလည်း လက်မှတ်ထိုးသည်။

“ကျွန်မ .. မနက်ဖြန် .. ရှင့်ရုံးခန်းကို လာခဲ့မယ် .. တိုက်ရော့.. ကားရော .. ရတနာဆိုင်ဖွင့်ပေးဖို့ရော .. အသင့်ပြင်ထားပါ.. ရှင့်မှာ ပိုက်ဆံတွေလျှံနေအောင် ရှိတာပဲလေ .. အကယ်၍ .. ရှင် .. အဲဒါတွေ မလုပ်ပေးဘူးဆိုရင် .. ဒီစာချုပ် ရှင်မိန်းမဆီ မိတ္တူဆွဲပို့တာ ခံရလိမ့်မယ်.. အဲဒါမှ .. ရှင် .. ဝယ်မပေးသေးဘူးဆိုရင် .. ကျွန်မကိုယ်တိုင် ဟောဒီ ရှင့်လက်ရေးနဲ့ စာချုပ်ကြီးကိုင်ပြီး .. ရှင့်အိမ်ပေါ်ကို မယားပြိုင်တစ် ယောက်အနေနဲ့ တက်လာရလိမ့်မယ် ကိုမိုးကောင်း ..”

ဟု ပြောသံအဆုံးမှာ ကိုမိုးကောင်း အဲခဲ၍ ...

“အားလုံး ငါ လုပ်ပေးမယ် .. ရှေ့ကဖယ်စမ်း .. ငါက မင်းကို ရိုးရိုးသားသားလေးဆိုပြီး ကူညီမိတာ .. မင်း .. တော်တော်ရက်စက်တဲ့ မိန်းမပဲ ..”

ဟု ပြောကာ အိမ်ပေါ်မှဆင်းမည်ပြုနိုင်ရန် ရယ်သံလေးလွင်နေရင်း...

“ကျွန်မ ပြောဖို့ကျန်သေးတယ်ရှင့် .. ရှင် .. ကျွန်မကို .. လစဉ်.. ထောက်ပံ့ရဦးမယ် သိရဲ့လား ..”

ဟု ပြောလာတော့ တက်ခေါက်ကာ ကိုမိုးကောင်း အိမ်လေးပေါ်မှ ဆင်းသည်။ ကားမောင်းထွက်ခဲ့ရင်းမှ မျက်ရည်လည်နေရရင်း ...

“ဖွေးကို မောင် အားလုံး ဘယ်လိုပြောပြရမလဲ ..”

ဟု တွေးကာ ရင်ထဲ ကြေကွဲနောက်ကျနေရပါသည့်အဖြစ် ...။

အလုပ်များနေ၍ အပြန် ညဉ့်နက်သည်မို့ ကုန်တိုက်မှာပဲ ညအိမ် လိုက်တော့မည်ဟု ဖွေးထံသို့ သူ ဖုန်းဆက်ကာ ကုန်တိုက်မှာပဲ တကယ် ပြန်အိပ်လိုက်ရသည်တည်း။

တကယ်ပဲ နောက်တစ်နေ့မှာ ထိုမိန်းမ ကုန်တိုက်ရှိ သူ့ရုံးခန်းသို့ ရောက်လာသည်။ တကယ်လည်း တိုက်တစ်လုံး၊ ကားတစ်စီး၊ လိုက် ဝယ်ပေးခဲ့ရသည်။ ဝယ်ရမည့်အိမ်ကအစ ထိုမိန်းမသည် အိမ် အကျိုး ဆောင်လုပ်ငန်းနှင့် အစကတည်းက မေးမြန်းထားတာတွေပင် ရှိခဲ့သည် မို့ ..။ ပေါ့သေးသေးမဟုတ်သော မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ် နားလည်ခဲ့ ရကာ .. အိမ်ဝယ်ပေးရ ..။ ကားဝယ်ပေးရစဉ်မှာ နာကျင်စိတ်ဖြင့် ထိုမိန်းမ၏နာမည်ကို ရင်ထဲမှ မေ့ပစ်ချင်လောက်အောင် ရှိသွားရ လျက်..။ အဆုံးမှာ .. တကယ်လည်း မကြာမလင့်မီမှာပင် ရတနာဆိုင် ကြီးတစ်ဆိုင် ဖွင့်ပေးခဲ့ရကာ ...။ လစဉ် ထောက်ပံ့ငွေ ဆယ်သိန်း သပ်သပ် ထပ်၍ပေးနေခဲ့ရသည့်ဘဝတစ်ခုကို ဖြတ်သန်းရင်းမှ ...။

လူကိုယ်တိုင် မသွားချင်သည်မို့ .. ဘဏ်မှ လစဉ် ငွေလွှဲပို့ပေးသည့် အဖြစ်မှသည် ...။ ထိုငွေလွှဲဖြတ်ပိုင်းတစ်ခုသည် အမှတ်မထင် .. မိုးကောင်း ၏အင်္ကျီကပ်ထဲမှာ မေ့လျော့ပါသွားရလျက် ..။ အဝတ်လျှော်စက်ထဲ အဝတ်တွေထည့်ရာမှ ရုပ်အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှ ငွေလွှဲဖြတ်ပိုင်းကို မြင် သည့် ဖွေး၏ ...။

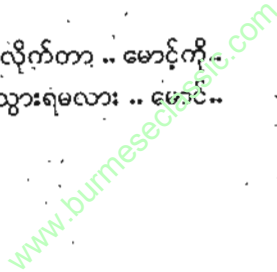
“မောင် .. ဒီမိန်းမကို .. ဘာလို့ ဒီလောက်ထိ ငွေလွှဲလိုက်ရတာ လဲ ..”

ဟု မေးလာချိန်မှာ မလိမ်ချင်တော့သည်မို့ ...

“မောင် လက်ထပ်ထားရတယ် ဖွေး .. ဒါပေမယ့် .. သူ့ကို မောင်.. လက်ထပ်ချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး .. မောင် ရှင်းပြပါရစေ ..”

ဟု ပြောစဉ်ခိုက် ဇနီးသည် ဖွေး မှ မယုံနိုင်သလို မော့ကြည့်ရင်း.. လက်လေး ကာလိုက်ကာ ..

“အံ့ဩလိုက်တာ မောင်ရယ် .. ဖွေး မယုံလိုက်တာ .. မောင်ကို .. ဆွေး တစ်ခုပဲ ပြောမယ် .. ဖွေး ဒီအိမ်က ထွက်သွားရမလား .. မောင်.. ဘာခွာနေရာမှာ နေမလား ..”

ဟု ပြတ်သားစွာ နာနာကြည်းကြည်း ပြောသမျှ ..။ ကိုမိုးကောင်း ဘယ်လိုပဲရှင်းပြဖို့ ကြိုးစားကြိုးစား ..။ ဖွေး လက်မခံ ..။ အရပ်ကြိုးပြတ် ပုံပုံကျမျှ ကြမ်းပေါ်ထိုင်ရင်း ရင်တွေကြေမွကုန်အောင် ငိုနေသည်မို့ အနားကပ်၍ ဖျောင်းဖျဖို့ ကြိုးစားတော့လည်း အထိမခံ ..။ ရင်တွေကျေ နေသည့်နှယ် လူးလဲ ငိုနေရင်းမှ ...

“ဖွေး ဆင်းမယ် မောင်ရဲ့ .. ဖွေး သွားမယ် ..”

ဟု အော်နေတော့ ကိုမိုးကောင်း အိမ်ကြီးပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ရသည် ပါပဲ။ ထူးခြားသည်က .. ထိုမိန်းမနှင့်ပတ်သက်၍ ဖွေးသည် ဘာတစ်ခုနဲ့မျှ သူ့ကို ထပ်၍ ဖုန်းလေးဆက်မေးတာမျိုးပင် မလုပ်လာခဲ့သည့်နှယ်..။ သူ့ကိုလည်း အမြဲချက်ပြုတ် ပို့ပေးနေသည့် ဖွေး ဖြစ်နေကာ..။ ထိုမိန်းမ နှင့်ပတ်သက်၍ .. ဖုန်းဆက်၍ ရှင်းပြဖို့ကြိုးစားလည်း မရ ..။ စာရေး၍ ရုံးကို .. မောင်တူး ခေါ်ကာပေးတော့လည်း မောင်တူး ရှေ့တွင်ပင် ဆုတ်ဖြဲပစ်ခဲ့တာတွေ ကြုံနေရသည်မို့ ..။ နောက်ဆုံးမှာ အရာရာကို စိတ်လျှော့လိုက်ကာ ..။ ကုန်တိုက်ကြီးတစ်ခု၏ အပေါ်ထပ်မှာ သီးခြား အခန်းကျယ်ကြီးတွေဖြင့် ဧည့်ခန်း၊ အိပ်ခန်းတွေဖြင့် နေခဲ့ရသည့် ဦးမိုးကောင်း ဘဝ ရောက်ခဲ့ရသည်တည့် ..။

ဦးမိုးကောင်း ၏ မျက်ရည်တွေ တိတ်တဆိတ်ကြွေရသည့်ကာလ သည်လည်း ဆယ့်လေးနှစ်တိုင်ခဲ့ချေပြီ တကား ..။

အတွေးဖြင့် ငြိမ်နေရာမှ ဦးမိုးကောင်း ကိုယ်ကြီးလှုပ်သွားရသည် က .. အခန်းတံခါးခေါက်သံကြောင့်ပါ ..။

“ကောင်း ပါ ဖေဖေ .. သားပါ .. ဖေဖေဆီ လာတာ ..”

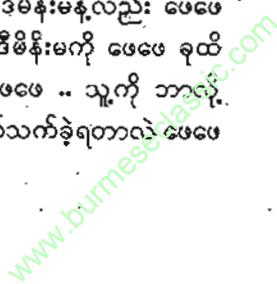
ဟု ပြောသံကြောင့် ဝမ်းသာအားရ တံခါးဖွင့်ပေးမိရပြန်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် .. မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့် ဘဝကြီးတစ်ခုလုံး အပျော် တွေပျောက်ဆုံးကုန်ရသည့်ကာလရသဖြင့်တစ်ခုကို ပြန်တွေးရင်း လောင် ခြိုက်ပန်းဟိုတ်နေရချိန်မှာ ခုလို သား ရောက်လာတော့လည်း စကား

ထွေရာပြောဖြစ်ရင်း ရင်ထဲများ အာရုံပြောင်းချေမည်လားဆိုသည့် အတွေးဖြင့်ပါ ..။ တံခါးဖွင့်လိုက်သည်နှင့် မြန်ဆန်လွန်းစွာပဲ သားဖြစ် သူ ကောင်းနေလ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ ပြုံး၍ကြည့်နေသည့် ဖခင်ဖြစ်သူကို အားတင်း ဆုံးဖြတ်ပုံဖြင့် ကြည့်ကာ ..

“လိုရင်းကို ပြောကြရအောင် ဖေဖေ .. တခြား ဟိုဟိုဒီဒီတွေ ပြောမိပြီဆိုရင် .. အဲဒီအမေးကို သား မေးရက်မှာ မဟုတ်ဘူး .. ဖေဖေ ပျူထားရတဲ့မိန်းမအကြောင်း ကောင်း သိချင်တယ် ဖေဖေ .. ဘယ်လို ထောင်ချောက်နဲ့ ဖေဖေကို ရအောင်ယူလိုက်တယ်ဆိုတာကိုလည်း သား သိချင်တယ် .. အဲဒီမိန်းမဟာ .. မေမေနှလုံးသားကို ရိုက်ချိုးပစ်တာဗျ.. ရိုက်ချိုးပစ်တာ ..”

ရုတ်တရက်ကြီး တဲ့တိုးမေးလာတော့ ဦးမိုးကောင်း ငြိမ်ကျသွား သည်။ သားဖြစ်သူကို မျက်တောင်မခတ် ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ အမေ ကိုချစ်သည့်ဇောဖြင့် မေးနေခြင်းဆိုတာ သိနေသည်။ အဖေကို မခွဲနိုင်ဘဲ ရှိနေသည့်သားအဖြစ် မေးနေခြင်းဆိုတာလည်း နားလည်နေသည်။ ဆယ့်တစ်နှစ်အရွယ်ဆိုသည့် ကလေးဘဝကတည်းက ကောင်းနေလ ဆိုသည့်ကောင်လေးတစ်ယောက်သည် အဖေနှင့် ခွဲနေခဲ့ရသည်။ ထိုကောင် လေးလေးသည် ခုကျတော့ အရွယ်ရောက် လူငယ်တစ်ယောက်သို့တိုင် အောင် အချိန်တွေကြာခဲ့ပြီ ..။ ဤညမှာ .. သိချင်တာကိုလည်း မေးလာ ပြီ ..။ တကယ်က ခုမှ မေးလာခြင်းသည် .. ယခင်က မေးရမှာ မမေးရက် ၍ .. နှစ်တွေကြာခဲ့ရခြင်းဆိုတာလည်း ဦးမိုးကောင်း သိနေ ရသည်ပါပဲ..။

“ကြာပြီ ဖေဖေ .. သိပ်ကြာနေပြီ .. အဲဒီမိန်းမနဲ့လည်း ဖေဖေ အတူမနေတာလည်း သား သိနေတယ် .. အဲဒီမိန်းမကို ဖေဖေ ခုထိ လည်း ထောက်ပံ့နေရတယ် .. ဘာတွေလဲ ဖေဖေ .. သူ့ကို ဘာလို့ ဖေဖေ ယူလိုက်ရတာလဲ .. ဘယ်လို .. သူနဲ့ပတ်သက်ခဲ့ရတာလဲ ဖေဖေ ရာ .. ဟင် .. ဟင် ..”

ဟု မေးလာတော့ ဦးမိုးကောင်း ခေါင်းခါသည်။
 “သားရဲ့မေမေကို .. ဖေဖေ ရှင်းပြဖို့ အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားခဲ့တယ်
 သား .. ဒါပေမယ့် .. ဖွေး လက်မခံခဲ့ဘူး .. ဖွေး မသိချင်တဲ့ .. မကြားချင်
 တဲ့အရာ .. ဖေဖေ မလုပ်ချင် မပြောချင်တော့ဘူး သား .. သားကိုလည်း
 မပြောပြနိုင်ဘူး .. ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မပြောပြနိုင်တော့ဘူး .. ဖေဖေနဲ့
 ဖွေးရဲ့အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ .. ဟိုမိန်းမရဲ့ကိစ္စ .. သို့သို့သိပ်သိပ်နဲ့ရှိနေရင်း..
 ခုထိ .. လူမသိသူမသိအဖြစ်နဲ့ ရှိနေတာပဲ ဖေဖေ ကံကောင်းလှပါပြီ..
 လူသိရှင်ကြားဖြစ်ရင် ဖေဖေ ရှက်ရမယ် .. ဖွေး ရှက်ရမယ် .. အဲသလို
 မဖြစ်အောင် ဖွေး ဘက်ကလည်း ဒီကိစ္စကို ဘေးဝန်းကျင် မသိအောင်
 မျှီသိပ်နေပေးခဲ့တာမို့ ဖွေးကိုလည်း ဖေဖေ ကျေးဇူးတင်ရတယ် သား..
 ဖွေးဟာ ဖြေရှင်းခွင့်တစ်ခုကို ဖေဖေအပေါ်မှာ မပေးခဲ့ပေမယ့် .. သဘော
 ထားတော့ ကြီးပေးရှာပါတယ် .. ဖေဖေရော သားရော အရှက်မရအောင်
 ဖွေး နေပေးခဲ့ပါတယ် .. အရှက်တရားရဲ့ နှိပ်စက်ခြင်းဟာ အလွန်
 ဆိုးဝါးတယ် သား .. ကဲ .. သား ပြန်တော့ .. ဖေဖေလည်း စိတ်ပင်ပန်း
 လှပြီ .. ပြန် .. ပြန် ..”

ဟုပြောကာ အိပ်ခန်းသို့ ဦးမိုးကောင်း ဝင်သည်။ တံခါးရွက်ကို
 ပိတ်ပစ်သည်။ မျက်ရည်တွေကျလာရင်း ခုတင်ထက်မှာ ဦးမိုးကောင်း
 ထိုင်နေပါ၏။ ဧည့်ခန်းဘက်မှအသံကို နားစွင့်နေမိသည်။ သား ပြန်
 သွားချေပြီလားဆိုသည့် နားစွင့်နေမှု ..။ ဒါပေမယ့် ဧည့်ခန်း၏ အဝင်
 တံခါးဖွင့်သံ ပိတ်သံကိုလည်း မကြားရ ..။ လုံးဝ တိတ်ဆိတ်နေသည့်
 အရာတစ်ခုအောက်မှာပဲ ရှိနေရတာ ကြာလာတော့ ရင်သည် တင်းမခံ
 သာ ..။ သားဖြစ်သူ ဧည့်ခန်းမှာ တစ်ယောက်တည်း ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေ
 ချေသည်လား ..။ ထိုငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေခြင်းသည် ကြော့ခြင်းတွေဖြင့်
 အတူရှိနေရင်း ရင်ဆို့နေရသည့် ခံစားချက်တွေဖြင့် ရှိချေမည်ဆိုတာ
 လည်း အလိုလို နားလည်နေမိရပြန်သည်။ နောက်ဆုံးတော့ .. အိပ်ခန်း

တံခါးကိုဖွင့်၍ ဧည့်ခန်းကိုကြည့်လိုက်မိရသည်ပါပဲ ..။ သားဖြစ်သူသည်
 ပြတင်းအနီးမှာ ရပ်နေသည်။ စိတ်ထိခိုက်ခြင်းသည် ပင်ပန်းခြင်းတွေနှင့်
 အတူ မျက်နှာထက်မှာ အုပ်မိုးလျက်ရှိနေရင်း အပြင်ဘက်သို့ မေးကြည့်
 နေသည့်သား ..။ ခုလိုမြင်ရတော့လည်း ရင်ထဲမကောင်း ..။

ကောင်းနေလ ဟူ၍ ရင်ကိုနှစ်ကာ အမည်ပေးထားရပါသော
 သား ..။ ရုတ်ခနဲ အဖေဖြစ်သူကို ကြည့်လာသည်။ မျက်ရည်ပဲနေ၏။

“ဒီလိုနေလို့ မပြီးသွားဘူး ဖေဖေ .. မေမေက ရှင်းပြတာ လက်မခံ
 ပဲ ရှိနေလိုက်တာကြောင့် .. ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖေဖေ မပြောပြချင်တော့ဘူး
 ဆိုတာ .. အရာရာကို ဖြေရှင်းလိုက်နိုင်တဲ့အရာ မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ ..
 သားဟာ ဖေဖေနဲ့ပတ်သက်သူတစ်ယောက်တော့ ဖြစ်နေတယ်.. အဲဒါ
 ဖေဖေ သိပေးပါ .. နားလည်ပေးပါ .. ဖေဖေသားဟာ ဖေဖေနဲ့ပတ်သက်
 တဲ့ အဲဒီအဖြစ်ကို သိခွင့်ရှိတယ် ဖေဖေ .. မေမေကို ဖေဖေ ပြောပြဖို့
 ကြိုးစားတုန်းက .. အဲဒီမိန်းမရဲ့ထောင်ချောက်ထဲကို ဖေဖေ ရောက်
 သွားရတာဆိုတာလောက်ပဲ မေမေ နားမထောင်ချင်တဲ့ကြား .. ငြင်းနေ
 တဲ့ကြားက .. သိခဲ့ရတာတစ်ခုပဲ .. အဲဒီအတိတ်နဲ့ပတ်သက်လို့ .. သား
 ဒီအရွယ်ထိ သိနိုင်တာရှိနေရတာပါ ဖေဖေ ..”

“သားမေမေက ပြောတယ် .. အဲဒီထောင်ချောက်ဆိုတာရဲ့ အထဲ
 ကို ဖေဖေ ရောက်သွားတာဟာ .. အဲဒီမိန်းမနဲ့ မပတ်သက်ရင် မဖြစ်နိုင်
 ဘူးဆိုတဲ့စကားပဲ .. ခုထိလည်း အဲသလိုပဲ ဖေဖေအပေါ် သူ သုံးသပ်
 ထားဆဲဖြစ်တယ် သား .. ဖွေး ဟာ အချစ်ကြီးချစ်သလောက် .. အတေး
 အမှတ်လည်း ကြီးတယ်.. နာကြည်းတယ်.. ဖွေး ကို ဖေဖေ အပြစ်မတင်
 ဝါဘူး .. တက ဝဲလည်း ဖွေး ပြောတာ မှန်ပါတယ် .. ဘယ်လိုကြောင့်ပဲ
 ဖြစ်ဖြစ် .. ဖေဖေ အဲဒီမိန်းမနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကင်းကင်းနေခဲ့မိရင်
 သူထောင်ချောက်ထဲ ဘယ်ရောက်နိုင်ပါ့မလဲ ..”

ပြောသည့်သားကလည်း မျက်ရည်ပဲနေရင်း ပြောသည်။ ဖြေသည်

ဖခင်ကလည်း မျက်ရည်စိုရင်း ဖြေသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး ရင်ထဲမှာ ကြေနေကြရသည်ပါပဲ ...။

“သား ဒီကိုလာကတည်းက .. ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပါ ဖေဖေ .. အဲဒီ အဖြစ်ကို သား သိမှကို ဖြစ်မယ် .. ဖေဖေဟာ ဘယ်တော့မှ .. သစ္စာမဲ့တဲ့ အလုပ်ကို မလုပ်ဘူးဆိုတာ သား ယုံကြည်တယ် .. သိတယ် ..”

ဦးမိုးကောင်း အားယူ၍ ပြုံးသည်။ သား၏ပန်းကို ဖွဖုတ်သည်။ နောက်တော့ ကလေးတစ်ယောက်ကို ရင်ခွင်ထဲ ပိုက်လိုက်သလို သား ကို ပွေ့လိုက်ရင်းမှ ..

“အဖြစ်စုံ သား သိရင် .. သားရဲ့မေမေကို .. ဖွင့်ပြောပြမှာ ဖေဖေ သိတယ် .. ဖွေးကိုယ်တိုင်က .. လိုလိုလားလား ဖွင့်မေးလာတဲ့နေ့ကို ဖေဖေ စောင့်နေတာ သား .. ဖေဖေကို သား ယုံကြည်တဲ့အတွက် ဖေဖေ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် .. ဒါပေမယ့် သားရယ် .. ဖေဖေကို နားလည် ပေးပါ .. ဖွေးဆန္ဒ မပါဘဲ .. ဖေဖေ .. အဲဒီအဖြစ်ကို .. ဖွေးဆီ တစ်နည်း နည်းနဲ့ရောက်အောင် မကြိုးစားတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ် .. မောင်တူးနဲ့တစ်ဆင့် ဖေဖေ စာရေးရှင်းပြတဲ့ကိစ္စကို .. ဖွေး လုံးဝ လက် မခံခဲ့ဘဲ စာကို ဆုတ်ဖြုတ်လိုက်ကတည်းက .. ဖေဖေ .. အဲသလို ဆုံး ဖြတ်လိုက်တာပါ .. အဲဒီနေ့က .. ဖွေးရဲ့ ငြင်းပယ်လိုက်တဲ့အဖြေကို မောင်တူး ဖေဖေကို ပြန်လာပြောချိန်မှာ .. ရင်ထဲမှာ ဟာခနဲဖြစ်ရတယ် .. ကြေကွဲရတယ် .. အထီးကျန်လိုက်တာ သားရယ် .. စိတ်သောကနဲ့ လှောင်ပိတ်နေတဲ့ ဖေဖေအတွက် .. ဖွေးရဲ့နားလည်ပေးမှုဟာ .. အသက် ရှူပေါက်တစ်ခုပါ .. ဒါပေမယ့် ဖေဖေ .. မရခဲ့ဘူး သား .. မောင်တူးကို ပြန်ခိုင်းလိုက်ပြီးချိန်မှာ ဖေဖေ တစ်ယောက်တည်း .. ကလေးတစ်ယောက် လို .. ရှိုက်ကြီးတင်ငင် ငိုမိတယ် .. အကြာကြီး ငိုပစ်မိတယ် .. နောက် ဆုံး .. မျက်ရည်နဲ့အတူ .. အဲဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဖေဖေ ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပဲ ..”

ဟု ပြောကာ သားကို ပွေ့ထားရာမှ ကိုယ်ကို ပြန်ခွာသည်။ သား ၏မျက်နှာကို ပြုံး၍ကြည့်သည်။ ဆံစကို သပ်ပေးသည်။ တကယ့် တလေးလေးတစ်ယောက်ကို အဖေက တယုတယ ဆံစလေးသပ်၍ပေး သည့်နှယ်ပါတကား ...။

ကောင်းနေလ ၏ရင်ထဲမှာ မကောင်းနိုင် ..။ ဖေဖေကို သနားစိတ် ဖြင့် ရင်ထဲ ထိထိခိုက်ခိုက်ခံစားရင်း ငေးကြည့်နေမိရပါ၏။ အခန်းထဲ မှာ တစ်ယောက်တည်း ဖေဖေသည် အကြာကြီး ရှိုက်ကြီးတင်ငင် ငိုနေ ချိန်မှာ ...။ ဖေဖေဘေးမှာ တယ်သူမှမရှိ။ ဖျောင်းဖျမည့်သူ မရှိ။ အတိတ် ဆီမှ မြင်ကွင်းတစ်ခုသည် ကောင်းနေလ ၏ ရင်ကို ထိခိုက်ခြင်းမက ထိခိုက်နေစေသည့်အဖြစ်။ ဪ .. မျက်ရည်နှင့်ရင်း၍ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါ သော ဖေဖေအဆုံးအဖြတ်ကို ပြောင်းလဲစေနိုင်မည့်သူသည် တစ်ယောက် တည်းပဲ ရှိချေသည်တကား ..။ မေမေ ..။

“သား .. မှား .. သွား .. တွယ် .. ဖေဖေ ..”

သားတစ်ယောက်၏ သိချင်စောဖြင့် ဖေဖေကို ဤညမှာ စိတ်တွေ ထိခိုက်ကြေကွဲကုန်အောင် လုပ်ခဲ့မိပြီကောဟု ကောင်းနေလ တွေးကာ ဖေဖေကို ဖက်လိုက်ရင်း မျက်ရည်ကျလာရပါသတည်း ...။

“ဖေဖေကို .. သား .. ချစ်တယ် .. ယုံကြည်တယ် .. ပြီးတော့ .. သနားလိုက်တာ ဖေဖေရယ် ..”

ဟု ပြောချိန်မှာ ဖေဖေ သူ့မျက်နှာကို လက်ဖဝါးဖြင့်ဖေးအုပ်၍ ကြည့်လာသည်။ မျက်ရည်ကြားမှ အားယူ၍ အားခဲ၍ ပြုံးပြသည်။ သား ၏နဖူးပြင်ကို နမ်းမိသည်။

အခန်း (၁၃)

"ဘရာသာ .. ဇေးလာဝယ်ဒါလား .."

ကုန်တိုက်ရှိ စာအုပ်နှင့်ပန်းချီကားတွေ တစ်ခန်းတည်းမှာ တစ်ကန့်စီထား၍ ရောင်းချရာအရောင်းခန်းဆောင်သို့ ဤမနက်မှာ သူ ရောက်ခဲ့ခြင်းပါ ..။ ဖေဖေနှင့်အတူ ဖေဖေအခန်းမှာ မနက်စာ ကော်ဖီသောက်ကြသည်။ ဖေဖေက မေမေထံ တစ်ချက်ပြန်လိုက်ပါဟု တဖွဖွပြောနေတာမို့ သူ အပေါ်ထပ်မှ ဓာတ်လှေကားဖြင့် ဆင်းလာခဲ့ခြင်းပါ။ ညက.. ဖေဖေနှင့် အတူတူ အိပ်ခဲ့သည်။

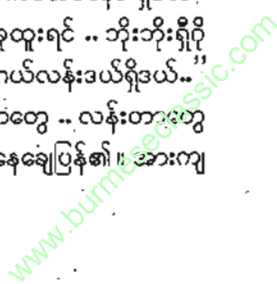
ဤမနက်မှာတော့ မေမေထံမသွားဘဲ ထစ်မနက်ခင်းကို အဖေရင်ခွင်မှာ သူ ခေါင်းမခွေဖြစ်တော့ဘဲ ကုန်တိုက်မှာ ဆက်နေလိုက်မှာကို ဖေဖေ စိုးရိမ်သည်။ မေမေစိတ်ထဲ ဟာတာတာ ဖြစ်နေလိမ့်မည်ဟုလည်း ပြောသည်မို့ ..။ သူ .. နင်းဆီရိပ်ငြိမ်သို့ ပြန်ဖို့ ဆင်းလာခြင်းပါ။ ဒါပေမယ့် .. မေမေအတွက် ပန်းချီကားတစ်ချပ်လောက်တော့ သူ ထူးသွားချင်သည်။ စာအုပ်နှင့်ပန်းချီကားတွေ ဆိုတာက .. ရောင်းချရာခန်းဆောင်မှာ ရှိနေပေမယ့် .. ပိုင်ရှင်က ဖေဖေပဲဖြစ်တာမို့ ..။ ကြိုက်သည့် ပန်းချီကားကို သူ ယူသွားရုံပဲ ရှိသည်လေ ..။

ခုကျတော့ .. အသားမည်းမည်း ပိန်ရှည်ရှည်နှင့် မီးပူကျ အဖြူရောင်ဘောင်းဘီရှည်နှင့် လက်ထိုရုပ်အင်္ကျီတို့ကို အကျသား သပ်ခပ်နေအောင် ဝတ်ထားပါလေသော အန်ကယ်ဂျက်ဒိုင်းမွန်းနှင့် မမျှော်မလင့် ဆုံဖြစ်ကြခြင်းပါတည်း ..။

သဘောကောင်းမွန်းသိသာသည့် အန်ကယ်ဂျက်ဒိုင်းမွန်းသည် ဖြူမွှေးသောသွားတွေ တန်းစီ၍ ပေါ်နေအောင် ရယ်မောပြရင်း နှုတ်သွက်သောအကျင့်ဖြင့် နှုတ်ဆက်ခြင်းဆိုတာ သူသိသည်ပါပဲ။ သူကလည်း အန်ကယ်ဂျက်ကို ခင်ပါသည်။ အန်ကယ်ဂျက်ကြောင့်ပင်လျှင် ကောင်မလေးနှင့် သူ .. စကားလေးပြောဖြစ်ခဲ့ရသေးသည် မဟုတ်ပါလား ..။ သရဖီပန်းတွေ ပေးမည်ဟု စတင်၍ လှမ်းနှုတ်ဆက်သူသည် အန်ကယ်ဂျက်ပဲ ဖြစ်ချေသည်မို့ ..။ သူ့မှာ ကောင်မလေးနှင့် စကားပြောခွင့် ရခဲ့ခြင်းပါ ..။ သည်တိုင်းသွား၍ ကိုယ့်ဘက်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို နှုတ်ဆက်ဖို့ဆိုတာ အတော်ခက်သည်ကိုစွပေမို့ ..။ အန်ကယ်ဂျက်၏ နှုတ်သွက် နှုတ်ဆက်မှုကိုပဲ သူ ကျေးဇူးတင်စင် ရင်ထဲရှိနေရခြင်းပါ ..။ ခင်နေရခြင်းပါ ..။

"မွမ္မလေးရို .. တူဘိုးဘိုးဂ .. ကုန်တိုက်မှာ ဇေးဝယ်ထွက်ဘာရှိပီးဒေါ့ .. မနက်က မုန်းလှမ်းဆက်ပီးဒေါ့ တိုက်တွန်းဒယ်လေ.. ဒါမှ.. အခန်းထဲအောင်းပီးနေဒါထက် ရှိတ်ပြေလက်ပျောက် ပိုဖြစ်ဒါပေါ့ဒဲ့.. မနေ့ညနေဂ .. မွမ္မလေး ခင်ဝတန် .. ရှောင်းတီးပီးဒိုဒါဂို .. ခြံရှောင်ဘာညိုနော် .. မနေ့ညဂနော် .. အဘိုးရိုဂိုနော် .. ဖုန်းရှက်ပီးဒေါ့ .. ပြောပြဒယ်ရိုဒယ် .. အံစာ .. ဘာဘညို နော်.. ဂျီအက်စ်အမ်နော် ရှိဒယ်.. ဘိုးဘိုး ပေးထားဒါဒဲ့ .. ခြံရှောင်ရဒါမို့ .. တစ်ခုခုထူးရင် .. ဘိုးဘိုးရိုဂို ဖုန်းရှက်နိုင်အောင်လိုဒဲ့ .. စတိုင်ကျဒယ်ရိုဒယ် .. ဒဂယ်လန်းဒယ်ရိုဒယ်.."

အရေးထဲ အန်ကယ်ဂျက်က .. စတိုင်ကျတာတွေ .. လန်းတာတွေ ခင် ပြောတတ်ဆိုတတ်နေသည့် ဂျက်ဒိုင်းမွန်းဖြစ်နေချေပြန်၏။ အားကျ

နေသည်က ဂျီအက်စ်အမ်ဖုန်းကိုရသည့် ဘာဘလိုကိုပဲ ဖြစ်ချေမည်။
ကြားဖြတ်ညှပ်၍ပြောပြီးမှ စောစောက .. စကားကို ပြန်ဆက်၏။
သဘောကောင်းသလို လေကြောလည်းကောင်းသည့် အန်ကယ်ဂျက်ပေ
ပဲဟု သူ ပို၍နားလည်လာရပါသည့်အဖြစ် ..။ ရပ်သာ ရပ်နေရသည်။
ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်မိရသည်က ကောင်မလေး ဘယ်မှာရှိနေမည်လဲ..
ဆိုသည့် ရှာဖွေကြည့်ဖြင့်ပါ ..။

“ခဲဒါ .. ဘိုးဘိုးဂ .. ညဂလည်း တစ်ခါလာဒယ် .. အိမ်ပြန်တွား
ဒါဂ .. ည ကိုးနာရီခွဲကျော်နေပြီ.. အခုမနက်နော် .. ဖုန်းထပ်ရှက်ဒယ်..
ရိုတ်ပြေလက်ပျောက်ရှိအောင် ဝေးဝယ်ထွက်ဘာဒဲ .. ကုန်တိုက်မှာ
ဝယ်ချင်တာဝယ်ဒဲ .. အန်ကယ်ဂျက်နော် ကားလည်း မောင်းတတ်ဒယ်
ရှိဒေါ့ .. ဘာစိုးနော် .. နည်းနည်းခေါင်းကိုက်ဒယ်ရှိဒါနဲ့ .. အန်ကယ်
ဂျက်နော် .. မာ..ဒီအလုပ် ခဏချန်ခဲပီးဒေါ့ .. ဒရိုင်ဘာလုပ်ပီး လာပို့ဒါ..
မွမ္မလေးနော် .. ပန်းချီကားဝယ်မယ် ပြောဒယ်..”

ဟု ခုမှ ဇာတ်ရည်လည်အောင် စကားအခင်းအကျင်းဆုံးခန်းတိုင်
ချေ၏။ သူ .. ပြုံး၍ အန်ကယ်ဂျက်ကိုကြည့်ကာ ခုထိ ဘာမှ လက်ထဲ
ဆွဲထားသောအိတ်တွေတာတွေ မရှိသေးတာကိုလည်း သတိပြုမိသည်ပါ
ပဲ။ ကောင်မလေး ရောက်တာနှင့် ဘာမှမဝယ်ဘဲ နေလိမ့်မည်။ ပန်းချီ
ကား အရောင်းခန်းရောက်မှ ဝင်ကြည့်ကာ ပန်းချီကားဝယ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်
တာ ဖြစ်နိုင်သည်။ ခုထိ .. အန်ကယ်ဂျက်လက်ထဲမှာ ဘာဝန်စည်း
စလွယ်မှ ဝယ်ထားတာ မရှိ ..။

“ဟိုမှာ .. မွမ္မလေး ..”
မမလေးဟု ခေါ်ပေမယ့် အန်ကယ်ဂျက် ပါးစပ်ထဲရောက်မှ မွမ္မ
လေး ဖြစ်သွားရချေသမျှ ပြုံးမိရရင်းမှ ..။ ကျေးဇူးလည်း တင်ရ ..
အန်ကယ်ဂျက် ညွှန်ပြရာ သူ့ကျောဘက်ကိုလည်း စိတ်ဆောင်ရာအတိုင်း
မြန်မြန်ကြီး လှည့်ကြည့်လိုက်မိတာကို သူ့ဘာသာသူလည်း အံ့သြဖြင့်

၏။ ဤကောင်မလေးနှင့်ပတ်သက်လျှင် သူ .. အတော်ကြီးကို ဟန်မဆယ်
တတ်နိုင်သည့်လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေချေသည်ကောလေ ..။ သူ့ကျော
ဘက်မှာ ကောင်မလေး ရောက်နေတာမို့ စောစောက သူ မမြင်ခဲ့ခြင်း..။

ခင်ဝသုန်ငြိမ် သည် ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြနေ၏။
သူ ပြန်၍ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ဖြစ်အောင် ဟန်လေးဆယ်လိုက်ရင်းမှ ခြေ
လှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် ခင်ဝသုန်ငြိမ် ထံ လျှောက်လာမိရပါ၏။ ရေးကြီးသုတ်
ပျာ လျှောက်၍ မဖြစ်။ အန်ကယ်ဂျက်ဒိုင်းမွန်း ဆိုတာက .. မျက်စိတွေ
လန်းကြည်နေသလောက် .. ဘာမြင်မြင် .. သတင်းပို့တတ်သူဟုလည်း
နားလည်ထားတာမို့ ..

“မွမ္မလေးဂိုနော် .. ဘရာသာ မြင်ဒယ်နော် .. တုတ်တီးတုတ်ပျာနဲ့
ပြေးဒေါ့ဒါပဲ ..”

ဟု အရင်ဆုံး ခင်ဝသုန်ငြိမ် ကို လျှာအရည်ဆန်၍ မြင်သမျှ ဖွင့်ချ
မည့်ဘေးကလည်း ရှိသေးသည်စာည့် ..။ ကောင်မလေး သိသွားလျှင်
သူ ရက်သည်ပေါ့။ ပြီးတော့ .. သူ့အပေါ် တစ်မျိုးထင်သွားမှာလည်း
စိုးရိမ်သည်။ ကောင်းနေလ ဆိုသည့် လူတစ်ယောက်သည် မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ကိုတွေ့လျှင် ပျာယာခပ်အောင် ပြေးတွေ့တတ်သူဟု ထင်
သွားလျှင် သူ့အပေါ် အထင်သေးသွားနိုင်သည်လေ ..။ ဒါကိုတော့..
သူ အဖြစ်မခံနိုင် ..။ ကောင်မလေးအပေါ် တန်ဖိုးထားသည့် သူ့ကို
အထင်သေးစိတ် ကောင်မလေးဖြစ်သွားမှာကိုတော့ အဖြစ်မခံနိုင် ..။

“ပန်းချီကား လာဝယ်တာလား .. ခင်ဝသုန်ငြိမ် .. အန်ကယ်ဂျက်
နဲ့ဆုံတာလေ .. အန်ကယ်ဂျက် ပြောပြလို့ .. ကိုယ် .. လာတွေ့တာပါ..”

ဟု ပြုံး၍ အေးအေးချမ်းချမ်းပြောမိ မေးမိရပါ၏။ တကယ်လည်း
ကောင်မလေးနှင့် သူ အတူရှိနေချိန်မှာ ရင်သည် အေးချမ်းနေချေသည်
တကား ..။ သူ့နှလုံးသားထဲမှာ အေးမြမြ လဝန်းလေး ခိုဝင်နေသည်သို့
ခံစားရသည်။ နှလုံးသားအိမ်ထဲမှာ သိမ်းဆည်းထားရလောက်အောင်

ရုတ်ခြည်း ဖြစ်တည်လာသည့် လဝန်းသေးသေးလေး ..၊ ထိုလဝန်းသေးသေးလေးကို ရင်မှာဖြစ်တည်လာအောင် ဖန်ဆင်းပေးလိုက်သူသည်လည်း ကောင်မလေးပဲ ဖြစ်လေသည်။

“သုန် .. အဲဒီပန်းချီကားကို .. သဘောကျလို့ပါ..”

သုန် .. ပြောပုံလေးက .. ရိုးစင်းသည်။ သုန် .. ဟု .. သူလည်း မြတ်နိုးစွာ အဖျားလေးဆွတ်၍ ခေါ်လိုက်ချင်သည်ပါပဲ။ အနီးကပ်ကြည့်တော့မှ စကားလေးပြောလိုက်လျှင်ပင် ပါးချိုငုံလေးခွက်ခွက်ဝင်နေတာကို မြင်ရပြန်သည်။ အရပ်လေးတစ်ရပ်နှင့် စကားပြောနေရသည့်နှယ်ပါလားဟု ခံစားမိပြန်၏။ တစ်ထိုင်တည်းမှာပင် ဤကောင်မလေးနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ခံစားချက်တွေ မြန်ဆန်လွန်းစွာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ရင်မှာ ဖြစ်ဟည်လာနေကြတာကိုလည်း ကျေနပ်နေမိပြန်သည်။ သုန်.. ဟု ခေါ်သံက သူ့ရင်ထဲမှာ ပဲ့တင်သံပင် ပါလာသည့်နှယ် ရှိချေသည်ကောလေ ..။

ကောင်မလေး ပြသည့် ပန်းချီကားကို သူ ကြည့်မိရပါပြီ ..။ ကျောက်ခင်းလမ်းတစ်ခု၏ တစ်ဖက်မှာ အကြော်တံလေးတစ်တံ ..။ ညစ်ထပ်ထပ်သံချေးတက်နေသည့် တံအမိုးဆီမှ မီးခိုးတအူအူထွက်နေသည်။ မီးညွှန့်တို့ ထိုးထွက်နေရာမီးဖိုသည် မြေကြီးကိုတူး၍ ထင်းချောင်းတွေထည့်ထားရာမီးဖို ဖြစ်လျက် ..။ ဆီဒယ်အိုးသည် မည်းနေ၏။ အကြော်ကြော်ရင်းဖြင့် အကြော်လှန်ရာ ဝါးတုတ်တံသေးသေးသည် အကြော်သည်အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်၏ လက်ထဲမှာ ရှိနေသည်။ တစ်ဖက်မှာက အကြော်ဆယ်ရာ ဆန်ခါဗန်းနှင့် .. တစ်ဖက်မှာက အကြော်ငယ်စားနေသူ ကလေးလူကြီး ယောက်ျားမိန်းမတို့ ရှိနေကြသည့် ပန်းချီကား ..။ အားလုံးသည် နှမ်းပါးခြင်းကို ပြ၏။ အကြော်သည်အဒေါ်ကြီးသည်လည်း အင်္ကျီလက်စက အဝါရောင်ညစ်ထေးထေးနှင့် ချည်ထည်အဆင်ပျောက်လှလှ အပြာရောင်ထာပိုင်ရိုက်ကို ဝတ်ထားသည်။ စား

နေသည့် ကလေးတချို့သည် စွပ်ကျယ်ညစ်ညစ်နှင့် ဒူးဆစ်ဖုံးဘောင်းဘီ တွန့်ကြေကြေကို ဝတ်ထားကြတာပင် ရှိသေးသည့်အဖြစ်..။ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူတို့၏ မနက်စာဝမ်းဖြည့်ရာနေရာတစ်ခုသည် လမ်းဘေး အကြော်တံတစ်ခုဖြစ်နေသည်။ သူတို့ဖြစ်တည်ရာ နှင်းဆီရိပ်ငြိမ်မှ မနက်စာဘရိတ်ဖတ်နှင့် တခြားစီ ..။ အကြော်တံပေါ် အုပ်မိုးနေသော သစ်ပင်တစ်ပင်ဆီသို့ အရှေ့ဆီမှ နေရောင်ထိုးကျနေတာအစ ပန်းချီဆရာ၏ လက်ရာကလည်း အသက်ပါလှပါ၏။ တန်ဖိုးက သုံးသောင်း..။ ကောင်မလေးသည် အလွန်ဆင်းရဲနေသည့်မြင်ကွင်းကို ရုပ်လုံးကြွအောင်ဖော်ထားသော ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို တန်ဖိုးကြီးကြီးပေး၍ ဝယ်နေချေသည်တကား..။

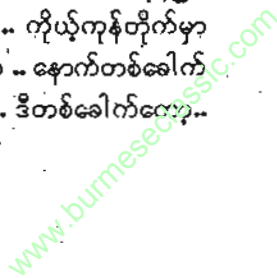
“သုန် က .. အဲဒီပန်းချီကားကို .. သဘောကျတယ် .. ဟုတ်လား ..”

သူ လွှတ်ခနဲ မေးတော့ သုန် မော့ကြည့်ကာ ခေါင်းညိတ်သည်။ ပန်းချီကားကိုဖြုတ်နေပြီဖြစ်သည့် ဝန်ထမ်းလူငယ်လေး၏ လက်ထဲမှာ ပန်းချီကား ပါလာသည်။ သူနှင့် ကောင်မလေး ရပ်နေသည့်နေရာရှေ့မှ မှန်စွိုးကျေ(စ်)ရှည်ကြီးထက်မှာ တင်သည်။ သူ့ကိုလည်း တရိုတသေ ဝန်ထမ်းလေးမှ ကြည့်ကာ ..

“မောနင်းပါ အစ်ကိုလေး ..”

ဟု နှုတ်ဆက်လာပါ၏။ သူ ပြုံး၍ ..

“မောနင်းပါ .. အဲဒီပန်းချီကားကို .. သုန်ကို လက်ဆောင်အဖြစ်ကိုယ် ပေးလိုက်မှာပါ .. သေချာထုပ်ပိုးပါ ..။ သုန် .. ဒါ .. ကိုယ့် ကုန်တိုက်ပါ .. ဟိုနေ့က .. ပန်းလေးတွေ လက်ဆောင်ပေးတဲ့ ခင်ဝသုန်ငြိမ်ကို .. ဒီနေ့မှာ .. မှတ်မှတ်ရရ ဆုံဖြစ်ရတာက .. ကိုယ့်ကုန်တိုက်မှာ ဖြစ်နေတော့ .. ကိုယ် လက်ဆောင်ပြန်ပေးပါရစေ .. နောက်တစ်ခေါက် ကျတော့မှ .. ခင်ဝသုန်ငြိမ် ငွေရှင်းပြီး ဝယ်ပါ .. ဒီတစ်ခေါက်ကော့.. တိုယ် .. လက်ဆောင်ပေးပါရစေ ..”

ဟု ပြောတော့ ခင်ဝသုန်ငြိမ် ခေါင်းလေးခါ၍ ...

“တန်ဖိုးများလှပါတယ် အစ်ကိုကြီးရယ် .. သုန် .. မယူပါရစေနဲ့.. သုန် .. ဒီပန်းချီတားကို တန်ဖိုးထားပြီး ဝယ်တာပါ .. ဘာလို့လဲ သိလား.. အားလုံးဟာ .. ဘဝကို ရုန်းကန်ကြရတာ တူကြပေမယ့် .. ဈေးခြင်းလေး ဘေးချပြီး အကြော်ဝယ်စားတဲ့ အဒေါ်တစ်ယောက်လည်း ရှိတယ် .. ကျောင်းသွားခါနီးမှာ အမေကပေးလိုက်ပုံရတဲ့ မုန့်ဖိုးလေးနဲ့ အကြော် ဝယ်စားနေတဲ့ လွယ်အိတ်လွယ် ဖြူစိမ်းဝတ်ကောင်လေးလည်း ရှိတယ်.. ကောင်းမတက်ဘဲ အလုပ်တစ်ခုခုကို သွားမယ့်ပုံပေါ်နေတဲ့ ကောင်လေး လည်း အကြော်ဝယ်စားနေတယ် .. ဟိုဦးလေးကြီးက ထမင်းချိုင့်လေး ဘေးချပြီး .. အလုပ်မလွှားခင်မှာ မနက်စာဝမ်းဖြည့်နေတဲ့ပုံမျိုး ဖြစ်နေ တယ် .. ကြည့်ပါဦး .. အားလုံးဟာ .. သူတို့ရဲ့အလုပ် .. သူတို့သွားရ မယ့်နေရာတွေအတွက် အနာဂတ်ရှိနေကြတယ် .. နေရာရှိနေကြတယ်.. အကြော်သည်အဒေါ်ကြီးကလည်း သူ့အလုပ် သူ့လုပ်နေတာ .. သူ့ဘဝ မှာ သူ ကျင့်လည်နေတာ .. သူတို့အားလုံးဟာ .. လမ်းပျောက်နေတဲ့သူ ရှိမနေကြဘူး .. သူတို့ရဲ့ဘဝနဲ့ သူတို့ .. သူတို့လျှောက်နေတဲ့လမ်းတွေ ရှိနေကြတယ် ..”

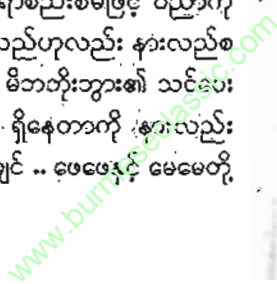
ဟု ပြောလာတော့ သူ မှင်တက်သွားရသည်။ အံ့ဩစိတ်ဖြင့်လည်း ငေးခနဲ ကြည့်မိသည်။ ဤမျှချမ်းသာသည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက် က.. ထိုမျှ ဆင်းရဲနေသည့်လူတွေအကြောင်းကို မျှဝေနားလည်တွေးပေး တတ်သူ ဖြစ်နေချေသည်တကား..။ ပြီးတော့ ပြောနေပုံလေးက အားကျ နေပုံပင် ရနေပြန်သည်။ ဘာတဲ့ ..။ လမ်းမပျောက်သည့်သူတွေတဲ့လား လေ ..။

“ဘာလဲ .. ခင်ဝသုန်ငြိမ် က .. သူတို့က လမ်းမပျောက်ဘူးဆို တော့ .. ခင်ဝသုန် လ .. လမ်းပျောက်နေသလိုလို ပြောနေတာနဲ့ တူနေ ပြန်ရော ..”

ဟု လွှတ်ခနဲ မေးမိစဉ်ခိုက် ကောင်မလေး ခေါင်းညိတ်လာပြန် သည်မို့ သူ့မှာ ပို၍အံ့ဩတကြီး ဖြစ်သွားရသည်ပါပဲ ..။ ဤမျှ ချမ်းသောင့် ချမ်းသာနှင့်နေရသည့် ခင်ဝသုန်ငြိမ် က .. ဘဝကို ရှေ့ဆက်ဖို့ရာ လမ်း ပျောက်နေသည်ဟု ပြောတာကို သူ ကြားလိုက်ရခြင်းကိုပင် ပြန်၍ ကိုယ့် နားကိုယ် ယုံရမှာ ခက်ခဲနေသည့်နယ် ရှိနေရပါသည်အဖြစ် ..။ ဤ ကောင်မလေးမှာ ရှေ့ဆက်ရမည့်အနာဂတ်သည်လည်း အဆင်တပြေရှိ နေမည်သာ။ မိဘမဲ့ဘဝ ရှိနေသည်ဆိုပေမယ့် .. ဘိုးအေ ရှိသည်။ ဖခင် ချန်ထားခဲ့ရာ ချမ်းသာစည်းစိမ် ရှိသည်။ ဘာလုပ်မည်လဲ ..။ ဘာဖြစ်ချင် သည်လဲ ..။ ရှေ့ဆက်ချင်သည့် အနာဂတ်ကို ကြိုက်သည့်ပုံ ဖော် ..။ ဖော်ခွင့်ရသည့် ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်နယ်ပင် အခွင့်အရေးရှိနေသည် ပဲလေ ..။

“သုန် .. အလုပ်မှမရှိတာ .. သုန် အလုပ်လိုချင်တယ် .. အလုပ် တစ်ခုခု ရှိချင်တယ် .. သုန် ပညာရေးကို .. သုန် လစာနဲ့ သုန် သင်ချင် တယ် .. ဒါပေမယ့် .. သုန် ကို ဘယ်သူက အလုပ်ပေးမှာလဲ .. သုန် .. ဆယ်တန်းအောင်မှာ သေချာတယ်လေ .. ဒါပေမယ့် .. သုန် .. အဝေး သင်နဲ့ ဥပဒေပညာကို သင်ချင်နေပေမယ့် .. အလုပ်မရှိတော့ ခက်နေ တယ် .. သုန် .. သုန် ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ချွေးနှံစာနဲ့ သုန် ဘဝ ရပ်တည်ရာ ပညာရေးကို ခရီးဆက်ချင်တာ .. အဲဒါ .. သုန် ဖြစ်ချင်တဲ့ .. လျှောက် ချင်တဲ့လမ်းပါပဲ ..”

ဟု ပြောလာတော့ သူ ရင်ထဲမကောင်း ..။ မာနလေးနှင့်ပါလားဟု လည်း တွေးမိစပြုလာသည်။ ဖခင် ချမ်းသာရာစည်းစိမ်ဖြင့် ပညာကို ဆက်မသင်ဘဲနေချင်သည့်သဘောမျိုး ပါနေသည်ဟုလည်း နားလည်စ ပြုလာသည်။ ဘိုးအေကလည်း ချမ်းသာသည်။ မိဘတိုးဘွား၏ သင်ပေး ရာ ကုန်ကျခံရာဖြင့် ပညာကို မသင်ချင်ဘဲ ရှိနေတာကို နားလည်း မလည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေမိရပြန်၏။ သူသည်ပင်လျှင် .. ဖေဖေနှင့် မေမေတို့

သင်ပေးသည့် ကုန်ကျစရိတ်ဖြင့် အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက် ဖြစ်လာရ သည်ပဲလေ ..။ အလိုလိုနေရင်း သူ့မှာ ဘာမှ လေးလေးနက်နက် မတွေ့ဘဲ မိဘရွေးနှံစာဖြင့် ပညာကို အကြောင့်ကြကင်းကင်းဖြင့် သင်ခဲ့မိတာ ပင် လူပေါ့လူညံတစ်ယောက်နယ် ကောင်မလေးရှေ့မှာ ရပ်နေသလိုလို ကြီးပင် ဖြစ်ကုန်ရပြီ ..။ ဤကောင်မလေးမှာ .. လွန်ကဲသောမာနမျိုး ရှိနေချေသည်လားဟုလည်း တွေးစပြုလာရပြန်သည့်အဖြစ် ..။

ခု ကြည့် ..။ ပန်းချီကားတန်ဖိုးကို သူနဲ့ ရှင်းသည်။ ဝန်ထမ်းလေး က သူ့ကို ကြည့်၏။ သူ လက်ဆောင်ပေးမည်ဟု ပြောထားတာမို့ .. အလုပ်ရှင်ကို အဖြေတောင်းသည့်အကြည့် ..။ သူနဲ့ ပေးသည့်ငွေကိုလည်း မယူရဲဘဲ ဖြစ်နေသည်။ သူ ခေါင်းညိတ်ပြတော့မှ ငွေကို လက်ခံယူရဲရာ ပါသည့် ဝန်ထမ်းလေးပါ ..။

“သူနဲ့ တကယ်ပဲ အလုပ်လုပ်ချင်သလား .. ဒါဆို .. အလုပ် လျှောက်လေ .. ကိုယ် .. ခန့်မယ် .. လုပ်မှာလား ကိုယ့်ကုန်တိုက်မှာ .. ကိုယ့်အတွင်းရေးမှူးအဖြစ် ဆိုပါတော့ .. ကိုယ့်စက္ကထရီအဖြစ်လေ ..”

ဟု လွတ်ခနဲ မေးလိုက်တော့ ကောင်မလေး သူ့ကို အကဲခတ်သလို မော့ကြည့်လာသည်။ သူ .. တကယ်ပြောခြင်းလား ..။ နောက်ပြောင် ကျီစယ်သလို ချစ်စနိုးလုပ်နေခြင်းလား ဆိုတာကို အကဲခတ်သည့် အကြည့် ..။ သူတို့နှစ်ယောက်နောက်မှာ ရောက်နေပြီဖြစ်လျက် .. ထုပ် ပိုးပြီး ပန်းချီကားကြီးကို ပိုက်ထားပါသော အန်ကယ်ဂျက်သည်လည်း သူနဲ့ ကို နားမလည်နိုင်သလို ရပ်ငေးကြည့်နေတာကို သူလည်း မြင်နေရ သည်။ ချမ်းသာပါသည့်ကောင်မလေးတစ်ယောက် အလုပ်လုပ်ချင်သည် ဆိုတာကို အံ့သြကြည့် ..။

“တကယ်ပြောတာလား အစ်ကိုကြီး ..”

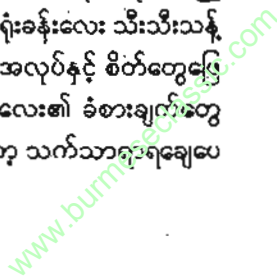
သူနဲ့ မော့မေးလာတော့ သူ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ခင်ဝသုန်ငြိမ် ရဲ့ဘိုးဘိုးက သဘောတူတယ် ဆိုရင်ပေါ့ ..”

ဟုတော့ သူ ဖြည့်ပြောမိရပါ၏။ သူနဲ့ တည်ငြိမ်စွာပဲ သူ့ကို မော့ ကြည့်လာသည်။ မျက်ဝန်းလေးတွေ ရွန်းလဲ့တောက်ပနေကြတာကို လည်း သူ မြင်နေရပါ၏။

“သူနဲ့ .. ရှင်းပြမှာပေါ့ အစ်ကိုကြီး .. သူနဲ့ ပညာရေးကို .. သူနဲ့ လစာနဲ့ သူနဲ့ သင်ချင်တယ်ဆိုတာ ဘိုးကို နားလည်လက်ခံလာအောင် ရှင်းပြရမှာပေါ့ .. ဒါမှ .. တစ်နေ့မှာ .. သူနဲ့ ဟာ .. အရာရာနဲ့ ကင်းရှင်း နေတဲ့ .. ခင်ဝသုန်ငြိမ် .. ဖြစ်နေမှာပေါ့ ..”

ဟု ပြောလာပုံလေးက ပြတ်သားနေပြန်၏။ မြေးအဘိုးကြားမှာ များ ပြဿနာသေးသေးမွှားမွှားလေးတစ်ခုခု ဖြစ်နေသလားဟု ထင်ရ အောင်ကျတော့လည်း ဘိုးအေက အလွန် ဂရုတစိုက်ရှိနေတာကို သူ သိနေရသည်။ စောစောကပဲ အန်ကယ်ဂျက် ပြောသည်လေ ..။ သူနဲ့ .. စောင်းထီးရင်းငိုတာ သိသိချင်း ဘိုး လိုက်လာသည်ဆိုသည့်ကိစ္စ ..။ ဘိုးအေနှင့် မြေးကြားမှာ ပြဿနာမရှိနိုင်ပြန် ..။ ဒါပေမယ့် .. တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ ဖခင် သေဆုံးခဲ့သည့် သမီးတစ်ယောက်၏ ကြေမြေနေသည့် ခံစားချက်တွေနှင့် အချိန်ပြည့် အိမ်ကြီးထဲမှာ နစ်မြုပ် ငိုကြွေးနေမည့် အစား ..။ အလုပ်တစ်ခုခုအောက်မှာ တာဝန်ပံ့ပိုးဖြင့် ဖြတ်သန်းနေခြင်း က ပို၍ သင့်တော်ချေမည်သာ။ ကောင်မလေးကို .. အရောင်းဝန်ထမ်း အဖြစ်တော့ ခန့်၍ မရနိုင် ..။ ဘိုးအေကလည်း သူ့မြေး ခင်ဝသုန်ငြိမ် က ကုန်တိုက်တစ်ခုမှာ အရောင်းဝန်ထမ်းဖြစ်နေသည်ဆိုလျှင် .. ဘိုးဘိုး ၏ မိတ်ဆွေတွေထဲကသိလျှင် .. ဖြင့် .. အနေခက် မျက်နှာပျက်ရချေမည် သာ ..။ မြေးကို မထေဇာကပုံရာ ရောက်မည်။ ပစ်ထားရာ ရောက်မည် လေ ..။ ဒါကြောင့်လည်း .. သူ့စက္ကထရီအဖြစ် .. ရုံးခန်းလေး သီးသီးသန့် သန့်နှင့် ရှိနေခြင်းဖြင့် ..။ ကောင်မလေးလည်း အလုပ်နှင့် စိတ်တွေဖြေ တတ်နေတတ်လာမည်။ အထီးကျန် သမီးငယ်လေး၏ ခံစားချက်တွေ ပြင်းပြင်းရှုရှုခံစားနေရတာ အတန်အသင့်မျှတော့ သက်သာရူးရချေပေ

လိမ့်မည်...။ သူသည်လည်း... ဤကောင်မလေးကို .. စိတ်ပင်ပန်း ခံစားနေတာ မကြည့်ရက် ..။ သူ့နှလုံးသားက မကြည့်ရက် ..။ ဒါကြောင့်လည်း .. သူ့ထံမှာ အလုပ်လုပ်မည်လားဆိုသည့် မေးခွန်းကို မေးမိလိုက်ခြင်းဝါတည့် ..။

“သုန် .. ဘယ်နေ့ အလုပ်ဆင်းရပါမလဲ အစ်ကိုကြီး ..”

ဟု မော့မေးလာတော့ ခင်ဝသုန်ငြိမ် သည် အလုပ်လုပ်ဖို့ ဇောကို နောက်ဆုတ်မှာ မဟုတ်တာကို နားလည်လာရရင်းမှ ...

“မနက်ဖြန် ဆင်းလေ .. ကိုယ့်ရုံးခန်းက ကုန်တိုက်ရဲ့အပေါ်ဆုံး ထပ်မှင်ရှိတာ .. မနက်ဖြန်ကျတော့မှ .. ဖေဖေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်.. ဘာတွေလုပ်ကိုင်ရမယ်ဆိုတာလည်း မနက်ဖြန်ကျတော့မှ ကိုယ် ပြောပြမယ်လေ .. အလုပ်ဆင်းတဲ့အခါ .. ယူနီဖောင်းလေးတော့ ဝတ်ရလိမ့်မယ် .. ဘယ်လိုဝတ်စုံဆိုတာ ကိုယ် ပြောပြမယ် .. မနက်ဖြန်ကျတော့မှ ဆိုပါတော့ .. အခု .. ပစ္စည်းတွေ ဘာတွေ ဆက်ဝယ်ဦးမှာလား .. ဝယ်ဖို့မရှိတော့ဘူးဆိုရင် .. ကိုယ်လည်း အိမ်ပြန်တော့မှာဆိုကော့ .. ကားနှစ်စီး .. ရှေ့နောက် တူတူပြန်ကြတာပေါ့ .. မေမေနဲ့လည်း ခင်ဝသုန်ငြိမ် ကို မိတ်ဆက်ပေးမယ်လေ .. ကိုယ့်ရဲ့စက္ကထရီနဲ့ဆိုပါတော့.. ဟိုနေ့က .. ပန်းလေးတွေ လက်ဆောင်ပေးလိုက်ကတည်းက .. မေမေကလည်း ခင်ဝသုန်ငြိမ် နဲ့ တွေ့ချင်နေတာပါ...”

ဟု ပြောမိရပါပြီ ..။ အလိုလိုနေရင်း သူသည် .. ဖေဖေနှင့်ရော့ .. မေမေနှင့်ရော့ .. မတိုင်ပင်ဖြစ်တော့ဘဲ .. ကောင်မလေးကို အလုပ်ခန့်လိုက်ပြီဖြစ်သည့် ကောင်းနေလေ .. ဖြစ်သွားရဦးချီပြီတကား ...။

“သုန် .. ပြန်တော့မှာပါ .. ဘာမှလည်း ဝယ်စရာမရှိပါဘူး .. ခုလည်း ဘိုးက အတင်းလွှတ်လို့ သန် လာခဲ့ရတာပါ .. ငွေကုန် အပိုဖြစ်စရာ သုန် .. သိပ်မလုပ်ချင်ပါဘူး .. ဒီပန်းချီကားကိုတော့ .. သုန်နေတဲ့ ရွှေဗေဒါရိပ်ငြိမ်ရဲ့ ဧည့်ခန်းမှာ ချိတ်ထားချင်လို့ ဝယ်လိုက်ရတာ

ပါ .. ကံကောင်းတယ်ပဲ ပြောရမလို ဖြစ်နေတယ် အစ်ကိုကြီး .. ရှေ့ခရီးလမ်း .. မပျောက်ဖို့အတွက် .. သုန် ဟာ .. ဒီနေရာမှာ .. အစ်ကိုကြီးနဲ့ ဆုံခွင့်ရလိုက်တဲ့အတွက် .. အလုပ်ရဖို့ သုန် .. လာလိုက်သလို ဖြစ်နေရတာပါ ..”

ဟု ပြောလာတော့ သူ .. ရှေ့မှ ဦးဆောင်၍ အခန်းတွင်းမှ ထွက်စဉ် သုန် သည်လည်း နောက်ပါးမှ လိုက်လာပါ၏။

သူ့ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားနေသည်။
ခင်ဝသုန်ငြိမ် ကို .. နှင်းဆီရိပ်ငြိမ်သို့ ခေါ်သွားရတော့မည် ..။
နှင်းဆီရိပ်ငြိမ်ကုန်တိုက်ကြီး၏ အရှင်သခင်ဖြစ်သော ဖေဖေဇနီးဒေါ်ခေမာရီဖွေး အဖြစ် .. မေမေသည် .. ကုန်တိုက်ဝန်ထမ်း ခင်ဝသုန်ငြိမ်ကို တွေ့ရပေတော့မည်။ သုန် အပေါ်မှာ .. ခမမေ .. မည်သို့ မြင်မည်မသိ ..။

အလွန်ချမ်းသာသော ခင်ဝသုန်ငြိမ် ဆိုတာက .. ကုန်တိုက်တစ်ခုမှာ .. အလုပ်လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ် လက်ခံလိုက်သည်ဆိုသည့်အချက်ကို .. မေမေသည်လည်း .. စဉ်းစားစရာတစ်ခုအဖြစ်တော့ မှတ်ယူချေလိမ့်မည်ထင် ..။

ဒါပေမယ့် .. သေချာတာတစ်ခုကတော့ .. အလွန်ဖြူစင်အေးချမ်းတာ သိသာနေသည့် သုန် မျက်နှာလေးကို မြင်သည်နှင့် ..။ မေမေသည်လည်း သုန် ကို ချစ်သွားပါချေလိမ့်မည် ..။

အခန်း (၁၄)

ခင်ဝသုန်ငြိမ် ၏ ကားလေး သူ့ကားနောက်မှ လိုက်ပါလာတာမို့ လေးလေးတူးပင် အံ့သြပုံဖြင့် သူ့ကို အကဲခတ်ကြည့် တာကြည့်ကြည့် လုပ်ကာ ခြံတံခါးကို ဖွင့်ပေးခြင်းပါ။ မီးပူကျ ခေါင်းရိုးတင် ထက် အောက် အဖြူရောင်ဝတ်စုံဖြင့် အနံ့ကယ်ဂျက်ကလည်း ထုံးစံအတိုင်း နှုတ်ချို မျက်နှာချိုရာမှာရော မိတ်ဆွေဖွဲ့ရာမှာရော သွက်သည့် အနံ့ ကယ်ဂျက် ပေမို့ ..။ ခုလည်း လေးလေးတူးကို ကားမောင်းရင်း ပြုံးပြ သွားတာ သူ လှည့်ကြည့်တော့ မြင်လိုက်ရပါ၏။

ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ကားနှစ်စီး ရှေ့နောက်ဆင့် ရပ်လိုက်ပြီးချိန် မှာ လေးလေးတူး အနားကို ရောက်လာပြီ ..။ ရွန်းလဲ့နေသည့်အပြုံးတွေ ပြည့်နေသော အကြည့်တစ်ခုဖြင့်ပင် အဘယ်မျှထိ လေးလေးတူး၏ ရင်ထဲမှ အပျော်တွေ မွေ့နှောက်နေပြီဆိုတာ သူ သိနှင့်၏။

ကောင်မလေး တို့ ပြန်သွားလျှင် သူ သက်သာမည်မဟုတ် ..။ မေးဟယ်မြန်းဟယ်လည်း လုပ်လိမ့်မည်။ ပြီးလျှင် ထုံးစံအတိုင်း ကောင်မ လေးအပေါ်မှာ သူ သံယောဇဉ်တွေ တင်းနေပြီဟုလည်း သုံးသပ်ပေလိမ့် ဦးမည်။

“မေမေရော .. လေးလေးတူး ..”

“မီးဖိုဆောင်မှာ ငါးကြော်နေတယ် .. ငါးကြော်ကို ခရမ်းချဉ်သီး နိုင်နိုင်နဲ့ ငါးဟင်း ပြန်ချက်မလိုတဲ့ကွ .. မင်းကြိုက်တဲ့ ငါးခရမ်းချဉ်သီး ငရုတ်စပ်စပ် .. နံနံပင်အုပ်ချက်တဲ့လေ ..”

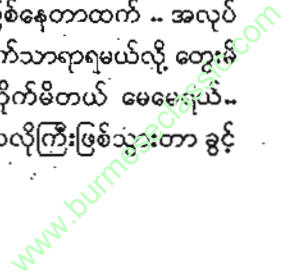
ဟု ဖြေသည်။ ယောင်ပေယောင်ပေနှင့် ရှိနေ၏။ သူနီတို့ အိမ်ထဲ ဝင်လျှင် လိုက်ဝင်ချင်နေတာ သိသာနေသည်။ တား၍လည်း ရမှာ မဟုတ်သည့်တူတူ သူပဲ ဦးဆောင်၍ အိမ်၏ ဧည့်ခန်းသို့ဝင်တော့ ထင် သည့်အတိုင်းပါပဲလေ ..။ လေးလေးတူး နောက်က ပါလာ၏။

“ထိုင်ပါ .. ထိုင်ပါ ..”

နင့် ပြုံးကာပြုံးကာဖြင့် လက်ဦးအောင် ဧည့်ဝတ်ပြုနေသည်က လည်း လေးလေးတူးပါ။

သူ မီးဖိုဆောင်ဘက် ဝင်လာရပါ၏။ ငါးဟင်းအိုးကို မီးဖိုပေါ်မှ ချ၍ ရေနွေးကရားအိုး တည်နေသည့် မေမေအနားသို့ သူ ရောက်သွားရ ကာ ...

“မေမေသိရင် အံ့သြမှာ . မနေ့က စောင်းတီးရင်းငိုနေတဲ့ ကောင် မလေး .. ခင်ဝသုန်ငြိမ် ဆိုတာ .. ဒီနေ့ .. နှင်းဆီရိပ်ငြိမ်ကို ရောက်နေပြီ မေမေ .. သူနဲ့ ကုန်တိုက်မှာ သား ဆုံမိတာပါ .. အနံ့ကယ်ဂျက် နှုတ် ဆက်တာနဲ့ .. အဲဒီတော့မှ သူတို့ကို တွေ့ရတာပါ မေမေ .. ကောင်မလေး က ထူးတယ်ဗျ .. အလုပ်လုပ်ချင်တာတွေ ဘာတွေ ပြောတဲ့စကားတွေ ထဲမှာ ပါလာတာ .. သူ ဝယ်တဲ့ပန်းချီကားအကြောင်း ပြောရာက အဲဒီ အလုပ်ဘက်ကို သူပြောတဲ့စကားက အမှတ်မထင် ရောက်သွားတာ မေမေ .. သားလည်း .. ဒီကောင်မလေး သူ့အိမ်ကြီးမှာ ဘာအလုပ်မှမရှိ ဘဲ သည်တိုင်း အဖေကို လွမ်းလိုက် ငိုလိုက်ဖြစ်နေတာထက် .. အလုပ် တစ်ခုမှာ ခဏနှစ်မြှုပ်ထားလိုက်ရင် .. စိတ်သက်သာရာရမယ်လို့ တွေးမိ တာနဲ့ .. သားရဲ့စက္ကထရီခန့်မယ်လို့ ပြောလိုက်မိတယ် မေမေရယ်.. ဖေဖေနဲ့ မေမေကို ဘာမှမပြောဘဲ ခန့်လိုက်သလိုကြီးဖြစ်သွားတာ ခွင့်

လွှတ်နေနော် .. ဒီလောက် ချမ်းသာတာမျှ .. သိပ်တော့ ကြာကြာ အလုပ် လုပ်မယ် မထင်ပါဘူး .. ကလေးဆိုတော့ .. လုပ်ချင်ကိုင်ချင်စိတ်ဇော ကြီးနေပုံ ရတယ် .. လောလောဆယ်မှာပေါ့ ..”

ဟု သူပြောတော့ မေမေ သူ့ကို အတန်ကြာကြည့်သည်။ နောက် တော့ ပြုံးကာ ...

“ကလေးမလေးက အတော်ချောတယ်လို့တော့ မောင်တူး ပြော ထားတာ မေမေ ကြားဖူးထားတယ်နော် သား ..”

ဟု တစ်ချက် ပြောလာပါ၏။

သူ မျက်နှာ အမ်းခနဲ ဖြစ်သည်။ အံ့မယ် ..၊ သူက .. သူက .. ရှက်တတ်နေချေသည်တကား ...။ ပြုံးပဲ ပြုံးလိုက်ရမလို ..၊ ရှက်စိတ်ဖြင့် ခေါင်းပဲ ငဲ့ရမလိုလို ..၊ ခေါင်းပဲ ကုတ်နေရမလိုလိုဖြင့် ...။ မလိုလိုတွေ များလာရသည်ကလည်း သူ့အတွက် ထူးဆန်းနေသော ကိုယ်တွေ့ကြုံ လိုက်ရသည့် သစ်ဆန်းသည့်အဖြစ်ပဲ ဖြစ်လေသည်။

“ဘာဖြစ်ဖြစ် ... ခမျာလေးမှာ အဖေဆုံးထားတာလည်း မကြာသေး ဘူးဆိုတော့ .. သားပြောသလို .. အလုပ်ထဲ စိတ်လေးတွေ နှစ်ထားတာ ကောင်းပါတယ် သားရယ် .. သားလည်း လူတစ်ယောက်ကို ကူညီရာ ရောက်တာပေါ့ .. ဒါပေမယ့် .. တစ်ခုတော့ရှိတယ် သား .. သူ့မှာ အဘိုးရှိတယ်ဆို .. သူ့အဘိုးက .. သူ့မြေး အလုပ်လုပ်တာကို သဘောတူ ပါ့မလား ...”

သူသိထားတာလေးတွေ၏အပြော..၊ လေးလေးဟူး၏ အပြောဖြင့် ပင် .. မေမေသည် ခင်ဝသုန်ငြိမ် နှင့်ပတ်သက်၍ သိထားတာလေးတွေ တော့ လူကို မမြင်ဖူးခင်ကတည်းက ရှိထားသည်တည့် ..။ ခုလည်း မေးလာတော့ သူ ခေါင်းပဲညိတ်ပြရသည်။

“သားလည်း အဲဒီအချက် ခင်ဝသုန်ငြိမ်ကို မေးတယ် မေမေ .. သူက ... မာနလေးတော့ ရှိနေပုံပဲ .. အလုပ် လုပ်ကိုလုပ်မှာဆိုပဲ .. ဒီ

လောက်ချမ်းသာတာ .. အဝေးသင်တက်မယ်လို့ ပြောတယ်လေ .. သူ စာမေးပွဲအောင်မှာလည်း သေချာတယ် ဆိုပဲ ..”

ဟု ပြောတော့ မေမေလက်ဆေး၍ လက်သုတ်ပဝါဖြင့် လက်သုတ် သည်။

“ကဲ .. ဒါဆိုလည်း .. တစ်လက်စတည်း ကော်ဖီလေး မေမေ လုပ်လိုက်မယ် .. ဧည့်သည်ကို ဧည့်ဝတ်ပြုတာပေါ့ သားရယ် .. သားက မုန့်လင်ပန်းလေး ကိုင်လာပေါ့ .. မေမေကတော့ .. အိမ်နီးချင်းလည်းဖြစ် ဘုရားတရားလည်း ကြည့်ညိုတဲ့ အဲဒီကလေးမလေးကို မမြင်ခင်ကတည်းက .. ရင်းနှီးချင်စိတ်ရင်း ရှိထားနှင့်ပြီးသားပါ သားရယ် .. ရုပ်ရည်လေး ချောတယ်ဆိုပေမယ့်လည်း .. ပို .. မြင်ဖူးချင်နေတာပေါ့ .. ပြီးတော့.. သား ခေါ်လာတဲ့မိန်းကလေးလည်း ဖြစ်နေတယ်လေ ..”

ဟု ပြောလာတော့ သူ ဤတစ်ကြိမ်မှာ အမ်းခနဲဖြစ်ရင်း ...

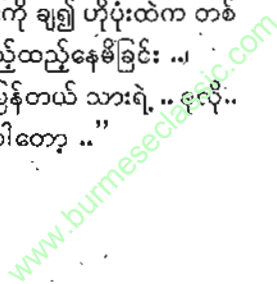
“မေမေကလည်း ဗျာ ..”

ဟု ကလေးရှက်သလို မျက်နှာရဲရင်း ပြောတော့ မေမေ ပြုံးပါ၏။

“သားကို မေမေ မွေးထားတာပါကွယ် .. ရင်ထဲကို မြင်တတ်ပါ တယ် .. မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို .. သား .. ဂရုစိုက်တာ .. ကရုဏာ သက်တာ .. ခုတစ်ခါပဲ မေမေ ကြုံဖူးတာလေ .. အဲဒီအတွက် .. မေမေ ငမ်းသာနေပါတယ် သားရဲ့ ..”

ကော်ဖီဖျော်ရင်း မေမေ ထပ်ပြောတော့ သူ မုန့်ပုံးထဲမှာ မုန့်တွေ တရစပ်ထည့်ရင်း အရှက်တွေကို ဝှက်ထားဖို့ ကြိုးစားနေသူတစ် ယောက် ဖြစ်ခြင်းမက ဖြစ်လာရပြန်သည်တည့် ..။ မုန့်ပန်းကန်က သုံးလေးပန်းကန် ဖြစ်လာပြီ ..။ မုန့်ပုံးလေးပုံးကို ချ၍ ဟိုပုံးထဲက တစ် ပန်းကန် ..၊ သည်ပုံးထဲက တစ်ပန်းကန် ထည့်ထည့်နေမိခြင်း ..

“အဲဒါလည်း .. ခုမှ မြင်ဖူးတာ ဖြစ်နေပြန်တယ် သားရဲ့ .. ခုလို.. မေမေသား ဂဏျိုးဂဏျောင်လုပ်နေတာမျိုး ဆိုပါတော့ ..”

ဟု မောက်လျှံနေပြီဖြစ်သည့် မုန့်ပန်းကန်တွေကြည့်ကာ မေမေ ရယ်၍ ပြောတော့မှ သူလည်း မုန့်ထည့်နေတာ ရပ်သွားပြန်ပါ၏။ မေမေ မုန့်ပန်းကန်တွေကို တကယ်ပဲ လင်ပန်းထဲ ထည့်သည်။ ဘယ် ပန်းကန်ကိုမှ ချန်မထား ..။

“မုန့်ချောင်းတွေ ရေစီးကမ်းပြိုဖြစ်တာ သားရဲ့ ..”

ဟု ထပ်၍ မေမေ ပြောတော့ သူ ရှက်နေသည်ပီပီ ..။

“မေမေ .. အရေးကြီးတာတစ်ခု ပြောမလို့ ..”

“ပြောပါ ရှင် .. ပြော ..”

အံ့မယ် ..။ မေမေသည်လည်း လေးလေးတူးနယ် ဖြစ်နေသည်။ တော်တော်ပျော်နေသည့်အဖြစ် ..။ စောစောက သူ မီးဖိုဆောင်ထဲဝင်လာ ခါစက မြင်ခဲ့ရသည့် ခပ်ငေးငေးနှင့် အငြိမ်ဖြစ်နေတာမျိုး မဟုတ်တော့ ပြီ ..။ အပျော်တွေနှင့် သွက်နေသည့်မေမေ ဖြစ်နေသည်တည်း ..။

“သူ့ကို သနားပါတယ် မေမေရာ .. သူ့မိဘအကြောင်းတွေ .. ဘာတွေ လုပ်ကိုင်ခဲ့တယ်ဆိုတာတွေ မမေးနဲ့နော် .. မေးရင် .. သူ့အဖေ အကြောင်းတွေ .. သူ့အဖေရဲ့လုပ်ငန်းအကြောင်းတွေ ဖြေရင်း .. ပိုမှာ..”

ဟု ပြောတော့ မေမေမျက်နှာထက်မှာ အပျော်ပျောက်သွားကာ ကရုဏာရိပ် ထင်၏။

“မမေးရက်ပါဘူး သားရယ် .. ကဲ .. ကဲ .. သွားကြစို့ .. သားအမိ နှစ်ယောက် .. မီးဖိုဆောင်ထဲမှာ ကျိတ်ကျိတ် .. ကျိတ်ကျိတ်နဲ့ လုပ်နေ တာမျိုး အချိန်ကြာရင် ဧည့်သည်ကို အားနာရတယ်ကွယ် ..”

ဟုပြောကာ ရှေ့မှာ ကော်ဖီလင်ပန်းဖြင့် မေမေ ထွက်တော့ သူ လည်း မုန့်လင်ပန်းဖြင့် နောက်က လိုက်လာရပါ၏။ ဧည့်ခန်းမှာ ခင်ဝသုန်ငြိမ် နှင့် အန်ကယ်ဂျက် ထိုင်နေသည်။ အန်ကယ်ဂျက် ကလည်း အဖြူရောင် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံနှင့် ဒရိုင်ဘာစတိုင် ဖြူးနေသည်။ ခင်ဝသုန်ငြိမ် ကလည်း အဖြူရောင် ချည်သားဂါဝန်ရှည် လက်ရှည်လေး

ဖြင့် ဖြူညှဉ်လေး ဖြစ်နေသည်။ မတ်တတ်ရပ်၍ တရိတသေဖြင့် ခင် ဝသုန်ငြိမ် ကို ဧည့်ခံစကား ပြောနေသည်က လေးလေးတူး ပါ ..။ နှုတ်လျှာချော်ထားပုံတော့ မရ။ ခင်ဝသုန်ငြိမ် ၏ မျက်နှာလေးထက်မှာ အနေခက်ရိပ် မရှိ။

စပ်စပ်စုစု မလုပ်ဘဲ ခုလိုနေပေးသည့် လေးလေးတူး ကို သူ ကျေးဇူးတင်ကြည့်ဖြင့် ကြည့်မိသည်။ လေးလေးတူးကလည်း မောက်လျှံ နေသည့် မုန့်ပန်းကန် လေးချပ်ကြီးများတောင် ပါလာသည့် လင်ပန်းကို ကြည့်ကာ ချောင်းဆိုးနေ၏။ ရယ်ချင်နေတာ သိသာနေသည်။ သူလည်း ယောင်အမ်းအမ်းဖြင့် ကိုယ့်မုန့်ပန်းကန်ကို ပြန်ကြည့်မိကာ ရှက်တော့ ရှက်လာမိပြန်သည်တည်း ..။

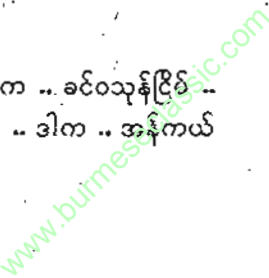
“မောင်တူးရေ .. ခြံထဲက အဖြူရောင်နှင့်ဆီပွင့်တွေချည်း သေချာ လှတာလေးတွေ ရွေးချူးပါကွယ် .. ဒီကသမီးလေးက အန်တီကို သရဖီ ပန်းလေးတွေ ဘုရားပန်းပူဇော်ဖို့ ပေးလာကတည်းက .. အန်တီက လည်း သမီးလေးကို မမြင်ဖူးခင်ကတည်းက ချစ်နေမိတာ .. မြင်ဖူး ချင်နေမိတာပါကွယ် ..။ အိမ်နီးချင်းဆိုတာ .. သားချင်းလိုပဲရှိကြရတာ လေ .. အန်တီအိမ်ကို ဘယ်အချိန်မဆို လာပါကွယ် .. ကော်ဖီသောက် နော် ..”

ဟုလည်း ပြောကာ ကော်ဖီခွက်ကို ချပေးပါ၏။ လေးလေးတူး လည်း ပန်းအခူးထွက်ရပြီ ..။ သူနဲ့ ကိုကြည့်ကာ မုန့်ပန်းကန်တွေ စားပွဲပေါ်ချတော့ များလွန်းနေသည့်မုန့်တွေကို ကြည့်ကာ သူနဲ့ သူ့ကို အားနာသလိုလေး ကြည့်လာပါ၏။

“စားနော် ..”

ဟု သူ ပြုံး၍ ပြောကာ ...

“ဒါ .. ကိုယ့်မေမေလေ ..။ မေမေ .. ဒါက .. ခင်ဝသုန်ငြိမ် .. ဟိုနေ့က ပန်းပေးရင်း သား ပြောပြတဲ့သူပဲပေါ့ .. ဒါက .. အန်ကယ်

ကျက်ခိုင်းမွန်း .. ဥယျာဉ်မှူးလည်းဖြစ် .. တစ်ခါတစ်ခါ ကားလည်းမောင်းပို့ပေးတဲ့သူဆိုပါတော့ မေမေ .. အန်ကယ်ကျက်ကြောင့် .. ဟိုဘက်အိမ်သည်ဘက်အိမ် .. စပြီး ခင်မင်ဖြစ်ခဲ့ကြတာပါ ..”

ဟု အန်ကယ်ကျက်၏ နှုတ်သွက် မိတ်ဆက်တတ်မှုပါ သူ ထည့်ပြောတော့ မေမေ ပြုံးနေသည်ပါပဲ။

“အားနာစရာ ဖြစ်နေပါပြီ အန်တီ .. သူနဲ့ ကြောင့် အလုပ်များတုန့်ရပါပြီ . ပြီးတော့ .. ပန်းတွေလည်း ပေးတာမို့ .. အားနာရပါတယ် အန်တီရယ် ..”

သူနဲ့ ပြောလာတော့ မေမေ ရယ်ကာ ...

“အန်တီက .. ဒီလောက်ချောတဲ့ သမီးလေးတစ်ယောက်နဲ့ အိမ်နီးချင်းဖြစ်ရလို့ ဝမ်းသာနေတာပါကွယ် .. ဟိုဘက်ခြံမှာ နှင်းဆီပန်းတွေရှိတာ အန်တီ သိပေမယ့် .. အန်တီခြံထဲက နှင်းဆီဖြူလေးတွေကို ပေးချင်နေတာလည်း ဟိုနေ့ကတည်းကပါ .. ခု .. သမီးလေးကို မြင်တော့လည်း အင်္ကျီလေးကလည်း ဖြူဖြူ .. လှလေးကလည်း ဖြူညှစ်လေးနဲ့မို့ .. နှင်းဆီဖြူလေးတစ်ပွင့် ကျနေတာပါပဲ .. ကဲပါ သမီးရယ် .. ကော်ဖီလည်း သောက် .. မုန့်လည်း စား ..”

ဟု ပြောသည်မို့ ခင်ဝသုန်ငြိမ် ကော်ဖီခွက်လေးကိုင်၍ သောက်မိသည်။ အန်ကယ်ကျက်လည်း အားနာသယောင်တော့ ရှိနေရင်း သောက်ရှာပါ၏။ ဥယျာဉ်မှူးတစ်ယောက်ကို ခုလို .. နှင်းဆီရိပ်ငြိမ်၏ လှဝသောစဉ်ခန်းဆောင်ထဲမှာ ဆိုဖာကြီးထက်မှာ ထိုင်ခိုင်းရင်း ဧည့်ဝတ်ကျောပြန်သည့် မေမေကိုလည်း ခင်ဝသုန်ငြိမ် လေးစားပုံလေးဖြင့် ကြည့်နေတာကို သူမြင်တော့ ရင်ထဲ ကြည့်နူးရသည်ပါပဲ။ မေမေဆိုတာကလည်း ချမ်းသာမာန မရှိသူပါ။ လေးလေးတူးကိုပင် အိမ်သားလို ထားသည်ပဲလေ ..။ ဒါကြောင့်လည်း လေးလေးတူးဘက်ကလည်း သစ္စာရှိသည်။ အိမ်သားပုံမာလည်း နေသည်။

“သမီးကို .. သားက .. သူ့ရဲ့စက္ကထရီအဖြစ် ခန့်ထားတယ်ဆိုတာ ပြောပြတယ် သမီး .. အလုပ်ကို ကြိုးစားနော် .. အန်တီဆီကိုလည်း လာပါ .. ဝင်ပါ ထွက်ပါ ကလေးရယ် ..”

ဟု အလုပ်ကိစ္စ မေမေ ဝမ်းပန်းတသား အတည်ပြုပေးရာရောက်သည့်စကားကို ပြောလာတော့ ခင်ဝသုန်ငြိမ် တရိတသေလေး မေမေ့ကို ကြည့်ကာ ...

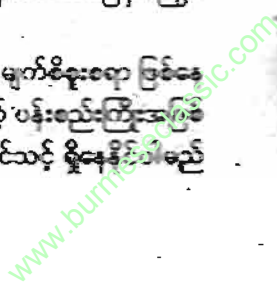
“ရွှေပေဒါရိပ်ငြိမ်ကိုလည်း အလည်လာပါ အန်တီရယ် .. ခုလို.. သူနဲ့ ကို .. အလုပ်ခန့်ပေးတဲ့ အန်တီကိုလည်း သူနဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် .. သူနဲ့ .. ကန်တော့ပါတယ် .. သူနဲ့ .. လုပ်ရင်းကိုင်ရင်း တစ်ခုခုမှားတာရှိရင် အစ်ကိုကြီးကလည်း သင်ပေးပါ .. ခွင့်လွှတ်ပါ ..”

ဟု ပြောလည်း ပြော .. အလုပ်တကယ်ခန့်လိုက်ပြီပဲဟု နားလည်ပုံလေးဖြင့် ဝမ်းသာမျက်ရည်ပဲနေရင်း ကြမ်းပေါ် ရုတ်ခနဲ ထိုင်ချကာ ကန်တော့လိုက်သည်မို့ ..။ သူ့ရော .. မေမေရော .. ရင်ထဲမကောင်းနိုင်..။ ကော်ဖီထက်မှာထိုင်ရင်း ကန်တော့နေပါသည့် ခင်ဝသုန်ငြိမ် ကို မေမေ ဆွဲထူ၍ ဆိုဖာထက်မှာ ထိုင်ခိုင်းကာ ဆံစလေးကိုသပ်ပေးသည်။ အရမ်း အလုပ်လိုချင်နေမှန်း မေမေလည်း နားလည်သွားပုံဖြင့် ...

“အလုပ် အလွန်လိုချင်နေတာကိုး ကလေးရယ် ..”

ဟု ခပ်ညည်းညည်း ကရုဏာဖြင့် ပြောရာသည်ပါပဲ ..။ ထိုစဉ်ခိုက် လေးလေးတူး နှင်းဆီပန်းဖြူဖြူတွေ ပလတ်စတစ်အိတ်ဖြူကြည်ကြည်ထဲ သေချာလှလှပပထည့်၍ အောက်ခြေမှာ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ကြိုးဖြင့် စည်း၍ ယူလာပါ၏။

သူ့ရင်ထဲ ကြွပ်ကြွပ်ကြိုး အဝါရောင်သည် မျက်စိခူးရာ ဖြစ်နေသည်။ ဖဲကြိုးဝါလေး ဖြစ်ချင်နေသည်။ ဒါပေမယ့် ပန်းစည်းကြိုးအဖြစ် အဘယ်ဖဲကြိုးဝါဝါသည် နှင်းဆီရိပ်ငြိမ်မှာ အဆင်သင့် ခိုနေနိုင်သဖြင့် တဲ့လဲလေ..။

ရှိတာနှင့် လှအောင် လုပ်လာသည့် လေးလေးတူးကို သူ ကျေးဇူး တင်လိုက်ရသည်သာ ..။

လေးလေးတူး ပန်းပေးတော့ ခင်ဝသုန်ငြိမ် ကိုယ်တိုင်ယူသည်။ ပြုံး၍လည်း ထရပ်သည်။ သဘောက ပြန်မည်ဆိုသည့်သဘော ..။ အန်ကယ်ဂျက်ကို ကြည့်တော့ မျက်စိမျက်နှာပျက်တက်တက် ဖြစ်နေ၏။ ခင်ဝသုန်ငြိမ် ဆိုသည့်ကောင်မလေးသည် အန်ကယ်ဂျက်နှင့်တူတူ ပါသွားရာမှ အလုပ်တွေ ဘာတွေလုပ်ဖို့ကိစ္စ ဖြစ်တည်သွားရတာမို့ .. ဘိုးဘိုး ဆူမှာကို ကြိုတင်လန့်နေခြင်းများလား ...။

ထိုအချက်ကိုတော့ သူလည်း ရင်ထဲထင်သည်ပါပဲ ..။ ကောင်မလေးကို အလုပ်ဆင်းခွင့် မပေးလျှင် ဘယ်နှယ်လုပ်ရပါ့ ..။ ခက်ပြီကော ဟု ညည်းမိပြန်သည်။ သူ့မှာ .. ကောင်မလေးနှင့် ဝေးနေမှာကို အဖြစ် မခံနိုင်သည့်နှယ် ရင်ထဲမှာ သိသိသာသာကြီး ဖြစ်ဖြစ်နေရချေသည် တကား ...။

ခင်ဝသုန်ငြိမ် ကို သူရော မေမေရော ကားနားအထိ လိုက်ပို့သည်။ ခင်ဝသုန်ငြိမ် ကလည်း တရိတသေလေး မေမေကို လက်အုပ်ချီ၍ နှုတ်ဆက်ပါ၏။ ကားလေးထွက်သွားတော့ လေးလေးတူး ခြံတံခါးကို ပြေးဖွင့် ..။ ပြန်ပိတ်ပြီး အိမ်သို့ လေတချွန်ချွန်ဖြင့် ပြန်လာသည်။ ပြောတော့မည် .. ဟု စတင်၍ သိ၏။ ခင်ဝသုန်ငြိမ် နှင့် ပတ်သက်တာမှ တစ်ပါး တခြား ဘာမှပြောမှာမဟုတ် ..။ ဒါပေမယ့် .. သူကလည်း ကြားချင်နေသည့် ကောင်းနေလ ဖြစ်နေချေသည်။ ရင်တဖန်ခနဲဖြင့် မျှော်နေသည်။

ဒါပေမယ့် .. ထင်သလိုဖြစ်မလာ ..။ လေတချွန်ချွန်ဖြင့် ပြန်လာသော လေးလေးတူး ပန်းခြံတက်ထွက်သွားလိုက်သည်မို့ သူ မျက်မှောင်ကြတ်စ ပြုလာပါ၏။ မေမေကလည်း ဘေးမှာ မရှိတော့ပြီ။ ရေချိုးမည် ဟုပြောကာ သွားလိုက်ပြီ ..။

တကယ်က .. ဖေဖေနှင့်ပတ်သက်၍ မေမေကို ဤနေ့မှာ ပြောကို ပြောတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် .. စားသောက်ပြီး ချိန်ကျတော့မှပဲ သူပြောတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်လေ...။ ဖေဖေကလည်း ...

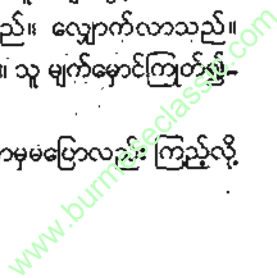
“သားမေမေနဲ့ .. နေ့လယ်စာစားပြီးမှပဲ ကုန်တိုက်လာတော့ သားရေ .. မနေ့ညက .. ပွေး ခမျာ .. အိမ်မှာ သားမရှိဘဲ နေခဲ့ရတာ .. ရင်ထဲ ဟာပေမပေါ့ကွယ် ..”

ဟု မေမေအတွက် တွေးပေးကာ ဤမနက်မှာ ပြောခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။ သူ ရင်ထဲမကောင်းနိုင်ခဲ့ ..။ ဖေဖေသည် .. တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်စွာ .. သားနှင့်မယားနှင့် ဝေးကွာရင်း နေခဲ့သည့် မဟုတ်ပါလား ...။ နေ့မှာဆိုလျှင် .. သားနှင့် ရှိနေရပေမယ့် .. မေမေနှင့်ဆိုလျှင် နှစ်များစွာ မဆုံရတော့ဘဲ နေခဲ့ရလျက် ..။ ညဘက်ဆို .. တစ်ယောက်တည်း ရှိနေခဲ့ရတာသည်တည့် ..။

“ခွဲပိယိုပေါ် ခင်ရယ် ** ချစ်လို့ကို ဘယ်ပဝိုင်တော့တယ်** *ဟင်** မပြောဘဲနဲ့ ကြားကြားနေတယ်** မျက်စိထဲမှာ ဝဲလယ် ဝဲလယ် မကြည့်ဘဲနဲ့ အစဉ်မြင်နေပြန်တော့တယ် ** အံ့ပုန်းချစ်နဲ့ တစ်ရက်လောက် ချစ်ရတာ ရယ် ** လင်မယားချစ် တစ်သက်လို့ မပိယိုတယ် ** တမ္ဘာမပိုပါတယ်** *စဉ်းစားလေလေ ** ချစ်လေလေပါပဲကွယ် **”

ဥယျာဉ်ဆီမှ အသံဝါကြီးနှင့် လေးလေးတူး ဟံနေပါသည် အံ့ပုန်းချစ်သိချင်းသံက သူ့ထံသို့ လိုမ့်၍ လေနှင့်အတူ မျောလွင့်ပါလာ၏။ လေးလေးတူးကို သူ ကြည့်တော့ ရယ်ပြသည်။ လျှောက်လာသည်။ သူ့ဘေးမှာရပ်၍ ခြေဆုံးခေါင်းဖျား ကြည့်သည်။ သူ မျက်မှောင်ကြတ်၍-

“ဘာလဲဗျ .. ဘာပြောမလို့လဲ ..”
“ပြောမှ ကြည့်ရမှာကျလို့ ငါ့လူရာ .. ဘာမှမပြောလည်း ကြည့်လို့

ရပါတယ်ကွ .. မင်းဥစ္စာ မဟုတ်သေးပါဘူး .. မင်းကိုကြည့်ရင် တစ်ခုခုကို ပြောရမယ်ဆိုတာကြီးကျလို့ ..”

ဟု ရယ်ဟဟဖြင့်ပြောကာ ခေါင်းတခါခါဖြင့် ဆေးလိပ်ဖွာပြီး ဥယျာဉ်တက်ကို သွားပြန်၏။

ယဉ်ဆိုသမျှရယ် ** ပင်ကိုလှတယ် ** ကြွေရုပ်ကလေးနယ် ကျိတ်မျိုမရတယ် ** ရွှေရင်မှာ လေးလှပါတယ် ** ဟောင့်အသည်း ထောင်ထဲမှာ ** အချစ်ညှောင့်ကလေး တွယ် ***

တစ်ခါ သီချင်းကို ဆက်ဟန်ပြန်၏။ နောက်တစ်ကြော့ သူ့ဘေးကို ရောက်လာပြန်ကာ သူ့ကို ခြေဆုံးခေါင်းဖျား ကြည့်ပြန်၏။ သူ ပို၍ မျက်မှောင်ကြတတ်လာမိပြီ။ ဘာမှလည်း လေးလေးတူး မပြောဘဲ ခုလို.. ပန်းခြံမှာ သီချင်းဟဲလိုက် ..။ သူ့ကို ဂရုတစိုက် သေချာလာကြည့်လိုက်...။ ပြန်သွားလိုက် ..။ သီချင်းဟဲလိုက် ..။ လာကြည့်လိုက် လုပ်နေတော့ သူ .. မျက်မှောင်တကုတ်ကုတ်ဖြင့် ဘုကြည့်ကြည့်မိရပါပြီတည်း...။

“ဘာလဲဗျ ..”

ဤမျှ သူ့ကို စေ့စေ့စပ်စပ် ခြေဆုံးခေါင်းဖျားကြည့်ကြည့်နေတာ ခံနေရတော့လည်း မနေတတ်မထိုင်တတ်ဖြစ်လာရင်း မေးမိရခြင်းပါ...။

ထူထဲသောမျက်ခုံးနက်ကြီးကို ပင့်၍ လေးလေးတူး သူ့ကိုပြုံး၍ ကြည့်သည်။ သူ့ခေါင်းကို စမ်းသည် ..။ ရင်ကို စမ်းသည် ..။

“ဟ .. ပိုက်စိပ်တိုက်ကြည့်တာလေ .. ခေါင်းပေါ်မှာများ အချစ်ညှောင့်လေး ထွက်နေပြီလား .. ရင်ဘတ်ကြီးထဲကိုများ အချစ်ညှောင့်လေး တွယ်နေပြီလား .. အဲဒါကြည့်တာ .. အဲ့ပုန်းချစ်ကြီးရဲ့ ..”

ဟု ပြောတော့မှ သူ သဘောပေါက်သွားရလျက် ...

“ဟာဗျာ ..”

ဟု ရှက်အမ်းအမ်းဖြင့် ပြောမိရပါပြီ ..။

လေးလေးတူး ထုံးစံအတိုင်း ထဟေးဟေး ရယ်သည်။

“တစ်ကိုယ်လုံးကို အချစ်နွယ်ကြီးပတ်နေတာ မြင်ရသကွ .. အချစ်ညှောင့်လေးက နွယ်ပင်ကြီးကို ဖြစ်လို့ .. မြန်ပါ ..”

ဟု စကားကို ဆက်သည်။

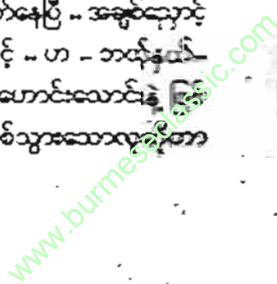
“သစ်ပင်တွေနား သွားမရပ်မိစေနဲ့ .. အပင်တွေနဲ့ရောပြီး.. ငါ့လူရဲ့ အဲဒီနွယ်ပတ်နေတဲ့ကိုယ်ကြီးကို သစ်ပင်လိုအမှတ်များ .. ငှက်သိုက်များ လာတည်သွားပါ့မယ်ကွာ .. အချစ်ငှက်သိုက်လေ .. ဟေး ဟေး..”

ဟု ဆက်ပြောကာ တုတ်ယောက်တည်း တဟေးဟေးဖြင့် အပျော်တွေနှင့် လုံးထွေးနေသည့် လေးလေးတူးပါ ..။ သူနှင့် ခင်ဝသန်ငြိမ်တို့ကို ခုလို တူတူ နှင်းဆီရိပ်ငြိမ်မှာ တွေ့ရသည့်ကိစ္စ ..။ လေးလေးတူး အတော်ကြီး ဝမ်းမြောက်ရွှင်ပျနေသည့်အဖြစ် ..။

“နီးနီးကပ်ကပ်ဆိုတာက .. ခုမှမြင်ဖူးတာကွ .. ရက်စက်တယ်ကွာ .. လှချက်ကဖြင့် .. နေထိုင်တာလေးကလည်း ရိုးတယ်ကွ .. ရိုးတွေဘာတွေ နှင်းကန်ထုတ်ပြီး ညွတ်နေအောင် လက်ဝတ်လက်စားတွေ ဝတ်ထားတာ မရှိဘူး .. အကြားနည်းတယ် သိလား .. အဲဒါ ကောင်းတယ် ..”

ခဏလေး တွေ့ရချိန်မှာ လေးလေးတူးကတော့ အားလုံး လေ့လာထားပြီးနေပြီ ..။

“ရှေ့ကား နောက်ကားနဲ့ ကောင်မလေးကို ငါ့လူ ခေါ်လာတုန်းက ငါ့လူရဲ့မျက်နှာ .. ကင်မရာနဲ့ ရိုက်ထားချင်သကွာ .. ကားခေါ်က ဆင်းလာတော့လည်း တစ်ကိုယ်လုံး နွယ်တွေကပတ်နေပြီ .. အချစ်ညှောင့်ကလေးက နွယ်ဖြစ် ပတ်ထားတာလေ .. ငါ့မှာဖြင့် .. ဟ - ဘာမှန်သိကားထဲက သစ်ပင်ထွက်လာရသလဲလို့ .. ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းနဲ့ ခြေနေရတာကွ .. အဲဒါ ပြောတာပေါ့ .. သစ်ပင်ဖြစ်သွားသောလူဆိုတာလေ .. ဟေး ဟေး ..”

သူ နားထောင်နေရင်း ရင်ထဲ ကြည့်နူးနေသည်။ ဘာတဲ့ ... သစ်ပင်ဖြစ်သွားသောလူ .. တုလားလေ ...။ ဟုတ်သည် ... အချစ်တွေဖြင့် ထုံမွမ်းထားရာ သစ်ပင် ...။ ရင်ထဲမှာ ပြည့်စုံချမ်းမြေ့သည့် ခံစားချက်က တိုးဝင်သည်ပဲ ...။

ကောင်မလေးနှင့်ပတ်သက်၍ သူ့ကို ခုလိုပြောနေတာ .. ရင်ထဲမှာ ပျော်နေသည့်ခံစားချက်တွေဖြင့် နားထောင်ပြီးရင်း နားထောင်ချင်နေသည့် ကောင်းနေလေ ဖြစ်နေချေသည်တကား...။

သူ့နှလုံးသားတစ်ခုလုံးကို ပိုင်စိုးသွားလျက် .. ညို့ငင်ထားလိုက်သည်က .. ပြုစားထားသည့်နှယ်ပင် ရှိ၏။

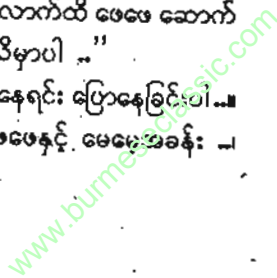
ဤမိန်းကလေးကို .. သူ့နှလုံးအိမ် .. သူ့အာရုံ .. သူ့ဘဝမှာ .. တစ်သားတည်းရှိအောင် .. အချစ်ဆိုသည့်အရာက .. ဖန်ဆင်းပေးချေသည်တည်း ...။ အလွန်လှပသိမ်မွေ့လျက် .. နူးညံ့သော .. လင်းလဲ့သော ဖန်ဆင်းမှု ...။

အခန်း (၁၅)

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် .. ဖေဖေ့ကို လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဖြေရှင်းခွင့်ဆိုတာကို ပေးသင့်တယ်လို့ သား တိုက်တွန်းပါရစေ မေမေ .. ဖေဖေဟာ .. မေမေနှုတ်က ဖွင့်မေးလာတော့မှပဲ .. အဲဒီဖြေရှင်းခြင်းဆိုတာကို လုပ်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားရှာတဲ့သူပါ .. ရှင်းပြဖို့ ကြိုးစားခဲ့စဉ်က မေမေ လက်မခံတဲ့အတွက် .. မေမေ့ကို ထပ်ဒုက္ခပေးတော့ဘူးလို့ ဖေဖေ ဆုံးဖြတ်ရချိန်ဟာ .. အထီးကျန်ခြင်းနဲ့ပါ မေမေ ...။ ကလေးတစ်ယောက်လို့ .. ဖေဖေ အကြာကြီး ငိုခဲ့တယ်ဆိုတာ.. သား ကြားရချိန်မှာ .. ရင်ထဲ ထိခိုက်လိုက်ရတာ မေမေရယ် .. ဖေဖေဟာ.. ဘယ်လောက်ထိ .. ရင့်ကျက်တဲ့သူလည်းဆိုတာ မေမေ သိပါတယ် .. အဲသလို တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်တဲ့ ဖေဖေဟာ .. ကလေးတစ်ယောက်လို့ ငိုခဲ့တယ်ဆိုတာ.. မေမေ - စာနာစိတ်နဲ့ တွေးကြည့်ရင် .. ဘယ်လောက်ထိ ဖေဖေ ဆောက်တည်ရာမှနေအောင် ခံစားခဲ့ရတယ်ဆိုတာ သိမှာပါ ..”

သားအမိနှစ်ယောက် မေမေအခန်းမှာ ရှိနေရင်း ပြောနေခြင်းပါ...။ ခြောက် .. တကယ်တော့ .. တစ်ချိန်က .. ဖေဖေနှင့် မေမေအခန်း .. ခုကျတော့ .. မေမေအခန်း ..။

၁၀၀

မဟာရာ (သို့) ကော်

ဖေဖေသည် ဤအခန်း .. ဤအိမ်ကြီးဆီသို့ ရောက်မလာတော့ သည်မှာ ဆယ်လေးနှစ်တာကာလသို့ တိုင်ခဲ့ပြီ..။

“ဖေဖေကို အလွန်ချစ်ရုံသေတဲ့ မေမေဟာလည်း .. ဒီအိမ်ကြီးမှာ.. ဖေဖေကို မတွေ့ရပဲဘဲကာလ .. ဖေဖေအရိပ် .. ဖေဖေစကားသံတွေနဲ့ ကင်းဝေးနေရတဲ့ကာလတွေမှာ .. ဘယ်လိုမှ စိတ်မချမ်းသာနိုင်ဘူးဆိုတာ သား သိနေပါတယ် .. ဘာလို့ .. နှစ်ယောက်စလုံး .. အဲဒီဘဝထဲမှာ ရှိနေကြရမှာလည်း မေမေ .. အဲဒီခြားထားတဲ့ သံမဏိကြီးတစ်ချောင်း ကို .. ဖြေရှင်းခွင့်ပေးခြင်းဆိုတဲ့ အခွင့်အရေးတစ်ခု ဖေဖေကို ပေးလိုက်ရုံ နဲ့ .. ဖြတ်တောက်လိုက်နိုင်မှာပါ မေမေ .. အဲဒီ သံမဏိကြီးတစ်ချောင်း ကို .. ဘာလို့ ဆက်ပြီး အခြားခံနေကြရမှာလည်း မေမေရယ် ..”

သူပြောတော့ မေမေ ငြိမ်၍ နားထောင်နေသည်။ အဝေးသို့ ငေးနေ သည်။ မျက်ဝန်းဝယ် မျက်ရည်ကြည် ဝေ့၏။ အရွယ်တင်လျက် လှပ ပျောင်းနွဲ့သော မေမေအလှတရားများသည် သိမ်မွေ့ နန်းဆန်၏။ ဒါပေ မယ့် .. ဖေဖေအပေါ်မှာ အချစ်ကြီးသည်နှင့်အမျှ .. နာကြည်းစိတ်လည်း တစ်ဖက်က တင်းခဲနေအောင် ခံစားနေရင်း ခုထိ .. ဖေဖေနှင့်ကင်းဝေး စွာ မေမေ နေနိုင်ဖို့ စိတ်ဓာတ်တွေ တင်းထားနိုင်နေဆဲ ..။

“အဲဒီ သံမဏိကြီးမျှင်ဟာ .. ဖေဖေနှလုံးသားကိုလည်း ဖြတ် တောက်နေတယ် .. မေမေနှလုံးသားကိုလည်း ဖြတ်တောက်နေတယ် မေမေ .. လူနှစ်ယောက်ရဲ့နှလုံးသားကို တစ်ပြိုင်တည်း အဲဒီကြီးတန်းက ဟတ်တီ တိုးဝင်ဖြတ်ရ .. ဖြတ်တောက်နေတာ ..”

မေမေအကြည့်က ရုတ်ခြည်း တင်းမာခြင်းသို့ ပြောင်းလာသည်။ မျက်ရည်ဝေ့နေသောမျက်ဝန်းဆီမှာ မျက်ရည်ကို မတန့်နားနိုင်သေး..။ ဒါပေမယ့် .. မျက်နှာက တင်းမာ နာကြည်းရိပ်တို့ တိုးဖြတ်စွန်းထင်း လာကြချေသည်။ ကြေကွဲမျက်ရည်နှင့် နာကြည်းတင်းမာသော လူတစ် ယောက်၏မျက်နှာကို တစ်ပြိုင်တည်း သူ မြင်လိုက်ရဖူးခြင်း ..။

ထိုမျက်နှာသည် မေမေမျက်နှာ လာဖြစ်နေရသည့်အတွက် ရင်ထဲ မှာ မကောင်း ..။ ထိခိုက်ပြန်၏။

“အဲဒီအဖြစ်ဟာ .. မောင့်ကြောင့်ဖြစ်တယ် ဆိုတာကိုတော့ မမေ ပစ်လိုက်စမ်းပါနဲ့ သား .. သူ .. အဲဒီမိန်းမကို မပတ်သက်ရင် .. ကင်းရင်.. ဘာမှ .. ခုလိုဖြစ်လာစရာကို မရှိတာ .. သားရဲ့ဖေဖေကို .. မေမေ ခုထိ ချစ်နေတာ အမှန်ပါပဲ .. သူ့အတွက် စိတ်ပူနေတတ်တာလည်း အမှန်ပါပဲ .. ဒါပေမယ့် .. သစ္စာမဲ့ခံရတာကိုလည်း မေမေ မမေ့ပစ်နိုင် ဘူး သား ..”

မေမေအသံတွေ တုန်ခါနေသည် ..။ အံ့ခဲထားသည်။ ဤတစ်ကြိမ် မှာတော့ သူ အလျှော့မနပ်းနိုင် ..။ မေမေကို စိတ်ပိုထိခိုက်မှာ စိုးသည့် စိတ်ဖြင့် စကားကိုဖြတ်ချလိုက်မိလျှင် နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ကြိုးစားဖို့ ဆိုတာ မလွယ်ကူနိုင် ..။

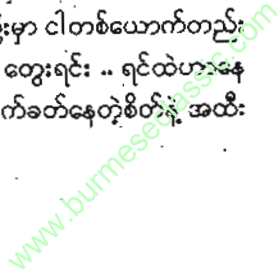
သူ စကားစလိုက်ရုံမျှဖြင့် မေမေ ရှောင်ထွက်သွားမည်သာ ..။ ခုလည်း အခန်းတံခါးကို သူ ပိတ်ထားသည်။ အခန်းတံခါးကို မှီရပ်၍ ပြောနေမိရခြင်း ..။

မေမေ ထွက်မသွားနိုင်အောင် ခုလိုပိတ်ရပ်ထားခြင်းဆိုတာ ခုမှ မေမေ ရိပ်မိလာပုံ ရသည်။ သူ့ကို အကဲခတ်သလို ကြည့်၏။

“ဘာလဲ .. သားအဖနှစ်ယောက် မနေ့ညက ဟိုမှာ တူတူရှိခဲ့လိုက် တာနဲ့ .. အခု .. သားက .. မေမေကို စိတ်ထား တင်းမာရက်စက်သူလို့ လာပြောနေတာလား .. ဟင် .. ဟင် .. သားရဲ့ဖေဖေက .. မေမေကို .. ဘာတွေပြောလိုက်ပါ .. ဘယ်လိုပြောလိုက်ပါနဲ့ သင်ပေးလိုက်ပြီလား ..”

ဟု မခံမဂျင်နိုင်သည့်နယ် မေးလာရင်းမှ ..

“မေမေမှာဖြင့် .. မနေ့ညက .. ဒီအိမ်ကြီးမှာ ငါတစ်ယောက်တည်း ပါလား .. ငါ့သားလည်း မရှိပါလား .. လို့ .. တွေးရင်း .. ရင်ထဲဟာနေ လိုက်ရတာ .. နေမထိထိုင်ပသာ .. ယောက်ယက်ခတ်နေတဲ့စိတ်နဲ့ အထိး

ကျန်ဖြစ်နေလိုက်ရတာ .. အားက .. ဟိုမှာ သားအဖနှစ်ယောက် စကား တပြောပြောနဲ့ ရှိကြ .. ခုလို .. မေမေ့ကို လာပြောဖို့လည်း စီစဉ်ကြနဲ့ ရှိနေကြတာပေါ့လေ .. ဟုတ်လား ..”

ဟု သည်းမခံနိုင်သည့်နှယ် မေးလာတော့ သူ ခေါင်းယမ်းသည်။ မေမေ့ကို မျက်ရည်ဝဲ၍ သူ အတန်ကြာကြည့်သည်။

“ဖေဖေ .. အဲသလို ဘာမှကို မလုပ်ခဲ့ပါဘူး မေမေ .. ယုံပါ.. ဖေဖေဟာ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန် ဆယ်လေးနှစ်လုံး နေလာခဲ့ ပြီးတဲ့သူပါ .. ကြေကွဲသည်ဖြစ်စေ .. ဆောက်တည်ရာပျောက်သည်ဖြစ် စေ .. အထီးကျန်နေသည်ဖြစ်စေ .. အဲသလိုပဲ နှစ်များစွာ .. ဖြတ်သန်း နေခဲ့ရတာပါ .. အဲသလောက် ရှည်လျားတဲ့ကာလရည်ကြီးကို ရင်ဆိုင် ခဲ့ပြီးတဲ့သူတစ်ယောက်ဟာ .. နောက်ထပ် ရင်ဆိုင်ရမယ့် အနာဂတ် အတွက်လည်း အသည်းနှလုံးတွေ အသားမာတက်အောင် နင်းချေခံ ရင်း .. ရင်ဆိုင်သွားမှာပါပဲ မေမေ .. ဖေဖေ့ကို .. ယုံကြည်စိတ်လေး တစ်ခုပဲ ခဏလေးဖြစ်ဖြစ် .. ပေးလိုက်ပါ မေမေရယ် .. မေးကြည့်လိုက် ပါ .. ဖေဖေဟာ အမှန်အတိုင်း ဖြေရှင်းလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ ယုံကြည်မှုတစ်ခု ကိုပဲ ခဏလေး ရင်းနှီးပေးလိုက်ပါလား ..၊ မေမေ တစ်ညလေး .. ပင်ပင်ပန်းပန်း ဖြတ်သန်းလိုက်ရတဲ့ အထီးကျန်ည .. ဆိုတဲ့ ညများစွာကို ဖြတ်သန်းနေရတဲ့ ဖေဖေ့ကို .. စာနာစိတ်လေး တစ်ချက်တွေးပေးပြီး.. ဖေဖေ့ကို .. တစ်ခုပဲပေးလိုက်ပါ .. ဖြေရှင်းခွင့်ဆိုတဲ့ အခွင့်အရေးလေး ပါ မေမေ ..”

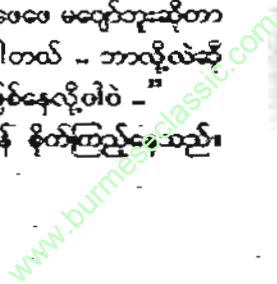
သူပြောကာ မေမေ့ထံ လျှောက်လာမိသည်။ ခုတင်ထက်မှာ မေမေ ထိုင်နေသည်။ မျက်ရည်ကျနေသည်။ ဖေဖေနှင့်ပတ်သက်၍ သူ ခုလို မေမေ့ကို လေးလေးနက်နက် .. အချီအမျှပြောခြင်းဆိုတာ တစ်ခါဖူးမျှ မရှိခဲ့ ..။ ဤတစ်ကြိမ်မှာတော့ သူလည်း နောက်မဆုတ်နိုင်။ မေမေ့ကို ပြောမှ ဖြစ်ချေမည် ..။

“နားထောင်ရုံလေးပဲ နားထောင်ပေးပါ မေမေ .. ဖေဖေ ရှင်းပြတဲ့ စကားတွေကို .. တစ်ခုမှ စကားမဖြတ်.. ဘာတစ်ခုမှ .. ပယ်ချလိုက်တာ မျိုး မလုပ်ဘဲ .. တစ်ဆိတ် .. မေမေ .. နားထောင်ကြည့်ပေးပါ .. စကားဆုံးတဲ့အခါ .. မေမေ .. ဖေဖေ့အပေါ်မှာ ဆုံးဖြတ်ချင်တာ ဆုံးဖြတ် ပါ .. ဖေဖေ့ကို .. တစ်ယောက်တည်း ဆက်နေစေ .. ဆိုတဲ့ အဆုံးအဖြတ် ကို .. ဖျက်ပစ်ရမယ်လို့ သား အတင်းမတိုက်တွန်းပါဘူး မေမေ ..၊ အဲဒီအချိန်မှာ .. မေမေ့သဘောပါ ..”

သူ ဆက်တိုက်ပြောကာ ဟန်းဖုန်းလေးကို မေမေ့ထံ ကမ်းပေးမိ သည်။

“ဖေဖေ့ဆီကို ဖုန်းလေးဆက်ရုံပါ မေမေ .. ဖေဖေ့ကို လှမ်းခေါ်တဲ့ သူဟာ .. မေမေပဲ ဖြစ်စေချင်လို့ .. ဖုန်းလေးကို မေမေ့လက်ထဲအပ်တာ ပါ မေမေ .. ဖေဖေ့အပေါ်မှာ သား ရိုးသားချင်ပါတယ် .. သား ဖုန်း နံပါတ်လေးတွေကို နှိပ်လိုက်ပြီးမှ မေမေ့ကို .. ဖုန်းလေးပေးလိုက်တယ် ဆိုရင် .. မေမေက ဖုန်းခေါ်တဲ့သူ ဘယ်ဖြစ်တော့မလဲ မေမေရယ် .. ဖေဖေက .. မေမေ့ဆန္ဒမပါဘဲ .. မေမေ့ကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မဖြေရှင်း တော့ဘူးလို့ .. ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့သူပါ ..၊ အဲဒီအဆုံးအဖြတ်နဲ့ .. ဒီလောက် နှစ်ကြာအောင် ဖေဖေ နေခဲ့တဲ့ အထီးကျန်ခြင်းဆိုတာကလည်း လူ တစ်ယောက်ကို စိတ်ချမ်းသာအောင် .. နေပေးလိုက်ခြင်းပါ .. အဲဒီလူ တစ်ယောက်ဆိုတာ မေမေပါပဲ ..၊ မေမေ မကြားချင်တဲ့စကား .. မေမေ မဖတ်ချင်တဲ့စာ .. ဖေဖေ ဘာမှကို မပြော .. မရေးတော့ဘဲ .. တစ် ယောက်တည်း .. နေနေရတာပါ .. ဖေဖေ ပျော်နေမယ်လို့ ခေခေ မထင်ဘူးဆိုတာကိုတော့ သား သိပါတယ် .. ဖေဖေ မထွတ်ဘူးဆိုတာ မေမေ သိနေတယ်ဆိုတာလည်း .. သား သိပါတယ် .. ဘာလို့လဲဆို တော့ .. သားဟာ ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့ရဲ့သား ဖြစ်နေလို့ပါပဲ -”

တယ်လီဖုန်းလေးကို မေမေ မမှိတ်မသုန် နှိပ်ကြည့်နေသည်။

ခုထိ .. မယူသေး ..။ သူ့ကလည်း ကမ်းပေးထားသည့်လက်ကို မရှုပ်
သေး ..။

“ဖေဖေနဲ့ မေမေနှလုံးသားကို သား မြင်နေတာပဲ မေမေ ..
နာကြည်းခြင်းဆိုတာ .. ဘယ်လောက်ပဲ ကြီးမားစေ .. အချစ်ကိုတော့
မချေမှုတ်ပစ်လိုက်နိုင်ဘူး မေမေ .. အချစ်ကို သတ်မာစ်နိုင်ဘူး .. ဘယ်
လောက်ပဲ နာကြည်းစေ .. အချစ်ကို ရှင်သန်နေစေနိုင်တယ် .. အဲဒါကို
သား ပိုသိလာနေတယ် .. နားလည်လာနေတယ် .. အချစ်မှာ .. ကြီးမား
တဲ့ .. ထူးခြားတဲ့ .. ရှင်သန်ခြင်းဆိုတဲ့စွမ်းအင် ရှိတယ် မေမေ ..”

ဟု ပြောလာတော့ မေမေ သူ့ကို အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဘာလဲ .. သားက .. ချစ်ခြင်းဆိုတာကို .. နားလည်နေတယ်ဆို
ပါတော့ .. ဟုတ်လား .. ခင်ဝသုန်ငြိမ် ကို ချစ်နေတယ်လို့ ပြောတာ
လား ..”

ဟု မထင်မှတ်သောအမေးကို မေးချလာတော့ သူ မေမေကိုကြည့်
မိသည်။

ဤသို့ မေမေ မေးလာမည်ဟုတော့ ထင်မထားမိ ..။ ဒါပေမယ့်-
သူ .. ဖြေရမည့်ကိစ္စကို .. ငြင်းဖို့ မကြိုးစားပါ ..။

“ဟုတ်တယ် မေမေ .. အရင်က .. အဖေကိုချစ်တဲ့ အချစ် ..
အမေကိုချစ်တဲ့ အချစ် .. မိဘရဲ့ တကွတပြားနေနေရတဲ့အဖြစ်ကို
ကြည့်ရင်း .. ကြေကွဲခံစားနေရတဲ့အဖြစ်တွေနဲ့ပဲ သား ရပ်တည်နေခဲ့ရ
တာပါ .. ဖေဖေရင်ထဲက မေမေကိုချစ်တဲ့ အချစ်ကိုလည်း သားတစ်
ယောက်အနေနဲ့ မြင်တယ် .. ဖေဖေအပေါ် ချစ်နေတဲ့ မေမေအချစ်ကို
လည်း သားတစ်ယောက်အနေနဲ့ မြင်တယ် .. ဒါပေမယ့် .. အဲဒီအချစ်ကို
မေမေ ရှင်သန်ခွင့်မပေးဘဲ နာကြည်းခြင်းတွေနဲ့ သတ်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားနေ
တယ်လို့ သား ခံစားခဲ့ရဖူးတယ် .. အခုကျတော့ .. သားကိုယ်တိုင်
နားလည်လာတာတစ်ခု တိုးလာတယ် ..။ ချစ်မိသူအပေါ်မှာ ချစ်တဲ့

အချစ်ကို .. ဘယ်လိုမှ သတ်မပစ်နိုင်ဘူး မေမေ၊ ဘယ်သူကမှ သတ်
မပစ်နိုင်ဘူး .. အဲဒါ .. အချစ်ရဲ့ တစ်ခုတည်းသော .. တန်ဖိုးပဲ ..။
သား .. ခင်ဝသုန်ငြိမ် ကို ချစ်နေမိတာ အမှန်ပါပဲ .. အချစ်ဆိုတာ ..
အလိုလို .. ရင်မှာ .. အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် မြန်ဆန်လွန်း
စွာလည်း မွှေးဖွားလာတတ်တပုံ ဆိုတာ .. အချစ်နဲ့ အစိမ်းသက်သက် ..
နေခဲ့ရတဲ့ သား နားလည်လာမိတယ် မေမေ .. မိဘကိုချစ်တဲ့ အချစ်
နဲ့ .. ချစ်သူကိုချစ်တဲ့အချစ် .. တူညီတာ တစ်ခုကတော့ .. အဲဒီအချစ်
ဆိုတဲ့အရာဟာ .. ဖြတ်တောက်ပစ်လို့ မရဘူး ဆိုတာပါပဲ .. ဒါကြောင့် ..
မေမေကို .. သား ပြောပါရစေ .. မိဘကို ချစ်တဲ့သားတစ်ယောက်အနေ
နဲ့ ပြောပါရစေ ..။ ဖေဖေဆီကို .. မေမေ .. ဖုန်းလေး ဆက်ကြည့်ပါ ..
ဖေဖေ ပြောတာ .. ရှင်းပြတာကို နားထောင်ပေးပါ .. ရှင်းပြဖို့လည်း
မေမေ .. ဒီတစ်ခါမှာ .. ဖေဖေကို ပြောကြည့်ပါ .. ဒီတစ်ခါပါပဲ မေမေ
ရယ် ..”

သူ ထပ်ပြောတော့ မေမေ အတန်ကြာ ငိုငိုနေသည်။ သူကလည်း
မေမေရှေ့မှာ ခေါင်းမာစွာ ရပ်နေဆဲ ..။ ဖုန်းကို ကမ်းပေးထားမြဲ ..။

“ခင်ဝသုန်ငြိမ် ကို ချစ်နေသလားလို့ .. မေမေ မေးလာချိန်မှာ ..
ဟုတ်မှန်ရာကို သား ဖြေခဲ့ပြီ မေမေ .. အဲဒါ .. အချစ်အပေါ်မှာ ရိုးသား
ခြင်းပဲ .. မေမေကို သား တစ်ခု မေးပါရစေ .. ဖေဖေကို မေမေ ချစ်နေ
တုန်းပဲ မဟုတ်လား .. သားလိုပဲ ရိုးရိုးသားသား .. မေမေ ဖြေပေးပါ ..
ဖေဖေကို မုန်းတယ် .. မချစ်ဖူးလို့ .. မေမေ သစ္စာတိုင်ပြီး ဖြေရသလား
မေမေ ..”

သူ တည်ငြိမ်စွာ မေးလာတော့ ဤတစ်ကြိမ်မှာ မေမေ ခေါင်းငုံ့ချ
သည်။ တော်တော်နှင့် မော့မလာ ..။ ငိုက်ထားသောမျက်နှာသည် မော့
မလာ ..။ သူလည်း ဘာမှဖြတ်မမေးတော့ ..။ မေမေအဖြေကို ငြိမ်သက်
စွာ စောင့်သည်။

ဘာအနှောင့်အယှက်မျှ မပေး .. ဖြတ်မပေး .. ထပ်မပေး ..။
 အတန်ကြာမှ မေမေ မော့လာသည် ..။ မျက်ရည်ကျနေသည်။
 သားကို မျက်တောင်မခတ် မော့ကြည့်နေသည်။ နောက်တော့ .. မေမေ
 သည် ကလေးတစ်ယောက်နှယ်ပင် ဝမ်းပန်းတနည်းနိုင်စွာ ထရပ်လိုက်
 ကာ .. သား၏ရင်ခွင်မှာ ခေါင်းလေးတိုးဝင်ရင်း ငိုရှာပါ၏။ သူက
 လည်း မေမေ့ကို မျက်ရည်ကျရင်း ဖက်ထားမိရဆဲ ..။

“ဟုတ် .. ပါ .. တယ် .. သားရယ် .. သားရဲ့ဖေဖေကို .. မေမေ ..
 ဘယ်လိုမှ .. ဖုန်း .. လို့ .. မရ .. ခဲ့ .. ပါဘူး ..”

မေမေ ရှိုက်ငင်ရင်း ပြောသည် ..။ အမှန်ပြောသည်။ ရင်ထဲမှ
 အချစ်ကို .. အရှိအတိုင်း .. သူ့စာတိုင်၍ ပြောခြင်း ..။ မေမေ့ကို သူ
 မျက်ရည်တွေ သုတ်ပေးနေမိသည်။ မေမေကလည်း ခံသည်ပဲပဲ ..။

နောက်တော့ .. သူ့လက်ထဲမှ ဖုန်းကို ယူသည်။ မေမေ့လက်တွေ
 တုန်ခါနေ၏။ ဒါပေမယ့် .. သူ ဖုန်းကို မေမေ့လက်ထဲမှ မယူ ..။
 ဖေဖေဖုန်းနံပါတ်လေးတွေကို မေမေ့ကိုယ်တိုင် နှိပ်တာကိုပဲ ဖေဖေနှင့်
 မေမေ့ဘဝမှာ .. ဤအချိန်၌ ပြန်၍ စတင် ဖြစ်တည်စေချင်သည်။

မေမေ ဖုန်းခေါ်ပြီး တစ်ချက်စောင့်နေ၏။ ဖေဖေဘက်မှ ထူးတော့
 မေမေ .. အခန်းပြတင်းဘက်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ သူ လိုက်မသွား
 ပါ။ မေမေ .. လွတ်လပ်စွာ ပြောစေတော့ ..။

“ဖွေး ပါ .. မောင် .. ဖွေး .. မောင်ဆီက .. ဖြေရှင်းစကားကို ..
 ကြား .. ချင် .. ပါတယ် .. မောင် ..”

ဟု မေမေ အားတင်း၍ အသံလေးတွေ တုန်ခါရင်း ပြောနေတာကို
 ကြားရသည်။ သူ .. ဤတစ်ခါမှာတော့ မေမေ့ ခုတင်ထက်မှာ ထိုင်ချ
 လိုက်မိရပါပြီ။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ပင်ပန်းနေသည်။ ဖေဖေ့ကို မေမေ
 ခုခို ဖုန်းဆက်ဖို့ .. ဆက်တိုက် စိတ်ကို မနားတမ်း အားစိုက်၍ ပြောခဲ့ရ
 ခြင်းသည် .. ခုကျတော့ .. စိတ်လျှော့ချလိုက်၍လား မသိ။ ပွင်ပန်းလှချေ

၏။ မေမေ့ကို သူ ကြည့်မိသည်။ မေမေ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေတာ
 ကို မြင်နေရပါ၏။

သူ့ပြောသည့်နှယ်ပင် မေမေ နေသည်။ ဖြတ်မပြော .. ဖြတ်၍
 ဆန့်ကျင်ငြင်းဆန်ခြင်းဆန်သည့် စကားတွေလည်း ဖေဖေ့ကို မပြော ..။
 ဖေဖေ ပြောသမျှကို ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်ပေးနေသည်။ ဤအတွက်
 တော့ သူ မေမေ့ကို ကျေးဇူးတင်ရပါ၏။ ဖေဖေ ဖြေရှင်းစကားတွေ
 သည် ဘာတွေဖြစ်သည်ဆိုတာကိုတော့ သူ မသိရသေး ..။ ဒါပေမယ့် ..
 မေမေ့မျက်နှာထက်မှာ ဖြစ်တည်စွန်းထင်းလာသည့် အရိပ်များစွာကို
 ဖမ်းဆုပ် သိမြင်နိုင်အောင် သူ ကြိုးစား ငေးစိုက်နေမိရဆဲ ..။

မေမေ့မျက်နှာထက်မှာ နောင်တရိပ်တွေ ဖြစ်တည်၏။ ကြေကွဲရိပ်
 တွေ ထင်၏။ မျက်ရည်စက်တွေ စီးကျ၏။ နောက်ဆုံးကော့ .. မေမေ
 သည် ရပ်နေရန် အားအင်မရှိသည့်နှယ် ရုတ်ခနဲ ကြမ်းပေါ် အရပ်ကြီး
 ပြတ်ထိုင်ချလိုက်ချေသည်တကား ..။

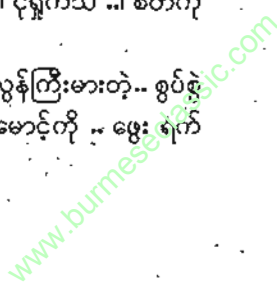
သူ စိုးရိမ်တကြီး မေမေ့ကို ထိန်းပေးနိုင်ဖို့ ကမန်းကတန်း ထရပ်
 တော့ မေမေ လက်ကာသည်။ မလာနဲ့ .. ဆိုသည့်သဘော ..။ မေမေ
 ချက်ရည်ကျနေသည်။ ဖုန်းနားထောင်နေဆဲ ..။ ဖေဖေ ဖြေရှင်းစကား
 ဆွဲကို နားထောင်နေဆဲ ..။

သူလည်း .. ငြိမ်သက်ရပ်နေရင်း မြင်ကွင်းကို မျက်တောင်မခတ်
 စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ကြည့်နေရဆဲပါတည် ..။

“ဖွေး .. မှား .. ခဲ့ .. ပါပေါ့လား .. မောင် .. ရယ် ..”

ယူကျုံးမရ မေမေ့နှုတ်ဖျားဆီမှ ပွင့်ကျသံ ..။ ငိုရှိုက်သံ ..။ စိတ်ကို
 သွတ်ချ၍ မေမေ ငိုပစ်လိုက်ချေပြီ တကား ..။

“ဖွေး .. ကန်တော့ပါတယ် .. မောင် .. အလွန်ကြီးမားတဲ့ .. စွပ်စွဲ
 နှုတ်ကြီးနဲ့ .. အထင်လွဲမှုကြီးနဲ့ .. မောင့် .. ကို .. မောင့်ကို .. ဖွေး ရက်
 ကော် .. မိပါပေါ့လား .. မောင်ရဲ့ ..”

မေမေ ငိုနေသည် ။ တောက်လျှောက် ပြောနေသည်။ သူ မေမေ အနီးသွားဖို့ ခြေလှမ်းတော့လည်း မေမေ လက်ကာ၍ တားနေသည်။ သူ့မှာ ရှေ့တိုး၍ မရပြန်။ မေမေသည် .. ဖေဖေကို .. စိတ်ကိုလွှတ်၍ တောင်းပန်နေချင်တာပဲ ရှိနေပုံ ရပါ၏။ ဖုန်းကို မေမေလက်ထဲမှ သူ ယူလိုက်ကာ ဖေဖေကို တစ်ခုခုပြောလိုက်တာမျိုးကို မေမေ အဖြစ်မခံနိုင်ဘဲ ရှိနေပုံလည်း ရသည်။

ထိုသို့နားလည်လာတော့လည်း .. မျက်ရည်ဝဲ၍ မေမေကို သူ ငေးကြည့်နေရပါပြီ ..။ ရင်ထဲမှာလည်း ကြည့်နူးခြင်းနှင့် ဝမ်းနည်း ဝမ်းသာဖြစ်ရခြင်းတို့က ခုမှ အရှိန်နှင့် စတင်တိုးဝင်လာပြန်သည်။

ဖေဖေကို .. မေမေသည် .. မောင် .. ဟုလည်း ခေါ်နေသည်။ တောင်းပန်နေသည်။ ဒါဆို .. ဒါဆို .. ဖေဖေအပေါ် .. မေမေသည်.. မေမေသည် .. နားလည် .. ကြည့်ဖြူ .. ချေပြီ တကား ..။ ဖေဖေကို .. ယုံကြည်လိုက်ချေပြီ တကား ..။

သူ့ရင်ထဲမှာ .. သားတစ်ယောက်၏ ကြည့်နူးမျက်ရည်တွေ အရှိန်နှင့် ပိတ်ဖုန်း မြင့်တက်လာချေ၏။ မျက်ရည်ကျလာချေသည့်အဖြစ်..။ မေမေ သူ့ကို ကြည့်လာသည်..။

“ဖွေး .. မောင့်ဆီကို လာပါရစေ မောင် .. ဟင့်အင်း .. မောင် .. မလာပါနဲ့ .. အပြစ်ရှိတဲ့ ဖွေး သာ .. မောင့်ဆီကို .. လာရမှာပါ ..။ အပြစ်ရှိသူ ဖွေး ဆီကို မောင် လာတွေ့တာကို ဖွေး က စောင့်နေတာမျိုး မဖြစ်ပါရစေနဲ့ .. မောင့်ကို ဖွေး ကန်တော့တောင်းပန်ပါရစေ .. မောင်.. စောင့်နေပါ .. စောင့်ပေးပါ .. ဖွေး လာပါရစေ .. လာတဲ့သူသာ ဖြစ်ပါရစေ မောင် ..”

မေမေ ဆက်တိုက်ပြောနေသည်။ ဖုန်းကိုလည်း ပိတ်လိုက်သည်။ ပြီးတာနှင့် သူ့ကို ကြည့်ကာ ...

“သားရဲ့ဖေဖေဆီကို .. လိုက်ပို့ပေးပါကွယ် .. အခု ပို့ပေးပါ..”

ဟု ပြောလာတာမို့ သူ မေမေကို ပွေ့ထူသည်။ နုတ်ထက်မှာ ထိုင်စေသည်။ ရေတစ်ဖန်ခွက်ကို ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ပုလင်းကိုထုတ်၍ လောင်းထည့်ကာ မေမေကို တိုက်ရသည်။ မေမေသည် ငိုရိုက်ရင်း ကလေးတစ်ယောက်နယ်ပင် ရေသောက်ပါ၏။

မေမေကို .. သူ .. ကားဖြင့် ဖေဖေထံ မောင်းပို့ရပါ၏။ ဖေဖေ အခန်းတံခါးရှေ့မှာ သူ တံခါးခေါက်တော့ ချက်ချင်း တံခါးပွင့်လာသည်။ ဖေဖေသည် .. ဤ တံခါးရှေ့မှာ အချိန်အတော်ကြာကတည်းက ရပ်စောင့်နေချေသည်ထင့်..။ တံခါးပွင့်သွားတာနှင့် ဖေဖေအကြည့်သည် စိုးရိမ်တကြီး မေမေထံ ရောက်၏။

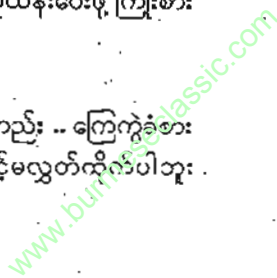
ငိုနေသည့် မေမေအတွက် စိတ်ပူကြည့် ။ စိတ်သောကကြောင့်.. မေမေ တစ်ခုခု .. ဖြစ်သွားမှာကို ဖေဖေ အဘယ်မျှ စိုးရိမ်နေသည်ဆိုတာ ဖေဖေမျက်နှာ ..။ ဖေဖေမျက်ဝန်းအကြည့်တွေဖြင့်ပင် သိသာနေသည်ပါပဲ ..။

“ပြောမရဘဲကိုး ဖွေး ရယ် .. မောင် လာပါ့မယ်ဆိုတာ မရဘဲကိုး.. ကြည့်စမ်း .. ငိုရင်း လိုက်လာတာ .. ဘယ်လောက် .. ပင်ပန်းနေပြီလဲ ဖွေးရယ် .. ခုလောက်ထိ .. ဖွေး .. ခံစားရမယ်ဆိုတာ .. သိရင် .. မောင် .. ဖြေရှင်းပြမနေတော့ပါဘူး .. ဖွေး ရယ် .. ဖွေး ခံစားရတာ .. မောင် .. မြင်ရင်း .. ရင်ကျိုးတာပါပဲ ..”

ဟုညည်းကာ ဖေဖေ မျက်ရည်ဝဲ၏။ မေမေကို ပွေ့ထိန်း၍ အခန်းထဲ ခေါ်လာသည်။ မေမေ .. အတင်းပင် ကြမ်းပေါ် ထိုင်ချသည်။ မေဖေကို ကန်တော့သည်။ ဖေဖေ ဘယ်လိုပဲ ပွေ့ထူထိန်းပေးဖို့ ကြိုးစားကြိုးစား..။

မေမေ အတင်းကန်တော့နေရင်းမှ ...

“ဒီအခန်းထဲမှာ .. မောင့်ကို .. တစ်ယောက်တည်း .. ကြေကွဲခံစားခိုင်း .. နေခိုင်းခဲ့တဲ့ .. ဖွေး ကို .. မောင် .. ခွင့်မလွှတ်ကိန်းပါဘူး ..”

မောင်ရဲ့ .. ဒါ .. ဒါပေမယ့် .. ပွေး .. ပွေး ကို ခွင့်လွှတ်ပါ မောင် .. ခွင့်
လွှတ်ပေးပါ .. မောင်ကို ချစ် .. လွန်း .. လို့ .. အဲသလောက်ထိ ပွေး-
အမိုက်မ .. မောင်ကို .. စော်ကား စိတ်နာမိခဲ့ဖူးရတာပါ မောင် ..”

မေမေ ပြောရင်း လက်အုပ်ချီ မော့ကြည့် မျက်ရည်ကျနေတော့
ဖေဖေ ကြမ်းပေါ်ထိုင်သည်။ မေမေမျက်ရည်တွေကို သုတ်ပေးနေသည်။
ဆံစကို သပ်ပေးနေသည်။

“အမိုက်မဆိုတဲ့ .. အသုံးအနှုန်း .. ဘယ်တော့မှ .. မောင်ရှေ့မှာ
မပြောပါနဲ့ ပွေးရယ် .. ပွေး ဘယ်လောက်ထိ မောင်ကို ချစ်တယ်ဆိုတာ
မောင် သိနေတာမို့ .. ချစ်လို့ .. ဒီလောက် စိတ်နာမိခဲ့ရတယ်ဆိုတာ-
မောင် သိနေပါတယ် ပွေး .. ပွေး .. ရယ် ..”

ဟု ပြောကာ ဖေဖေ မျက်ရည်ကျလာရင်း မေမေကို ကလေးလေး
ထွေးပိုက်သလို လှေးပိုက်လိုက်ချိန်မှာ ...။ သူ .. ညင်သာစွာ အခန်းထဲ
မှ ထွက်သည်။ အခန်းတံခါးကို အသံမမြည်အောင် ပိတ်ခဲ့ပါ၏။

ကုန်တိုက်ကြီး၏ အပေါ်ထပ်တစ်ခုလုံးကတော့ တိတ်ဆိတ်နေ
ဆဲ ..

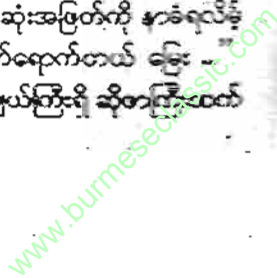
သူ .. ဤတစ်ကြိမ်မှာ .. သားတစ်ယောက်၏ ကြည်နူးမျက်ရည်
ကို လွှတ်ချလိုက်မိချေသည်တည်း ...။

အခန်း (၁၆)

“မနက်ဖြန်မနက်မှာ မြေးက အလုပ်ဝင်တော့မယ်ဆိုတဲ့ အဆုံး
အဖြတ်နဲ့ ရွှေဗေဒါရိပ်ငြိမ်မှာ ဒီနေ့ရှိနေချိန်မှာ ဘိုးကတော့ ကိုယ့်မြေး
ဘာတွေဆုံးဖြတ်ထားပြီးနေပြီဆိုတာ မသိလိုက်ရတဲ့သူတစ်ယောက်
အဖြစ် ရှိနေရတယ် မြေး .. မြေးကို ဘိုး အပြစ်တင်နေတာ မဟုတ်ဘူး
နော် .. ဒါပေမယ့် .. အဲသလို ဘိုးကို အသိမပေးဘဲ ဆုံးဖြတ်ထားတာ
မှန်တယ်လို့တော့ ဘိုး မပြောပေးနိုင်ဘူး .. ဘာကိစ္စပဲဖြစ်ဖြစ် .. မြေး
လုပ်ကော့မယ်ဆိုရင် .. ဘိုးကို အသိပေးရမယ့်တာဝန် ရှိတယ် .. အဲဒီ
တာဝန်ကို .. မြေးရဲ့ဖေဖေကိုယ်တိုင်က မြေးကိုပေးခဲ့တာ မေမေပါနဲ့ ..
ဘာလို့လဲဆိုတော့ .. မြေးရဲ့ဖေဖေဟာ .. အဘိုးဖြစ်သူထံမှာ သမီးကို
အပ်ခဲ့လို့ပဲ ..။ အဲသလိုအပ်ခဲ့ခြင်းဟာ .. ဘိုးက မြေးကို စောင့်ရှောက်ရ
မယ့်တာဝန်ရှိနေတယ်ဆိုတာ တစ်ခုတည်းအနေနဲ့ မဟုတ်ဘူး -
ဘိုးအေကို အပ်ခဲ့တယ်ဆိုကတည်းက .. အပ်နံခံရတဲ့ မြေးကိုယ်တိုင်က
လည်း ဘိုးအေ ရဲ့အစီအမံ .. အဆုံးအမ .. အဆုံးအဖြတ်ကို နာခံရလိမ့်
မယ်ဆိုတဲ့သဘောလည်း တစ်ပါတည်း သက်ရောက်တယ် မြေး ..”

မြေးအဘိုးနှစ်ယောက် သူနဲ့ အိမ်ခန်းကျယ်ကြီးရှိ ဆိုတာကြီးထက်
မှာ တူတူထိုင်နေရင်း ဘိုး ပြောနေခြင်းပါ။

သုန် ငြိမ်နေ၏။ ဘိုးပြောတာလည်း ခုလိုနားထောင်နေရတော့ မှန်နေတာ သုန် နားလည်လာမိရပါ၏။ ဟုတ်သည် .. ဖေဖေက ဘိုးထံမှာ သုန် ကို အပ်ခဲ့သည်ဆိုကတည်းက သုန် ကောင်းကျိုးဆိုးကျိုး မှန်သမျှကို ဘိုးက တာဝန်ခံပေးရမည့်သူတစ်ယောက်အဖြစ် အပ်နှံခဲ့ခြင်း ..။ ဒါဆို .. သုန် ကလည်း .. ဘိုး ပြောတာကို နားထောင်ရမည့် တာဝန် အပြည့်အဝ ရှိနေသည်ပေါ့။ ဒါမှ .. ဖေဖေအစီအစဉ် ထိ ရောက်ချေမည်ပေါ့။

ဘိုးပြောတာကို သုန် ကလန်ကဆန်လုပ်လျှင် သုန် .. ဖေဖေစကားကို ဖိဆန်ရာရောက်တော့မည်တည့် ..။ ခက်သည်က .. သုန် ကလည်း အလုပ်လုပ်ချင်တာကို ပြောပြီးသုံးပြီးခဲ့ပြီ။ ခန့်သည့်သူကလည်း ခန့်ပြီးပြီ။ ပြီးတော့ .. လူကြီးဖြစ်သည့် အမေဖြစ်သူနှင့်ပင် ဆုံပေးခဲ့ပြီးပြီ။ အန်တီဖွေး ဆိုတာကလည်း အရမ်း စိတ်ရင်းကောင်းသောအန်တီဆိုတာ သိသာနေသည်ပဲလေ ..။ သုန်ကို အလုပ်ခန့်သည့်ကိစ္စ ဝမ်းပန်းတသာပင် လက်ခံပေးခဲ့သည်ပဲ...။ ခုလိုအချိန်ကျတော့မှ .. သုန် က ပြန်၍ သုန် စကား သုန် ပြန်ဖယ်သလိုဖြစ်။ ကတိမတည်သလိုဖြစ်သည်ဆိုလျှင်ဖြင့်.. တစ်ဖက်သားကို စော်ကားရာ ရောက်တော့မည်။ မလေးစားရာ မြောက်တော့မည် ..။ ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲ သုန် ရောက်နေရင်း ရင်ထဲ မွန်းကျပ်လာရပါသည့်အဖြစ် ..။

“ဘိုး မေးချင်တယ် မြေး .. မြေး ဘာလို့ အလုပ်လုပ်ချင်တာလဲ.. ဘိုးဆီကို .. ကိုညို ဖုန်းဆက်ပြီး အသိပေးလာလို့ ဘိုး အဲဒီကိစ္စ သိရတော့ နားမလည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရတာ .. ကိုညို ကလည်း မောင်ဂျက် စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ပြန်ပြောပြလို သူသိရတာတဲ့ .. ကုန်တိုက်မှာ ဈေးအဝယ်ထွက်ရင်း .. အလုပ်ပါ တစ်ပါတည်းရလာတဲ့ မြေးကို ဘိုး အံ့ဩတယ်..”

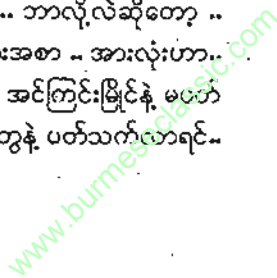
သုန် ခေါင်းလေး ငုံ့ထားမိရပါ၏။ ဤနေ့မှာ သုန် အလုပ်ရှာလာရသည့်ကိစ္စကိုတော့ အန်ကယ်ဂျက် .. သိုဝှက်ထားရဲပုံ မရ ..။

အိမ်မှာ ဒေါ်ကြီးလှိုင် တို့၊ ဘာဘစိုး နှင့် ဘာဘညို တို့ကို ပြောပြခဲ့ဟန် တူသည်။ ဤကိစ္စကို ဘာဘညို လည်း ဖုံးဖိမထားရဲဘဲ ရှိဟန် တူပါ၏။ ဘိုးကို လှမ်း၍ ဖုန်းဆက်သတင်းပေးသည်တဲ့ ..။ ဘိုး ရောက်လာသည်နှင့် အခန်းထဲ သုန် ကိုခေါ်ကာ ဘာဘညို ပြောပြ၍ သိတာက အစ ချက်ချင်း ပြောလည်း ပြော ..။ သုန် အလုပ်လုပ်မည့်ကိစ္စကို လက်မခံနိုင်ပုံလည်း ဖြစ်နေသည့်အဖြစ် ..။

“မြေးကို ဘိုး ပြောတယ် .. ဘိုးနဲ့တူတူ စူပါစကိုင်းကားစက်ရုံကြီးမှာ အတူလုပ်ကိုင်ဖို့ မပြောခဲ့ဘူးဆိုရင်တော့ ထားပါ .. မြေး အလုပ် တခြားမှာလုပ်ဖို့ ပြောမိဆိုမိတယ်ဆိုတာကို ဘိုး .. ဘက်က .. ဩော်.. ငါ့မြေး အလုပ်လုပ်ချင်စေ ရှိနေသကဲ့သို့ နားလည်ပေးလိုက်ရမှာပေါ့.. ခုညစကား .. ဘိုးမှာ ကားစက်ရုံကြီး ရှိနေပါရက်ကယ်နဲ့ .. ဘိုးကလည်း.. အဲဒီမှာ မြေးကို ဘိုးနဲ့တူတူလုပ်ကိုင်ပါလို့ ပြောပါရက်နဲ့ .. ဘာလို့.. သူတစ်ပါးဆီမှာ အလုပ်လုပ်ချင်ရတာလဲ မြေး ..”

ဘိုး မေးလာတော့ သုန် မဖြေဖြစ်တော့ပြီဆိုတာလည်း နားလည်လာရသည်။ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ထုံပေပေလုပ်နေသည့် မြေးအဖြစ် ဘိုး စိတ်ထဲ မြင်သွားမှာကိုတော့ သုန် အဖြစ်မခံနိုင်ပါ ..။ ဘိုး စိတ်ထိခိုက်သွားချေမည်ကိုးလေ..။

“သုန် .. ဘာဘထူး နဲ့ အန်တီယွန်း .. မေမေ မေမြတ်နိုး တို့ရှေ့မှာ.. ဖေဖေသိက္ခာနဲ့ မာနကို အကျမခံနိုင်လို့ပါ ဘိုးဘိုး .. ဖေဖေသမီးဟာ အင်ကြင်းမြိုင်က ချမ်းသာခြင်းတွေရဲ့ အထောက်အပံ့နဲ့ ပညာရေးကို ဆုံးခန်းတိုင်ခဲ့မိရင်ဖြင့် .. ဝမ်းနည်းမှာ .. သုန် .. ရပ်တည်ရာဘဝတစ်ခု အပျောက်ခံလိုက်ရသလို ဖြစ်သွားမှာစိုးလို့ပါ .. ဘာလို့လဲဆိုတော့ .. သုန်- အခုနေနေတဲ့အိမ် .. သုန် စားနေတဲ့အစားအစာ .. အားလုံးဟာ.. အင်ကြင်းမြိုင်ရဲ့စည်းစိမ်ချမ်းသာပါ .. ဖေဖေကို အင်ကြင်းမြိုင်နဲ့ မပတ်သက်သူအဖြစ် ခုထိ ရင်ထဲမှာထားနေကြတဲ့သူတွေနဲ့ ပတ်သက်လာရင်..”

ဖွဲ့ခြေခံလိုက်ရမှာ အလွန်ထိတ်လန့်နေကြတယ်ဆိုတာလည်း သူန သိထားသလို .. ဘိုးလည်း သိထားပါတယ် ဘိုးရယ် .."

သူန မျက်လွှာချလိုက်သည်။ လက်ချောင်းလေးတွေကို ဖေးဆုပ်ထားလိုက်မိသည်။ အားအင်တို့သည် လက်ဖဝါးဆီသို့ တိုးဝင်လာသည့် နယ် ရှိ၏။ ဖေဖေထံမှ စီးဆင်းလာသည့် မာန အားမာန်များ ..။

"တစ်နေ့မှာ .. ဘာဘထူးတို့ သိကိုသိသွားနိုင်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ရှိပါတယ် ဘိုး၊ အဲဒါကတော့ .. သူန ဟာ .. ဆင်းရဲတဲ့ သူန .. ဖေဖေဟာ ဆင်းရဲခြင်းနဲ့ပဲ ကွယ်လွန်ခဲ့တဲ့ ဖေဖေ ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့အချက်ပါပဲ။ အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာကြောင့် .. အဲဒီအဖြစ်မှန်ကို ဘာဘထူးတို့.. အနိတိယွန်းတို့ .. သိသွားကြတဲ့အခါ .. မြောက်မြားလှစွာသောမေးခွန်းတွေ.. စကားတွေနဲ့ .. ဘိုးကို မေးကြမယ်.. ပြောကြမယ်.. အဲဒီအချိန်မှာ.. သူန ဟာလည်း .. လိမ်ညာခြင်းတွေနဲ့အတူ ချမ်းသာခြင်းတွေအလယ်မှာ နေခဲ့တဲ့သူ .. ပညာသင်ခဲ့တဲ့သူ .. အင်ကြင်းမြိုင်ရဲ့စည်းစိမ်ချမ်းသာနဲ့.. အသက်ရှူနေတဲ့သူလို့ အပြောခံရနိုင်ပါတယ် ဘိုး ..။ အဲဒီအခါမှာ .. သူန ဟာ.. သူန တတ်ထားတဲ့ပညာနဲ့ အသက်မွေးမယ်ဆိုရင်တောင် မှ သူတို့ရဲ့အရိပ်မကင်းဘဲ သင်ခဲ့တဲ့ပညာနဲ့ ဘဝရပ်တည်ရာရောက်မှာ မို့ .. ဖေဖေမှာနဲ့ .. သူနဲ့ မာနတွေ .. အခြေမခံလိုက်ရသလို ဖြစ်ကုန်ရမှာ ပါ .. သူနဲ့ ဘဝ ရပ်တည်ရာ အဖျောက်မခံနိုင်တာမို့ .. သူနဲ့ ပညာရေးကို သူနဲ့ ချွေးနှံစာနဲ့ သူန သင်ချင်တာပါ ဘိုး .."

သူန ပြောပြီး ဘိုးကိုကြည့်တော့ မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေတာကို ကြုံသည်။ ဘိုးမျက်နှာထက်မှာ ကြေကွဲရိပ် ထင်နေ၏။

"ဪ .. ငါ့မြေးက .. ငါ့စည်းစိမ်နဲ့တောင် ကင်းချင်နေတာကိုး.. ပညာလေးတစ်ခုတောင် အသင်မခံနိုင်တဲ့မာနတွေနဲ့ စိတ်ထဲမှာ အမောက်တထောင်ထောင်နဲ့ ရှိနေတာကိုး .."

ဘိုး ခပ်ညည်းညည်း ပြောကာ ခေါင်းယမ်းသည်။

သူန .. ရင်ထဲမကောင်းနိုင်။ ဘိုး၏အသံတွေ အရမ်း တုန်ခါတိုးသဲ့နေလျက် ရင်ထဲ မခိုင်ရင်ကန့် ခံစားနေရပြီဆိုတာလည်း သူန သိနေရပါ၏။

"မဟုတ်ဘူး ဘိုး .. သူန ဘိုးဘိုးရဲ့စည်းစိမ်နဲ့ ကင်းအောင်နေချင်တဲ့ မာနတွေ ထားနေတာ မဟုတ်ပါဘူး ဘိုးရယ် .. ဒါပေမယ့် .. အဲဒီစည်းစိမ်တွေဟာ .. ဘာဘထူးနဲ့လည်း ပတ်သက်နေတာမို့ .. ဘာဘထူး ရဲ့မိသားတစ်စုလုံး .. အလွန်မက်မောတွယ်ဖက်ထားတဲ့ အဲဒီစည်းစိမ်တွေကို.. သူန .. ကင်းချင်တာပါ ဘိုးရယ် .."

သူန ဖြေရှင်းစကားပြောတော့ ဘိုး ပြုံးသည်။ သူနကို ကြည့်ကာ ဆံစကို သပ်ပေးလာသည်။

"အဖေတူသမီး ပီသပေရဲ့ .. အလွန်မာနတင်းသကိုး .. ဒါပေမယ့်.. အလွန်ပြင်းထန်တဲ့မာနဆိုတာ .. ဘိုးအပေါ်မှာ မြေး မထားအပ်ဘူးဆိုတာကိုလည်း မမေ့ပါနဲ့ကွယ် .. ဘိုးဟာ .. တစ်ချိန်က ချမ်းသာမာနနဲ့.. သားကို အမွေဖြတ်ခဲ့ဖူး ကွယ် .. အဲဒီမာနရဲ့ရိုက်ခတ်မှုဟာ ဘယ်လောက် အထိ ပြင်းထန်သလဲဆိုရင် .. သားတစ်ယောက် .. ဘယ်အချိန်မှာ ဆုံးပါးသွားသလဲဆိုတာကို မသိလိုက်ရတဲ့ အင်တစ်ယောက်အဖြစ် ဘိုးကျန်ခဲ့ရတယ် .. တစ်နေ့မှာ ဒီသား ခေါင်းငုံ့ဝင်လာမှာပါ .. ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ သားကို အမွေဖြတ်ပြ .. ကင်းအောင်နေပစ်ခဲ့တယ် .. တကယ်တမ်းမှာဖြင့် .. သားကလည်း မာနနဲ့ နေပြသွားခဲ့ပြန်တာမို့ .. သားအဖနှစ်ယောက် .. မဆုံးခဲ့ကြရတော့ဘူး .. သားအလောင်းလေးတောင်မှ မမြင်လိုက်ရဘူး .. သားကို လိုက်မပို့လိုက်ရဘူး ..။ အဲသလိုနဲ့ သိုးကျန်ခဲ့တယ် .. ဒီတော့.. မြေးကို ဘိုး ပြောချင်တာရှိတယ် .. မာနဆိုတာ.. သိပ်ပြင်းထန်လွန်းရင် မကောင်းဘူး မြေး .. ဘိုးရဲ့မေတ္တာနဲ့ သင်ပေးရာပညာကို .. ဘိုးရဲ့ချမ်းသာခြင်းနဲ့ မြေး သင်လိုက်တော့ .. ဘယ်လောက် နစ်နာသွားမှာမို့လို့လဲ.. ဟိုမိသားစု ပြောတာကို ခံလိုက်ရတော့ရော .."

ဘယ်လောက်ထိ .. မြေးမှာ ဘဝပျက်သွားရမှာမို့လို့လဲ .. မြေးကို ပညာလေးတောင်မှ သင်ခွင့်မရတဲ့ အဘိုးအိုတစ်ယောက်အဖြစ် ခံစားကြေကွဲနေရမယ့် ဘိုးရဲ့ တခြေခြေပေးဒုက္ခနဲ့ အလဲအလှယ်လုပ်ပြီး .. အဲဒီမှာကို မြေးလက်ထဲမှာ ဆုပ်ခဲထားတော့မလို့လား .. ဘိုးအေလုပ်သူဟာ အဲဒီခံစားချက်တွေနဲ့အတူ .. တစ်နေ့မှာ ကွယ်လွန်သွားတဲ့အခါ .. မြေး .. ဘိုးအေရဲ့ရုပ်အလောင်းကိုကြည့်ရင်း .. အဲသလို ကြီးမိခဲ့တဲ့မာနတရားကို အမှန်တစ်ခုလို့ .. ပြတ်ပြတ်သားသား .. ဆုံးဖြတ်ရတဲ့ လိပ်ပြာသန့်မှုတစ်ခု .. ပိုင်ဆိုင်ရမယ်လို့ ထင်သလား ..”

ဘိုး ဆက်တိုက်ပြောသမျှ ခေါင်းလေးငုံ့၍ နားထောင်နေရာမှ .. တဖြည်းဖြည်း သူနဲ့ ချောက်ချားလာသည်။ ဘိုး၏ နောက်ဆုံး အဆုံးသတ်စကားကိုကြားတော့ မိုက်ခနဲ ဖြစ်ချင်၏။ ဘုရားရေ ..။ ထိုမျှကြီးမားသည့် အသိတရားကို သူနဲ့ ဘာကြောင့်များ မေ့လျော့နေမိခဲ့ရပါသလဲ ..။ ဘိုး ခံစားရမှာ ..။ ထိုခံစားချက်တွေကို ဘိုးသည် သေရာပါထိ သယ်သွားမှာ ..။ သူနဲ့ .. ဘာကြောင့် မဲတွေးပေးမိရပါသတဲ့လဲ ..။ မာနအရှိန်ဖြင့် နှလုံးအိမ်ထဲ လူးလို့မိနေသည့်ကျောက်ခဲတွေကို ဆက်၍ သိမ်းဆည်းနေခဲ့စဉ်ကလည်း ကျောက်ခဲတို့၏ ပွတ်တိုက်မှုကြောင့် နှလုံးအိမ်လည်း နာနေရသည်ပါပဲ ..။ ထိုနာကျင်မှုကို မာနကြောင့် ခံစားရသည့် နာကျင်မှုတစ်ခုအဖြစ် ကျေကျေနပ်နပ် ဆက်၍ သိမ်းဆည်းထားမိခဲ့ဖူးသည်။ ထားမိနေခဲ့ရသည်။ ခုလို .. ဘ. ကယ်တမ်း .. ဘိုး ပြောသည့် စကားကိုကြားရတော့မှ နှလုံးသားကို အကျေခံ အနာခံ၍ မာနကျောက်စရစ်ခဲတွေ နှလုံးအိမ်ထဲ သိမ်းဆည်းလူးလို့မိနေမိခြင်းသည် ..။ ကိုယ့်နှလုံးသားကိုလည်း နာကျင်စေသည်။ ဘိုး၏ နှလုံးသားကိုလည်း နာကျင်စေသည်။

ပြီးတော့ .. ထိုမာနတို့ကြောင့်ပင်လျှင် .. တစ်နေ့မှာ ဘိုးအေ၏ နောက်ဆုံးခရီးကို .. ဖြေဆည်မရနိုင်သည့် နောင်တဖြင့် ကြံကြိုက်ရချေ

ဦးတော့မည်ဆိုတာ..။ ခုကျတော့ သူနဲ့ နားလည်လာရပါပြီတည့် ..။ ဘိုး၏ရှေ့မှာ သူနဲ့ ကြမ်းပေါ်ထိုင်ချကာ လက်အုပ်လေး ချီမိလိုက်ရပါချေသည်တကား..။

မျက်ရည်တို့ တန့်ဆည်မရကျနေချိန်မှာ ဘိုးသည်လည်း မျက်ပျဉ်ကျနေသည်တည့် ..။

“သူနဲ့ .. သူနဲ့ .. မှားသွားပါတယ် ဘိုးရယ် .. ဘိုးကို ကန်တော့ပါတယ် .. သူနဲ့ ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဘိုးရယ် .. သူနဲ့ လေ .. သူနဲ့ ကို အသိတရား ရလာအောင် .. ပြောပြသွန်သင်ပေးတဲ့ ဘိုးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် .. ဒါပေမယ့် .. အဲသလိုပြောနေချိန်မှာ ဘိုးကို .. စိတ်ထိခိုက်အောင်လုပ်မိတဲ့ သူနဲ့ အဖြစ်ရှိနေတာမို့ .. သူနဲ့ ကန်တော့ပါတယ် ဘိုး ရယ် .. ဘိုးအပေါ်မှာ မာနမထားတဲ့ သူနဲ့ ဆိုတာကိုတော့ ဘိုး ယုံကြည်ပေးပါနော် .. သူနဲ့ က .. သူနဲ့ က .. အဲဒီချမ်းသာဥစ္စာတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ .. ထားမိတဲ့မာနပါ ဘိုးရယ် ..”

သူနဲ့ ပြောရင်း ငိုတော့ ဘိုး သူနဲ့ ကို ထူသည်။ မျက်ရည်သုတ်ပေးသည်။ ဆံစလေးကို သပ်ပေးသည်။

“ဒီတော့ .. အမြန်ဆုံး ဘိုးတို့မြေးအဘိုးနှစ်ယောက် လုပ်ရမယ့် ကိစ္စကတော့ တစ်ခုပဲရှိတယ် .. အဲဒါကတော့ .. ငိုတာကို ရပ်လိုက်ကြဖို့ပဲ ..”

ဟု ကလေးလေးကို မျက်ရည်သုတ်ပေးသည့်နှယ် ဖျောင်းဖျပြီးဖြင့် မျက်ရည်ကို သုတ်ပေးရင်း ဘိုး ပြောလာ၏။

သူနဲ့ .. ဘိုး၏ ရင်ခွင်ထဲ ကလေးလေးလိုပင် ခေါင်းလေးကို တိုးဝင်ငိုမိလိုက်ရပါပြီ။

ဖေဖေ ..။

သရဖီပန်းတို့၏ ရနံ့ကို ရှုရှိုက်နေရရင်း သူနဲ့ ဖေဖေကို တမ်းတမိရပါပြီတည်း ..။

ဖေဖေ အပ်နှံခဲ့သော ဘိုးထံမှာ .. ဘိုး၏ အစောင့်အရှောက်ကို သုန် ခံယူရင်း ..။ သုန် ဘက်က အပ်နှင်းရမည့်တာဝန် ဖြစ်သည် .. ဘိုး၏စကားကို နာခံခြင်းဖြင့် ရှိချေသော သုန် အဖြစ် .. ရှိရပါသည် ဖေဖေ ..။

ဖေဖေနယ်ပင် စည်းစိမ်ချမ်းသာကို အန်တုရဲသောမာနဖြင့် သုန် ပြတ်သားစွာ ရပ်တည်ပြုချင်ပေမယ့် ..။ ဘိုး၏မျက်ရည်ကို .. သုန် .. အရုံးပေးလိုက်ရပါသည် ဖေဖေ ..။ ဒါပေမယ့် .. သုန် .. သည်.. ဘိုးဘိုး မှလွဲ၍ .. အင်ကြင်းမြိုင်ရှိ အခြားသူများအပေါ်မှာ ထားရှိသောမာနကို တော့ .. အလျှော့မပေးသည့် သုန် အဖြစ် ဆက်လက်ရပ်တည်သွားပါ မည် ဖေဖေ ..။

ဤအတွက် .. သုန် ထံမှာ .. ပြင်းထန်သော ရင့်ကျက်ခြင်းကို.. ဖေဖေ ဖြစ်တည်စေလှည့်ပါ ..။ ထိုသူတို့၏နှုတ်မှ တစ်နေ့မှာ ထွက်ကျ လာမည့် ဥစ္စာမနုဖက်သော စကားလုံးများကို တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်ခြင်း ဖြင့် ဖယ်ရှားရင်ဆိုင်ရသော မာနသတ္တိကို .. သုန် ရင်မှာ အပ်နှင်းထား ပေးပါ ဖေဖေ ..။

သုန် .. ဖေဖေကို တမ်းတစွာ ရင်ထံမှပြောနေချိန်မှာ .. သရဖီပန်း တို့၏ ရနံ့က ပို၍ သင်းယုံ့လာကြချေသည်တကား ..။

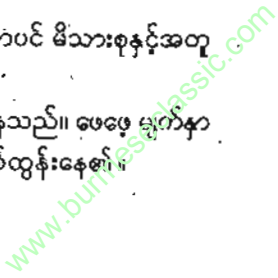
အခန်း (၁၇)

ဖေဖေနှင့်မေမေကို သူ ငေးကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးမဆုံး..။ ဪ .. ဖေဖေသည် ဆယ့်လေးနှစ်တာမျှ နှင်းဆီရိပ်ငြိမ်နှင့် ကင်းဝေးနေ ခဲ့ရလေသောအဖြစ်ကို .. ပြောင်းလဲလိုက်စေသည့် ကံကြမ္မာကို ကျေးဇူး တင်နေပါလိမ့်မည် ..။ အထီးကျန်ခြင်းများဆီမှ လွတ်မြောက်လာရပါ သည့် ဖေဖေအတွက် .. သူ .. ကြည်နူးရပါသည်။ သူသည်လည်း ဖေဖေ နှင့် အတူတကွနေရသည့်ဘဝကို မေမေနှင့်အတူ ပြန်လည်ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရသည့် ကံကြမ္မာကို ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။

ဖေဖေသည် ဤနေ့မှာ နေ့လယ်စာကို နှင်းဆီရိပ်ငြိမ်မှာ မိသားစု နှင့်အတူ စားသောက်ခဲ့သည်။ ကုန်တိုက်ကို ဤတစ်နေ့မှာ .. ဖေဖေ သည် လူယုံကြီး ဘာတစ်ကိုပဲ ကြည့်ရစ်စေခဲ့ကာ ..။ ဤတစ်နေ့တာ ကို .. နှင်းဆီရိပ်ငြိမ်မှာ .. မိသားစုနှင့်အတူ ဖြတ်သန်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည့် နယ် ..။

သားဖြစ်သည့်သူကိုလည်း နှင်းဆီရိပ်ငြိမ်မှာပင် မိသားစုနှင့်အတူ ရှိနေသော ကောင်းနေလ အဖြစ် ရှိစေခဲ့ပါ၏။

ဖေဖေသည် မေမေနှင့်အတူ ပန်းခြံထဲမှာရှိနေသည်။ ဖေဖေ မျက်နှာ ထက်မှာ ကြည်စင်အေးချမ်းသောအပြုံးတွေ ဖြစ်ထွန်းနေ၏။

မတူကု (ဆွိုင်းကော်)

မေမေ မျက်နှာထက်မှာလည်း နောင်တမစင်သေးသည့် ကြေကွဲ ရိပ်တွေ အတန်မျှ ကျန်နေသေးပေမယ့် .. ခုလို .. ဖေဖေနှင့်အတူ ပြန်နေ ခွင့်ရသောဘဝမှာ .. ချမ်းမြေ့စွာရှိနေမှန်း သိသာနေသည်ပါပဲ ..။ သူသည် လည်း ပေါ်တီကိုတိုင်ကြီးကို မှီ၍ ရပ်နေရင်း ဖေဖေနှင့် မေမေတို့ကို ကြည့်မဝနိုင်အောင် ပျော်နေမိရဆဲ ..။

“ငါ့နယ်ကွာ .. မမလေးနဲ့ ငါ့လူ နှစ်ယောက်စလုံး .. ကားနဲ့ထွက် သွားကြတုန်းက .. မမလေးကလည်း အရမ်းငိုနေတာလေ .. ငါ့လူက လည်း မမလေးကို ဘေးကထိန်းပေးရင်း ကားပေါ်ထိုင်ခိုင်း .. ကား မောင်းထွက်သွားတာဆိုတော့.. ငါ့မှာဖြင့် .. ပန်းခြံထဲ ဝေးကြည့်နေရာ က ပြေးပြီး ခြံတံခါးသာ ဖွင့်ပေးရင်း ကျန်ခဲ့ရတာဆိုတော့ .. ဘာတွေ များ ဖြစ်ကုန်ပြီလဲ .. ဖွ .. အစ်ကိုကြီးများ တစ်ခုခု နေမကောင်းဖြစ်လို့ များလားနဲ့ကွာ .. ရင်ထဲကို ထိတ်ကျန်ခဲ့တာ ..။ ခုကျတော့လည်း .. အစ်ကိုကြီးလည်း ပြန်ပါလာတယ် .. တူတူလည်း ခုလိုမြင်နေရတယ်ဆို တော့ကွာ .. ရင်ထဲပျော်သကွ ..”

ဘေးမှာရှိနေသည့် လေးလေးတူးကလည်း ရင်ထဲက အပျော်တွေ ကို ဖွင့်ချပြနေသည်။

“ငါ့မှာလေ .. ဖွင့်သာ မပြောတာကွာ .. မမလေးနဲ့ အစ်ကိုကြီး ကြားမှာ ဒီလောက်နှစ်တွေကြာအောင် ကင်းဝေးနေခဲ့ကြတဲ့အဖြစ်ကို မြင်နေရရင်း .. ဘာကြောင့်များ ဒီလောက်ဖြစ်ကုန်ကြပါလိမ့်လို့ .. ရင်ထဲ ကို မကောင်းနိုင်ဘဲရှိနေရတာ .. ဘေးလူတွေ မသိအောင်တော့ ငါတို့ နှုတ်လုံ မှင်သေနေခဲ့ကြပေမယ့် .. ငါတို့ကတော့ သိနေကြတာပဲ မဟုတ် လား ..။ အစ်ကိုကြီးနဲ့ မမလေးတို့ .. ဝေးနေကြတာလေ .. ဝေးနေရင်း လည်း ချစ်နေကြတာလေ .. အဲဒါ .. ခု .. ဘယ်နှယ် ပြန်အဆင်ပြေသွား ကြတာလဲ .. ငါ .. ဝမ်းသာလွန်းလို့ သိစမ်းပါရစေ ..”

“ဒီနေ့ .. မေမေက ဖေဖေဆီကို ဖုန်းဆက်တယ် လေးလေးတူး..

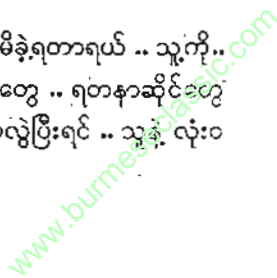
အဲဒါ .. ဖုန်းနဲ့ ဟိုဘက်က ဖေဖေလဲလည်း ဘာတွေပြောတယ်တော့ မသိ တူး ..။ မေမေ ငိုပြီး ဖေဖေဆီ ပို့ပေးဆိုလို့ .. လိုက်ပို့လိုက်ရတာပဲ လေးလေးတူး .. ဟိုရောက်တော့ .. ဖေဖေနဲ့မေမေတို့ ပြန်အဆင်ပြေကြ တယ် ဆိုပါတော့ဗျာ .. ကောင်း လည်း သူတို့ချင်း ပြောကြဆိုကြစေဆို ပြီး အပြင်ထွက်နေလိုက်တယ်ဆိုတော့ .. သိပ်တော့ .. ဘာမှမသိလိုက်ရ တူး လေးလေးတူး ရ .. တစ်ခုပဲ သဲထားလိုက်ရတာနဲ့ပဲ ကျေနပ်လှပါပြီ ဗျာ .. ခုလို .. မိသားစု တူတူပြန်နေရပြီဆိုတဲ့ဘဝကို ပိုင်ရပြီလေ ..”

ဟု ကြည့်ကောင်းအောင် သူ ဖြေရပါ၏။

တကယ်က .. ကုန်တိုက်အပြင်ဘက်သို့ သူ ထွက်ခဲ့ပြီးသည့် နောက်မှာ ..။ အတန်ကြာတော့မှ အခန်းတံခါး သူ ခေါက်ကာ ဖေဖေ အခန်းထဲ သူ ပြန်ရောက်ပြီးသည့်နောက်မှာ ..။ ဖေဖေသည် .. မိန်းမတစ် ယောက်နှင့် မည်သို့ပတ်သက်ခဲ့ရသည်ဆိုတာတွေ အားလုံးကို မြန်မြန် ပြခဲ့ပါ၏။ မေမေသည်လည်း မျက်ရည်ကျရင်း သူ့ကို ကြည့်နေခဲ့သည် ပါပဲ ..။

အဖြစ်ကို သူ သိခဲ့ရသည့်အချိန်မှာ ထိုမိန်းမကို သူ သတ်ပစ်ချင် လောက်အောင် မုန်းတီး နာကြည်းသွားမိရပါ၏။ ထိုမိန်းမကို သူ သိချင် သည်မို့ မေးပေမယ့် ဖေဖေ မပြောပြခဲ့ပါ။ တိုမိန်းမသည် .. ပြီးခဲ့သည့် တစ်လကျော် နှစ်လလောက်ကတည်းက .. ဖေဖေထံမှ အထောက်အပံ့ ကိုလည်း မယူခဲ့တော့ပါတဲ့ ..။ မယူလိုတော့ပါဟု ဖုန်းဆက်၍ ပြောခဲ့ သည်တဲ့။ အဆက် လုံးဝပြတ်တောက်ခဲ့သည်မို့ သားဖြစ်သူကိုလည်း ထိုမိန်းမကို အမည်လေးပင် မသိချင်ပါနှင့်တော့ဟု ဖေဖေ ပြောခဲ့သည် လေ ..။

“ဖေဖေဟာ .. အဲဒီတစ်ညမှာ .. သူနဲ့ ဆုံမိခဲ့ရတာရယ် .. သူ့ကို.. သူလိုချင်တာတွေ ဝယ်ပေးခဲ့ရတာရယ် .. အိမ်တွေ .. ရတနာဆိုင်တွေ ဖွင့်ဖို့ကိစ္စတွေ ဆိုပါတော့ သားရယ် .. အဲဒါကလွဲပြီးရင် .. သူနဲ့ လုံးဝ

ဆုံကိုမဆုံအောင် ဖေဖေ နေခဲ့တာပါ .. သူလည်း .. လာမတွေ့ပါဘူး.. သူလိုချင်တာတွေ .. သူဖြစ်ချင်တာတွေရတာမို့ .. ချမ်းချမ်းသာသာ နေနေတာနဲ့ပဲ .. သူနေရာမှာ သူ ရှိနေခဲ့တာပါ .."

ဟု ထိုမိန်းမနှင့်ပတ်သက်၍ ဖေဖေ ရှင်းပြခဲ့သမျှ အံ့ခဲ၍ နားထောင် ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား ..။ ဒါပေမယ့် .. လေးလေးတူး ကိုတော့ ထို အဖြစ်တွေပြောပြရန် မသင့် ..။ အဘယ်မျှထိ မိသားစုသားချင်းနှယ်ပင် လေးလေးတူးအပေါ်မှာ စိတ်ထားရှိပေမယ့် ခုလို .. မိသားစု အတွင်း ကျကျကိစ္စအထိတော့ ပြောပြဖို့မကောင်း ..။ စည်းတစ်ခုတော့ မိသားစု အပိုင်းအနေဖြင့် သူ ထားရမည်ပေါ့ ..။

လေးလေးတူးကတော့ တစ်ခုခု သိရချေတော့မည်ဟု မျှော်လင့် ထားချေသမျှဟာ ဘာမှမသိလိုက်ရဘဲ ရှိသွားရတာမို့ စိတ်မောသွားပုံ ရပါ၏။ နောက်တော့လည်း ..

"အေးလေ .. အစ်ကိုကြီးနဲ့ မမလေးတို့ .. ခုလို .. တူတူနေကြပေါ့ ဥစ္စာ .. ဟိုကိစ္စ မသိရလည်း အရေးတကြီး မရှိပါဘူးကွာ .. ဒါပေမယ့် ဒီလောက်ချစ်ကြတဲ့သူနှစ်ယောက် ဒီလောက်ထိ နှစ်တွေကြာအောင် ကွဲကွာနေစေခဲ့တဲ့ ဒီအကြောင်းရင်းခံကိုတော့ ငါ စိတ်နာသကွာ .. အစ်ကိုကြီးခမျာ .. မမလေးကို ရှင်းပြဖို့ ကြိုးစားခဲ့ရှာတာပါ .. မမလေး က လုံးဝကို လက်မခံတာကွ .. ဘယ်လောက်ထိများ မမလေးဘက်က .. အထင်လွဲစရာရှိသွားလည်း မသိပေါင်ကွာ .. ဝေးလိုက်ကြရတဲ့ နှစ် .. နည်းသလားကွာ .."

ဟု လေးလေးတူး ညည်းရှာပါ၏။

ထိုစဉ်ခိုက် .. ခြံဝမှာ လူတစ်ယောက် ရပ်လာပါ၏။ ဘိုးဘိုး အရွယ် လူတစ်ယောက် ..။ လေးလေးတူး ခြံတံခါးဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားပါ၏။ သူလည်း နောက်မှ လိုက်လာမိပါသည်။

ရပ်ရည်မွန်ရည်သန်ပြန်သော ဘိုးဘိုးတစ်ယောက် အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်

လာခြင်းအပေါ် အိမ်ရှင်လူငယ်တစ်ယောက်က နေရာမှ ရပ်ကြည့်နေ သည်ဆိုတာမျိုးကတော့ မယဉ်ကျေးရာ ရောက်သည်လေ ..။

လေးလေးတူးမှ ရှေ့မှ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်တာမို့ သူထက် တော့ ခြေလှမ်းကွာ၍ ဘိုးဘိုးနှင့် ဆုံဖြစ်၏။

"ဘိုးက .. ဟိုဘက်ခြံကပါကွယ် .. ခင်ဝသုန်ငြိမ် ရဲ့ ဘိုးဘိုးပါ.. ဒီကအိမ်ရှင်တွေနဲ့ ခဏတွေ့ချင်လို့ပါ .."

ဆိုသည့် မိတ်ဆက်စကားကို အရင်လက်ဦးအောင် ပြုံး၍ ပြောပါ သည့် ဘိုးဘိုး၏ ကြည်လင်သောစကားကိုတော့ သူ ကြားလိုက်ရပါ၏။ ဘိုးဘိုးကလည်း လေးလေးတူးကို ပြောနေရင်းမှ သူ့ကိုလည်း လှမ်း ကြည့်လာသည်တည့် ..။

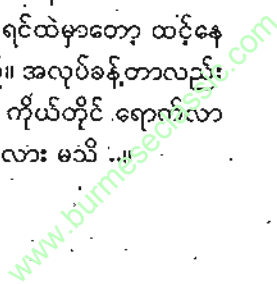
လေးလေးတူးနှင့် ခြေငါးလှမ်းစာအကွာလောက်မှာ သူ ရောက် နေတာမို့လည်း ဘိုး၏စကားကို သဲသဲကွဲကွဲ ကြားလိုက်နိုင်ခြင်းပါ ..။ လေးလေးတူးခမျာ ခပ်မြန်မြန်ပဲ ခြံတံခါးကို ဖွင့်ပေးပါ၏။ သူကလည်း ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်ကာ ဘိုးဘိုးကို ခရီးကြိုရပါ၏။ ခြံချင်းကပ်နေ ပေမယ့် .. တစ်ခါဖူးမျှ ဘိုးနှင့် မဆုံမကြုံဖူးခဲ့ ..။ ခုမှ စတင်ဆုံရ တွေ့ ရခြင်း ..။

"လူလေးကိုကြည့်ရတာ .. မောင်ကောင်းနေလေ ဖြစ်မယ်ထင်ပါရဲ့၊ မြေး ပြောတဲ့ မောင်ကောင်းနေလေ ဆိုတဲ့ ဒီအိမ်ရှင်ထဲက တစ်ယောက် ဆိုပါတော့ .."

ဟု ဘိုး မေးလာတော့ သူ တရိုတသေပင် ပြုံး၍ ..

"ဟုတ်ပါတယ် ဘိုး .. ကျွန်တော် ကောင်းနေလေ ပါ .."

ဟု အလိုက်အထိုက် ဖြေနေရပေမယ့် .. ရင်ထဲမှာတော့ ထင်နေ သည်။ မနက်ကပ် ခင်ဝသုန်ငြိမ် နှင့် ဆုံခဲ့သည်။ အလုပ်ခန့်တာလည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ ယခုညနေဘက်မှာ သုန် ဘိုးဘိုး ကိုယ်တိုင် ရောက်လာ သည်ဆိုတော့ သုန် ကို အလုပ်ပေးလုပ်ပါမည်လား မသိ ..။

သုန် နှင့် အမြဲဆုံနေရမည်ကာလလေးတွေအတွက် ကြိုတင်၍ ရင်ထဲချမ်းမြေ့နှင့်နေရပါသည့် ကြိုတင်ခံစား အပျော်လေးများတော့ဖြင့် လွင့်ရရွှင်ဖြစ်ကုန်ကြရချေတော့မည်လား မသိ ...။

ရင်ထဲမှာ ဟာနေသည် ...။ ထိတ်နေသည် ...။ ဟန်ဆယ်၍ပြုံးကာ ဘိုးကို ကြည့်ရပေမယ့် မျက်စိ မျက်နှာတော့ ပျက်ချင်နေတာ သူ့ကိုယ် သူလည်း အလိုလို သိနေရပါသည့်အဖြစ် ...။

“ဘိုး .. လူလေးနဲ့လည်း စကားပြောချင်ပါတယ် .. လူလေးရဲ့ မိဘများနဲ့ရော ဆိုပါတော့ကွယ် ..”

ဟု ဘိုး ပြောလာတော့ ဖေဖေနှင့်မေမေတို့ရှိရာ ဥယျာဉ်ဘက်ဆီသို့ လေးလေးတူးကို လွှတ်ရသည်။ ဘိုးကို ဧည့်ခန်းသို့ ခေါ်လာရပါ၏။ မကြာလိုက် ဖေဖေနှင့် မေမေလည်း ရောက်လာပါ၏။ လေးလေးတူး ကြိုတင်၍ သတင်းပို့ထားချေမှာမို့ သုန် ဘိုးဘိုး ဆိုတာကိုတော့ မေမေ လည်း သိနှင့်နေပုံရပါသည့်အဖြစ် ...။

“ထိုင်ပါ ဘိုးဘိုးရှင် .. ဖွေး .. ဘိုးဘိုးအတွက် နွားနို့ပူလေး တစ်ခွက် ယူလာပါရစေ.. ဟိုဘက်ခြံကြီးကို အစစ ပြင်ဆင်နေကတည်း က .. ဖွေး မှာဖြင့် .. အလွန်လှလာတဲ့ ခြံကြီးတစ်ခြံပါလားလို့ ငေးကြည့် နေခဲ့ရတာပါ .. လူတွေပြောင်းလာကတည်းကလည်း .. မိတ်ဆွေဖွဲ့ နှုတ်ဆက်ဖို့ စိတ်ကူးနေမိရတာပါ .. ခုလို .. ဘိုးက အရင် တကန်တက လာနှုတ်ဆက်ရတဲ့အတွက် ဖွေး အားနာလှပါတယ် ..”

မေမေကတော့ ဤသို့ပါပဲလေ ...။ စိတ်ရင်းကောင်းဖြင့် အမြဲ အေးချမ်းဖော်ရွေစွာ တစ်ဖက်သား စိတ်ချမ်းသာအောင်လည်း ပြော တတ်သူပါ ...။ ဘိုး လက်ကာ၍ ...

“ဘိုး သောက်ခဲ့ပါပြီကွယ် .. ဒီကိုလာခါနီးလေးမှာပဲ မြေးနဲ့ ကော်ဖီပူပူ တစ်ယောက်တစ်ခွက်စီ သောက်ပြီးမှ .. ဘိုး ဒီကိုလာခဲ့တာ ပါ .. ထိုင်ပါ သမီးရယ် .. ဘိုး တောင်းပန်စရာရှိလို့ပါ ..”

ဘိုး ပြောလာတော့ မေမေ ဘိုးကို ကြည့်သည်။ တစ်ခုခုကို တွေး နေသည့်အကြည့် ..။ ပြီးတော့ သူ့ကိုလည်း ကြည့်သည်။ သူလည်း သိနှင့်နေသည်သို့ ရှိလာရပါ၏။ ဘိုးက သူတို့ကို တောင်းပန်စရာရှိသည် ဆိုကတည်းက သုန် ကို အလုပ်ပေးမလုပ်ချင်သည့် တောင်းပန်စကားကို လာပြောဖို့ပဲ ရှိတော့သည်ကိုးလေ ...။

“ဘိုး .. ဒါက .. ကျွန်တော့်ရဲ့မေမေ ဒေါ်ဖေကရီဖွေး ပါ .. ဒါက.. ကျွန်တော့်ဖေဖေ ဦးမိုးကောင်း ပါ .. မေမေကတော့ သုန် နဲ့ ဒီနေ့ တွေ့ပြီးပါပြီ .. ဖေဖေကတော့ မတွေ့ရသေးဘူး ခင်ဗျ ..”

သူ စကားကိုချန်၍ ပြောရပါ၏။ ဖေဖေ လုံးဝ သုန် ကို မတွေ့ဖူး သေးတာကို ထည့်မပြောဖြစ် ..။ တစ်ခါဖူးချ သုန် နှင့် ဖေဖေ မတွေ့ခြင်း သည် ဤအိမ်ကြီးမှ ဖေဖေ ရှိမနေ၍ဆိုတာမျိုး ဖြစ်သွားနိုင်သည်လေ...။

“ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ မောင်ကလည်း ကုန်တိုက်မှာ အလုပ်တွေ များနေတော့ အိမ်ပြန်မအိပ်ဖြစ်ဘူး ဘိုးဘိုး .. ဒါကြောင့် .. သမီး သုန် ပြောင်းလာချိန်မှာ မောင်က အိမ်မှာမရှိဘဲ ဖြစ်နေတာပါ ဘိုးရယ်”

ဟု မေမေ ဝင်ထိန်းလိုက်နိုင်ပါ၏။ ဘိုးကလည်း ဖေဖေ၊ မေမေ တို့နှင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။

“ဘိုးက .. စုပါစကိုင်းကားစက်ရုံနဲ့ အရောင်းစင်တာ ဖွင့်ထားတာ ပါ .. အဲဒါ .. ဒီက သမီးကိုလည်း ဘိုး တောင်းပန်ချင်တယ်.. မြေးက ငယ်စိတ်နဲ့ အလုပ်လုပ်ချင်နေတာပဲ သိနေတာလေ.. စက်ရုံနဲ့ အရောင်း စင်တာမှာ တစ်ခုခုလုပ်ပါဆိုတာကျတော့လည်း မလုပ်ချင်ဘူး.. သူက.. သူ့အစွမ်းအစလေးနဲ့ အလုပ်လုပ်ချင်နေတာလေ .. ဆယ်တန်းဖြေထား တဲ့ကလေးက .. အလုပ်လုပ်ဖို့ စိတ်ကူးယဉ်နေတာဗျ .. သူ့အရွယ်လေး က အလုပ်လုပ်ဖို့ ငယ်လွန်းနေတယ်လို့ ဘိုး ထင်တယ် .. ဘိုးရဲ့ အရှိန် အဝါနဲ့ စက်ရုံမှာ .. အရောင်းစင်တာမှာ သူ့ကို လူတွေက တစ်ယောက် သေ လုပ်ကြမှာကိုလည်း မြေးက အဖြစ်မခံနိုင်ဘူးတဲ့လေ .. အဲဒါ .. တခြား

မှာ အလုပ်လုပ်ကြည့်ချင်နေတာပဲ ဇောကပ်နေတာ .. ဘိုးအေးသွေး လိုက်ပြီး စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကိုတော့ ဇောကြီးပါပေရဲ့.. ဒါပေမယ့် .. သူက.. ဘိုးအေးကိုမှီပြီး အလုပ်ထဲမှာ .. လူတကာ အရေးပေးတာမျိုး ဖြစ်မှာကိုလည်း မကြိုက်ဘူး ဖြစ်နေတာ .. ဒီကလေး အလွန်ခက်တယ်ဗျ.. အဲဒါ.. ဒီနေ့ ကုန်တိုက်မှာ .. လူလေးနဲ့ဆုံတော့ အလုပ်လုပ်ချင်တာ စကားစပ်ရင်း ပြောမိရာက .. အလုပ်ရလာသတဲ့ ..”

ဘိုး ပြောကာ တောင်းပန်သလို အားလုံးကို ကြည့်သည်။ ဖေဖေကတော့ ပြုံး၍ နားထောင်နေသည်ပါပဲ။ သူနဲ့ ကိစ္စ သူ ဖေဖေကိုလည်း ပြောပြပြီးပြီ။ သူနဲ့ ကို အလုပ်ခန့်ထားသည့်ကိစ္စ မေမေ အရင်သိရသည်။ ပြီးတော့ .. နင်းဆီရိပ်ငြိမ် ထမင်းခိုင်းမှာ ဖေဖေကို မေမေက ပြောပြပါ၏။

ဖေဖေကလည်း သူ့ရော မေမေရော သဘောကျပါသည်ဟုဆိုထားသော သူနဲ့ ကို ကုန်တိုက်ရှိ ဖေဖေရုံးခန်းမှာပဲ တွေ့တော့မည်ဟု ဖေဖေပြောခဲ့သည်လေ ..။

ခုလို .. ဘိုးဘက်က .. အလုပ်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ တောင်းပန်စကားတွေ ပြောနေတော့လည်း ဖေဖေ ပြုံးနားထောင်ရင်း ဘိုးကို နားလည်ပေးပုံဖြင့်လည်း ..

“ဘိုးပြောတာ မှန်ပါတယ် .. အရွယ်ငယ်နေသေးတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်က ကုန်တိုက်တစ်ခုမှာ စက္ကထရီလုပ်ဖို့ဆိုတာက တာဝန်ကြီးနေတာတော့ အမှန်ပါပဲ ..”

ဟု အလိုက်သင့်ပြောနေရာမှ သူ့ကိုလည်း လှမ်းကြည့်သည်။ တစ်ဖက်မှ လူကြီးတွေ မသိဘဲ အလုပ်ခန့်ထားရသလား.. ဆိုသည့်အကြည့်သူကလည်း သူနဲ့ နှင့်ပတ်သက်၍ တခြားကိစ္စတွေသာ ဖေဖေထံ ပြောသည်။ သူနဲ့ ဘိုးဘိုး မသိဘဲ သူနဲ့ ကို အလုပ်ခန့်ခဲ့တာကိုတော့ ထည့်မပြောပြခဲ့ ..။

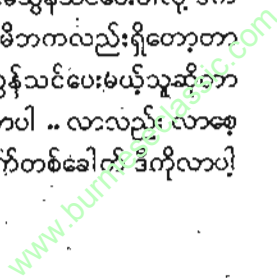
“မြေးက .. တစ်မျိုးလေးဗျ.. . သူ့အရည်အချင်း .. သူ့လုပ်စာနဲ့ ပညာသင်ချင်တယ်လို့ ပြောတယ် .. သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဂုဏ်ထူးနဲ့ အောင်မယ်လို့လည်း ပြောတယ် .. ဥပဒေကို အဝေးသင်နဲ့တက်မယ်လို့လည်း ပြောတယ် .. မြေးဟာ .. မာနလေးနဲ့ဗျ ..။ ခက်တယ် လူလေးရေ.. သူ့ကိုလည်း ဆူခဲ့ရတယ် .. သူက ပြောတယ်လေ .. ဒီကလေးက ပြောပါတယ်တဲ့ .. ဘိုး ကြိုက်ပါ့မလားဆိုတာကို မေးတော့ .. မြေးက.. သူ ရအောင်ပြောမယ်လို့ ဖြေခဲ့တယ်တဲ့လေ ... ခုလည်း .. ‘ခေါင်းမာနေသေးတာ .. သူတစ်ပါးရဲ့အလုပ်မှာ အမှားအယွင်းဖြစ်ရင် မကောင်းဘူးလို့ မနည်း ပြောယူရတာပါ .. မြေးက .. ငယ်သေးတယ် လူလေး .. အဲဒီလောက် အလုပ်များပြီး စေ့စပ်ထက်မြက်တဲ့အလုပ်မျိုးကို .. သူလုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ..”

ဘိုး ပြောနေရင်း မျက်နှာမကောင်းဘဲ အားနာနေတာလည်း သိသာနေပါ၏။ ဖေဖေ ပြုံး၍ ..

“ကလေးက အလုပ်သိပ်လုပ်ချင်နေတယ်ဆိုရင်တော့ .. နည်းနည်းလေး သူ အသက်ကြီးလာအောင် စောင့်ပေးလိုက်ကြတာပေါ့ ဘိုး..”
ဟု ဘိုး၏စကားကို လက်ခံကြောင်း ပြေလည်သည့်စကားလုံးဖြင့် ရွေးချယ်၍ ဖြေလိုက်ပါ၏။

သွားပြီ ..။ သူနဲ့ .. တကယ့်ကိုပဲ အလုပ်ဆင်းဖို့ မရှိတော့ပြီ ..။ ဘိုးကလည်း အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ဖြင့် ကြည့်ကာ ပြန်ရန် ထရပ်ပါ၏။

“အိမ်နီးချင်းဖြစ်ကြတာမို့ .. မြေးကို ဆုံးမသွန်သင်ပေးပါလို့ ဒီကသမီးကိုလည်း အပ်ပါတယ်ကွယ် .. မြေးမှာ မိဘကလည်းရှိတော့တာ မဟုတ်တော့ .. အမေတစ်ယောက်လို ဆုံးမသွန်သင်ပေးမယ့်သူဆိုတာ လိုအပ်ပါတယ် .. ရွှေဗေဒါရိပ်ငြိမ်ကိုလည်း လာပါ .. လာလည်း လာစေချင်ပါတယ် .. ဘိုးလည်း မြေးကိုခေါ်ပြီး နောက်တစ်ခေါက် ဒီကိုလာပါ။”

မယ်၊ လူကြီးတွေ မတိုင်ပင်ဘဲ အလုပ်လုပ်ချင်တာကို ဒီကလေးလေးကို ပြောပြီး .. အခ .. တကယ်တမ်း အလုပ်မလုပ်ဖြစ်တဲ့ကိစ္စမှာ .. မြေးဟာ အပြစ်ရှိပါတယ် .. သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း လာတောင်းပန်ရပါလိမ့်မယ်..”

“ဟာ .. မဟုတ်တာ ဘိုးကလည်း .. သူက .. ကလေးပဲဥစ္စာ.. တကယ်ကလည်း .. သူနဲ့ စိတ်ပျော်အောင်ဆိုပြီး ကျွန်တော် အလုပ်ခန့် မယ်ဆိုတာ ပြောလိုက်တာပါ .. တကယ်က .. ဘိုး ပေးလုပ်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိထားပြီးသားပါ ..။ ခုလိုပဲ ဘိုး လာပြောမလား .. ဒါမှ မဟုတ် .. ဖုန်းနဲ့ပဲဆက်ပြီး ပြောလာမလားလို့ အစကတည်းက ကျွန်တော်တို့က တွက်ဆထားပြီးသားပါ .. ဟုတ်တယ် နော် မေမေ ..”

သူနဲ့ ကို ဆူမှာစိုးတာမို့ သူ ပျာပျာသလဲ တောင်းပန်စကား ဝင်ပြောရသည်။ အပြစ်ရှိ၍ လာတောင်းပန်ရသည်ဆိုတာမျိုးကိုတော့ သူလည်း သူနဲ့ အပေါ် အဖြစ်မခံရက်ပါ ..။ သူနဲ့ တောင်းပန်ဖို့အလားကို စောင့်တာမျိုးလည်း မဖြစ်ချင်ပါ ..။

သူနဲ့လည်း ခုလောက်ဆို အိမ်မှာ စိတ်ညစ်နေလောက်ပြီဟု စာနာစိတ်ဖြင့် နားလည်ပေးမိနေရသည်မှာလည်း အမှန်ပါ ..။

“ခုလို .. ဘိုးအပေါ်မှာ နားလည်ပေးပြီး စိတ်မဆိုးကြတဲ့အတွက်.. ဘိုး ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ် .. ထပ်ပြောပါရစေ .. ရွှေဗေဒါရိပ်ငြိမ်ကို အားလုံး အလည်လာကြပါ ..”

ဟု ဘိုး ထပ်ပြောရှာပါ၏။ ဖေဖေ ထရပ်ကာ ဘိုးကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။

“ကဲ .. ဖွေး ရေ .. ဘိုး စိတ်ထဲ မောင်တို့အပေါ်မှာ စိတ်ပိုရှင်းသွားအောင် .. အခုပဲ .. ဟိုဘက်အိမ်ကြီးကို အလည်သွားလိုက်ကြရအောင်လား ..။ ဘိုးက .. မောင်တို့ စိတ်ဆိုးနေမလားလို့ ရင်ထဲ လေးနေပုံရတယ် ဖွေး ရဲ့ ..”

ဟု ပြောတော့ သူ ရုတ်ခန့် ဝမ်းသာအားရပါ၏။

သူနဲ့ အလုပ်မဆင်းတော့ပြီဆိုကတည်းက သူ မျက်နှာ အရမ်းပျက်နေတာ ဖေဖေလည်း မြင်နေချေမည်သာ ..။ ဒါကြောင့်လည်း သူနဲ့ ကို မြင်ဖူးချင်နေတာ ပါမည်။ ကောက်ကာငင်ကာ ဘိုးနှင့်တူတူ လိုက်လည်ကြမည်တွေ့ဘာတွေကို အကင်းပါးစွာပင် ဖေဖေ ပြောလိုက်ပါချေသတည်း ..။

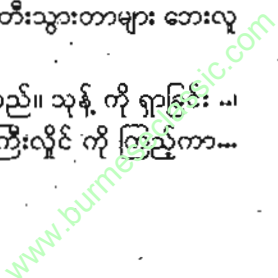
ဖေဖေကို ကျေးဇူးတင်ဖြင့် သူ ကြည့်မိတော့ ပြုံး၍ ကြည့်နေသည့် ဖေဖေမျက်ဝန်းတွေကိုပဲ အနေခက်စွာ ရင်ဆိုင်ရပြန်၏။ ရင်ထဲမှာ ပျော်လည်း ပျော်နေသည်။ ရှက်လည်း ရှက်နေသည်။ သူ့အချိုးက .. လူပျိုပေါက်စနဟန်အချိုး ဖြစ်နေမှန်း သိသိလာနေရပါ၏။

ဘိုးကလည်း အားလုံး လိုက်လည်မည်ဆို၍ ဝမ်းသာအားရပင် ရွှေဗေဒါရိပ်ငြိမ်သို့ ဦးဆောင်ခေါ်လာသည်မို့ သားအမိ သားအဖ သုံးယောက် ရောက်သွားကြရသည်ပါပဲ ..။ ရွှေဗေဒါရိပ်ငြိမ်၏ ဧည့်ခန်းဆောင်ကြီးထဲမှာ သူနဲ့ ရှိမနေ ..။

ဖေဖေကတော့ ဧည့်ခန်းဆောင်ကျယ်ကြီးဆီမှ ဆိုဖာဆက်တီကြီးများ ..။ အခန်းထောင့်မှ စန္ဒရားကြီးနှင့်..။ ပန်းကနုတ်ထွင်းစင် လှလှထက်ဆီမှ မှန်စီရွှေချ စောင်းကောက်ကြီးကအစ .. ကော်ဇောခင်းကြမ်းပြင် ..။ အလှဆင် မီးခိုင်းကြီးတွေနှင့်ရှိရာ မျက်နှာကြက်နှင့် ..။ ပန်းချီကားများချိတ်ထားရာ အခန်းနံရံတို့ကို ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်ရင်းမှ ..

“ဖွေး ပြောပြတယ် .. ခင်ဝသူနဲ့ငြိမ် က စောင်းအတီးကောင်းတဲ့ ခင်ဗျ .. မနေ့ညနေပိုင်းက စန္ဒကီနွဲ့ရီတေးကို တီးသွားတာများ ဘေးလူမျက်ရည်စို့လောက်တယ် တဲ့ ..”

ဟု ပြောကာ ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်သည်။ သူနဲ့ ကို ရှာခြင်း ..။ ဘိုးမှ ဘေးတွင် လာရပ်နေသည့် ဒေါ်ကြီးလှိုင် ကို ကြည့်ကာ... “မြေးရော ..”

ဟု မေးတော့ ...

“ဘိုး သွားလိုက်တာနဲ့ .. ခြံထဲ ဆင်းသွားတာပါပဲ ..”

ဟု ဖြေသည်။ ဘိုး သူ့ကို ကြည့်ကာ ...

“လန်နေပုံရတယ် လူလေးရေ .. သူက .. အလုပ်လုပ်မယ်ဆိုတာ အပိုင်လေကျယ်ထားတာကိုး .. မယ်လှိုင် .. မြေးကို ခေါ်ပါ ..”

ဟု ပြောလာတော့ သူ ရပ်လိုက်ကာ ...

“သူ ကြောက်နေတာ ကျွန်တော့်ကိုပါ ဘိုးဘိုး .. သူ အနေမခက် အောင် ကျွန်တော် ပြောပြပါ့မယ် .. ခြံထဲ ခဏ ကျွန်တော် သွားတွေ့လို့ ရမလား ခင်ဗျာ ..”

ဟု မေးမိရပါ၏။ ဒါဆို .. သူနဲ့ ကို တွေ့ပြီး ခေါ်ပြန်လာလိုက် လျှင် .. အားလုံးရှေ့မှာ သူနဲ့ ကို ဘိုး ဆူဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်။ သူနဲ့ ကို သူ စိတ်မဆိုးကြောင်း ဘိုး သိဖို့ လိုသည်။ ဒါကြောင့် သူနဲ့ ကို အရင် သွားတွေ့ ရှင်းပြလိုက်ပါမည်ဆိုသည့်စကားကို တမင် သူ ပြော ရခြင်းပါ။

သို့ဆိုလျှင်ဖြင့် .. သူနဲ့ .. သူနှင့်အတူ ပြန်ပါလာသည်ဆိုစဉ်း- ဘိုး ဆူသည်ပဲရှိစဉ်း .. အတန်မျှတော့ .. အဆူခံရတာ သိပ်မကြာလိုက် ရဘဲ ပြီးဆုံးသွားနိုင်မည်တည့် ..။

ဤအတိုင်း စဉ်းခန်းမှာ အားလုံး ထိုင်စောင့်၍ နေကြပါချေလျှင် ဖြင့် ဒေါ်ကြီးလှိုင် နှင့်အတူ သူနဲ့ ပါလာကြည့် .. ဘိုးက အရှည်ကြီး ဆူနေနိုင်သည်။ သူနဲ့ ကလည်း ခေါင်းငုံ့ နားထောင်နေရမည်။ သူတို့ ကလည်း .. သူနဲ့ အဆူခံတာကို လိုက်နားထောင်ဖို့ လာထိုင်နေကြတာ နှင့် တူကုန်မည်။

သူ .. သူနဲ့ ကို သနားသည် ..။ ဒါပဲ သူ့ရင်ထဲမှာ ရှိနေပါသည် အဖြစ် .. သူနဲ့ အဆူခံရဖို့ဆိုလျှင် သူ့ရင်ကို တံတိုင်းကြီးလို ကာဇေ လိုက်ချင်သည်ပါပဲ ..။

“ဒေါ်ကြီး .. လိုက်ပို့ပေးပါလား ခင်ဗျာ ..”

သူများမြေ အပျိုလေးကို တစ်ယောက်တည်း သွားတွေ့တော့မည် လားဟုတွေးကာ ဖေဖေနှင့်မေမေတို့ ဘိုးကို အားနာတကြီးတွေ ဖြစ် ကုန်ရကာ ..။ သူ့ကိုလည်း .. အပြစ်တင်ကြည့်ဖြင့် ကြည့်လာနေကြချိန်မှ သူ ဆက်ပြောလိုက်သည့်စကားကြောင့် မျက်နှာထားလေးတွေ ပြေသွား ရသည်က ဖေဖေနှင့် မေမေပါ။ အထိန်းအကျောင်း တစ်ယောက် ယောက်ဘေးမှာ အဖော်အဖြစ်ပါအောင် ဒေါ်ကြီးလှိုင်ကို သူ ခေါ်ခြင်း ဆိုတာကိုလည်း ဘိုးလည်း သဘောပေါက်ပုံ ရပါ၏။ ပြုံး၍ ...

“မယ်လှိုင် .. လူလေးကို အဲဒီသူငယ်မဆီ ပို့ပေးလိုက် .. ကြောက် နေပုံရတယ် သိလား ..”

ဟု သူနဲ့ ကို ရည်ညွှန်း၍ ရယ်မောပြောလာပါ၏။ သူ .. ဒေါ်ကြီး လှိုင်နှင့်အတူ လိုက်လာခဲ့ရသည်ပါပဲ။ သူထင်ထားသည့်အတိုင်း သူနဲ့ ကို သရဖီပင်ကြီးအောက်မှာ ကုပ်ကုပ်လေး ထိုင်နေတာ လှမ်းမြင်ရပါ ၏။ သူနဲ့ အနီးသို့ ရောက်သွားချိန်မှာ သူနဲ့ ကတော့ဖြင့် မျက်နှာလေး ဒူးပေါ်မှောက်တင်ထားကာ ဒူးလေးထောင်၍ လက်လေးဖြင့် ခြေသလုံး လေးတွေကို သိမ်းပွေ့ငြိမ်နေရာမှ မော့ကြည့်လာပါ၏။

ခြေသံကြား၍ မော့ကြည့်ခြင်း ..။ သူ့ကို မမျှော်လင့်ဘဲတွေ့လိုက် တာမို့ ကိုယ်လေး မတ်ခနဲ ထိုင်လိုက်ရာမှ ...

“ဟင်!... အစ်ကိုကြီး ရောက်လာတယ် ..”

ဟု လွှတ်ခနဲ ခေးလာသည်။ နောက်ပါးမှာ ရပ်နေသည့် ဒေါ်ကြီး လှိုင် ကိုလည်း သူနဲ့ ကြည့်သည်။ သူနဲ့ ကို သူ တွေ့ရအောင် လိုက်ပို့မှန်း လည်း သိပုံလေးဖြင့် ...

“သူနဲ့ ကို .. အစ်ကိုကြီး ဆူဖို့လာတာ ထင်တယ် ဒေါ်ကြီး ..”

ဟု လှမ်း၍ ကလေးလေးလိုပင် ပြောလာပါ၏။ ဒေါ်ကြီး ခေါင်း ခါပြသည်။

မေတ္တာရော (ဆိုးဝါးဆီ)

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ သွားထိုင်လိုက်သည်ကလည်း ဒေါ်ကြီးပါ။ သဘောက .. ပြောကြစေ .. ဆိုသည့်သဘော .. သူ .. သူနဲ့ ဘေးမှာ ရပ်ကာ ငုံ့မိုးကြည့်လိုက်ရင်းမှ ...

“ဘိုး လာဘောင်းပန်တယ် သူနဲ့ .. ဖေဖေနဲ့ မေမေကလည်း စိတ်မဆိုးကြပါဘူး .. ဘိုးအပေါ် နားလည်ကြပါတယ် ..”

ဟု ပြောတော့ သူနဲ့ မော့ကြည့်ကာ မျက်ရည်ကျလာ၏။ နောက်တော့ ခပ်ဝေးဝေးဆီသို့ အကြည့်ကို ပြောင်းသည်။

“တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လည်း .. သူနဲ့ ဖြစ်ချင်တဲ့အရာအတွက် .. ပြတ်ပြတ်ထင်ထင် ဆုံးဖြတ်လိုက်မိပေမယ့် .. ရင်ဆိုင်ဖို့လည်း သတ္တိ မွေးထားပေမယ့် .. နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်ရတဲ့အဖြစ်ဆိုတာ ရှိတတ်ပါ လားလို့ နားလည်လိုက်ရပါတယ် အစ်ကိုကြီးရယ် .. ဘိုး က ပြောပါ တယ် .. ဖေဖေက ဘိုးဆီမှာ သူနဲ့ ကို အပ်ထားတာက .. သူနဲ့ ဘဝကို စောင့်ရှောက်စီမံဖို့ဖြစ်သလို .. သူနဲ့ ကလည်း ဘိုးရဲ့စကားကို နားထောင် ရမယ့်တာဝန် ရှိနေတယ်တဲ့ .. သူနဲ့ .. ဖေဖေ နောက်ဆုံးအချိန်မှာ အဲသလိုပေးအပ်ခဲ့တဲ့ သူနဲ့ ဘက်က ပေးရမယ့် .. နာခံရမယ့် ဝတ္တရား အတွက် .. မကျေရာ မရောက်စေချင်တာကြောင့်ရယ် .. ဘိုး စိတ်မထိ ခိုက်အောင်ရယ် .. အဲဒီအလုပ်လုပ်ချင်တဲ့ဇောကို .. ရပ်တန့်ပစ်လိုက် ရတာပါပဲ .. တကယ်တော့ .. သူနဲ့ ဟာ .. သူနဲ့ ဒီနေ့ဝယ်ခဲ့တဲ့ ပန်းချီ ကားထဲက .. အနာဂတ်တွေရှိနေတဲ့ .. ရုန်းကန်ရတဲ့လူတွေကိုပဲ ရှိလိုက် ချင်တာပါ .. ချမ်းသာခြင်းဆိုတဲ့အရာတွေရဲ့နောက်ကွယ်မှာ .. မျိုးရိုး ဂုဏ်တွေ .. ပြီးတော့ .. ဟန်ဆောင်ရခြင်းတွေ .. ပြီးတော့ .. ချမ်းသာ သည်ထက် ချမ်းသာအောင် .. ကြိုးစားနေရခြင်းတွေ .. ကိုယ့်ကို မှီခို နေရတဲ့သူတွေ .. ဥပမာ အလုပ်သမားတွေအထိ တာဝန်ယူရခြင်းတွေ .. စတဲ့ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးတွေ ပဲပြီး .. မောပန်းနေကြရတာလို့ သူနဲ့ နား လည်လာနေရသလိုပါပဲ ..”

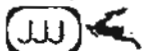
သူနဲ့ ပြောကာ မျက်ရည်ကျလာသည်။

“သူနဲ့ က .. ရိုးသားတာကို ပိုမြတ်နိုးတာ .. တစ်ခါတစ်ခါ - ချမ်းသာခြင်းဆိုတဲ့အရာထဲမှာ .. ဟန်ဆောင်ရခြင်းတွေ ရှိလာတတ်ကြ တာကို ကြာလေ .. နားလည်လာရလေလိုပါပဲ .. ချမ်းသာသူတိုင်း အဲ သလိုဟန်ဆောင်နေရတယ်လို့ သူနဲ့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး .. ဒါပေမယ့် ဟန်ဆောင်လိုက်ရတဲ့ ချမ်းသာသူတွေတော့ ရှိနေတတ်ပါတယ် အစ်ကို ကြီး .. သူနဲ့ .. အလိုချင်ဆုံးသောအရာတစ်ခုပဲ ရှိတယ် .. ဖေဖေနဲ့နေခဲ့ရ တဲ့ဘဝတစ်ခုကို .. ပြန်ရောက်လိုက်ချင်တာပါပဲ .. အဲဒီဘဝဟာ .. သူနဲ့ အတွက် အထိုက်တန်ဆုံးနဲ့ အငြိမ်းချမ်းဆုံးလို့ မှတ်ယူတယ် အစ်ကိုကြီး ..”

သူနဲ့ ရင်ထဲ တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ခံစားနေချေသည်လား မသိ ..။ ငြိမ်သက်နားထောင်နေရင်း သူ ရင်ထဲမကောင်း ..။ သူနဲ့ သည် .. ဖခင်ဖြစ်သူနှင့်နေခဲ့ရသော ဘဝတစ်ခုကို ဆုံးရှုံးခံရသည့် အဖမဲ့သမီး တစ်ယောက်အဖြစ် ရင်ထဲရှိရာထဲမှ တချို့တစ်ဝက်ကို ပြောပြနေခြင်းဟု နားလည်လာရပါ၏။

“သူနဲ့ .. ဒီကို ဖေဖေနဲ့မေမေလည်း လိုက်လာကြတယ် .. ဘိုးက လည်း တောင်းပန်ရင်း ချက်နှာမကောင်းနိုင်ဘဲ ရှိနေတာမို့ ဖေဖေက ဒီကိုလိုက်လည်ပာလေ .. နောက်ကို .. မေမေနဲ့လည်း သူနဲ့ တွေ့နော် .. အိမ်ကိုလည်း လာလည်ပေါ့ .. ကဲ .. သွားကြစို့ သူနဲ့ .. ဟိုမှာ ဘိုးလည်း မျှော်နေလိမ့်မယ် ..။ သူနဲ့ တစ်ခုပဲ သိထားပါ .. သူနဲ့ ကို ဘယ်သူကမှ စိတ်မဆိုးကြဘူး .. အလုပ် အလွန်လိုချင် လုပ်ချင်နေတဲ့ကလေး တစ် ယောက်အဖြစ် ချစ်စနိုးလေးမြင်ကြရင်း ပိုတောင်ချစ်နေကြတယ်ဆိုတာ သိထား .. ဟုတ်ပလား ..။ ကဲ .. လာ - ခုလို တစ်ယောက်တည်း ငိုနေ တာ .. ဘိုး သိရင် .. ဘယ်စိတ်ကောင်းပါ့မလဲ..”

ဟု ပြောတော့ သူနဲ့ ထရပ်ပါ၏။

ဖေဖေနှင့် မေမေ လိုက်လာသည်မို့ ကမန်းကတန်း အားနာတကြီး ရပ်ခြင်း ...။

“ဟင် .. အန်ကယ်နဲ့ အန်တီ လိုက်လာတယ်.. ဟုတ်လား .. အားနာစရာတွေ ဖြစ်ကုန်ပါပြီ .. သုန် ဟာ .. မကောင်းပါဘူး အစ်ကိုကြီးရယ် .. ဖေဖေနဲ့ တစ်ခါတည်း .. တူတူသေသွားရင် ကောင်းမှာ..”

“ဟာ .. ဒီကလေးမ .. နိမိတ်မရှိတာ မပြောနဲ့လေ .. မဟုတ်တာ ကွာ .. စကားကို ရမ်းမပြောရဘူး သုန် .. သုန် ဖေဖေ ကြားရင် ဘယ်စိတ်ကောင်းမလဲ .. သုန် ဘိုးဘိုး ကြားရင်လည်း စိတ်ထိခိုက်မှာပေါ့.. ကိုယ်လည်း .. ရင်ထဲမကောင်းနိုင်ဘူး သုန် ..”

သုန် မျက်ရည်လေးဝဲလျက် ပြောချိန်မှာ သူ့ အလန့်တကြား တားမိရပါပြီ ...။ သုန် တူတူ ဘေးမှ ကုပ်ကုပ်လေး လိုက်လာတော့လည်း သူ စောင့်၍ ခေါ်လာရလျက် ခြေလှမ်းကို နှေးလိုက်ရသည်ပါပဲ...။ လျှောက်လာရင်းလည်း မျက်မှောင်ထူကော့ကော့လေးတွေမှာ မျက်ရည်စလေးတွေ စိုစွတ်နေကြတာကို အနီးကပ်မြင်နေရတာမို့ ရင်ထဲမကောင်းနိုင်။ မျက်ရည်ဥလေးတွေ စိုလှဲနေသည့်မျက်ဝန်းလေးသည် နက်မှောင်နေ၏။ မျက်သားဖြူဖြူလေးမှာ အကြောမျှင်နုနုလေးတွေ နီပျူထင်၏။ ငိုထားသည်ကိုးလေ ...။

ဤကလေးမလေးကို အပျော်လေးတွေနှင့်ပဲ သူ့ မြင်ချင်သည်။ စတွေ့ကတည်းက .. ငိုနေတာနှင့် တိုးခဲ့သည်မို့ ရင်ထဲမှာ ထင်နေသည်။ လေးနေသည်။ သုန်နှင့် သုန် အနာဂတ်ခရီးသည်လည်း မျက်ရည်တို့နှင့် ကင်းနိုင်ပါမည်တဲ့လား ..။ တုန်လှုပ်ပူပန်ခြင်းက ခင်ကို ဖိစီး၏။

ဧည့်ခန်းသို့ရောက်တော့ ဖေဖေသည် မနက်က သုန် ဝယ်ထားသောပန်းချီကားကို ကြည့်နေသည်။ ဧည့်ခန်းမှာချိတ်ထားသည့် ပန်းချီကားတွေများစွာရှိသည့်အထဲမှာ ထိုပန်းချီကားတစ်ချပ်သည်သာ.. ရုန်းကန်ရာဘဝတွေနှင့် သက်ဝင်နေသည့်လက်ရာ ဖြစ်နေပါချေသည်

တကား...။ ကျန် ပန်းချီကားတွေကတော့ ရှုခင်းတွေ ...။ လှပသော ပန်းခင်းတွေ ...။ လသာသော ညရွှေခင်းတွေ ဖြစ်နေကြသည်တည်း ...။

“ဒီနေ့ မြေး ဝယ်လာတဲ့ပန်းချီကားလေ .. လူလေးနဲ့ တိုးခဲ့တာ အဲဒီနေရာပေါ့ .. မြေး ပြောပြတယ်..”

ဟု ဘိုး လှမ်းပြောတာကို ဖေဖေ ပြုံး၍နားထောင်နေသည်။ ဝင်လာသည့် သူ့ကိုလည်း ကြည့်သည်။ သုန် ကိုလည်း ကြည့်သည်။

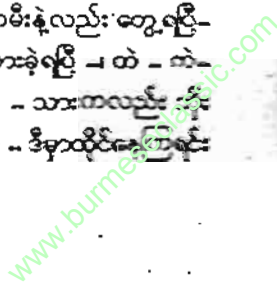
“ဘိုးက မြေးချောလေးရဲ့ ဘိုးဘိုးပဲ ခင်ဗျ .. လာပါဦး သမီးရယ်.. အလုပ်လုပ်ချင်တဲ့ ကောင်မလေးဆိုတော့ .. အန်ကယ်ကတော့ ချစ်တယ် သိလား .. အန်ကယ်က .. အလွန် အလုပ်လုပ်တဲ့ အန်ကယ်လေ ..”

ဟု ပြုံး၍လည်း သုန် ကို ခေါ်ပါ၏။ သုန် .. သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။ အားကိုးကြည့် ..။ ဖေဖေ ပြုံးနေပေမယ့် စိတ်ဆိုးပြုံးဖြစ်နေမှာကို လန့်နေပုံရပါ၏။ တချို့က စိတ်ဆိုးလည်း အပြုံးမပျက်ရှိနေရင်း စကားဖြင့် ဆော်တတ်သည်ကိုးလေ ...။ သူ ပြုံး၍ ဖေဖေထံ ခေါ်လာတော့ ဘေးမှလိုက်လာကာ သုန် မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ဖေဖေကိုမော့ကြည့်ကာ ...

“သုန် .. နောက်ကို .. အဲသလို .. မဖြစ်စေရပါဘူး အန်ကယ်..”

ဟု တောင်းပန်ပါ၏။ ဖေဖေ ပြုံး၍ သုန် ဆံစလေးကို သပ်ပေးသည်။

“အန်ကယ်က ဝမ်းသာနေတာကွ .. ဒီလောက်လှတဲ့ သမီးလေး တစ်ယောက် .. ထပ်ရလိုက်လို့ပေါ့ ..။ အဲဒီ အလုပ်ဆိုတဲ့အရာကြောင့်- ခုလိုဆိုကြရတယ် .. ဘိုးနဲ့လည်း ရင်းနှီးရပြီ .. သမီးနဲ့လည်း တွေ့လို့- သုန် ဘိုးဘိုး ကျွေးတဲ့ ကော်ဖီနဲ့မုန့်တွေလည်း စားခဲ့ရပြီ - ထ - ထ - သမီး သုန် လည်း အန်တီမွေးထားမှာ သွားထိုင် - သားကလည်း ဘိုးကျွေးတဲ့ မုန့်လည်း စား .. ကော်ဖီလည်း သောက် .. ဒီမှာထိုင်နေကြရင်း

ဘိုးနဲ့ ဖေဖေတို့ စီးပွားရေးကိစ္စတွေလည်း အတော်ပြောဖြစ်ခဲ့ကြပြီကွ.. ဒီအဘိုးနဲ့ အဖေက မွေးတဲ့သမီး .. အလုပ်ကို စိတ်ဝင်စားတာ ဘယ်ဆန်း မလဲ သားရယ် .. အလွန်စီးပွားရေးကျွမ်းတဲ့ ဘိုးနဲ့ ခုလိုဆိုဖြစ်တာကို.. ဖေဖေတို့ ကံကောင်းတာ သား ..”

ဟု ဖေဖေ ပြောလာစဉ်ခိုက် သုန် ကို သူ ကြည့်မိရပါပြီ ..။
ဤကလေးမလေးကြောင့် .. အရာရာသည် .. နှင်းဆီရိပ်ငြိမ် အတွက် ကံကောင်းခြင်းကို သယ်ဆောင်လာခြင်းဟု ဖေဖေ ပြောနေချေ သည်တကား ..။ သူ .. ရင်ထဲ အေးချမ်းသွားရပြန်ပါ၏။ မျက်ရည်စက် နှင့် စတင်၍ သုန် ကို တွေ့ခဲ့ရသော အစခရီး ..။ ခု .. ရွှေဗေဒါရိပ်ငြိမ်မှာ အားလုံးသည် ကြည်နူးချမ်းမြေ့ခြင်းတွေဖြင့် တရင်းတနှီးဆန်စွာ ရှိနေ ကြပြီ ..။

ဒါဆို .. ပျော်ရွှင်ခြင်းဆိုသည့်အရာကို .. သူ .. ပိုင်ဆိုင်ရချေမည် ဟု နိမိတ်ဦးဖြစ်တည်ခြင်းပဲ ဖြစ်ချေမည်သာ ..။

သုန် နှင့်ပတ်သက်လာလျှင် .. သူသည် .. အစစ .. စိတ်ချမ်းမြေ့ ခြင်းတွေနှင့်ပဲ .. သူ့ဘဝအတွက် နိမိတ်ဖြစ်တည်စေချင်နေသည့် ကောင် မလေးတစ်ယောက်နယ် ရှိနေရချေသည်ကောလေ ...။

ထိုအရာကို .. အချစ်ဟုခေါ်ချေမည်သာ..။
အချစ်သည် .. ဘယ်သောအခါတွင်မှ .. သောကဆိုတာနှင့် မကြုံ ဆုံချင်သောစောကို .. ချစ်တတ်လာရသူတိုင်း၏ နှလုံးသားမှာ နှင်းအပ် လိုက်တတ်ကြသည်ချည်း ..။

အချစ်ဆိုတဲ့အရာ
ဖွင့်ပြောစာ နောက်ကျရင်
ဘဝတွင် ရသည့်နောင်တ
ကြေကွဲသမျှ ဖြေမဆည်ရာ
ရင်နာနာနဲ့ သိမ်းဆည်းရင်း
အထီးကျန်ခြင်းဆိုတဲ့ ရက်များ
ဖြစ်မသွားစေချင်သမျှ
ဗွင့်ဟလို ပြောပါရစေ ...
မင်းကိုလေပြတ်နိုး
အချစ်တိုးနေရတဲ့ဘဝ
ပိုင်ဆိုင်ပါရကွေ့ယ် ..။
ငြိမ် ...
ပိုင်ဆိုင်ပါရကွေ့ယ် ...။ ။

အခန်း (၁၈)

"မနေ့က .. ဘိုးရဲ့စက်ရုံရုံးခန်းကို .. မောင်မိုးကောင်း ရောက်လာ တယ် မြေး .. ဘိုးနဲ့ ဟိုနေ့က စကားပြောကြရင်း .. ဘိုးရဲ့စက်ရုံလိပ်စာ လည်း သူ့ကို ဘိုး ပြောပြခဲ့ဖူးတယ်လေ .. ဒါပေမယ့် .. လိပ်စာမပြောပြ ရင်လည်းပဲ .. မောင်မိုးကောင်းဟာ ဘိုးရဲ့ နာမည်ကြီး စုပါစကိုင်း မော်တော်ကားစက်ရုံကြီးကို .. သိနေတာပါပဲ .. သူ .. ဘိုးရဲ့ရုံးခန်းကို အလွယ်တကူ ရောက်လာနိုင်မှာပါ .."

ညစာကို ရွှေဗေဒါရိပ်ငြိမ်မှာ စားသည်။ ခုရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ ဘိုး ညစာတိုင်း ရွှေဗေဒါရိပ်ငြိမ်မှာပဲ လာစားပါ၏။ ညညဆယ်နာရီကျော် လောက်မှပဲ အင်ကြင်းမြိုင်သို့ ပြန်သွားတတ်သည်။ ခုလည်း ညစာ ထမင်းစားပြီးချိန်မှာ မြေးအဘိုးနှစ်ယောက် ပန်းခြံဘေးရှိ ခုံတန်းမှာ ထိုင်ရင်း စကားစမြည် ပြောဖြစ်ကြခြင်းပါ။

"မြေးကို .. မောင်ကောင်းနေလ ကလည်း မမြင်ရလို့ဆိုပြီး .. သူ့အမေကို မေးသတဲ့ .. အိမ်ကိုလာသလား ဆိုတာမျိုးပေါ့ .. အလုပ်က ပြန်ရောက်တာနဲ့ အဲဒီမေးခွန်း မေးတယ်ဆိုတာပဲ .. မောင်မိုးကောင်း ကလည်း မြေးကို ဒီခြံဘက်လှမ်းမှော်ကြည့်မိတတ်ပါတယ်တဲ့.. မောင်မိုး ကောင်းတို့ သားအဖဟာ .. မြေးကို .. ဂရုတစိုက်ရှိကြသလို .. ဖွေး တ လည်း ချစ်နေတာတဲ့လေ .. အဲသလို မောင်မိုးကောင်းက ပြောသကွယ်.."

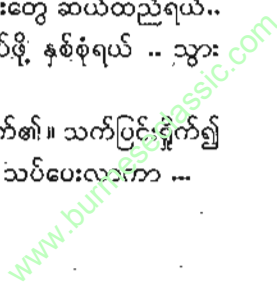
ဘိုး ပြောသည့်အထဲမှာ သူနဲ့ ကို တစ်ဖက်ခြံမှ မတွေ့ဘဲ ရှိနေကြ သည့်ကိစ္စလည်း ပါလာသည်။ သူနဲ့ .. နှင်းဆီရိပ်ငြိမ်သို့ အလည်မသွား ဘူးလားဆိုသည့် အမေးသဘောလည်း နွယ်နေသည်။ သူနဲ့ ကို ဘိုး အကဲခတ်သလို ကြည့်နေပါ၏။

"ကိုညို .. ဘိုးကို ပြောပြလို့ မြေး .. ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ.. အိမ်ကကားကို မသုံးဘဲ မြေး တက္ကစီနဲ့ပဲ အပြင်သွားနေတယ်ဆို.."

ဟုတ်သည် .. သူနဲ့ .. ဆရာမဒေါ်ရွှေဖြူ ထံ သွားသည်မို့ အိမ်က ကားကို မသုံးဘဲ တက္ကစီဖြင့် သွားခြင်းပါ။ အိမ်ကားကိုသုံးလျှင် လိုက်ပို့ သည့် အန်ကယ်ဂျက်ပဲဖြစ်ဖြစ် .. ဘဘစိုးပဲဖြစ်ဖြစ် .. သူနဲ့ အိမ်ငယ် လေးနှင့်လည်း ပတ်သက်သွားရမည် .. မြင်သွားရမည်။ ဆရာမကို လည်း မြင်သွားရမည်။ ဆရာမ၏အိမ်လေးကိုလည်း မှတ်မိသွားချေ မည်။ သူနဲ့ အိမ်ငယ်လေးသည် ဆရာမအိမ်လေး၏ ဘေးချင်းကပ်ခြံ ဖြစ်နေသည်လေ ..။

"သူနဲ့ .. ဆရာမ ဒေါ်ရွှေဖြူ ကို သွားတွေ့တာပါ ဘိုးဘိုး .. ပထမ နှစ်ရက်မှာ ဆရာမနဲ့ မတွေ့ရဘူး .. ဆရာမ အပြင်သွားနေတာမို့ ခြံသောခတ်ထားတာပဲ ကြုံခဲ့ရတာပါ .. ဒီနေ့တော့ .. သူနဲ့ .. ဆရာမနဲ့ တွေ့ရပါတယ် .. သူနဲ့ .. ဆရာမကို ကန်တော့ချင်တာမို့ .. သွားတာပါ ဘိုးဘိုး .. ခုလို .. ဘိုးနဲ့ သူနဲ့ .. တူတူနေကြရတာဟာ .. ဆရာမကြောင့် ပါ .. ဆရာမက ဘိုးကို သွားတွေ့ခဲ့လို့ပါ .. အဲဒါကြောင့် .. ဆရာမကို မုန့်ပုံးရယ် .. အဝတ်အစားရယ် .. အားဆေးရယ် .. ပြီးတော့ .. ငှက်သိုက် ပုလင်းကတ်ဖာ နှစ်ဖာရယ် .. ခြုံပုံထည်လေးတွေ ဆယ်ထည်ရယ်.. အင်္ကျီထူ လေးထည်ရယ် .. ကျောင်းဝတ်စုံချုပ်ဖို့ နှစ်စုံရယ် .. သွား ကန်တော့တာပါ ဘိုး .."

သူနဲ့ ပြောတော့ ဘိုး မျက်နှာ တစ်ချက်ပျက်၏။ သက်ပြင်းရှိုက်၍ ငြိမ်နေသည်။ နောက်တော့ သူနဲ့ ဆံစလေးကို သပ်ပေးလာကာ ..

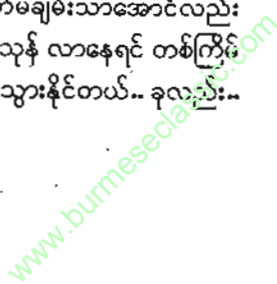
“ဆရာမ ဒေါ်ရွှေဖြူ ကို မြေး ရိုသေတာ .. ကျေးဇူးရှင်အဖြစ် မှတ်ယူ ရိုသေတာ .. ဘိုး အပြစ်မဆိုဘူးနော် .. ဒါပေမယ့် .. မြေး နောက်ကို .. တစ်ခုခု ကန်တော့ချင်တယ်ဆိုရင် .. ဝယ်ချင်တာ ဝယ်ပါ။ ဘိုးကို ပေး .. ဘိုး သွားပို့ပေးမယ် .. အဲဒီဝန်းကျင်မှာက .. ဘိုးကို သိ တဲ့သူ မရှိဘူး .. မြေးကို အားလုံးက သိကြတာ မြေးရဲ့ ဝန်းကျင် အဟောင်းကို .. ဘယ်လိုကြောင့်မှ .. မြေး ရောက်သွားတာကို ဘိုး မလိုလားဘူး မြေး .. ဖျောက်ပစ်ချင်တဲ့အရာတစ်ခုကို .. ကောက်ကြောင်း ရာ ပိုမိုသွားအောင် အချိန်ဆိုတာ စောင့်ယူရတယ်ဆိုတာ ဘိုး နားလည် ပါတယ် .. ဒါပေမယ့် .. အဲဒီဝန်းကျင်ကို သွားသွားနေရင်တော့ဖြင့် .. အဲဒီ အတိတ်ကောက်ကြောင်းဟာ နောက်ထပ် ခဲရာထပ်တင်သလို .. ပိုပြီး ထင်းလာလိမ့်မယ် မြေး ..”

ဘိုး ပြောတော့ သူနဲ့ ရင်ထဲမကောင်းပါ။ ဘိုးသည် ... သူနဲ့ နှင့် ဖေဖေတို့၏ ဆင်းရဲသောဘဝတစ်ခုကို ကောက်ကြောင်းမွဲမွဲလေးတစ်ခု အဖြစ်သာ ရှိစေချင်တော့တာ သိနေရပါ၏။ ဒါပေမယ့် .. အတိတ်ဆို တာ ဆေးရောင်မွဲလွင့် ပျောက်ကွယ်သွားအောင် လုပ်ယူ၍ရသော လူတို့ ဖန်တီးရာပစ္စည်းတစ်ခု မဟုတ်တာကို ဘိုး မေ့နေပုံရပါသည့်အဖြစ်။ ဘိုး၏စိတ်ထဲမှာ သူနဲ့ သည် .. ချမ်းသာသော ခင်ဝသူနဲ့ငြိမ် အဖြစ်ပဲ အားလုံးရှေ့မှာ သံသယအထင်မခံနိုင်သော လင်းလက်သည့်ဘဝထဲမှာ ရှိနေစေချင်သည်။ ခက်သည်က သူနဲ့ စိတ်ထဲမှာက .. ဖေဖေနှင့်အတူ နေခဲ့ရသောနေရာ .. ဘဝ .. အတိတ်သည် .. မှိန်ပျော့ပျော့ဘဝတစ်ခုဟု မမှတ်ယူနိုင်ခြင်းပဲ ဖြစ်လေသည်။ ဒါပေမယ့် .. လောလောဆယ်မှာတော့ သူနဲ့ သည် သူနဲ့ တွေ့ချင်သော ဆရာမနှင့်လည်း တွေ့ခဲ့ရပြီ။ ကန်တော့ ခဲ့ရပြီးပြီ ..။ ဘိုးကို ဆန့်ကျင်၍ မပြောသင့်တော့ ..။ သူနဲ့ သဘောအရ ဆိုလျှင်ဖြင့် .. ဘိုးမှတစ်ဆင့် ဆရာမကို ကန်တော့ရတာမျိုးကိုတော့ မလိုလားပါ ..။ ဒါပေမယ့် .. လောလောဆယ်မှာတော့ ဘိုးနှင့် အတိုက်

အခံ ပြောမနေရက်တော့ ..။ ပြောလျှင်ဖြင့် ဘိုး စိတ်လက်ဆင်းရဲရချေဦး မည်။ သူနဲ့ လည်း .. ခုလောလောဆယ် ထပ်၍ ဆရာမထံ သွားဖြစ်ဦး မည်မှ မဟုတ်တော့ပဲလေ ..။

“သူနဲ့ .. သူနဲ့ မေမေ ဆိုတာ .. တစ်ပတ်တစ်ခါလောက် .. ရောက် လာတတ်တယ် .. တော်သေးတာပေါ့ သူနဲ့ ရယ် .. မနေ့ကများ ညနေ ဘက် သူနဲ့ ရောက်လာရင်ဖြင့် .. သူနဲ့ မေမေနဲ့ တိုးမှာ ..။ ဟိုဘက်က သူနဲ့ အိမ်လေး သော့ခတ်ထားတာကို လာလာကြည့် .. အိမ်နီးချင်းဖြစ် တဲ့ ဆရာမအိမ်ကို လာပြီး မေးမေးနေတတ်တယ် .. ဘယ်ကိုသွားလိုက် သလဲ .. ပြန်မလာသေးဘူးလား .. ဘာညာဆိုပြီးတော့ပေါ့ .. သူနဲ့မေမေ ကို ဆရာမ .. မမြင်ဖူးပေမယ့် .. သူနဲ့ ကို ခေါ်ဖို့ရောက်လာတဲ့ သူနဲ့ မေမေ ဆိုတာ ချောတယ်.. ခေတ်မီတယ် .. ဣားကောင်းကြီးနဲ့ လာ တယ်ဆိုတာ သူနဲ့ ပြောပြခဲ့ဖူးတာရှိတော့ .. သူ့ကိုမြင်တာနဲ့ သူနဲ့ မေမေ လာမေးနေတာပဲဆိုတာ ဆရာမ ချက်ချင်း သိလိုက်ပါတယ် .. ပြီးတော့.. သူနဲ့ မေမေမို့လို့သာ တစ်ပတ်တစ်ခါလောက်... ဒီကိုရောက်ရောက်လာ နေရတာပေါ့ .. သူနဲ့ ကို လာလာမေးနေရတာပေါ့ .. ဆရာမက.. သူနဲ့ ဘယ်မှာရှိမှန်းမသိပါဘူးလို့ ဖြေလိုက်ရင်လည်း မျက်နှာ အရမ်းပျက်တာ မို့ .. သူဟာ .. သူနဲ့ မေမေ ဆိုတာ.. ဆရာမ အသေအချာပြောနိုင်တယ် သူနဲ့.. ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ သူနဲ့ ရယ် .. သူနဲ့ ဖေဖေကလည်း မပတ်သက် စေချင်တာမို့ .. သူနဲ့ .. မပတ်သက်ဘဲ နေလိုက်ပါ .. သူနဲ့ ကိုယ်တိုင် ကလည်း သူနဲ့မပတ်သက်ချင်ဘူးဆိုတာ ဆရာမ သိပါတယ် ..။ သူနဲ့ ဖေဖေ စီမံခဲ့ရာအတိုင်း ဘိုးနဲ့ နေ .. ဘိုး စိတ်မချမ်းသာအောင်လည်း မလုပ်နဲ့ .. ဘာလို့လဲဆိုတော့ .. ဆရာမဆီကို သူနဲ့ လာနေရင် တစ်ကြိမ် မဟုတ် တစ်ကြိမ် .. သူနဲ့ မေမေနဲ့ သူနဲ့ .. တိုးသွားနိုင်တယ်.. ခုလည်း.. သူနဲ့ ပြန်တော့ ..”

ဟု ဆရာမ ပြောခဲ့ပါ၏။

“သုန်လေး က .. သုန်နဲ့ ဖေဖေရဲ့ မျက်ခုံး မျက်လုံးလေးတွေ .. သွားတက်လေးတွေ .. ပါးချိုင့်လေးတွေနဲ့ .. အဖေတူသမီးလေးပါ .. သုန်နဲ့ မေမေနဲ့ ရပ်ချင်းကို မတူတာ .. သုန်နဲ့ မေမေ ချောတာ မှန်ပေမယ့် .. သုန်နဲ့ ရဲ့ ချောမွေ့မွေ့ ဒီမျက်နှာလေးနဲ့တော့ မတူဘူးကွယ့် ..”

ဟု ဆရာမ သုန် ကို ပါးလေးနမ်းကာ ပြောခဲ့သည်လေ ...။
ဆရာမထံ သုန် သွားရင်း .. မေမေနှင့်ပတ်သက်တာတွေ ကြားခဲ့ရသမျှ ဘိုးကို ပြန်ပြောပြလိုက်လျှင်ဖြင့် .. သုန် .. ဘယ်ကိုမှ တစ်ယောက်တည်း သွားခွင့်ရတော့မှာ မဟုတ် ..။ ဘိုးဘိုးသည်လည်း မေမေကို အလွန် စိတ်နာနေသည်ပဲလေ ..။ ဖေဖေဘဝတစ်ခုလုံးကို ကပြောင်းကပြန်လုပ်လိုက်သည့်သူသည် မေမေပဲ ဖြစ်နေချေသည်တည်း။

“အင်း .. နောက်ကို .. သုန်နဲ့ ဆရာမဆီကို တစ်ယောက်တည်း သဘောနဲ့တော့ မသွားပါဘူးဆိုတဲ့ကတိ .. ဘိုးကိုပေးမှ ဖြစ်လိမ့်မယ် မြေး ..”

ဟု ဘိုး ပြောလာတော့ သုန် ရင်ထဲ မွန်းကျပ်နေသည်။ သုန် .. သွားချင်သောနေရာတစ်ခုဆို၍ ဆရာမ၏ အိမ်နှင့် ဖေဖေအိမ် ..။ ဩော် .. သုန် နှင့် ဖေဖေတို့နေခဲ့ရာအိမ်လေး ရှိနေသည့်နေရာပဲရှိတာ ဘိုးဘိုး သိပေးပါဟု လောလောဆယ်မှာ ပြောလျှင်လည်း ဘိုး လက်ခံမှာ မဟုတ်။

သုန် .. ခေါင်းမညိတ်ချင်ပါ။ ကတိတစ်ခုကို ပေးပြီးလျှင် သုန် မဖျက်ချင်ပါ။ ဘိုး တစ်ချက်ငြိမ်၍ ကြည့်သည်။ နောက်တော့ ခေါင်းခါ၍ ...

“နားထောင်မယ့်ကလေး မဟုတ်ပါဘူးလေ .. အဖေတူသမီးပေပဲ .. ညွှန်ဖူး ဆိုတဲ့ သားဟာလည်း ဒီလိုပဲ သူမပေးနိုင်တဲ့ကတိကို မပေးဘူး .. သူလုပ်ချင်တာကို လုပ်တယ် .. လုပ်တဲ့အရာပဲ ဖြစ်တည်လာတဲ့ အမှားကို အသေခံပြီး ရင်ဆိုင်ပြသွားတယ် ..”

ဘိုး ကြေကြေကွဲကွဲပြောတော့ သုန် ရင်ထဲ မခံနိုင်ပြန် ...။ ဘိုး၏ ရင်ခွင်မှာ ခေါင်းလေး တိုးဝင်လိုက်ရင်း ...

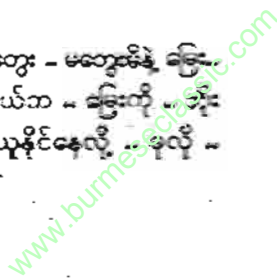
“အဲဒီနေရာလေးမှာ .. ဖေဖေအိမ်လေး ရှိနေတာပါ ဘိုးရယ် ..”
ဟု ငိုရင်း ပြောလိုက်မိရပါ၏။ ဘိုး ဆံစလေးတွေကို သပ်ပေးကာ ..

“ဘိုးမှာလည်း မြေးအတွက် ရတက်မအေးပါဘူး မြေးရယ် .. မြေးတို့သားအဖ ချစ်ကြတာကိုလည်း ဘိုး သိပါတယ် .. အဖေကို ဒီလောက် အထိချစ်တဲ့ မြေးကိုလည်း .. ဘိုး .. အချစ်တိုးရပါတယ် .. ဒီမှာ မြေး .. အခု ဘိုး ပြောမယ့်စကားဟာ .. မြေးအတွက် နောင်ရေး စိတ်အေးစေရမယ့်စကား ဖြစ်တယ် .. ဘိုးဘက်ကလည်း လိုလားနေတဲ့ကိစ္စ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ .. မြေး အရင်ဆုံး နားလည်စေချင်တယ် .. တစ်ချိန်က .. မြေးရဲ့ဖေဖေဟာ .. အိမ်ထောင်ဘက် အရွေးမှားပြီး ဘဝဆုံးခဲ့ရပြီးပြီ .. မြေးကိုယ်တွေ့ အမြင်ပဲ .. အခုကိစ္စက .. မြေးဘဝအတွက် .. စိတ်ချရတဲ့ အိမ်ထောင်ဖက်ဆိုတာ ရှိလာပြီလို့ ပြောပြမလို့ပါ ..”

သုန် ယုံပင်မယုံနိုင် ..။ ခုလို အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကြီးတစ်ခု သုန် ထံသို့ ဤမျှ မြန်ဆန်လွန်းစွာ ရောက်ရှိလာမှာကို သုန် ထင်ကို မထင်ထားမိ။ ဘိုးကို မှင်တက်၍ သုန် ကြည့်နေမိရင်းမှ ရင်ထဲမှာ ဆိုတက်လာရသည်ပါပဲ။

ဩော် .. ဖေဖေ မရှိတော့ခြင်းသည် .. သုန် .. မြန်ဆန်လွန်းစွာ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ရစေဖို့ ဖန်လာရသည်တဲ့လား ..။ ဘိုး လက်ကာသည်။ သုန် .. ဘာတွေတွေးနေတာ .. ဘယ်လိုခံစားနေလို့ဆိုတာ ဘိုး ရိပ်မိပုံ ရပါ၏။

“မြေးကို တာဝန်မယူချင်တော့လို့ဆိုတဲ့အတွေး - မဟောအိမ်ခြံ .. ဘိုးရဲ့မေတ္တာကို ပြစ်မှားရာမြောက်မယ် .. တကယ်တော့ .. မြေးကို .. ဘိုးချစ်လို့ .. တာဝန်ယူချင်လို့ .. တာဝန်လည်း ယူနိုင်နေလို့ .. ခုလို ..”

တခမ်းတနား .. မြေးကိုထားတာပေါ့ .. လစိတ်ချမ်းသာအောင် နေစေချင် နေရတာပေါ့ မြေး ..”

ဟဲ့ ပြောကာ သူနဲ့ မျက်နှာလေးကို ဘိုး လက်ဖဝါးတွေဖြင့် ဖေး အုပ်၍ ကြည့်သည်။ မြေး၏ နဖူးလေးကို ဘိုး နှမ်းသည်။

“အခုကလည်း .. မြေး ဆယ်တန်းလည်း အောင်မယ် .. ဥပဒေက လည်း ဆက်သင်မယ် .. အဲဒါတွေကို .. သူတို့ဘက်ကလည်း သိထား တယ် .. မြေးကို .. လောလောဆယ်မှာ စေ့စပ်ထားချင်တယ်တဲ့ .. ဘွဲ့ ရတော့မှ လက်ထပ်ကြတာပေါ့တဲ့ .. မြေးကို တခြားတစ်ယောက်ယောက် က .. စေ့စပ်လာမှာ .. အဲဒါတွေ ကြုံသွားမှာကို သူတို့ဘက်က စိုးရိမ် တယ်တဲ့ .. သူတို့ရဲ့သားကလည်း မြေးကိုချစ်နေတာ အမှန်အတိုင်း မိဘကို ဝန်ခံ အသိပေးတယ်တဲ့ .. ကောင်လေးကလည်း .. သူနဲ့ ကို .. စကားမြန်းတာတွေ ဘာတွေ သူတို့ဘက်က နောက်ကျကုန်မှာ အလွန် စိုးရိမ်နေတာတဲ့ .. အဲဒါဆို .. ရင်ကွဲမှာတဲ့ .. မိဘတွေက သူ့သား အကြောင်း သိနေကြတယ်လေ .. ကောင်လေးက .. ဘယ်သူ့ကိုမှ .. ချစ်တယ်ဆိုတာကို မရှိခဲ့ဖူးတာ ဆိုပဲ ..”

ဘယ်တုန်းကများ ဘယ်သူက သူနဲ့ ကို မြင်ရင်း ချစ်သွားချေသည် မသိ။ သူနဲ့ .. စိတ်ပင် ညစ်လာမိရသည်ပါပဲ။ မေမေအကြောင်းတွေ ဆရာမ ပြောပြ၍ ရင်ထဲမှာ ပင်ပန်းနေချိန်နှင့်လည်း လာတိုက်ဆိုင်နေ သည်ကိုးလေ ..။

“အဲဒါ .. မောင်မိုးကောင်း က .. သူ့သားနဲ့ စကားမြန်းချင်တဲ့ ကိစ္စ .. ဘိုးဆီကို အရင်လာပြီး စကားကမ်းတာကွယ် .. ဘိုးကတော့ .. ကြည့်နဲ့ ဝမ်းမြောက် လက်ခံလိုက်ချင်တာပါပဲ မြေး .. မောင်ကောင်း နေလ ဟာ လူလိမ္မာ လူယဉ်ကျေးလေးပါ .. စိတ်ထားလည်း မြင့်မြတ်ပါ တယ် .. ပညာတတ်လည်း ဖြစ်တယ် .. မျိုးရိုးကောင်းတယ် .. ချမ်းသာ တယ် .. အဲဒီလိုကလေးနဲ့ ဘိုးကတော့ မြေးကို နေရာချပေးချင်တာ

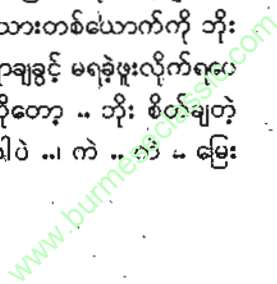
အမှန်ပါ .. ဘိုးလည်း အသက်ရလာပြီ .. ကျန်းမာနေတယ်ဆိုပေမယ့် .. ဘယ်အချိန်မှာ ဘာဖြစ်သွားမယ်ဆိုတာ ဘိုးလည်း မသိလိုက်နိုင်ဘူး .. ဘိုးရဲ့ သားဖြစ်တဲ့သူတောင်မှ ဘိုးထက်စောပြီး ဆုံးပါးခဲ့တာပဲလေ .. လူ့အသက်ဆိုတာ .. ဘယ်အချိန်သက်တမ်းဆုံးမယ်ဆိုတာ .. ဘယ်သူ မှ .. မှန်းဆလို့ မရနိုင်တဲ့အရာ .. ငြင်းဆန်လို့ မရနိုင်တဲ့အရာ .. ခေါ်တဲ့ အခါ သွားလိုက်ရတာပဲ မဟုတ်လား ..”

ဟဲ့ ဘိုး ပြောလာပါ၏။ သူနဲ့ အံ့ဩသွားရသည်ပါပဲ။ အစ်ကိုကြီး က .. သူနဲ့ ကို ချစ်နေသည်တဲ့လား ..။ စေ့စပ်ချင်သည်တဲ့လား ..။

ဗျတ်ခနဲ မြင်ယောဂီလာမိသည်က အေးချမ်းစိတ်ရှည်သောအကြည့် များကို ဝိုင်ဆိုင်ပါလေသော အစ်ကိုကြီး၏ မျက်ဝန်း ..။ သရဖီပင်ကြီး အောက်မှာ သူနဲ့ တစ်ယောက်တည်း စိတ်အားငယ်နေချိန်မှာ ရောက် လာပါသော အစ်ကိုကြီး ..။ သူနဲ့ ကို .. ရွှေပေဒါရိပ်ငြိမ်ဆီသို့ ခေါ်ခွဲစဉ် မှာလည်း ခြေလှမ်းလေးတွေ နှေးနေသည့် သူနဲ့ ကို စိတ်ရှည်စွာ စောင့် ၍ ခေါ်နိုင်အောင် ခြေလှမ်းလေးတွေ လိုက်၍ နှေးပေးခဲ့ပါလေသော စာနာမှု ..။

သူနဲ့ အလုပ်လိုချင်သည်ဆိုတုန်းကလည်း .. ချက်ချင်း အလုပ်ခန့် ပစ်လိုက်ပါသည့် အစ်ကိုကြီး၏ အလိုလိုက်မှုတွေ ..။ ခုကျတော့လည်း သူနဲ့ နှလုံးအိမ်ဆီသို့ တစ်မိမိမိမျှ ထိုပုံရိပ်တွေက စီးဝင်လာကြချေသည် တကား ..။

“အဲဒါ .. ဘိုးဘက်က ပြောရရင်ဖြင့် .. မြေးကို .. မောင်ကောင်း နေလ နဲ့ စေ့စပ်ပွဲလေး ရွှေပေဒါရိပ်ငြိမ်မှာ ဖြစ်မြောက်လိုက်စေချင်တာ ပါပဲ .. ဘိုး မျှော်လင့်ခဲ့ဖူးတဲ့ ညွှန်ဖူး ဆိုတဲ့ သားတစ်ယောက်ကို ဘိုး စိတ်တိုင်းကျ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ နေရာချခွင့် မရခဲ့ဖူးလိုက်ရလေ မယ့် .. ညွှန်ဖူး ရဲ့သမီးဖြစ်တဲ့ မြေး သူနဲ့ ကိုတော့ .. ဘိုး စိတ်ချတဲ့ အဲဒီကလေးနဲ့ စေ့စပ်ပေးထားလိုက်ချင်တာပါပဲ ..။ ကဲ .. ဘဲ .. မြေး

နေရစ်ခဲ့ .. ဘိုး အိမ်ပေါ် ဧကပြန်တက်လိုက်ဦးမယ် .. မြေး တစ်ယောက်တည်း စိတ်အေးအေး ခေါင်းအေးအေးထားပြီး စဉ်းစားနေရစ်ဦး နော် .."

ဟု ပြောကာဆိုကာဖြင့်ပင် ဘိုး အိမ်ကြီးဘက်သို့ သွားလိုက်သည် မို့ သုန် တစ်ယောက်တည်း ငိုငင်တွေတွေလေး ကျန်ခဲ့ရပါ၏။ ရင်ထဲကို ထိစေသောစကား ..၊ ဖေဖေကို ဘိုးဘက်မှ စိတ်တိုင်းကျ အိမ်ထောင် မချပေးခဲ့နိုင်ပါ .. ဆိုသည့် ကြေကွဲစကား ..။ ထိုစကားက သုန် ရင်ကို လာထိသည်။ ဘိုးကို သနားနေမိရသည်ပါပီ။ တကယ်တမ်းကျတော့ ဘိုးသည်လည်း အထီးကျန်နေသည်ဟု သုန် ထင်သည်။

အင်ကြင်းမြိုင်မှာ ဥစ္စာဇောကပ်နေသည့် ဘာဘီးညွန့်ထူး နှင့် အန်တီယွန်း တို့နှင့် အတူနေနေရင်း ..။ ဘိုးသည် ချမ်းသာခြင်းများကို ပိုင်ဆိုင်သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်ဆိုသည့်ခံစားချက်တွေဖြင့် ဂရုစိုက် အာရုံထား ဆက်ဆံပေးကြတာမျိုးလောက်ပဲ ရှိနေခဲ့ကြပုံလည်း ရနေသည်။ မမမေမြတ်နိုး ဆိုလျှင် ဘိုးကိုရှေ့ထား၍ ကန့်လန့်တိုက်ရသော သူ ဖြစ်နေခဲ့သည်ပဲ။ သုန် ကို ခေါ်သွားခဲ့ပါသည် ဘိုး၏မျက်နှာကို ထောက်ရမုန်း မသိစွာ အိမ်ပေါ်သို့ ပေါ်တင်ကြီး ပြောလည်း ပြော .. တက်လည်း တက်သွားကာ ရှောင်ထွက်သွားပါသည့် မမမေမြတ်နိုး သည် .. အဘယ်မျှထိ ဘိုးကို စိတ်ချမ်းသာအောင် နေပြတတ်ပါ့မည် တဲ့လဲ ...။

ဪ .. ယခုသော် .. ဘိုးသည် .. သုန် နှင့် တရင်းတနီး ရှိနေသည်။ သုန် ရှေ့မှာ ဘိုး မားခဲနဲနေအောင် ရပ်တည်ပြုသည်နယ် ..။ သုန် ကလည်း ဘိုး၏စကားကို .. ထောက်ထားမူမရှိ ပေါ်တင်ကြီး ဆန့်ကျင်ပြသော သုန် ဖြစ်မနေခဲ့ ..။

ခုကျတော့ရောလေ ..။ အစ်ကိုကြီး ကောင်းနေလ နှင့် စေ့စပ် စကားကမ်းတာမျိုး အန်ကယ်ဦးမိုးကောင်း မှ ဘိုးကို ပြောလာချိန်မှာ..။

ဘိုးသည် သုန်ကို လက်ခံလိုက်ပါ မြေးရယ် .. ဟုတော့ ဇွတ်မပြောရက် ခဲ့ရှာ ..။ ဒါပေမယ့် .. လက်ခံပေးလိုက်စေချင်သည့်ဇော ရှိနေတာကို တော့ ဖွင့်ပြောခဲ့ရှာသည်တည်း ..။ သုန် ဟန်ဖုန်းလေး မြည်လာသည်မို့ ခေါ်သည့်ဖုန်းနံပါတ်ကို ကြည့်တော့ သုန် သိမနေ ..။

"ဟယ်လို.."

"သုန် လား .. ကိုယ်ပါ .. ကောင်းနေလ ပါ သုန်.."

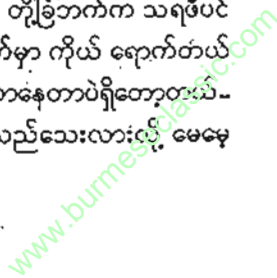
သုန် ရင်ထဲ ရှိန်းခနဲ ဖြစ်၏။ ရင်တွေခုန်လိုက်ပုံကလည်း ရုတ်ခြည်း မြန်ဆန်လွန်းစွာပဲ နေရာပြည့် ပိုင်စိုးသွားသည့်နယ်ပါ ..။ ရင်ခုန်သည်မှ ကိုယ့်နှလုံးခုန်သံကို ပြန်ကြားနေရသည့်နယ် ဖြစ်ကုန်သည်။

"ဖုန်းကို မပိတ်လိုက်ပါနဲ့ သုန် ရယ် .. ဘိုးက ဖေဖေကို ဖုန်းဆက် ပြောတယ်တဲ့ .. သုန် ကို .. အဲဒီစေ့စပ်ချင်တယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စ .. ပြောပြ လိုက်ပြီတဲ့ .. သုန် ။ ခြံထဲမှာ ကျန်ခဲ့ပါတယ်တဲ့ .. အဲဒါ .. ကောင်းနေလ ကိုယ်တိုင် ဖုန်းဆက်မေးကြည့်ပါဆိုပြီး သုန် ဖုန်းနံပါတ်ကအစ ပြောပြ လိုက်တယ်တဲ့ .. အဲဒါ .. ဖေဖေ ပြောလို့ .. ကိုယ် .. ဖုန်းဆက်တာပါ သုန် .."

သုန် ငိုငင်နေဆဲ ..။ ရှက်သွေးဖြန်းနေဆဲ ..။ ဖုန်းမပိတ်လိုက်ပါနှင့် ဆိုသည့် ခေယယနိုင်နေသော အစ်ကိုကြီး၏စကားကြောင့် သုန် ဖုန်း မပိတ်ရက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ဘာကြောင့်ပါတဲ့လဲလေ ..။ ဘာကြောင့် ဖုန်းကို ပိတ်မပစ်ရက်နိုင်ဘဲ ရှိနေရပါသတဲ့လဲ။ သုန် မရိုင်းရက် ..။ ဟုတ်သည် ..။ အစ်ကိုကြီး၏ ဖြူစင်သောအချစ်အပေါ်မှာ မရိုင်းရက်..။

"ဟိုနေ့က နောက်ဆုံး သုန် နဲ့ ဆုံခဲ့ရပြီးကတည်းက.. သုန် ကို.."

နောက်တစ်နေ့ မနက် .. ညနေတိုင်းမှာ .. သုန် တို့ခြံဘက်က သရဖီပင် ကြီး ရှိရာဘက်နဲ့နီးတဲ့ စံကားပါပင်ကြီးအောက်မှာ ကိုယ် ရောက်တယ် သုန် ရယ် .. သုန်ကို မတွေ့ရတော့ ရင်ထဲမှာ ဟာနေတာပဲရှိတော့တယ် .. ကိုယ်တိုင်က ပြန်လာရင်လည်း .. သုန် လာလည်သေးလားလို့ မေမေ

ကို မေးမိတ်တတ်တယ် .. မလာဘူးဆိုရင် .. ကိုယ် .. ရင်ထဲ ဟာခနဲ ဖြစ်သွားရပြန်ရော .. သူနဲ့ ဟာ .. ကိုယ့်ဘဝမှာ .. အရေးပါတဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ် သူနဲ့ .. သူနဲ့ မရှိရင် .. ကိုယ် .. ဘယ်တော့မှ စိတ်ချမ်းမြေ့မှာ မဟုတ်ဘူး .. ဘဝပြည့်စုံမှာ မဟုတ်ဘူး .. ကိုယ့်ဘဝမှာ သူနဲ့ရှိမှ ဖြစ်မှာ ..”

ဆက်တိုက်ပြောနေသည့် အစ်ကိုကြီး၏ စကားတွေကို သူနဲ့ နားထောင်နေရင်း မျက်ရည်ပဲနေရပါ၏။

“တဖြည်းဖြည်းနဲ့ .. ကိုယ် လန့်တတ်လာတယ် .. သူနဲ့ကို တစ်ယောက်ယောက်က မေတ္တာရှိပြီး .. လက်ဦးသွားမှာ စိုးလာတယ် .. စေ့စပ်လိုက်တာတွေ .. လက်ထပ်ဖြစ်မှာတွေ လန့်လာတယ် .. မခွဲနိုင်ဘူး သူနဲ့ ရယ် .. အဲဒီ ထိတ်လန့်စိုးရိမ်ခြင်းဟာ .. ကိုယ့်ကို ချောက်ချားနေစေတယ် .. ဆောက်တည်ရာ ပျောက်နေစေတယ် .. အဲသလိုဖြစ်ရင် .. ကိုယ် ရင်ကျိုးမှာ .. ကိုယ်ချစ်နေတဲ့အချစ်ကို .. ဖွင့်ပြောဖို့ နောက်ကျသွားရင် .. အထီးကျန်နှောင်တတွေနဲ့ ပြေဆည်လို့ရနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး သူနဲ့ .. သူနဲ့ကို .. ကိုယ် ဖွင့်ပြောပါရစေ .. သူနဲ့ ကို ချစ်ခွင့်ရတဲ့ဘဝ .. အချစ်တွေ တိုးနေရတဲ့ဘဝ .. အဲဒီဘဝကို .. ကိုယ် .. ပိုင်ဆိုင်ရပါစေ ..”

သူနဲ့ ရင်ထဲမှာ ကြေမ့ကုန်အောင် ထိခိုက် ခံစားနေရပါပြီ ...။

“သူနဲ့ အကြောင်း အစ်ကိုကြီး ဘယ်အထိ သိလို့လဲ ဟင် .. သူနဲ့ ဟာ .. ဘာမှမရှိတဲ့ သူနဲ့ အဖြစ် မြင်ကြည့်လိုက်ပါ အစ်ကိုကြီးရယ် .. သူနဲ့ ကို .. အစ်ကိုကြီး .. မေ့ပျောက်ပစ်လိုက်နိုင်မှာပါ .. အဲဒီအချစ် ဆိုတာကြီးကို နှင်ထုတ်လိုက်နိုင်မှာပါ .. သူနဲ့ ကို ချစ်မိလေခြင်းဆိုပြီး နောက်ဆုတ်လို့မရတဲ့ နောင်တတွေနဲ့အတူ .. အစ်ကိုကြီး .. ယူကျုံး မရ ဖြစ်သွားမှာပါ ..”

သူနဲ့ ပြောလိုက်တော့ အစ်ကိုကြီးဘက်မှ ပြတ်သားသည့်စကားသံတွေ ဆက်တိုက် ဖြစ်တည်လာကြပြန်ချေသည်တကား ...။

“သူနဲ့ ကို ချစ်တဲ့အချစ်ဟာ တစ်ခုတည်းပဲရှိတယ် .. သူနဲ့ နဲ့ ကိုယ့်ဘဝကို ရှင်သန်ဖို့ပဲ .. သူနဲ့ တခြား ဘာမှမပြောနဲ့ .. ပြောဖို့လည်း မကြိုးစားနဲ့ .. ထပ်ပြောမယ် သူနဲ့ .. အစ်ကိုကြီး ချစ်တာ .. သူနဲ့ ပဲ .. ခင်ဝသူနဲ့ငြိမ် ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးပဲ .. အရမ်းဖြူစင်အေးချမ်းတဲ့ မျက်နှာလေးနဲ့ သူနဲ့ ကို ချစ်တာ .. ဒါပါပဲ ..”

ဟု အလောတကြီး ရှင်းပြနေတာကို သူနဲ့ ကြားနေရပြန်သည်တည်း...။ သူနဲ့ မျက်ရည်ကျနေမိရသည်ပါပဲ ...။

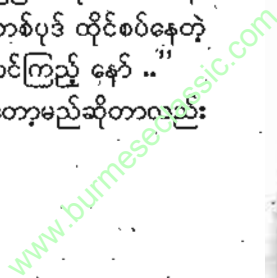
“မနေ့ညက .. တုန့်လှုပ်နေတဲ့ရင်နဲ့ .. အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ရှိနေတော့ .. သူနဲ့ တို့အိမ်ကြီးဘက်ကို .. ကိုယ့်အခန်း လဲသာဆောင်မှာ ရပ်ရင်း အငေးကြီး ငေးနေမိတာ သူနဲ့ ..”

သူနဲ့ .. ဆရာမထံ သွားနေသည်ဖို့ ဤရက်မှာ အပြင်မှာရှိနေခဲ့သည်ကိုးလေ ..။ ဆရာမထံ သွားနေသည်ဟုလည်း သူနဲ့ အစ်ကိုကြီးကို ဖွင့်ပြောနိုင်သည့်ဘဝ မဟုတ်။ ဘိုးက သူနဲ့ ကို .. နိုင်ငံခြားမှလာသော မြေး ..။ အလွန်ချမ်းသာသော မြေး ..။ ရွှေပေဒါရိပ်ငြိမ်ကြီးကို ဖေဖေက ကြိုတင် ဝယ်ပေးထားတာကို ခုအချိန်မှာ အခန့်သင့်တက်နေသည့် ခင်ဝသူနဲ့ငြိမ် အဖြစ် အားလုံးကို သိစေခဲ့သည်ကိုးလေ ...။

သူနဲ့ မှာ .. သူနဲ့ ဘဝမှန်ကို ဖွင့်ပြောလိုပါလျက် ဘိုးကြောင့် အခက်တွေ့နေရပါသည့်အဖြစ် ..။

“အဲဒီမှာ .. ကိုယ် ကဗျာလေးတစ်ပုဒ် စပ်မိတယ် သူနဲ့ .. ရင်ထဲက လာတဲ့ ကဗျာလေး ဆိုပါတော့ .. ပထမတော့ လသာဆောင်ကြီးမှာ ငပ်နေရင်း စကားလုံးလေးတွေ ရင်ထဲမှာ စီနေကြပြီ .. ကိုယ် .. အခန်းထဲ ပြန်ဝင်ပြီး ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ယံမှာ ကဗျာတစ်ပုဒ် ထိုင်စပ်နေတဲ့ ကောင်းနေလ ဖြစ်သွားရတယ် သူနဲ့ .. နားထောင်ကြည့် နော် ..”

ညင်သာသောအသံ ..။ ကဗျာလေး ရွတ်ပြတော့မည်ဆိုတာလည်း သူနဲ့ သိနေသည်။

နားထောင်လိုက်ပါ သူနဲ့ ရယ် .. ဟုလည်း သူနဲ့ နှလုံးသားကလည်း တိုက်တွန်းနေသည်။ အစ်ကိုကြီးအပေါ် သူနဲ့ နှလုံးသားက အသနားဖက်နေသည်တဲ့လား ..။

“ အချစ်ဆိုတဲ့အရာ
ဗွင့်ပြောတာ နောက်ကျရင်
ဘဝတွင်ရသည့်နောင်တ
ကြေကွဲသမျှ ပြေပေသည်စရာ
ရင်နာနာနဲ့သိမ်းဆည်းရင်း
အထီးကျန်ခြင်းဆိုတဲ့ရက်များ
မြင်ပသွားဝေချင်သမျှ
ဗွင့်ဟာလို့ ပြောပါရစေ ...
မင်းကိုလေ မြတ်နိုး
အချစ်တိုးနေရတဲ့ဘဝ
ပိုင်ဆိုင်ပါရစေကွယ် ..
သူနဲ့ ရယ် ..
ပိုင်ဆိုင်ပါရစေကွယ် ... ”

ကဗျာလေးအဆုံးသတ်သွားချိန်မှာ သိမ်မွေ့နူးညံ့နေသော အစ်ကိုကြီး၏စကားလုံးတိုင်းက သူနဲ့နှလုံးအိမ်မှာ တိုးဝေနေကြပြီ။။ ၎င်းတတ်ဖွဲ့တတ်ချေသည်ကော အစ်ကိုကြီးရယ် .. ဟု ရင်ထဲမှ ညည်းမိရပါ၏။ သူနဲ့ ကိုမှ .. ချစ်မိလေသည်ကောလေ ...။ မုန့်ဟင်းခါးသည် ဖေဖေ၏ သမီး သူနဲ့ ဆိုတာ သိလျှင် အစ်ကိုကြီးသည် ခုလို .. ကဗျာတွေဖွဲ့သီသည် အထိ နူးညံ့သောအချစ်တွေကို သူနဲ့ အတွက် ဖန်ဆင်းပေးနိုင်ပါ့မည် တဲ့လား ..။ သူနဲ့ .. အစ်ကိုကြီး၏အချစ်ကို သံသယမဖြစ်ချင်ပါ။ ဒါပေမယ့် .. ကံကြမ္မာကို ယုံကြည်ပေးရမှာ မရနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

“ သူနဲ့ .. ”
သူနဲ့ ဘက်က ငြိမ်ကျလွန်းနေတာမို့ ဇနီးကို ဘေးချထားလိုက်ပြီ ဟုများ အစ်ကိုကြီး ထင်သွားသည်လား မသိ ..။ အလောတကြီး ဝိုးဝိုင်း ဇောဖြင့် ခေါ်လိုက်သံ ပေါ်လာသည်။

“ အစ်ကိုကြီး .. သူနဲ့ မေးချင်တယ် .. သူနဲ့ ဟာ .. အခု သူနဲ့ မဟုတ်ဘူး .. ဘာမှကို မရှိတဲ့ သူနဲ့ .. အထီးကျန် သူနဲ့ .. မျက်နှာမဲ့ သူနဲ့ ဖြစ်နေရင်ကော .. ခုလို .. ကဗျာတွေ ဖွဲ့တဲ့အထိ .. အစ်ကိုကြီး .. သူနဲ့ ကို ချစ်နေမိပါ့မလား ဟင် .. ဥပမာ .. သူနဲ့ ဟာ .. သူနဲ့ ဝယ်ခဲ့တဲ့ ပန်းချီကားထဲက အကြော်သည် ဖြစ်နေတယ်ဆိုရင်ပေါ့ .. ”

သူနဲ့ မေးမိစဉ်မှာ အသံလေးတုန်ခါနေသည်။ တိုးသဲ့နေသည်။
“ ဟာ!... အကြော်သည် .. ”

ဟုများ အလန့်တကြား အစ်ကိုကြီး ထအော်လိုက်ချေမည်လား...။ သူနဲ့ .. မျက်ဝန်းကို စုံမိတ်လိုက်မိရပါ၏။ မျက်ရည်ဥက ဖြုတ်ခနဲ ကြွေသက်လာသည်။ အချစ်နှင့်ပတ်သက်၍ .. ဘာမျှမသိခဲ့ရပါလေ သော သူနဲ့ နှလုံးအိမ် နုနုစင်စင်လေးသည် .. အစ်ကိုကြီး၏ အချစ်ဆို သည့်အရာ ..။ ကဗျာတစ်ပုဒ်၏ ညွှတ်မှူးစေမှုတို့ဖြင့် .. ယိမ်းယိုင် ပျောင်းနွဲ့ .. ထိုသူ၏ပခုံးပါးမှာ ဖိုနွဲ့ချင်နေပြီတဲ့လား ...။ သူနဲ့ မသိ...။ သိတာကတော့ တစ်ခုပဲ ရှိနေသည်။ အစ်ကိုကြီးကို မငြင်းရက်နိုင် ...။ ငြင်းသည်စကား ပြောမထွက်ရက်နိုင်ဘဲ ရှိနေသည်။

အစ်ကိုကြီး၏ တည်ကြည်ရင့်ကျက်သောမျက်နှာကို သူနဲ့ မမေ့...။ အစ်ကိုကြီးလို လူတစ်ယောက်က .. မချစ်ဘဲနှင့် ဘယ်တော့မှ .. သူနဲ့ ကို .. ခုလို .. ကဗျာလေးကို ရွတ်ပြသည်အထိ .. ဓယပြောနေမှာ မဟုတ်။ လိမ်ညာနေမှာလည်း မဟုတ် ...။ သူနဲ့ .. အစ်ကိုကြီး၏သိက္ခာကို သက်ဝင် ယုံကြည်ပါသည်။

“ ဒီမှာ သူနဲ့ .. သူနဲ့ ဟာ .. အကြော်သည်ပဲဖြစ်ဖြစ် .. မုန့်ဟင်းခါး

မတူရာ (လှိုင်ကော်)

သည်ပုံဖြစ်ဖြစ်... မုန့်သည်ပုံဖြစ်ဖြစ် .. ကိုယ့်အချစ်က .. ဒီအတိုင်းပဲ...
ရှိနေမှာပဲ .. သုန် .. ယုံပေးပါ .. သုန်.. ကို ချစ်တာပါ သုန် .. သုန် နဲ့
ပတ်သက်ရာဝန်းကျင် .. ဘာဆို ဘာနဲ့မှမဆိုတဲ့ .. အချစ်ပါ .. သုန်
ဆိုမှ သုန် ဆိုတဲ့ အချစ်နဲ့ပါကွယ် .. တစ်ခုပဲ သုန် ဖြေရဲရင် ဖြေပြလိုက်
ပါ သုန် .. စေ့စပ်ရသလားလို့ .. မနက်ဖြန် .. ရွှေဗေဒါရိပ်ငြိမ်မှာ ..
စေ့စပ်ပွဲ ဖြစ်စေရမယ် သုန် ..

ဟု ပြတ်သားစွာ ဖြေလာပါသည့် အစ်ကိုကြီး၏အသံက နောက်
မဆုတ်သည့်အသံ ဖြစ်နေချေသည်တကား ...။

သုန် - ဖုန်းလေးကို ရုတ်ခနဲ ပိတ်ချလိုက်မိသည်။ မျက်ရည်ကျနေ
မိရဆဲ ..။ သုန် တစ်ယောက်တည်း ခုံတန်းလေးမှာထိုင်နေရင်း ကျောမှီ
ပေါ် ခေါင်းလေးတင်ကာ တိုးသက်စွာ ငိုနေမိရဆဲပါ ...။

“သုန် ..”

ဘုရားရေ ! ...

သုန် လန့်ခနဲဖြစ်ကာ ကိုယ်လေးပြန်မတ်၍ မော့ကြည့်လိုက်တော့
သုန် ဘေးဘက်မှာ ရပ်နေသည့် အစ်ကိုကြီး ..။ အဲခဲထားရင်း သုန် ကို
ငေးကြည့်နေသည့် မျက်ဝန်းတွေမှာ မျက်ရည်ဝဲနေသည်။ မျက်တောင်
မခတ် ငုံ့မိုးကြည့်နေသည့် အစ်ကိုကြီး၏ မျက်ဝန်းတွေမှာလည်း ကြေကွဲ
ထိခိုက်ရိပ်တွေ စွန်းထင်းနေကြသည်ပါပဲ ...။ သုန် မော့ခနဲ ကြည့်ကာ
ရင်ထဲလည်း မကောင်းနိုင် ...။

ရွှေဗေဒါရိပ်ငြိမ်သို့ သုန် ရောက်လာခြင်းသည် အစစ အေးချမ်း
စွာ နှင်းဆီရိပ်ငြိမ်မှာ ရှိနေပါသည့် အစ်ကိုကြီးကို ဒုက္ခပေးဖို့ရောက်လာ
သည့်နှယ် ရှိနေချေပြီကော .. ဟု ရင်ထဲ ထိခိုက်ရသည်ပါပဲ ...။

“အစ်ကိုကြီး .. ရောက်လာတယ် ..။ ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ
ဟင် ..”

လွတ်ခနဲ သုန် တအံ့တဩလည်း မေးမိရပါ၏။

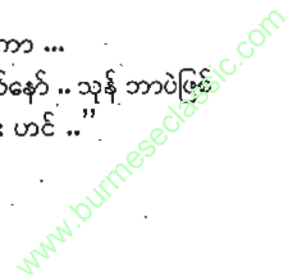
ခုထိ အစ်ကိုကြီး မထိုင်သေး ..။ ရပ်ခြံ ရပ်နေသည်။ သုန် ကို
မျက်တောင်မခတ် ကြည့်မြဲ ကြည့်နေသည်။

“ခြံစည်းရိုးကျော်ဝင်လာတာလေ .. သုန် ပန်းခြံထဲမှာ ကျန်ခဲ့တယ်
ဆိုတာ ကိုယ် သိနေရတာမို့ .. ခြံစည်းရိုးကျော်ပြီး ဝင်လာတာ.. သုန်
ကို ဖုန်းပြန်ခေါ်တော့လည်း စက်ပိတ်ထားတယ်လို့ အဖြေပဲရနေတာ..
ကိုယ်က .. တစ်ညလုံး .. သည်အတိုင်း ယောက်ယက်ခတ်နေအောင်
ခံစားနေရမှာ ခံနိုင်ရည်မရှိနိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်.. သုန် ငိုနေလားလို့လဲ
ထင်နေတယ်.. စိတ်ဆိုးနေသလားဆိုပြီးတော့လည်း ကြောက်နေတယ်..
ဆောက်တည်ရာပျောက်နေတဲ့ ကောင်းနေလ အဖြစ်နဲ့ တစ်ညတာကို
မဖြတ်သန်းနိုင်တော့တာမို့ .. ခြံစည်းရိုးကျော်ပြီး ဝင်ပစ်လိုက်တာပဲ
သုန် .. ဘယ်သူ့အပြစ်ပြောပြော .. ရယ်ပွဲဖွဲ့ဖွဲ့ .. ကိုယ် ခံနိုင်တယ် ..
ခြံစည်းရိုးကျော်တယ်ဆိုတာ ကလေးတွေလုပ်တဲ့အလုပ် .. ကိုယ်သိတာ
ပေါ့ .. ဒါပေမယ့် .. ကလေးဆန်တဲ့အလုပ်ကို ခိုင်းရတဲ့သူဟာလည်း
အချစ်တစ်ခုပဲ ရှိတယ် သုန် .. ခုလို .. ရောက်လာတော့လည်း .. သုန်
ငိုနေကာမြင်ရတော့ ရင်ထဲမကောင်းပြန်ဘူး .. သုန် ကို ဒုက္ခပေးသလို
ဖြစ်နေပြီလို့ ယူကျုံးမရ ဖြစ်ရပြန်တယ် .. ငြင်းချင်လို့လား သုန် ..
ငြင်းလိုက်မှာကို ကြောက်နေတဲ့စိတ်နဲ့ ကိုယ် အခု ရပ်နေတာပါ ..
ဒါပေမယ့် .. သုန် ငြင်းချင်တာကို .. မတားရက်ပါဘူး သုန် ..”

ဟု ဆက်တိုက်ပြောလာတော့ သုန် မျက်လွှာချလိုက်မိသည်။ သုန်
ကို ချစ်သည့်နေရာမှာ .. ခုလို .. သုန် ရှိရာထိ ကလေးလေးလို ခြံစည်းရိုး
ထအစ ကျော်ပြီး ရောက်လာသည်အထိ အစ်ကိုကြီး ဖြစ်နေတော့လည်း
သနားလာမိရသည်ပါပဲ ...။

သုန် လေးလေးနက်နက်လေး မော့ကြည့်ကာ ...

“စောစောက .. အစ်ကိုကြီး ပြောထားတယ်နော် .. သုန် ဘာပဲဖြစ်
နေနေ .. ချစ်တယ်ဆိုတာလေ .. သေချာရဲ့လား ဟင် ..”

"ဟာ.. သူနဲ့ကိုချစ်တာ တစ်ခုထည်းပဲရှိတယ် သူနဲ့ရယ်.. ယုံပါ"

"ဒါဆို .. ငြင်းချင်ငြင်း ဆို .."

"ဟာ .. ဒီကောင်မလေး .. အဲဒါကတော့ သူနဲ့ ငိုနေတာမြင်တော့ သနားစိတ်နဲ့ ပြောမိတာပါ .. အဲဒါလည်း သိနေရက်နဲ့ သူနဲ့ရယ် .. စကား အကျအနမကောက်နဲ့လေ .. ဒီမှာ သူနဲ့ .. မင်းကို ချစ်နေရင်း.. ကိုယ့်မှာ သူနဲ့ .. သူနဲ့ .. ဆိုပြီး ဖြစ်နေရင်း .. လူက .. အချစ်တွေနဲ့ .. မချစ်စဖူး အရမ်းချစ်နေမိတဲ့ ကောင်းနေလ ဖြစ်နေတာ .. အူကြောင် ကြောင် ဖြစ် .. ယောင်နနနဲ့ အချစ်နတ်ဖမ်းစားထားသလို ဖြစ်နေတာဗျ-ဟောဒီ ရင်ဘတ်ကြီး .. ခွဲပြလိုက်ချင်တယ် သူနဲ့ .. ဒါပဲ ပြောတတ်တော့ တယ် သူနဲ့ ရယ် .."

ဟု ပြောကာ စိတ်ပန်းလက်ပန်းပုံဖြင့် သူနဲ့ဘေးမှာ ဓမ္မ ခြေကုန် လက်ပန်းကျသလိုကြီး ကိုင်ချလိုက်သည်က အစ်ကိုကြီးပါ ...။

ထိုစဉ်ခိုက် ...

"ဪ .. လူလေး ရောက်နေတာကိုး .."

ဟု ဘိုး၏အသံလည်း ကြားလိုက်ရ ...။ ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ ဘိုး လျှောက်လာနေတာလည်း ရင်ဆိုင်လိုက်ရတော့ အစ်ကိုကြီး လန့်ခနဲ ထရသည်မှ မြန်ဆန်လွန်းနေသည်။ မျက်နှာမထားတတ်သလို ရှက်နေ တာလည်း ကလေးတစ်ယောက် အနေခက်နေသည်ဟန် ...။ ခုလိုကျ တော့လည်း .. သူနဲ့ ရင်ထဲ တိုးဝင်လာသည်က .. ချစ်စိတ် ..။ ကလေး တစ်ယောက်လိုပါလားလေ .. ဟု ခံစားရင်း ဖြစ်တည်လာသည့် ချစ်စိတ် ပဲ ဖြစ်လေသည်။

"ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ လူလေး .."

ဘိုး မေးကာ ရှေ့မှာရောက်လာတော့ အစ်ကိုကြီး ရှက်အမ်းအမ်း ဖြင့် ဘိုးကို ကြည့်သည်။ သူနဲ့ လည်း ဘိုးကို လန့်နေသည်ပါပဲ။ ခုလို-အစ်ကိုကြီး ရောက်လာပုံကို ဘိုး သိလျှင် ဆူချေတော့မည်ပေါ့ ...။

"ကျွန်တော် .. ခြံ .. စည်း .. ရိုး .. ကျော်တက်ပြီး .. ရောက်လာ တာပါ .. သူနဲ့ က .. မယုံဘဲ ဖြစ်နေလို့ .."

"တာ မယုံတာတဲ့လဲ .."

"ဟို .. သူ့ကို .. ချစ်တယ်ဆိုတာ .. မယုံဘဲ .. ဖြစ် .. နေလို့ .."

ဘိုးကလည်း မေးသည်။ အစ်ကိုကြီးကလည်း ကလေးလေးလိုပဲ လက်ပိုက်၍ လန့်ဖြေဖြေနေပုံကလည်း မညာတတ်သည့်စရိုက်လေး ချစ် စရာကောင်းအောင် ပေါ်နေသည်ပါပဲ ...။

"အခု .. ယုံအောင် ပြောပြီးပြီလား .."

ဘိုး ခပ်အေးအေးငုံမေးတော့ အစ်ကိုကြီး လန့်ပုံဖြင့် သူနဲ့ ကိုလည်း ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်နှင့် အကူအညီတောင်းသည့်နယ် ကြည့်ကာ ...

"ဟုတ်ကဲ့ .. ပြောပြီးပါပြီ ဘိုး .."

ဟု မေးသမျှ မဖြေဘဲလည်း မနေရဲ .. ဖြေရှာပါသည့်အဖြစ် ..။

ဘိုး .. သူနဲ့ ကို ကြည့်သည်။ ခပ်အေးအေးကြည့်သည့် အကြည့်..။

"မြေးကရော .. သူပြောတာ ယုံပြီလား .."

သူနဲ့ လွှတ်ခနဲ ခေါင်းလေးညိတ်ပြလိုက်မိရပါသတည်း။ ဘိုး .. ထိုအခါ ရယ်ပါ၏။ ရယ်ရင်းလည်း သူနဲ့ ကို ခေါင်းလေးပုတ်သည်။ အစ်ကိုကြီးကိုလည်း ပန်းလေးပုတ်ကာ ...

"ကဲ .. ကဲ .. ပြန်တော့ .. စောစောက ကျော်တက်ခဲ့တဲ့အတိုင်း ပြန် .. ဟုတ်ပလား .. လူလေးရဲ့ဖေဖေကို .. ဘိုး ပြောလိုက်ပါ့မယ် .. မြေးက လူလေးရဲ့အချစ်ကို ယုံကြည်နေပါပြီလို့ .. ပျော်လိုက်တော့.. ပျော်လိုက်တော့ .."

ဟု ကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်စိတ်ဖြင့်ပြောသည့်နယ် ပြောကာ ဘိုး ရယ်လိုက်တော့ အစ်ကိုကြီး ဝမ်းသာသွားရှာရင်းမှ သူနဲ့ ကို ကြည့် သည်။ ရှက်သွေးဖြန်းနေသည့် သူနဲ့ မျက်နှာလေးကို အကဲခတ်သလို ကြည့်ရင်းမှ ...

"အဲဒါ .. တကယ် နော် သုန် .. ဘိုး ပြောတာလေ .."
ဟု မေးလာတော့ ဘိုး ထပ်၍ ရယ်သည်။ အစ်ကိုကြီး၏ ပခုံးကို ဘိုး ပုတ်လိုက်ကာ ...

"ဒီကလေးနယ် .. ပြန်တော့ဆိုကွာ .. တယ်ခက်သကိုး .. ဒီမှာ ဘိုး ရဲ့မြေး ရှက်နေတယ်ကွ .. ပြန်တော့ .. ပြန်တော့ .."

ဟု ထပ်ပြောမှ ကလေးနယ်ပင် ရှက်အမ်းအမ်းလေးပြုံးကာ ပြေး ထွက်သွားလည်က သရဖီပင်ကြီးရှိရာဘက် ခြံစည်းရိုးဆီသို့ပါတကား...
ဘိုးလည်း ရှက်နေသော သုန် ကို ပြုံး၍ ခေါင်းလေးပုတ်ကာ နောက်တစ်ကျော့ အိမ်ကြီးဘက် ထွက်သွားပါ၏။ သုန် အနေခက်နေ တာ သိ၍ပါ ...။ မျက်ဝန်းကို စုံမှိတ်လိုက်မိရပါပြီ ...။

အချစ်ဆိုတာ .. ဖွင့်ပြောရန် နောက်ကျလျှင် ကြေကွဲနောင်တဖြင့် အထီးကျန်ရတတ်သည်တဲ့။ တကယ်တော့ .. ထိုအချစ်ကို .. လက်ခံဖို့ နောက်ကျလျှင်လည်း .. ဖြေရမည့်သူဘက်မှ .. ကြေကွဲနောင်တဖြစ်ရ တတ်ပါသည်ကော .. ဟု သုန် နားလည်လာသည်။

အကယ်၍ .. သုန် .. အစ်ကိုကြီးကို ငြင်းလိုက်ပါလျှင် ...။

သုန် နှလုံးသားက ငိုကြွေးနေမည်လေ ...။

သရဖီပန်း၏ ရနံ့က .. လေနှင့်အတူ .. သင်းပျံ့တိုးဝင်လာပြန်သည် တည့် ...။

သုန် ဘဝမှာ .. အစ်ကိုကြီးနှင့် စတင်ဆုံစည်းခဲ့ရာ နေရာတစ်ခု အဖြစ် မှတ်မှတ်ထင်ထင် ရင်မှာရှိရပါသည် သရဖီပင်ကြီးဆီမှ ပန်းရနံ့ များပါတကား ...။

အခန်း (၁၉)

"ကိုထူး ရဲ့ဖေဖေ လုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး နော် .. အခု ကြည့် .. ခင်ဝသုန်ငြိမ် ကို စက်ရုံခေါ်သွားတာတွေ ဘာတွေလည်း လုပ်နေပြီ.. စက်ရုံကို အလည်ခေါ်သွားတာမျိုးပါလို့ ရှင် အကောင်းမြင်ဘက်ကချည်း တွေးပေးမနေနဲ့ .. အခု .. စက်ရုံက အလုပ်သမားတွေအားလုံးက အဲဒီ ခင်ဝသုန်ငြိမ် ဆိုတာ ဦးစောရှင်ရဲ့မြေး ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သိကုန်ကြပြီ.. စက်ရုံကြီးရဲ့ အရှင်သခင်မလေးတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံကြရမှာပဲ .. မေမြတ်နိုး ကို ဘယ်တုန်းကများ စက်ရုံကို ဖေဖေ ခေါ်သွားဖို့ စကား သမ်းဖူးလို့လဲ .."

ထုံးစံအတိုင်း အတွင်းကျကျ မကျေနပ်စကားပြောတော့မည်ဆို လျှင် ဒေါ်ယွန်းလဲ့လဲ့ ကတော့ဖြင့် ခင်ပွန်းသည်ကို အိပ်ခန်းမှာ အခန်း တံခါးချက်ချ၍ သွန်၍ပြောတော့သည်ပါပဲ။ ဦးညွန့်ထူး မှာ ညကလည်း ဤစကား ..။ ခုမနက်မှာလည်း မနက်စာ ဘရိတ်ဖတ်(စ်)တည်း အသိ ထပ် ပြန်ရောက်တာနှင့် ဤစကားဆိုတော့ နားထဲမှာ နောက်နေပြီ - စိတ်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေး သွေးဆူလာသည့်အဖြစ် ..။

"ဟ .. ငါကလည်း အဲဒီကောင်မလေးကို .. ကိုကြီးထံ အချက် ခံချင်ပါ့မလားကွ .. ဒါပေမယ့် ဗေဒနာစက်ရုံကို တာဝန် ဘယ်သူပေး ဆို ခေါ်ချင်တဲ့အခါမှာ ခေါ်ခွင့်ရှိတာပဲ .. ငါက သွားအတာလို့ ရမှာလား.."

အစကတည်းက မေမြတ်နိုး ကို စက်ရုံလိုက်ခဲ့ပါလို့ ခေါ်ဖူးတာပဲ .. သူ့မှာ ဗြူတီပါ လာသွားရတာနဲ့ .. ရှော့(ဝ်)ပင် ထွက်ရတာနဲ့ .. သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ကားတစ်စီး ဝီထိုးပြီး လည်ရတာနဲ့ .. ဘွဲ့ရထားပြီးဥစ္စာ .. ဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူးလဲ .. တစ်လတစ်လ .. ရတနာထည်တွေ ဝယ်တာကလည်း နည်းသလား .. လက်ဝတ်လက်စား ဖတ်လိုးလက်လက်နဲ့ .. အပြင်ချည်းထွက်နေတဲ့ မင်းရဲ့သမီးကို မင်း ဘယ်နှစ်ခါများ စက်ရုံကို သွားဖို့ .. အရောင်းစင်တာကို သွားဖို့ တိုက်တွန်းဖူးသလဲ .. မင်းကိုယ်တိုင်က .. အလှတပြင်ပြင်နဲ့ စီးပွားရေးဘက် ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်မဝင်စား .. သမီးကိုလည်း သင်မပေးဘဲ သမီးနဲ့အပြိုင် ပိုက်ဆံ အသုံးကြမ်းနေတာ .. ဖေဖေ မမြင်ဘူးများ မှတ်နေလား .. ချမ်းသာတာ ချမ်းသာတာပဲကွ .. စည်းကမ်းလေးတော့ ထားအပ်တာပေါ့ .. ခုဥစ္စာက .. မနက်ဖြန်ပဲ အဲဒါတွေ မဝယ်ရတော့မှာ ကျနေတာပဲ .. တစ်နေ့ တစ်နေ့ .. သုံးလိုက် ဝယ်လိုက်တဲ့ လက်ဝတ်လက်စား .. အဝတ်အစား .. မင်း စည်းကမ်းပျက်နေတာ လွန်နေပြီ နော် ..”

အဖေကို ပြောတာတွေ ကြားရဖန်များလာတော့လည်း သားကြီးပေပဲလေ ..။ စိတ်ထဲ မခံချင်စော ဝင်လာလျက် ပြောထည့်လိုက်သည်က တည့်တိုးအိုးပေါက်ကြီး ဖြစ်နေသည့်နှယ် ဒေါ်ယွန်းလဲ့လဲ့ အပြစ်တွေ တရစပ် ပြောထည့်ပစ်လိုက်သည်ကလည်း ဦးညွှန်ထူး ပါ ..။ ဧစ္စေ့စေ့ခါနေရသည်က ဒေါ်ယွန်းလဲ့လဲ့ ပါ ..။

“ဟင် .. ရှင်က .. ယွန်းကို .. အပြစ်ပြောနေတယ်ပေါ့ .. ဟုတ်လား .. တူမဘက် ပါနေပြီဆိုပါတော့ .. အဲဒါ .. ရှင် ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ခဲ့တဲ့ နှစ်များစွာထဲက မြတ်စွန်းနေတဲ့ ငွေတစ်ပုံကြီးထဲက ။ ယွန်း .. နည်းနည်းလေး ယူသုံးတာပါရှင် .. ရှင် နွားလိုရုန်းနေတာကို .. မမြင်ဘဲ .. အဲဒီ စည်းစိမ်ချမ်းသာကြီးထဲကို အဲဒီကောင်မလေး အလိုလို စွက်ဖက်လာနေတဲ့ကိစ္စ .. ကိုယ့်ဘက်ကိုယ် တော်တော်သိကြတဲ့သူတွေပဲ ..”

ရှင်အဖေကလည်း အမွေပြတ်သလေး ဘာလေးနဲ့ .. သားကို အဆက်ဖြတ်ပြ .. ကြေညာပြနဲ့ မရဲဘဲ ကျွဲစီးဆိုသလို လုပ်ခဲ့တာပဲ ရှိတယ် .. အခုကျတော့ .. သူ အမွေပြတ် သားရဲ့သမီးကို မြေးဆိုပြီး ဖူးဖူးမှတ်ထားတာ ရှင် မြင်တော့လည်း .. ရှင်က တူမဘက်က ပါနေပြန်ပြီ .. ကိုယ့်ဘက်ကိုယ် သိလိုက်ကြတဲ့သူတွေ ..”

ယွန်းလဲ့လဲ့ မျက်နှာထားတင်းရင်း ပြောလာတော့ ဦးညွှန်ထူးမှ .. “မင်း ဘဝမမေ့စမ်းပါနဲ့ ယွန်း .. မင်းကို ရိုးသားတဲ့ ကျောင်းဆရာမ .. မိဘမဲ့သူတစ်ယောက်ဆိုပြီး .. ငါ လက်ထပ်ခဲ့တာပါ ..။ ပိုက်ဆံဆိုတာ .. စည်းကမ်းနဲ့သုံးရတယ်ဆိုတာ မင်း ပိုနားလည်ရမှာပေါ့ .. ခုကျတော့ .. သုံးဟယ်ဖြုန်းဟယ်နဲ့ သမီးကိုလည်း အတတ်ကောင်း မသင်ပေးဘူး .. အဖြုန်းပဲ သင်ပေးတယ် ..။ ဒီမှာ .. မင်းပြောတဲ့ ခင်ဝသုန်ငြိမ် ဆိုတာ .. သူ့အဖေ ချန်ထားခဲ့တဲ့ စည်းစိမ်ပုံကြီးထဲမှာ ရှိနေပေမယ့် .. စက်ရုံကို လာတာများ .. ချည်ထည်ဂါဝန်ရှည်လေးနဲ့ .. လက်ဝတ်ရတနာရယ်လို့လည်း ဝတ်ဝတ်ဆင်ဆင် မရှိဘူး .. အဲဒီစက်ရုံက ချမ်းသာဂုဏ်ကိုလည်း စိတ်ဝင်စားပုံ မရဘူး .. သူတိုးအေ ခေါ်လို့သာ ငြင်းမရလို့ ပါလာတဲ့ပုံပဲ သိလား .. ငါလည်း လူညံမဟုတ်ပါဘူး .. ဒီကောင်မလေးဟာ လောဘစောဟပ်ဟပ်ထိုးနေတဲ့သူလားဆိုတာ အကဲခတ်ပါတယ် .. မင်း စိတ်ပူမနေနဲ့ .. အဲဒီစက်ရုံ ချမ်းသာကြီးကို .. ခင်ဝသုန်ငြိမ် လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘူး ..”

“သူ စိတ်မဝင်စားရုံတစ်ခုနဲ့ ရပ်သွားမှာလား ကိုထူး ရဲ့ .. ဟင် .. ရှင် ညှုလိုက်ပုံများ .. ရှင်အဖေရဲ့အမွေကိုတော့ သူ စိတ်မဝင်စားလည်း အလိုလိုရမှာဆိုတာလေးလောက်တော့ သိထားစမ်းပါဦး .. ရှင်အဖေ မခေဘူးရှင် .. သူက .. သူ့မှာ မြေးဆိုလို့ မေမြတ်နိုး တစ်ယောက်တည်း ရှိတာမဟုတ်ဘူး .. ခင်ဝသုန်ငြိမ် ဆိုတာလည်း ရှိနေတယ်လို့ .. မြတ်နိုးအတွက် အမွေပြိုင်ဘက်တစ်ယောက်ကို လူသိရှင်ကြား စက်ရုံကြီးထဲ ခေါ်ပြလိုက်တာကို .. ရှင် အဲဒီခြေလှမ်း မမြင်ပဲကိုး ..”

“ဟေ့ .. မတတ်နိုင်ဘူးကွ .. မတတ်နိုင်ဘူး .. အဲဒါ .. ဖေဖေမြေး.. ငါ့ညီရဲ့ သမီး ..၊ ဖေဖေ ခေါ်တဲ့ကိစ္စ .. ငါက ဝင်တားလို့လည်း မရနိုင်ဘူးဆိုတာ ငါ အကဲခတ် နားလည်ထားပြီးပြီ .. အစကတည်းက.. အဲဒီကောင်မလေး ရောက်လာတာကို ငါ မကြိုက်ဘူးဆိုတာ ဖေဖေ သိအောင် လုပ်ပြခဲ့တာပဲကွ .. ဖေဖေ နောက်ဆုတ်လို့လား .. မဆုတ်တဲ့ အတူတူတော့ .. ငါ .. ဖေဖေနဲ့ ထိပ်တိုက် ပြဿနာမတက်နိုင်ဘူး ယွန်းလဲ့ .. ဒီ အင်ကြင်းမြိုင်အိမ်ကြီးဟာ ဖေဖေအိမ် .. ဒီမှာ ငါတို့ နေနေကြတယ် .. စူပါစကိုင်းကားစက်ရုံကြီးဟာ ဖေဖေစက်ရုံ .. အဲဒီမှာ ငါ အလုပ်လုပ်နေတယ် .. ဖေဖေအရိပ်ကို ငါတို့ ခိုနေတယ်ဆိုတာ မမေ့နဲ့ ..၊ ကောင်မလေးက .. သူ့အဖေ ချန်ထားတဲ့အိမ်ကြီးမှာ နေနေတာ .. နားလည်ရဲ့လား .. ဖေဖေကံ ဒီနေ့ ငါတို့ကို ဒီအိမ်ကြီးပေါ်က ဆင်းဆိုရင် .. ဘယ်မှာ ငါတို့ သွားနေကြမလဲ ..”

ကြားလာတော့ ပြဿနာက ပိုကြီးလာသည်။ စိတ်ဝမ်းမညီတာတွေက ပိုထင်လာသည်။ စကားတွေလည်း ပြတ်ပြတ်မာမာတွေ ဖြစ်လာနေကြပြီ။ ဒေါ်ယွန်းလဲ့လဲ့ မျက်နှာတင်း၍ အလျှော့မပေးစတမ်းလည်း ခင်ပွန်းသည်ကို ကြည့်သည်။ ခေါင်းလည်း ခါသည်။

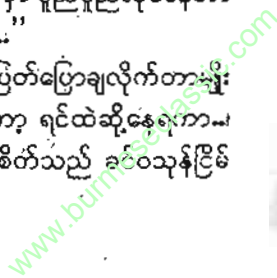
“အဲဒါပြောတာလေ .. အခု ရှင့်ကို နှင်ချလိုက်ရင် .. ဘယ်ရပ်သွားတက်နေမလဲ .. စဉ်းစားထား .. အစကတည်းက .. အဲဒါကို ရှင် တွေးတတ်တယ်ဆိုရင် .. ရှင့်မှာ ဆင်းတဲ့အခါ နေ့စရာ အိမ်တစ်လုံး လောက်တော့ ကြိုတင်ဝယ်ထားမှာပေါ့ .. ခုကျတော့ .. ဒီအင်ကြင်းမြိုင်မှာပဲ ကပ်သပ်ခိုတွယ်ပြီး နေခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား .. ရှင့်ညီကို အမေ့ပြတ်ထားတာမို့ .. ရှင် တစ်ယောက်ပဲ ဒီအိမ်ကြီးကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်တဲ့သူရယ်လို့ ရှိတာဆို .. ဒီအိမ်ကြီးဟာ .. ရှင့်အိမ်ဆို ..၊ အခုတော့ .. ဖေဖေအိမ် ပြန်ဖြစ်သွားပြီဆို.. ဟော့ .. ရှင် .. တစ်သက်လုံး အလုပ်လုပ်ပြီ .. ဆိုကတည်းက အချိန်တွေ မြုပ်နှံပစ်ခဲ့တဲ့ ဒီစက်ရုံကြီးရော .. ဒီအိမ်ကြီးရော..”

ရှင် မပိုင်ဘူးဆိုတာ အခု ရှင် သိလာချိန်မှာ .. ရှင် သီးသန့်စုဆောင်းထားတဲ့ပိုက်ဆံက ဘယ်လောက်များ လက်ထဲမှာရှိသလဲ ..”

မခံမရပ်နိုင်သလို အသံကိုနှိမ့်၍ ဘေးမကြားအောင် ပြောပေမယ့် မာကျောသည့် အသံတိုးတိုးမျိုးပေမို့ ဦးညွန့်ထူး ဇနီးသည်ကို စိုက်ကြည့်ကာ ..

“အဲဒီ မီးခံသေတ္တာထဲမှာရှိနေတဲ့ပိုက်ဆံဆိုတာ .. လစဉ် ဖေဖေ.. ငါ့ကို ပေးပေးထားတဲ့ငွေတွေ အလျှပ်ယံရိုနေတာ မဟုတ်ဘူးလား .. မင်း ဝယ်တဲ့ လက်ဝတ်လက်စားတွေ .. အဝတ်အစားတွေ .. ဖိနပ်လှလှ အရံ ပေါင်းများစွာတွေ .. အဲဒါတွေဟာ .. ဘယ်ကပိုက်ဆံနဲ့ မင်း ဝယ်ထားတာတွေလဲ ..၊ ဘဝမမေ့နဲ့ ယွန်းလဲ့ .. မင်း .. အရင်တုန်းက.. ငါနဲ့မရခင် ဒီလောက်များတဲ့ ပိုက်ဆံ .. လက်ဝတ်လက်စား .. ရှိဖူး မြင်ဖူးသလား ..၊ ငါနဲ့ရလို့ မင်း ဒီလိုနေရတာကို မမေ့စမ်းပါနဲ့ .. အခုဥစ္စာက .. လင် လူညံ့ကြီးကို လက်ထပ်ထားရတဲ့ ကံဆိုးလွန်းသော မိန်းမတစ်ယောက်လို မင်း ပြောနေတာ လွန်နေပြီ ..၊ ဒီမှာ ယွန်းလဲ့ .. ငါနဲ့ညားလို့ မင်း ကံဆိုးတယ်ထင်ရင် .. လင် လူညံ့ကြီးလို့ မြင်ရင် .. မကျေနပ်ရင် .. မင်းရဲ့ အရင်ဘဝကိုပြန်သွားနိုင်တယ် .. မင်း ငါ့ကြောင့် ကံဆိုးပြီးရင်း ကံဆိုးရင်း ဝယ်ထားတဲ့ အဲဒီကံဆိုးခြင်းသင်္ကေတဖြစ်တဲ့ လက်ဝတ်လက်စားတွေလည်း ယူသွားနိုင်တယ် ..၊ ဒီမှာ .. ငါလည်း စိတ်ညစ်နေတယ်ကွ .. အဲဒီကောင်မလေး စက်ရုံထဲရောက်နေတာကို ငါလည်း ဝမ်းသာမနေပါဘူး .. မင်းက .. အိမ်မှာ ပူညံ့ပူညံ့လုပ်နေတာ များပြီ .. ငါ .. သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး ယွန်း ..”

အိမ်ထောင်တစ်သက်မှာ ခုလောက် အပြတ်ပြောချလိုက်တာမျိုး မခံရဖူးတာမို့ ဒေါ်ယွန်းလဲ့လဲ့ ရုတ်တရက်တော့ ရင်ထဲဆို့နေရတာ.. မျက်ရည်ကျလာတာပဲ ရှိလာရသည်။ ခံပြင်းစိတ်သည် ခင်ဝသုန်ငြိမ်ဘက်ဆီသို့ ပို၍ သက်ရောက်၏။

ပြုတ်ဆိုးကိုသယ်လာသည့် ကောင်မလေးဟု မြင်သည်။ ကိုယ့် စက်ရုံကြီး အပိုင် တစ်နေ့ဖြစ်မည်ဟု စိတ်ချလက်ချရှိရင်း သူဌေးမကြီး ဆိုသည့်ဂုဏ်နှင့် တစ်သက်လုံးနေရမည်ဟု စိတ်ချယုံကြည်ထားသမျှက လည်း အမွေထက်ခြမ်းခွဲယူမည့် ကောင်မလေးက ရောက်လာနေပြီမို့ စိတ်ကူးသည် အိပ်မက်ဖြစ်ကုန်ရသည်တည်း။

“အခု .. မင်းရဲ့သမီး .. အိမ်မှာရှိသလား .. မရှိဘူး မဟုတ်လား .. ကားတစ်စီးနဲ့ ဘယ်သူငယ်ချင်းဆို ရောက်နေသလဲ .. ဘယ်မှာ ပိုက်ဆံ တစ်ထပ်နဲ့ စားဟယ်သောက်ဟယ် သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဖြုန်းနေမလဲ .. ဘယ်မှာ .. ရှောင်ပင်ထွက်နေမလဲ .. ဘယ်ရတနာဆိုင်မှာ ပက်ခနဲ ပိုက်ဆံပေးပြီး ဘာတွေဝယ်နေပြီလဲ .. မင်း .. မေးကြည့်ဖို့ နေနေသာ သာ .. စိတ်ကူးထဲမှာ အဲဒီအမေတစ်ယောက်အနေနဲ့ မေးဖို့တာဝန် ရှိနေ တယ်ဆိုတာလေးတောင်မှ .. ရှိနေလို့လား ..”

ဟု ပြောကာ ခေါင်းခါ၍ အခန်းထဲမှ အလုပ်ဆင်း သားရေအိတ် ပြားကိုဆွဲပြီး တံခါးဂျက်ကို ဆောင့်ခနဲ ဖွင့်ထွက်သွားသည့် ခင်ပွန်းသည် ကို ဒေါ်ယွန်းလဲ့လဲ့ ခံပြင်းစိတ်ဖြင့် ကြည့်ကျန်ခဲ့ပါ၏။

“ကြည့်စမ်း .. ငါ့ကိုများ မထောက်မရက် .. အပြစ်ပြောထွက်နေ လိုက်ပုံများ .. ကောင်းကွက်ကို မကျန်အောင်ပါလား .. ဒီကောင်မလေး ရောက်မလာခင်တုန်းက .. အို .. ပေါ်မလာခင်တုန်းကဆိုရင် .. ငါတို့ အိမ်ကြီးမှာ ဘယ်လောက်အေးချမ်းနေလဲ .. ငါ့ကို ငါ့ယောက်ျားက လည်း ပိုက်ဆံအသုံးကြမ်းတယ်လို့ မျက်စိ မစူးဖူးပါဘူး .. သမီးကို လည်း အလိုလိုက်နေတာပဲ .. အခု .. အဲဒီကောင်မလေး ဖြုန်းဆို .. သူဌေးသမီးအဖြစ် .. ငါတို့ဝန်းကျင်ကို ပတ်သက်လာလိုက်တာနဲ့ .. ပြဿနာတက်တော့တာပဲ ..”

ဟု တွေးကာ ခုတင်ထက်မှာ ထိုင်သည်။ အိမ်ရှေ့မှာ ကားမောင်း ထွက်သွားသံ ကြားရသည်။

မိန်းမနှင့် စကားပြောမတည့်၍လား မသိ။ ကားမောင်းထွက်သံက နည်းနည်းတော့ စက်သံကြမ်းနေသည်။ ဒေါ်ယွန်းလဲ့လဲ့ ကလည်း အဲဒါ့ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ခုတင်ထက်မှာတင်ထားသည့်နေရာဆီမှ ကောက်ကိုင် လိုက်သည်က ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ်နိုင်လျက်ဖြင့်ပါ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် .. ငါ .. ဒီနေ့ .. ဗြူတီပါလာသွားဖို့ ရှိတယ် .. သူ ဘာပြောပြော .. ငါ လုပ်နေကျအလုပ်ကို ဆက်လုပ်ရလိမ့်မယ် .. ဒါမှ မဟုတ်ရင် .. သူပြောလို့ ငါ အဲဒါကို မလုပ်တော့ဘူးဆိုတာ .. အဲဒီအခွင့် အရေးတွေကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခံလိုက်ဖို့လမ်းစ ဖြစ်သွားမယ်ဆိုတာပဲ .. ငါ .. အရင်ကလိုပဲ ရှောင်ပင်လည်း ထွက်မယ် .. အလှလည်း ပြင်မယ် .. လက်ဝတ်လက်စား ကြိုက်တာတွေရင်လည်း ဝယ်မယ် .. ငါ့လင် .. တစ်သက်လုံး ကျွန်ခံပြီး ရှာထားတဲ့ပိုက်ဆံကို .. ငါ သုံးတာပဲ .. ငါ့လင် က .. ငါ့ကို အပြစ်ပြောလည်း ပြောစေ .. ငါ့အခွင့်အရေးတွေကိုတော့ သူ အပြစ်ပြောလွှတ်အောင် အဆုံးရှုံး မခံနိုင်ပါဘူး ..”

ဟု မျက်နှာကိုချီ၍ အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်းပြောနေမိခြင်း ပါ ..။ နောက်တော့လည်း ကားကိုယ်တိုင်မောင်း၍ သွားနေကျ ယမုန်ဦး ဗြူတီပါလာသို့ ထွက်လာခဲ့ပါ၏။ ယမုန်ဦးသို့ရောက်တော့ လူတွေများ နေသည်။ စောင့်လျှင် ကြာမည် ..။ တခြား ဗြူတီပါလာ တစ်ခုခုလောက် မှာ ဆံပင်ညှပ်ခေါင်းလျှော်တာလောက်ကို သွားလုပ်လိုက်တော့မည်ဟု တွေးကာ သတင်းစာထဲမှာ ကြော်ငြာတွေတွေနေရပါသည့် ပန်းရွှေကြာ ဗြူတီပါလာသို့ ကားမောင်းထွက်လာမိရပါ၏။

ကားပါကင်ထိုးပြီး ပန်းရွှေကြာဖြင့်ထားရာ ဒုတိယအလွှာသို့ ဆက်ဖို့ လှေကားသို့အတက်မှာ တွေ့လိုက်ရသည့်က မိန်းမတစ်ယောက် ..။ အယ်တော့မှ မေ့သွားစရာမဟုတ်သည့် မိန်းမတစ်ယောက်ပါတကား ..။

သစ်သစ် ..။ ဟုတ်သည် ..။ ညွန့်ဖူး ၏ဇနီး သစ်သစ် ..။ ဖေဖေ ပြောခဲ့သည့်အထဲမှာ သစ်သစ်နှင့် ညွန့်ဖူး တို့ ကွဲကွာသွားကြသည်ဆို

၂၁၂

မဟူကု(ရိုးခါးကော်)

တာတော့ ပါသည်။ ဒါပေမယ့် .. လောလောဆယ် တွေနေရသည့် သစ်သစ် သည် အရင် သစ်သစ် မဟုတ် .. အလွန်လှသော သစ်သစ်သည် ပို၍ လှနေသည်။ အဖိုးတန်လက်ဝတ်ရတနာများ ဝတ်ဆင်ထားလျက်.. လှပသော ပြင်သစ်ပိုးဇာအင်္ကျီနှင့် ပိုးသားအခံတွင် အဖြူရောင်ပန်းခက် လေးတွေထိုးထားသည့် ထဘီကို ခရမ်းရောင်ဆင်တူဖြင့် ဝတ်ဆင်ထား သည်။ လက်မှတ်ပတ်ထားသည်က ရွှေလက်ပတ်ကြိုးတပ် စိန်စီနာရီ ဖြစ်နေသည်။ ဖြူညှဉ်လက်မှာ လှပသော စိန်စီလက်ကောက်တွေ ဆင့် ဝတ်ထားတာလည်း ရှိနေသည်။ နားကပ်နှင့် လော့ကတ်သီးသည်လည်း အပွင့်ကောင်းစိန်တွေ ဖြစ်နေ၏။

“ဒါ .. သစ်သစ် ပါ .. ဟုတ်တယ် သစ်သစ် မှ သစ်သစ် ပါ .. ညွှန်ဖူး မှာ ချစ်သူရှိနေတယ် .. သူ့ဆေးကျောင်းနားက ထမင်းဆိုင်က.. ကောင်မလေးဆိုတာ သိတော့ ဖေဖေက သဘောမတူဘူး.. ငါကတော့.. အဲဒီမိန်းမ မြင်ဖူးအောင်ဆိုပြီး .. စပ်စုတတ်တဲ့ ငါ့ငယ်ကျင့်အတိုင်း ကားကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး တကန်တက သွားကြည့်ခဲ့ဖူးတာပဲ .. အတော် လှတဲ့ သစ်သစ် ဆိုတာ သိခဲ့ရတယ်လေ .. သစ်သစ် ကတော့ ငါ့ကို မမြင်ဖူးတာ .. သူ့ဆိုင်မှာ ချမ်းချမ်းသာသာပုံစံထဲက မိန်းမတစ်ယောက် ထမင်းလာဝယ်စားရင်း .. သူ့ကို လာကြည့်သွားတယ်ဆိုတာ ဘယ်နား လည်လိုက်မှာလဲ .. အခု .. ငါ တွေ့ရတဲ့ သစ်သစ်က .. ချမ်းသာလွန်းနေ တယ် ..”

ဟု တွေးကာ ရှေ့ကိုဆက်မသွားနိုင်ဘဲ နောက်ကြောင်းပြန်လိုက်မိ သည်က သစ်သစ် ကို လှေလာချင်စေဖြင့်ပါ ..။ ကားပါကင်ထိုးထား သည့်နေရာမှ ကားကို သစ်သစ် ကိုယ်တိုင်မောင်းထွက်သည်မို့ ..။ ဒေါ်ယွန်းလဲ့လဲ့ မှာလည်း ကားမပါပြန်တက်။ သစ်သစ် မောင်းထွက် ရာသို့ နောက်ယောင်လိုက်ကြည့်ရနှင့် ဖြစ်သွားရသည်ပါပဲ ..။ သစ်သစ် မောင်းနေသည့်နောက် တကောက်ကောက်ပါသွားရင်း ထပ်၍ အံ့ဩ

စိတ် ဖြစ်ရပြန်သည်က ..။ သစ်သစ် ကားရပ်ရာနေရာသည် အလွန်သေး ငယ်သော အိမ်အိုပေါက်စလေးတစ်လုံးရှိရာ ခြံတံခါးရှေ့ လမ်းသေး နေရာ ဖြစ်နေချေသည်တကား ..။ ကားပေါ်မှ သစ်သစ် ဆင်းသည်။ ခြံရှေ့မှာ ရပ်သည်။ သော့ခတ်ထားသောခြံဝင်းတံခါးကို လက်ဖြင့် ဖေးကိုင်၍ အတန်ကြာ ငိုငိုရပ်နေ၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ကားရပ်ထားရင်း ခစာင့်ကြည့်နေရပေမယ့် ဘာကိုမှနားမလည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရသည်က ဒေါ်ယွန်းလဲ့လဲ့ ပါ ..။

ဘာကိစ္စနှင့် ဤမျှချမ်းသာသော သစ်သစ်သည် ဤမျှစုတ်ချာ သော အိမ်တစ်လုံးရှိရာ ခြံဝင်းတံခါးရှေ့မှာ ငိုငိုတွေ့ ဝမ်းနည်းရပ်နေပါ သတဲ့လဲ ..။ ပြီးတော့ .. ထမင်းဆိုင်မှကောင်မလေးတစ်ယောက်သည် ခုလောက် ချမ်းသာနေသော သစ်သစ်အဖြစ် ကားကောင်းကြီးကို ကိုယ် တိုင်မောင်း ..။ လက်ဝတ်ရတနာတွေ ညွတ်နေအောင် ဝတ်ဆင်ချမ်းသာ ဖြစ်နေရပါသတဲ့လဲ ..။

သစ်သစ် ကတော့ဖြင့် တစ်ဖက်အိမ်ဘက်သို့ သွားရပ်ကြည့်သည်။ ထိုအိမ်ကလည်း ခြံတံခါးသော့ခတ်ထားဆဲပဲရှိနေတာမို့ ..။ ငိုငိုပြန်၏။ နောက်တော့ ခေါင်းလေးငုံ့နေရာမှ မျက်ရည်သုတ်နေတာကို မြင် ရပြန်သည်။ သစ်သစ် ကားထဲပြန်ဝင်သည်။ ကားမောင်းထွက်တော့ ဒေါ်ယွန်းလဲ့လဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လိုက်လာရပြန်သည် ..။

တောက်လျှောက်မောင်းလာလိုက်သည်မှ ..။ အင်းလျားမြိုင်ရှိ ခြံ ဝင်းကျယ်ကြီးတစ်ခု၏ ခြံဝင်းတံခါးရှေ့မှာ သစ်သစ်၏ကား ရပ်လိုက် တာ ..။ လူကြီးတစ်ယောက် ပြေးလာ၍ ခြံတံခါးဖွင့်ပေးတာ ..။ သစ်သစ် ကားမောင်းဝင်သွားတာတွေကို တွေ့နေရပါ၏။ အိမ်ကြီး တလည်း နှစ်ထပ်အဆောက်အအုံခပ်မြင့်မြင့် ပေါ့တီကိုတိုင်ကြီးတွေဖြင့် နှိုနေကာ ..။ ခြံဝင်းထဲမှာ မြက်ခင်းစိမ်းနှင့် ..။ အလှဆင်မီးတိုင်နှင့် ..။ နေ့ညယျာဉ်နှင့် တခမ်းတနားရှိနေသည်မှာလည်း အမှန်ပါ။

www.burmeseclassic.com

ခြံဝင်းအုတ်တိုင်ကြီးမှာရေးထားသည်က .. ပန်းမာလာ .. ဆိုသည့် အိမ်အမည်ပါ...။ ကားကို နှေး၍မောင်းရင်းမှ အားလုံးကိုကြည့်ပြီးသည့် နောက်မှာ နားမလည်ခြင်းတွေ တစ်ထွေးကြီး ပိုက်၍ ...

“ဟုတ်ပါတယ် .. သစ်သစ် မှ သစ်သစ် ပါ .. ဒီလောက်လှတဲ့ သူ့မျက်နှာကို ငါ မမှားနိုင်ပါဘူး .. ဒါပေမယ့် .. မြင်ကွင်းက .. ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေတယ် .. လုံးဝဆန့်ကျင်ဘက်ပဲ .. ဘယ်လိုချမ်းသာသွားတာလဲ .. အဲဒါ .. မယုံနိုင်စရာပဲ ..”

ဟု တွေးကာ စောစောကအိမ်စုတ်လေးရှိရာဘက်ဆီသို့ နောက်တစ်ကျော့ သွားကြည့်ချင်စိတ် ဝင်လာသည်။ တစ်ခုခုတော့ သိလာနိုင်မည်ဟု လမ်းစတစ်ခုကို ရှာမိပြန်ပါ၏။ အိမ်ငယ်လေးရှေ့သို့ နောက်တစ်ကျော့ထပ်ရောက်ကာ စောင့်ကြည့်မိပေမယ့် ...။ မြင်ကွင်းသည် အငြိမ်ပဲ ဖြစ်နေသည်။ အပြောင်းဘက် မရောက်...။ ခြံတံခါးကလည်း ပိတ်မြဲ ပိတ်ထားသည်။ အိမ်ငယ်လေးကလည်း ပြတင်းတံခါးတွေ ပိတ်မြဲ ပိတ်လျက် ရှိနေသည်။ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းစပြုလာသည်က ဒေါ်ယွန်းလဲ့လဲ့ ပါ ...။

ထိုစဉ်ခိုက် ကလေးသုံးယောက် ဘောလုံးကန်ပြန်လာကြပုံဖြင့် ပေပေတူးတူးလေးတွေရှိနေရင်း ဘောလုံးလေးပိုက်ထားသူက ပိုက်ထား ...။ လေလေးတပေါပေါဖြင့် ကားဘေးဘက်ဖြတ်အလျှောက်မှာ ကမန်းကတန်း ကားတံခါးကိုဖွင့်၍ ဒေါ်ယွန်းလဲ့လဲ့ ကားပေါ်မှ ဆင်းသည်။ မျက်နှာလေးချို၍ ...

“ဒီမှာ သားတို့ရေ.. အန်တီ သိချင်တာလေး မေးချင်လို့ .. ဒီအိမ်ကလူတွေ .. ဘယ်သွားလိုက်ကြတာလဲကွယ် ..”

အိမ်လေး သော့ခတ်ပိတ်ထားတာမို့ လိုက်လျောညီထွေမှု ရှိနေသည့်အမေးစကားကို ပြောတော့ ကောင်လေးတွေ အိမ်လေးကို ကြည့်ကြသည်။

“အဲဒါ .. ဦးလေးဦးညွန့်ဖူးနဲ့ မမသုန် ရဲ့အိမ်လေး .. ဦးလေးက သေသွားပြီ .. မကြာသေးဘူး .. မမသုန် လည်း ဒီမှာမနေတော့ဘူး .. ဘယ်သွားလိုက်လဲ မသိဘူး ..”

ဟု ဖြေသည်။ ဒေါ်ယွန်းလဲ့လဲ့ ကြောင်အမ်းအမ်းကြီး ရုတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ မှင်တက်၍ ကလေးတွေကို တစ်ချက်ကြည့်မိရာမှ ခေါင်းထဲ တိုးဝင်လာသည်က အသိတစ်ခု ..။ ယောက္ခမကြီး ဦးစောရှင်၏ မျက်နှာ...။ ဦးစောရှင် .. လိမ်ခွဲချေသည်ပဲလေ ...။

“အဲဒီ ဦးညွန့်ဖူး ဆိုတာ .. ဘာလုပ်သလဲဟင် .. မသေခင်က...”

“ဆိုင်းထမ်းနဲ့ မုန့်ဟင်းခါးရောင်းတာပေါ့ဗျ .. ဦးလေးဖူး ရဲ့ မုန့်ဟင်းခါးက သိပ်ကောင်းတာ .. သားတို့ကိုဆိုရင် .. အပိုတွေတောင် ထည့်ပေးသေးတယ် .. ဦးလေးဖူး နေမကောင်းဖြစ်ပြီး သေသွားတာဗျ.. သနားပါတယ် ..”

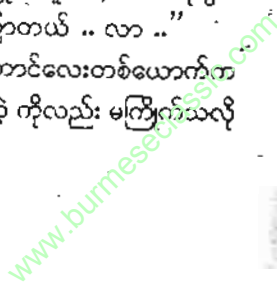
မုန့်ဟင်းခါးကို ဆိုင်းထမ်းနှင့်ရောင်းသည်တဲ့လားလေ ..။ ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လို .. ဘန်ကောက်ကကုန်တိုက်ပိုင်ရှင် ဖြစ်သွားရသည်တဲ့လဲ ...။ အဲခဲထားမိရသည်က ဒေါ်ယွန်းလဲ့လဲ့ ပါ ...။ ယောက္ခမကြီး၏ မျက်နှာက စိတ်နာချင်စရာကောင်းလောက်အောင်ပဲ အာရုံထဲမှာ ပေါ်လာနေသည့်အဖြစ် ..။

“အဲဒီ မမသုန် ဆိုတာ .. နာမည်အပြည့်အစုံက ဘာလဲဟင် ..”

“ဘာလုပ်မလို့လဲဗျ .. မမခင်ဝသုန်ငြိမ် ပေါ့ .. အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ...”

“ဟေ့ကောင် ဖိုးတာ .. အဲဒီအန်တီမေးတာ ဘာလို့ ဒီလောက်ဖြေနေရတာလဲကွ .. ဒီလောက်စပ်စုတာ ငါ မကြိုက်ဘူး .. လာ.. ရေသွားချိုးကြမယ် .. ကျောင်းတက်ရဦးမှာကွ .. ကြာတယ် .. လာ ..”

ဟု ဖြေသည့် ကောင်လေးကို ဘေးကကောင်လေးတစ်ယောက်က ပြောကာ လက်ဆွဲ၍ ခေါ်သည်။ ဒေါ်ယွန်းလဲ့လဲ့ ကိုလည်း မကြိုက်သလို တစ်ချက် ကြည့်သွားသေးသည်။

ကားဘေးမှာရပ်နေရင်း ကျန်ခဲ့သည့် ဒေါ်ယွန်းလဲ့လဲ့၏မျက်ဝန်း
တွေမှာ ခံပြင်းသော .. ခံရခက်လွန်းနေသော ခံစားချက်တွေက အံ့ကျင်း
ဖွဲ့၍ စွန်းထင်းနေကြပြီ ..။

ရွှေဗေဒါရိပ်ငြိမ် ဆိုသည့် အိမ်ကြီးတစ်လုံးကို ဘယ်လောက်ပေး၍
ဦးစောရှင် ဆိုသည့် သူဌေးကြီး ဝယ်ခဲ့သည်မသိ .. ဟု စတင်၍ မကျေ
မချမ်းကြီးတွေးရင်း တက်တစ်ချက် ခေါက်လှိုက်မိပါသတည်း ..။

တံသာသာအိမ်လေးဆီမှ ခင်ဝသုန်ငြိမ် ကို .. မယ်ချမ်းသာ
ခင်ဝသုန်ငြိမ် ဖြစ်အောင်လုပ်ကာ ပိပိရိရိ လိမ်ညှာကြပါသည့် မြေးအဘိုး
နှစ်ယောက်ကို .. သင်ခန်းစာကောင်းကောင်းပေးရမည်ဟု ဒေါ်ယွန်းလဲ့လဲ့
တွေးနေမိရပါ၏။

ဘာကြောင့်ဆို .. မနေ့က သိထားတာတစ်ခု ရှိသည်လေ ..။
ခင်ဝသုန်ငြိမ် ကို .. မကြာမတင်မှာ .. စေ့စပ်ပွဲ ကျင်းပပေးမည်
တဲ့..။ ကောင်လေးက .. နင်းဆီဧကရီကုန်တိုက်သူဌေးကြီး၏ တစ်ဦး
တည်းသောသား ဖြစ်သည်တဲ့ ..။

မနေ့က ညစာစားရင်း ဖေဖေ ဦးစောရှင် ..။ ညော် .. ယောက္ခမကြီး
ဦးစောရှင်က အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြခဲ့သည်လေ ..။ တင်းမာ
ကောက်ကျစ်သောအပြုံးတစ်ခု ဒေါ်ယွန်းလဲ့လဲ့၏ နှုတ်ခမ်းမှာ ဖြစ်
တည်၏။

အခန်း (၂၀)

“မေမေသမီးလေးကို .. ခုလို .. ဇနီးဂိုက်မင်းသမီးလေးလို လှစေ
ချင်လို့ .. မြင်ချင်လို့ .. ဒီဝတ်စုံလေး အပ်ခဲ့တာ .. ကြည့်စမ်း ..။ ဘယ်
လောက် လှလိုက်သလဲ .. သားမြင်ရင်ဖြင့် အရမ်းကြည်နူးမှာ .. သားက
သမီး သုန်ကို အရပ်လေးလို ချစ်တာကွယ့် ..”

အရပ်လေး ..။ သုန် ရင်ထဲမှ လိုက်၍ခေါ်မိရင်းမှ မုန်ကို ကြည့်မိရ
ပါ၏။ အဖြူရောင်ဇာတ်ဝတ်စုံ အပွင့်လှလှလေးမှာ ထိုဇာအပွင့်လိုက်မှာ
ထပ်၍ အပြာနုရောင်ကျောက်လေးတွေ၊ အစိမ်းနုရောင်ကျောက်လေး
တွေဖြင့် ပန်းပွင့်နေရာ၊ ပန်းရွက်နေရာတို့မှာ အလှဆင်ထားလျက်..။
ဇာဂါဝန်ရှည်လေးကို ပိုးသားအဖြူရောင်လေး အောက်မှခံ၍ သပ်သပ်
ရပ်ရပ်လေး ချုပ်ထားတာမို့ ..။ ဖြူညှနေသည့်ဝတ်စုံလေးသည် အပြာနု
ရောင်ကျောက်ပန်းပွင့်နှင့် အစိမ်းနုရောင် ကျောက်ခက်ကျောက်ရွက်
လေးတွေ ရှိနေသည့်နယ်လည်း ရှိနေပါသည့်အဖြစ် ..။ ဖိနပ်လေးက
လည်း အဖြူရောင်မှာ အစိမ်းနုရောင်ကျောက်လေးတွေစီထားရာဖိနပ်..။
သုန် လည်တိုင်မှာ အရည်ကောင်းပတ္တမြားလည်ဆွဲလေး ဆွဲထားသည်။
နားမှာလည်း ပတ္တမြားနားဆွဲလေး ဆွဲထားကာ ..။ လက်ကောက်သည်
သည်း ပတ္တမြားအရည်ကောင်းတွေစီထားရာတွေပဲ ဖြစ်နေပါ၏။ လက်
ဖတ်နာရီလေးကျတော့ စိန်စီထားသော လက်ပတ်ကြိုးတပ် ရွှေလက်

www.burmeseclassic.com

ပတ်နာရီလေး ဖြစ်နေသည်။ အားလုံးကို .. ဘိုး ဆင်ပေးခြင်း ..။ သူနဲ့ ခေါင်းမှာ ဆောင်းထားသည့် သံရုပေးလေးကျတော့ စိန်နှင့်ပတ္တမြားတို့ဖြင့် ရှိနေလျက် ..။ အန်တီဗွေး သူနဲ့ အတွက် ပန်းတိမ်မှာ သေချာအပ်ခဲ့ခြင်း ပါတည့် ..။

“သမီးလေးက စေ့စပ်ပွဲကို လူများများမဖိတ်ပါနဲ့ ဆိုလိုသာ မနည်း စဉ်းစားပြီး ဖိတ်ယူရတာကွယ် .. သမီးရဲ့ဘိုးရှေ့ ဖေဖေတို့ဘက်က ရော လူငယ်များတဲ့ လုပ်ငန်းရှင်တွေ မဟုတ်လား .. အဲဒါ .. လူငါးရာ လောက်တော့ နှစ်ဖက်ဖိတ်တဲ့အထဲမှာ ရှိသွားရတာပါပဲ ..”

အန်တီဗွေး မှ သူနဲ့ ပတ္တမြားလက်စွပ်လေးကို ကိုယ်တိုင်ဝတ်ပေး နေရင်း ပြောနေဆဲ ..။

“စေ့စပ်လက်စွပ်က .. စိန်ပွင့်ကြီးတစ်ပွင့်ပါတဲ့ ပလက်တီနမ် လက်စွပ်လေး .. သားကိုယ်တိုင် ပုံစံ သေချာကြည့်ပြီး ရွေးတာ ..”

အန်တီဗွေး ကတော့ သူနဲ့ မျက်နှာထက်မှာ တို့ပတ်လေးတင်ရင် ကြည့်နူးမဆုံး ပြောနေဆဲ ..။

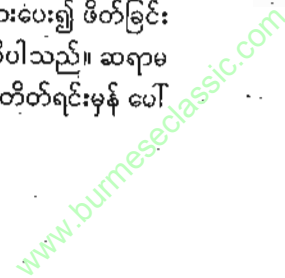
“အလှပြင်ဆရာမလေး မလိုအောင် .. သမီးက လှနေပြီးသား .. မေမေ ဖိတ်ကပ်လေး လူးပေးတာလောက် .. နှုတ်ခမ်းနီလေး ဆိုးပေးရ တာလောက်ပဲ .. သမီးကို .. ကြွေရုပ်လေးတွေ ရှုံးနေပြီ ..”

အန်တီဗွေးပဲ လောလောဆယ်မှာ စကားတွေပြောနေလျက် ..။ သူနဲ့ ကတော့ နှုတ်ဆိတ်နေသူပဲ ဖြစ်နေသည်။ သူနဲ့ .. သတိရနေသည် က ဖေဖေ ..။

ဆိုင်းထမ်းကြီးဖြင့် မုန့်ဟင်းခါး ဖေဖေ ရောင်းရာနောက် တကောက် ကောက်ပါခဲ့သော ခင်ဝသုန်ငြိမ် ဆိုသည့် ကလေးတစ်ယောက်၏ ပုံရိပ် လေးတွေ ပြန်၍ပေါ်နေသည်။ နှစ်နှစ်သမီးလေးအရွယ်ကတည်းက ဖေဖေ ကျောပိုးဝတ်နှင့် တစ်ပါတည်းပါခဲ့သည့် ခင်ဝသုန်ငြိမ် ဆိုတာက..။ ကျောင်းနေရမည့်အရွယ်မှာ အဖေ မခွဲနိုင် သမီးအဖြစ် တင်ပို့ပေးရခြင်း..။

ကျောင်းမသွားချင်တာပဲ သေမတတ် ငိုပြောနေ၍ ..။ အဖေချစ်သမီးနှင့် သမီးချစ်အဖေတို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ နောက်ဆုံးဖြစ်ခဲ့ရသည့်အဖြေ တစ်ခုကတော့ သူနဲ့ ကျောင်းနေနောက်ကျခြင်းပဲ ဖြစ်လေသည်။ သူများ ဆွေထက် နှစ်နှစ်နောက်ကျပြီးမှ သူနဲ့ ကျောင်းစနေဖြစ်ရသည်။ ဤ သည်ကလည်း ဆရာမ ဒေါ်ရွှေဖြူကြောင့်ပါ ..။ မေမေက သမီးနှင့်အဖေ တို့ ချိန်ခွဲစဉ်တုန်းမှာ ဆရာမ ထိုအိမ်လေးကို ရောက်မလာသေး။ သမီး တစ်ယောက်နှင့် ဘဝကို ရုန်းကန်ဖြတ်သန်းနေသည့် သူနဲ့တို့ အိမ်ငယ် သားနှင့်ကပ်လျက် အိမ်လေးဆီသို့ သူနဲ့ ခြောက်နှစ်သမီးအရွယ်မှာ ဆရာမ ရောက်လာခဲ့ခြင်းပါ ..။ သူနဲ့ ကျောင်းမနေဘဲ အဖေနောက် ကောက်ကောက်ပါနေသည့် ကောင်မလေး သူနဲ့ ဆိုတာကို နောင်နှစ် ကျောင်းဖွင့်ချိန်မှာ ကျောင်းအပ်ဖို့ကိစ္စ ဆရာမ ဇွတ်တိုက်တွန်းခြင်းမှ သည် ..။ သူနဲ့ ကျောင်းနေဖြစ်ခဲ့ရခြင်းပါတည့် ..။ ဆရာမ ဒေါ်ရွှေဖြူ သောကျောင်းပေးဖို့ .. သူနဲ့ အတွက် .. အားကိုးရာရခဲ့ကာ ..။ ထိုစဉ် အထက်တန်းပြဆရာမဖြစ်သည့် ဆရာမသည် သူနဲ့ ကို ကျောင်း နှစ်နှစ်ဆင်းချိန်မှာလည်း လာတွေ့ ..။ ထမင်းစားချိန်လည်း ထမင်း စား ..။ ကျောင်းဆင်းချိန်လည်း တူတူပြန်ဖြင့်ရှိရင်း .. သူနဲ့သည် တော်သည့်ကျောင်းသူလေး ဖြစ်ခဲ့ရပါ၏။

ဖေဖေနှင့်ဆိုလျှင်လည်း ဆရာမသည် ညီမငယ်လေးအဖြစ် ဖေဖေ တတ်မှတ်ထားရာဖြစ်ခဲ့ရလျက် ..။ သူနဲ့သည်လည်း ဆရာမ၏ တူမလေး ဖြစ် ခဲ့ရသည်မှ ..။ သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့ရပါသည့်အဖြစ် ..။ ခုကျတော့ သည်း .. ဆရာမသည် သူနဲ့ စေ့စပ်ပွဲသို့ မလာနိုင်ပါဟု ဖုန်းဆက်၍ ပြောလာသည်။ ဘိုးကိုယ်တိုင် ဆရာမကို ဖိတ်စာသွားပေး၍ ဖိတ်ခြင်း ပါပေမယ့် .. ဘိုး စိတ်ထဲမှာ ထင်နေတာ သူနဲ့ သိပါသည်။ ဆရာမ တတ်လာလျှင် ဟိုကစပ်စု သည်ကစပ်စုဖြင့် သူနဲ့အတိတ်ရင်းမှန် ပေါ် မှောက်ဘက်ကို ဘိုး ကြိုတင် စိုးရိမ်နေသည်။

ဒါပေမယ့် .. သူနီက .. ဖိတ်ချင်လှပါသည်ဟု ပြောတာမို့ ဘိုးကိုယ်တိုင် သွားခဲ့ခြင်းပါ။ သူနီ ကိုတော့ အသွားမခံဘဲ ထိုဝန်းကျင်နှင့် ကင်းသံထက်ကင်းအောင် ဘိုး ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းပါတည်း ..။ ခုကျတော့- ဆရာမလည်း သူနီ စေ့စပ်ပွဲသို့ မလာတော့ပြီ..။ မလာခြင်းသည်လည်း သူနီ ဘဝမှန်ကို ဘယ်သူမှ မသိစေချင်၍ဆိုတာလည်း သူနီ သိနေသည်။

“အဲသလို ဖိုးကွယ်ထားလိုက်ရုံနဲ့ အရာရာဟာ အကောင်းတွေ ချည်း ဖြစ်လာနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ခုထိ ဘိုးရော .. ဆရာမရော ထင်နေကြပုံ ပါလား ..။ တကယ်က .. တစ်နေ့မှာ .. အမှန်တရားဆိုတာ ဖေါ်လာမှာပဲ .. အဲဒါကို သူနီ သိနေတယ်.. သိနေရင်းနဲ့လည်း ဘိုးအတွက် သူနီ စိတ်ထိခိုက်နေခဲ့ရတယ် .. အခု .. သူနီ ကြောင့် စိတ်ထိခိုက်ကြရမယ့်သူဟာ ဘိုးတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်တော့ဘူး .. အစ်ကိုကြီးလည်း တိုးလာပြီ .. အန်ကယ်နဲ့ အန်တီဖွေးတို့လည်း တိုးလာပြီ ..။ သူနီဟာ - လုံးဝ ဘာဆိုဘာမှမချမ်းသာတဲ့ သူနီ ဆိုတာ အန်တီဖွေးတို့ သိသွားကြရင် .. သူနီ ကို စိတ်နာကြမှာ သေချာတယ် .. ဝန်းကျင်မှာ အရှက်တကွဲ ဖြစ်ကြရမှာလည်း သေချာတယ် .. ဘိုးကို သူနီ ညာတာစိတ်နဲ့ .. အဲဒါ အဖြစ်မှန်ကို .. အတိအလင်း အစ်ကိုကြီးတို့ဘက်ကို အသိမပေးနိုင်ဘဲ ဖြစ်ခဲ့တာဟာ.. တစ်နေ့မှာ .. ကြီးမားတဲ့အမှားတစ်ခု ဖြစ်နေမှာ သူနီ သိနေတယ် .. ကြီးမားတဲ့လိမ်ညာမှု .. ထိမ်ချန်မှု ဖြစ်နေပြီ ..”

သူနီမှာ ဘိုးကိုထောက်ထား၍ အဖြစ်မှန်ကိုလည်း ပြောမထွက်ရက်နိုင် ..။ မပြောဘဲနေရပြန်တော့လည်း ရင်ထိ လိပ်ပြာမလုံ ..။ ရှေ့တိုးလည်း ခက် ..။ နောက်ဆုတ်လည်းခက်ဖြင့် ရတက်မအေးနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရသည့်အဖြစ် ..။ ထိုစဉ်ခိုက် သူနီ လက်ကိုင်ဖုန်းလေး မြည်လာတာနဲ့ အန်တီဖွေး ယူကြည့်ကာ ပြုံး၍ ..

“ထင်လို့ ကြည့်လိုက်တာ သမီးရေ .. မေမေ ထင်တဲ့တိုင်းပါပဲ- သားဆီက .. ဖုန်း ..”

ဟု ပြောကာ ဖုန်းလေး သူနီ လက်ထဲ ထည့်၍ အခန်းထဲမှထွက် သွားပါ၏။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောကြစေဆိုသည့်သဘော ..။

“ဟယ်လို ..”

“သူနီ .. ကိုယ် ရောက်လာတော့မှာနော် .. ကားထွက်လာတော့ မယ် .. ရယ်စရာကောင်းနေတယ် သူနီ .. ဟိုဘက်ခြံ သည်ဘက်ခြံကို.. ကူးလာတဲ့ကိစ္စမှာ .. ပန်းပွင့်တွေ အလှဆင်ထားတဲ့ကားထဲမှာ ထိုင်ပြီး ကိုယ် လာရမှာလေ .. လေးလေးတူး ကတော့ ရယ်နေတာပဲ .. ခုလို .. ပန်းတွေဝေနေတဲ့ကားကို စီးရတာ မင်္ဂလာရှိတာ အမှန်ပဲ သူနီ .. ဖေဖေလည်း ကိုယ်နဲ့ပါလာမှာ .. သူနီ ..။ သူနီ ကို .. ကိုယ်က သူနီအိမ်အပေါ် ထပ်ထိ တက်လာပြီး ခေါ်ရမှာတဲ့ .. မေမေ မှာသွားတယ်လေ .. သူနီ ကို အဝတ်အစားဆင်ပေး အလှပြင်ပေးဖို့ မေမေ အရင်သွားနှင့်တာ ဆိုပေမယ့် .. ဟိုရောက်ရင် .. ကိုယ် ဘာတွေလုပ်ရမယ်ဆိုတာ မေမေ အားလုံး သင်ပေးထားခဲ့တာ .. အဲဒါ .. သူနီ လက်လေးကို ဖေးကိုင်ပြီး အပေါ်ထပ်က ဆင်းရမှာ ကိုယ် ရင်ခုန်နေတယ် သူနီ ..”

အစ်ကိုကြီး အရမ်းပျော်နေတာ သိသာနေသည်။ သူနီ ကို ဖုန်းဆက်၍ပြောနေတာကိုက အပျော်တွေကို ထိန်းမထားနိုင်တော့၍ဆိုတာလည်း သူနီ သိနေသည်။

“ကိုယ် ဝတ်ထားတာက .. အဖြူရောင်အနောက်တိုင်းဝတ်စုံကွ.. အဲဒါလည်း မေမေ ဆင်တာပါပဲ .. သူနီ ဝတ်စုံလေးကလည်း အဖြူ.. တိုယ့်ဝတ်စုံကလည်း အဖြူဖြစ်ရမယ်တဲ့ .. နည်းနည်းတော့ ရက်တယ်ဗွ သိလား ကောင်မလေးရေ .. အင်္ကျီမှာ စိန်ရင်ထိုးကြီး ထိုးလို့ကွ.. မေမေ ဆင်တာလေ .. ယောက်ျားကြီးဖြစ်ပြီး ရင်ထိုးကြီးနဲ့ဆိုတော့ .. ဆန်းနေတယ် သူနီ .. ကိုယ် အဲဒါမျိုး မဝတ်ဖူးဘူးကွ ကောင်မလေးရ ဆံပင်ကလည်း ပုံမပျက်အောင်ဆိုပြီး စပရေးဖျန်းထားတော့ .. ဝိုယ့် ချက်နာ ကိုယ်ပြန်ကြည့်ရတာ ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်းကို မရှိဘူး ..”

တောင့်တောင့်ထောင့်ထောင့်ကြီး ဖြစ်လို့ သူနဲ့ ..”

သူနဲ့ လှူတံခနဲ ရယ်မိရပါ၏။ ဆံပင်တွေ မလှင့်မလှုပ်သော ဆံပင် အငြိမ်နှင့် လူတစ်ယောက်အဖြစ် အစ်ကိုကြီးကို မြင်ယောင်လာမိရင်း- အစ်ကိုကြီး၏အပြောဖြင့် သူနဲ့ ရယ်ချင်လာမိရသည်ပါပဲ။ ရုတ်တရက် ရင်ထဲမှာ အတန်မျှ နေသာထိုင်သာဖြစ်လာရသည်မဟုတ်ဘဲ သူနဲ့ သိလာနေရသည်။ စောစောက ကျိတ်မျိုခဲစားနေရသည့် ကြွေကွဲမှုတွေ .. လိပ်ပြာမလုံနိုင်တာတွေ အတန်မျှတော့ ပြေပြေလျော့လျော့ ဖြစ်ကုန်ကြရသည့်တည်း။

“အဲဒါ .. ကိုယ်လာပြီဆိုတာ သူနဲ့ သိအောင် ပြောပြတာလေ - အဲဒါလည်း မထူးဆန်းဘူးလား သူနဲ့ .. ဟိုဘက်ခြံ သည်ဘက်ခြံ ကပ်နေတာကို ကားနဲ့ အခုလာနေပြီတွေ ဘာတွေ လှမ်းပြောနေရတာကိုက- အတွေ့အကြုံသစ်တစ်ခုကို ဖြစ်လို့ သူနဲ့ ..”

ဟု ပြောပြီးသည့်နောက်မှာ အသံတိုးတိုးဖြင့် ...

“မျှော်နေနော် ကောင်မလေး .. ကိုယ် .. သူနဲ့ အခန်းကို မေမေ့ အတူတက်လာမှာ သိလား .. ဧည့်သည်တွေ မရောက်ခင် အဲဒီကို - ကိုယ်က ရောက်နေရမှာလေ .. လူတွေစုံသလောက်ရှိတဲ့အခါမှ .. ကိုယ်နဲ့ သူနဲ့က .. အပေါ်ထပ်က ဆင်းကြရမှာတဲ့ .. လူတွေက လက်ခုပ်တီးသြဘာပေးကြမယ်ဆိုပဲကွ .. ဘယ်လိုများဖြစ်နေမလဲ မသိဘူးနော် - တူတူဆင်းလာချိန်မှာ လက်ခုပ်သံတွေ ကြားရချိန်မှာလေ .. သေချာတာ တစ်ခုကတော့ ပျော်မှာပဲ သူနဲ့ .. အဲဒီ ပျော်တဲ့အပျော်က ... တော်တော်ကြီးကို ပျော်တဲ့အပျော် ဖြစ်မှာ - နောက်ထပ် ဘာတွေတိုးပြီး ခံစားရမလဲ ဆိုတာတော့ မသိနိုင်သေးဘူး သူနဲ့ .. ရင်ခုန်ကြမယ် .. တူတူရင်ခုန်မှာ သေချာနေမယ် နော် သူနဲ့ ..”

အစ်ကိုကြီး အရမ်းပျော်နေတာ သိလေ .. သူနဲ့ ဘက်က အပြစ်မကင်းသည့်နယ် ခံစားရလေဆိုသည့်အဖြစ်က .. ရင်ထဲ ပြန်၍တိုးဝင်လာပြန်၏။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရယ်မောမိခဲ့တာကိုပင် အပြစ်တစ်ခုနဲ့

သူနဲ့ ပြန်ခံစားရသည်။ သူနဲ့ .. အရမ်းကို ဖြူစင်မွန်မြတ်သည့် အစ်ကိုကြီး၏အချစ်ကို လိမ်ညှာ၍ ရယူခဲ့သည်ပဲဟု ကြေကွဲမိပြန်၏။ ချမ်းသာသည့် သူနဲ့ အဖြစ် .. လိမ်ညှာသည်က .. အစ်ကိုကြီး၏မိသားတစ်စုလုံးကို ဖြစ်နေသည်။ သူနဲ့ .. သူနဲ့ ကိုယ်ကို စိတ်နာမုန်းတီးလာမိရပြန်သည်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် .. ဘိုးကို ထောက်ထားနေရသည့် သူနဲ့ သည် အမှန်တရားတစ်ခုကို ဖွေရာသည့်ထွက်ပေါက်ကို ဖွင့်ခွင့်မရှိသော သူနဲ့ ဖြစ်နေရချေသည်တကား ..။ သူနဲ့ .. ဖုန်းလေးကို ပိတ်လိုက်မိကာ လက်အုပ်လေးချိ၍ ...

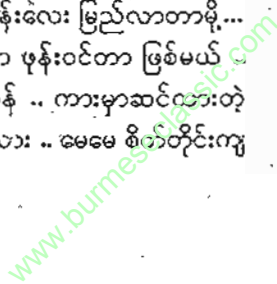
“သူနဲ့ ကန်တော့ပါတယ် အစ်ကိုကြီးရယ် .. သူနဲ့ ကန်တော့ပါတယ် ..”

ဟု ဖုန်းလေးကို လက်ဖဝါးလေးနှစ်ဖက်ကြားမှာ ညှပ်ထားမိရင်း မျက်ရည်ပဲလျက် တောင်းပန်နေမိစဉ်မှာ ဝင်လာသည်က အန်တီဖွေးပါ။။

“ဟယ် .. သမီးလေးက .. သားဆီက ဖုန်းနားထောင်တာတောင်မှ .. ဖုန်းပြောပြီးတာနဲ့ .. လက်အုပ်လေးချိပြီး ရည်စူးကန်တော့တဲ့အထိ လိမ္မာလိုက်တာကွယ် .. ကြည့်စမ်း .. မျက်ရည်ပဲလို့ .. အဲသလောက် .. သားအပေါ်မှာ ကြည့်ညိုရီသေရသတဲ့လား သမီးရယ် .. ဒီလောက် လိမ္မာဖြူစင်တဲ့ကလေးကိုမှ .. ဘေး လက်တွဲဖော်အဖြစ် ရလိုက်တာဟာ .. သား အလွန်ကဲကောင်းလို့ပေါ့ ..”

ဟုပြောကာ ကြည့်နူးစိတ်ဖြင့် သူနဲ့ ကို တစ်မိမိမိပြုံး၍ ကြည့်သည်။ မျက်ရည်စိုနေတာကိုလည်း သုတ်ပေးသည်။ သူနဲ့ နဖူးလေးကိုလည်း နမ်းသည်။ ထိုစဉ်ခိုက် အန်တီဖွေး၏ဟနိုးဖုန်းလေး မြည်လာတာမို့...

“ဟော .. သားတို့ လာနေကြပြီဆိုတာ ဖုန်းဝင်တာ ဖြစ်မယ် .. မေမေ အောက်ထပ်ဆင်းလိုက်မယ် သမီးသူနဲ့ .. ကားမှာဆင်လားတဲ့ ပန်းတွေက နှင်းဆီပန်းအစစ်တွေချည်းပဲ သိလား .. မေမေ စိတ်တိုင်းကွဲစိစဉ်ထားတာလေ ..”

အန်တီဗွေး ပြောကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားသည်။ သူနဲ့ .. တစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့ရင်းမှ ဖိတ်စာကိစ္စ ခေါင်းထဲဝင်လာရပြန်သည်။ ဘိုးက .. ဖေဖေနှင့် မေမေတို့ ကွဲကွာခဲ့ကြသည်မို့ ..။ ဖိတ်စာမှာ မေမေအမည် ထည့်မရိုက်လိုပါဟု အန်တီဗွေးတို့ကို ဖွင့်ပြောခဲ့သည်တဲ့။ ထိုသို့ ထည့်မရိုက်နိုင်ခြင်းမှာလည်း ကွယ်လွန်သည့် ဖေဖေဆန္ဒကြောင့်ပင် ဖြစ်ရပါသည်ဟု ဘိုး ပြောတာမို့ အန်တီဗွေးတို့ဘက်က .. နားလည်ပေးခဲ့ကြသည်ပါပဲ။ အားလုံး အရမ်းကို သဘောထားပြည့်ကြတာမို့ .. သူနဲ့ ကို စေ့စပ်မည့်ပွဲမှာ ဘာတစ်ခုမှ ဘိုးဘက်ကရော .. သူနဲ့ ဘက်ကပါ .. စိတ်အလိုမကျ မဖြစ်ရစေဖို့ပဲ အဓိကထားပေးကြသည်ပါပဲ ..။ သူနဲ့ ကတော့ .. ဖိတ်စာကြည့်လည်း လိပ်ပြာမလုံ ..။ စေ့စပ်ပွဲမှာ အစ်ကိုကြီးနှင့်အတူ စည့်ခံရမှာလည်း လိပ်ပြာမလုံနှင့် ရှိနေရရင်း မွန်းကျပ်နေတာပဲ ဆီနေရပါသည့်အဖြစ် ..။

မကြာလိုက် ..။ ဘိုး ရောက်လာသည်။ ပိုးတိုက်ပုံ နံ့သာရောင်၊ ပိုးစတစ်ကော်လာရှပ်အင်္ကျီနံ့သာရောင်၊ အညိုစင်းပါသော ပိုးပုဆိုးတို့ဖြင့် ဘိုးသည်လည်း ပို၍ပင် နုပျိုလာသည့်နယ် ရှိနေပါသည့်အဖြစ်..။ ဤတစ်ကြိမ် သူနဲ့ ကို ဘိုး လာကြည့်ခြင်းသည် ငါးကြိမ်မြောက်နေပြီ..။ အရွယ်အိုနေပေမယ့် ..။ အပေါ်ထပ်တက်လိုက် အောက်ထပ်ဆင်းလိုက်ဖြင့် ဘိုးသည် ဤနေ့မှာ လန်းဆန်းနေသည်ပါပဲ။ သူနဲ့ အတွက် စိတ်ချရပြီဆိုသည့်ဇောလည်း ပါချေမည်သာ..။ ခုလည်း သူနဲ့ကို ဆံစလေးသပ်ပေးကာ ..

“လူလေးတို့ ရောက်လာကြတော့မယ် .. ဘိုး .. သွားကြိုလိုက်ဦးမယ် .. လူတွေလည်း တချို့ရောက်နေကြပါပြီ .. သူနဲ့ ဘကြီးနဲ့ မြတ်နိုးတို့လည်း ရောက်လာကြတယ် .. အခုပဲ ရောက်လာတာ .. ယွန်းလဲ့ကတော့ လက်ဆောင်ပေးချင်လို့ ရတနာဝယ်ဖို့ဆိုပြီး ကျန်ရစ်သတဲ့.. မနေ့က သွားဝယ်ပါလား .. ဒီနေ့ကျတော့မှ .. ဝယ်ရတယ်လို့ ..”

ဟု ဘိုး ပြောကာ သူနဲ့ ကို ဆံစလေး ထပ်၍ သပ်ပေးပြန်သည်။ နဖူးလေး နမ်းပြန်သည်။ နောက်တော့ ခပ်သုတ်သုတ် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားပြန်ပါ၏။ သူနဲ့ .. မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ ထိုင်ခုံလေးထက်မှာ ငြိမ်သက်ထိုင်ရင်း ကျန်ခဲ့သည်။ မကြာမတင်မှာ အစ်ကိုကြီး ရောက်လာပေတော့မည်။ သူနဲ့ ကို မြင်လျှင် ကြည့်နူးစကားတွေ ပြောချေဦးတော့မည်။ သူနဲ့ .. ရင်ခန့်ချင်လာချေသည်ကောလေ ..။ နူးညံ့သိမ်မွေ့နေသော ရင်ခန့်မှုကို.. အစ်ကိုကြီး ရောက်မလာသေးမီမှာပင် ကြိုတင်၍ သူနဲ့ ခံစားနေရချေသည်တကား ..။ မကြာလိုက် ..။ အစ်ကိုကြီး ရောက်လာသည်။ ရောက်လာပုံက အားလုံး တစ်ဝန်းတစ်ဖွဲ့ကြီး .. လိုက်ပိုကြခြင်း..။ ဘိုးလည်း ပါသည်။ အန်တီဗွေးနှင့် အန်ကယ်မိုးလည်း ပါသည်။ အလည်မှာ အပျော်ရိပ်တွေလည်း ပြည့် ..။ ရှက်အမ်းအမ်းလည်းဖြစ်နေသည့် ချစ်ဖို့ကောင်းနေသော ဟန်ပန်နှင့် ပါလာသည်က အစ်ကိုကြီးပါ ..။ ခုလို .. ပျော်နေတာလည်း မကွယ်ဝှက်နိုင် ..။ ဝိုင်းပိုကြရင်း ပြုံး၍ တကြည့်ကြည့်ဖြင့် ရှိနေကြတာကို ခံရတာမို့ ရှက်အမ်းအမ်းလည်း ဖြစ်နေပါသည့် အစ်ကိုကြီး၏ပုံစံလေးက အရမ်းကို အပြစ်ကင်းစင်နေသည်တိုးလေ ..။

အခန်းထဲ ဝင်လာရင်းလည်း သူနဲ့ ကို အရင်ဆုံး ရှာဖွေကြည့်ဖြင့် ကြည့်သည်။ တွေ့တော့လည်း မြတ်နိုးမဆုံးသလို ငေးခနဲ ကြည့်သည်။

“ငေး .. ငေး .. သားကို အဲဒီအငေးအလုပ်လုပ်ဖို့ ဒီကိုခေါ်လာတာ ..။ ငေးမယ်ဆိုတာလည်း မေမေတို့က သိထားပြီးသား .. ဘာမှ ဘန်ဆယ်မနေနဲ့ .. အိုက်တင်ခံမနေနဲ့ .. ငေးသာ ငေး ..”

အန်တီဗွေး ရယ်ပြောတော့ အစ်ကိုကြီး ရှက်နေပြန်၏။ မျက်နှာကြီး ပန်းဆီရိပ်သမ်းလာလျက် သူနဲ့ ကိုလည်း လှမ်းကြည့်ပြန်သည်။ သတ်က လုပ်မိလုပ်ရာဟန်ဖြင့် ခေါင်းကုပ်မလို လုပ်လာတာမို့ ..

“ဟဲ့သား .. ဆံပင်တွေ ဖွမပစ်နဲ့ .. ဪ .. ဒီကလေးနယ် .. ဒီ

အတောအတွင်းမှ သားရဲ့လက်တွေ ဆံပင်နဲ့ကင်းအောင်တော့ နေစမ်းပါကွယ် .. ရှက်တာများ .. ခေါင်းကုတ်ရတယ်လို့ .. ခက်ပါ ..

ဟု အန်တီဖွေး ကမန်းကတန်းတားတော့ အစ်ကိုကြီး၏လက်လမ်းဆလတ်မှာ တန့်ခန့် ရပ်၏။ ခေါင်းကုတ်မည့်ဟန်ဖြင့် တက်သွားသောလက် ခဏလောက်တော့ လေထဲမှ ဖြောက်လျက်တန်းလန်းနှင့် တစ်ချက်ငြိမ်နေသည်။ အားလုံးကလည်း အလယ်မှာရပ်နေသည့် အစ်ကိုကြီး အူလည်လည်ဖြစ်နေတာကြီးကို ကြည့်ကာ ပြုံးကုန်ကြသည်ပဲ။ လက်ကိုပြန်ချ၍ ဘောင်းဘီထက်မှာ လက်ဖဝါးတွေ ဖြန့်ပွတ်နေတော့--

“ဪ .. လက်ကချွေးတွေ ပေကုန်တော့မှာပဲ ဒီကောင်လေးဟာ လေ .. သမီးရေ .. သားကို ဂရုစိုက်ပါကွယ် .. သူ့လက်တွေ အင်္ကျီပေါ် ပွတ်လိုက် .. ခေါင်းကုတ်လိုက် .. ဘာလိုက်နဲ့ဖြစ်ရင် .. သူ ရှက်ပြီး လူကြားထဲ ထင်မိထင်ရာလုပ်နေတာ ကိစ္စမရှိဘူး .. အဖြူရောင်ဝတ်ထားတာမို့ .. ပေကုန်မှာ စိုးရတယ် သိသား ..”

ဟု ဤတစ်ကြိမ်မှာတော့ အန်တီဖွေး တကယ်လည်း စိတ်ပူလာပုံဖြင့် သား၏လက်ကို ဖတ်ခနဲ ပုတ်၍ ဆူလည်း ဆူ .. သူနဲ့ ကိုလည်း တာဝန်တွေ ပေးနေရပါ၏။ ဘိုးလည်း ရယ်နေသည်ပဲ။ အားလုံး အခန်းထဲမှထွက်သွားတော့ အစ်ကိုကြီး ခုံတစ်လုံးသွားယူကာ သူနဲ့ ဘေးမှာ ထိုင်သည်မို့ ..

“နေဦး ..”

ဟု သူနဲ့ တားတော့ ဘုမသိဘမသိဖြင့် အစ်ကိုကြီးခမျာ ချက်ချင်း ထရပ်လိုက်ရှာပါသတည်း။ ထိုင်ခုံကိုလည်း ပြန်ငုံကြည့်သည်။

“ဘာမှဝေမနေပါဘူး သူနဲ့ ရဲ့ .. ကိုယ်ဖြင့် လန့်သွားတာပဲ .. ခိုပေါ် တစ်ခုံခုချား ပေးနဲ့လို့ သူနဲ့ တားလိုက်တာလားလို့ .. တော်သေးတာပေါ့ သူနဲ့ရယ် .. ဘောင်းဘီသာ ပေသွားတယ်ဆိုရင်တော့ .. မေမေဆူမှာ ..”

ဟု ခပ်ညည်းညည်း ပြောလာပါ၏။ သူနဲ့ ပြုံး၍ --
“သူနဲ့ ပြောချင်တာက .. သေချာ အဝတ်ကိုဆန့်ပြီး ထိုင်ဖို့ပါ .. ထိုင်လိုက်တာ အောင်းဘီကျေသွားမှာ စိုးလို့ပါ ..”

ဟု ပြောတော့ အစ်ကိုကြီး တကယ်ပဲ ဘောင်းဘီကို ဆွဲဆန့်၍ ခပ်ဖွဖွရွရွလေး ထိုင်သည်။

“စေ့စပ်ပွဲမှာတောင် ဒီလောက်နူးညံ့ပြီး ဖူးဖူးရွရွလေး ထိုင်နေရတယ်ဆိုရင် .. လက်ထပ်ပွဲကျရင်ဖြင့် ဝိုးပုဆိုးကြီးနဲ့ ဘယ်လိုနေမယ် မသိဘူး ကောင်မလေးရေ .. ကိုယ်တွေ့တဲ့စေ့စပ်ပွဲထဲမှာ ဒီလိုအဝတ်အစားကိစ္စ .. ဆံပင်ကိစ္စတွေ မထိမတို့ရဲလောက်အောင် နေနေရမယ် ဆိုတာ မပါဘူး သူနဲ့ .. ကိုယ်က .. ထိုင်ချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ကိုယ် သက်သာသလို ထိုင်ပစ်တာ .. ခုကျတော့ ကျောမိုတောင် မမှီရဲဘူး .. အင်္ကျီကျောဘက်မှာ ကျောသလိုမျိုး ဖြစ်သွားမှာစိုးလို့ .. အဝတ်က .. လူထက်တောင် အရေးကြီးနေသလိုကြီး ဖြစ်နေတယ် သူနဲ့ ရာ ..”

တကယ်ပဲ ကုလားထိုင်ကျောမိုကိုမို့၍ အစ်ကိုကြီး မထိုင်ရဲရှာ။ ခါးကိုမတ်၍ ထိုင်သည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို ကုလားထိုင်လက်တန်းပေါ် မတင်ရဲ။ ပေါင်ပေါ်မှာ လက်ကို အသာအယာတင်ထားကာ ငြိမ်နေ၏။ သူနဲ့ .. အစ်ကိုကြီး အကျပ်ရိုက်နေပုံလေးကို ကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ ဖြစ်တည်လာရသည်က .. အရမ်းဖြူစင်ပါလား .. ဆိုသည့် ခံစားချက်ပါ။ ချစ်စနိုးလေးလည်း ဖြစ်ရသည်။ အစ်ကိုကြီးကိုကြည့်ရတာ ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်ခိုင်းထားခဲ့သည့် အမေ့စကားကို နာခံနေသည့် မူလတန်းကျောင်းသားလေးတစ်ယောက်နှင့် တူနေသည့်အဖြစ် ..။

“ဘာပြုံးတာလဲ .. အံ့မယ် .. သူကတော့ .. ဂါဝန်မကျေအောင်လည်း ထိုင်တတ်တယ် .. လှလှပပလေး ထိုင်နေတာများ အကြောင်းကြီးကို ကင်းလို့ .. ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး .. ကိုယ် ဖုန်းပြောနေတာတန်းကြီးရိုတုန်း ဘာလို့ ဖုန်းချသွားတာလဲကွ .. အစ်ကိုကြီးက ..”

မဟူရာ (ခေါင်းစဉ်)

တက်နေပြီ .. လမ်းပေါ်ရောက်နေပြီ .. အိမ်ထဲဝင်တော့မယ် .. အဲသလို တောက်လျှောက် ပြောပြချင်နေတာလေ .. ကားပေါ်ထိုင်ရင်းနဲ့လည်း ပြော အိမ်ထဲရောက်လည်း ပြောနဲ့ နေပစ်ချင်တာဗျ ..

ဟု ပြောလာပါ၏။ စိန်ရင်ထိုးကြီး ဘယ်ဘက်ကုတ်အင်္ကျီမှာ တကယ်ထိုးထားတာကိုလည်း သူနဲ့ မြင်နေရသည်။ အနောက်တိုင်း ဝတ်စုံပေမို့ နက်(ခ်)တိုင်အဖြူထက်မှာလည်း နက်(ခ်)တိုင်ထိန်းညှပ်ရာ သည် ရွှေနှင့်လုပ်ထားသော စိန်စီရာပဲ ဖြစ်နေသည်။ အစ်ကိုကြီး၏ နာရီကိုကြည့်တော့လည်း ရွှေလက်ပတ်ကြိုးတပ်နာရီ ဖြစ်နေသည်။

"ဟေ့.. ဟေ့ .. မကဲ့ရဲ့နဲ့နော် .. ဘယ်တုန်းကမှ ဒါမျိုးတွေ ကိုယ် ဝတ်တာ မဟုတ်ဘူး .. မေမေ ဆင်လွှတ်လိုက်တာ .. အားလုံး မေမေ ဆင်တာ .."

ဟု ပြောကာ နက်(ခ်)တိုင်ကို လက်ဖြင့်စမ်းမယောင် လုပ်တာမို့... "ပေမယ် .."

ဟု သူနဲ့ တားရပြန်သည်။ ခုလိုကျတော့လည်း သူနဲ့ ရင်ထဲမှာ ပျော်လာပါ၏။ အစ်ကိုကြီးနှင့်အတူရှိနေရင်း သူနဲ့ က ခပ်တည်တည် ဖြင့် ဆရာလုပ်နေတာကို ထူးဆန်းသော အတွေ့အကြုံတစ်ခုအဖြစ် ရှိနေရရင်း ပျော်လာမိရသည်ပါပဲ ..။ အဘယ်မျှ ဖြူစင်ကာ နူးညံ့နေ သောအဖြစ်တစ်ခုသည် ဤအခန်းထဲမှာ ဖြစ်နေပါသတ့်လဲ... အစ်ကိုကြီး သည် ကလေးတစ်ယောက်နယ် အဝတ်မပေအောင် ကုလားထိုင်လေး တစ်လုံးမှာ လက်လေးနှစ်ဖက် ပေါင်ပေါ်တင်၍ ထိုင်နေသည့် ကောင် လေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေကာ ..။ သူနဲ့ က .. ထိုကောင်လေးကို ဆရာ လုပ်နေသည့် သူနဲ့ ဖြစ်နေချေသည်တည်း ..။ မြင်ကွင်းနှင့်အဖြစ်သည် ချစ်စရာလည်း ကောင်းနေသည်။ ပျော်စရာလည်း ဖြစ်နေသည်။

"သူနဲ့ က .. သိပ်လှတာပဲ .. မင်းသမီးလေးကျလို့ .. အဟုတ်ပြော တာ .. ကိုယ့်ရင်ထဲက ပရင့်စစ်လေးပေါ့ .. ထောက်ဝင်မင်းသမီးလေးပဲပေါ့

သူနဲ့ သူနဲ့ ကို .. အဖြူရောင်ဝတ်စုံလေးနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်နေမလဲလို့ အိမ် မှာကတည်းက စိတ်မှန်းနဲ့ ကြည့်ကြည့်နေမိတာ.. အခုမြင်ရတော့ သိပ် လှနေတာပဲဆိုတာထက် .. ပိုနေတဲ့ အလှတွေနဲ့ ရှိနေတဲ့ ကိုယ့်ကောင်မ လေးကို တွေ့ရတော့တာ .. အမှတ်တရနော် သူနဲ့ .. ဒီနေ့ဟာ တစ်သက် တာအတွက် အမှတ်တရထဲမှာ ပါထာယ် .. ကိုယ်က .. သူနဲ့ အခန်းထဲ စဝင်လိုက်ရတဲ့အချိန်ကိုတောင် ဟိုတိုင်တပ်နာရီကြီး ကြည့်ပြီး အမှတ် ထားတာ .. မနက်ရှစ်နာရီနဲ့ ဆယ်မိနစ် ဆယ်စက္ကန့်မှာ ရောက်တာ.. အဲသလို .."

ဟု ပြောလာတော့ သူနဲ့ အစ်ကိုကြီးကို ငေးခနဲ ကြည့်မိရပါပြီတည်း။ သူနဲ့နှင့်ပတ်သက်လာလျှင် အစ်ကိုကြီး ဂရုတစိုက် အလေးထားသမျှ သူနဲ့ လိုက်မမီ။ ဟုတ်သည် ..။ သူနဲ့ မမိပါ။ အစ်ကိုကြီး သူနဲ့ အခန်းထဲ ရောက်လာသည့်အချိန်ကို သူနဲ့ ကြည့်မိလို့လားလေ ..။ ခုလိုကျတော့ လည်း သူနဲ့ အစ်ကိုကြီးကို အားနာလာမိရပါ၏။ သူနဲ့ ဘက်က ပေါ့တိ လျှော့တိနေသလို ဖြစ်နေသည်ကိုလေ ..။

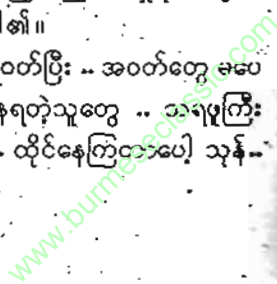
"ပြီးတော့ .. သူနဲ့ က .. ရှိုးတွေ ဘာတွေထုတ်ထားတာဆိုတော့.. နည်းနည်းတော့ မျက်စိထဲ ဆန်းတယ်ကွ .. သရဖူကြီးဆောင်းထားတာ ဆိုတော့ .. ဘုရင်မလိုလို့ .. ဘာလိုလို့နဲ့ .. ကိုယ့်နှလုံးသားကိုပိုင်တဲ့ ဘုရင်မ လေး ဆိုပါတော့ .."

ဟု ပြောတော့ သူနဲ့ မှာ ရယ်လည်း ရယ်ချင်လာသည်။ သရဖူ ကို လက်ဖြင့်စမ်းမည် လုပ်တော့ ..

"စောင်းသွားမယ် .. သရဖူဆိုတာ တည်တည်လေးရှိရတာကွ.."

ဟု အစ်ကိုကြီး လှမ်း၍ ဆရာလုပ်ပါ၏။

"နှစ်ယောက်စလုံး မဝတ်ဖူးတာတွေဝတ်ပြီး .. အဝတ်တွေ မပေ အောင် .. မကျေအောင် အထူးဂရုစိုက်နေရတဲ့သူတွေ .. သရဖူကြီး မစောင်းအောင် နေနေရတဲ့သူတွေအဖြစ် .. ထိုင်နေကြတာပေါ့ သူနဲ့ .."

အဲဒါလည်း ဆန်းနေတာပဲကွဲ့ သူနဲ့ရာ .. အားလုံး အထူးအဆန်းတွေ ချည်းပဲ .. မထူးဆန်းဘဲ ရင်ထဲမှာ ခါတိုင်းလိုပါလာတာက တစ်ခုပဲရှိ တယ် .. ဘာလဲ သိလား သူနဲ့ .."

အစ်ကိုကြီး မေးလာရင် အချစ်တွေဖြင့် ပြည့်ဝနေသည့်အကြည့် တွေနှင့် သူနဲ့ ကို ကြည့်သည်။ သူနဲ့ .. မဖြေနိုင် .. ဘာဖြေရမှန်းမသိတာ မို့ အားနာနာဖြင့် ခေါင်းလေးပဲ ခါပြလိုက်ရသည်က အစ်ကိုကြီးပါ။။ အရာရာမှာ အစ်ကိုကြီးက အလေးအနက်ဆန်နေသည်။ သူနဲ့ ဘက်က.. အလေးအနက်မထားရာ ရောက်နေသည်ကိုးလေ ..။

"သူနဲ့ က .. ကလေးလိုပါပဲ .. ဟန်ကိုမဆောင်တတ်တာပဲကိုး.. မျက်နှာပျက်နေလိုက်တာကွာ .. မသိလို့ မသိဘူးဖြေတာပဲ .. အပြစ်လား သူနဲ့ ရ .. ဒီမှာ .. ကိုယ်က .. လိမ်ညာတာကို မုန်းတာ .. ရိုးသားတာကို တန်ဖိုးထားတာ သူနဲ့ .. ခုလို .. မသိတာကို မသိဘူးလို့ ဖြေတာဟာ ရိုးသားတာကွ .."

ဟု ပြောလာတော့ သူနဲ့ လန့်သွားရပါပြီ။ သူနဲ့ က .. သူနဲ့ က .. အစ်ကိုကြီးတို့ တစ်ခါသားစုလုံးပေါ်မှာ လိမ်ညာထိခွန်ထားတာတွေဖြင့် ပြည့်သိပ်နေသည်ကိုးလေ ..။ သိလျှင်ဖြင့် အစ်ကိုကြီး သူနဲ့ ကို စိတ်နာ မည်။ မုန်းလည်း မုန်းချေမည်သာ ..။

"ဟာ .. ခုထိ မျက်နှာလေးပျက်နေတုန်းပဲကိုး .. မျက်နှာလေးငယ် နေလိုက်တာ ညှိုးနေလိုက်တာ သူနဲ့ ရာ .."

သူနဲ့ ကို တစ်မိမိကြည့်နေရာမှ အစ်ကိုကြီး သူနဲ့ ကို သနားလာ ပုံဖြင့် သူနဲ့ ရှေ့မှာ ရပ်လာသည်။ သူနဲ့ မျက်နှာလေးကို ခါးကိုင်း၍ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်အောင် ငုံ့ကြည့်သည်။ ဝါးလေးကို ဖွဖလေး လက် ဖဝါးဖြင့် အုပ်မိုးကာ ..

"ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ခါတိုင်းလို ပါလာတဲ့အရာက .. သူနဲ့ ကိုချစ်တဲ့ အချစ်ပေါ့ သူနဲ့ .. မထူးဆန်း မပြောင်းလဲခြင်းတွေနဲ့အတူ ပါလာတဲ့

အရာပေါ့ .. ဒီနေ့တွေတဲ့ အသစ်အဆန်းတွေထဲမှာ ထူးဆန်းသောအရာ အဖြစ် ရောထွေးပြီး ရောကောသောကောနဲ့ ပါမသွားတဲ့အရာ .. မပြောင်းလဲသောအရာအဖြစ် .. ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ခါတိုင်းလိုပဲ ရှိနေတဲ့ အရာဟာ .. သူနဲ့ ကို ချစ်တဲ့အချစ်တွေပဲ သူနဲ့ .. အဲဒီအချက်ဟာ .. ကိုယ့်တစ်သက်လုံး မပြောင်းမလဲနိုင်ဘဲ ရင်ထဲမှာ တည်တံ့မြဲမြဲနဲ့ ရှိနေမှာ .. သိထားလိုက်စမ်းပါ ကိုယ့်ကောင်မလေးရေ .."

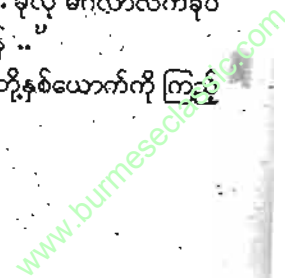
ဟုပြောကာ သူနဲ့ ပါးလေးကို ဖွဖလေး လက်ဖဝါးဖြင့် ပုတ်သည်။ ကလေးလေးကို မျက်နှာလေး မညှိုးပျောက်အောင် ချောသည့်နှယ်ရှိ၏။ ထိုစဉ်ခိုက် အန်တီဖွေး အခန်းထဲဝင်လာတာမို့ အစ်ကိုကြီး ခါကိုင်းနေ တာကို ပြန်၍ အမြန် ကိုယ်ကို မတ်လိုက်ပါသတည်း။

"ဧည့်သည်တွေ စုံသလောက်ရှိပြီ သားရေ .. လာ .. လာ .. အပေါ် က ဆင်းကြရအောင် .. သားနဲ့သမီးက ရှေ့က ဆင်း .."

ဟု ပြောတာမို့ သူနဲ့ရော အစ်ကိုကြီးပါ အခန်းထဲမှ ယှဉ်၍ ထွက်ရ ပါ၏။ အန်တီဖွေး က အစ်ကိုကြီး၏လက်မောင်းကို သူနဲ့ လက်လေး တွေဖြင့် ဖေးကိုင်လိုက်စေသည်ပါပဲ ..။ အခန်းပြင်မှာက ဘိုးနှင့် အန်ကယ် မိုးတို့ ရှိနေကြပါ၏။ သူနဲ့နှင့် အစ်ကိုကြီးက ရှေ့မှ ..။ ဘိုးဘိုးနှင့် အန်ကယ်မိုး .. အန်တီဖွေးတို့က နောက်မှရှိနေကြရင်း အိမ်ကြီး၏ အပေါ်ထပ်ဆီမှ သူနဲ့နှင့် အစ်ကိုကြီး ဆင်းလာကြချိန်မှာ ..။ ဧည့်ခန်းလှုံ အောင်ရှိနေသည့် ဧည့်သည်တွေက လက်ခုပ်တီးကြချေသည်တကား..။ သူနဲ့ ကို အစ်ကိုကြီး ငဲ့ကြည့်သည်။

"ဒါလည်း အသစ်အဆန်းပဲ သူနဲ့လေးရေ .. သူနဲ့ လက်လေးတွေ တိုယ့်လက်ကို မြဲအောင် ဖေးတင်လိုက်ချိန်မှာ .. ခုလို မင်္ဂလာလက်ခုပ် သံတွေ ကြားရတာလည်း .. အမှတ်တရပဲ သူနဲ့ .."

မျက်ဝန်းများစွာသည် အစ်ကိုကြီးနှင့် သူနဲ့တို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့် နေကြတာ အစ်ကိုကြီး ဖိုနေမည်သာ ..။

ထိုသူတို့၏ မျက်ဝန်းအကြည့်တွေ ကြားမှာပင် အစ်ကိုကြီးသည် သူနဲ့ လက်လေးပေါ် လက်ဖဝါးကို အုပ်ခိုး၍ တစ်စုံစီမို့ ငုံ့မိုးကြည့်ရင်း တိုးသက်စွာ ပြောနေပါ၏။

သူနဲ့သည်.. အစ်ကိုကြီး၏ဘဝမှာ အရာရာထက် အရေးတကြီး ရှိနေတာကို သူနဲ့ သိနေရရင်းမှ ရင်ထဲမှာ အစ်ကိုကြီးအပေါ် အားကိုး စိတ်တွေ ဖြစ်ခြင်းမက ပို၍ ဖြစ်လာရသည်ပါပဲ ..။ မကြာခင်မှာ .. သူနဲ့နှင့် အစ်ကိုကြီးတို့သည် .. စေ့စပ်ပွဲ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် လက်စွပ် လေးတွေ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဝတ်ပေးရချေဦးတော့မည် ..။

ထိုအခါမှာ သူနဲ့ ရင်ထဲမှာလည်း အစ်ကိုကြီးကို ချစ်အားကိုးစိတ်တွေ ဖြစ်တည်နေပါလိမ့်မည်။ အစ်ကိုကြီး၏ ဝတ်ဆင်ပေးရာလက်စွပ်လေး ကိုလည်း ချစ်အားကိုးကြီးစိတ်ဖြင့် သူနဲ့ လက်ခံရပါချေဦးတော့မည်။

သူနဲ့သည် .. ကံကောင်းလွန်းသူတစ်ယောက်အဖြစ် .. ရဲရင့်စွာ အစ်ကိုကြီး၏ ချစ်ခြင်းရှေ့မှာ ရပ်တည်ထိုက်သူတစ်ယောက် အမှန်ဖြစ် ပါချေရဲ့လား ..။ တကယ်တော့.. သူနဲ့သည် မရိုးသားမှုတစ်ခု၏ အောက် မှာရှိနေသည့် သူနဲ့ ဖြစ်နေရတာလောက် .. ရင်ထဲမှာ လိပ်ပြာမရဲ့စရာ အဖြစ်သည် မရှိနိုင် ..။ သူနဲ့ စိတ်ထဲမှာ .. ရုတ်ခြည်း ထိတ်လန့်လာသည်။

ဟုတ်အင်း ..။ အဘယ်သို့သောအကြောင်းနှင့်မှ .. အစ်ကိုကြီးနှင့် မဝေးပါရစေနှင့် ..။ သူနဲ့သည် .. အစ်ကိုကြီးကို .. မခွဲနိုင်သော သူနဲ့ ဖြစ်နေရသည်ဆိုတာ .. သူနဲ့ နှလုံးသားက သိနေပါသည်။ ရိုးသားစွာ.. သိနေပါသည် အစ်ကိုကြီးရယ် .. ရှင် ..။

အခန်း (၂၁)

ဧည့်သည်တွေ ပြန်ကုန်ကြချိန်ကျတော့မှ အန်တီယွန်းလဲ့ တစ် ယောက် ကသောကမျောဖြင့် ရွှေစေဒါရိပ်ငြိမ်၏ ဧည့်ခန်းဆောင်သို့ ဝင်လာပါ၏။ စေ့စပ်ပွဲအခင်းအကျင်းတွေကိုတော့ မသိမ်းလိုက်နိုင်သေး...။ ဒါပေမယ့် .. ပွဲသိမ်းမှာ ရောက်လာသူသည် အန်တီယွန်းလဲ့ ဖြစ်နေချေ ၏။ မျက်စိမျက်နှာလည်း မကောင်း ..။ လက်ထဲမှာပါလာသည့် ရတနာ ဘူးငယ်လေးတစ်ခုကို သူနဲ့ လက်ထဲ လာပေးရင်းမှ အားလုံးကိုလည်း ခလံမလဲပုံဖြင့် ကြည့်သည်။

သူနဲ့ လက်ဖဝါးထက်မှာရှိနေသည်က ဘာဆိုဘာမျှ အလှဆင် နှုပ်ပတ်ထားခြင်းပင်မရှိသော အသည်းပုံ ကော်ဘူးငယ်လေးတစ်ခု ..။ အထဲမှာ လက်စွပ်တစ်ကွင်းတော့ ရှိနေပါချေလိမ့်မည် ..။ စေ့စပ်ပွဲတက် သည့်သူတိုင်းသည် ကိုယ်ပေးရာ အမှတ်တရလက်ဆောင်ပစ္စည်းကို အလှဆင် ထုပ်ပတ်ပြီးမှ ပေးတတ်ကြသည်ချည်း...။ ခုလို .. နောက်ကျ ထွန်းပြီးမှလည်း ရောက်လာသည်။ ပေးသည့်လက်ဆောင်ကလည်း နှုပ်ပတ်ထားတာမျိုးလေးပင် ရှိမလာ ..။ ဖြစ် ပြီးရော... ပေး ပြီးရော.. သို့သော် ပေါ့တိပေါ့ဆနိုင်လွန်းစွာ ပေးလာသည့် လက်ဆောင်ဟန်မျိုး ဖြစ်နေချေသည်တည်း...။ ဒါပေမယ့် .. သူနဲ့ မငြင်းပါ။

www.burmeseclassic.com

ကိုယ့်စေ့စပ်ပွဲကို တက်လာသူတစ်ယောက်၏ အမှတ်တရပစ္စည်း တစ်ခုကို လက်ခံရမည့်ပစ္စည်းများ သူနဲ့မှာ ရှိပါသည်။

“ဒီလောက်ကြာအောင် .. ဘာလက်ဆောင်များ ဖြစ်နေလို့လဲ ယွန်းလဲ့ ..”

ဘိုး ကတော့ တည်တည်ကြီး လှမ်းမေးလွှာပါ၏။ သူနဲ့ လက်ထဲမှာ ဘူးလေးကိုလည်း ကြည့်သည်။ ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရမှာ ဝန်လေးနေပုံလည်း ဖြစ်နေပါ၏။ အစ်ကိုကြီးတို့ရှေ့မှာ ထိုဘူးလေးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်လျှင် အထဲမှာ အလွန်သေးငယ်သော လက်စွပ်လေးတစ်ကွင်းဖြစ်နေမှာကို ဘိုး လန့်နေချေမည်လား ..။ အများတကာပေးသော လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေက စားပွဲကြီးငါးလုံးထက်မှာ ပုံအောနေအောင် လင်းလဲ့တောက်ပနေသော အလှအပထုပ်ပိုးရာတွေဖြင့် ရှိနေကြချေသည်ကိုးလေ ..။

ဘာဘထူးကလည်း အန်တီယွန်းကို အပြစ်တင်ကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေပြီ ..။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် .. ခုလို အန်ကယ်မိုးနှင့် အန်တီဖွေးတို့ရှေ့မှာ ခုလောက်သေးတာတာ ဘူးငယ်လေးတစ်ဘူးကို လက်ဆောင်ပေးလာတာ မြင်ရတော့လည်း ချမ်းသာဂုဏ်တင်လွန်းထားသည့် ဘာဘထူးအတွက်က သိမ်ငယ်စရာ ဖြစ်နေသည်ကိုးလေ ..။ မခံချင်စေပုံဖြင့် ဘာဘထူး ဆတ်ခနဲ ရှေ့တိုးကာ ဘူးလေးကိုယူ၍ ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပါသတည်း။ ကာယကံရှင်ဖြစ်သည့် ဘာဘထူးကိုယ်တိုင်က ထိုသို့ စိတ်လိုက်မာန်ပါကြီးလုပ်ပစ်လိုက်ဖို့ စောစောက စိတ်ကူးရှိထားပုံ မရမူ။ ခုလို .. ဘိုး ဖွင့်မေးလိုက်တာ ခံရတော့လည်း ငြိမ်မနေနိုင်တော့သည့်နှယ် ယူကြည့်ပစ်လိုက်ခြင်း .. သူနဲ့ ကိုပေးသည့် လက်ဆောင်ပစ္စည်းတစ်ခုကို .. သူနဲ့မှလွဲ၍ တခြားလူတစ်ယောက်က ခုလိုဖွင့်ကြည့်တာမျိုး မဖြစ်တန်ရာဟု အန်တီယွန်းကလည်း အခိုင်အမာ တွေးထားပုံရပါ၏။ ဘာဘထူး ဖွင့်ကြည့်လိုက်တာ ရုတ်တရက်ကြီး ရင်ဆိုင်တိုးလိုက်ရတာမို့ မျက်စိမျက်နှာကြီးပျက်ကာ တွေ့တွေ့ကြီး ဖြစ်နေသည်ပါပဲ ..။

ဘာဘထူး လက်ထဲမှာ တကယ်လည်း လက်စွပ်လေးတစ်ကွင်း ရှိနေပါ၏။ သေးငယ်သော ပုလဲလုံးလေးတစ်လုံးကို ပါးလွှာသောရွှေဖြင့် ကွင်းထားပါသည့်လက်စွပ်လေး ..။ ပုံဆန်းလေးပေမို့ လှနေသည်ကတော့ အမှန် ..။ “ဒါပေမယ့် .. တတယ်ကို ပါးလွန်းနေသည့် လက်စွပ်ကွင်းလေးနှင့် ပုလဲဆိုရုံလေး ပါသည့် သေးငယ်သောပုလဲလုံးလေးတစ်လုံးသာ ဖြစ်နေတာမို့ ဘာဘထူး မျက်နှာကြီးရဲတက်သွားရပါသတည်း..။

“ဒီလက်စွပ်လေးကို .. မင်း ဒီလောက် အချိန်ကုန်ခံပြီး မနည်းလိုက်ရှာဝယ်ခဲ့တယ် ဆိုပါတော့ ..။ မင်းကွာ ..”

တကယ်လူချမ်းသာကြီးတွေဖြစ်သည့် အန်ကယ်မိုးနှင့်အန်တီဖွေးတို့ကို အားနာတကြီး တစ်ချက် ဘာဘထူး ကြည့်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်.. ထိုလက်စွပ်လေးသည် ဘာဘထူးတို့ဘက်က လက်ဆောင်ပေးသည့် လက်စွပ်ဆိုတာ စေ့စပ်ခံ သူနဲ့ ထံမှ တောင်ကြည့်တာမျိုး၊ မေးလာတာမျိုး အန်တီဖွေး ရှိခဲ့ချေလျှင်ဖြင့် သိကိုသိရမည်ကိစ္စ ..။ ထိုအဖြစ်ကို ဘာဘထူး ရှက်ပုံရပါ၏။ ဘာဘထူး လက်ထဲမှ လက်စွပ်ကွင်းကျယ်ကြီးကိုချွတ်ကာ သူနဲ့ ကို ကြည့်သည်။ မပြောမဆို အစ်ကိုကြီးလက်သူကြွယ်မှာလည်း ဝတ်ပေးလိုက်ပါ၏။ ပတ္တမြားမှာ စိန်ရံထားပါသည့် လက်စွပ်..။ ပတ္တမြားကလည်း အရည်အသွေးကောင်းအပွင့်ကြီး လုံးချောပတ္တမြား ..။ စိန်ပွင့်တွေကလည်း အရည်ကောင်း စိန်တွေ့ ..။

“အန်ကယ်တူမရဲ့စေ့စပ်ပွဲမှာ .. မောင်ကောင်းနေလ ကို .. အန်ကယ် ပေးတဲ့ လက်ဆောင်ပါကွယ် ..”

“ဟာ .. မဟုတ်တာဗျာ .. အန်ကယ် ဝတ်ပါ ..”

“ယူလိုက် လူလေး .. ဒါ .. မြေး သူနဲ့ ရဲ့ဘကြီးက ပေးတဲ့ လက်ဆောင်ပဲ ..”

ဘာဘထူးကို အားနာတကြီး အစ်ကိုကြီး ကြည့်ကာ ငြင်းငေးချိန်မှာ အိုး ဝင်ဆုံးဖြတ်ပေးလိုက်ခြင်းပါ။ အန်တီယွန်း မှာ မျက်စိမျက်နှာပျက်

ကာ အစ်ကိုကြီး၏လက်မှာ ရှိနေပါသည့်လက်စွပ်ကို မမှိတ်မသုန် နှမြောစွာ ကြည့်နေသည်။ ဝတ်ထားသည့် အစ်ကိုကြီးကလည်း မျက်စိ မျက်နှာ ပျက်နေသည်။ ကြည့်နေသည့် အန်တီယွန်းကလည်း မျက်စိ မျက်နှာ ပျက်နေသည်။ ထိုအချိန်လောက် သုန် မှာ နေရခက်သည့်အချိန် မရှိ။ အန်ကယ်နှင့် အန်တီဖွေးကိုလည်း အားနာ မျက်နှာပူနေရသည် ပါပဲ။ သုန် က .. သုန် ကို ပေးသည့်ပစ္စည်း တန်ဖိုးနည်းနေသည်ဆို သည့်စောင့်ဖြင့် အနေခက်ရတာ မဟုတ် ...။ ခုလို ဘာဘူးနှင့် အန်တီ ယွန်းလဲ့ တို့ကြားမှာ စိတ်ညစ်စရာတွေ ဖြစ်လာတာကို အနေခက်ခြင်း...။

အန်ကယ်မိုးနှင့် အန်တီဖွေးကို မကြည့်ရဲဇိတ်ဖြင့် မရတရဲလေး သုန် ကြည့်မိတော့ အန်ကယ်မိုးတို့လည်း စိတ်လက်အနေကျပ်နေကြပုံ ဖြင့် ငြိမ်ပေးနေရတာ သိသာနေသည့်အဖြစ် ...။ ဘာဘူး၏လက်စွပ်ကို ငြင်းလျှင်လည်း ပုလဲလုံးသေးလက်စွပ်လေး ပေးရကောင်းလားဟု စိတ် ထဲ မျက်နေတာမျိုးဖြစ်ရင်း ငြင်းသည်ဟု အထင်ခံရမှာ အားနာနေကြပုံ ရသည်။ ဘာဘူး၏လက်စွပ်ကြီးကို ငြိမ်၍ လက်ခံပေးပြန်တော့လည်း တန်ဖိုးကြီးလက်စွပ်ကြီးပေမို့ လက်လွတ်မခံချင်ရာ ရောက်နေပြန် သည်။ ဒါကြောင့် .. မျက်စိမျက်နှာမကောင်းဘဲ အနေကျပ်နေကြသူ တွေပဲ ဖြစ်နေကြရှာသည်ပါပဲ ...။

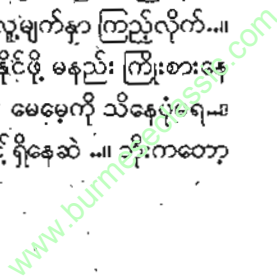
ထိုသို့ ကျဉ်းကျပ်မွန်းသိပ်နေသည့် ခံစားချက်တွေနှင့် အားလုံး ကိုယ်စီရှိနေကြချိန်မှာ အိမ်တံခါးဝမှာ လူတစ်ယောက် ရပ်လာသည်။ သုန် ကြည့်လိုက်တော့ ရင်ထဲ အံ့သြခြင်းနှင့် မယုံကြည်နိုင်ခြင်းတွေ ဒင်းကြမ်းပြည့်မျှ တိုးဝင်လာကြချေသည်ကောလေ။ တံခါးဝမှာရပ်နေ ဘူသည် မေမေ ဖြစ်နေချေသည်တကား ...။

မေမေသည်လည်း အခမ်းအနားတစ်ခု၏အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ခင်းကျင်းထားရာ ဧည့်ခန်းဆောင်ကြီးမှာ ရှိနေသည့် ပန်းတို့နှင့်ဝေနေ သော အင်းအကျင်း ... အလှအပ...။ စားပွဲပိုင်းများကအစ .. အားလုံးကို

အံ့သြမှင်တက်စွာ ငေးကြည့်နေသည်။ သုန် ကိုလည်း ကြည့်သည်။ အစ်ကိုကြီးကိုလည်း ကြည့်သည်။ အို.. အားလုံးကို တစ်ယောက်ချင်း ကြည့်နေခြင်း ..။ အန်တီယွန်း ထံမှာ အတန်ကြာမျှ အကြည့်သည် တန်နေ၏။ နောက်တော့ .. အစ်ကိုကြီးနှင့် အန်တီဖွေး ...။ ပြီးတော့ .. အန်ကယ်မိုး ..။ ဘိုးကို ကြည့်စဉ်တုန်းက မခံမရနိုင်နေသည့်အကြည့်တွေ ဖြင့် ရှိနေသော-မေမေ ...။ သုန် ကို ကြည့်နေချိန်မှာ လှပသော အဝတ် အစားတွေဖြင့် အစ်ကိုကြီး၏ဘေးမှာ ရပ်နေတာ မြင်တာမို့ ...။ သုန် ပွဲတစ်ခုဆိုတာကို သိလိုက်ပုံဖြင့် မျက်ရည်ဝေနေသော မေမေ ...။ အန်တီ ဖွေးနှင့် အန်ကယ်မိုးတို့ကိုကြည့်ရင်း ...။ အန်ကယ်မိုးကို တောင်းပန် သလို ကြည့်လာပါသည့် မေမေ ..။ အားလုံးကို သုန်သည် စိတ်တွေ ကြေကွဲစွာ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိရဆဲ ...။ ပြီးတော့.. မေမေ မည်သို့ ရွှေဗေဒါရိပ်ငြိမ်သို့ ရောက်လာနိုင်ရပါသလဲ .. ဆိုတာကိုလည်း အံ့သြ မှင်တက်စိတ် ဖြစ်နေရသည်က သုန် ပဲ ဖြစ်နေသည်။ ထို့ထက်ပိုဆိုး သည့် အံ့သြခြင်းဆိုတာက ..။

"မင်း .. ဒီကို .. ဘာကိုစွန့်လာရတာလဲ သစ်သစ်ဦး .. ငါ့သား ဖေစပ်ပွဲကို ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ရောက်လာရတာလဲ .."

ဟု ပြတ်သားစွာ အန်ကယ်မိုး မေးချလိုက်သံကို ကြားရချိန်မှာ ပါ...။ ဘုရားရေ!... အန်ကယ်မိုးသည် မေမေနှင့် ဘီနေချေသည် တကား...။ စူးရှခါးသီးစွာ အန်ကယ်မိုးသည် မေမေကို မျက်တောင် မခတ် စိုက်ကြည့်နေသည်။ အန်တီဖွေးထံမှာလည်း မေမေအမည်ကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ကြေကွဲသောအကြည့်တွေက ဖြစ်တည်နေ၏။ သုန်သာ .. ဟိုလူမျက်နှာ ကြည့်လိုက် ..။ သည်လူမျက်နှာ ကြည့်လိုက်...။ မေမေကိုကြည့်လိုက်ဖြင့် အရာရာကို နားလည်နိုင်ဖို့ မနည်း ကြိုးစားနေ ရသည့်သုန် ဖြစ်နေရပါပြီ။ အစ်ကိုကြီးကတော့ မေမေကို သိနေပုံရေ...။ သုန် နယ်ပင် ဟိုလူကြည့် ...။ သည်လူကြည့်ဖြင့် ရှိနေဆဲ ...။ ဘိုးကတော့

စိတ်ပျက်လက်ပျက်နိုင်နေသည့်အကြည့်ဖြင့် ချွေးမဟောင်းတစ်ယောက်ကို ကြည့်နေတာလည်း သိသာနေသည်။ ပြီးတော့ .. အန်ကယ်မိုး ထိုသို့ မေမေ့ကို သိနေတာကိုလည်း အံ့သြနေပုံရသည့်အကြည့်တွေဖြင့်လည်း မေမေနှင့် အန်ကယ်ကို ကြည့်နေပါသည့်အဖြစ် ..။

“သစ်သစ် ရှင်းပြပါရစေ ကိုမိုးကောင်း ရယ် .. သစ်သစ် တကယ် မသိတာပါ .. ဒီမှာ ကိုမိုးကောင်းကို တွေ့ရမယ်လို့ သစ်သစ် တကယ်ကို မသိတာပါ။ သစ်သစ် လာတာ .. သမီးလေး ဒီမှာရှိနေတယ်လို့ .. ဒီက.. အစ်မက .. သစ်သစ်ကို .. လာခေါ်လို့ .. လာပြောလို့ .. သစ်သစ် .. ဘာဆိုဘာမှ မသိလိုက်ဘဲ ဒီကိုရောက်လာရတာပါ .. ဒီမှာ ဒီလိုပွဲတစ်ခု ကျင်းပနေတာလည်း သစ်သစ် မသိပါဘူး .. ဒီအိမ်မှာ ကိုမိုးကောင်း တို့ ရှိနေမှာကိုလည်း မသိပါဘူး .. သစ်သစ် ကို ယုံပါ ..”

ဟု ပြောလာတော့ အန်ကယ်မိုး၏ကိုယ်ကြီး ယိုင်ခနဲ ဖြစ်၏။ အန်တီဗွေး၏မျက်နှာလည်း သွေးရောင်ပျောက်ကုန်သည့်နှယ် ဖြစ်ကုန်၏။ နီးရာကုလားထိုင်မှာ အန်ကယ်မိုး အရပ်ကြိုးပြတ် ထိုင်ချလိုက်ရချိန်မှာ အစ်ကိုကြီးသည်လည်း သွေးဆုတ်နေသည့် အန်တီဗွေး၏မျက်နှာကို မြင်ရတာမို့ ..။ အမေ၏ကိုယ်လေးကို ပြေးထိန်းပွေ့လိုက်ပါပြီ..။

“ဘုရားရေ!... သူဟာ .. သူဟာ .. မောင် ပြောပြခဲ့တဲ့ မိန်းမ .. သစ်သစ်ဦး ဆိုတဲ့မိန်းမပေါ့ .. ဟုတ်လား မောင် ..”

ဟု အန်ကယ်မိုး ကို အန်တီဗွေး မျက်ရည်ကျနေရင်း မေးနေသည်။ အန်ကယ်မိုး ခေါင်းငိုက်စိုက်ချနေရာမှ မချီတင်ကကြီး ခေါင်းညှိတ်ကာ ...

“ဟုတ်တယ် .. သူပဲ .. မောင်နဲ့ ဖွေးတို့ရဲ့ဘဝကို ဖျက်ခဲ့တဲ့မိန်းမ.. အခု .. မောင်တို့ရှေ့မှာ ရောက်နေတဲ့ သစ်သစ် ဆိုတာပဲ ..”

ဟု ယူကျုံးမရသံကြီးဖြင့် ပြောချလိုက်ပါသတည်း..။ သူနဲ့ နားထဲမှာ ပြင်းထန်သောစကားလုံးတွေ ကြမ်းတမ်းစွာ ဝင်လာသည့်နှယ် ရှိနေ

ကုန်ကြပြီ။ ဘာတွေမှန်း သူနဲ့ အသေးစိတ် မသိရသေးသောအဖြစ်တို့သည်လည်း မေမေ့ကြောင့် အန်ကယ်မိုးနှင့် အန်တီဗွေးတို့ထံမှာလည်း ပတ်သက် ဖြစ်တည်ခဲ့ချေသည်ကော .. ဆိုတာလောက်ကိုတော့ သူနဲ့ နားလည်စ ပြုလာနေရပါ၏။ အန်တီဗွေးကို ဖေးကိုင် ထိန်းပွေ့ထားပါသော အစ်ကိုကြီးသည်လည်း အန်ကယ်မိုးထံမှ ပြောချလိုက်လိုက်သည် စကားကို ကြားလိုက်တာနှင့် ထိုအခါမှ .. မေမေ့သည် .. အန်ကယ်မိုးတို့နှင့်ပတ်သက်ရာ မိန်းမတစ်ယောက်ဆိုတာကို သိလိုက်ပုံဖြင့် ခါးသီးသောအကြည့်နှင့် မေမေ့ကို ကြည့်လိုက်ရင်းမှ ...

“ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ .. ဖေဖေ .. သားကို ဖွင့်မပြောပြခဲ့တဲ့ မိန်းမဟာ .. အခု သားတို့ရှေ့ကိုရောက်နေတဲ့ မိန်းမပေါ့ .. ဟုတ်လား.. ဒီနေ့မှ .. ဒီလိုနေ့မှ .. ဒီနေရာကိုမှ .. ရောက်လာရတဲ့သူလားဗျာ .. ဒီမိန်းမကြီးက .. ဟင် .. ဟင် ..”

ဟု ခံပြင်းစွာ ပြောချလိုက်သံကိုလည်း သူနဲ့ တုန်လှုပ်စွာ ဆက်တိုက် ရင်ဆိုင်နေရ ..။ ကြားနေရ ..။ မြင်နေရသည်။ အစ်ကိုကြီးသည် မေမေ့ကိုလည်း ကြည့်သည်။ အန်ကယ်မိုးကိုလည်း ကြည့်သည်။ သူနဲ့ ကိုလည်း ကြေကွဲစွာ ကြည့်လာသည်။ ယူကျုံးမရဖြစ်နေသည့် အစ်ကိုကြီး၏ခံစားချက်တွေက မျက်နှာထက်မှာ စွန်းစွန်းထင်းထင်း ..။ ပြီးတော့.. မေမေ့ကို ထပ်ကြည့်လိုက်သည့်အကြည့်က နာနာကြည်းကြည်း ..။

အားလုံးသည် .. သူနဲ့ အတွက်တော့ .. ကောင်းကျိုးဖြစ်စရာကို မရှိ ..။ မကြာလင့်စီမှာ ပြင်းထန်ဆိုးဝါးလွန်းသော ကံကြမ္မာတစ်ခုကို.. သူနဲ့သည် ငြင်းဆန်ခွင့်မရှိစွာ လက်ခံပေးလိုက်ရတော့မည်ဟု အလိုလို သိလာနေသည်။ သူနဲ့ ကိုယ်လေး ယိုင်ခနဲဖြစ်ချိန်မှာ ဘိုး တည်ငြိမ်စွာ သူနဲ့ ကို ဖေးကိုင် ထိန်းလာပါ၏။ လတ်တလောအခြေအနေသည် ရှုပ်ထွေးလွန်းနေသည်။

သူနဲ့ အားလုံး သေချာခဲ့ခြင်းသိနိုင်ဖို့ ခက်ခဲလွန်းနေသော အဖြစ်

www.burmeseclassic.com

အပျက်တစ်ခုသည် မေ့မေ့နှင့်ပတ်သက်ပြီး ဖြစ်တည်နေတာတော့ အမှန်ပါ။

“သစ်သစ် တကယ်ပြောတာပါ ကိုမိုးကောင်းရယ် .. ဒီကို သစ်သစ် လာတာ .. တကယ့်ကို .. သမီးလေးဆီကို လာတာပါ .. ဒီကအစ်မ ပြောလို့လာတာပါ .. သမီးရယ် .. မေမေ ပြောတာကို လှုံ့ပေးပါ .. မေမေလေ သမီးလေးဖေဖေ ဆုံးပြီးကတည်းက .. သမီးလေးနဲ့ တူတူနေမယ်လို့ .. အရူးတစ်ယောက်လို မျှော်လင့်စိတ်ကူးယဉ်နေမိတာပါ .. သမီးရဲ့အိမ်လေးကိုလည်း ခဏခဏသွားပြီး .. ကြည့်နေခဲ့ရတာပါ .. သမီးလေးရဲ့အိမ်လေးဘေးက ဆရာမအိမ်မှာ အမြဲ မေးမေးနေရတာပါ .. သမီး ဘယ်မှာရှိမှန်း မေမေ မသိနိုင်ခဲ့ပါဘူး သမီးရယ် .. ခုမှ .. ဒီက အစ်မ ကျေးဇူးကြောင့် .. မေမေ .. သမီးလေးရှိရာကို ရောက်လာရတာပါ .. အစ်မက မေမေအိမ်ကို ဒီမနက်ကတည်းက ရောက်လာတာတဲ့ .. မေမေ အိမ်မှာမရှိဘဲဖြစ်နေလို့ တမင်တကာကို စေတနာနဲ့ စောင့်နေခဲ့တာပါ .. အိမ်ကို မေမေ မကြာသေးခင်ကမှ ပြန်ရောက်လာတာပါ .. မေမေသမီးကို ရှာနေတာမဟုတ်လားတဲ့ .. သူ့သိတယ်တဲ့ .. သူ့နောက်က .. ကားနဲ့သာလိုက်ခဲ့ပါတဲ့ .. ဒီနေ့ဟာ .. သမီးကိုတွေ့ရမယ့် အကောင်ဆုံးနေ့ပဲတဲ့ .. အဲသလိုစောင့်ခေါ်တာနဲ့ မေမေ လိုက်လာတာပါ .. တကယ့်ကို .. သမီးဇောတစ်ခုတည်းနဲ့ လိုက်လာမိတာပါ သမီးရယ် ..”

မေမေ ဆက်တိုက် အရေးတကြီး သူနဲ့ရှေ့မှာ ရပ်လာရင်း ဇေယယနိုင်စွာ ရှင်းပြနေပါ၏။ သူနဲ့ ဘာမျှမပြောတော့ပါ။ အားလုံးချေမှာ အရာရာသည် သူနဲ့ ဘဝမှန်တစ်ခုကို တစ်စချင်း တစ်စချင်း ကြိုးစားလေးတွေ ဆွဲ၍ လှစ်ဟပြနေချေသည်တကား။ အန်ကယ်မိုးကလည်း သူနဲ့ ကို ကြည့်နေသည်။ အန်တီဖွေးလည်း ကြည့်လာပြီ။ အစ်ကိုကြီးကလည်း နားမလည်ကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေပြီ။

မေမေကလည်း ဖေဖေဆုံးခဲ့သည့် နောက်မှာ သူနဲ့ ကို အိမ်လေးရှိရာမှာ

လာလာရှာနေသည်ဆိုတာလည်း ပါနေပြီ။ ..

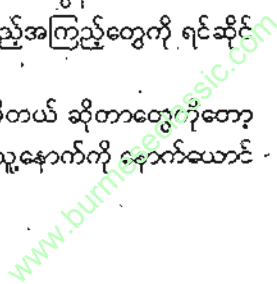
“မေမေ တောင်းပန်ပါတယ် သမီးရယ် .. သမီးဖေဖေ ခေါင်းချ ခဲ့တဲ့ အဲဒီအိမ်လေးကို သမီး ချန်ခဲ့ပြီး မေမေနောက်ကို မလိုက်ချင်ဘူး ဆိုတာ .. မေမေ နားလည်ပါတယ် .. သမီးနဲ့ သမီးဖေဖေကို ရက်ရက်စက်စက် .. မေမေ ပစ်ထားခဲ့တာမို့ .. မေမေ .. တောင်းပန်ပါတယ် .. သမီးဖေဖေ .. ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ အသက်တိုခဲ့တဲ့အဖြစ်အတွက် .. မေမေလည်း.. လိပ်ပြာမလှဲပဲ ရှိနေရတာပါကွယ် .. မေမေဟာ တစ်ကိုယ်ကောင်းသမား ဖြစ်နေပေမယ့် .. သမီးကို .. မေမေ .. အတူတူနေချင်နေတဲ့အဖြစ် တစ်ခုကိုတော့ .. သမီး နားလည်ပေးပါ ..”

မေမေ ဆက်တိုက် တောင်းပန်လေလေ ..။ သူနဲ့ ဘဝမှန်ကို အစ်ကိုကြီးတို့ရှေ့မှာ ဘွားဘွားကြီး ပေါ်လာစေလေလေ ဖြစ်နေသမျှ။ သူနဲ့ ဘာတစ်ခုကိုမှ ဝင်၍တားလိုက်ဖို့ မကြိုးစားပါ။ အမှန်တရားတစ်ခုဆိုတာ .. အချိန်မရွေး ဖြစ်တည်ပေါ်ပေါက်လာနိုင်သည်ဆိုတာ ထိုအမှန်တရားကို လိမ်ညှာဖုံးကွယ်မှုတွေ စတင်ဖြစ်တည်လာစေကတည်းက .. သူနဲ့ အလိုလို သိထားသည်ပဲလေ ..။ ဘိုးကိုသာ သူနဲ့ ကြေကြေကွဲကွဲ ကြည့်နေမိသည်။ ဘိုးကို သနားစိတ်ဖြင့် သူနဲ့ မျက်တောင်မခတ် ငေးစိုက်ကြည့်နေရင်း သနားနေမိတာပဲ ရှိနေသည်။ ဘိုးခမျာ .. အားလုံးကို မကြည့်ရဲသည့်နယ် တစ်ချက်တော့ မျက်နှာကြီး ငိုက်ချသွားရာမှ .. ဆတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်သည်က အန်တီယွန်း ကိုပါ။ အဲခဲ၍ကြည့်ရင်း ...

“ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ .. ဒီနေ့ကိုမှ မင်း ရွေးချယ်ပြီး .. ဒီဇာတ်လမ်းကို .. ဒီနေရာမှာ .. အထုပ်လာဖြေချင်ရတာလဲ ယွန်း ..”

အန်တီယွန်း ကလည်း ဘိုး၏ စူးရှသည့်အကြည့်တွေကို ရင်ဆိုင်ကြည့်ရင်းမှ ...

“ဒီက သစ်သစ်ကို ဘယ်လိုခြေရာခံမိတယ် ဆိုတာတွေကိုတော့ အကျယ်ဖွဲ့ ရှင်းပြမနေတော့ပါဘူး ဖေဖေ .. သူ့နောက်ကို နောက်ယောင်

ခံလိုက်ရင်း .. သူ့အိမ်လည်း သိခဲ့ရသလို .. သူ .. သွားစုံစမ်းနေတဲ့ အိမ်လေးမှာ ဘယ်သူတွေ နေခဲ့တယ် .. ဘယ်လိုဘဝနဲ့ ကိုညွှန်ဖူး ဆုံးခဲ့တယ်ဆိုတာက အစ .. ယွန်းလဲ့ သိခဲ့ရတယ် ဖေဖေ .. ယွန်းလဲ့ မခံချင်တာက .. ယွန်းလဲ့ တို့ကိုကျတော့ .. ခုထိ အင်ကြင်းမြိုင်မှာ ခိုကပ်နေရတဲ့ဘဝတစ်ခုထဲမှာ ဖေဖေ ထားနေပေမယ့် .. ဖေဖေ အမွေပြတ်ပါ တယ်လို့ ကြေညာခဲ့တဲ့လူတစ်ယောက်ရဲ့သမီးကို .. တခမ်းတနားကြီး အိမ်ကြီးတစ်လုံးကို .. ဝယ်ပေးတယ် ..။ ချမ်းချမ်းသာသာကြီးရှိနေတဲ့ ခင်ဝသုန်ငြိမ် ဆိုတာဖြစ်အောင် လုပ်ကြံဇာတ်တွေ ပီပီရီရီလုပ်ခဲ့တယ် .. အဲဒါကို .. ယွန်း ဖော်ချပြချင်တာပါ ..။ ညွှန်ဖူး ဆိုတာ .. မုန့်ဟင်းခါးကို ဆိုင်းထမ်းနဲ့ရောင်းခဲ့ရတဲ့သူ .. အိမ်ငယ်လေးတစ်လုံးမှာ ကင်ဆာနဲ့ ဆုံးခဲ့ရတဲ့သူ .. အသလိုလူက .. ဘန်ကောက်မှာ လုပ်ငန်းရှင်သူဌေးကြီး အဖြစ် ရှိခဲ့တာတွေ .. ရွှေဗေဒါရိပ်ငြိမ်ကို သမီးအတွက် ဝယ်ထားပေးခဲ့တာတွေ .. ညွတ်အိန်နေအောင် လက်ဝတ်ရတနာတွေ ချန်ထားခဲ့တာတွေ .. အဲဒါတွေကို ဖေဖေ လုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား .. ယွန်း .. အဲဒါကို .. မြင်တော့ .. ခံပြင်းတယ် ဖေဖေ .. ဒီနေ့အထိ .. ယွန်းတို့မှာ ကိုယ်ပိုင်အိမ်ကြီးတစ်လုံး မရှိဘူး .. စက်ရုံကြီးမှာ ကိုထူးဟာ ကျုံးရန်းပြီး စီးပွားရှာနေပေမယ့် .. ကိုယ်ပိုင်အိမ် မရှိရသေးချိန်မှာ .. အဲဒီရှာဖွေမှုတွေက ကြီးပွား ဖြစ်တည်လာတဲ့ ငွေကြေးချမ်းသာတွေကို .. ဒီကောင်မလေးက အညွှန် ခူး စားသွားတာပဲ ယွန်းတို့ဘက်က ခံလိုက်ရတယ်လေ..။”

သူနဲ့ စိတ်ပျက်လာသည်။ အဘယ်မျှ အတွေးအခေါ် ဆင်ခြင်တဲ့ တရားလေးသော်မျှ မရှိနိုင်လောက်အောင် လောဘဇောမွန်နေသည့် အန်တီယွန်း ပါလဲလေ ..။ ခုလို လူပုံအလယ်မှာ အထုပ်ဖြေချလိုက်၍ ဘိုး စိတ်ဆင်းရဲရလျှင် ဘာများ အန်တီယွန်းအတွက် အကျိုးရှိနိုင်မည် တဲ့လဲ ..။

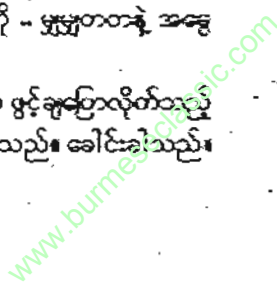
“ဒီတော့ .. အားလုံးသိအောင် .. အို .. ဘာကယ်တော့ .. စေ့စပ်ပွဲ

တက်တဲ့လူတွေရှေ့မှာကို သိအောင် ယွန်း ကြိုးစားခဲ့တာ .. အဲဒါမှ .. ယွန်းတို့ တစ်နေ့ အမွေခွဲတဲ့အခါ .. ဒီအိမ်ကြီးတွေ .. ဘာတွေဟာ .. ဒီကောင်မလေး အကျိုးခံစားခွင့်တစ်ခုအနေနဲ့ ယူထားပြီးသားတွေဖြစ် တယ်ဆိုတာ လူသိရှင်ကြား တစ်ခါတည်း ဖြစ်သွားမှာပေါ့ ..။ သူက .. ဒီဥစ္စာတွေလည်း သီးသန့် ခံစားဦးမယ် .. ယွန်းတို့ ရမယ့် ရပိုင်ခွင့်တွေ ထဲကလည်း ထက်ခြမ်းခွဲ အမွေထပ်ယူဦးမယ်ဆိုရင်ဖြင့် .. ယွန်း ရဲ့ ယောက်ျား နွားလိုရုန်းရှာခဲ့တဲ့ငွေတွေ .. အဲဒီ သုန် ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး လက်ထဲ တစ်ပုံကြီး ပိုသားစီးမျော ခံစားကုန်ရမှာပေါ့ ဖေဖေ ..”

ခုမှ သုန် ပို၍သိလာသည်။ သုန် က .. ဘာဘထူးတို့ထက် ရွှေဗေဒါ ရိပ်ငြိမ်နှင့် ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုများစွာကို ပိုပိုသာသာ ရသွားမှာကို အန်တီ ယွန်း မခံနိုင်ခြင်းပါတကား ..။

“ဒါပေမယ့် .. ယွန်း သွားခေါ်ချိန်မှာ သစ်သစ် က မရှိဘူးဖြစ်နေ လို့ .. ဒီကိုရောက်လာချိန်ဟာ .. စည်သည်တွေ မရှိဘဲ ပြန်ကုန်ကြချိန် ဖြစ်သွားရတာ ဖေဖေ ကံကောင်းသွားတာပါ ဖေဖေ .. ယွန်း ဟာ ဖေဖေနဲ့အတူ .. နှစ်များစွာ နေလာခဲ့တဲ့ ချွေးမပါ .. ယွန်းရဲ့သမီး မေမြတ် နိုးဟာ .. ဖေဖေနဲ့အတူတူ နေလာတယ်ဆိုတာက .. မြတ်နိုး တစ်သက် ပါ .. မြတ်နိုး ဟာ အင်ကြင်းမြိုင်မှာ မွေးဖွားခဲ့တဲ့ မြေးပါ ဖေဖေ .. မြတ်နိုးအတွက် ဖေဖေ မစဉ်းစားပေးဘဲ .. နောက်မှပေါ်လာတဲ့ ရွှေကြာ ပင် ..။ ဒီကောင်မလေးကို .. ဖေဖေ ပုံအော်ပြီး ပေးကမ်းစောင့်ရှောက်တာ တွေဟာ .. ယွန်းဘက်က ကြည့်ရင် .. အို .. မြတ်နိုး ဘက်ကကြည့်ရင် .. မတရားဘူး ဖေဖေ .. ယွန်း .. ခုကတည်းက အရှင်းဆုံး ဖွင့်ပြောပါရ စေ .. ယွန်းတို့မိသားစုအတွက် .. ရထိုက်သမျှကို .. မှုတ်တတ်နဲ့ အမွေ ခွဲပေးပါ ဖေဖေ ..”

ဟု ဦးတည်ရာခေါင်းစည်းကို ပြတ်သားစွာ ဖွင့်ချပြောလိုက်သည့် အန်တီယွန်းကို ဘိုးဘိုး မျက်တောင်မခတ် ကြည့်သည်။ ခေါင်းခါသည်။

စိတ်မောလက်မောနိုင်သည့် ခေါင်းခါမှု ...

“ဟေ့ .. ငါ ရှင်းအောင်ပြောမယ် .. ဒီလောက်ထိ .. ဖေဖေကို .. မင်းလုပ်တာကိုတော့ ငါ လက်မခံဘူး ယွန်းလဲ့ .. ဘယ်နှယ်ကွာ .. အမွေကို ဓားမိုးတောင်းသလို အကျပ်ကိုင်တောင်းတာမျိုး .. အရှက်ခွဲ တောင်းတာမျိုး .. ငါ လက်မခံဘူး .. မင်းနဲ့ ငါ .. ဒီကိစ္စ .. နောက်မှ အိမ်မှာရှင်းမယ် .. မင်း တော်တော်မိုက်တွင်းနက်ပြီး အဆင်ခြင်ကင်းတဲ့ မိန်းမပဲ .. ငါ့အဖေကို အရှက်တကွဲဖြစ်ပြီးမှ .. စိတ်လက်ဆင်းရဲစေပြီးမှ .. အဲသလို .. မျက်ရည်ကျရင်း ပေးလာမယ့် ပစ္စည်းဥစ္စာကို .. ငါ မယူရက် ဘူး ယွန်း .. ငါလည်း လောဘကြီးတဲ့သူတစ်ယောက်ပါ .. လောဘရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ .. ဒါပေမယ့် .. ငါဟာ .. ဖေဖေအတွက် သားတစ် ယောက် ဖြစ်နေသလို .. ငါ့သမီး မေမြတ်နိုးရဲ့ အဖေတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်နေတယ် .. အဖေတစ်ယောက်ကို .. သားသမီးက မျက်ရည်ကျ အောင် လုပ်တာကို .. ငါ မကြိုက်ဘူး ယွန်းလဲ့ .. သားတစ်ယောက် အနေနဲ့လည်း မကြိုက်သလို .. အဖေတစ်ယောက်အနေနဲ့လည်း လက် မခံနိုင်ဘူး ..”

ဟု ပြောကာ ဘိုးကို ဘာထူး လက်အုပ်ချီ၍ ကန်တော့ပါ၏။ မယားကိုယ်စား တောင်းပန်သည့် ဘာထူးမှာ မျက်ရည်လည်နေသည်။ အန်ကယ်မိုးတို့ကိုလည်း အားနာရှက်စိတ်ဖြင့် ကြည့်သည်။

“လောဘဆိုတာ ရှိပေမယ့် .. ဆင်ခြင်တဲ့တရား ကင်းလောက် အောင် ကျွန်တော် လောဘ မရှိပါဘူးဗျာ .. ကျွန်တော့်ညီ ဆင်းဆင်းရဲရဲ နဲ့ ဆုံးတယ်ဆိုတာ သိရတဲ့ .. ဖေဖေဟာ .. သူ့မြေးကို .. စောင့်ရှောက် ရမယ့်ဝတ္တရား ရှိတာကို .. ညွှန်ဖူး ရဲ့ အစ်ကိုတစ်ယောက်အနေနဲ့ရော - ဖေဖေ ဦးစောရှင်ရဲ့ သားကြီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ရော .. ဒီနေ့မှာ - နားလည် စာနာရပါတယ် ..”

အရေးကြီးမော့ သွေးနီးဆိုသည့်နယ်ပင် ဘာထူးသည် ခုက

တော့လည်း အဖေဖြစ်သူဘက်မှ ရပ်တည် ပြောပေးလာချေသည်ကော လေ ..။ ဘိုးကတော့ အန်တီယွန်းကို ကြည့်ကာ သက်ပြင်းရွိုက်၍ ...

“အကောင်းဆုံးကတော့ .. မင်းတို့ကို .. ငါ အမွေခွဲပေးလိုက်မယ် ညွှန်ထူး .. အင်ကြင်းမြိုင်မှာ .. မင်းတို့မျက်နှာ မကြည့်ဖြစ်အောင်ကဖြင့် အဲဒီအိမ်ကြီးကနေ .. တခြားအိမ်ကြီး တစ်အိမ်ကို .. ပြောင်းနေအောင် ငါ စီမံပေးဖို့ပါပဲ .. ရွှေဗေဒါရိပ်ငြိမ်ကြီးထက် တန်ဖိုးမနည်းတဲ့အိမ်ကြီး တစ်အိမ်ကို .. မနက်ဖြန်မှာ ငါ ရှာဝယ်ပေးမယ် ညွှန်ထူး ..။ မင်းတို့.. ပြောင်းနေကြ .. ငါ .. ဒီလောက်မိုက်မဲတဲ့ ချေးမတစ်ယောက်နဲ့အတူ .. လက်ကျန်သက်တမ်းတစ်ခုကို .. လူအိုကြီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ မကုန် ဆုံးနိုင်ဘူး သားကြီး .. ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် .. ခုလိုအချိန်မှာ .. ဖေဖေသားကြီး ဟာ .. လောဘဇောနောက် တကောက်ကောက် ပါမသွားတဲ့ ညွှန်ထူး ဖြစ်တာကို .. ဖေဖေ ဝမ်းသာပါတယ် .. သားတစ်ယောက် မွေးကျိုး နုပ်တယ်လို့ ဖေဖေ ကြည်နူးတယ် သား ..”

ဟု ပြောကာ အန်တီယွန်း ကို ဘိုးဘိုး ကြည့်ပါ၏။

“ဖေဖေဟာ .. ဘယ်တုန်းကမှ .. မမျှတတဲ့ အဆုံးအဖြတ်တစ်ခု ကို .. မလုပ်တတ်ဘူးဆိုတာ .. ခုထိ နားမလည်ဘဲကိုး .. မယုံကြည်ဘဲ ကိုး ..။ မင်းတို့မိသားစုအတွက် .. မျှတတဲ့ အမွေခွဲဝေပေးမှုတစ်ခုကို .. မကြာမတင်မှာ ငါ လုပ်ပေးခဲ့တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသားပါ .. မင်းက .. အဲဒီအချိန်လောက်တောင် မစောင့်နိုင်ဘဲ လောဘဇောတက် ခဲ့သကိုးကွ ..”

ဟု ပြောတော့ အန်တီယွန်း မျက်နှာပျက်၏။ မေမေကိုလည်း အန်တီယွန်း ကြည့်ကာ ...

“နေစမ်းပါဦး .. မင်းက .. ဘယ်လိုကိစ္စနဲ့ .. ဒီဘက်က .. အစ်ကို ကြီးမိုးကောင်းတို့မိသားစုနဲ့ပတ်သက်ပြန်တာလဲဟင် သစ်သစ် .. အဲဒါ ကိုတော့ ငါလည်း မသိခဲ့ဘူး .. ငါ .. ညည်းကို ခေါ်လာတာ .. ငါ့ကိစ္စ

အတွက်ပဲကွ ..”

ဟု ငေါက်ဆတ်ဆတ် ပြောလာချိန်မှာ ဘာထူး လက်ကာ၍ ...
“မင်း မေးစရာလည်း မလိုဘူး .. သိဖို့လည်း မလိုဘူး .. အဲဒါ ..
နှင်းဆီရိပ်ငြိမ်ရဲ့ ကိုယ်ရေးအပိုင်းကိစ္စ .. မင်း ပါးစပ်ပိတ် ..”

ဟု ထငေါက်ပါချေ၏။

သုန် မေမေကို ကြည့်သည်။ ရှေ့တိုးသည်။ ခုလို .. မထင်တာတွေ
ဖြစ်ကုန်သည့်အတွက် မေမေလည်း စိတ်ထိခိုက်နေပုံ ရပါ၏။ မျက်ရည်
လည်း ကျနေသည်။ တောင်းပန်သလိုလည်း သုန် ကို ကြည့်နေသည်။
ဒါပေမယ့် .. မေမေ တောင်းပန်ရိပ်များ ပြည့်နေသည့်မျက်ဝန်းတွေရှေ့
မှာ ဖေဖေ ရပ်နေသည်။ မေမေကို ကျောပေး၍ရပ်နေကာ သုန် ကိုကြည့်
နေသည်ဟု သုန် ထင်နေသည်။

“မေမေဟာ .. ဖေဖေရင်ထဲမှာ နာကျင် နာကြည်းတဲ့စိတ်တွေကို
အသက်ရှည်သမျှ ခံစားရအောင် ရက်စက်ခဲ့တယ် မေမေ .. အခုလည်း..
သုန် ကို စောင့်ရှောက်ပေးတဲ့ ဘိုးကို .. မျက်နှာပျက်အောင် .. ကြေကွဲ
ခံစားရအောင် လုပ်ပြီးသွားပြန်ပါပြီ .. သုန် ဟာ .. အစကတည်းက ..
မေမေနောက်ကို မလိုက်နိုင်ပါဘူးလို့ ဖြေခဲ့ပြီးသားပါ .. မေမေဟာ
အလွန်ချမ်းသာနေတဲ့ ဒေါ်သစ်သစ်ဦး အဖြစ် သုန် ကို လာခေါ်ချိန်မှာ..
ဖေဖေအိမ်ငယ်လေးမှာပဲ သုန် နေရစ်ခဲ့တဲ့ သုန် ပါ မေမေ .. ဘာလို့လဲ
ဆိုတော့ .. ဖေဖေ ခံစားရတာတွေအားလုံးဟာ .. သုန်ရင်ထဲမှာ ကျန်နေ
လို့ပါ ..”

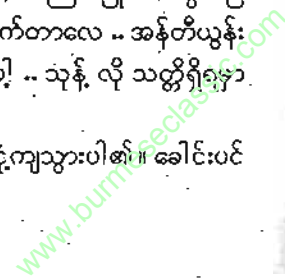
သုန် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲ မေမေကို ကြည့်သည်။ မေမေမျက်နှာ
ထက်မှာ ထိတ်လန့်ရိပ်တွေ ပို၍ တိုးဝင်လာနေ၏။ သုန် ဘာပြောတော့
မည်ဆိုတာ မေမေ ပို၍ တိတိပပ နားလည်နေပုံ ရသည်။ သုန် ကို ရ
အောင် ပြန်ခေါ်ဖို့ စိတ်တုံးတုံးချ၍ စိတ်ဇောဆောင်ရာအတိုင်း မေမေ
ရောက်လာပုံလည်း ရပါ၏။

“ဘိုးဟာ .. အမွေပြတ်ခဲ့တဲ့သားတစ်ယောက်ရဲ့ကျန်ရစ်ခဲ့ရာ သမီး
လေးကို မြေးအဖြစ် .. ဘိုးအေရဲ့အရိပ်မှာ လုံခြုံအောင် ထားပေးခဲ့ပါ
တယ် မေမေ ..” ဘိုး စိတ်ချမ်းသာအောင် သုန်လည်း မယ်ချမ်းသာ
ခင်ဝသုန်ငြိမ် အဖြစ် .. နေပြပေးခဲ့ရပါတယ် .. သုန် ဟာ .. ဘယ်တုန်း
ကမှ .. လိမ်ညာခြင်းဆိုတာကို မလုပ်တတ်တဲ့ သုန် ပါ .. ဒါပေမယ့်..
ဘိုးအတွက် .. သုန် .. အဲဒီ ဘိုးရဲ့ဇာတ်အိမ်ကြီးတစ်ခုမှာ မယ်ချမ်းသာ
သုန် ဖြစ်ပေးခဲ့ရပါတယ် .. အခု .. အားလုံးသောအဖြစ်မှန်တွေဟာ ..
အန်တီယွန်း ကြောင့် .. အားလုံးရှေ့မှာ .. သိစေခဲ့ပါပြီ .. အဲဒီအတွက်..
သုန် .. အန်တီယွန်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ..! ဘာလို့လဲဆိုတော့ ..
သုန်ဟာ ... မွန်းကျပ်နေတဲ့ အလိမ်အညာဘဝထဲက .. ခုမှ လွတ်မြောက်
လာခဲ့ရလို့ပါပဲ .. ဒါပေမယ့် .. ဘိုးရဲ့ရင်ကို အန်တီယွန်း နှင်းခြေသလို
လုပ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စအတွက်ကတော့ .. ဘိုးရဲ့မြေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ သုန်..
ဘယ်တော့မှ ခွင့်လွှတ်မှာမဟုတ်ပါဘူး .. အန်တီယွန်းရဲ့စိတ်ထားနဲ့..
ဘိုးအပေါ်မှာ တုံ့ပြန်မှုဟာ .. ဘယ်လောက်ထိ အောက်တန်းကျတယ်
ဆိုတာ .. သေချာ ပြန်တွေးလေ .. အန်တီယွန်း အရှက်ကြီး ရှက်ပြီး..
နောင်တနဲ့ သိလာရလေဖြစ်မှာပါ .. ဒါပေမယ့် .. ပြီးသွားတဲ့ ဒီအဖြစ်ကို
အန်တီယွန်း ဘယ်လိုပေးဆပ်မှုနဲ့မှ ကျေနပ်အောင် ပြန်ဆပ်နိုင်တော့မှာ
မဟုတ်ပါဘူး ..”

သုန် ပြောကာ အန်တီယွန်းကို ရင်ဆိုင်ကြည့် ကြည့်ပစ်သည်။

“စိန်ခေါ်ကြည့်ကြရအောင်လား အန်တီယွန်း .. သုန် ရွှေဗေဒါရိပ်
ငြိမ်က .. ဒီနေ့ ထွက်ပြမယ် .. အန်တီယွန်း .. အင်ကြင်းမြိုင်က ထွက်ပြ
ရဲသလား ..! သုန် က ဘိုးရဲ့စည်းစိမ်ထဲက ထွက်တာလေ .. အန်တီယွန်း
လည်း ဘိုးရဲ့စည်းစိမ်ထဲက ထွက်ပြရမှာပေါ့ .. သုန် လို သတ္တိရှိရမှာ
ပေါ့ ..”

ဟု ပြောလာတော့ အန်တီယွန်း ခေါင်းငုံ့ကျသွားပါ၏။ ခေါင်းပင်

မော့မရဲ ...။ သုန် .. မေမေ့ကို ကြည့်သည်။

“မေမေကလည်း ဖေဖေရင်ကို နင်းချေပြီး လုပ်ချင်တာကို လုပ်ခဲ့ပြီးခဲ့ပြီပဲ မေမေ .. ဖေဖေသမီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ .. အဲဒီအဖြစ်ကို .. သုန် ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်ပါဘူး .. ခု .. မေမေ မျက်မြင်ပဲလေ .. သူများတကာ .. မက်မောလောဘတွေနဲ့ လှယက်ပိုင်ဆိုင် တောင်းခံနေကြတဲ့ ဒီအမွေပုံ .. ဒီချမ်းသာကြီးကို .. ဇော်ဖေက .. ပစ်ထားခဲ့တာ.. လှည့်မကြည့်ဘဲနေပြခဲ့တာ .. အဲဒါ မေမေကိုချစ်တဲ့ အချစ်တစ်ခုနဲ့ လဲပစ်ပြရခဲ့တာ.. အဲသလိုရှိတဲ့ ဖေဖေကို .. မေမေက ချန်ခဲ့တာ.. သမီးကို မေမေ ချန်ခဲ့တဲ့ကိစ္စ .. သုန် .. မျက်စိမှိတ်ပြီး ပြေကျေပေးနိုင်အောင် ကြိုးစားကြည့်နိုင်သေးပေမယ့် .. ဖေဖေကို ချန်ခဲ့တဲ့ကိစ္စ .. သုန် .. မပြေကျေပေးနိုင်ဘူး မေမေ .. ဘာလို့လဲဆိုတော့ .. ဖေဖေ .. ဘယ်လောက် ရုန်းကန်ခဲ့ရတယ် .. ဘယ်လောက် ကြေကွဲနာကျင်ခဲ့ရတယ်.. အဲဒါတွေ သုန် မြင်ခဲ့ရလို့ပါပဲ ...”

ဖေဖေ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်းထမ်းနောက် တကောက်ကောက် ပါနေခဲ့သည့် ခင်ဝသုန်ငြိမ် ဆိုသည့် ကလေးလေးတစ်ယောက်၏ ဘဝပုံရိပ်သည် ဖေဖေနှင့်အတူ ရင်ထဲမှ ထွက်ခွာမသွားနိုင် ...။

“အခုလည်း .. မေမေဟာ .. အန်ကယ်မိုးနဲ့ .. အန်တီဖွေးတို့ကိုလည်း .. ဘယ်လိုနည်းနဲ့ စိတ်သောကတွေ .. နာကြည်းမှုတွေ ပေးခဲ့တယ်ဆိုတာ .. သုန် မသိနိုင်ပေမယ့် .. ဒုက္ခဆော့ပေးခဲ့တယ်ဆိုတာ သိနေရပြီးပြီ .. ဒီတော့ .. ပြန်ပါ မေမေ .. ဒီနေ့ဟာ .. သုန် ဘဝမှာ .. မေမေရုန်းစရာတွေ အများကြီးရှိနေတဲ့ နေ့ပါပဲ ...။ သုန် .. ဟာ .. မေမေ သမီးအဖြစ် .. ရှိနေရင်းနဲ့ .. သိစေရင်းနဲ့ .. ဒီနေ့မှာ .. သုန် စေ့စပ်ပွဲလည်း ပျက်သွားပြီလို့ မှတ်ယူပါ .. သိလိုက်ပါ ..”

ဟု ပြောကာ သုန် မျက်ရည်လည်လာသည်။
အစ်ကိုကြီးကို ကြည့်တော့ ငိုနေ၏။ တားမြစ်သံ ထွက်မလာ။

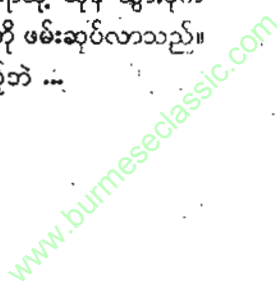
သုန် လက်ကလေးကို ဆွဲကိုင်မလာ ...။ ငြိမ်တောင့်၍ ရပ်နေသည်။ မေမေ့ကိုလည်း ကြည့်နေသည်။ အစ်ကိုကြီး၏ မျက်ဝန်းတွေမှာ အမှန်းတွေ ပြည့်သိပ်နေကြချေသည်တကား ...။

သုန် .. အန်ကယ်မိုးနှင့် အန်တီဖွေးကို လက်အုပ်ချီ၍ ကန်တော့ရင်းမှ ...

“သုန် ဟာ .. ဆင်းရဲပါတယ် .. သုန် ဟာ .. ဘာမှမရှိတဲ့ သုန်ပါ .. ချမ်းသာသူအဖြစ် .. သုန် ညာခဲ့တာတွေကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ.. သတင်းစာထဲမှာ .. စေ့စပ်ပွဲ မျက်သိမ်းကြောင်း တောင်းပန်မှုတွေနဲ့အတူ ကြေညာတဲ့ကြော်ငြာလေး .. လူသိရှင်ကြား ထင်သာအောင် ကြေညာပေးဝါ့မယ် .. မေမေ ဘာတွေလုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သုန် မသိရသေးပေမယ့်.. အဲဒီအတွက်လည်း မေမေသမီး ဖြစ်နေရတဲ့ သုန် .. တောင်းပန်ပါတယ်ရှင် ..”

ဟု ပြောတော့ မေမေ မျက်ရည်ကျရင်း ပြေးထွက်သွားပါ၏။ တားမောင်းထွက်သွားသံလည်း ကြားနေရသည်။ အိမ်တွင်းမှာ ကျန်သူတွေကလည်း ငြိမ်သက်နေကြသည်ပါပဲ။ သုန် .. မျက်ရည်မကျအောင် ထိန်းသည်။ အစ်ကိုကြီးကို မော့ကြည့်ကာ ဘာမျှမပြောနိုင်သည့် သုန် ဖြစ်နေရင်း လည်ချောင်းတနင်္ဂနွေဖြင့် ရှိရကာ လက်အုပ်လေးချီပြမိအည်ပါပဲ။ အစ်ကိုကြီး အံ့ခဲထားသည်။ သုန် .. အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ ဆက်မိမှ သုန် လက်ထဲမှ စေ့စပ်လက်စွပ်လေးကိုချွတ်၍ အစ်ကိုကြီး၏ ဆက်ထဲ ထည့်ပေးမည်ပြုပြီးမှ ...။ လက်စွပ်လေးကို အနီးဆုံးစားပွဲပေါ်ထဲ အားလုံးရှေ့မှာ တင်လိုက်ကာ လှေကားရှိရာသို့ သုန် သွားခိုက် အစ်ကိုကြီး ၏လက်က သုန် လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖမ်းဆုပ်လာသည်။ အံ့ခဲထားရင်း အစ်ကိုကြီးသည် သုန် ကို မကြည့်ဘဲ ...

“စေ့စပ်ပွဲ .. အတည်ဖြစ်တယ် သုန် ..”
ဟု ပြတ်သားစွာ ပြောချလာပါ၏။

လက်စွပ်ကို ယူသည်။ သူနဲ့ လက်မှာ ပြန်ဝတ်ပေးသည်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ အစ်ကိုကြီး မကြည့် ..။ ခြေလှမ်းကြကြီးဖြင့် အခန်းထဲမှ အစ်ကိုကြီး ထွက်သွားချေသည်တကား..။

အန်ကယ်မိုးနှင့် အန်တီဖွေးလည်း သူနဲ့ ရှေ့မှာ ရပ်လာကြပါ၏။ သူနဲ့ ဆံစလေးကို သပ်ပေးသည်။ အန်တီဖွေးမှ ..

“သားပြောခဲ့တဲ့စကားကို .. ကြားတယ်နော် သမီး .. အဲဒါ .. အန်ကယ်နဲ့ မေမေတို့ဘက်က အတည်ပါပဲကွယ် ..”

ဟု ပါးလေးပေါ် လက်ဖဝါးလေးအုပ်၍ နူးညံ့စွာ အန်တီဖွေး ပြောလာပါ၏။ သူနဲ့ နဖူးလေးကို အန်တီဖွေး နမ်းသည်။

အန်ကယ်မိုးမှ သူနဲ့ ကို ထပ်၍ ဆံစသပ်ပေးကာ အားလုံးကို နှုတ်ဆက်သည့်နယ် တစ်ချက်ကြည့်ပြီးမှ အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားကြသည်ပါပဲ ..။

ရွှေစေဒါ ရိပ်ငြိမ်သည် .. ကြီးမားသောဧည့်ခန်းဆောင်ကြီးထဲမှာ.. တိတ်ဆိတ်နေသည့်သူများနှင့် အတူ ကျန်ခဲ့ချေသည်တကား ..။

အခန်း (၅၂)

သူနှင့် ဘိုးတို့ အပေါ်ထပ်ရို သူနဲ့ အခန်းမှာ တူတူထိုင်နေကြရင်း ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်သည့်ဝေဒနာတွေပဲ ပြည့်သိပ်နေကြရသည့်အဖြစ် .. ဘိုး၏လက်က သူနဲ့ ဆံစလေးကို သပ်တင်ပေးလာသည်။ သူနဲ့ ကို မျက်ရည်ဝဲ၍ ကြည့်သည်။

“မြေး ပြောတဲ့ .. မြေး စိုးရိမ်နေတဲ့ နေ့တစ်နေ့ဟာ ဘိုးဆီကို ဒီနေ့မှာ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ကြီး ရောက်လာတာပါပဲလားကွယ် .. မြေး အမြဲကြိုတင်မေးနေခဲ့တဲ့ ဘိုး ဘယ်လိုရင်ဆိုင်မလဲ .. ဆိုတဲ့ အမေးစကားကို ဖြေရမှာ .. ဘိုး အားအင်မကျန်သလောက်ကို ဖြစ်နေရတာပါပဲလား .. ဒီလောက်မိုက်ရိုင်းတဲ့ ယွန်းလဲ့ ကို ဘိုး ဘယ်တော့မှ ခွင့်လွှတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး .. ဒီကိစ္စဟာ ဘိုး မျက်နှာကို မထောက်ဘဲ ယွန်းလဲ့ လုပ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စပဲ .. အထူးသဖြင့် သူ့ဆန္ဒက .. ဒီနေ့ လူပုံအလယ်မှာကို ဒီအဖြစ်ကို ဖွင့်ချပြဖို့အထိ အကြံကြီး ကြံခဲ့တာ .. ဒါဟာ .. ဘိုးကို တိုက်ရိုက်စော်ကားတာပဲ .. မြေးဘဝမှန်ကို ဖုံးကွယ်ဖို့ အစစ ကြိုးစားခဲ့တာဟာ ဘိုးကိုယ်တိုင်ပဲ ဖြစ်နေတာပဲလေ .. သူ သိပါရက်ကယ်နဲ့ .. ဘိုးကို မထောက်မရက် ကျေးဇူးကန်းရက်တယ် ..”

တိုး အံခဲ၍ နာနာကျင်ကျင် ပြောလာသည်။ သူနဲ့ တိုးကို မော့ကြည့်ကာ ရင်ထဲ ထိခိုက်ရပါ၏။ တိုး မျက်ရည်ကျလာချေသည် တကား ။ သူနဲ့ .. တိုး၏မျက်ရည်ကို ဖွဖွသုတ်ပေးသည်။ တိုး၏ရင်ခွင်မှာ ခေါင်းလေး တိုးဝင်သည်။ တိုးကလည်း သူနဲ့ ကို ဆံစလေးတွေ သပ်ပေးနေဆဲ ..။

“သူတို့လိုချင်တဲ့ ငွေကြေးချမ်းသာကို .. တိုး ခွဲဝေပေးလိုက်မယ်.. သားငယ်တစ်ယောက်ကို အမွေပြတ်မိလို့ တိုး ရင်ထဲမှာ ခုထိ မပြေနိုင်တဲ့ နောင်တ ရှိနေရတာမို့ .. သားကြီးကို အမွေပြတ်လည်း မကြေညာချင်တော့ပါဘူး .. သူတို့လိုချင်တဲ့ ချမ်းသာခြင်းကို .. တိုး ပေးလိုက်မယ် ..။ ဒါပေမယ့် .. သူတို့နဲ့တော့ တိုး တူတူမနေဘူး .. အင်ကြင်းမြိုင်မှာ သူတို့ကိုလည်း အရှိမခံနိုင်ဘူး .. မြေးရဲ့ဘွားဘွား ခေါင်းချခဲ့ရာ အိမ်ကြီးကိုလည်း တိုး မစွန့်ခွာရက်ဘူး .. ဒါကြောင့် တိုး အင်ကြင်းမြိုင်မှာ မြေးနဲ့အတူ နေမယ် .. အင်ကြင်းမြိုင်ကို မြေးနာမည်နဲ့ပြောင်းမယ်။ ဒီ .. ရွှေဗေဒါရိပ်ငြိမ်ကို .. ပြန်ရောင်းပစ်လိုက်တာပဲ ကောင်းပါတယ်။ မြေးလည်း ဒီဝန်းကျင်မှာ နေဖို့ မကောင်းတော့ပါဘူး .. တိုးလည်း ဒီဝန်းကျင်မှာ မျက်နှာမပြချင်တော့ပါဘူး ။ အထူးသဖြင့် မောင်မိုးကောင်းလို စိတ်သဘောထားပြည့်ဝတဲ့ မိသားစုတစ်ခုကို တိုး အားနာတယ် .. သူတို့က ခွင့်လွှတ်တယ်ထား .. တိုးက .. ပီပီရီရိလိမ်ညာပြီးတော့ .. မြေးကို.. သူတို့သားနဲ့ ရအောင် ပေးစားဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်လို့ သဘောသက်ရောက်နေတာပဲလေ ..”

ဟု တိုး ဆက်ပြောတော့လည်း သူနဲ့ ငြိမ်နေသည်။ နောက်တော့ တိုးကို မော့ကြည့်ကာ ..

“အိမ်သစ်တစ်လုံးလည်း ထပ်မဝယ်ပါနဲ့ တိုးရယ် .. ဒီအိမ်ကြီးကိုပဲ .. အနတ်ယွန်းတို့ကို ပေးလိုက်ပါ တိုးရယ် .. သူတို့လည်း ဒီအိမ်သစ်ကြီးကို ရတဲ့အတွက် ဖျော်ကြမှာပါ ..”

ဟု ပြောတော့ တိုး မျက်နှာထား တင်းမာလာလျက် ...
“မဆိုင်ဘူး .. ဒါ .. မြေးအတွက် တိုး ဝယ်ပေးထားတဲ့အိမ် .. သူတို့နဲ့ မထိုက်တန်ဘူး .. အဲဒီ အိမ်ဝယ်အိုးဝယ်ကိစ္စ .. တိုး ဆုံးဖြတ်ရမှာ မြေး .. သူတို့လည်း ဝင်ပြောလို့မရဘူး .. မြေးလည်း .. ဒီအိမ်ကြီးဟာ မြေးရဲ့အိမ်ဆိုတာ နားလည်ထား .. ဒီမှာ မြေး .. တိုး ရှာဖွေခဲ့တဲ့ စီးပွားချမ်းသာထဲက .. တိုး .. ပေးချင်တဲ့သူကို .. တိုး မသေခင်မှာ .. ဘာမဆို .. ပေးခွင့်ရှိတယ် ။ ဘယ်သူမှ .. လာတားလို့ မရဘူး .. လာတောင်းလို့ မရဘူး .. အို ၊ ကားစက်ရုံကြီး အခု ရောင်းပစ်လည်း .. သူတို့ လာတားလို့ မရဘူး .. အဲဒါ .. တိုးရဲ့ စီးပွားဖြစ်ရာ စက်ရုံကြီး .. တိုး ပိုင်တဲ့ စက်ရုံကြီး .. အစကတည်းက .. အဲဒီ ယွန်းလဲ့ နေတာထိုင်တာ .. သုံးဖြန်းတာတွေ တိုး ကြည့်ပြီး .. စိတ်ထဲလေးတာမို့ .. စက်ရုံကြီးရော .. အင်ကြင်းမြိုင်ရော .. တိုးအမည်နဲ့ပဲ ဆက်ထားထားတာ မြေးရဲ့ ..”

ဟု အံခဲ၍ ဆက်ပြောနေသည်။
အနတ်ယွန်း အပေါ်မှာ တိုး တော်တော်ကြီးကို နာကြည်းသွားပုံလည်း ရပါ၏။ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်ဝေနေပေမယ့် ခံပြင်းမျက်ရည် ဖြစ်နေသည်ဆိုတာ စူးရှလက်တောက်နေသည့် မျက်ဝန်းကြောင့်ပင်လျှင် သိသာနေသည်ပါပဲ။

“သူတို့ကို အိမ်တစ်လုံး ဝယ်မပေးရမချင်း .. သူတို့နဲ့တူတူလည်း တိုး ပြန်မနေဘူး .. ဒီမှာပဲ မြေးနဲ့ တူတူနေမယ် .. ယွန်းလဲ့ရဲ့မျက်နှာကို တိုး မကြည့်ချင်တော့ဘူး မြေး .. အစကတည်းက .. မြေးနဲ့တူတူနေသင့်တာကို တိုး သိပါတယ် .. ဒါပေမယ့် .. ဒီကို တိုး ပြောင်းလာလိုက်တာနဲ့ .. ဟိုအိမ်ကြီးကို သူတို့အပိုင်လို နေပြကြမှာကို တိုး လက်မခံနိုင်တာမို့ .. အဲဒီအင်ကြင်းမြိုင်ဟာ တိုးရဲ့အစီအမံ ပိုင်ဆိုင်ရာအောက်မှာ နှိပ်နယ်ဆိုတာ .. သတိချပ်နေကြရအောင် တိုး ဟိုမှာပဲနေခဲ့တာ.. ဒီလောက်

ကြပ်ကြပ်မတ်မတ်နဲ့ ဘိုး နေပြခဲ့တဲ့ကြားထဲက .. မိယွန်းလဲ့ .. ဒီနေ့.. မျက်နှာဖုံး ခွာချပြခဲ့တာပဲကွ .. မောင်မိုးကောင်းတို့ရှေ့မှာ ဘိုး ဘယ်လောက်ထိ သိက္ခာ ကျဆင်းခဲ့ရသလဲ ..။ ကိုယ့်ချွေးမက ကိုယ့်ကို အမောက်ထောင်ပြီး .. မြေပေါက်သလို ပေါက်ပြတာကို ဘိုး ခံခဲ့ရတာလေ ..”

ဘိုး ပြောပါစေတော့ ..။ စိတ်ထဲ မျှိုသိပ်ကျိတ်ခံ ခံစားနေရလေ သမျှ အတန်မျှပြေအောင် ပြောပါစေတော့ .. ဟု သုန် ငြိမ်၍ နားထောင်ပေးလိုက်ရပါ၏။

နားထောင်နေရင်းလည်း ဤအဖြစ်တွေအားလုံးသည် သုန် ကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ရသည်ပဲဟု သိနေရင်း ရင်ထဲ ထိခိုက်နေရသည်။ သုန် ကို ချစ်သည့်စောဖြင့် ဘိုး ပြုခဲ့ပါသည့် အလိမ်အညာဖြစ်ကာ ..။ မကြာမတင်မှာပင် အားလုံးသည် ဘွားခနဲ အဖြစ်မှန်လည်း ပေါ်ခဲ့ရ ..။ ဘိုးလည်း အရှက်ကြီး ရှက်ခဲ့ရချေသည်တကား ..။

“သုန် ဟာ .. ကောင်းကျိုးမပေးပါဘူး ဘိုးရယ် .. သုန် ကြောင့်- ဘိုး စိတ်ဆင်းရဲရတာ ..”

မချီတင်က သုန် ပြောလိုက်ချင်ပေမယ့် ..။ ခုလောက်ကြီးထိ ဘိုး စိတ်ထိခိုက်နေချိန်မှာ သုန် က ခံစားကြေကွဲပြောနေလျှင် ပို၍ ဘိုး စိတ်ပင်ပန်းဆင်းရဲရချေမည်ဟု တွေးမိရကာ သုန် မျက်ရည်ကိုသာ သုန် ကျိတ်၍ သုတ်မိရပါ၏။

“အရေးထဲ အဲဒီ သစ်သစ် ဆိုတဲ့မိန်းမကလည်း .. ဘာတွေများ နှင်းဆီရိပ်ငြိမ်ကလူတွေကို လှုပ်ထားတယ် မသိပါဘူး မြေးရယ် - တော်တော် .. မကောင်းတဲ့ကိစ္စပဲ .. နှင်းဆီရိပ်ငြိမ်ကလူတွေကိုမှ လှုပ်ခဲ့ရသတဲ့လား .. ခု .. မြေးကို .. နှင်းဆီရိပ်ငြိမ်က လူလေး ကောင်းနေလနဲ့ စေ့စပ်ပေးတဲ့ပွဲမှာ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် သူကလည်း သမီးအခေါ် ရောက်လာရတယ် - ခေါ်လာတဲ့သူကလည်း .. ငါ့ချွေးမ ဖြစ်နေတယ်-

နှစ်ယောက်စလုံးက ချွေးမတွေချည်းပဲ .. တစ်ယောက်မှ မကောင်းကြဘူး ..”

ဘိုး သက်ပြင်းမောကြီးချကာ ညည်းနေချိန်မှာပင် ဘာညို တံခါးဝမှာ ရပ်လာကာ ...

“အစ်ကိုကြီး .. ဧည့်သည်ရောက်နေပါတယ် .. ရှေ့နေကြီး ဦးထက်အောင် လို့ ပြောပါတယ် .. အရေးတကြီးကိစ္စပါလို့လည်း ပြောတာမို့ .. လာခေါ်ရတာပါ ..”

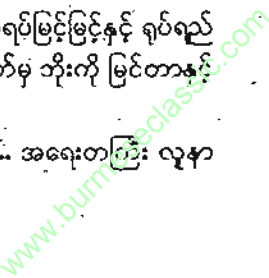
ညနေစောင်းစပြုနေပြီ ..။ မြေးအဘိုးနှစ်ယောက် အပေါ်ထပ်မှာ စိတ်ထိခိုက်စွာ ရှိနေကြတာကို ဘာညို သိနေသည်ပါပဲ။ ဤအိမ်ကြီးမှာ ပျော်စရာစေ့စပ်ပွဲတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်ဆိုတာ မယုံနိုင်လောက်အောင်ပဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေခဲ့သည့်ကာလမှာ .. အဘယ်က ရှေ့နေတစ်ယောက် ရောက်လာရပါသတဲ့လဲ ..။ သုန် ဘိုးကို နားမလည်သလို မော့ကြည့်မိရပါ၏။

“မိယွန်းလဲ့ .. ဥပဒေစကားတွေများ ငါ့ကိုပြောဖို့ ရှေ့နေတွေ ဘာတွေတောင် လွှတ်လာသလား မသိဘူး မြေး .. အဲသလောက်ထိ ဖော်ကားလာရင်တော့ .. ဒီနေ့ .. သူတို့တစ်တွေ အင်ကြင်းမြိုင်က ဆင်းရဲမယ့်နေ့ပဲ မြေး ..။ ဘိုး .. ဒီအထိ မနည်း သည်းခံထားရတာ .. ဒီထက်ပိုပြီး အရှိန်တက်လာရင်တော့ .. အပြတ်ပဲ ..”

ဟု ဘိုး အံ့ခဲ၍ပြောကာ စိတ်လိုက်မာန်ပါကြီး အိမ်ပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာတာမို့ သုန်လည်း စိတ်ပူရကာ ဘိုးနောက်မှ ခပ်သုတ်သုတ် လိုက်လာရပါပြီ။

ဧည့်ခန်းမှာထိုင်နေသည့် အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ရုပ်ရည် သန့်သန့်နှင့်ရှိပါသည့် အန်ကယ်ကြီးတစ်ယောက်မှ ဘိုးကို မြင်တာနှင့် ထရပ်လိုက်ကာ ...

“ကျွန်တော် ထက်အောင် ပါ အန်ကယ် .. အရေးတကြီး လူနာ

တစ်ယောက်ရဲ့ နောက်ဆုံးသန္တတစ်ခုကို ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ .. သူ့ရဲ့ မိသားစုရှေ့နေတစ်ယောက်လည်းဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော် .. အန်ကယ်ဆိုကို ရောက်လာရတာပါ ..။ ကျွန်တော် .. ဒေါ်သစ်သစ်ဦး ရဲ့ရှေ့နေပါ အန်ကယ်.. ဒေါ်သစ်သစ်ဦး ဆေးရုံရောက်နေပါတယ် .. နှလုံးရောဂါနဲ့ ပါ .. သူ့အိမ်မှာ အခြေအနေဆိုးလာတာနဲ့ .. ဆေးရုံရောက်သွားရတာ ပါ.. အခြေအနေမကောင်းပါဘူး ..။ သူက .. သူ့သမီးကိုလည်း တွေ့ချင် တယ် .. အန်ကယ်ကိုလည်း တောင်းပန်ချင်တယ် .. အဲဒါလေးကို သူ နောက်ဆုံးအချိန်လေးတစ်ခုပေမို့ .. သနားသဖြင့် .. လာပေးကြပါလို့ တောင်းပန်ပါတယ် အန်ကယ် .. သူ့ရှေ့နေတစ်ယောက်အနေနဲ့လည်း တောင်းပန်ပါတယ် ..”

ဟု ဦးထက်အောင် ပြောလာတော့ သူနဲ့ ကိုယ်လေး ယိုင်ခနဲ ဖြစ်၏။

ဘုရားရေ!... မေမေ ဆေးရုံမှာ နောက်ဆုံးအချိန်အဖြစ် ရောက်နေ ချေသည်တဲ့လား ..။ မကြာမတင်သောနာရီတွေကပင်လျှင် .. မေမေကို လှလှပပ တွေ့ခဲ့ရသည်။ ခု -- ဆေးရုံမှာရှိနေပြီတဲ့လားလေ ..။ ဘိုး၏ လက်က သူနဲ့ ကိုယ်လေးကို ထိန်းလာသည်။ တွေ့၍ ငြိမ်နေရာမှ သက်ပြင်းရွက်ကာ သူနဲ့ ကို ကြည့်လာပါ၏။

“လူစိတ်ဆိုတာ.. လူဆန်တဲ့သူတွေဆိုမှာ .. ရိုက်ရိုက်ရတယ် မြေး.. က် .. သွားကြစို့ ..။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်ဆိုတာကို မမိ ခဲ့တဲ့ ဘိုးဟာ ဒီနေ့အထိ သားငယ်အတွက် စိတ်ထိခိုက် ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေရတယ် .. မြေးလည်း .. မြေးရဲ့အမေကို မတွေ့ဘဲ နေခဲ့လေခြင်း ဆိုကာ မဖြစ်ထိုက်ဘူး .. သူ့ဘက်က .. မြေးကိုပစ်ထားခဲ့ပေမယ့် .. အခု .. အောက်ကျစ် လာခေါ်နေတာလည်း ဘိုး မြင်ခဲ့တာပါပဲ.. အဲဒီ တုန်းက မြေး မလိုက်ကဲနေခဲ့တာကို ဘိုး အပြစ်မပြောဘူး .. ဒါပေမယ့်- ဒီအချိန်မှာ မြေး .. ကိုယ်မသွားဘူးဆိုရင် -- မြေး အပြစ်ဖြစ်ရလိမ့်မယ်..။

သူဟာ အမေဖြစ်တယ် မြေး .. ဘိုးကိုလည်း မြေးရဲ့မေမေက ခေါ်လာဖို့ ပြောတဲ့အတွက် .. ဘိုးလည်း -- လိုက်ခဲ့မယ် .. လာ ..”

ဟု ခေါ်ကာ ဦးထက်အောင် ကို ကြည့်၍ ...
“သွားကြစို့ .. ကိုထက်အောင်က ရှေ့က ကားမောင်းပါ .. အန်ကယ်တို့ ကားနဲ့ နောက်က လိုက်လာခဲ့ပါ့မယ် .. အန်ကယ်ကိုယ် တိုင် ကားမောင်းပါ့မယ် ..”

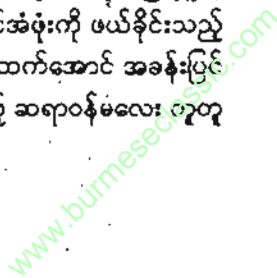
ဟု တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲ အရာရာကို ဆုံးဖြတ်ကာ ဘိုး သူနဲ့ လက် ကိုဆွဲ၍ ဦးထက်အောင်၏နောက်မှ လိုက်လာခဲ့ပါ၏။ ဘယ်သူတို့မှ လူပိုအဖြစ် ဘိုး မခေါ် ..။ ဘိုးကိုယ်တိုင်ပဲ ကားမောင်း၍ လိုက်ခဲ့ခြင်း..။ အတွင်းရေးကိစ္စ ဖြစ်နေသည်ကိုလေ..။

ဆေးရုံရောက်တော့ အရေးပေါ်ခန်းထဲမှာ အောက်စီဂျင်ပိုက်တွေ၊ ဆေးပိုက်တွေဖြင့် မေမေသည် ခုတင်ထက်မှာ ရှိနေ၏။ နှလုံးခုန်နှုန်းပြ စက်လေးဆီမှ တီခနဲ တီခနဲ မြည်သံက အခန်းထဲမှာပေါ်နေသည်။

“ဒေါ်သစ်သစ်ဦး ..”

ဦးထက်အောင် ခပ်တိုးတိုး ခေါ်သည်။ သူ့နာပြုဆရာမလေးနှင့် ဆရာဝန်မလေးသည်လည်း အခန်းပြင်သို့ တစ်ချက်ထွက်ပေးကြပါ၏။ မေမေမျက်ခွံလေးတွေ ပင့်လာသည်။ ဘိုးကိုမြင်တော့ မျက်ရည်လည် လာ၏။ သူနဲ့ ကိုလည်း မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေသည်။ ဘိုးကို လက်အုပ်ချီကာ ကန်တော့နေခြင်းဟု ဘိုး နားလည်ပုံဖြင့် ခေါင်းညိတ် ပြပါ၏။

မေမေ သူနဲ့ ကို ကြည့်လာသည်။ အသက်ကို အားစိုက်၍ ရှူနေ ၏။ နှုတ်ခမ်းပေါ်မှ ပုံးထားသော အောက်စီဂျင်အပုံးကို ဖယ်ခိုင်းသည့် နယ် အမူအရာဖြင့် လက်နှင့်ဖယ်နေတာမို့ ဦးထက်အောင် အခန်းပြင် ထွက်သွားသည်။ အခန်းပြင်မှာရှိနေပုံရပါသည့် ဆရာဝန်မလေး တူတူ လိုက်လာပါ၏။

“ခဏပဲနော် .. သူပြောချင်တာလေး .. ပြောနိုင်အောင် .. ခဏ ဖြုတ်ပေးရတာပါ .. မကြာနဲ့နော် ..”

လူနာအခြေအနေကိုလည်း သိနေရတာမို့ လူနာ၏ နောက်ဆုံး အချိန်လေးမှာ စိတ်ချမ်းသာကျေနပ်အောင် ခဏတော့ ဖြုတ်ပေးခဲ့ခြင်း ပါ ..။ ဆရာဝန်မလေး ပြန်ထွက်ခါနီးမှာ ...

“အပြင်မှာ ရှိနေပါ့မယ် ..”

ဟု အားလုံးကိုပြောပြီးမှ ထွက်သွားပါ၏။ မေမေ ဘိုးကို လက် အုပ်ချီ၍ ကန်တော့ကာ ...

“ပြုခဲ့သမျှ .. မိုက်ဆိုးမိုက်ပြစ်တွေကို .. ခွင့်လွှတ်ပေးပါ အဖေ .. ကိုညွှန်ဖူး ရဲ့အဖေဆိုတာ ဒီနေ့ကျတော့မှ မြင်ဖူးခဲ့ရတာပါ .. အဖေ့သား ကို .. ဘဝမျက်ပစ်ခဲ့တဲ့ သစ်သစ် ကို .. ခွင့်လွှတ်ပါ အဖေ .. ဒါမှ သစ်သစ် အသေပြောငှာမှာပါ ..”

အားခဲ၍ စကားသံတိုးတိုးဖြင့် မေမေ မျက်ရည်ကျ တောင်းပန် သည်။ ဘိုး ဆံစလေးတွေ သပ်ပေးလိုက်သည်ပါပဲ ..။

“သမီး .. မေမေ .. ဒိုင် .. ယာ .. ရီ .. မေမေ ဝီရိထံမှာ .. ရီ .. တယ် .. ယူဖတ်ပါ ..။ မေမေ .. ဘယ်လို .. ချမ်းသာလာတယ်ဆိုတာ .. သမီး သိလိမ့်မယ် .. သူတို့ကိုလည်း .. သမီး .. တောင်း .. ပန် .. ပေး ပါ ..”

မေမေ ပြောကာ အန်ကယ်ဦးထက်အောင်ကို ကြည့်၍ -

“သော့တဲ့ .. အိမ်က မှန်တင်ခုံအံ့ဆွဲထဲမှာ .. ကျန် .. ခဲ့တယ် ..”

ဟု မှာနေသည်။ ဘိုးကိုမြင်ရင်း ကြည့်ရင်း ပြောခဲ့သည့်နောက် မှာ ..။ တဖြည်းဖြည်း မေမေအသံ ပို၍ စကား တစ်လုံးနှင့် တစ်လုံး ခြားလာနေသည်တည်း။

သုန့် ကို ဘိုး လက်ဆွဲခေါ်ကာ မေမေဘေးမှာ ထိုင်စေသည်။ သုန့် လက်လေးကိုလည်း မေမေလက်ဝေါ် ဖေးတင်စေသည်။

မေမေ မျက်ရည်တွေနှင့် မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေပါ၏။ ဒုဂ်စ် ပိုက်တွေ တန်းလန်းနှင့်ရှိနေပေမယ့် မေမေလက်က သုန့် မျက်နှာလေး ကို ဖေးတင်ထိလာကြသည်။ ဘိုး၏လက်က သုန့် ခေါင်းလေးကို မေမေ နှုတ်ခမ်းနား ထိကပ်ပေးစေတာမို့ မေမေ ကျေးဇူးတတ်ဖြင့် ဘိုးကို ကြည့်ကာ မျက်ရည်တွေ ဖြိုင်ကျလာရပါပြီ။

ဘယ်တုန်းကမှ မမှတ်မိလိုက်ရဖူးသော အမေ့ရင်ခွင် ..။ ဘယ် တုန်းကမှ မမှတ်မိရလေသော မေမေ့ရင်ငွေ ..။ ခု သုန့် ခိုလှုံလိုက်ရချိန် သည် မေမေ့နောက်ဆုံးအချိန် ဖြစ်နေချေသည်တကား ..။

“ခွင့် .. လွှတ် .. ပါ .. သမီးရဲ့ဖေဖေ .. ကိုယ်စား .. ခွင့်လွှတ်ပေး ပါ..”

ဟု မေမေ ငိုရင်း ပြောနေသည်။

သုန့် ခေါင်းညိတ်ရမှာ ခက်နေသည်။ ဖေဖေ ကျေနပ်ပါ့မည် လား..။ သေးငယ်သောအခန်းကျဉ်းလေးမှာ သျှပ်စစ်မီးသီး၏ မီးရောင် ဖျော့ဖျော့အောက်၌ နောက်ဆုံးအချိန်တစ်ခုကို သေကောင်းပေါင်းလဲ ဝေဒနာတွေနှင့်အတူ အထီးကျန်စွာ ဖေဖေသည် သေဆုံးခဲ့ရပါ၏။ သမီးတစ်ယောက်တည်း၏လက်ကို ဖေးကိုး၍ ဘုရားကို အာရုံပြုခဲ့ရ ပါလေသော ဖေဖေ့နောက်ဆုံးအချိန်ကို သုန့် မြင်လာနေမိသည်။

ဖေဖေ .. မေမေ့ကို အခု ကျေနပ်ပါ့မည်လား ..။ သုန့် မသိနိုင်သည့် အဖြစ်တစ်ခု မဟုတ် ..။ သုန့် သိသလောက်ကတော့ .. ဖေဖေ သည် မေမေ့ကို စိတ်အနာကြီးနာခဲ့သည်ဆိုတာ သုန့် သိနေရသည်။ ဖေဖေ ကိုယ်စား သုန့် က .. ကျေနပ်ပေးလိုက်ချေလျှင် ဖေဖေသည် သုန့် ကို စိတ်နာသွားချေမည်လား မသိ ..။

ဖေဖေဝိညာဉ်လေးသည် သုန့် ဘေးမှာ ရှိနေချေမည်လား မသိ ..။ သုန့် .. ခေါင်းညိတ်အဖြေတစ်ခုကို .. လောလောဆယ်မှာ မေမေ့ထံ အပေးရ ခက်ခဲနေရပြန်ပါ၏။

မမေကလည်း

မမေကလည်း ညှိုးဖျော့ကြည့်တွေဖြင့် သူနဲ့ ကို ကြည့်နေရာ သည်။ ဘိုး ကို သူနဲ့ မော့ကြည့်မိရပါ၏။ ဘိုး ခေါင်းညိတ်ပြလာချေ သည်တကား ...။

ထိုစဉ်ခိုက် သူနဲ့ မျက်စိကို စုံခိုက်ကာ ...

"မမေမေအားဆုံးအချိန် ရောက်နေတယ် ဖေဖေ .. ဖေဖေ ခွင့် လွှတ်ပေးလိုက်ပါ နော် .. သူနဲ့ .. မေမေသမီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ .. ဖေဖေကို အသနားခံပါရစေ ဖေဖေရယ် .. မေမေ ဘဝကူးဖြောင့်အောင် လိုပါ .. ခွင့်လွှတ်ပေးလိုက်ပါ နော် .."

သူနဲ့ စိတ်ထဲမှ ရည်စူး၍ ဖေဖေကို တောင်းပန်မိရကာ မေမေကို ခေါင်းလေးညိတ်ပြလိုက်ရပါပြီ ..။ မေမေ မျက်ရည်ကျလာသည်။

"ကျေးဇူးတင် .. ပါ .. တယ် .."

ဟု ခုခယယအသံဖြင့် ပြောရှာသည်။

"သမီးလည်း .. ခွင့် .. လွှတ်ပါ .."

သူနဲ့ .. ခေါင်းထပ်ညိတ်ပြရပါ၏။ မေမေမျက်နှာမှာ ချွေးတွေစို နေသည်။ မောနေသည် ..။ သူနဲ့ လက်ကိုင်ပဝါလေးဖြင့် မေမေမျက်နှာ ထက်မှချွေးကို သုတ်ပေးတော့ မေမေ ပြုံးလာပါ၏။

ရမှ .. အပြစ်စဉ် ပြောကျေခံရပါပေါ့လားဟု ဝန်ပေါ့စွာ ပြုံးလိုက် ပါသည့်အပြုံး ..။ နောက်ဆံတင်းရင် တင်ငင်ဖြစ်နေသည့်ကြိုးတွေ ထောက်ခနဲ ပြေသည့်နှယ် မေမေ ခံစားရဟန်တူပါ၏။ သူနဲ့ .. မေမေကို ကန်တော့မိရပါပြီ။ သူနဲ့ လက်အုပ်လေးချီရာလက်ကို မေမေ ပြုံး၍ ကြည့်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြလာပါ၏။

မေမေ အန်ကယ်ဦးထက်အောင် ကို ကြည့်သည်။ ခေါင်းလေး ညိတ်ပြသည်။ အန်ကယ်မှ သားရေအိတ်ထဲမှ စာချုပ်ကိုထုတ်ကာ ..

"ဒါ .. အရင်တစ်ပတ်ကပဲ .. ဒေါ်သစ်သစ်ဦး ရေးခိုင်းခဲ့တဲ့ အမွေ ပေး စာချုပ်ပါ .. သမီးနာမည် ပါပါတယ် .. သမီးအဖြစ် ပေးခဲ့တာတွေ

လည်း ရေးထားပါတယ် .. သမီးရဲ့မှတ်ပုံတင်နံပါတ်နဲ့ နေရပ်လိပ်စာ တော့ .. အန်ကယ် ဖြည့်ပေးပါမယ် .."

ဟု အန်ကယ် ပြောလာချိန်မှာ သူနဲ့ ခေါင်းယမ်းမည်ပြင်ခိုက် ဘိုး သူနဲ့ လက်ကို ကိုင်လာသည် ..။ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ဘိုးကိုယ်တိုင် သူနဲ့ မှတ်ပုံတင်နံပါတ်နှင့် ရွှေဗေဒါရိပ်ငြိမ်၏လိပ်စာကို ပြောပြတာမို့ ထို ကွက်လပ်ကျန်နေသည့်နေရာမှာ အန်ကယ်က ဖြည့်ရေးပေးနေသမျှ သူနဲ့ မျက်ရည်ကျရင်း မေမေကို ကြည့်လိုက် ..။ ဘိုးနှင့် အန်ကယ်ကို ကြည့်လိုက်ဖြင့် ရှိနေရာမှ ..

"မေမေ နေပြန်ကောင်းအောင် ကြိုးစားပါ .. မေမေပစ္စည်းတွေ သူနဲ့ မယူပါရစေနဲ့ .."

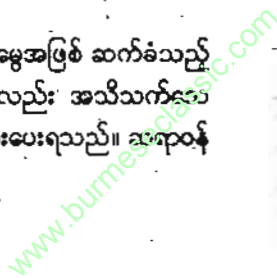
ဟု ဂို၍ ပြောတော့ ဘိုး ချောင်းဟန်သည်။ သူနဲ့ ကြည့်တော့ ခေါင်းခါပြပါ၏။ မပြောနဲ့ .. ဟု တားခြင်း ..။ မေမေကတော့ ပြုံးနေ သည်ပဲ ..။ ဆရာဝန်မလေး ပြန်ဝင်လာကာ နှုတ်ခမ်းပေါ် အောက်စီ ဂျင်ဖုံးကို ပြန်တပ်သည်။ အန်ကယ်မှ ဆရာဝန်မလေးကို အကျိုး အကြောင်း ပြောပြတာမို့ မေမေကို ကြင်ကြင်နာနာပင် ဆရာဝန်မလေး က ကြည့်လာပါ၏။ ရင်ထဲ ကောင်းပုံ မရ ..။

"ရှော့(ခ)ရတာ .. ဒါ .. သုံးကြိမ်ရှိပြီ .. ဆေးရုံကိုရောက်တာ .."

ဟု ခပ်တိုးတိုး ဘိုးကို ဆရာဝန်မလေး ပြောပြနေပါ၏။

နောက်ဆုံးတော့ မေမေ လက်မှတ်ထိုးနိုင်ဖို့ ထူးပေးကြ ..။ မေမေ လက်မှတ်ထိုးချိန်မှာ အသက်သာဆုံးဖြစ်အောင် သူနာပြုနှင့် ဆရာဝန် မလေးမှ ကူညီပေးကြရာမှ ..။ သူနဲ့ သည်လည်း လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက် ရပါသတည်း ..။

မေမေ ပိုင်ဆိုင်သမျှပစ္စည်းတွေကို သူနဲ့ အမွေအဖြစ် ဆက်ခံသည့် စာချုပ် ..။ ထိုစာချုပ်မှာ အန်ကယ်ဦးထက်အောင်လည်း အသိသက်သာ အဖြစ် လက်မှတ်ထိုးပေးလာသည်။ ဘိုးလည်း ထိုးပေးရသည်။ ဆရာဝန်

ဒေါက်တာ ဒေါ်နနနှင့် သူနာပြုဆရာမလေးကလည်း ထိုးပေးလိုက်ကြရသည်။

မေမေ စိတ်လျှော့လိုက်ပုံဖြင့် အားလုံးကို တစ်ချက်ငေးကြည့်၏။ တစ်ယောက်ချင်းကို ကြည့်ခြင်း ..။ ကျေးဇူးတင်တာ သိအောင်လည်း အားစိုက်၍ ပြုံးပြသည်။ ဘိုးကို လက်အုပ်ချီပြသေးသည်။ နောက်တော့ .. မေမေ အမောဖောက်လာပါ၏။ စိတ်အစုံ ဒုံးဒုံးချလိုက်သည့် နယ် မေမေသည် အရာရာကို ဘာကိုမျှ မမက်မောတော့သည့် ဒေါ်သစ်သစ်ဦး အဖြစ် ရှိသွားရင်း ..။ အသက်ကို မျှဉ်း၍ ရှုနေပုံကပင်လျှင် .. ညင်ညင်သာသာဘက်ကို ကူးလာသည်။ နောက်ဆံငင်တာတွေလည်း မရှိတော့သည့်နယ် .. တဖြည်းဖြည်းချင်း မေမေသည် .. သောကရိပ်တွေ ပြေလျော့လာသည့်မျက်နှာကို ပိုင်ဆိုင်ရာသူတစ်ယောက်နယ်လည်း ဖြစ်လာသည်။ မေမေမျက်နှာထက်မှာ သောကရိပ်တွေ .. ညှိုးဖျော့ရိပ်တွေ မရှိတော့ပြီ ..။ အေးချမ်းသော ကျေနပ်ပြုံးလေး ဖြစ်တည်လာနေသည်။ နောက်တော့ .. မေမေသည် .. တည်ငြိမ်ညင်သာလွန်းစွာပင် .. လောကကြီးကို .. ကျောခိုင်းလိုက်ချေသည်တကား ..။

မေမေ မရှိတော့ပြီဆိုတာ နှလုံးချိန်စက်လေးဆီမှ အဆက်မပြတ် တစ်တန်းတည်း မြည်နေသံ ..။ မေမေလက်မှ ဆေးပိုက်တွေ ဖြုတ်နေသည့်မြင်ကွင်း ..။ မေမေနှာခေါင်းဆီမှ အောက်စီဂျင်ပိုက်လည်း ဖြုတ်သိမ်းလိုက်ပြီ ..။ မေမေသည် .. အရာရာနှင့် လွတ်ကျွတ်သွားသော မေမေ ဖြစ်နေချေသည်တကား ..။

သုန် .. မေမေကို မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေမိရဆဲ ..။ ဤနေ့မှာ မေမေရင်ငွေ .. မေမေရင်ခွင်ကို သုန် စတင်၍ လူမှန်းသိ ဘဝတစ်ခုမှာ ခိုင်ခံ့သည်။ မေမေအနမ်းကို ခံခဲ့ရသည့်နယ် ..။ မေမေကိုလည်း နမ်းလိုက်ရသည်။ ဤနေ့မှာပင် မေမေသည် .. သုန် ကို ထားရစ်ခဲ့ချေသည်တကား ..။

သုန် .. မေမေကို လက်အုပ်ချီ၍ ကန်တော့လိုက်ရပါ၏။ ဆေးခုံကြမ်းပြင်ထက်မှာ ကျုံ့ကျုံ့ထိုင်၍ သုန် ကန်တော့ခြင်း ..။

“မေမေအပေါ် သုန် .. ပြောခဲ့တာတွေ .. ပြောမိခဲ့တာတွေ.. သုန်.. ကန်တော့ပါတယ် မေမေရယ် .. သုန် ကန်တော့ပါတယ် ..”

သုန် ရင်ထဲမှ တံစာစာ တောင်းပန်မိရပါပြီတည်း ..။ ထိုစဉ်ခိုက် မေမေခုတင်ကို တစ်ယောက်ယောက် မတော်တဆထိ မိသွားဟန် တူပါ၏။ သိမ့်ခနဲ ခုတင်တစ်ချက် ဖြစ်သည်။ ကန်တော့ပြီး သုန် ခေါင်းအမောမှာ .. မေမေရင်ဘတ်ပေါ် ဖေးတင်ထားရာဆီမှ လက်တစ်ဖက်သည် ဖြုတ်ခနဲ ပြုတ်ကျလာ၏။

သုန်ရှိရာဘက်ဆီမှလက်သည် ခုတင်အလှုပ်မှာ ပြုတ်ကျကာ .. သုန် ခေါင်းလေးပေါ် လာ၍ ထိချေသည်တကား ..။ မေမေသည် .. သုန် ခေါင်းလေးကို နောက်ဆုံးအကြိမ်ထိ ပုတ်၍ နှုတ်ဆက်သည့်နယ်..။ သုန် ကို ခွင့်လွှတ်ပါသည်ဟု .. ဖြေခဲ့သည့်နယ်ပါတည့် ..။

မေမေလက်ကို သုန် ဖေးကိုင်ထားမိရကာ .. ပါးပေါ်အုပ်တင်ထား မိလိုက်ရာမှ - ဤတစ်ကြိမ်မှာ - သုန် .. ရင်ကိုဖွင့်၍ လွှတ်ချလိုက်သည့် နယ် ရှိက်ကြီးတငင်ငင် .. ငိုမိလိုက်ရပါပြီတည်း ..။

အခန်း (၂၃)

တစ်ပတ်ကျော်ပြီ ... ရွှေဗေဒါရိပ်ငြိမ်မှာ သူနဲ့ ရှိမနေ ...။ သူ့ရင်ထဲမှာ ယောက်ယက်ခတ်နေသည်။ မနက်တိုင်း ရွှေဗေဒါရိပ်ငြိမ်သို့ မေမေရောက်သွားတတ်ကာ .. သူနဲ့ ကို မေးတတ်စမြဲ ...။ မေမေသည် ဘယ်တော့မှ ဖုန်းဆက်မေးတာမျိုးကို မလုပ် ...။ ထိုသို့လုပ်လျှင် အပေါ်စီးဆန်ရာရောက်မည်ဟု မေမေ သူ့ကိုပြောပြသည်။

လသာဆောင်မှာ ခုလည်း သူတစ်ယောက်တည်း ရပ်နေရင်း ရွှေဗေဒါရိပ်ငြိမ်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်မိရပါပြီ ...။

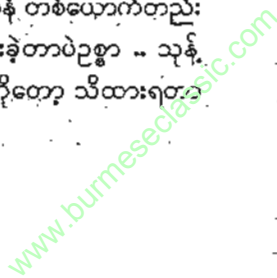
“မေမေ ပြန်လာတိုင်းလည်း ဘာမှမသိရဘူးဆိုတဲ့အဖြေပဲ ပါပါလာတတ်တယ် .. မြေးအဘိုးနှစ်ယောက် ကားနဲ့ထွက်သွားတယ်ဆိုတာ လောက်ပဲ ဘာဘာညှိကလည်း ပြောပြတယ် .. အန်ကယ်ဂျက်ကလည်း ပန်းခြံထဲက အဲဒါကိုပဲ မြင်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာပဲ ပြောနိုင်တယ် .. ဒေါ်ကြီးလှိုင်ကလည်း မီးဖိုဆောင်မှာ ညစာအတွက် ချက်ပြုတ်နေတုန်း .. မြေးအဘိုးနှစ်ယောက် ထွက်သွားကြတာကို သူ နောက်မှသိရတာလို့ ပြောပြတယ် .. ဘာစိုးကလည်း ကားဆေးနေတာတဲ့ .. သူလည်း အသေအရာဘာမှ မသိလိုက်ရဘူးတဲ့ ..။ အင်ကြင်းမြိုင်ကိုလည်း ဒေါ်ကြီးလှိုင် ဖုန်းဆက်မေးကြည့်သေးတယ်တဲ့ .. ခုထိ .. ဟိုမှာလည်း ရှိမနေကြဘူးဆိုတာ

ပဲ သိနေရတယ် ..။ ဘာတွေလဲ .. ဒီမြေးအဘိုး တစ်ခါတည်း တစ်နေရာကိုများ လုံးဝ ခြေရာဖျောက် ထွက်သွားပြီလား..”

လူကသာ ငြိမ်ရပ်နေသည် ..။ စိတ်က မငြိမ် .. ဆောက်တည်ရာပျောက်နေသည်။ ရင်ထဲမှာ မခံမရပ်နိုင်အောင် ဒုက္ခပေးနေသည်က သူနဲ့ ပျောက်သွားမှာကို စိုးရိမ်သည့်ဝေဒနာ ဖြစ်နေ၏။ မနက်တိုင်း မေမေ ရွှေဗေဒါရိပ်ငြိမ်သို့ သမား သွားစုံစမ်းတာမို့ သူ လိုက်မသွား...။ မေမေ သွားလိုက်ပြီပဲလေ .. ဆိုသည့်စိတ်ဖြင့် နေရစ်ခဲ့ခြင်းသည် တကယ်တမ်းကျတော့လည်း သူနဲ့ မေမေ သစ်သစ်ဦး ဆိုတာက ဆယ်လေးနှစ်တာမျှ နှင်းဆီရိပ်ငြိမ်မှာ လူသုံးဦးကို ဒုက္ခပေးခဲ့သည်ဆိုသည့် နာကြည်းခြင်းစောကြောင့်လည်း ဖြစ်ပါ၏။ သူ့ကိုယ်တိုင် သူနဲ့ကို သွားမမေးချင်...။ သူနဲ့ မေမေကို စိတ်နာသည်လေ...။ သူနဲ့ကိုကျတော့လည်း မခွဲနိုင်ပြန်...။

ရင်သည် အမုန်းနှင့်အချစ်နှစ်ခုကြားမှာ ကြေကွဲလောင်မြိုက်နေ၏။ သူနဲ့ မေမေကို မုန်းသည့်အမုန်း ..။ သူနဲ့ ကို ချစ်သည့်အချစ်...။ လွန်ဆွဲပွဲတစ်ခု မဟုတ် ...။ ကြေကွဲပွဲ ဖြစ်နေသည်။ သူနဲ့ မေမေကို ခုန်းတီးနာကြည်းသည့်စိတ်ကိုလည်း မလျှော့နိုင် ...။ သူနဲ့ကို ချစ်သည့်အချစ်ကိုလည်း မလျှော့နိုင် ...။ ဘယ်ဘက်ကိုမှ မလျှော့နိုင်ခြင်းသည် တင်းခံနေသောလွန်ကြီးအဖြစ် ရင်ထဲမှာရှိနေ၏။ သူ .. မျက်ဝန်းတွေကို ခုံမှိုတ်ပစ်လိုက်ရပါပြီ ...။ တကယ်တော့ သူ့ကိုယ်တိုင်သည်လည်း ရွှေဗေဒါရိပ်ငြိမ်သို့ သွားသင့်နေတာအမှန် ...။ သူနဲ့ကို စေ့စပ်ထားသူတစ်ယောက်အနေဖြင့် ဘိုးဘိုးနှင့် သူနဲ့တို့ နှစ်ယောက်စလုံး မရှိဘဲဖြစ်နေသည့်ကိစ္စ သွားမေးသင့်သည်။ တကယ်လည်း သူ စိတ်ပူနေသည်ပဲလေ...။

“အို .. မေမေ သွားလိုက်ပြီပဲ..။ ပြီးတော့ .. သူနဲ့ တစ်ယောက်တည်း ချောက်နေတာ မဟုတ်ဘူး .. ဘိုးလည်း ပါသွားခဲ့တာပဲဥစ္စာ .. သူနဲ့တို့ စောင့်ရှောက်ပေးနေတဲ့ ဘိုး တူတူရှိနေတာတို့တော့ သိထားရတာပဲလေ”

ဟု ပြောသိမ့်ရာအဖြစ် ရှာကြံတွေးယူနေရပေမယ့် သူနဲ့ အပြီးတိုင် ခြေရာဖျောက်လိုက်ပြီလားဆိုတာကိုတော့ ရင်ထဲမှာ ထိတ်လန့်နေရပြီ။
ညလည်း အိပ်လို့မရ... နေ့လည်း ကုန်တိုက်ပင် မသွားနိုင် ...။ ဖေဖေ
သာ ကုန်တိုက်ကို နေ့စဉ်သွားနေရပါသည်အဖြစ်။ ဤမနက်မှာတော့..
ဖေဖေလည်း မေမေနှင့်အတူ ရွှေဗေဒါရိပ်ငြိမ်သို့ သွားလိုက်တာကို
လသာဆောင်မှာရပ်ရင်း သူ မြင်နေရပြီ။

နင်းဆီရိပ်ငြိမ်မှာ ဘယ်သူမှ မလန်းကြရတာကဖြင့် စေ့စပ်ပွဲဖြစ်
သည့်နေ့မှာပဲ ဖြစ်ခဲ့ရသည်တည်း ...။ ဒါပေမယ့် .. မေမေကလည်း သူနဲ့
မေမေနှင့်ပတ်သက်တာကို ခုထိ စကားထည့်မပြော ...။ ဖေဖေလည်း
နှုတ်ဆိတ်နေသည်။ သူလည်း မပြောမိအောင်နေသည်။ သိသာသည်က
ဖြင့် တစ်အိမ်လုံး စားတာသောက်တာ စိတ်မပါနိုင်ကြ ...။ နေ့ရထိုင်ရ
တာ မပျော်နိုင်ကြ ...။ သူနဲ့ ဆိုသည့် မိန်းကလေးသည် ဒေါ်သစ်သစ်ဦး
၏သမီး လာဖြစ်နေတာကို သူလည်း မယုံနိုင်ဘဲဖြစ်နေသည်။ ဖေဖေနှင့်
မေမေကလည်း ထူးခြားသောကြောင့်မူ၏။ စေ့စားမှုတစ်ခုအဖြစ် လက်ခံ
ထားလိုက်ရသည့်နှယ် ရှိ၏။ သူနဲ့ ကိုတော့ အပြစ်တင်စကား မပြောကြ
တာကလည်း တူညီနေသောအချက် ဖြစ်နေကြပါ၏။ သူ လသာဆောင်
မှာ ငြိမ်သက်စွာရပ်နေရင်း ဖေဖေနှင့် မေမေတို့ ပြန်အလာကို မျှော်နေမိ
ရပါ၏။ ပြန်လာကြတော့လည်း သတင်းမေးသွားလိုက်ဖို့ကို မလို ...။
မျက်နှာမလန်းဘဲ ပြန်လာကြတာကို သူ လသာဆောင်မှာရပ်ရင်း အပေါ်
စီးမှ မြင်နေရသည့်အဖြစ်ကြောင့်ပင်လျှင် သဘောပေါက်သွားရသည်
ပါပဲ။ နာရီဝက်ကျော်မျှ သူ နေမိဆဲ ...။ သူ အဲဒီထားမိသည်။ တက်
တစ်ချက်ခတ်မိသည်။ သည်းမခံနိုင်တော့ပြီ ...။ ဟုတ်သည် ...။ တစ်ပတ်
ကျော်၍ ရှစ်ရက်ရှိလာပြီ ...။ ခုလိုပဲ သူက ငြိမ်ပေးနေရသည့် ကောင်း
နေလ ဖြစ်နေရမည်တဲ့လား ...။ သူနဲ့ ဆိုတာက .. သူနဲ့ သဘောတစ်ခု
တည်းဖြင့် တစ်နေရာရာကို ထွက်သွား၍ ရမည်တဲ့လား ...။

စေ့စပ်ထားသည့် သူ့ကိုတော့ အသိပေးရမည့်ဝတ္တရား ရှိသည်ပဲ...။
ဤသည်ကိုက .. ကြီးမားသော တာဝန်ပျက်ကွက်မှုကြီးတစ်ခုကို သူနဲ့
သူ့အပေါ်မှာ လုပ်ခဲ့သည်ဟု ခံစားလာရသည်။

အောက်ထပ်သို့ သူ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဆင်းလာကာ ခမ္ဘာခန်းမှာ
ထိုင်နေသည့် ဖေဖေနှင့်မေမေကို ကြည့်မိရပါ၏။ မျက်နှာမကောင်းဘဲ
ဖေဖေရော မေမေရော ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေကြတာကိုပဲ သူ မြင်နေရ
သည်။ ခုထိ ဘယ်သူမှ မနက်စာ မစားဖြစ်ကြသေး ...။

“မရှိဘူး မဟုတ်လား မေမေ ..”

သူ ရုတ်ခနဲ မေးတော့ မေမေ သူ့ကို ကြည့်လာသည်။ ခေါင်းညိတ်
ပြုလာပါ၏။

“ကလေး သနားပါတယ် သားရယ် .. သူ့ခမျာ .. သူ့အမေကြောင့်..
မေမေတို့ကို မျက်နှာမပြရဲနိုင်အောင် ဖြစ်သွားတယ် ထင်ပါရဲ့ ..”

ဟု ခပ်လေးလေး ပြောသည်။ သူ့ကိုလည်း စိုက်ကြည့်လာသည်။

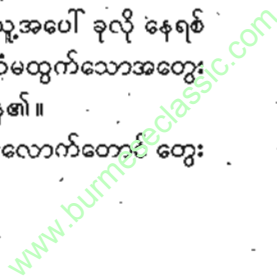
“သား .. ဖုန်းမဆက်ကြည့်ဘူးလား .. သူနဲ့ ဖုန်းကိုလေ ..”

သူ ခေါင်းခါသည်။ မျက်နှာထက်မှာ ကြေကွဲရိပ်သည် ခံပြင်းခြင်း
တွေနှင့် ရောထွေး စွန်းထင်းဖြစ်သည်။

“သူ ဘယ်မှာရှိတယ် .. ဘယ်ကိုသွားတယ်ဆိုတာ သားကို သိစေ
ချင်တယ်ဆိုရင် .. သူ ပြောပြခဲ့မှာပေါ့ မေမေ .. မပြောချင်လို့ကို .. သူ
သဘောနဲ့သူ .. ထွက်သွားခဲ့တာပဲ .. ဘာလို့ .. သားက .. သူ့ကို ..
ဘယ်မှာရှိနေလဲ .. ဘယ်မှာရှိနေလဲလို့ .. တကောက်ကောက် လိုက်မေး
နေတဲ့သူ ဖြစ်နေရမှာလား .. ဖုန်းတဆက်ဆက်နဲ့လေ ..”

တကယ်က ရင်ထဲမှာ ထိခိုက်နေခြင်း ...။ သူ့အပေါ် ခုလို နေရစ်
ဆဲခွဲရက်လေခြင်းဟု ရင်ထဲမှာ ကြေနေပြီ။ အသံမထွက်သောအတွေး
ဖြင့် ပြောသည့် စကားတွေက ရင်ထဲမှာ ပြည့်နေ၏။

“သူ့ကို .. ငါ စိတ်ပူနေမယ်ဆိုတာမျိုးလေးလောက်တောင် တွေး

ပေးဖော် မရခဲ့တာပဲလေ .. ဒီတော့ .. ငါကလည်း စိတ်မပူတတ်တဲ့ ကောင်းနေလ လို့ နေပြရဲရမှာပေါ့ .. သူ့အဘိုးတစ်ယောက်လုံး သူ့ဘေးမှာ ရှိနေတာပဲ .. ဒုက္ခတော့ မရောက်နိုင်ပါဘူးလေ ..”

စိတ်ထဲ နာသဇေး ဘာလေးနှင့်သာ လုပ်နေမိရပေမယ့် ..။ ဘိုးရှိနေသည်ဆိုသည်စိတ်ဖြင့် သူနဲ့ အတွက် ဒုက္ခမရောက်နိုင်ဆိုသော စိတ်၏ ဖြေရာတစ်ခုကို ကျတော့ သူသည် ဣန္ဒြေနေတတ်သူလည်း ဖြစ်နေပြန်၏။

“ထိုင်ပါဦး သားရယ် .. မေမေ မေးချင်တာရှိနေတယ် .. ဘာလို့ သူနဲ့ ကို သားကိုယ်တိုင် ရွှေဗေဒါရိပ်ငြိမ်ကို သွားမေးတာမျိုး မလုပ်ရတာလဲ .. သူဟာ သားနဲ့ စေ့စပ်ထားတဲ့သူ ဖြစ်တယ် သား .. ဘိုးအေဖြစ်သူနဲ့ တူတူသွားလို့ကံတာကို သိရတာက သိရတာပဲလေ .. မေးရမှာက မေးရမှာပဲ မာ့တ်လား ..။ သားမှာ မေးဖို့တာဝန်ရှိတယ်လို့ မေမေ ပြောချင်တယ် .. ဘာလဲ သား .. သူနဲ့ ကို သား စေ့စပ်ထားတာ နောက်ဆုတ်ချင်သလား ..”

ဟု တည့်တိုးကြီး မေမေ မေးလာတော့ သူ ရင်ထဲ မွန်းကျပ်လာသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ရွှေနောက်ချေမွနေသည့်ခံစားချက်ကလည်း တော်ရုံ ဖြစ်မနေတာ သူ အသိဆုံး။

“သား .. သူ့အမေကို မုန်းတယ် မောမ .. အဲဒီမိန်းမကြောင့် သားတို့ရဲ့ ပျော်ရမယ့်အချိန်ကာလတွေ နှစ်နဲ့ချီပြီး အဆုံးရှုံးခံခဲ့ရတာ မေမေ အသိဆုံးပါ .. ဖေဖေလည်း အသိဆုံးဖြစ်သလို သားလည်း ရင်နဲ့ ရင်းပြီး ခံစားရတာပဲ ဖေဖေရော .. နည်းတဲ့နှစ်လား ဖေဖေ .. ဆယ့်လေးနှစ် .. ဆယ့်လေးနှစ်ကြီးများပါ မေမေ ..။ ဖေဖေကို အကျစ်ကိုင်ပြီး အဲဒီမိန်းမက ချမ်းချမ်းသာသာ နေနေချိန်မှာ .. သားတို့မိသားတစ်စုက ချစ်ရက်နဲ့ အပြိုကွဲခံမိသားစုလို မျှီသိပ် ခံစားခဲ့ကြရတာပါ ဖေဖေ ..။ အဲဒီမိန်းမကြီးနဲ့ပတ်သက်နေတဲ့ သူနဲ့ကို .. သား .. မမုန်းနိုင်ပေမယ့် ..”

ချစ်နေပေမယ့် .. စေ့စပ်ထားတာကိုလည်း မဖျက်နိုင်ပေမယ့် .. သူ့ကို လက်မထပ်ချင်နေဘူး မေမေ .. အဲဒါ .. ထူးခြားမှုပဲ ..။ သူ့ကိုချစ်တဲ့ဇောနဲ့ .. သူ့ကို စေ့စပ်ထားတာ အဖျက်မခံနိုင်ပေမယ့် .. သူ့ကို လက်ထပ်ဖို့ အထိကျတော့လည်း သား ရှေ့အတိုး ခက်နေတယ် မေမေ .. သူ့ကို လက်လွတ်အဆုံးရှုံးမခံနိုင်သလို .. သူနဲ့တူတူလည်း သား မနေနိုင်ပြန်ဘူး မေမေ .. သားဟာ သူ့ကိုချစ်နေရင်း .. သူနဲ့ဝေးချင်နေတဲ့သူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်နေတယ် .. သူနဲ့ ဝေးချင်နေရင်း .. သူနဲ့မခွဲနိုင်တဲ့သူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်နေတယ် ..။ သား ရှေးနေတယ် မေမေ .. အဲဒီစိတ်တွေရဲ့ နှိပ်စက်ဖိစီးနေတဲ့ဒဏ်ကို သား လူးလဲနေအောင် ခံစားနေရတာ လောက် ဆိုးဝါးတဲ့အရာ ဘယ်မှာမှ ရှာတွေ့နိုင်တော့မှာလည်း မဟုတ်ဘူး ..”

သူပြောကာ ဆိုဖာထက်မှာ အားကုန်ကြိုးပြတ် ထိုင်ချလိုက်မိရပါပြီတည်း။ သူ့လက်ဖဝါးတွေက မျက်နှာထက်မှာ ဖေးအုပ်ထားရင်း ထွက်ပေါက်ပျောက်နေသည့်သူတစ်ယောက်နယ် ပိတ်လှောင် မွန်းကျပ်နေသည်။

သူနဲ့ ထံမှာ ဒေါ်သစ်သစ်ဦး၏သွေးတွေ စီးမျောနေကြတာကို သူ မခံနိုင်ဆုံး ဖြစ်နေသည်။ သူ အမုန်းဆုံးမိန်းမတစ်ယောက်၏ သွေးက သူ့ အချစ်ဆုံးမိန်းမလေးတစ်ယောက်ထံမှာ လှည့်ပတ် စီးမျောနေသည်။ သူ့ခေါင်း မော့လာသည်။ မျက်နှာထက်မှ လက်ဖဝါးတွေကို ဖယ်ပစ်လိုက်မိရတာ မေမေကို သူ ကြည့်မိသည်။ အိမ်တံခါးမကြီးဘက်ကို မျက်နှာမူ၍ ထိုင်နေသည့် ဖေဖေနှင့် မေမေတို့၏အကြည့်က တစ်နေရာမှာ တန်နေ၏။

သူ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူနဲ့ ..။ သူနဲ့ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်နေသည်။ သူ့ကိုလည်း ကြည့်နေသည်။ ဖေဖေနှင့် မေမေတို့လည်း ကြည့်နေသည်။ သူနဲ့ နောက်မှာ မျက်စိမျက်နှာကြီး ဖျက်တာ

ရပ်နေသည့် လေးလေးတူး .. သူ့ကိုလည်း အပြစ်တင်ကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။ သေချာပြီ .. သူပြောခဲ့သည့် စကားများကို သုန် ကြားသွားခဲ့ပြီ ..။ ထိုသို့သိလာတော့လည်း သူ့ရင်ထဲမှာ ချောက်ချားလာပြန်၏။ သုန် .. သူ့ကို ထားရစ်ခဲ့တော့မည်လား .. ဟင်အင်း .. သူ အကျန်မခံနိုင်။ သုန်နှင့် ဝေးရာဘဝမှာ သူ မနေနိုင် ..။ သူ့အဖြစ်က အရူးမီးဝိုင်း ဖြစ်နေသည်။ သူ အမြန်ဆုံး ထရပ်မိကာ သုန်ထံသို့ လျှောက်လာမိရင်းမှ ..

“ဘယ်သွားနေတာလဲ သုန် .. ဟင် .. ဖေဖေနဲ့မေမေ .. ဘယ်လောက်စိတ်ပူနေကြတယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား .. သုန် အတွက်.. ဒီအိမ်ကလူတွေ စိတ်ပူနေတတ်ကြတယ်ဆိုတာလေးလောက်တော့ သုန် နားလည်ရမှာပေါ့ .. အခု .. တစ်ပတ်ကျော်ရှိပြီ .. အို .. တစ်ပတ်နဲ့ တစ်ရက်ရှိပြီ .. ရှစ်ရက်နေမြောက် မနက်ခင်းတစ်ခုကို ရောက်လာပြီ .. မင်း.. ဖုန်းလေးတောင် မဆက်ဘဲ .. နေရက်တယ် သုန် .. မေမေဆို .. မနက်တိုင်း .. ရွှေဗေဒါရိပ်ငြိမ်ကို သွားသွားမေးရတာ ..”

သူ့ ဆက်တိုက်ပြောနေတော့ သုန် ငြိမ်၍ နားထောင်သည်။ သူ့ကိုလည်း ပြုံး၍ မော့ကြည့်သည်။ မျက်ဝန်းဝယ် လှောင်ရိပ်ပျံ့ထင်သည် ဟု ထင်လာ၏။ ထိုသို့ သူ့ကို လှောင်ပြုံးတွေ ဖြိုးဖျောက်ဆင်၍ ကြည့်လာတာမျိုးကို သူ မခံနိုင်ပြန် ..။

“သုန် ကို .. အစ်ကိုကြီးကတော့ .. ရွှေဗေဒါရိပ်ငြိမ်ကို သွားမေးခဲ့ဘူး မဟုတ်လား ..”

ဟု မေးလာတော့ သူ့ ဝိုင်ခနဲ ဖြစ်၏။ နှုတ်ခမ်းတွေ သွေ့ခြောက်လာသည်။ တစ်ခုခုကို သူ မဖြေနိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေရင်း နှုတ်ခမ်းကို လျှာဖြင့် ပွတ်သပ် စိုစွတ်စေမိပြန်၏။

“သမီးလေး .. လာ .. လာ .. မေမေတို့နဲ့ တူတူ ဘရိတ်ဖတ်(စ်)လေး စားလိုက်နော် .. အို .. သမီးလေး စားပြီးခဲ့ပြီဆိုရင်တောင်မှ .. ထပ်စားပါ သမီးရယ် .. ဒီနေ့မနက်စာအတွက် အိမ်မှာ ကြေးအိုးပြုတ်

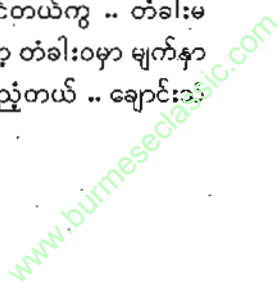
စားဖို့ လုပ်ထားတာကွယ် .. လာ .. လာ .. သမီးလေး မျက်နှာ ဖျော့နေလိုက်တာကွယ် .. ပိန်သွားတယ် ..”

မေမေ အချိန်မီ အခြေအနေကို ထိန်းလိုက်နိုင်ပါ၏။ အဖြေရှာမရဘဲ ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲ ပိတ်ပိနေသည့်သူ့မှာလည်း ခုမှ သုန်ကို တစ်ခုခုဖြေဖို့ကိစ္စ လွတ်မြောက်သွားရပါ၏။ သုန်ကို သူ ခုကျတော့မှ သတိထားမိသည်။ ဟုတ်သည် .. သုန် မျက်နှာလေး ချောင်ကျနေသည်။ မျက်ဝန်းလေးတွေ မှိန်ဖျော့ဖျော့ ဖြစ်နေ၏။ မျက်ကွင်းလေးတွေ ညိုနေသည်။ သုန် ကို စမြင်မြင်ချင်းမှာ စိတ်ပူရာတွေကို ရှေ့တန်းတင်၍ အပြစ်တင်စကားတွေ ပြောနေမိချိန်မှာ သုန် မျက်နှာလေး ဤမျှ ချောင်ကျနေတာကို သူ ဘာကြောင့် သတိမထားမိနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရပါသတဲ့လဲ ..။ သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်မိပြန်၏။ ကျိန်ဆဲမိပြန်၏။

သူနဲ့လက်လေးကို မေမေ ဆွဲ၍ ထမင်းစားဆောင်ထဲ ခေါ်သွားတာမို့ ဖေဖေ ထရပ်သည်။ သူ့ကို မျက်ခုံးပင့်၍လည်း ကြည့်သည်။

“စိတ်မပူတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ .. ကိုယ်စိတ်ပူတာကိုကျတော့ ဖုံးဖုံးဖိဖိနဲ့ သုန်ကို ပြောနေလိုက်တာ သားရာ .. ဟိုလူက စိတ်ပူနေသလေး .. သည်လူက စိတ်ပူနေသလေးနဲ့ .. အပြောသျှက်တဲ့ကောင် .. အခု .. ကလေးက မင်း ကို ပြန်လည်းမေးလိုက်ရော .. အဲဒီကွက်ရှင် တစ်ခုတည်းနဲ့ .. လည်လိမ်ကျန်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လား .. ထ .. ကြေးအိုးပြုတ် သွားစားမယ် .. လူကိုက .. ချစ်ဖူးတာလည်း မဟုတ်ဘူး .. ခုမှ ချစ်ဖူးတဲ့ကောင် .. ကိုယ် ဘာဖြစ်လို့ဖြစ်နေမှန်း မသိတဲ့ကောင် .. စောစောက မင်း ပြောတဲ့စကားတွေ သုန် ကြားသွားပြီ ထင်တယ်ကွ .. တံခါးမအကွယ်မှာရှိနေပုံ ရတယ် .. မင်း စကားဆုံးတော့ တံခါးဝမှာ မျက်နှာလေးညှိုးပြီး ရပ်လာတာ .. မောင်းတူးကလည်း ညံ့တယ် .. ချောင်းသီးလေး ပေးရောပေါ့ ..”

ဖေဖေ ဆူကာပူကာဖြင့် သူ့ကို ခေါ်သည်။

လေးလေးတူးကိုလည်း မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်သည်။

“မင်းလည်း လာခဲ့ .. စားကြမယ် ..”

“ပန်းပင်လေး ရေလောင်းလက်စနဲ့မို့ပါ .. ဟို .. ဟို .. သူနဲ့ ရောက်လာလို့ ဝမ်းသာအားရ ခြံတံခါး ပြေးဖွင့် .. လာပို့တာပါ .. အဲဒါ .. ဒီမှာ .. ဟိုစကားတွေ .. အဲဒီတံခါးအကွယ်လောက်မှာ .. ကြားသွား တယ် ..”

လေးလေးတူးလည်း မျက်နှာမကောင်း ..၊ ဖေဖေကို မျက်နှာငယ် လေးဖြင့် ပြောပြပြီးတာနှင့် ရေလောင်းဖို့ကိစ္စ အကြောင်းပြ၍ လစ်လေ နှါ။ သူသာ အနေကျပ်ရင်း ကျန်ခဲ့ပြန်သည်။ နောက်တော့လည်း စိတ် ကိုလျှော့၍ ..

“အို .. အဲဒီလို ငါ ခံစားနေရတာကို သိသွားတော့လည်း တစ်ကိစ္စ အေးတာပဲ .. သူနဲ့စေ့စပ်တာကိုလည်း မမျက်တူး .. လက်လည်း မထပ် ချင်ဘူးဆိုတာ သူသိအောင် ငါ ဖွင့်ပြောဖို့ မလိုတော့ဘူးပေါ့ ..”

ဟု ဖြေသိမ့်ယူနိုင်ဖို့ ကြိုးစားမိပေမယ့် လက်တွေ့မှာ မအောင်မြင် ပြန် ..၊ စိတ်လက်ဆင်းရဲနေတာပဲ အဖတ်တင်မြဲ တင်နေသည်။

ဖေဖေ ခေါ်ရာနောက်မှာ ဆုတ်ကန်ဆုတ်ကန်ဖြင့် သူ ပါလာရ သည်။ သူနဲ့ ထိုင်နေသည့်ဘေးမှာ သူ့ကိုထိုင်ဖို့ မေမေ မျက်ရိပ်ပြတာမို့ ထိုင်လိုက်ရသည်ပါပဲ။ သူနဲ့ သူ့ကို မကြည့် ..၊ ခပ်တွေ့တွေ့လေး ငြိမ်နေ သည်။ အနီးကပ်ထိုင်ရတော့မှ သူနဲ့ အဘယ်မျှတိ ပိန်ကျသွားတာ ပို၍ သိလာရသည်ပါပဲ။

“စားနော် သမီး ..”

ကြေးအိုးပန်းကန်ကို မေမေ သူနဲ့ရှေ့ ချပေးရင်း ပြုစု၍ပြောသည်။ ဖေဖေလည်း စားနေပြီ။ မေမေ သူ့ရှေ့မှာလည်း ပန်းကန်လုံးကြီး ချ သည်။ ဇွန်းဖြင့် ဟို .. ညွှသည်စွာနှင့် သူ မစားဖြစ်နိုင်သေး ..။ သူနဲ့ ကို မျက်စိလေးစေ့၍ မသိသော ခိုးကြည့်မိပြန်သည်။

သူနဲ့ .. ခုထိ .. မစားသေး ..၊ သူ့ကို စိတ်ကောက်ပြနေခြင်းများ လား ..။

“ဟ .. ငါက .. ဆယ့်လေးနှစ်ကြီးများတောင်မှ .. ခံခဲ့ရတာ .. သူ့အမေ လူလည်မကြီးရဲ့ဒဏ်ကို လိုမ့်လူးနေအောင် အရူးအမူး ခံခဲ့ရ တာ .. ငါ့ရင်ထဲ ငါခံဘေးရတာ ပြောတဲ့ကိစ္စ .. သူ စာနာပေးသင့်တာ ပေါ့ .. စိတ်ကောက်စရာလား ..”

ဟု တွေးနေပေမယ့် ..၊ သူနဲ့ မျက်နှာလေး ညှိုးနေတာကို မမြင်ရက် နိုင်သည့် ကောင်းနေလ ဖြစ်နေတာကို သူ့နှလုံးသားက ဝန်ခံနေသည် တည်း ..။

“သမီး .. ဒီငုံးဥလေးတွေ စားလိုက်နော် .. မေမေ ထည့်ပေးမယ် ..”

စားပွဲအလယ်မှာ အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေသည့် ကြေးအိုး ထည့်ထားရာ ကြွေအုပ်ကြီးထဲမှ အမယ်စုံတွေထဲက ငုံးဥလေးတွေကို ယောက်ချိုဇွန်းကြီးနဲ့ မွှေနှောကပ်၍ ဆယ်ယူရင်း မေမေ ပြောကာ ထည့် ပေးမည်ပြုတော့ သူနဲ့ ခေါင်းခါသည်။

“နေပါစေ အန်တီ .. သူနဲ့ ပန်းကန်ထဲမှာ ငုံးဥတွေ အများကြီး ပါပါတယ် ..”

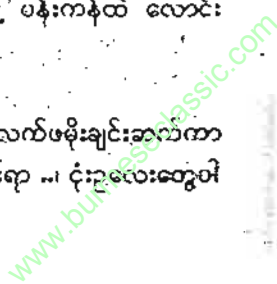
ဟု ပြောတော့ သူ သူနဲ့ပန်းကန်ကို ကြည့်မိသည်။ ငုံးဥ ရှိမနေ ..၊ တစ်လုံးလောက်ပဲ ကြေးအိုးအမယ်စုံပစ္စည်းတွေထဲမှာ သူ မြင်ရတာမို့ ..

“ပေး မေမေ ..”

ဟု ပြောလည်း ပြော ..၊ ငုံးဥလေးတွေ ရွေးဆယ်ကာ ဟင်းရည်နှင့် အတူတူ စတီးလ်ယောက်ချိုဇွန်းကြီးနှင့် သူနဲ့ ပန်းကန်ထဲ လောင်း အထည့် ..၊

“နေပါစေ .. နေပါစေ ..”

ဟု သူနဲ့ကလည်း လက်လေးနှစ်ဖက်ကို လက်ဖမိုးချင်းဆက်ကာ ၍ ပန်းကန်ပေါ် အအုပ်မှာ .. ဟင်းရည်ပူတွေရော ..၊ ငုံးဥလေးတွေပါ

သူ လောင်းထည့်လိုက်ရာအတိုင်း ရှိသွားရပေမယ့် .. ပန်းကန်ထဲ မရောက်တော့ဘဲ သူ့ လက်ဖမိုးပေါ် ပူပူလောင်လောင်ကြီး ကျသွားချေ သတည်း ..။

"ဟာ!... သူန့် .."

အလန်တကြားကြီး သူ အော်မိရာမှ သူန့် လက်ကို စိတ်ပူလက်ပူ ကြီး ကိုင်လိုက်ရင်းမှ ...

"ဘာလို့ကာရတာလဲ .. အဲဒီလက်က .. ဟင် .. ခု ဖြစ်ပြီ .."

ဟု ကရုဏာဒေါသောဖြင့် အော်ပစ်မိပြန်၏။ မေမေ ကမန်း ကတန်း ရေခဲသေတ္တာမှ ရေခဲတုံးကို ယူသည်။ အနီးရှိ ချည်လက်သုပ် ပဝါထဲ ရေခဲတုံးတွေထည့်ကာ စု၍ အနားတွေကို ကိုင်လိုက်ပြီး သူန့် လက်ဖမိုးလေးတွေပေါ် ရေခဲအအေး တင်ပေးရင်းမှ ...

"မကြည့်မပြု .. အဆင်အခြင်ကင်းကင်းနဲ့ .. လုပ်ရသလား .. ကြည့်စမ်း .. သမီးလေး လက်ဖမိုးကို နီရဲနေပြီ .. အပူဖုတွေဖြစ်ကုန်ရင် ဘယ်လောက်ခံစားရမလဲ .. သားဟာလေ .. သိပ်ပြီး ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် နိုင်တာပဲ .. ဆတ်ခနဲ မေမေ့လက်ထဲကစွန်းကြီးကို ယူပြီး .. အဲသလို လောင်းထည့်ပေးရမလား .."

မေမေ သူ့ကို ဆူသည်။ သူလည်း မျက်စိမျက်နှာပျက်နေရင်း သူန့်လက်ဖမိုးလေးကို ငုံ့မိုး၍ မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေမိရပါပြီ ...။ တကယ်များ အရည်ကြည်ဖုတွေဖြစ်ကုန်လျှင် ပိုဆိုးတော့မည်...။ သူန့် ကို သူ နားမလည်သလိုလည်း ဖြစ်လာရပြန်သည်။ ခုလောက်ပူသည့် ကိစ္စ .. ငြိမ်နေသည်ပါပဲ။ ညည်းလည်း မညည်း ..။ အဲခဲ၍ ငြိမ်နေသည်။ သူ့ကိုလည်း အပြစ်မတင် ...။

သူန့် .. သူ့ငယ်ထဲမှ လက်လေးကို ညင်ညင်သာသာလေး ရုပ် လိုက်ရင်းမှ .. ကြေးအိုးပန်းကန်မှစွန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်တာ မြင် တော့ သူ ရင်ထဲ ပို၍မကောင်းနိုင် ...။ အပူလောင်ထားသည့် လက်ဖြင့်

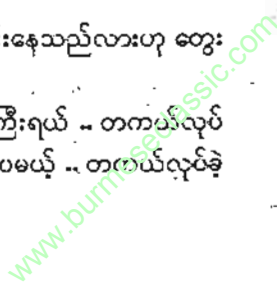
ကြေးအိုးပြုတ်ကို သူန့် ဇွန်းလေးဖြင့် ဘာဆိုဘာမျှ မနာကျင်သည့်နယ် ပင် အေးအေးဆေးဆေး စားနေပါ၏။ သူန့် အတွက် စိတ်မပူစေချင်၍ ဆိုတာ သိနေပါသည်။ ဖေဖေ မျက်နှာမကောင်းနိုင်ဘဲ လိမ်းဆေးပြေး ယူ၍ သူန့် ကို လိမ်းပေးတော့လည်း သူန့် ငြိမ်၍ ခံသည်ပါပဲ။ မေမေက တော့ ရေခဲဝတ်အထုပ်လေးကို ဇလုံငယ်လေးထဲ ထည့်ထားလိုက်ပြီး သူ့ကို အပြစ်တင်ကြည့်ဖြင့်လည်း ကြည့်သည်။ သူန့် လက်လေးတွေကို သူ လွှတ်ပေးလိုက်ရသည့်အချိန်က ရင်ထဲ ပာခနဲ ဖြစ်ကျန်နေခဲ့ရရင်း ခုထိ မတိုင်နိုင်သေးဘဲရှိနေသည့် သားကို သနားနေပုံလည်း မရ ...။

"သူန့် .. ဒီအိတ်ထဲမှာ စာချုပ်စာတမ်းတွေ ယူလာပါတယ် အန်တီ ဖွေး .. အဲဒီစာချုပ်စာတမ်းတွေဟာ .. မေမေ ပိုင်ခဲ့ရာ အိမ် .. မေမေ ရတနာဆိုနဲ့ .. ကားက အစ .. မေမေ ပတ်သက်ခဲ့ရာ .. ပစ္စည်းတွေနဲ့ ဆိုင်တဲ့ စာချုပ်စာတမ်းတွေပါ .. မေမေ ဒိုင်ယာရီကို သူန့် .. မေမေ မှာခဲ့တဲ့အတိုင်း မေမေ့ဗိုထဲက ယူဖတ်ခဲ့တာ .. နို့ .. အန်ကယ်အပေါ်မှာ မေမေ ဘာတွေလုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သူန့် သိပြီးပါပြီ .. အဲဒီအတွက်လည်း သူန့် .. မေမေ့ကိုယ်စား တောင်းပန်ပါတယ် .. နှင်းဆီရိပ်ငြိမ် တစ်အိမ် သားလုံးကို တောင်းပန်တာပါ .. သူန့် .. ကနခဲတော့ပါရစေ .. သူန့် ကို မတားပါနဲ့ အန်တီရယ် .. သူန့် လက်ဖမိုးလေးတွေ အပူလောင်တာက အသေးအမွှားပါ .. မေမေ့ကြောင့် .. နှင်းဆီရိပ်ငြိမ်မှာရှိတဲ့သူသုံးယောက် စလုံးရဲ့ နှလုံးသားတွေ အပူလောက် အရှိန်မပြင်းပါဘူး .."

"ဟ .. ကိုယ်က တမင် မင်းကို အပူလောင်းထည့်တာ မဟုတ်ဘူး သူန့် .."

သူန့် ပြောတော့ သူ့ကို သူန့် အမြင်စောင်းနေသည်လားဟု တွေး ကာ ဝင်ပြောတော့ ...

"သူန့် .. အဲသလို မစွပ်စွဲပါဘူး အစ်ကိုကြီးရယ် .. တကယ်သုပ် တာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူန့် သိပါတယ် .. ဒါပေမယ့် .. တကယ်လုပ်ခဲ့

တယ်ဆိုရင်လည်း သူနဲ့ အပြစ်မတင်ပါဘူး - ဒီထက်မကတောင် သူနဲ့ ခံစားထိုက်ပါတယ် .."

"ဟ .. ဘာစကားလည်းကွ သူနဲ့ .. ကိုယ် .. တမင်လုပ်တာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ပြောရက်နဲ့ကွာ .."

သူ မခံမရပ်နိုင် ဝင်ပြောတော့ သူနဲ့ ကြော့ကွစွာပြုံးသည်။ မျက်လွှာ ချလိုက်သည်။ သူက ရပ်လျက်သား ဖြစ်နေပြီ ..။ သူနဲ့ မျက်နှာလေးကို အပေါ်စီးမှ မိုး၍ကြည့်နေသည်မို့ ထူစိမ်းနေသောမျက်ခုံးနှင့် မျက်တောင် တို့ကို စိမ်းဖန့်ဖန့် မြင်နေရသည်။

"တမင်လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူးလို့ ဖြေရှင်းနေရတယ်ဆိုကတည်းက .. တမင်လုပ်တာမျိုး ဖြစ်လာနိုင်လို့သာ ဖြေရှင်းရတာပါ အစ်ကိုကြီး .. အဲသလို .. ဖြစ်လာနိုင်တယ်ဆိုတဲ့အချက်ကိုက .. အဲသလို ထင်စရာအကြောင်းတွေ သူနဲ့ နဲ့ အစ်ကိုကြီးကြားမှာ ရှိကိုရှိနေလို့ဆိုတာလည်း သိသာနေတာပါပဲ .. အဲဒီလိုထင်စရာအကြောင်းကလည်း မေမေကြောင့်ဆိုတာ သူနဲ့ သိပါတယ် .."

သူနဲ့ ပြောကာ မျက်နှာလေး ညှိုးနေရာမှ အားတင်းပုံလေးဖြင့် ဖေဖေနှင့် မေမေကို ကြည့်ပါ၏။ သူ အံ့ဩနေသည်။ ဤမျှ ငယ်ငယ်နုနုကောင်မလေးက ဤမျှ ရင့်ကျက်နေသည်တဲ့လား ..။ တည်ငြိမ်နေသည်တဲ့လား..။ သူက အကြီးဖြစ်နေပြီ သူနဲ့လောက် စိတ်ဓာတ်မခိုင်မာသလို ကြီးပင် ဖြစ်နေရချေသည်တကား ..။ သူ ချောက်ချားလာပြန်သည်။

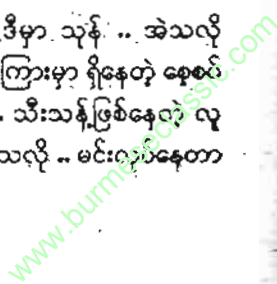
ထိုမျှ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်နေခြင်းသည် .. သူနဲ့ .. သူ့ကို စိတ်ပျက်နေ၍များလား ..။ သူ့ကို ချန်ရစ်စေခဲ့ရမည်ကိစ္စအတွက် ဝန်လေးစရာ မကျန်တော့၍များလား။ သံယောဇဉ်နှင့် အချစ်တွေ ပျောက်ဆုံးကုန်၍ များလား ..။ သူသည် .. သူနဲ့ ထံမှ အချစ်တွေကို အမြဲပိုင်ဆိုင်ချင်နေရင်း .. သူနဲ့ကို လက်မထပ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည့်သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေခြင်းကလည်း သူ့ဘက်က .. ခုထိ .. မရင့်ကျက်နိုင်သေး၍များလား..။

သူသည် .. ကြာလာတော့ .. ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေသည့် လူတစ်ယောက် ..။ လုပ်မိလုပ်ရာလုပ်နေသည့် မနိုင်ဝန်ထမ်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်လာနေသည်တည်း။ ဟုတ်သည် ..။ မနိုင်ဝန် ..။ သူနဲ့ကို လက်မထပ်နိုင်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားမိသော ဝန် ..။

"မေမေက .. မေမေ ပိုင်ဆိုင်သမျှတွေကို .. သူနဲ့ ကို တရားဝင်လွှဲပြောင်းပေးခဲ့ပါတယ် အန်ကယ် .. သူနဲ့ ကလည်း လက်ခံခဲ့ရပါတယ်.. အဲဒီပိုင်ဆိုင်ရာပစ္စည်းအားလုံးကို .. အန်ကယ်အမည်နဲ့ .. သူနဲ့ လွှဲပြောင်းလက်မှတ်ထိုးထားတဲ့စာချုပ်တွေ ဒီထဲမှာရှိပါတယ် .. မေမေဟာ ချမ်းသာချင်စေတတ်ခဲ့ကြောင်း .. ဖေဖေကို လက်ထပ်ခဲ့ဖူးပါတယ် ..။ ချမ်းသာတဲ့ ဖေဖေနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့ပေမယ့် .. ဘိုးရဲ့ အမွေပြတ်စွန့်လွှတ်မှုကြောင့် .. ဆင်းရဲတဲ့ဘဝတစ်ခုမှာ သမီးလေးတစ်ယောက်ကို မေမေ မွေးဖွားခဲ့ပါတယ် .. သူနဲ့ နှစ်နှစ်သမီးမှာ မေမေဟာ ဖေဖေနဲ့ သူနဲ့ကို ချန်ရစ်ခဲ့ပါတယ် အန်ကယ် ..။ အဲဒီနောက်မှာ .. မေမေ ဘယ်လိုချမ်းသာအောင် လုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ အန်ကယ်လည်း သိပြီးခဲ့ပါပြီ ..။ အဲဒီလို မေမေ မမျှမတ .. မတရားယူခဲ့တဲ့ စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ဥစ္စာရင်းမှန်ဖြစ်တဲ့ အန်ကယ်ကို ပြန်အပ်ရမယ့်တာဝန် သူနဲ့ မှာ ရှိပါတယ် .. ဒါကြောင့် .. မေမေ .. သူနဲ့ကို အဲဒီချမ်းသာမှုတွေ လွှဲအပ်ချိန်မှာ လက်ခံခဲ့ရတာပါ .. ပြီးတော့ .. လက်ခံမှလည်း ဖြစ်တော့မှာမို့ပါ .."

သူနဲ့ ဖြေကာ စားပွဲပေါ်တင်ထားရာ အိတ်ပြားလေးတို့ ဖွင့်မည်ပြုတော့ သူ လက်ကာသည်။ သူနဲ့ မေမေဆိုတာ ကြားရလေလေ .. ရင်ထဲမှာ နာလေလေ ..။

"ဘာ!.. လွှဲအပ်မယ် .. ဟုတ်လား .. ဒီမှာ သူနဲ့ .. အဲသလို လွယ်လွယ်နဲ့တော့ ပြောလို့မရဘူး .. မင်းနဲ့ကိုယ့်ကြားမှာ ရှိနေတဲ့ နေ့စဉ် ထားခြင်းဆိုတဲ့ကိစ္စကို ခဏ ဘေးချထားပြီး .. သီးသန့်ဖြစ်နေတဲ့ လူနှစ်ယောက်အနေနဲ့ ရပ်ကြည့်လိုက်ကြရင် .. အဲသလို .. မင်းလုပ်နေတာ

တွေကို .. ဖေဖေနဲ့ မေမေ .. ဘယ်လိုတုံ့ပြန်မလဲ သိလား .. မင်းကို မောင်းထုတ်လိုက်မှာပဲ သူနဲ့ ..

“ဟဲ့ .. သား ..”

“ပြောမှဖြစ်မယ် မေမေ .. သူနဲ့ လုပ်နေပုံက .. အဲဒီဥစ္စာတွေ ပြန်ပေးလိုက်တာနဲ့ .. သူ့အမေလုပ်ခဲ့တာတွေ ပြောရောတဲ့လား .. သူက .. သူ့အမေကို သူ့ချမ်းသာဘဝထံ ခေါ်ထားလို့လို့ ရှိနေပြီကိုး .. သူ့အမေ ယူထားတဲ့ပစ္စည်းတွေကို .. အလွန်မျှတစွာ အကြွေးဆပ်သူတစ်ယောက် လို့ လာလုပ်ပြတာတော့ သား လက်မခံနိုင်ဘူး မေမေ .. သူ့ကို ချစ်တာ ချစ်တာပဲ .. သူလုပ်တာကို မခံနိုင်တာက မခံနိုင်တာပဲ ... တစ်ခါ အစော်ကားခဲ့ခဲ့ရပြီးပြီ .. ဖေဖေသိက္ခာကို ရက်ရက်စက်စက် ချေမှုပစ်ပြီး မှ .. ယူခဲ့တဲ့စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေ .. သားတို့ ဆယ်လေးနှစ်လုံး ကြေကွဲ နေရတဲ့ ခံစားချက်တွေကို .. သူက .. ဒီစာချုပ်လေးတွေ ရော့ .. အင့် ဆိုပြီး လာပေးလိုက်တာနဲ့ ပြောကျော့ကုန်ရောတဲ့လား .. အဲဒီ ကြေကွဲ ကြွေးကို .. ဘာနဲ့ဆပ်မှာလဲ .. သူနဲ့ ..”

သူနဲ့ မော့ကြည့်သည်။ မျက်ဝန်းတွေ လက်တောက်နေသည့် သူ့ကို အတန်ကြာအောင် မော့ကြည့်သည်။ သူနဲ့ ပြုံးမလာ .. တောင်းပန် ခြင်းတွေ ပြည့်နေသည့်အကြည့်တွေဖြင့်လည်း ကြည့်မလာတော့ ..။ မျက်လွှာလေးချလိုက်ရင်းမှ ...

“အစ်ကိုကြီးတို့ရဲ့ ကြေကွဲကြွေးတွေကို .. သူနဲ့ .. ကြေကွဲခြင်း ဆိုတဲ့အရာတွေနဲ့ ပေးဆပ်မှာပါ အစ်ကိုကြီး ..”

ဟု ပြောပြီးတာနှင့် သူနဲ့ ကြမ်းပေါ်ထိုင်သည်။ ကန်တော့သည်။ သူ အံခဲထား၏။ ခုလို .. ပစ္စည်းတွေကိစ္စထိ သယ်လာပြီး ပြန်လာပေး တာတွေ ဘာတွေ လုပ်လာသည်အထိ စော်ကားမော်ကားကိစ္စတစ်ခုကို .. သိမ်မွေ့ညင်သာလုပ်ပြတာကို ခံရတာလောက် ခံပြင်းတာ မရှိ ..။ သူ မြတ်နိုးမိသော သူနဲ့ ဆိုသည့် ကောင်မလေးမှာ ထိုသို့နူးညံ့ခြင်းတွေနှင့်

မွမ်းမံဆယ်တင်ထားသည့် စော်ကားမှုစရိုက်မျိုး မရှိ။ စာချုပ်တွေပါ သည့်အိတ်ကို သူ ဆွဲလွှင့်ပစ်လိုက်တော့ အခန်းထောင့်နံရံကို အိတ်က သွားမှန်ပြီး ကြမ်းပေါ် အရှိန်နှင့် အသံမြည်ပြီး ပျောက်ကျသည်။

သူနဲ့ ဘာမျှမပြော ..။ ညင်သာစွာ ထရပ်သည်။ သူ အံခဲထား၏။ သူနဲ့ တစ်ခုခုပြောတော့မည်ဆိုတာ အလိုလို သိနေသည်။ နေ့စပ်သည့် ကိစ္စကို မျက်သိမ်းဖို့ သူနဲ့ ဘက်က ကမ်းလှမ်းဖြစ်တည်စေမှာကလွဲ၍ ဘာမျှ မဖြစ်နိုင် ..။ သူ .. သူနဲ့ကို မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်၏။

“ဒီမှာ သူနဲ့ ..”

သူ့အသံတွေ အက်နေသည်။ မျက်သားတွေ နီတက်လာနေသည်။ မျက်ရည်ဝိုင်းနေပြီ ..။ ဤကောင်မလေးကိုမှ သူ ချစ်မိရလေသမျှ .. ရင်ကွဲနေရပြီကောလေ ...။

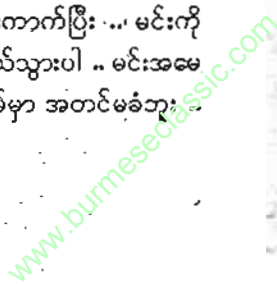
“မင်းနဲ့ နေ့စပ်ထားတဲ့ကိစ္စ .. တစ်သက် .. အတည်ပဲ သူနဲ့ .. ငါ .. မင်းကို .. ထပ်ပြောမယ် .. အတည်ဖြစ်တယ် ..”

သူ ပြောကာ အံခဲ၍ နေရာမှ မျက်ရည်ကျလာသည်။ သူ ဘယ်လိုမှ မတားဆီးလိုက်နိုင် ..။ သူနဲ့ ကို ချစ်သည့်စောသည် မျက်ရည်ဖြစ်ချေ၏။

“ဒါပေမယ့် .. ငါ .. မင်းကို လက်မထပ်ဘူး သူနဲ့ .. အဲသလိုဘဝ နဲ့ .. မင်းနဲ့ ငါ .. ရှင်သန်သွားရမှာ တစ်သက်ပဲ .. အဲဒါ မင်း ဆပ်ရမည့် ကြေကွဲကြွေးပဲ ..”

ဟု ပြောကာ သူနဲ့ကို ထပ်ကြည့်သည်။ ခပ်မြန်မြန်လည်း သားရေ အိတ်ပြားကို ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ ပြန်သွားကောက်ယူပြန် သည်။

“ငါ ပစ်ပေါက်လိုက်တဲ့အိတ် .. ငါ ပြန်ကောက်ပြီး ... မင်းကို ပြန်ပေးတယ် .. မင်းပေးခဲ့တဲ့ အိတ် .. မင်း ပြန်သယ်သွားပါ .. မင်းအမေ ရဲ့ ပတ်သက်ရာ အငွေအသက်တောင်မှ .. ဒီအိမ်မှာ အတင်မခံဘူး အဆိပ်ဖြစ်တယ်ကွ .. သိလား ..”

ဟု ပြောတော့ သူနဲ့ မယူ ... ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။ တံခါး အနီးမှာ တစ်ချက်ရပ်သည်။ အားလုံးကို ဝေ့၍ ကြည့်သည် ... သိမ်းကျုံး၍ ကြည့်သည်။ သူနဲ့ မျက်ဝန်းဝယ် မျက်ရည်ဝေ့၏။

“သူနဲ့ .. တစ်ပတ်ကျော် တစ်နေရာမှာ ရှိနေခဲ့တာပါ .. မနေ့က မေမေ ရက်လည်ပါတယ် .. မေမေ .. ဆုံးသွားပါပြီ ..”

ဟု ပြောပြီးတာနှင့် သူနဲ့ ပြေးထွက်သွားပါ၏။ သူ့ ငိုငို၍ ကျန်ရစ်သည်။ သူ ထင်မထား ... သူ ထင်မိသည်က ... သူနဲ့သည် ဤပစ္စည်းတွေ ပြန်လာပေးကာ ... သူနဲ့မေမေကို ချမ်းချမ်းသာသာ ခေါ်ထားလိုက်တော့ မည်ဟု ... ပထမပိုင်းမှာ အမေနောက်ကို မလိုက်ပါဟု ဖေစပ်ပွဲလုပ်သည့်နေ့က သူနဲ့ ပြောခဲ့တာကို သူ ကြားခဲ့ရပေမယ့် ... ဤနေ့မှာ.. အမေပစ္စည်းတွေ လာပေးသည်ဆိုတာတွေ ဖြစ်လာပြန်တော့လည်း .. သူနဲ့ကို စိတ်ပြောင်းသွားပြီဟု ထင်မိခဲ့သည်။ အမေနှင့်သမီး တစ်စည်းတစ်လုံး ဖြစ်ကုန်ပြီဟု ထင်မိသည်။

ခုကျတော့ .. သူ သိလာရပြီ ... သူနဲ့ တစ်ပတ်မျှ ပျောက်နေခြင်းသည် .. သူနဲ့မေမေ ကွယ်လွန်ခဲ့၍ပါတာကား...။

လက်ထဲမှအိတ်သည် ကြမ်းပေါ်သို့ လွတ်ကျချေသတည်း ... သူ.. ယူကျုံးမရစိတ်ဖြင့် ငိုငိုကျန်ရစ်ခဲ့ပါ၏။

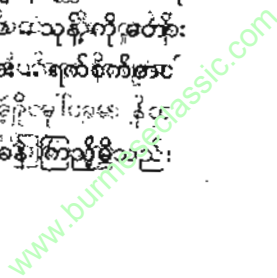
... နေရာမှာ ... အနီးမှာ ... တစ်ချက်ရပ်သည် ... အားလုံးကို ... ဝေ့၍ ကြည့်သည် ... သိမ်းကျုံး၍ ကြည့်သည်။ သူနဲ့ မျက်ဝန်းဝယ် မျက်ရည်ဝေ့၏။

အခန်း (၅၄)

... အခန်း (၅၄) ...

“သူနဲ့ ကိုးဘယ်လို ဆက်ဆံလျှင်ဆိုတာထူးထူး ... မေမေ စင်တားရင်လည်း အရှိန်တက်နေတဲ့ သား ဆင်ခြင်နေမှာမဟုတ်ဘဲလိုပြီးတော့ စကားတွေ သူနဲ့ကို ကြည့်ကြည့်ပြီး အလွန်အကျွံတွေ ပိုမိုပြောဖြစ်ကုန်မှာ မေမေ စိုးရိမ်လာတာမို့ ဘာမှကို ဝင်စားနဲ့မို့ မကြိုးစားတော့တာပါပဲ ...။ ဝင်ဟန်လေး .. သားက နှိပ်စားပြီး ပိုပြောချင်တော့ မြစ်မှာ မေမေ သိနေတယ်လေ .. မေမေမျက်စိရှေ့မှာ သူနဲ့အေး ခိုပြီး ထွက်ပြေးသွားတာကို မေမေ မတားဘဲ ဒီတိုင်းကြည့်ကုန်ခဲ့ရတာလေးက ရင်ကို ထိခိုက်တာ မရှိဘူး .. ဒါပေမယ့် .. သူနဲ့ကို မေမေ တာဝန်ပြီး ဒီအခန်းထဲမှာ ခေါ်ထားခြင်းဟာ .. သူနဲ့ကို သား ထပ်ပြီး ရုတ်တရက်စက်စက် ပြောနေမှတ်တောက် ကျားထောင်ခိုင်းဖို့ သက်သက် ဖြစ်နေမှတ်တောက် မေမေ သိနေတယ် .. ဒါကြောင့် .. အမေဆုံးပြီးစားရင်တော့နေတဲ့ ဒီတံလေးဆို နောက်ထပ် ဒုက္ခမပေးရက်တော့တာမို့ .. မေမေလေး .. သူနဲ့ကို အတားဘဲ မျက်ရည်နဲ့ ငေးကြည့်ကုန်နေခဲ့ရတာပါ .. သားနဲ့ပင် ရုတ်တရက်စက်စက် ထွက် ...”

မေမေ ပြောလာတော့ သူ့ ငိုငိုနေရာမှာ ဆက်ခနဲ ကြည့်မိသည်။

“သုန့် မေမေ ဆုံးသွားပြီးဆိုတာ သား သိရချိန်မှာ ရင်ထဲ ထိခိုက် ကျန်ခဲ့တာပါပဲ မေမေ .. ဒါပေမယ့် .. သုန့် ကို ပြောမိတဲ့စကားတွေ အတွက် အဲဒီအချိန်က သား ခံစားနေရတာတွေအပေါ်မှာ မေမေ မသိ လို့ အပြစ်တင်ရက်နေတာပါဗျာ .. ဆယ့်လေးနှစ်လုံးလုံး မျက်ရည်နဲ့ ရေးခဲ့တဲ့ အဝအမောကို သူ့အမေက ဖန်ဆင်းခဲ့တာပါ .. ကြေမွနေတဲ့ သားတို့မိသားစုရဲ့ နှလုံးသားကို ဘယ်လိုအင်အားတွေနဲ့ ပြန်ဆက် ဆက် .. အကောင်းသက်သက်တော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး မေမေ .. အယိုင် ယိုင်အရွဲ့ရွဲ့ အမာရွတ်တွေနဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့ရတဲ့ .. သေရာပါဝေဒနာ အပြင်း စားတွေနဲ့ ရှိခဲ့ရတာပါ .. ဒါကြောင့် .. သား .. အဲသလို သုန့် ကို ပြောခဲ့တာပါ မေမေ ..”

“ဒါပေမယ့် .. အဲဒီအဖြစ်တွေအားလုံးဟာ သုန့် ကြောင့် ဖြစ်လာ ရတာမှ မဟုတ်ပဲ သားရယ် .. သား တစ်ချိန်က မေမေ့ကို ပြောခဲ့တာ တယ် .. သားရဲ့ဖေဖေ့ဆီကို ဖုန်းလေးဆက်ကြည့်ပါ .. ဆိုတဲ့ အချိန် ကလေ .. သားရဲ့ဖေဖေပေါ်မှာ ချစ်နေတဲ့ မေမေ့အချစ်တွေကို .. ရှင်သန် ခွင့် မပေးဘဲ နာကြည်းခြင်းတွေနဲ့ သတ်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်လို့လေ .. အခု .. သားရဲ့အချစ်ကိုရော .. သုန့်ရဲ့အချစ်ကိုရော .. သားဟာ ရှင်သန် ခွင့်မပေးဘဲ နာကြည်းခြင်းတွေနဲ့ သတ်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်ဆိုတာ မေမေ့သွားလိုက်စမ်းပါနဲ့ .. ပြီးတော့ .. မေမေ့ကို သား ပြောခဲ့တယ်လေ .. ဖေဖေ့ဆီ ဖုန်းဆက်ဖို့ တစ်ခိုက်မတ်မတ် တိုက်တွန်းနေချိန်မှာ ဆက်ပြော ခဲ့တဲ့စကား မေပစ်လိုက်နိုင်ပြီလား သား .. နာကြည်းခြင်းဆိုတာ ဘယ် လောက်ပဲကြီးမားစေ .. အချစ်ကိုတော့ မချေမှုပစ်နိုင်ဘူး .. သတ်ပစ် နိုင်ဘူး ဆို .. ဘယ်သူကမှလည်း သတ်ပစ်နိုင်ဘူး ဆို .. အခု .. အဲဒီ အချစ်ကို သတ်ပစ်နေတဲ့သူဟာ သားကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေတယ် .. ဒီတော့ သုန့် အပေါ်မှာရှိခဲ့တဲ့ သားရဲ့အချစ်ဟာ မစစ်လို့ပေါ့ ..”

ဤတစ်ကြိမ်မှာတော့ မေမေ့စကားမြားချက်က သူ့နှလုံးသား

ကည့်တည့်ကို စူးနစ်ချေသည်တကား ..။ သူ .. သုန့် ကို ဘယ်လိုမှ မေ့မရနိုင်အောင် ချစ်နေတာ အသိဆုံး ..။ အချစ်နှင့် နာကြည်းခြင်းတို့ ရောမွှေယှက်တင်ဖြစ်တုန်ရင်း သူသည် အချစ်ကို သတ်ပစ်နိုင်ဖို့ ရက် ရက်စက်စက် ကြိုးစားနေသူ ဖြစ်နေချေသည်တကား ..။

ဖေဖေကတော့ သူ့ကို လောလောဆယ်မှာ ဘာမှကို ပြောချင်ဆို ချင်စိတ် မရှိတော့သည်နယ် စိတ်လက်ကုန်ပုံကြီးဖြင့် ခေါင်းခါ၍သာ ကြည့်နေပါ၏။

“လာ .. မေမေတို့ သုန့် ဆီကို သွားကြရအောင် .. သုန့် ကို သား တောင်းပန်ရလိမ့်မယ် သား ..”

မေမေ ခေါ်တော့ စောစောကတည်းကလည်း အပိုင်ကြီး ဝိုင်၍ ကျန်ခဲ့ရ ..။ မေမေ့စကားတွေကြောင့် .. သုန့် အပေါ်မှာ သူ အဘယ်မျှ ထိ ခိုက်တွင်းနက်စွာ အချစ်ကို သတ်ပစ်နိုင်သလိုလိုဖြစ်သည့် အတည် မဖြစ်နိုင်သော နာကြည်းစကားတွေကို သွန်ပြောမိခဲ့ချေသမျှ ခုကျတော့ ရင်သည် နောင်တဖြင့် ပိတ်ပုံး၏။

မေမေ့အားကိုးဖြင့် သုန့် ကို တောင်းပန်ဖို့ လိုက်လာရာမှ တစ်ဖက် ခြံကို ကြည့်မိသည်။ ခြံစည်းရိုးခြား တစ်ဖက်ခြံကြီး တိတ်နေပုံက မသင်္ကာ စရာ ..။ လူသံလည်း မကြားရ ..။ လုံးဝ တိတ်ဆိတ်နေသည့်အဖြစ် ..။

သူ .. မေမေ့ကို ဘာမျှပြောမနေတော့ပါ။ ရင်ထဲမှာ ဖြေဆည်မရ နိုင်သည့်နောင်တတွေဖြင့် တစ်ဖက်ခြံစည်းရိုးကို ကျော်၍ ကူးမိရပါပြီ။ မေမေ မေးနေတာကိုလည်း မဖြေတော့ပါ။ လေးလေးတူးကို မေမေ လှမ်းခေါ်တာမို့ ပန်းခြံဆီမှ လေးလေးတူးလည်း ဘုမသိဘမသိဖြင့် ခြံစည်းရိုး လိုက်ကူးလာရသည်ပါပဲ ..။

သူ .. အရူးတစ်ယောက်နယ်ပင် ခြံထဲကြည့် ..။ အိမ်ကြီးကို ခြွေ ကြည့်ရချိန်မှာ သော့ခတ်ထားသော အိမ်တံခါးမကြီးကိုပဲ တွေ့ရသည်။ ပိတ်ထားသော ပြတင်းတွေကိုပဲ ရင်ဆိုင်ရသည်။

လေးလေးတူး ခြံတံခါးဆီသို့ ပြေး၏။ ပြန်လာတော့ ခေါင်းခါပြ
လာသည်။

"ခြံတံခါးကြီး အပြင်ဘက်က သော့ခတ်ထားတာကွ .."

ဟု ပြောလာပါ၏။ သူ အာခေါင်တွေ ခြောက်လာသည်။ ရင်
သည် ဆုတ်ဆုတ်ခါ၏။ ကျန်ခဲ့ပြီကော .. ဟု သိရင်း သူ မေါတီကိုတိုင်
ကြီးကို မှီရပ်နေရာမှ ကိုယ်သည် လျှောက်၏။ လေးလေးတူး မျက်နှာ
မကောင်းဘဲ သူ့ပခုံးကို လာထိန်းပါ၏။ သူ ခေါင်းမော့ကာ ...

"အဲသလို လုပ်သွားလို့ ရမလားဗျ .."

ရင်ထဲ မခံနိုင်သည့်နယ် အော်ပြောမိသည်။ မျက်ရည်ဝဲနေရင်း
သူ့နဲ့ လက်ကိုင်ဖုန်းကို သတိရလာသည်။ အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှ သူ
ဟုန်းဖုန်းကို ထုတ်၍ သူ့နဲ့ ကို ဖုန်းဆက်တော့ စက်ပိတ်ထားသည်ချည်း
ဖြေနေသည်။ ကမန်းကတန်း ဘိုးထံသို့ ဆက်မိရပြန်၏။

သူနဲ့ ကို မေးမလို့လာ လူလေး .. သူ .. မရှိတော့ဘူး .. လုံးဝ
အားလုံးနဲ့ဝေးရာကို မြေး သွားလိုက်ပြီ .. အဲသလိုလုပ်သွားလိုက်တာကို
ဘိုးလည်း မတားရက်တော့ဘူး .. အဖေ ဆုံးခဲ့တယ် .. အမေ ဆုံးသွား
ပြီ .. ဘိုးအေက ချစ်တဲ့ဇောနဲ့ လုပ်ခဲ့ ဖန်တီးခဲ့တဲ့ဇာတ်လမ်းကလည်း
လူလေးတို့ရှေ့မှာ ဘွားခနဲပေါ်ခဲ့ပြီ .. သူနဲ့ ဟာ .. အရာရာမှာ .. ကံကြမ္မာ
ရဲ့ စေတနာရာအတိုင်း လူးလိုမိမျောပါပေးနေရတဲ့သူ ဖြစ်ခဲ့ရလေသမျှ ..
အခုတော့ .. သူနဲ့ ဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်ခွင့် ဘိုး ပေးလိုက်ပါပြီ .. သူနဲ့
စိတ်ချမ်းသာလာစေမလားလို့ ဘိုး လုပ်ခဲ့တာတွေကလည်း သူနဲ့ ကို
ဒုက္ခပေးခဲ့ပြီးပြီ .. သူနဲ့ စေ့စပ်ထားရတဲ့သူကလည်း .. သူနဲ့ ကို လက်
မထပ်ဘဲ တစ်သက်လုံး ကြေကွဲကြွေးဆပ်ခိုင်းတဲ့သူ ဖြစ်နေပြီ .. လော
ကီလူအသက်လတ်မှာ မိဘမဲ့ဘဝကို ခံစားနေရတဲ့ သူနဲ့ .. သူနဲ့ကို ..
ဘိုး ထပ်ပြီး ထာမှ .. ဘဝကြီးဆွဲဆရာတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ ဒုက္ခမပေး
ရက်တော့ဘူး .. သူနဲ့ ဘဝကို .. ဘယ်သူကြီးဆွဲရာအတိုင်း မဖြစ်စေ

တော့ဘဲ .. သူ နှစ်သက်သလို ဖြတ်သန်းပါစေတော့ .."

ဘိုး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ကြီး ပြောလာတော့ သူ ခေါင်းခါနေသည်။
ဘိုးကတော့ ဆက်ပြောနေဆဲပါ ..။

"လူလေး အိမ်ခြံတံခါးဝထိ လိုက်ပို့ပေးပြီး ခြံဘေးဘက်မှာ ကား
ရပ်စောင့်နေခဲ့တာပါကွယ် .. လူလေး ဘာတွေပြောလွတ်လိုက်တယ်
ဆိုတာ မြေးအားလုံး ပြောပြပါတယ် .. လူလေး မမှားပါဘူး .. ကြေကွဲ
ကြွေးဆိုတာ ဆပ်ရမယ်သူ .. အဆပ်ခံရမယ်သူဆိုတာမျိုးတော့ ရှိတတ်
ကြတာပဲလေ .. ဒီတော့လည်း မြေးက ကြေကွဲကြွေးကို ဆပ်လိမ့်မယ်
လူလေးက .. အဲဒီကြွေးကို တစ်သက်လုံး အဆပ်ခံနေပေါ့ကွယ် .."

ဟု ဘိုး ဆက်ပြောလာတော့ သူ ရင်ထဲဆိုတက်နေပြီ ..။ အသံ
တွေတော့ သူ့နှုတ်ခမ်းဆီမှာ ထွက်နေသည်ပါပဲ ..။

"တောင်း .. တောင်း .. ပန် .."

ဟုပဲ ထွက်နိုင်သည်။ တောင်းပန်ပါရစေ .. ဆိုသည့်အထိပင်
စကားလုံးဆက်ရန် အားမကျန် ..။ လည်ချောင်းထဲ ဆိုတက်နေကာ
အသံတွေ ပျောက်ကုန်ရသည်အဖြစ် ..။ သူလက်တွေ တုန်နေသည်။
ခေါင်းခါနေသည်။ လက်မခံနိုင် ..။ သူနဲ့ .. တကယ်ကို အဝေးကြီးထွက်
သွားတာကို သူနဲ့လုံးသားက မခံနိုင် ..။ နေ၍မရှိ ..။ သူ ထင်ထားမိသည်
က သူနဲ့သည် ရွှေပေးဒါရိပ်ငြိမ်မှာပဲ ရှိနေလိမ့်မည်ဟု ..။ သူနဲ့ မျက်နှာလေး
ကိုတော့ သူ မြင်ခွင့်ရနေလိမ့်မည်ဟု ..။ ကြေကွဲကြွေးတွေ ဘာတွေ
လည်း သူ မလိုချင်တော့ပြီ ..။ သူနဲ့ မျက်နှာလေးကို မြင်ခွင့်ရသည်အဖြစ်
ကိုပဲ သူ လိုချင်နေသည်။ ရင်ထဲမှာ ပွက်ပွက်ဆွနေပြီ ..။

မြေးဟာ .. လူလေးဘက်က .. တင်းမာမှုတွေနဲ့ပဲ တုံ့ပြန်လာ
မယ်လို့ နားလည်ထားတယ်လေ .. သူနဲ့ တစ်ပတ်ကျော် မရှိဘဲဖြစ်နေ
မှာ .. လူလေး တစ်ခေါက်မှ ရွှေပေးဒါရိပ်ငြိမ်ကို ရောက်မလား ဘူး
သတင်းလာမမေးဘူး .. စိတ်မပူနေဘူးဆိုတာ .. ခြံစောင့် ကိုညီဆက်

ဖုန်းနဲ့ သံတန်းပေးပါတယ် .. သူနဲ့ ကိုလည်း ဘိုး ပြောပြလိုက်ရတာ ပါပဲ .. သူနဲ့ ဟာ .. သူနဲ့ စေ့စပ်ထားရတဲ့သူရဲ့ သဘောထားအမှန်ကို သိနေဖို့ လိုတယ်လို့ ဘိုး သဘောပိုက်တယ်..”

ဘိုး ပြောသမျှ နားထောင်နေရရင်း ဘယ်သူ့ကို အားကိုးရမှန်းမသိဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ဘိုးကတော့ သူနဲ့ ဘယ်မှာရှိတာကို ပြောပြချင်တော့မှာ မဟုတ်..။ စုပုံကြည့် .. ဘိုး၏ လေသံက ပြတ်သားနေသည်လေ..။ ပြတ်သားချေမည်ပေါ့ ..။ သူက အိတ်တွေဘာတွေကို နံရံဘက် ပေါက်လို ပေါက်..။ ကြေကွဲကြွေး တောင်းလို တောင်းနှင့် သူနဲ့ အပေါ် ရက်စက်ခဲ့သည်ကိုး ..။

“အဲဒါ .. မနေ့ညကတည်းက သူနဲ့ ကြိုတင်ခွင့်ပန်ထားတာ ရှိတယ် .. လူလေးရဲ့ မေမေ မနက်တိုင်း ရွှေဗေဒါရိပ်ငြိမ်ကို လာလာပြီး သူနဲ့ သတင်း မေးတတ်တာမို့ .. ဒီနေ့ အဲသလို လာမေးပြီးရင်ဖြင့် .. ရွှေဗေဒါရိပ်ငြိမ်ကလူတွေအားလုံးကို .. တစ်နေရာမှာ ပြောင်းရွှေ့ထားပေးပါတဲ့ .. သူနဲ့ တို့အားလုံး အရင်လိုပဲ အဲဒီ ရွှေဗေဒါရိပ်ငြိမ်မှာ ပြန်နေဖို့ မနေဖို့ဆိုတာ လူလေးဘက်က ဒီနေ့မှာ သူနဲ့ ကိုတွေ့ရင် တုံ့ပြန်လာမယ့်ခံစားချက်က အဖြေပေးမှာပါတဲ့ .. ဒါကြောင့် .. ဘိုး မနေ့ကတည်းက ဒေါ်လှိုင်တို့ကို ဖုန်းဆက်မှာထားတာ .. လူလေးရဲ့မေမေ အဲဒီကို ဒီမနက်ရောက်လာပြီး ပြန်သွားပြီးတာနဲ့ .. အားလုံး ဘိုးရဲ့ စက်ရုံကို ပြောင်းနေကြဖို့ရယ် .. နေရမယ့်အခန်းတွေ စီစဉ်ထားပေးတယ်ဆိုတာရယ် .. မှာထားခဲ့တာ ..။ သူတို့ ဟိုကိုရောက်ကြပြီဆိုတာ ကိုညိုနဲ့ ဖုန်းဆက်ခိုင်းတာမို့ .. သူ ဆက်လာပြီးမှ .. လူလေးတို့ရဲ့ နှင်းဆီရိပ်ငြိမ်ကို .. သူနဲ့မေမေရဲ့အိမ်ကနေပြီး ဘိုးကိုယ်တိုင် ကားမောင်းဖို့ပေးခဲ့တာ .. ခြံပြင်က ဘိုးစောင့်နေခဲ့တာ .. လူလေး လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဆုံးဖြတ်နိုင်အောင် ဆိုပါတော့ ..”

ဘိုး ပြောနေတော့ သူ တုန်ခါနေသည့်နှုတ်ခမ်းတွေကို လက်ဖြင့် ခုပ်ထိန်းရင်း ...

“သူနဲ့ .. သူနဲ့ ..”

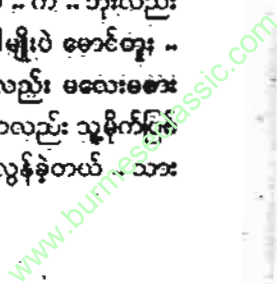
ဟုသာ အသံထွက်နေနိုင်သည်။ သူနဲ့ ဘယ်မှာလဲ .. ဟု မေးဖို့ရာ ကောင်းတွေ မဆက်နိုင် ..။

အရမ်းခံစားနေရတော့ နှုတ်ခမ်းတွေ တုန်ခါနေသည်။ လည်ချောင်း တနင်္ဂနွေဖြင့် ဖြစ်နေသည်။ လိုမ့်နေအောင် အကြေကြေအမ္မုရင်ကျေလူးလဲ ခံစားနေရတာ မြင်နေသည့် လေးလေးတူး မနေသာ..။ သူ့လက်ထဲမှဖုန်းကို ယူ၍ စစ်ကာခလုတ်ကို နှိပ်၏။

“ကောင်း ဒီမှာ အရမ်းခံစားနေရတာ မြင်နေရတယ် ဘိုး .. ညွှန်တော် မောင်တူး ပါ ဘိုး .. အခု ကောင်း ရဲ့အနားမှာ ရှိနေတာပါ .. ကောင်း လည်း ဘိုး ခြံထဲကို ရောက်နေတာပါ .. အရူးလိုပဲ သူနဲ့ ကို သိုက်ရှာနေတာပါ ဘိုး .. ပုံပုံကျနေပါပြီ ဘိုးရယ် .. သူ့ကို သူနဲ့နဲ့ တွေ့ခွင့်ပေးပါဗျာ..”

ဟု ပြောတော့ ဘိုးဘက်မှ ခဏငြိမ်နေသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ သူ ဖုန်းကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်မှ မျက်တောင်မခတ် ..။ သူနဲ့ ကို တွေ့ခွင့်ပေးချေတော့မည်လားလေ ..။

“သွေးပူတုန်းခဏ ဖြစ်မှာပါကွယ် .. ဘိုးလည်း မြေးရိုရာကို ပြောပြနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး .. သူနဲ့ ကို ပေးထားရတဲ့ကတိအတိုင်း ဘိုးဘည့်ရလိမ့်မယ် .. နေ့စပ်တာကို မပျက်ဘဲ လက်မထပ်နိုင်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လူလေး မေ့သွားမှာပါ ..။ ကဲ .. ကဲ .. ဘိုးလည်း ဖင်ပန်းလှပါပြီ .. စိတ်ထောင်းကိုယ်ကျေဆိုတာ ဒါမျိုးပဲ မောင်တူး .. ဘိုးလည်း အသက်ရလာပြီ .. ဈေးမ ယွန်းလဲ့ ကလည်း မလေးမစား သုပ်ပြန်ခဲ့တယ် ..။ ပစ္စည်းဓာတုလေ .. ဈေးမဟောင်းကလည်း သူ့မိက်ကြိမ်ဆောင်းတွေ တောင်းကန်ရင်း .. မျက်စိရှေ့မှာ ကွယ်လွန်ခဲ့တယ် .. သား

တစ်ယောက်ကလည်း ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီ .. မြေးလေးခမျာမှာလည်း စေ့စပ် ထားသူရဲ့ နှင်မချရုံတစ်မယ် .. မောင်းမထုတ်ရုံတစ်မယ် ဆက်ဆံလွတ် လိုက်တာကို မျက်ရည်စက်လက်နဲ့ ခံခဲ့ရတာပါကွယ် .. ဒီအဘိုးအို မြင်မြင်နေရလေသမျှ .. ရင်ထဲ မခံသာတော့ပါဘူး .."

ဘိုးဘက်က ဖုန်းပိတ်သွားတာမို့ သူ ငိုငင်ကျန်ခဲ့ရပါပြီ။ သူ နောင်တဖြင့် သူ့ခေါင်းကို လက်သီးဆုပ်နှင့် ထုပ်စင်နေမိသည်ပါပဲ .. ထေးလေးစားမှာ သူ့ကို ထိန်းရ၏။

"သုန် .. အဲသလိုလုပ်သွားလို့ ရမလားဗျ .."
"အေး .. လုပ်သွားလို့ မရသင့်ဘူးပေါ့ကွာ .."
"သူ့ မျက်ရည်ပဲနေရင်း ကလေးလိုပြောနေတော့ အလိုက်အထိုက် ဖြစ်အောင် လေးလေးတူ တူ ဘယ်လောက်လိုက်၍ ဖြေပါ၏။"

"ဒီကိစ္စမှာ .. ဘိုးကို မေးနိုင်တဲ့သူ .. ဘိုး အားနာပြီး ဖြေရမယ့်သူ ဆိုလို့ .. ဝါလူရုံမိဘတွေပဲ ရှိတော့တယ် .. မခလေးဖွေးနဲ့ အစ်ကိုကြီးတို့ ပဲ ကျန်တယ်ကွ .. မေးရမှာပေါ့ .. ဘိုးကလည်း ဖြေမှာပါ .. မင်း .. အားနာတာ မြန်လိုက်တာ .. လာ .. လာ .. ပြန်ကြမယ် .."

ဟဲ့ သူ့ကို ချောမော့ခေါ်လာတော့ အားကိုးတစ်ခုရသည့်နယ် ဖေဖေနှင့် မေမေကို ချက်ချင်း မေးခိုင်းချင်စိတ်ဖြင့် ခပ်လောလော သူ မြေအိပ်ပြန်သည်။ အိမ်ထဲရောက်သည့်အထိ အပြေးမရပ် ..။ လေးလေး ခရီး နောက်က ပြောဟန်လိုက်အောင် လိုက်လာရသည်ပါပဲ။ ဖေဖေနှင့် မေမေ သူ့ခန်းမှာ ငိုငို၍ ထိုင်နေရာမှ ..

လုပ်ရက်တယ်ကွ .. ကလေးဆို ..
"ဟဲ့ ဖေဖေ မိမိပြန်ပါ။ မေမေကလည်း မျက်နှာမတောင်း .."
"မရှိကြတော့ဘူး မဟုတ်လား .. မင်း လုပ်လွတ်လိုက်တာလေ .. အနံ့ကောင်း .. နှေးရလား .. ဘိုးကို တယ်လီဖုန်းနဲ့ ဆက်သွယ်ရ မှန်းတော့ .. ဘိုးအားနာတာ .. သုန် ကို ဒီလောက်ထိ ပြောဆိုလွတ်လိုက်

ချိန်မှာ ဖေဖေရော မေမေရော ဒီမှာ ရှိနေကြတာလေ .. သားကို တားဖို့ ဝင်ဟန့်ဖို့ကို အချိန်မရတော့ဘူး .. သွန်ပြောနေလိုက်တာများ .. ဗုဒ္ဓကြီး နေအောင် ဘဝပျက်ထားတဲ့သူ ကျွန်တော်ပဲ .."

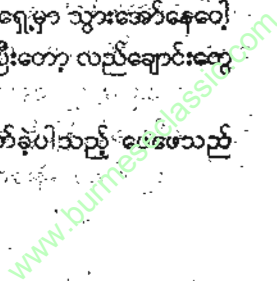
ဖေဖေ ဆူပြီ .. ဖေဖေဆိုတာ ဆူခဲသည် .. ပြောခဲသည် .. ခု တစ်ကြိမ်မှာတော့ သူ့ကို ပြတ်နေအောင် ဆူပစ်ခြင်း ..။

"မင်း သုန် ကို ဆက်ဆံလွတ်လိုက်ပုံက .. ကိုယ့်လောက် အနစ်နာ ခံရတဲ့သူ .. မင်းကလွဲလို့ .. လောကကြီးမှာ မမွေးဖူးသေးတဲ့အတိုင်း ဖြစ်နေတယ် ..။ ခမျာ .. ဘကြီးရဲ့မိန်းမက အရှက်ခွဲ .. အမေက ဆုံး .. အဖေကလည်း မရှိတော့ဘူး .. မင်းဆီ ရောက်လာတာကလည်း .. အခု ကိုယ်စား အဲဒီပစ္စည်းတွေ လာပြန်ပေးတာ .. အဲဒါ .. မိဘက ပြောရပါ စေလား ..။ မင်းချည်းပဲ နင်းကန် နှုတ်စွမ်းထက်နေတာလေ .. အခု သေတော့မယ် မဟုတ်လား ..။ သေလိုက် .. မျက်နှာ မှန်ထဲသွားကြည့် မသာရုပ် ပေါက်နေပြီ .."

"သူ .. အဲသလိုလုပ်လို့ မရဘူးဗျ .. ဘိုးကို မေးပေး ဖေဖေရော .. သုန် ဘယ်မှာရှိသလဲလို့ .."
ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းရှိန် ဓာတ်နေသည်။ သုန် ကို တွေ့ချင်နေတာ တစ်ခုပဲရှိလျက် ဖေဖေကို ပြောတော့ ဖေဖေ စိုက်ကြည့်လာပါ၏။

"ဘာရယ် .. သုန် အဲသလိုလုပ်လို့ မရဘူး .. ဟုတ်လား .. နေ့စမ်း ပါဦး ..။ မင်းက ဘာမို့လို့လဲ .. သုန် က အဲသလိုလုပ်လို့ မရဘူးလေး ဘာလေးနဲ့ စွာကျယ်စွာကျယ် စည်းကမ်းထုတ်နေရအောင် .. အခု သုန် လုပ်သွားပြီလေ .. အဲဒီ ရွှေပေဒါရိပ်ငြိမ်ရေမှာ သွားအော်နေပေါ့ ကွ .. သုန် အဲသလိုလုပ်လို့ မရဘူး .. မရဘူးဆိုပြီးတော့ လည်ချောင်းတွေ ကွဲကုန်အောင် .."

ဘယ်တုန်းကမှ သားကို မဆွဲခွဲ မငေါက်ခဲ့ပါသည့် ဖေဖေသည် လည်း သုန် ဇောဖြင့် သူ့ကို ဆူနေပြီ ..။

မေမေကလည်း မျက်စောင်းခဲနေပြီ ..၊ သုန် .. ဟိုးအရင်တုန်းက နေခဲ့သည်ဆိုသည့် အိမ်ငယ်လေးမှာများ ရောက်နေပြီလား ..။ နေရာကို သူ မသိ ..၊ သိသူဆို၍ ဘိုးပဲ ရှိသည်။ ပြီးတော့ အန်တီယွန်းလဲ့ သိသည်။ အန်တီယွန်းလဲ့ ကိုတော့ မမေးချင်ပါ။ သုန် အပေါ် မေတ္တာမရှိသည့် မိန်းမကြီးနှင့် ကင်းချင်သည်။ ဘိုးကို မေး၍လည်း ပြောမှာမဟုတ်။ နောက်ဆုံးတော့ ဖေဖေကို အားကိုးရပါ၏။

“ဖေဖေ .. သုန် နေခဲ့တဲ့အိမ်ငယ်ဆိုတဲ့နေရာကို .. မေးကြည့်ပေး ပါလားဗျာ .. သုန် .. အဲဒီမှာ ပြန်နေပြီလား မသိဘူး .. သား .. ရအောင် ပြန်ခေါ်လာမယ်ဗျာ ..”

ဟု ပြောတော့ ဖေဖေ ဝိုင်နေသည် ..။ ချိန်ဆနေသည်။ နောက်ဆုံး တော့ .. သုန် အတွက် စိတ်ထိခိုက်နေသည့် ဖေဖေသည်လည်း ဘိုးထံ ဖုန်းဆက်ရသည်ပါပဲ။ ဘိုးကို တောင်းပန်စကားလည်း ဖေဖေ ပြော ပါ၏။

“အဖြစ်တွေအားလုံးအတွက် ကျွန်တော် ဘိုးကို ဘယ်လိုမျက်နှာပြ ရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေတာမို့ .. ခက်နေတာမို့ .. မတွေ့ရဲတဲ့ဖြစ်နေတာ မို့ .. အိမ်ထဲမှာ အရှက်တရားတွေနဲ့ ကျန်ခဲ့ရတာပါ ဘိုးရယ် .. ဘိုးကို ဖွေးနဲ့အတူ လာတောင်းပန်ဖို့ပါ .. ဒါပေမယ့် .. သုန် မရှိတော့ဘူးဆို တဲ့ကိစ္စ ရုတ်ခြည်းဖြစ်လာပြီဆိုတော့ .. သမီးလေးလို ချွန်ရတဲ့ သုန် အတွက် .. ကျွန်တော်တို့ စိတ်ထိခိုက်ရပြန်ပါတယ်။ သုန် ကို ပြန်ခေါ် ချင်ပါတယ် .. သားလည်း ဒီမှာ အရှုံးတစ်ပိုင်း ဖြစ်နေတာပါ .. သုန်.. အရင်နေခဲ့တဲ့အိမ်လေးမှာများ ရှိနေတယ်ဆိုရင် .. လိုက်ခေါ်ပါရစေ ဘိုးရယ် .. လိပ်စာလေး ပြောပြပေးပါ ခင်ဗျာ ..”

ဟု ဖေဖေ ပြောနေသည်။ နောက်တော့ ငြိမ်၍နားထောင်နေ၏။ သူ့မှာ ရင်တခန့်ခန့်ဖြင့် စောတင်၍ စောင့်နေရသည်ပါပဲ ..။ ဖေဖေ သက်ပြင်းရှိုက်ကာ ဖုန်းခလုတ်လေး နှိပ်လိုက်ပါပြီ ..။

“ဘိုးကို ယုံတယ် သား .. ဘိုးပြောတာက .. အဲဒီမှာ သုန် မရှိပါဘူး တဲ့ .. သား ပြန်ခေါ်ချင်တဲ့ သုန် ကို .. ရအောင် ပြန်ကြိုးစားခေါ်နိုင်ဖို့ ဆိုတာက .. သားကိုယ်တိုင်ပဲ စဉ်းစားပြီး ခေါ်ပါတဲ့ .. ဒါပဲ ပြောတယ် သား ..။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်.. ဘိုးက .. သူ့ခြေကို လုံခြုံရာမှာပဲ ထား နာပါ ..”

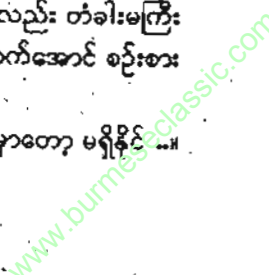
“ဒါပေမယ့် .. အဲဒီလုံခြုံရာနေရာဆိုတာနဲ့ မပြီးဘူး ဖေဖေ .. သုန် ကိုမှ သား မမြင်ဘဲ မနေနိုင်တဲ့ဥစ္စာ .. ဘိုး အဲသလို လျှို့ဝှက်ထားလို့ ခုမလားဗျ .. သား တွေအောင်ရှာမယ် သိလား .. ဘိုးလည်း သားကို စိတ်နာနေပြီ ထင်တယ် ..”

သူ ရင်ထဲမခံနိုင်ဘဲ ပြောတော့ ဖေဖေ စိုက်ကြည့်သည်။ မေမေ ထက်ကိုလည်း ဖေဖေ ဆွဲယူလိုက်ပြီ ..။ သဘောက သူ့ကို ချန်ခဲ့မည့် သဘော ..။ ခုမှ ပြောစရာမရှိလောက်အောင် စိတ်တွေပူနေသည့် အပူ သည်ဖြစ်နေသည့် သားကို ဖျောင်းဖျစ်ကားဖော့ ပြောနေဖို့ထက် တစ် ထောက်တည်း မြင်ပြင်းကပ်ကပ်ဖြင့် ထားခဲ့ချင်စိတ်ပဲ ပေါ်နေသည့်ပုံ..။

“ဘိုး မပြောနဲ့ .. ဖေဖေတောင် စိတ်နာတယ် သား .. သုန် ကို ပြောဆိုလွှတ်လိုက်တာ .. သားဘက်က အလွန်ရှင်းတယ် .. ကိုယ့်ထက် လောက်ငယ်တဲ့ကလေးကို အဲသလောက် မထောက်မရက် ပြောပစ်ရ တဲ့လား .. လာ ဖွေး .. မောင်တို့ အပေါ်ထပ် ခဏသွားကြရအောင်.. သူ့အပူနဲ့သူ သေအောင် ခံစားနေပေစေ ..”

ဖေဖေ တကယ်ပဲ မေမေလက်ကိုဆွဲ၍ အပေါ်ထပ် တက်သွားပါ ။ သူ စဉ်းခန်းမှာ ကျန်ရစ်သည်။ လေးလေးတူးလည်း တံခါးမကြီး နှာ သွားထိုင်၍ မှိုင်တွေချနေ၏။ သူ ခေါင်းမီးတောက်အောင် စဉ်းစား ချရပါ၏။

သူန် ဘယ်မှာရှိနိုင်မည်လဲ ..။ အင်ကြင်းမြိုင်မှာတော့ မရှိနိုင် ..။ အန်တီယွန်းလဲ့ နှင့် သုန် အဆုံခံမှာ မဟုတ် ..။

၃၃၂

မတူရာ (အိုင်းဆီ)

ရွှေဖေဒါရိုငြိမ်မှာလည်း မရှိတော့ပြီ ... အိမ်ထောင်ရေးမှာလည်း မရှိပါတဲ့ ...။ ဘိုး ဖေဖေကို ဖြေပေးခဲ့ပြီးပြီ ...။

ဒါဆို .. သူက .. သူနဲ့ ကို ဘယ်မှာသွားရှာရမည်တုလဲ ..။ ဘိုးကို သွားမေး၍လည်း ဤတစ်သက် အဖြေရနိုင်တော့မှာ မဟုတ် ...။ သူနဲ့ ကို ပေးထားသည့်ကတိ မဖျက်နိုင်ပါဘူး ...။

သူ .. အိမ်ထားရင်းမှ မျက်ဝန်းကို စုံမှိတ်ချလိုက်မိရပါပြီ ...။

သူ့ကို .. သူနဲ့ စိတ်အနာကြီး နာသွားခဲ့ပြီဆိုတာ သိနေရတာ လောက် ရင်ကို နှိပ်စက်နေတာ မရှိ ...။ နှလုံးသားသွေးကြောမျှင်ထို့ ထောက်ခနဲ ထောက်ခနဲ ပြတ်တောက်နေသည်သို့ ရှိလာသည်။

ဦးနှောက်တွေ ထူထူအောင် စဉ်းစားလေလေ ..။ စဉ်းစား၍မရှာဘဲ ရှိနေရလေလေဖြင့် သူနဲ့ ကို ရှာရမည့်ခရီးသည် လမ်းစပျောက်နေ၏။

“သူနဲ့ ...”

ရင်ထဲမှာ တစာစာ ခေါ်နေမိရပြီ။

ဤမျှ ချစ်နေတာ .. မင်း သိပါလေ သူနဲ့ ရယ် ...။

တစ်မိုးအောက် ပြေပြင်
အဘယ်တွင် မင်းရှိရှိ
ငါမသိအောင် ဓာတ်လိုက်နဲ့ပုန်း
တစ်သက်လုံး မင်းနောက်မှာ
ရှိနေတာ လူတစ်ယောက်
အမြဲရောက်နေမှာ သိထားပါ ...။
အဲဒါ .. ငါမသိ ...။

အခန်း (၂၅)

“မောင်အပေါ်ဝယ် ** ဂုဏ်ရည်မတူလို့လား ** ရွှေဘယ်မြို့ ပန်ချင်တူတွေက များသယ် ** မောင်အပေါ်ဝယ် ဂုဏ်ရည်မတူလို့လား ** ရွှေဘယ်မြို့ ပန်ချင်တူတွေကများသယ် ** မတနာဆဲ ရက်စက်လေအား ဒယ် ** ”

မာလီဘဝမှသည် မုန့်ဟင်းခါးပန်းကန်တွေ ဆေးနေရသည့်ဘဝကို နေချင်းညချင်း ကူးခဲ့ရပါသည်။ အန်ကယ်ဂျက်၏ ဂုဏ်မြင့်သူသိချင်းက နောက်ဖေးဘက် ပန်းကန်ဆေးစင်နေရာဆီမှ လွင့်ဝဲလာသည်။

“အံ့မယ် .. စကားလုံးသာ မပီတာ သုန် .. အဟဲကတော့ အကောင်း .. ”

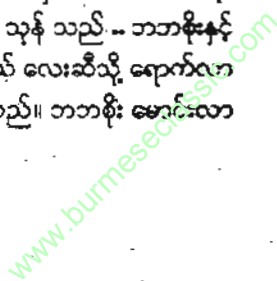
ဘာဘဏို ပြုံး၍ မှတ်ချက်ချ၏။ သုန် မုန့်ပွဲပြင်နေရာမှ အလိုက်အထိုက်ပြုံးလိုက်ရပေမယ့် ရင်ထဲမှာ အပျော်ဆိုတာ ပျောက်ဆုံးနေသည့်အဖြစ်ကို သုန် ဝဲ သိနေရသည်ပါပဲ ...။ ဆိုင်ထဲမှာ လူပါးစပြုနေပြီ = ရွာမှာက ဘုရားပွဲရှိသည်မို့ ခုလို ပွဲသွားလမ်းဘေးမှာရှိနေပါသည်။ သုန်တို့ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်လေးကို ဓါတိုင်လို့ မနက်ဘက်ဖွင့်တာမျိုး မဟုတ်တော့ဘဲ ...။ ညနေခင်းဘက်လည်း ဆက်၍ ဆိုင်ခင်းဖြစ်ကာ ...။ ညဘယ်အထိ ရောင်းဖြစ်ခဲ့ခြင်းပါ ...။ ခုတော့ .. မုန့်ဖတ်လည်း ကုန်လုပြီ = ညလည်း ရှစ်နာရီခွဲပြီ ...။

ဒေါ်ကြီးလှိုင် ပင် အကြော်ဒယ်အိုးကြီး သိမ်းပြီ ..။ ဘာဘဏို လည်း ဒေါ်ကြီးလှိုင် ကို လုပ်ကိုင်ကူနေပါ၏။ မကြာခင်မှာ ဒယ်အိုးတွေ၊ မုန့်နှစ်အိုးတွေ အန်ကယ်ဂျက်ထံ အဆေးအကြောခံအဖြစ် ရောက်နေချိန်တော့မည်။ အန်ကယ်ဂျက်မှာလည်း မညည်းမညူ ဆေးကြောပေးသည်မှ စိတ်ပါလက်ပါဖြင့်ပါ။

“ဒီနေ့က ပွဲနောက်ဆုံးညဆိုတော့ .. သုန် ဒေါ်ကြီးလှိုင် ကို ပွဲခင်းဘက် ခေါ်သွားလိုက်ဦးမယ် သုန် ရေ .. ”

ဘာဘဏိုမှ ပခုံးပေါ်တင်ထားရာတဘက်ကို မျက်နှာမှ ချွေးကို သုတ်ရင်း ပြောတော့ သုန် ခေါင်းညိတ်ပါ၏။ ရွှေစံကားရွာလေး၏ ရွာလယ်ရှိ ပွဲခင်းသွားလမ်းလေးသည် ကျောက်ခင်းလမ်းအဖြစ် ပြန်ပြန် ပြူးပြူး ရှိသည်။ ဘာဘဏို နှင့် ဒေါ်ကြီးလှိုင် တို့၏ ရွာကလေး ..။ ဤရွာလေးမှာ သုန် လိုက်နေဖြစ်ရသည်ကလည်း သုန် အရမ်းဝေးသည့်နေရာလေးတစ်ခုမှာ နေချင်လွန်းနေတာကြောင့် ဘိုး စီမံပေးခြင်းပါ။ ဒေါ်ကြီးလှိုင် နှင့် ဘာဘဏို ရော .. ဘာဘဏို ရော .. အန်ကယ်ဂျက် ပါ အားလုံး ဘိုး၏စက်ရုံမှာ တစ်စုတစ်ဝေး ရှိနေကြကာ ...။ သုန် .. ဘိုးနှင့်အတူ စက်ရုံသို့ ရောက်ပြီးသည့်နောက်မှာ .. ဘိုးကို သုန် မျက်ရည်ကျရင်း တောင်းပန်သည်က ရွှေဗေဒါရိပ်ငြိမ်နှင့်ရော .. ရန်ကုန်မြို့ကြီးနှင့်ရော အဝေးဆုံးနေရာမှာ တစ်ခဏပဲဖြစ်ဖြစ် .. နေပါရစေဆိုသည့် ငိုကြွေးရွက်ငင် ပြောမိသည့်စကားပါ။

ဘိုး၏ရုံးခန်းထဲမှာ ဘိုး ခေါ်ထားပါသည့် ဒေါ်ကြီးလှိုင် နှင့် ဘာဘဏို တို့ မကြည့်ရက်ကြတော့တာမို့ .. ရွှေစံကားရွာလေးမှာ အိမ်လေးတစ်လုံးရှိတာကို မြှော့ပြကြတာမို့ .. နောက်ဆုံးတော့ .. သုန် သည် .. ဘာဘဏိုနှင့် ဒေါ်ကြီးလှိုင် တို့၏ ဝါးထရံကား၊ သွပ်မိုးအိမ်ငယ် လေးဆီသို့ ရောက်လာရခြင်းပါ။ ဘိုးမှာ ကားလည်းထည့်ပေးလိုက်သည်။ ဘာဘဏို မောင်းလာခြင်း ..။

ရှာရောက်တော့ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်လေးကို အကြော်နှင့်တွဲဖက်၍ သုန် ဖွင့်ခဲ့ပါ၏။ ဖေဖေလက်ရာ .. နောက်တော့ ဖေဖေ သင်ပေး၍ သုန် ချက်ဓာတ်ခွဲပါသည့်လက်ရာ မုန့်ဟင်းခါးကို သုန် .. ရောင်းဖြစ်ရင်း ဖြင့် .. ရွှေဗေဒါရိပ်ငြိမ်မှ သူဌေးမလေး ခင်ဝသုန်ငြိမ် ဆိုသည့် ပုံရိပ် တစ်ခုကို နှင်ထုတ်လိုက်နိုင်ခဲ့သည်ပါပဲ။ ခုကျတော့လည်း .. သုန်သည်.. ဖေဖေသမီး ခင်ဝသုန်ငြိမ် ဆိုသည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဘဝကို.. ဖြူဖြူစင်စင် .. ပြန်၍ ပိုင်ဆိုင်လိုက်ရသည့်နယ် ခံစားရသည်ပါပဲ ..။

တစ်ခုပဲ ကွာခြားသည်..။ ယခင်က .. သားအဖနှစ်ယောက်တည်း မုန့်ဟင်းခါးသည်ဘဝဖြင့် ရှင်သန် ရပ်တည်ခဲ့ရခြင်း ..။ ခုကျတော့ .. ဘိုး ထည့်ထွတ်လိုက်ပါသည့် ဘာဘညို ရော.. အန်ကယ်ဂျက် ရော ပါ လာကြသည်မို့ .. သုန်နှင့်ပါဆိုလျှင်ဖြင့် လူငါးယောက်ဖြင့် အင်အားပြည့် နေသည့် မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်လေးတစ်ဆိုင် ဖြစ်နေရသည်ပါပဲ ..။

ဘိုးက - ဘာဘညို လက်ထဲ ငွေတွေ ထည့်ပေးလိုက်သည်တဲ့ ..။ သုန် လက်ထဲ ပိုက်ဆံထည့်ပေးတုန်းက သုန် ငြင်းခဲ့သည်မို့ ..။ ဘာဘညို ထံ ပေးလိုက်ခြင်း ..။ ငွေ တော်တော်များမည်။ သုန် ကတော့ .. မုန့်ဟင်း ခါးဆိုင်လေးကို ဖေဖေ ဆင်ထားခဲ့ရာ ဆွဲကြီးလေး ရောင်းပြီး ဆောက် ချင်ပေမယ့်.. ဘာဘညို အတန်တန်တားလွန်း တောင်းပန်လွန်း၍သာ.. ဘိုး ပေးလိုက်သည့်ပိုက်ဆံတွေဖြင့် ဤဆိုင်လေးကိုလည်း အဆောက်ခံ ခဲ့ရ ..။ လိုသည့်အိုးခွက်ပန်းကန်တွေ၊ စားပွဲတွေကအစ ဝယ်ခဲ့ရခြင်းပါ..။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် .. သုန် သည် .. တစ်ယောက်တည်း တွေ့စေငေးမော ကြေကွဲခြင်းတွေဖြင့် အချိန်ပြည့် ကုန်ဆုံးနေရသည့် သုန် မဟုတ်တော့ဘဲ ဆိုင်လေးမှာ အလုပ်တွေဖြင့် ဓာတ်မနက်နှင့် တစ်နေ့တာကို ဖြတ် သန်းရသည့် သုန် ဖြစ်နေရသည်မို့ .. ရင်ထဲမှာ ကြေမွနေရသည့် ဝေဒနာ တွေ၏ အနှိပ်စက်ကို အလုပ်ဖြင့် လွှမ်းမိုးနိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေနိုင်ခွင့်တော့ ရနေသေးသည်ပါပဲ ..။

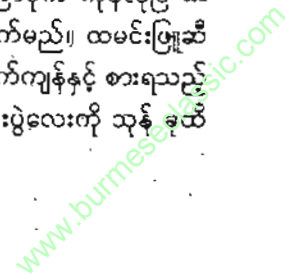
“ဒါပေမယ့် .. ငါ .. အစ်ကိုကြီးကို မေ့လို့ မရနိုင်သေးပါလား.. ငါ့ကို မုန်းနေတဲ့ အစ်ကိုကြီးကို .. ငါ မမုန်းနိုင်သလို .. ငါ့ကို မုန်းရပါ မို့လားလို့လည်း အစ်ကိုကြီးအပေါ် ငါ မနာကြည်းနိုင်ပါလား ..”

သုန် ငို၍ ငြိမ်နေမိရပါ၏။ ဘိုး ကတော့ မနက်တိုင်း သုန် ဟန်းဖုန်းလေးကို ဆက်လာစပြု ..။

“ခြောက်လလောက် နေပြီးရင်တော့ ပြန်လာပါ မြေးရယ် .. ဘိုး လည်း မြေးနဲ့ အတူနေချင်ပါပြီ ..”

ဟုတော့ ပြောရှာသည်။ သုန် မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ဖွင့်နေတာကိုလည်း ဘိုး သိအောင် သုန် ပြောပြထားသည်ပါပဲ။ ထူးခြားသည်က .. အစ်ကို ကြီးနှင့်ပတ်သက်၍ ဘိုး ဘာမှပြောလာတာ မရှိခြင်းပါပဲ။ သုန် မရှိတော့ သည့်နောက်မှာ အစ်ကိုကြီး ဘာတွေဖြစ်နေသည် ..။ ဘိုးကို ဆက်သွယ် မေးတာတွေ ရှိမရှိ .. ဆိုတာကအစ ဘိုး ပြောမလာ ..။ သုန် တဖြင့် .. ဘိုး ဘယ်အချိန်မှာများ ပြောပြလာမည်လဲ .. ဆိုတာကို မျှော်နေသည့် သုန် ဖြစ်နေရပါသည့်အဖြစ် ..။ ဒါပေမယ့် .. ဘိုးကိုတော့ ဖွင့်မမေးပါ..။ သုန် ကို အစ်ကိုကြီး မုန်းလက်စဖြင့် လုံးဝ အဆက်အသွယ်ဖြတ်ထား လိုက်၍သာ ဘိုး ဘာမှ ခုလို .. အစ်ကိုကြီးနှင့်ပတ်သက်ရာ ပြောစရာကို မရှိ၍ မပြောဘဲနေခြင်းဟုသာ နားလည်ထားလိုက်ရသည်ပါပဲ ..။

ရင်ထဲမှာ မျိုသိပ်ကြေကွဲနေသည့် ခံစားချက်တွေကို သုန် မျက်နှာ ထက်မှာ မစွန်းထင်းစေရ ..။ မသိစေရ ..။ မုန့်ဟင်းခါးမုန့်ဖတ်လက်ကျန် နောက်ဆုံးပွဲကို ပြင်ပြီးတာနှင့် မှာစားသူထံသို့ သုန် ကိုယ်တိုင်ပဲ သွားပို့ ဆေးသည်ပါပဲ ..။ အကြော်ဗန်းမှာလည်း အကြော်စုံက ကုန်လျှီ ..။ ဘျန်တာလေးတွေကို သုန် ညစာအဖြစ် စားလိုက်မည်။ ထမင်းဖြူဆီ ဆမ်းပြီး အကြော် အကျိုးအကျေ့ ..။ အကြော်လက်ကျန်နှင့် စားရသည့် အတိတ်တုန်းဆီက ဖေဖေနှင့် သုန်တို့၏ ထမင်းပွဲလေးကို သုန် ခုထိ မေ့နိုင်ပါ..။

ဤညနေမှာ အားလုံး ထမင်းစား စောခဲ့ကြသည်။ သူနီ တစ်ယောက်ပဲ မဆာ၍ မစားခြင်း .. ဒေါ်ကြီးလှိုင် တို့က ဆိုင်သိမ်းပြီးလျှင် ပွဲခင်းဘက် လည်ကြမည်ဟု အစကတည်းကလည်း စီစဉ်ထားခြင်းပါ။ ခုလည်း ဘာဘုရားက ပွဲခင်းသွားဖို့ ပြောနေပြီ ...။

“သူနီ လည်း ထမင်းစားလိုက်လေ .. ကန်စွန်းရွက်ကြော်ရယ် .. ငါးအိုးကပ်ချက်ရယ် .. သူနီ ချက်ထားတာကိုများ ဘာဘုရားတို့ စားလိုက်ကြတာ .. မနည်း ဟင်းချန်ထားရသကဲ့သို့ .. ငါးပိထောင်းလေးကလည်း ကောင်းသကဲ့ ..”

ဟု ဘာဘုရား ဆက်ပြောလာသည်။

“ကျွန်တာတွေ ဘာဘုရား ဆက်လုပ်လိုက်မယ် .. သူနီ ရေသွားချိုး ချေတော့ ကလေး .. ထမင်းလည်း စား .. ပြီးရင်ဖြင့် .. ဝတ်ကောင်းစား လှလေး ဝတ်ပေါ့ .. ဘုရားပွဲ သွားကြရအောင် ..”

ဟု ဘာဘုရား စကားဆက်သည်။ သူနီ ပြုံး၍ ခေါင်းလေးခါလိုက်ကာ ..

“ဘာဘုရားပဲ သွားလိုက်ကြနော် .. သူနီ .. နားချင်တယ် .. ဘိုးနဲ့ .. လည်း ဖုန်းပြောရဦးမှာ ..”

ဟု ပြောလာတော့ ဘာဘုရားက တစ်ချက် ငေးခနဲ ကြည့်သည်။ သူနီ .. မျက်လွှာလေးချလိုက်မိရပါ၏။ သူနီ စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲ ဖြင့် ပွဲခင်းပင် မသွားချင်ဘဲ ရှိနေသည်ဟု ဘာဘုရား သိသွားလျှင်ဖြင့် .. ဘယ်သူမှ ပွဲခင်းကိုသွားကြတော့မှာ မဟုတ် ...။ အစက .. သူနီ လည်း .. တူတူလိုက်မည်ဟု ထင်ထားကြသည်ကိုလေ ..။

“သူနီ .. ဘိုးနဲ့ စကားပြောချင်နေလို့ပါ ဘာဘုရား ရဲ့ .. ပြီးတော့ .. သူနီ က .. ငယ်ငယ်တည်းက .. ပွဲခင်းမလည်ဖူးဘူး .. မလည်တတ်ဖူး ဖြစ်နေလို့ပါ .. ဘာဘုရား သွားလိုက်ကြနော် ..”

ဟု ပြောရသည်။ ဒေါ်ကြီးလှိုင် ခမျာ ပွဲကြိုက်သူပါ ...။ ပွဲခင်း

စသည်ဆိုကတည်းက မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်တစ်ဖက်ဖြင့် ညဘက်ထိဝါ ရောင်းနေရတာမို့ မသွားဖြစ်နိုင်ခဲ့ ...။ ခုလို .. ပွဲ နောက်ဆုံးညလေးမှာ တော့ ဒေါ်ကြီးလှိုင် ပွဲခင်းလည်း လည်ချင်ရာမည် ..။ ပွဲလေးလည်း ကြည့်ချင်ရာမည် ..။ ဝယ်ချင်တာလေးလည်း ဝယ်မည်ပေါ့ ...။ မုန့်ဟင်းခါးရောင်းရသည့် ပိုက်ဆံ ထည့်ထားရာ မုန့်ပုံးပြားလေးထဲမှ ငွေကို ညီအောင် ညှိ၍ ဘာဘုရား လက်ထဲ သူနီ အပ်သည်။

“ဟိုမှာ ဝယ်ချင်တာလေး တွေ ရင်လည်း ဝယ်လာကြပေါ့ ဘာဘုရား ရယ် .. အဲဒီထဲက .. အန်ကယ်ဂျက်ကိုရော .. ဘာဘုရား ကိုရော .. ဘာဘုရားနဲ့ ဒေါ်ကြီးလှိုင် ရော .. သုံးကြနော် ..”

ဟု ငွေလက်ကျန် မချန်တော့ဘဲ သူနီ ပေးတော့ ဘာဘုရား တွေ့၍ ကြည့်သည်။ ငြင်း၍ရမည် မဟုတ်မှန်းလည်း သိနေသည်။ ယူရမှာလည်း ခက်နေသည်အဖြစ် ..။

“မနက်ဖြန်အတွက် အရင်းချန်ထားပြီးသားပါ ဘာဘုရား ရဲ့ .. ဒါက .. မြတ်တဲ့ငွေတွေချည်းပါ .. သူနီ တို့မှာ နောက်တစ်နေ့ ဆိုင်ရင်းဖို့ ရှိရင် ပြီးတာပဲဥစ္စာ .. အဲဒီအမြတ်တွေ သုံးလိုက်ကြနော် ..”

ဟု သူနီ ဇွတ်ပြော၍ ဘာဘုရားလက်ထဲ ငွေထပ်လေးကို ထည့်သည်။ ဘာဘုရား သက်ပြင်းရွိုက်၍ သူနီ ဆံစလေးကို သပ်ပေးကာ ...

“ဒီလောက်စိတ်ရင်းကောင်းတဲ့ ကလေးကိုမှ .. ကံစားရာက .. ရက်စက်လိုက်တာကွယ် ..”

ဟု ရင်ထဲ မျှီသိပ်မထားနိုင်သည့်နှယ် တစ်ချက်ညည်းသည်။ နေရာမှခွာ၏။ ဘာဘုရားကတော့ အန်ကယ်ဂျက် ဆေးကြောပြီးသား ပန်ကန်တွေကို လက်သုတ်ပဝါဖြင့်သုတ်၍ စားဖွဲ့ပေါ် စီထပ်တင်နေသည်။ အိုးတွေကို အိုးစင်မှာ နေသားတကျ သွားထားသည်။ ဘာဘုရားကလည်း ဘိုး ပေးထားသည့် ဟန်းဖုန်းက ခါးချိတ်လျက်သား ရှိနေခြင်း ..။ နေ့စဉ် နေ့တိုင်း ဘိုးထံသို့ ရွှေစံကားရွာမှာရှိနေသည့် သူနီ တို့အခြေအနေကို

ဘာညို ဖုန်းဖြင့် ညတိုင်း ပြောပြောပြရတာကလည်း ဘိုး ပေးလိုက် သည့်တာဝန်ကြောင့်ပါ။

“မောင့်အပေါ်ဝယ် xx ဂုဏ်ရည်မတူလို့လား .. ရွှေဘယ်ဖြူ ပန်ဖွင့် တူနေက များဒယ် xx မတနားဘဲ ရက်ဝက်လေအားဒယ် xx”

အန်ကယ်ဂျက်ကလည်း ဂုဏ်မြင့်သူကို ခပ်လွမ်းလွမ်း ဟစ်နေ၏။ လသာသောညမှာ အန်ကယ်ဂျက်၏ ဂုဏ်မြင့်သူက အသံထွက်ပြီးဖြင့် တလွင့်ပျံ့ပျံ့ ..။

ဆိုင်တံခါးတွေ ဘာတွေ အားလုံးပိတ် ..။ သုန် .. ရေပြေးချိုး ..။ သနပ်ခါးရေကြဲလေး လှူးပြီး အိမ်နေ ချည်သားအင်္ကျီ၊ ချည်ထည်ထဘီ ပန်းရောင်လေးဖြင့် ရှိနေတော့မှ ဒေါ်ကြီးလှိုင် လည်း သုန် ပွဲမလိုက်တာ သိသွားပါ၏။ ဘာစိုး ပြောပြထားပုံ မရ။ ဒေါ်ကြီးလှိုင်ကဖြင့် သနပ်ခါး တဝင်းဝင်းနှင့် ဝတ်သစ်စားသစ်ဖြင့် ပွဲခင်းလည်မည် တောသူကြီးစတိုင် ဖြစ်နေသည်လေ ..။ အန်ကယ်ဂျက်လည်း ရေမိုးချိုးပြီး ဆံပင်လေး အကျ ကော့နေအောင် ဖြီးတာ မီးပူကျပုဆိုးအင်္ကျီနှင့် စတိုင်ဖြူးနေပြီ ..။ ဘာညိုက အစ ပွဲခင်းသွားဖို့ အသင့်ဖြစ်နေတာမို့ ..။

“သွားလိုက်နော် .. သုန် အတွက် .. အရပ်လေး တစ်ခုခုလောက် ဝယ်လာပေးနော် .. စောင်းကောက်သေးသေးလေးဆိုတာများ ရရင် ပိုကောင်းမှာ .. တကယ့်စောင်းကောက်အစစ်လို့ပဲ လုပ်ထားတဲ့ .. စောင်း ကြီးနေရာမှာ ချည်ကြိုးနဲ့ လုပ်ထားတာလေ ..”

စောင်းကောက် သေးသေးလှလှလေးတွေ တစ်ခါတစ်ခါတော့ ဘုရားပွဲဈေးတွေမှာ ရတတ်သည်ဟု မနေ့ကပဲ ဒေါ်ကြီးလှိုင် ပွဲခင်း အကြောင်း ပြောရင်း သုန် ကို ပြောပြခဲ့တာမို့ ..။ ဒေါ်ကြီးလှိုင် ပွဲခင်းသွား ဖြစ်အောင် စောင်းကောက်ငယ်လေးတစ်ခုလောက်ဝယ်ခဲ့ဖို့ သုန် မှာရ ခြင်းပါ။ ဒါမှ သုန် မပါလည်း အားလုံး ပွဲခင်းကို မသွားမဖြစ် သွားရချေ

မည်လေ..။ သုန် အတွက် စောင်းကောက်ငယ်လေး ဝယ်ရမည်ကိုး ..။

“ကဲ .. ကဲ .. ဒါဆို .. ဒေါ်ကြီးတို့ ခဏတော့သွားမယ် .. မကြာ ဘူး .. ပြန်လာမယ် သိလား .. ရွှေစံကားရွာလေးက အေးချမ်းပါတယ်- သုန် တစ်ယောက်တည်း နေရဲလို့လားကွယ် ..”

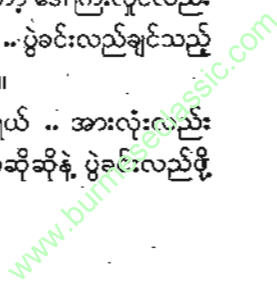
“ဘာလို့ မနေရဲမှာလဲ ဒေါ်ကြီးရဲ့ .. ဒီရွာမှာ နှစ်ပတ်ကျော်ကြာ အောင် နေခဲ့ပြီပဲဥစ္စာ .. အားလုံးနဲ့ကို ခင်လို့ .. သားချင်းတွေလိုတောင် ဖြစ်နေကြပြီ .. သုန် မုန့်ဟင်းခါးကို ကြိုက်လို့ လာလာဝယ်စားကြတာ များ .. တကယ့်ကို တခင်တမင်ကြီးရယ် .. ပြီးတော့ .. ဘာစိုး က ကြွားထားတယ်ဆို .. သုန် က .. သူ့ဌေးမြေး ဆိုပြီးတော့ ..။ အဲဒါ .. သူ့ဌေးမြေးက မုန့်ဟင်းခါးရောင်းတယ်ဆိုပြီး ထူးဆန်းစိတ်ဖြစ်ရင်း .. လာလာဝယ်စားကြည့်ကြတာတဲ့လေ .. မနေ့က .. ဒေါ်လေးမီ မုန့်ဟင်း ခါးစားရင်း .. ပြောပြနေတာလေ .. ဘာစိုး ကလည်း ကြွားလိုက်တာ..”

ဟု ပြောတော့ ဘာစိုးမှာ ကြွားပြောတုန်းက ပြောခဲ့ပေမယ့် .. ခုလို .. သုန် မသိအောင် ပြောမိသမျှ အားနာနေပြန်၏။ ဒေါ်ကြီးလှိုင် ကလည်း မျက်စောင်းခဲ့သည်။

“အဲဒီလို အကြွားသန်တာကိုက မကောင်းတာ .. ကိုစိုး နော် .. သုန် က .. သုန် ဘဝကို ဒီကလူတွေ မသိအောင် နေချင်တဲ့ဥစ္စာ ..”

ဟု မသိမသာလေး ဆူရှာ၏။ အန်ကယ်ဂျက်ကလည်း အဝတ် အစား ပြန်လဲမည် တက်ကဲဖြင့် ပွဲခင်းမသွားတော့ဘူး လုပ်နေသည်။ ဘာညိုကလည်း မလိုက်တော့ဟု ပြောနေသည် သုန် ကို မထားခဲ့ချင် ကြ ..။ ဟိုလူမလိုက် .. သည်လူမလိုက် ဖြစ်နေတော့ ဒေါ်ကြီးလှိုင်လည်း မသွားတော့ပြီဟု ဖြစ်ပြန်၏။ နေရင်း နေရင်းဖြင့် .. ပွဲခင်းလည်ချင်သည့် ဒေါ်ကြီးလှိုင်၏ဆန္ဒ ပျက်ကိန်း ရောက်နေပြီ ..။

“ခဏဖြစ်ဖြစ် သွားကြပါဆိုမှ ဒေါ်ကြီးရယ် .. အားလုံးလည်း သွားရမယ် .. အန်ကယ်ဂျက် .. သီချင်းတွေ တဆိုဆိုနဲ့ ပွဲခင်းလည်ဖို့

ဟန်ရှေ့ပြင်နေတာ သူနဲ့ သိတယ်နော်.. ဘာလို့မသွားရမှာလဲ.. ဘာဘညို ကလည်းလေ .. ဘာဘညို မသွားဘဲနေရင် .. အားလုံး နေရစ်ကြတော့မှာ- ပွဲကဖြင့် မနက်ဖြန် မရှိတော့တဲ့ပစ္စည်း .. သူနဲ့ လည်း .. စောင်းကောက် လေး .. အရုပ်လေးတွေ လိုချင်တယ်ဆိုမှ .. ရုပ်သေးရုပ်လေးတွေရှိရင် ဝယ်လာနော် .. ဘိုး ပေးထားတဲ့ပိုက်ဆံထဲကဖြစ်ဖြစ် စိုက်ဝယ်လာပေါ့..”

ဟု နောက်ဆုံးတော့ အရုပ်တွေ အစယ်ခိုင်းရ .. ဘိုး၏ပိုက်ဆံ သုံးခိုင်းရနှင့် ဖြစ်လာရပါ၏။ ဘိုး ပေးသည့် ပိုက်ဆံနှင့် သူနဲ့ အရုပ်ဝယ် ခိုင်းတာ ဘာဘညို ဝယ်မပေးပါ .. ဟု တိုင်လိုက်မှာကို လန့်နေပုံဖြင့် ဘာဘညို ပွဲခင်းသွားဖို့ ခေါင်းညိတ်ရသည်တည့် ..။ နောက်ဆုံးတော့- သူနဲ့ .. အကြော်လေးနှင့် ထမင်းစားပြီးသည်အထိတော့ ရှိနေကြပြီးမှ ပွဲခင်းသို့ ခပ်သုတ်သုတ်သွားကြပါ၏။ ကြည့်ရတာ .. သုတ်သုတ်သွား.. သုတ်သုတ်ပြန်ကြမည့်ပုံ ..။ မသွားမဖြစ်၍ သွားရသည်။ သွားကတည်း က ပြန်ဖို့ တာစုနေသည့်ခြေထောက်တွေ ဖြစ်နေကြသည်တည့် ..။

သူနဲ့ .. တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တော့ ဧည့်ခန်းမှာ ပြတင်းအနီး မှာရပ်ရင်း ဝန်းစက်စက်လမ်းကြီးကို မော့ကြည့်မိ၏။ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း ခြံအတွင်းမှာ ပန်းပင်တွေ မရှိ .. သူနဲ့တို့ စရောက်ခါစဆိုလျှင် ပေါင်း ပင်တွေပင် တောထနေသည်။ ဘာဘညို နှင့် ဘာဘစိုး၊ အန်ကယ်ကျက်တို့ သုံးယောက် တက်ညီလက်ညီ နောက်တစ်နေ့ ရှင်းပစ်ကြတာမို့ ရှင်း သွားခြင်းပါ ..။

ခြံထောင့်မှာရှိနေပါသည့် စံကားဖြူပင်ဆီမှ ပန်းစံကား၏ ရနံ့က သင်းနေ၏။ လရောင်အောက်မှာ ပွင့်ဝေနေပါသည့် ပန်းစံကားဖြူပင် တစ်ပင်သည်သာ ဤခြံဝန်းငယ်လေးမှာ ရှိနေပါသည့် ပန်းတစ်ပင် ဖြစ် ပါ၏။ သရက်ပင်တချို့၊ မန်ကျည်းပင်ငယ် တစ်ပင်ရှိသည့် ခြံဝန်းငယ် လေးတစ်ခုရှိ ထရံကာ သွပ်မိုးအိမ်ငယ်လေးတစ်ခုမှာ သူနဲ့ တစ်ယောက် တည်း ပြတင်းအနီးမှာရပ်ရင်း ရှိနေတာကို အစ်ကိုကြီး သိလျှင် မည်သို့

ရှိမည်လဲ .. ဆိုသည့် သတိတရရှိခြင်းကလည်း လွမ်းသည်စိတ်ကြောင့် အရင်းတည့် ဖြစ်လာရခြင်းပါ ..။

“စိတ်နာနာနဲ့ သူနဲ့ ဆိုတဲ့ နာမည်လေးတောင် အစ်ကိုကြီး ပါးအပ် က ထွက်ကျလာမှာ မဟုတ်ပါဘူးလေ ..”

စိတ်လျှော့အားငယ်ခြင်းဖြင့် သူနဲ့ ရှိနေရစဉ်မှာ .. သူနဲ့ ဟန်းဖုန်း လေး မြည်တာမို့ ကြည့်လိုက်တော့ ဘိုး၏ဖုန်း ဖြစ်ပါ၏။

“ဘိုး .. နေကောင်းလား ဟင် ..”

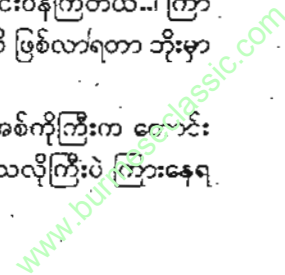
သူနဲ့ အမြဲမေးနေကျ မေးခွန်းလေး မေးလိုက်စဉ်ခိုက် ဘိုးထံမှ ..

“ဘိုး နေကောင်းပါတယ် မြေး .. မြေးကို ဘိုး ပြောပြချင်တာတွေ ရှိတယ် မြေး .. အစကတော့ .. မြေး မေးမှပဲ ဘိုး ပြောတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာ ..။ မြေးဘက်ကလည်း လူလေးအပေါ်မှာ သတိတရ ဖြစ် .. လူလေးဘက်ကလည်း မြေးအပေါ်မှာ သတိတရနဲ့ မခွဲနိုင်ဘဲဖြစ် နေတယ်ဆိုရင် ဘိုးကလည်း .. လူလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး မြေးကို ပြောပြ ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာကွယ် ..”

ဘိုး ပြောလာတော့ သူနဲ့ ရင်ထဲ ကြည့်နူးစိတ် ရုတ်ခနဲ ဖြစ်၏။ စိတ်လှုပ်ရှားလှသည်ကောလေ ..။ အစ်ကိုကြီးက .. အစ်ကိုကြီးက .. သူနဲ့ ကို သတိရနေသည်တဲ့လား ..။

“လိုရင်းပဲ ဘိုး ပြောမယ် မြေး .. လူလေးရဲ့မိဘတွေကလည်း ဘိုးရဲ့စက်ရုံကိုလည်း လာကြတယ် .. အင်ကြင်းမြိုင်ကိုလည်း လာကြ တယ် .. သူတို့သားကို ခွင့်လွှတ်ပေးဖို့လည်း တောင်းပန်ကြတယ် .. မြေးကို သူတို့ချစ်နေတာကိုလည်း ရှင်းပြ တောင်းပန်ကြတယ်..။ ကြာ လာတော့ အတောင်းပန်ခံပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်လာရတာ ဘိုးမှာ ခြင့် မျက်နှာပူလာရသကွယ် ..”

သူနဲ့ စိတ်ဓာတ်ကျစ ပြုလာရပြန်သည်။ အစ်ကိုကြီးက တောင်း ပန်တာလည်း မရှိ ..။ ဘိုးကိုလည်း သွားမတွေ့သလိုကြီးပဲ ကြားနေရ

သည်ကိုးလေ ..။

“လူလေးမှာလည်း ဘိုးရဲ့စက်ရုံကိုများ သူနဲ့ ဇောနဲ့ သူ့စက်ရုံ ကျနေတာပဲ .. ပိုင်စိုးပိုင်နင်းကြီး ရောက်လာ .. ဘိုးရဲ့ရုံးခန်းကို ဝင်လာ ပြီး .. ကန်တော့တာ .. သူနဲ့ ရှိတဲ့နေရာ သိပါရစေတဲ့ ..။ ခမျာ .. ပိန် သွားတယ် မြေး .. မောင်မိုးကောင်းနဲ့ ဖွေးတို့ကလည်း သူ့သား ညဘက် လည်း မအိပ်တာ များတယ်တဲ့ .. သူနဲ့မြဲဘက်ကို ခြံစည်းရိုးကူးသွားပြီး သရဖီပင်ကြီးအောက်မှာ တစ်ယောက်တည်း ရှိရှိနေလို့ .. မောင်တူး ခမျာ .. ညဘက် .. လိုက်လိုက်ကြည့်ရ .. ခေါ်ရနဲ့တဲ့ကွယ် ..။ အဲဒါ .. ချစ်လည်း .. ဘိုးကို မောင်မိုးကောင်း ဒီနေ့နေ့လယ်က ဖုန်းဆက်လာ တယ် .. သူ့သား .. ဘာရယ်မသိဘူးတဲ့ .. သရဖီပင်အောက်မှာ ညဘက် ကြီး တစ်ယောက်တည်း ထုံးစံအတိုင်း သွားနေနေရာက .. မောင်တူး လိုက်ခေါ်တုန်းမှာ .. ကောက်ကာငင်ကာ အဝတ်အစားတွေ ထည့် .. ကားနဲ့ ခရီးထွက်သွားတယ်တဲ့ .. သူနဲ့ ကို သွားရှာတာဖြစ်မယ်တဲ့ .. သွားရှာတာတော့ ရှာတာပေါ့တဲ့ .. သူနဲ့ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ဘိုးက လည်း မပြောပြသေးဘဲ ရှိနေချိန်မှာ .. လူလေးက ဘယ်ကိုသွားရှာနေ မှာလဲတဲ့ .. သူတို့ခမျာလည်း သားအတွက် စိတ်ပူနေကြတယ် ..”

သူနဲ့ လန့်သွားရပါပြီ ..။ အစ်ကိုကြီး မနေ့ညက ကားမောင်း၍ ကောက်ကာငင်ကာ ခရီးထွက်သွားသည်တဲ့လားလေ ..။ ညတွေလည်း အိပ်ရေးပျက်သည်ဟု သူနဲ့ သိနေရပြီ ..။ လူလည်း ပိန်နေသည်တဲ့ ..။ အစ်ကိုကြီး တစ်ယောက်တည်း ကားမောင်းထွက်သွားတာမို့ .. ကား မောင်းရင်း အိပ်ငိုက်သွားတာမျိုး ..။ မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားတာမျိုးဖြစ်ကုန် လျှင် ကိုယ်ကျိုးနည်းတော့မည်တည့် ..။ သူနဲ့မှာ ခုမှ အစ်ကိုကြီးအတွက် ပို၍ ပူပန်ရတာတွေ တိုးလာရပြန်ပါသည်အဖြစ် ..။

“ဘိုးကို မောင်မိုးကောင်းတို့က သူနဲ့ ဘယ်မှာရှိသလဲဆိုတာ မေး ကြတယ်။ ဘိုးလည်း ငြင်းမကောင်းတော့တာမို့ .. သူတို့ကိုပါ ခေါ်ပြီး

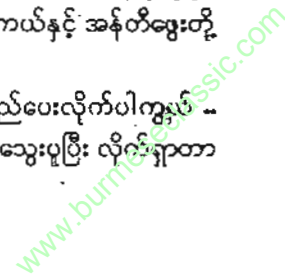
မနက်ဖြန်မနက် ခရီးထွက်ကြမယ်လို့ ဖြေလိုက်တယ် .. မြေးရှိတဲ့နေရာ ကို ခေါ်လာမလို့ မြေး ..”

သူနဲ့ ရှိရာသို့ ရောက်လာမည်က ဘိုးနှင့် အန်ကယ်နှင့် အန်တီဗွေး တို့ပဲ ဖြစ်နေကြတာ ..။ အစ်ကိုကြီး ပါမလာနိုင်ဘဲ အားလုံး လွဲချော်တုန် ကြပြီကောဟု သူနဲ့ ခုကျတော့လည်း ဝမ်းနည်းပမ်းနည်း ဖြစ်ရပါ၏ .. ရင်ထဲမှာ ဟာခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။ အစ်ကိုကြီး ထိုမျှအထိ ကြေကွဲခံစား နေရတာတွေ သူနဲ့ သိလျှင် .. သူနဲ့ ဘယ်မှာရှိသည်ဆိုတာ အစ်ကိုကြီး ထံ သူနဲ့ ကိုယ်တိုင်ပဲ ဖုန်းဆက်ပြောလိုက်မိမည်ဟု ခုကျတော့လည်း နောင်တဖြင့် တွေးနေသိနေရသည်ပါပဲ။ သူနဲ့ ထင်သည်က .. အစ်ကို ကြီး သူနဲ့ ကို အရမ်းစိတ်နာ မုန်းတီးနေကာ .. သူနဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်ကို မကြည့်ချင်ဘဲ ငြိမ်နေသည်ဟု ..။

“အဲဒါကွယ် .. ခက်ပုံက .. လူလေး လောကောသောကောနဲ့ထွက် သွားပုံများ .. သူ့ဟန်းဖုန်း ခုတင်ဘေး ကစားပွဲပေါ်မှာ ကျန်ခဲ့သတဲ့ ..။ သူ .. ဘယ်သွားမုန်းလည်း မသိရ .. သူ့ကိုလည်း သူနဲ့ ရှိနေတဲ့နေရာကို ဖုန်းဆက်ပြောဖို့လည်း ခက်နေကြတယ်လေ .. ဘိုးကလည်း ဒီတစ်ရက် လောက်တော့ လူလေးဘက်ကများ အများသုံးဖုန်းနဲ့ ဖုန်းဆက်လာတာ တွေ ရှိမလားလို့ ခဏစောင့်ကြည့်ပါဆိုပြီး မနက်ဖြန်မနက်ကျတော့မှ အဲဒီကိုသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာပါ .. အကယ်၍ .. လူလေးဘက်က ဖုန်းလေးဘာလေး သူ့မိဘဆီကို ဆက်လာရင် .. လူလေးကို ပြန်ခေါ်ပြီး အားလုံးတူတူ .. မြေးဆီကို လိုက်လာကြနိုင်အောင်လို့ပေါ့ ..”

ဘိုး ပြောနေတော့ သူနဲ့ ဆုတောင်းနေမိရပါ၏။ တစ်နေရာရာမှာ အစ်ကိုကြီး ကားရပ်ပြီး အများသုံးဖုန်းဖြင့် အန်ကယ်နှင့် အန်တီဗွေးတို့ ထံ ဖုန်းဆက်လိုက်ပါစေ .. ဟု ..။

“မြေးလည်း .. လူလေးအပေါ်မှာ နားလည်ပေးလိုက်ပါကွယ် .. ခမျာ .. ခုကျတော့ သနားဖို့ ကောင်းနေပါပြီ ..။ သွေးပူပြီး လိုက်ရှာတာ

မျိုး မဟုတ်ဘူး .. တကယ့်ကို .. မြေးအတွက် မခွဲနိုင်တဲ့စိတ်နဲ့ မအိပ်နိုင် .. မစားနိုင်နဲ့ ဖြစ်နေတာတာ .. သွေးပူတုန်းခဏ ဖြစ်တယ်ဆိုရင်လည်း .. မြေးနဲ့စေ့စပ်ထားတာကို ဖျက်လိုက်ဖို့ ဘိုး စောင့်ကြည့်နေတာပါ .. ခုဥစ္စာက .. လူလေး .. ပုံပုံကျသွားနိုင်သလို ဖြစ်လာနေတာမို့ .. ဘိုးလည်း.. မြေးကို .. လူလေးနဲ့စေ့စပ်ထားတာလည်း မဖျက်ချင်တော့ဘူး .. မကြာမတင် .. လက်ထပ်ပေးလိုက်ရင်တဲ့အထိ ဟိုဘက်ကလည်း ဖြစ်နေကြပြီ မြေး ..”

ဟု ဘိုး ပြောနေသမျှ သူနဲ့ ငြိမ်၍ နားထောင်နေရင်း အစ်ကိုကြီးအတွက်ပဲ စိတ်ပူနေရတာတစ်ခုပဲ ရင်ထဲမှာ ရှိနေရသည်ပါပဲ။

“ကဲ .. မြေး .. မနက်ဖြန်တော့ ဘိုးတို့ အဲဒီကို ထွက်လာကြမယ်.. လူလေး သူမိဘများဆီ ဖုန်းဆက်လာပါစေလိုတော့ ဆုတောင်းရတာပဲ.. ခုထိ မဆက်လာတာက ခက်တယ် မြေး .. အကယ်၍ သူ ရောက်နေတဲ့ မြို့ဟာ .. မြေးဆီကိုသွားရမယ့်လမ်းနဲ့ တည့်နေတယ်ဆိုရင်လည်း .. အဲဒီကစောင့်နေဖို့ .. ဘိုးတို့ လိုက်လာကြမယ်ဆိုတာတွေ ပြောဖို့ မောင်မိုးကောင်းကို မှာထားတယ် .. ဘိုးဆီကိုများ လူလေး ဖုန်းဆက်လာရင်လည်း အဲသလိုပဲ ဘိုး ပြောလိုက်မယ် မြေး .. အင်း .. ပြောတုန်းကတော့ စကားကုန် သွန်ပြေခွဲတဲ့ ကောင်လေး .. ခုကျတော့လည်း ရူးမတတ်ဖြစ်နေတယ် မြေးရေ .. ကဲ .. ကဲ .. မြေးလည်း ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက် .. ဘိုးလည်း အိပ်တော့မယ် .. မနက်ဘဏ် ခရီးထွက်ရမှာလေ..။ ဩော်.. မြေးရေ .. ယွန်းလဲ့ တို့မိသားစုကိုလည်း ဘိုး အိမ်ကြီးတစ်အိမ် ဝယ်ပေးပြီး .. ဟိုကို ပြောင်းနေခိုင်းလိုက်ပြီ .. မြေး ပြန်လာတဲ့အခါ .. ဘိုးနဲ့ နေရလိမ့်မယ် .. လူလေးနဲ့လက်ထပ်ပြီးရင်တော့ .. ရွှေဗေဒါရိပ်ငြိမ်မှာ နေကြပေါ့လေ .. ဘိုး လက်ဖွဲ့မှာပေါ့ ..”

ဟု ပြောကာ ရယ်သံတိုးတိုး ပေါ်လာ၏။

“မြေးလည်း .. လူလေးအတွက် စိတ်ပူနေပြီ မဟုတ်လား .. အဲဒါပဲ

မြေး .. တကယ် ချစ်မြတ်နိုးကြရင် .. စိတ်ပူကြတာပဲကွယ် .. ခွဲနိုင်ကြတာလည်း ခုကျတော့ လူလေးဘက်က လူသိရှင်ကြားကြီးကို ဖြစ်လို့..”

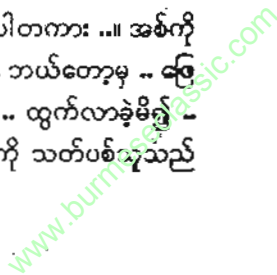
ဟုပြောကာ ဖုန်းပိတ်လိုက်တာမို့ သူနဲ့ ငြိမ်၍ ကျန်ခဲ့သည်ပါပဲ။ အစ်ကိုကြီးနှင့် လက်ထပ်ပေးမည်ဟု ဘိုး ပြောနေသမျှ ကြားနေရရှိမှာ ကြည်နူးရမှာ ဖြစ်ပေမယ့် ..။ လောလောဆယ်မှာဖြင့် အစ်ကိုကြီးအတွက် စိတ်ပူနေရတာပဲ သူနဲ့ ကို အုပ်စီးထားသည့်နယ် ရှိနေတာက အပျော်နှင့် ကြည်နူးခြင်းတွေကို အပြည့်အဝ မခံစားစေနိုင်အောင် ဟန့်တားထားသလိုကြီး ဖြစ်နေရသည်ကောလေ ..။

သူနဲ့ စိတ်ထဲမှာ သောကဖြစ်နေသည့်အရာတွေက အာရုံထဲမှာ ပုံရိပ်တွေနယ် လာ၍ဖြစ်နေကြသည်။ အစ်ကိုကြီး မောင်းနေသောကားက အရှိန်ပြင်းနေသည် ..။ အရမ်းကို ပိန်နေကာ အိပ်ရေးတွေပျက်ထားသော အစ်ကိုကြီးကလည်း စိတ်စေရာအတိုင်း ကားကို အရှိန်မြှင့်၍ မောင်းနေရာမှ ..။ တစ်ချက် မိုက်ခနဲဖြစ်ကာ .. ကားသည် ထိန်းမရသောကားတစ်စီးအဖြစ် လမ်းမှာ အရှိန်ပြင်းပြင်းဖြင့် အထိန်းအကွပ်မဲ့ ရှိနေရာမှ .. ကားဘီးနှင့် ကတ္တရာလမ်း အရှိန်နှင့်ပွတ်တိုက်သံတွေ ..။ ကား လူးလိုမ့်မှောက်ခုန် ဖြစ်သွားတာတွေ ..။ ထိတ်လန့်တကြားမြင်ယောင်လာမိရင်းမှ မျက်ရည်တွေကျလာကာ မျက်နှာပေါ် လက်ဖဝါးလေးတွေ အုပ်မိုးလိုက်မိရင်းမှ ..

“ဟင့်အင်း .. ဟင့်အင်း ..”

ဟု ငိုကြွေးသံလေးဖြင့် ထိုအဖြစ်တွေကို အာရုံထဲမှ မောင်းထုတ်နဲ့ ကြိုးစားနေသည့် သူနဲ့ ဖြစ်နေရပါ၏။

သူနဲ့ နှလုံးသားတွေ တဖွဲဖွဲခြွေနေသည့်နယ်ပါတကား ..။ အစ်ကိုကြီးသာ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားလျှင် သူနဲ့တစ်သက် .. ဘယ်တော့မှ .. ခြေဆည်ယူ၍ ရနိုင်တော့မှာ မဟုတ် ..။ သူနဲ့ ခုလို .. ထွက်လာခဲ့မိ၍ .. အစ်ကိုကြီး လိုက်ရှာရခြင်းပေမို့ ..။ အစ်ကိုကြီးကို သတ်ပစ်သူသည်

သုန် ပဲ ဖြစ်နေချေမည်သာ ..။ သုန်. တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လာသည်။

“သုန် ..”

နောက်ဝါးဆီမှ ခေါ်သံ..။ ငိုနေသည့် သုန် .. တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်နေအောင် ထိခိုက်ခံစားနေရသည့် သုန် ..။ သုန်အတွက် စိတ်ပူစွာခေါ်လိုက်ရင်း စိုးရိမ်တကြီး သုန် ကို ပွေ့ငင်လိုက်တာတွေကိုလည်း သုန် သိလိုက်ရသည်။ သုန်ကိုယ်တိုင်ပင် လောလောဆယ်မှာ ကြုံလိုက်ရသည့်အဖြစ်ကို နားမလည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ မယုံရဲပဲ ဖြစ်နေသည်။

ခေါ်သံ ..။ ထိုအသံကို သုန် မခွေနိုင် ..။ သုန် နှလုံးသားက မြတ်နိုးစွာ ကောင်းကောင်းကြီး သိမ်းဆည်းထားသောအသံ ..။ အစ်ကိုကြီး ပါလားလေ ..။ သုန် စိတ်လှုပ်ရှားစွာမော့ကြည့်မိသည်။ သုန်ကို ရင်ခွင်ထဲ ထိန်းပွေ့ထားရင်းမှ အစ်ကိုကြီးသည်လည်း သုန် ကို စိုးရိမ်တကြီး ငုံ့မိုး၍ မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေသည်။ သုန် ကလည်း အစ်ကိုကြီးအတွက် စိုးရိမ်သောကတွေ ဖြစ်နေရပါသည့် ခံစားချက်တွေကို မကြာမတင်လေးက လူးလဲနေအောင် ခံထားရလေသမျှ မော့ခနဲကြည့်ရင်း မျက်ရည်ဥတွေ ထိန်းမရနိုင်စွာ ကျလာနေရပါသည့်အဖြစ် ..။ အစ်ကိုကြီး သုန် ကို မျက်ရည်တွေ သုတ်ပေးနေသည်။ မျက်နှာလည်း မကောင်း..။

“သုန်. နေမကောင်းဘူးလား..။ ကြည့်စမ်း .. ပိန်သွားလိုက်တာ သုန် ရယ် ..”

သုန်သည်လည်း ညညတွေမှာ အိပ်၍မရွတ်လေ ..။ အစားလည်း မမြိန် ..။ ဟန်ဆယ်၍သာ မနည်း ဝင်နိုင်သမျှလေး ဝင်အောင် စားခဲ့ရလေမယ့် .. အာဟာရမှ မဖြစ်နိုင်ဘဲလေ ..။ အချစ်သည် .. အဘယ်ထိ အင်အားကြီးမားစွာ လူတစ်ယောက်ကို ပိုင်စိုးနိုင်သည်ဆိုတာ သုန် သိနေရင်း အစ်ကိုကြီးကို တမော့မော့ကြည့်ကာ ခုလို ဘေးမသိရန်မခ ရောက်လာတာကိုပဲ မြတ်ဘုရားရှင်၏ ကျေးဇူးကို ဆပ်မကုန်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရသည့် သုန်..။ ဝမ်းသာနေရသည့် သုန် အဖြစ် ရှိနေချေသည်တကား..။

“ထိုင်လိုက် နော် .. ထိုင်လိုက် ..”

အစ်ကိုကြီး သုန် ကို ထိုင်ခိုင်းသည်။ သုန် ဘေးမှာ ကြမ်းပြင်ဝေါ်ထိုင်သည်။ ဆံစလေးကို သပ်ပေးနေသည်။ သောက်ရေးဆိုးစင်က အခန်းထောင့်မှာရှိတာမို့ ရေတစ်ခွက် ခပ်၍ သုန် ကို ကိုယ်တိုင်တိုက်သည်။ ငရိုးပန်းလာသည့် အစ်ကိုကြီးခမျာ ခုထိ ရေတစ်ပေါက် မသောက်သေးဘဲ သုန် အတွက် စိတ်ပူကာ ရေခပ်တိုက်နေသည်ကောလေ ..။ သုန် ရင်ထဲမချီ ..။ ဒါပေမယ့် .. အစ်ကိုကြီးတိုက်သည့်ရေကို ကလေးလိုပဲ သောက်လိုက်ရသည်ပါပဲ ..။

“သုန်ရယ်.. အစ်ကိုကြီး .. ရူးတော့မယ် သိလား.. သုန် ကို မတွေ့ဘဲ အစ်ကိုကြီး နေနိုင်မယ်လို့များ ထင်သလား သုန် .. ဟင် ..”

ကြေကြေမြေမြေ အစ်ကိုကြီး ပြောကာ သုန် မျက်နှာလေးကို လက်ဖဝါးဖြင့် ဖေးမော့ကာ မျက်တောင်မခတ် တစ်မိမိမိကြည့်သည်။ နဖူးလေးကို နှမ်းလာသည်။

“ဟောဒီတစ်မိုးအောက်မြေပြင်မှာ .. သုန် .. ဘယ်လောက်ပုန်းပုန်း .. သုန် သိထားဖို့က.. သုန်နောက်မှာ လူတစ်ယောက် အမြဲရှိနေမှာ ဆိုတာရယ် .. အဲဒီလူဟာ .. အစ်ကိုကြီးပဲ ဆိုတာရယ် .. သိထားပါ သုန် .. အခု .. သုန် နောက်မှာ .. အစ်ကိုကြီး ရောက်နေပြီလေ ..”

ဟု ပြောလည်း ပြော ..။ သုန် ကိုယ်လေးကို ကလေးလေး ထွေးပိုက်လိုက်သလို အစ်ကိုကြီး ထွေးပိုက်လိုက်ချေသည်တံ့ ..။

သုန် .. ဘာမှမပြောနိုင် ..။ အစ်ကိုကြီး၏ ရင်ခွင်မှာ မျက်နှာလေး အပ်ထားမိသည်။ အစ်ကိုကြီး ဘာမှ အထိအခိုက်မရှိဘဲ .. ချောချောဇောဇော .. သုန် ထံသို့ ရောက်လာတာလောက် ကြီးမားသည့် ဆုလာဘ်ကြီး သုန် ဘယ်မှာမှ မရနိုင်ပါ အစ်ကိုကြီးရယ်လေ ..။

www.burmeseclassic.com

အတောက်ပဆုံး ကောင်းကင်
 အကြည်လင်ဆုံး စမ်းချောင်း
 အလှအပေါင်းတွေ ပန်းခင်း
 ပါနီမင်းတို့ရဲ့ နှလုံးသားမှာ
 မရဘူးဘဲရှိတာ
 အချစ်ကြောင့်ပါပဲ ...!

BURMESE CLASSIC

အခန်း (၂၆)

လရောင်က အိမ်ပြတင်းဆီမှ အိမ်တွင်းဆီသို့ တိုးဝင်ဖြာကျ၏။ သူ .. သူနဲ့ကို တစ်စိစိမျှမျှ မျက်တောင်မခတ် ကြည့်မိရဆဲ ..။ ရင်ထဲမှာ ခုမှ ပြည့်စုံအေးချမ်းခြင်းတို့ဖြင့် တည်ငြိမ်နိုင်တော့သည်တည်း ..။ သူနဲ့သည် သူ့အတွက် အဘယ်မျှထိ အရေးပါမိန်းကလေး ဖြစ်သည်ဆိုတာ နှလုံးသားနှင့်ရင်း၍ သိရခြင်း ..။

သူ .. သူနဲ့ကို ညင်ညင်သာသာ မေးထူ၍ ရပ်စေသည်။ ဂျပန် ဆံတောက်နက်နက်အိအိလေးတွေဖြင့် ကလေးလေးနှယ် အပြစ်ကင်းစင်ပါသည် သူနဲ့ ..။ ဪ .. သူ၏နှလုံးသားဖြင့် ထုဆစ်ထားရပါသည် မိန်းကလေး ..။ ဤပန်းပုရုပ်လေး ပျောက်ဆုံးလျှင် သူ့နှလုံးအိမ်သည် လည်း ပျောက်ဆုံးရချေမည်သာ ...။

“သူနဲ့ကို တွေ့တွေ့ချင်း .. အစ်ကိုကြီး ပထမဆုံးဖြစ်တည်ချင်တဲ့ အရာ .. သူနဲ့ သိအောင်ပြောချင်တဲ့အရာ .. တစ်ခုပဲ ရှိတယ် သူနဲ့ ..။ နှင့်တောင်းချင်တဲ့စကားလည်း အဲဒါပဲ ဖြစ်နေတယ် သူနဲ့ရယ် ..”

သူ သူနဲ့ဆံစလေးပေါ် လက်ကို ဖွဖွလေးသပ်ပြီး ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။ သူ့အသံက အရမ်းကို အေးချမ်းနေသည် ..။ သိမ်မွေ့ညင်သာ ဖြစ်နေသည်။ တစ်ချိန်က သူနဲ့ကို ကြမ်းကြမ်းရှုရှု ပြောခဲ့ဖူးသမျှတို့ သူနဲ့ ပြန်၍ သတိမရစေနိုင်လောက်အောင် သူ့ဟန်ပန်တိုင်းက သိမ်မွေ့တည်ငြိမ်နေချေသည်တည်း ..။

သုန့်ရှေ့မှာ သူ ခူးတစ်ဖက်ထောင် တစ်ဖက်ချ၍ ထိုင်သည်။ အင်္ကျီ အိတ်ကပ်တွင်းမှ လက်စွပ်လေးကို သူ ထုတ်သည်။ စိန်တစ်ဖွင့်ဖြင့် လှပစွာ ရှိနေပါသည့် လက်စွပ် ...။

“သုန့် ကို .. အစ်ကိုကြီး လက်ထပ်ပါရစေ သုန့် ..”

သူ မော့ကြည့်ကာ သိမ်မွေ့စွာ ပြောမိရပါ၏။ ငှဲမိုး၍ ငေးကြည့်နေသည့် သုန့် မျက်ဝန်းတွေမှာလည်း မျက်ရည်တွေ ပြည့်သိပ်တက်လာနေသည်။ ဘာမျှ ပြောမလာနိုင်ရှာ..။ မျက်ရည်ကျနေရင်းမှ အားယူ၍ ပြုံးပြလာရှာသည်။ ပါးချိုင့်လေးလည်း ပေါ်၏။ သွားတက်လေးလည်း ပေါ်၏။ အရမ်းကို အေးချမ်းသည့် မိန်းကလေး ..။ သူ့အပေါ်မှာ တိုအပြုံး..။ ထိုအကြည့်လေးတွေကြောင့်ပင်လျှင် သုန့် ခွင့်လွှတ်ပေးရှာသည်ဟု အလိုလို နားလည်လာရသည်။ သဘောထားကြီးလိုက်သည်ကောလေ .. ဟု သိရလေလေ ..။ သုန့် အပေါ် ရိုင်းရိုင်းကြမ်းကြမ်း ပြောမိခဲ့သည့်စကားတွေအတွက် ရင်ထုမနာ ဖြစ်ရလေလေ ..။ ယူကျုံးမရ ဖြစ်ရလေလေ ပါ ..။ သူ .. သုန့်လက်လေးကို ဖွဖွညင်ညင်ဖေးကိုင်ကာ လက်စွပ်လေးကို ဝတ်ပေးလိုက်တော့လည်း သုန့် ငြိမ်သက်စွာလက်ခံရှာသည်။

“သုန့် .. အစ်ကိုကြီးကို .. တောင်းပန်ပါရစေ ..”

သုန့် ခပ်တိုးတိုးပြောလာတော့ နားမလည်နိုင်သလို မော့ကြည့်မိရပါ၏။ ခုထိ .. သူ ထမရုပ်ဖြစ်သေး ..။ တော်ဝင်မင်းသမီးလေးတစ်ပါးကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းသည့် တော်ဝင်မင်းသားတစ်ပါး၏ ဟန်ဖြင့် သူ ခူးတစ်ဖက်ထောင် တစ်ဖက်ချဟန်လေးဖြင့် ကြမ်းပေါ်မှာထိုင်နေဆဲ ..။ ရှိနေပြီ ..။

“သုန့် က တောင်းပန်မယ် .. ဟုတ်လား .. ဟင့်အင်း .. သုန့် လောက် အပြစ်ကင်းဖြူစင်တဲ့သူက .. အစ်ကိုကြီးလို လူကြမ်းကို ဘာတောင်းပန်စရာရှိနေလို့လဲ သုန့်ရယ် .. မတောင်းပန်ပါနဲ့ သုန့် .. သုန့် နှုတ်ကထွက်ရမယ့်စကားတွေဟာ တောင်းပန်စကား မဟုတ်ဘူး သုန့်..”

ခွင့်လွှတ်စကားတွေပဲ ဖြစ်နေရမှာ .. ခွင့်မလွှတ်ထိုက်မှန်း အစ်ကိုကြီး သိပါတယ် .. ဒါပေမယ့် သုန့် ရယ် .. သုန့် ကို ချစ်လွန်းတဲ့ အစ်ကိုကြီး ရဲ့အချစ်ကို သိတာလေးတစ်ခုနဲ့ .. ခွင့်လွှတ်ပေးပါ သုန့် ရယ် - နော် -”

သူပြောတော့ သုန့် ခေါင်းလေးငုံ့သည်။ မျက်ရည်ကျသည်။

“မေမေကို .. ခွင့်လွှတ်သေး..။ အစ်ကိုကြီး ရယ် ..”

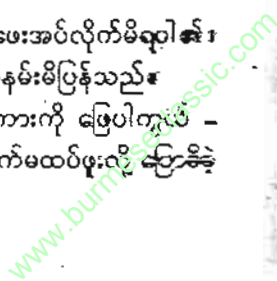
သုန့် ရင်ထဲမှာ စိတ္တဇနယ် စွဲထင်ကြောင့်နေသည့် ခံစားချက်တွေကို သူ နားလည်နေရရင်း ရင်ထဲမှာ ပို၍ထိုခိုက်ရပါ၏။ သုန့် ကို ထိုသို့ ရင်ထဲစွဲကုန်အောင် သူပဲ လုပ်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား ..။ စေ့စပ်ရုံပဲစေ့စပ်ထားပြီး သုန့်ကို လက်မထပ်ဘဲထားမည်ဟုပင် ရက်ရက်စက်စက် သူ ပြောခဲ့ဖူးသည်က သုန့်မေမေအပေါ် အခဲမကျေနိုင်သည့်အောင် ဖြင့်ပါ။ ထိုစောသည် သူ့ကိုလည်း နှိပ်စက်ခဲ့ပြီးပြီ ..။ သုန့်ကိုလည်း နှိပ်စက်ခဲ့သည်။

ဘာမျှ ကောင်းကျိုးမပေးခဲ့ ..။ သုန့် လက်လေးကို ထွေးဆုပ်ထားမိကာ မချီတင်ကဲ သူ မျက်ရည်ဝဲလာရပါပြီတည်း ..။

“သုန့်ရယ် .. အစ်ကိုကြီးဘဝမှာ .. သုန့်ဟာ .. မြတ်နိုးရလွန်းတဲ့ သူပါ .. သုန့် မေမေနဲ့ပတ်သက်လို့ .. အစ်ကိုကြီး အဆင်ခြင်မရှိ ပြောမိခဲ့သမျှ .. အစ်ကိုကြီးကိုယ်တိုင်လည်း လောင်မြိုက်ခံခဲ့ရတာပါပဲ .. သုန့် ကိုလည်း လောင်မြိုက်စေခဲ့တာပါပဲ .. နောက်ကို .. အဲဒီလို တောင်းပန်တဲ့စကား အစ်ကိုကြီးကို ဘယ်တော့မှ မပြောပါနဲ့ သုန့်ရယ် .. သုန့် မေမေဟာ ကွယ်လွန်ခဲ့ပါပြီ .. ကွယ်လွန်ပြီးခဲ့သူတစ်ယောက်အပေါ် သဲကြီးမဲကြီးနိုင်နိုင် ပြောမိခဲ့တဲ့အတွက် .. အစ်ကိုကြီး .. သုန့် ကို .. ရှက်ပါတယ် သုန့် ..”

ဟု ပြောကာ သုန့် လက်လေးကို ရင်မှာ ဖေးအပ်လိုက်မိရပါ၏။ သုန့် ကို မော့ကြည့်ကာ လက်ဖမ်းလေးကို ဖွဖွနမ်းမိပြန်သည်။

“သုန့် .. အစ်ကိုကြီး ပြောတဲ့ ခွင့်ပန်စကားကို ပြောပါကွယ် - လက်ထပ်ပါရစေ သုန့် .. စေ့စပ်ရုံ စေ့စပ်ပြီး လက်မထပ်ဖူးလို့ ပြောမိခဲ့

တဲ့ အစ်ကိုကြီးကို .. အဲဒီစကား အတည်မယူပါနဲ့ နော် .. အစ်ကိုကြီး .. သူနဲ့ ကို လက်ထပ်ခွင့်ရမှ ဖြစ်လိမ့်မယ် သူနဲ့ .."

သူ ပြောတော့ သူနဲ့ မျက်ရည်ကျနေသည်ပါပဲ ...။ သူနဲ့ ဘေးမှာ သူ ရပ်စိသည်။ သူနဲ့ ပခုံးလေးကို ထိန်းပွေ့ကာ ပြတင်းအနီးမှာ ရပ်သည်။ ခုမှ သတိရသလို ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်သည်။

"ဒေါ်ကြီးလှိုင် တို့ရော .."

ဟုမေးလာတော့မှ သူနဲ့ မော့ခနဲ ကြည့်မိရပါ၏။

ဟုတ်သည် ..။ အစ်ကိုကြီး ဘယ်နှယ်လုပ်၍ ပန်းစံကားရွာသို့ ရောက်လာရပါသတဲ့လဲ ..။ ခုမှ သူနဲ့ အံ့သြစိတ်ဖြင့် ...

"အစ်ကိုကြီး ဒီကို ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ ဟင် .."

ဟု မေးရာမှာ ခုမှ သတိရလာသလို မေးမိရပါသတည်း။ ဘိုးတို့၊ အန်ကယ်နှင့် အန်တီဗွေးတို့ လိုက်လာမည့်ကိစ္စကတော့ .. လောလောဆယ် သူနဲ့ မပြောလိုတော့ပါ။ တွေ့သည့်အခါကျတော့မှ အစ်ကိုကြီး ရုတ်တရက် အံ့သြ ပျော်သွားစေချင်သည်လေ ..။

"လာ .. ဒီမှာ တူတူရပ်ကြမယ် .."

အစ်ကိုကြီး ပြောကာ ပြတင်းအနီးမှာ သူနဲ့ ကို ကြည့်၍ရပ်သည်။ လက်တွေ့က သူနဲ့ ပခုံးလေးပေါ် ဖွဖွညင်ညင် ဖေးတင်ထားဆဲ .. အစ်ကိုကြီးပုံစံက သူနဲ့ ကို မျက်စိအောက်မှ အပျောက်မခံနိုင်တော့သည့် နှယ် ဖြစ်နေသည်။

"သူနဲ့ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာကို ဘိုးကလည်း မပြော .. ဖေဖေ့ မေမေလည်း ဘိုးကို ဘယ်လိုမှမေးမရနဲ့ ဖြစ်နေတာ သူနဲ့ .. အစ်ကိုကြီး ကလည်း သေတော့မယ် .. နေစရာကို မရှိဘူးဖြစ်နေတာ သူနဲ့ ရယ်ညလည်း အိပ်မရ .. ထမင်းလည်း စားမဝင် .. သူနဲ့တော့ အစ်ကိုကြီးထံ ပစ်သွားပြီဆိုပြီး ခံလိုက်ရတာကွာ .. ရင်ထဲမှာ မသက်သာဘူး သိလား အဲသလိုဖြစ်နေရင်းနဲ့ .. သူနဲ့တို့ခြံထဲက သရဖီပင်ကြီးအောက် ညဘယ်

ရောက်ရောက်သွားတတ်တာ .. မနေ့ညက အဲသလို အပင်ကြီးအောက် မှာ ရှိနေရာက .. ဖြုတ်ဆို သတိရလာတယ် သိလား .. သရဖီပန်းလေး ဒေါ်ကြီးလှိုင်နဲ့ သူနဲ့ ပေးခိုင်းခဲ့တဲ့မနက်လေ .. မှတ်မိလား .."

သူနဲ့ ကို ငဲ့၍ တစ်မိမိကြည့်ရင်း သူ မေးတော့ သူနဲ့ ခေါင်းလေး ညိတ်ပြသည်။ ခုထိ .. သူနဲ့ နားမလည်နိုင်သေးဘဲ ဖြစ်နေတာကိုလည်း သူ ရိပ်မိရပါ၏။ သူနဲ့ ဂျပန်ဆံတောက်ကွေးလေးကို နားမှောက်ဆီသို့ ဖွဖွလေးသပ်၍ ထားမိသည်။ နဖူးထက်မှ ဆံပင်နဲ့နဲ့လေးတွေကိုလည်း လက်ဖျားလေးဖြင့် ဖေးသပ်ပေးမိပြန်သည်။ အားလုံး နူးနူးညံ့ညံ့ .. ညင်ညင်သာသာ ..။

"အဲဒီ သတိရမှုလေးကို ရွှေတောင်ချထားချင်တယ် သိလား .. ဦးနှောက်ထဲက ထွက်လာတဲ့ မှတ်ဉာဏ်ကိုလေ.."

သူ တိုးတိုးပြောကာ ဤတစ်ကြိမ်မှာတော့ အပျော်တွေဖြင့် တစ် ချက် ရယ်လိုက်မိသည်။ ဪ .. ခုမှ စတင်၍ ရယ်မောလိုက်ရပါသည့် ခံစားချက် ..။ အပျော်စိတ်တွေ သူ့ဘဝမှာ ပြန်၍ စီးမျောဖြစ်တည်လာရ သည်ကောလေ ..။

"ဒေါ်ကြီးလှိုင် က ပြောတယ်လေ .. ပန်းတွေပေးရင်းနဲ့ပေါ့ .. ရွှေဗေဒါရိပ်ငြိမ်ကလူတွေက သဘောပြည့်ကြတာတွေ ဘာတွေ ဆိုပါ ဆော့ .. အဲဒီမှာ အလုပ်လုပ်ရတာလည်း ပျော်တယ်ပေါ့..။ အရင်လုပ်ခဲ့ နှတဲ့ တချို့အိမ်တွေက စိတ်ထားအားဖြင့် အဆင့်အတန်းခွဲတာတွေ ဘာတွေ ရှိကြတာတွေလည်း ပါတယ်လေ .. အဲဒီမှာ ပြောရင်းဆိုရင်းနဲ့ သူတို့လင်မယား တစ်နေ့မှာ တစ်အိမ်အိမ်မှာ အဆင်မပြေရင်ဖြင့် ပြန် ပြန်နေကြရတဲ့ တောအိမ်ကလေး ရှိတယ်တဲ့ .. ပန်းစံကားရွာမှာတဲ့လေ .. အသက်လေးရလာလို့ အိမ်ထမင်းချက် မလုပ်နိုင်တဲ့အခါမှာလည်း ရွာ ပြန်ပြီး .. စုဆောင်းထားတဲ့ ဥစ္စာလေးတွေနဲ့ အိမ်ဆိုင်လေးဖွင့်မလို့တဲ့ .. အဲဒီပြောခဲ့တာက အမှတ်မထင် အာလာပသလ္လာပပြောသလို ပြောခဲ့

တာပါ .. အခုကျတော့ အဲဒါ ပြန်သတိလည်း ရ .. တစ်အုပ်စုလုံး အန်ကယ်ဂျက်ပါမကျန် စက်ရုံမှာလည်း မရှိကြတာ သိထားတာဆို တော့ .. အားလုံး အဲဒီရောက်ပြီလို့ ထင်တာနဲ့ .. တန်းထွက်မိတာပဲ .. ရွာရောက်ရင် တွေ့တဲ့သူကို ဘာစိုးနဲ့ ဒေါ်ကြီးလှိုင်ရဲ့အိမ်ကို စုံစမ်းမေး မြန်းယူလို့ ရနိုင်ပြီပဲလေ .. ကောင်မလေး နော် .. တော်တော် တန်ခိုးထွေး တဲ့ ကောင်မလေး .. ညကြီးမှာကို .. အစ်ကိုကြီး အဝတ်အစားကောက် ထည့်ပြီး ကားနဲ့ထွက်လာတာ .. လေးလေးတူးခမျာ .. ညညဘက် အစ်ကိုကြီးကို စိတ်ပူပြီး သရဖီပင်အောက် ရောက်ရောက်လာနေရတာ ဆိုတော့ .. အဲသလို အစ်ကိုကြီးကားနဲ့ထွက်တော့ စိတ်ပူပြီး လိုက်မေး .. မနက်မှသွားဖို့ ပြောနဲ့ .. ကျန်ခဲ့ရတာ .. ”

အစ်ကိုကြီး ကို သူနဲ့ မော့ကြည့်ကာ ရင်ထဲမကောင်း .. သူနဲ့ အစ်ကိုကြီးအပေါ် အတော်ကြီး စိတ်သောကတွေဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့မိချေ သည်ကောလေ ..။ ခုကျတော့လည်း အရမ်းကို ပိန်ကျနေကာ နဖူးပေါ် ဆံပင်တွေ ပြိုကျနေပါသည့် မျက်တွင်းကျ ပါးကျနားကျ ဖြစ်နေပါ သော အစ်ကိုကြီးကို အားနာ သနားနေမိရသည်ပါပဲ ..။ သူနဲ့ကိုယ်သူနဲ့ လည်း အပြစ်တင်နေမိရပါသည့်အဖြစ် ..။ သူနဲ့ မျက်ရည်ကျလာတော့ အစ်ကိုကြီး ပြုံး၍ နဖူးချင်း ထိကာ ..

“မငိုဘူးလေ သူနဲ့ .. အစ်ကိုကြီးကို သနားနေတယ်ပေါ့ .. သူနဲ့ ရင်ထဲမှာ အစ်ကိုကြီးကို သနားနေတဲ့စိတ်ထွေ ရှိနေတာ သိရတဲ့အတွက် တော့ ကြည့်နူးပါရဲ့ သူနဲ့ ရယ် .. ဒါပေမယ့် .. မျက်ရည်စက်နဲ့ အဲဒီ ကြည့်နူးစိတ်ကို မလဲရက်ဘူး သူနဲ့ .. မငိုနဲ့ နော် .. တိတ်ပါ သူနဲ့ရယ် .. ဟောဒီမှာ သူနဲ့ လက်လေးနဲ့ စမ်းကြည့် .. ”

သူ ပြောကာ သူနဲ့ လက်လေးကို ဖေးယူ၍ ရင်မှာအုပ်မိကာ - “နလုံးသားကို စမ်းကြည့် သူနဲ့ .. အတောက်ပဆုံး ကောင်းကင်- အကြည်လင် .. စမ်းချောင်း .. အလှအပေါင်းခတဲ့ ပန်းခင်း .. နလုံးသား

မှာ မရှာဖွေဘဲရှိတာ သိရလိမ့်မယ် .. အဲဒါ .. အချစ်ကြောင့်ပဲ သူနဲ့ အစ်ကိုကြီးနဲ့ သူနဲ့ နလုံးသားမှာ အချစ်ကြောင့် ရှိနေကြတာ .. သူနဲ့ မြင်ကြည့် .. သိလိုက်စမ်းပါ သူနဲ့ .. ”

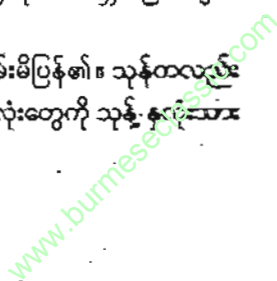
ဟု ပြောလာတော့ သူနဲ့ အစ်ကိုကြီး၏ ရင်ခွင်မှာ ~~ခေါင်းထောင့်~~ တင်မိရပါ၏။

“အစ်ကိုကြီးကို .. သူနဲ့ စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်မိခဲ့တယ် နော် .. အဲဒီအတွက် သူနဲ့ ကန်တော့တောင်းပန်ပါတယ် .. ခွင့်လွှတ်ပါ အစ်ကို ကြီးရယ် .. အခုလည်း သူနဲ့ တောင်းပန်ကန်တော့ပါတယ် .. ဘုရားပွဲ ဈေးက ပြန်လာကြတဲ့ ဒေါ်ကြီးလှိုင်တို့ .. ဘာဘညို .. ဘာစိုး .. အန် ကယ်ဂျက်တို့ရှေ့မှာလည်း ထပ်ပြီးသက်သေထားလို့ ကန်တော့ပါ့မယ် အစ်ကိုကြီး .. ”

‘သူနဲ့ ငိုရင်းပြောတော့ သူ သနားလည်း သနား .. ပြောပုံလေးက လည်း ကလေးလေးနယ် ဖြစ်နေတာမို့ ရှစ်သနားစိတ်ဖြင့် ရှိနေသည့် ကြားမှ လွှတ်ခနဲ ပြုံးမိရတာ ..

“သူနဲ့ရယ် .. သက်သေထားပြီး ကန်တော့မယ် .. ခုလည်း တစ် ကြိမ် .. နောက်လည်း တစ်ကြိမ် .. ဟုတ်လား .. ကလေးလေးလိုပါလား သူနဲ့ ရယ် .. ဟင် .. ဒီမှာ သူနဲ့ .. ကောင်းကင်ကြီးကို ကြည့် .. လဝန်း ဆိုတာ .. ကမ္ဘာမြေကြီးအတွက် အေးမြဖြူစင်တဲ့ အလင်းတန်းတွေကို ပေးဆပ်ကြတယ် သူနဲ့ .. ဟိုးမှာ ကြည့် .. ပန်းရနံ့တွေပေးနေတဲ့ စံကား ဖြူပင် .. တကယ်တော့ ပန်းပွင့်ဆိုတာ .. ပန်းလွှာလေးတွေ ပေါင်းစည်း ရင်းနဲ့ လှပတဲ့ပန်းတွေ .. မွှေးမြတဲ့ ရနံ့တွေကို .. ကမ္ဘာမြေအတွက် ပေးဆက်ကြတယ် သူနဲ့ .. ”

သူ တိုးဖွဖွပြောကာ နဖူးပြင်လေးကို နမ်းမိပြန်၏။ သူနဲ့တလည်း အစ်ကိုကြီး ပြောနေသမျှ သိမ်မွေ့သောစကားလုံးတွေကို သူနဲ့ နလုံးသား မှာ သိမ်းဆည်းထားပါမည် ..။

“ညဆိုတာ အေးမြတယ် သူနဲ့ .. နေ့လို နေမင်းရဲ့အပူရှိန် မရှိကြဘူး .. အဲသလို အေးမြတဲ့ညမှာ လမင်းကြီး ရှိတတ်ကြတာမို့ .. အဲဒီညဟာ .. ပိုပြီး အေးမြပြန်တယ် .. အစ်ကိုကြီးတို့ရဲ့ဘဝဟာ နေ့ရှိန်နဲ့ကင်းဝေးတဲ့ဘဝ .. အပူနဲ့ ကင်းဝေးတဲ့ဘဝ .. အေးမြတဲ့လရောင်ရှိတဲ့ ညလို ဖြစ်နေစေရမယ် သူနဲ့ .. ပန်းလေးတွေဟာ မွှေးတဲ့ရနံ့ .. လှတဲ့အဆင်းနဲ့ ကမ္ဘာမြေအတွက် ရှိကြရတယ် .. လူတွေအတွက် ရှိကြရတယ်.. ပန်းတကာပန်းဆိုရာမှာ .. အေးမြတဲ့ညမှာ .. အေးမြတဲ့လဝန်းဆီက ခြေချပေးတဲ့ပန်းဟာ ပိုအေးမြ .. ပိုလှနေမှာပဲပေါ့ ..။ အစ်ကိုကြီးရဲ့ချစ်ခြင်းလဝန်းဆီက .. အေးတမြမြ လ .. မွှေးတမြမြ ပန်းလေးတွေဟာ .. ဘဝတစ်သက်တာမှာ .. သူနဲ့ အတွက် .. ရှိနေကြရပါလိမ့်မယ် သူနဲ့.. အစ်ကိုကြီးနဲ့ သူနဲ့တို့ရဲ့ ဘဝခရီးဟာ အေးမြတဲ့ညလိုလည်း ဖြစ်ရမယ်.. အေးမြတဲ့လဝန်းဆီက ပန်းလေးတွေ ခြေချပေးနေတာကို ပိုင်ဆိုင်ကြရတဲ့ဘဝလည်း ဖြစ်နေစေရမယ် .. လမင်းကြီးကို မော့ကြည့်လိုက် သူနဲ့.. လဝန်းဆီက ပန်းလေးတွေ ခြေချပေးနေကြတာကို .. မြင်နေရတယ်လို့ သူနဲ့ ခံစားရင်း .. အဲဒီဘဝကို ပိုင်ဆိုင်နေပြီလို့ ယုံကြည်ရင်း.. အစ်ကိုကြီးရဲ့ချစ်ခြင်းတွေကို ယုံကြည်ပေးလိုက်ပါ သူနဲ့ ရယ် .. နော်..”

သူ သူနဲ့ မျက်နှာလေးကို လက်ဖဝါးဖြင့် အုပ်ထားရင်း တစ်မိမိမိမိ ကြည့်ကာ ပြောနေမိရဆဲပါ ..။

“ဘယ်တော့မှ ခွင့်လွှတ်ပါလို့ မဟုတ်ကြီးကို မတောင်းပန်ပါနဲ့ သူနဲ့ ရယ် .. သူနဲ့ ဆီက အစ်ကိုကြီး ကြားချင်တာ တစ်ခုပဲရှိတယ်.. ခွင့်လွှတ်တယ်လို့ပဲ ပြောပေးပါ ..။ အဲဒီစကား ကြားနေရလေသမျှ .. သူနဲ့ဟာ အစ်ကိုကြီးကို ချစ်လို့ ခွင့်လွှတ်နိုင်တာပဲလို့ အစ်ကိုကြီး သိနေရင်း ကြည်နူးနေပါ့မယ် သူနဲ့ ..”

ပြောစဉ်ခိုက် သူ့အသံတွေ တစ်ချက် တုန်ခါချင်၏။ သူနဲ့ အပေါ်ပြောမိဆိုမိခွဲလေသမျှ ခုထိ သူ့ရင်ထဲမှာ မြေမဆည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရသည်။

သူနဲ့ ကလည်း ထိထိခိုက်ခိုက်လေး သူ့ကို ကြည့်ကာ ...
“ခွင့်လွှတ်တယ်ပြောမှ အချစ်ဆိုတာ အတည်ဖြစ်ရမှာတဲ့လား အစ်ကိုကြီးရယ် .. အချစ်ဆိုတာ မျှဝေ နားလည်ပေးရတဲ့အရာပါ ..။ အစ်ကိုကြီး ပြောနေပုံကဖြင့် .. အစ်ကိုကြီးအပေါ် သူနဲ့ က စိတ်ဗျက်-နိတ်ကွက်နေသလိုကြီး ဖြစ်နေတယ် .. သူနဲ့ ကို အဲသလို မပြောပါနဲ့ အစ်ကိုကြီးရယ် ..”

လိမ္မာလိုက်ပါသည် သူနဲ့ ..။ စိတ်ထားပြည့်ဝ အေးချမ်းလိုက်ပါသည် သူနဲ့ ပေမို့ ..။ ဤတစ်ကြိမ်မှာတော့ လရောင်ဖေးတင်ရာ ဇက်နာ နုနုလေးကို ဖေးမော့စေမိရင်းမှ အနမ်းတစ်ပွင့်သည် နဖူးပြင်ထက်မှာ သိမ်မွေ့စွာ ဖေးတင်ချေ၏။ ဤမျှ .. ချမ်းမြေ့စရာ .. ဤဘဝ .. ဤည-ဤအလှကို .. မပျောက်ဆုံးရအောင် .. သူ့နှလုံးသား ရင်ခွင်နန်းမှာ .. ဤကြွေရပ်လေးနှင့်အတူ .. သိမ်းဆည်းထားရချေမည်သည်သာ တကား..။

လဝန်းဆိုတာ ...
ရွှေလွှာရောင် အဆင်းတွေနဲ့
ကြင်နာစွာ အလင်းတွေစွဲရင်း
အေးမြပြုစုခြင်းတွေ
ကမ္ဘာမြေအတွက် ပေးဆက်တဲ့အရာ ...။
ပန်းပွင့်ဆိုတာ ...
ပွင့်လွှာတွေ ပေါင်းစည်းရင်း
အလှအဆင်း ပြည့်ဝခြင်းတွေနဲ့
ထုံသင်းပါတဲ့ရနံ့တွေ
လေပြည်အနံ့၊ ဝိုးအနံ့
ခရီးဆန့်ရင်း စီးဖျောလျက်
ကမ္ဘာမြေအတွက် ပေးဆက်တဲ့အရာ ...။

၃၆၀

မဟူရာ (လွိုင်ကော်)

ဟောင့်လဝန်းမှ တစ်ခင်းပန်း ...
 ရင်ခွင်နန်းမှာ ပွေးဖွားရင်း
 လရောင်ချင်းဆက်တဲ့
 အနီးနွဲ့ကို စီးသို
 ချစ်ပန်းဖျိုတွေ မြေမြေချ
 မင်းဘဝအတွက် ပေးဆက်တဲ့အရာ

အေးပြပြ လဝန်းပန်း
 ပွေးတပြပြ လဝန်းပန်း
 လရောင်လမ်းမှာ တစ်ပိပိပိ
 တပြိုင်ခွဲခွဲ မစိသုန်သုန်
 ပန်းဝတ်မှုန်တွေ တေးဆိုကြ
 ချစ်သူအတွက် ပေးဆက်သမျှ
 လဝန်းဆီမှ ပန်းမြေည ...။
 လျှော်...
 လဝန်းဆီမှ ပန်းမြေည ...။ ။

မျှဝေခံစားခြင်းများစွာဖြင့် ...

BURMESE CLASSIC

မဟူရာ (လွိုင်ကော်)
 (၆-၂-၂၀၁၄)

အမှတ်-၉၀၊ အုန်းတောလမ်း
 ဒေါ်ဥခုရပိကွက်၊ လွိုင်ကော်မြို့၊
 ကယားပြည်နယ်။
 ဖုန်း-၀၈၃-၂၁၃၂၃

ရွှေမင်းစာပေ